

Vô
Xú
Khả
Đạo

Ngũ Phôn Hoa

Mục lục

[Giới thiệu](#)

[Văn án](#)

[Chương 1: Trường Phong](#)

[Chương 2: Rừng hạnh](#)

[Chương 3: Người xưa](#)

[Chương 4: Hôn ước](#)

[Chương 5: Phụ lòng](#)

[Chương 6: Dẫn sói](#)

[Chương 7: Mê tâm](#)

[Chương 8: Lời hứa](#)

[Chương 9: Đăng cơ](#)

[Chương 10: Thái tử](#)

[Kết thúc: Gặp lại](#)

[Phiên ngoại: Ôn nhu](#)

[Lời cuối sách](#)

[Quà tặng](#)

[Về tên truyện](#)

[Về tên nhân vật](#)

Giới thiệu

Lần đầu gặp nhau trong rừng hoa hạnh, nàng vẫn còn là tiểu Quận chúa không rành thế sự, mà hắn là Hoàng tử được tiên đế sủng ái nhất, càn quét quân xâm lược ở quan ngoại, lập nhiều công trạng lấn át cả vua, nhưng lại bị tân đế cố kỵ, cách chức đày đi phương xa.

Lúc đó hắn vẫn không có ý định tranh giành thiên hạ, nàng lại vì hận nước thù nhà, lấy dịu dàng làm cạm bẫy, dùng lưu luyến làm lưỡi dao sắc nhọn, kiên quyết đẩy hắn vào con đường phản quốc.

Ba năm sau gặp lại, hắn đã là bá chủ oai hùng chiếm giữ một phương, nắm chặt trường kiếm trên tay khát khao giành được thiên hạ. Mà nàng chỉ là nhạc công nghèo túng với hai bàn tay trắng.

Bá nghiệp vương quyền, Vĩnh Gia hỗn loạn... Giáo ánh vàng, ngựa giáp sắt, mạng người như cỏ rác, yêu hận chỉ là mây trôi.

Tình yêu ly biệt, cầu không được, sinh tử ngăn đôi, nàng phụ lòng hắn hết thủy, cuối cùng dùng cách đoạn tuyệt nhất trả lại cho hắn.

Mãi cho đến khi quân lâm thiên hạ, hắn lại gần nàng trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Sau tất cả những trần trở yên hận đời này, nàng chỉ lưu lại một lời nhắn – “Nhận thâm ý của chàng mà không thể đáp lại, cuộc đời này nguyện nhìn chàng sống vui vẻ hạnh phúc.” (*)

(*) Nguyên văn: “Thừa quân thâm ý vô dĩ báo, vọng quân thử sinh ngự phồn hoa.”, ba chữ “ngự phồn hoa” này cũng chính là nhan đề của bộ truyện.

Văn án

Bỗng nhiên nàng bị nắm tóc, dùng sức mà lôi kéo.

Da đầu bị đau, nàng bị ép phải ngẩng đầu lên, chột đối mặt với đôi con người như nước xoáy cuộn cuộn.

Giọng nói nặng nề của nam nhân trẻ tuổi...

“Hàn Duy Tang, sao ngươi dám xuất hiện ở trước mặt ta?”

PS: Kỳ thật tình yêu trong câu chuyện này không hề liên quan đến bậc đế vương cầm tướng, chỉ là một chàng trai rất mực yêu một cô gái, chẳng qua là cô gái này vẫn chưa yêu hẳn như vậy mà thôi.

Chương 1: Trường Phong

Ban đêm, phủ Thanh Châu, đài Vân Tà, mưa to như trút nước.

Đầu mùa xuân, đêm tối vẫn còn chút lạnh lẽo, chiếc lò lớn mạ vàng trong căn phòng lẳng lặng đốt gỗ trầm hương, khói vẫn vương không một tiếng động.

Ngồi sau mười mấy cái bàn dài bày chén to để uống rượu đều là quân nhân. Họ đang chớp mắt nhìn nhóm vũ cơ yêu kiều lượn quanh thân thể, như chim yến nhẹ nhàng từ trước người xẹt qua. Không khí vốn cực kỳ yên tĩnh và hờ hững, lại bị rượu thịt và ca múa giội rửa mờ mờ ảo ảo như không thấy. Đang lúc cao hứng, âm thanh hò hét ầm ĩ đến nỗi gián đoạn nhịp múa của các vũ cơ trong bữa tiệc.

Có người nhắc rèm lên, thân hình cao lớn tỏa ra một trận hàn khí ẩm ướt. Hắn đặt một bước tiến vào, mọi người trên bàn tiệc không ngừng hô to “Mạnh tướng quân”, “Mạnh huynh”, “tối trẻ phạt rượu”...

Giáp sắt trên người còn chưa dỡ xuống, hắn cũng chưa sắp xếp lại vệ binh, trên mặt vẫn còn vết máu và vết bẩn lấm lem, nhưng hắn lại hoàn toàn không thèm để ý mà ngồi xuống, thuận tay ôm vũ cơ lượn qua bên người, cười nói: “Có bản lĩnh thì cứ phạt ta.” Hắn một tay ôm chiếc eo nhỏ của cô vũ cơ trắng nõn, tay kia cầm bầu rượu lên, ngửa đầu uống một nửa, cười sang sảng: “Đủ chưa?”

“Tiếp nữa!” Bọn đồng sự vẫn còn ồn ào giễu cợt.

Mạnh Lương uống nóng vội, dưới cằm trên cổ đổ ra đều là rượu, hắn cũng không lau, cười mắng: “Một đám ranh con, lão tử thay các người thu dọn tàn cục, các người lại dám chế giễu.”

Vũ cơ mềm mại kia dựa vào trong lòng hân, hơi ngửa đầu, bỗng nhiên bám lấy bả vai của hân, ôn nhu mà hôn lên, liếm rượu sạch sẽ. Mạnh Lương nhắm nửa con mắt, vừa gõ tay theo nhịp điệu trên bàn vừa nói: “Các người cũng không có bản lĩnh ép ta uống. Thượng tướng quân đến đây, nếu có thể ép ngài ấy uống, Mạnh Lương ta liền tâm phục khẩu phục.”

“Thượng tướng quân” - Danh hiệu vừa thốt ra, mọi người á khẩu không trả lời được. Âm thanh ca múa nhất thời át tiếng mưa rơi, nhuyễn hồng vạn trượng, quyến rũ động lòng người. Các tướng lĩnh im lặng một lát, một người nói: “Thượng tướng quân sao, tốt hơn là quên đi.”

Tiếng đàn đột nhiên sứt ruột, tựa như châu ngọc phỉ thúy rơi xuống mâm ngọc, leng ca leng keng.

Tiếng người thán nhiên từ sau rèm che truyền đến: “Vì sao đến lượt ta thì quên đi?”

Người chưa tới, tiếng đã tới trước rồi.

Mới vừa rồi rượu nhạc vẫn còn inh ỏi, đám binh sĩ không hề do dự đột nhiên đứng dậy, ngay cả Mạnh Lương phóng đảng nhất không kiềm chế được cũng đẩy nữ nhân trong lòng ra, nghiêm nghị đứng lên. Tuy không có người quản giáo nhưng bọn họ lại cực kỳ đều nhịp quỳ một chân trên đất, cúi đầu nói: “Thượng tướng quân.”

Đám vũ cơ và nhạc công vội vàng quỳ hai gối xuống đất, im lặng không nói gì.

Một thân ảnh thon dài thanh nhã chậm rãi thông thả đi đến chỗ chính, hân nâng một tay lên, nhẹ giọng nói: “Không cần đa lễ, đứng lên đi.”

Góc bên phải của đài Vân Tà, theo thông lệ của Thanh Châu, nhạc công tấu nhạc ở chỗ gần cách tấm rèm sân khấu, tiếng nhạc tựa như tiếng nước chảy, du dương khắp cả căn phòng. Hôm nay tấu cầm là một thiếu niên

mười sáu mười bảy tuổi, đầu ngón tay chạm rãi gảy đàn, hần quay đầu nhìn cô gái ngồi bên cạnh mình: “Ngón tay không sao chứ?”

Cô gái hạ ánh mắt, cúi đầu nói: “Không có việc gì... không biết vì sao vừa rồi làm đứt một dây đàn.”

“May mắn là Đại tướng quân đi vào, cũng không có người phát hiện ra.” Nhạc công an ủi nàng, lại nhìn ra bên ngoài sân khấu, thần sắc thanh tú trên mặt có chút phức tạp.

Cô gái không đáp, chỉ là cúi thấp đầu, giống như một pho tượng.

Tiếng cười đùa bên ngoài rèm trướng càng đặc, tựa như muốn át cả tiếng đàn. Bỗng nhiên có người bước nhanh lại đây vén rèm lên.

Trong phòng có mấy chục cây đèn cầy to bằng cánh tay, đang lúc đèn đuốc sáng trưng, cô gái hơi hé mắt, đúng lúc trông thấy một vị tướng quân áo giáp đen ôm một nữ tử phía xa xa, cảnh ướt át mê người.

“Thượng tướng quân nói, muốn nghe ca khúc trước đó.” Thị nữ được phân phó vội vàng nói, “Nhanh nhanh mà đổi bài.”

Nhạc công giật mình, đáp lại: “Ừ.” Đợi cho thị nữ rời đi, hần mới hỏi cô gái, “Vừa rồi muội tấu bài gì?”

“Cát Đàm.”

Nhạc công ngừng khúc “Lộc Minh” (1) trong tay, xoay người lại. Hần cảm thấy có chút khó hiểu, giới quý tộc đều thích nghe nhạc phong nhã, thói đời đã là như thế. Thượng tướng quân này... Tuy rằng hơi có chút đặc biệt, nhưng suy cho cùng cũng xuất thân từ hoàng thất, sao lại thích nghe điệu dân dã.

(1) “Cát Đàm” và “Lộc Minh”: những bài trong Kinh thi, trong bữa tiệc thường ca bài “Lộc Minh”

Một khúc còn chưa dứt, lại nghe vị tướng quân bên ngoài kia đã uống say, lớn tiếng reo lên: “Thượng tướng quân, đánh thắng trận rồi, trong lòng mọi người đều cao hứng. Các huynh đệ nói, dân tộc Hồi chúng ta lúc say chẳng thú vị gì cả.”

Một lúc sau mới nghe thấy Thượng tướng quân thản nhiên nói: “Như thế nào mới tính là thú vị?”

“Kính Thượng tướng quân một chén, chúc mừng đại thắng Nhai Thành.”

“Như vậy...” Giọng nói trầm thấp kia dừng một chút, “Ta sẽ uống.”

Nhất thời bữa tiệc trở nên xôn xao.

Trong khi tiếng mời rượu liên tiếp vang lên, Thượng tướng quân đúng là ai cũng không cự tuyệt, uống cạn một chén.

“Sai rồi.” Thiếu nữ đột nhiên mở miệng nhắc nhở nhạc công, hẳn rồi cuộc lại đàn sai một âm rồi.

Nhạc công then thùng cười, hẳn chỉ là quá mức kinh ngạc. Đánh đàn cho Thượng tướng quân đã mấy tháng, quân Ngô mỗi lần đánh thắng trận đều mở tiệc, hẳn hầu như đều ở đây, lại chưa từng nghe qua Thượng tướng quân và đồng sự uống rượu.

Có lẽ bởi vì đại thắng Nhai Thành, Thượng tướng quân cực kỳ cao hứng. Hẳn thu lại tâm tư đang phân tán, một lần nữa hạ âm thứ nhất.

“Vừa rồi là vị ấy đàn?” Lại một gã người hầu chạy tới, đánh giá thiếu nữ đang cúi đầu từ trên xuống dưới, thấp giọng thúc giục: “Tướng quân nói muốn nghe vị kia đàn.”

Nhạc công nhìn cô gái bên cạnh, do dự nói: “Ngón tay của nàng bị thương...”

Ngay lúc Thượng tướng quân vừa mới tiến vào trước khi dừng khúc nhạc, nàng dừng lại uống miếng nước, chén trà trong tay nứt ra. Lúc này mới thay đổi nhạc công. Cô gái sợ hãi giơ tay lên với gã người hầu, trên ngón tay trắng dài đã có vết thương. Tên người hầu khó xử nhíu mày, giận dữ nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Tướng quân ngài...”

Lời còn chưa dứt, có một người chạy tới gần, vội vã quát: “Sao lại chậm chạp như vậy? Thượng tướng quân muốn gặp nhạc công.”

“Đại ca...” Thiếu nữ ngẩng đầu, nhìn thiếu niên bên người, vẻ mặt hoảng sợ.

Nhạc công thiếu niên cười với nàng, khẽ an ủi: “Không có việc gì đâu, Thượng tướng quân là người khoan dung, sẽ không làm gì chúng ta.”

Tên người hầu dẫn hai người đi đến phòng ở giữa, lại thấy hai người này đứng như gỗ, xem chừng là chưa thấy qua cảnh đời, chỉ cúi đầu, sợ tới mức khiến hăn khinh thường. Hăn vội vàng thấp giọng nhắc nhở: “Mau quỳ xuống.”

Hai người quỳ xuống, trong miệng chỉ nói: “Bái kiến Thượng tướng quân.”

Trong phòng yên tĩnh như nước, các tướng quân mới vừa rồi còn huyên náo ồn ào đều dừng tiếng, hứng thú nhìn hai người quỳ ở dưới.

Trên chỗ chính, Thượng tướng quân ngồi một mình. Một bộ trường bào gấm dày, mũ ngọc buộc trên mái tóc đen, lông mày anh tuấn, trong đôi mắt sáng thanh tú bởi vì hàm chứa cảm giác say nhàn nhạt mà sáng lên vô cùng, hăn chỉ thản nhiên dừng mắt ở thiếu nữ đang quỳ, nhẹ giọng nói: “Ngẩng đầu lên.”

Thân hình cô gái khẽ run, thật lâu sau, nàng mới chậm rãi ngẩng đầu, lại bởi vì ánh nến hai bên làm cho choáng váng, chỉ cảm thấy vẻ mặt người trên chỗ chính không rõ. Gác lại quy củ, trên mặt nàng thoa phấn trắng thật dày, kỳ thật nhìn không ra cái dạng gì, đôi mắt cũng đen sẫm lộng lẫy hết sức, trong suốt ướt át như nổi trên mặt nước.

“Vừa rồi là người đàn Cát Đàm?” Thượng tướng quân ngăm nghĩa chén rượu, nhẹ giọng hỏi.

Thật ra thì nhà thủy tạ rất lớn, khoảng cách các phòng chừng hơn mười trượng, tiếng nói chuyện của hắn cũng không vang, nhưng lại gần từng chữ, truyền vào tai mỗi người thật rõ ràng.

Cô gái gật đầu nói: “Dạ.”

“Đàn lại.” Khóe môi tướng quân trẻ tuổi mang theo mấy phần vui vẻ.

“Tướng quân, tay nàng... bị thương.” Một bên thiếu niên vội vàng nói, hắn nghe nói Thượng tướng quân xưa nay là người nhân từ, cũng sẽ không làm khó hạ nhân nên cố lấy dũng khí mở miệng nói.

Ánh mắt Thượng tướng quân nhẹ nhàng nheo lại, nhưng hắn chỉ lười biếng khoát tay một cái.

Thị vệ hiệu ý này, dẫn nhạc công thiếu niên xuống, mang cô gái về thất phòng.

Tự mình bình tĩnh lại, ánh mắt cô gái không còn sợ hãi khiếp nhược như trước nữa, nàng dần dần trấn định lại. Một bên người hầu lạnh lùng nói: “Mau đàn. Tướng quân đang chờ nghe.”

Miệng vết thương ở đầu ngón tay nàng rõ mồn một ở trước mắt, máu tươi còn chưa đông lại, nàng chỉ khẽ mỉm cười, gảy lên âm thứ nhất. Dây đàn

xước như bên trong miệng vết thương, dường như có thể nghe được xoẹt một tiếng, chỉ bạc luồn vào trong máu.

Một giọt máu tươi đặc sệt rơi xuống, mang theo một giọt tiếng đàn du dương.

Thật sự là một giọt tiếng đàn.

Âm thanh kia lướt qua mặt hồ bên ngoài nhà thủy tạ, như theo một chiếc thuyền nhỏ mà đến. Tiếng đàn thấm một chút hơi nước nhè nhẹ, ngấm vào lòng mỗi người. Nhưng mà giọt thứ hai, giọt thứ ba... Cho đến khi mưa phùn rả rích, từ trên không trung thối xuống, tựa như mưa bụi, vừa tựa như gió mát, dày đặc, mềm mại, thấm ướt vạt áo. Mưa phùn dần dần tầm tã, cuộn trào mãnh liệt mà rơi, người kinh sợ thở không thông, thở không ra hơi, giống như giáo ánh vàng, ngựa giáp sắt, sát khí loong coong mãnh liệt.

Thật lâu sau, tiếng mưa rơi đột nhiên ngừng lại, tiếng đàn từ từ qua đi.

“Hay!” Trong phòng có người bỗng nhiên hét lớn một tiếng, “Đàn hay!”

Thượng tướng quân vẫn cầm chén rượu như trước, mơ hồ có thể thấy được đầu ngón tay trở nên trắng bệch, hấn ngửa đầu uống, xoay người cười nói: “Mạnh Lương, người hiểu được âm luật từ khi nào vậy?”

“Tướng quân, ngài ban nhạc công này cho ta đi.” Mạnh Lương buông vũ cơ trong lòng, mở miệng cười to, “Ngài luôn nói ta không đọc sách, bây giờ ta nghe nhạc nhiều một chút, dù sao cũng là chuyện tốt đi?!”

Đánh Nhai Thành một trận, Mạnh Lương dẫn đầu không sợ chết, xông lên tường thành, lập được công lớn. Dựa vào kinh nghiệm trước đó, người lập được công lớn đòi ban thưởng, Thượng tướng quân cũng chưa bao giờ cự tuyệt.

Thượng tướng quân dựa vào bàn, một ít tóc đen trên trán rớt xuống, che ánh mắt đang rũ xuống, nhưng hắn chỉ cười một tiếng, chẳng ừ hử gì cả.

Mạnh Lương lại cho là hắn đáp ứng rồi nên cười nói ha ha, “Tiểu cô nương kia quá đáng thương, ngón tay bị thương còn phải tiếp tục đánh đàn. Tướng quân, bằng không đổi người đi?”

Thượng tướng quân buông chén rượu ra, cũng không đề cập đến việc này, chỉ nói: “Đánh Nhai Thành trận này quân ta thắng đẹp. Chư vị vất vả rồi.”

Các tướng quân đang ngồi đều rồi rít đứng lên, không dám mở miệng.

Đám người hầu đưa phần thưởng lên, Thượng tướng quân xưa nay rộng rãi, ban thưởng hào phóng khiến cho các thuộc hạ vui mừng hơn hở.

“Chư vị hãy tự mình tận hưởng.” Thượng tướng quân phất tay áo đứng lên, có ý muốn rời khỏi.

“Tướng quân, nhạc công của ta đâu?” Mạnh Lương truy hỏi một câu.

Một nửa thần sắc của nam nhân trẻ tuổi ẩn nấp trong ánh sáng nửa sáng nửa tối, thân hình dừng một chút, hắn thản nhiên trả lời nguyện vọng của thuộc hạ: “Không được.”

“Hả?” Mạnh Lương mất hứng ngồi xuống, nhìn bóng lưng của chủ công, giận dữ nói, “Quá keo kiệt.”

Gã đồng sự lại gần, cười ha ha: “Đừng có được voi đòi tiên. Ta thấy Thượng tướng quân đối với cô gái kia không bình thường.”

“Sao mà không bình thường?” Mạnh Lương buồn bực nói, “Trong mắt hắn chỉ có một Bạc Cơ, sủng ái bậc nhất, ngay cả đánh trận cũng mang theo. Ta cầu một nhạc công thì đã làm sao?” Trong lúc lâu bầu, hắn vẫn chưa chú ý tới tiếng đàn trong góc kia truyền ra đang dần dần dừng lại.

Buổi tiệc tàn thì đêm đã khuya.

Bọn hạ nhân bắt đầu thu dọn đồ đạc chén bát bữa bọn ở nhà thủy tạ. Một người liếc thấy bóng người trong góc, cười nói: “Sao còn chưa đi?”

Hóa ra là nhạc công thiếu niên kia. Hắn chậm rãi đến gần cười hỏi: “Sư muội ta còn chưa đi ra, không biết đi đâu rồi?”

“A! Cô gái đánh đàn kia à?” Tên hạ nhân cười một tiếng cổ quái, “Bị mang đến quý phủ của tướng quân rồi... người đừng đợi.”

Nhạc công nhất thời ngơ ngẩn, đợi đến lúc phản ứng kịp thì người cũng đã rời khỏi rồi, chỉ còn tiếng ếch trong ao, thềm thì rồi tắt hẳn.

Lúc cô gái bị mang ra khỏi nhà thủy tạ, vết máu trên tay phải đã nhạt rồi.

Nàng đi theo thị nữ, đến lúc bước vào trong phòng mới thì thào hỏi: “Tỷ tỷ, đây là?”

“Tướng quân ra lệnh cho người rửa mặt.” Vẻ mặt thị nữ cứng nhắc, chỉ vào chậu nước trong vắt trên bàn.

Bước chân thiếu nữ dừng một chút, làm như nghe được yêu cầu vô cùng khổ sở, thật lâu sau, nàng mới chậm rãi cuộn ống tay áo lên, thấp giọng nói: “Vâng.”

Tay phải thả vào trong nước, nước trong chậu lập tức thành màu hồng nhạt, cô gái nhẹ nhàng hít một ngụm khí lạnh, nhưng lại kiềm chế không lên tiếng, chỉ là cúi người xuống, chắt vật rửa mặt.

Son phấn từ từ tẩy đi, nàng hơi nâng cổ, một giọt nước trên chóp mũi, thối phù một cái, rơi vào trong nước đục ngầu, dập dờn tạo ra gợn sóng nho nhỏ. Theo sóng nước bập bênh kia, một thân ảnh màu đen bỗng nhiên rơi vào trong tầm mắt.

Nàng hoảng sợ đứng dậy, sau lưng loảng xoảng một tiếng, chậu đồng rơi xuống đất, nước bắn tung tóe lên người. Mà tầm mắt lại bị nước làm cho mờ nhạt, nhìn ra ngoài mờ mịt một mảnh, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy nam nhân áo đen kia đang từng bước một đi về phía mình.

Nàng vội vàng quỳ xuống, máu thịt mơ hồ như bị ép thẳng ra đằng trước, dập đầu nói: “Thượng tướng quân.”

Người nọ đứng xa chỗ nàng, nàng có thể nhìn một góc trường bào gấm màu đen, hoa văn đẹp dễ quý giá. Trống ngực đập từng từng, âm thanh vang lên từng tiếng một.

Nàng quỳ phục trên mặt đất, nước lạnh thấm ướt ống tay áo, ngón tay đau đến tê buốt.

Thật lâu sau, nàng không khống chế được mà run lấy bầy, gần như muốn ngất đi, rốt cuộc cũng nghe thấy âm thanh y phục của hắn phát qua.

Nàng cho là hắn muốn rời đi, tóc lại bỗng nhiên bị nắm lấy, dùng sức mà lôi kéo.

Da đầu bị đau, nàng như muốn hét thành tiếng, bỗng nhiên đối diện với đôi con ngươi u ám, lốc xoáy bên trong càng sâu, đang lúc cuộn trào mãnh liệt, giọng nói nặng nề của nam nhân trẻ tuổi, gọi người không rõ vui hay giận...

“Hàn Duy Tang, sao ngươi dám xuất hiện ở trước mặt ta?”

Nàng vẫn không nhúc nhích nhìn thẳng vào mắt hắn, có lẽ là vì bị đau nên lệ trong mắt lại chưa hề rơi xuống. Trái lại, nàng cười cười, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Điện hạ.”

Lốc xoáy cuộn cuộn rốt cuộc cũng thành lửa giận hừng hực. Nam nhân trẻ tuổi sỏi từng bước, cúi đầu hỏi: “Người gọi ta là gì?”

Hàn Duy Tang biết mình có lẽ sắp chết, nhưng lại cúi đầu bật cười, vừa cười vừa nói: “Điện hạ...”

A, điện hạ.

Dường như rất nhiều năm rồi không ai gọi hắn như vậy.

Thượng tướng quân buông nàng ra, tầm mắt theo chiếc váy dài lộn xộn của nàng, cuối cùng dừng lại trên da thịt ở ngón tay.

“Ta cho là người đã chết.” Thật lâu sau, hắn bình tĩnh nói.

Thiếu nữ ngược lại cười cười, nhướn mày nhìn hắn: “Đúng, ta... đáng chết.”

“Người đã chết rồi, lại còn cố chấp xuất hiện trước mặt ta.”

Ban đêm, mưa đã ngừng rơi, xa xa lộ ra vầng trăng khuyết vô cùng mờ nhạt.

Hắn đi ra khỏi phòng, gió đêm phất đến, lướt qua mái tóc dài của vị tướng quân trẻ tuổi khiến cho sau gáy hơi lạnh.

Một bóng đen nhanh như chớp vụt đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói: “Tướng quân.”

“Thế nào?” Thượng tướng quân thản nhiên hỏi.

“Đã tra qua. Cô gái kia đúng là lưu lạc đến đây hơn một năm trước, bởi vì cực khổ không nơi nương tựa, được lão nhạc công thu nhận về nhà. Trước đây mỗi lần có tiệc rượu đều là cha con nhạc công đó đến, lần này lão nhạc công ngã bệnh, quả thực không có cách nào mới dẫn nàng đến đây...”

Hắn hé mắt, khóe môi hiện lên một nụ cười lạnh.

“Tướng quân.” Thị nữ lặng lẽ đi lên trước, nói nhỏ, “Bạc phu nhân còn chưa muốn ngủ, một mực chờ ngài...”

Đuôi lông mày rớt cuộc cũng lộ ra một cái chớp mắt dịu dàng, hẩn gật đầu: “Biết rồi, đi thôi.”

Trong phòng chỉ còn lại có một mình Hàn Duy Tang, nàng kìm giọng, ngồi xuống bên ánh nến, cẩn thận xem xét tay của mình.

Móng tay ngón trỏ và ngón út tay phải đã hoàn toàn sút ra, vài chỗ vết thương đã nhìn thấy xương, máu rơi xuống từng giọt, mỗi giọt rơi trên mặt đất như hoa máu bung nở. Nam nhân kia đã rời khỏi nơi này, luồng sát khí bức người kia cũng biến mất, dường như đã nhận ra đau đớn.

Chỉ có điều, so với những gì bản thân mình đã làm với hẩn trước kia, cho dù mười đầu ngón tay này đều bị hẩn chặt bỏ, chắc là cũng không quá đáng chút nào? Hàn Duy Tang cắn răng, lấy miếng vải ở góc áo nhẹ nhàng lau đi vết máu cho sạch, bất đắc dĩ lộ lên một tia cười khổ. Trước khi hẩn tiến vào nàng đã cố ý chuẩn bị làm tay bị thương, nhưng vẫn sơ suất bị nhận ra được.

Nhưng mà... lại có thể nào không bị nhận ra đâu?

Tài đánh đàn của nàng, chính là do một tay hẩn dạy.

Chẳng qua là khi đó, hẩn còn chưa là Thượng tướng quân, là Ninh Vương điện hạ của Đại Tấn, mười sáu tuổi đã dẫn binh chinh phạt, lập được chiến công hiển hách. Nay thiên hạ sụp đổ, hẩn tự lập ở đất Ngô Sở, lại bị coi là kẻ phản nghịch lớn nhất.

Giang Tái Sơ sớm đã không còn như lúc trước nữa.

Hàn Duy Tang chậm rãi đứng lên, quay về hướng chậu nước đục ngầu mà sửa sang lại tóc mai rồi mới dựa vào ghế. Nàng dẫn lại suy nghĩ của mình,

hắn hiện giờ đã không giết mình, thế nào cũng tăng thêm hành hạ. Nghĩ như vậy, nàng thản nhiên nhắm mắt lại, cho đến lúc mệt mỏi cực điểm rồi chìm vào giấc ngủ.

Ước chừng là giờ Sửu, Giang Tái Sơ từ trên giường đứng dậy, mỹ nhân bên người đã ngủ say, một luồng tóc đen bên ngoài áo ngủ bằng gấm màu hồng, nước da trên vai trắng mịn như tuyết, chỉ để lại chút dấu vết ái muội như bướm đỏ. Hắn nghiêng người, thản nhiên đưa mắt nhìn một lát, đem áo ngủ dịch đến cổ nàng ta rồi mới đi ra ngoài cửa.

Người hầu vội vàng phủ thêm áo khoác lông cừu cho hắn, thấp giọng nói: “Đất Thục cấp báo.”

Ánh trăng càng tỏ, chỉ là trong thần sắc hắn vẫn còn thoáng hiện ra vẻ biếng nhác. Giang Tái Sơ bước không nhanh không chậm đi về phía thư phòng.

“Nàng ta đâu?”

Người hầu ngẩn ra một lúc mới hiểu được hắn đang ám chỉ nữ nhạc công bị mang về đầu hôm.

“Ở chỗ này, đang ngủ.”

“Nàng ta còn có thể ngủ được.” Giang Tái Sơ cười nhạt, “Đẫn nàng ta lại đây.”

Bên trong thư phòng đốt vài cây đèn cầy to, sáng như bình minh.

Cảnh Vân cát bụi dậm trường mệt mỏi mà đến, vừa thấy Giang Tái Sơ liền quỳ xuống hành lễ: “Thượng tướng quân.”

Hắn từ nhỏ đã là thư đồng của Giang Tái Sơ, tình nghĩa thăm thiết từ đó đến giờ. Giang Tái Sơ dẫn binh bình định biên cương, Cảnh Vân là phó

tướng. Giang Tái Sơ dùng binh khởi sự, hấn lại đi theo làm tướng hết lòng trung thành. Giang Tái Sơ hoàn toàn không xem hấn như người ngoài, đưa tay nâng dậy, hỏi: “Thế nào?”

“Thục Thừa tướng Dương Lâm nay đã nắm giữ triều chính, tiểu Thục Hầu là con rối trong tay lão ta, đúng là phế mà lập, toàn dựa vào lời nói của lão ta mà thôi. Nghe nói đã mấy ngày nay, lão ta động thủ với Thục Hầu... Sau đó tấu trình lên triều đình phương bắc, xin tự sắc lập mình làm Thục Hầu.”

Ngón tay Giang Tái Sơ nhẹ nhàng gõ lên bàn, âm thanh trong trẻo rõ ràng giữa đêm khuya.

Cảnh Vân nhìn sắc mặt bình tĩnh như nước của hấn, nhin không được mà hỏi: “Đại ca, huynh xem phương bắc sẽ đồng ý sắc phong sao?”

Giang Tái Sơ không đáp, một lát sau mới hỏi ngược lại: “Người nói thử xem?”

Cảnh Vân lấy làm lạ, “Huynh đây là hỏi ta sao?”

Sau bức bình phong truyền ra một tiếng động cực nhỏ, giống như có vật gì bị va chạm. Giang Tái Sơ thoáng nâng mắt lên, nhìn thẳng về phía bình phong, mím môi không nói gì.

Cảnh Vân bỗng nhiên hiểu được, chẳng lẽ là... vị sủng cơ của Tướng quân vẫn còn trong thư phòng? Hấn có chút hoang mang nhìn về phía Giang Tái Sơ, mặc dù biết Thượng tướng quân thật sự mang theo Bạc Cơ ra trận. Nàng ta vô cùng kiêu căng, nhưng mà hấn sẽ không đem việc công và chuyện yêu đương nhập vào làm một, làm sao hôm nay lại hỏi ý kiến nữ nhân về chuyện binh quyền quan trọng kia chứ?

“Người xem, phương bắc liệu có đáp ứng sắc phong tân Thục Hầu hay không?” Giang Tái Sơ trầm giọng, hướng về phía kia hỏi lại.

Sau tấm bình phong, bóng người yếu kiều kia từng bước đi ra, cách Giang Tái Sơ hơn mười bước, quỳ phịch xuống đất.

Quả nhiên là một cô gái, nhưng mà quần áo mộc mạc, cũng không giống như sủng cơ của tướng quân.

Thiếu nữ kia vốn hơi gầy, lúc hai đầu gối đập xuống đất, “bịch” một tiếng, âm thanh kia khiến ngực Cảnh Vân đau xót. Hắn cẩn thận đánh giá, chẳng qua là cái trán của nàng để trên mặt đất, cũng không hề ngẩng đầu lên, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy máu trên tay phải, nhưng rốt cuộc không biết lai lịch ra sao.

Giang Tái Sơ thấy nàng không đáp, quay lại cười nói với Cảnh Vân: “Vất vả cho đệ rồi, đi nghỉ đi.”

Mặc dù cảm thấy tò mò, nhưng Cảnh Vân cũng chỉ có thể xoay người nói: “Cảnh Vân cáo từ.”

Hắn đi tới cửa, đang muốn bước ra, chợt nghe cô gái đang quỳ kia mở miệng, giọng nói khẽ run: “Cầu tướng quân... Cầu ngài...” Nàng nói không lưu loát, “Cầu ngài, cứu Thục Hầu.”

Giọng nói kia khiến toàn thân Cảnh Vân chấn động, hắn dừng bước, xoay người nhìn cô gái kia, không thể tin được mà nói: “Người là... Người là A Duy sao?”

Duy Tang không ngẩng đầu, trán vẫn đập xuống đất như trước, dáng người gầy yếu, lại giống như tượng đá, vẫn không nhúc nhích.

“Tướng quân! Nàng ta...” Cảnh Vân sốt ruột muốn biết, ngẩng đầu hỏi, “Nàng ta có phải là Quận chúa hay không?”

Tay phải Giang Tái Sơ đặt ở trên bàn, rút cây trâm gỗ mun trên mái tóc dài đen bóng, thản nhiên nói: “Cảnh Vân đệ muốn biết sao?”

Cảnh Vân cắn chặt răng, một tay đặt trên vỏ kiếm, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Ngẩng đầu lên, nhìn cổ nhân một chút.” Hãn lãnh đạm dặn dò.

Duy Tang ngẩng đầu lên thật chậm. Gương mặt trắng trong thuần khiết hé ra, chiếc cằm mịn, đôi con ngươi đen rét lạnh trong suốt như nước, chỉ là vẻ mặt xơ xác khác thường.. năm đó như đầm nước thông, giờ đây lại yên tĩnh nặng nề.

Keng... Trường kiếm trong tay Cảnh Vân đã ra khỏi vỏ, bổ thẳng về phía Hàn Duy Tang. Mũi kiếm lạnh băng như nước, chưa chạm đến người Duy Tang thì kiếm khí đã cắt lấy một nhúm tóc dài. Hàn Duy Tang không tránh không được, lông mi không động, nhìn thẳng Giang Tái Sơ, dường như một nhát kiếm này không liên quan đến mình.

Mũi kiếm đã cắt lên cổ của nàng, vết máu nhỏ dài chảy ra những giọt đỏ tươi, Giang Tái Sơ mới thản nhiên hô: “Dừng tay.”

Trường kiếm của Cảnh Vân miễn cưỡng ngừng lại, nhưng vẫn đặt trên cổ nàng, giọng hãn đầy căm hận: “Tướng quân! Năm đó nếu không phải là nàng ta...”

“Bây giờ đệ giết nàng, có phần không thú vị cho lắm.” Giang Tái Sơ khẽ cười khoát tay áo, tiện đà cười đến mức kỳ lạ, “Gia Hủy quận chúa, người nói xem?”

“Vâng.” Duy Tang quỳ bất động, trong con ngươi đen hiện lên màu máu, “Cảnh tướng quân, giữa ta và người có nợ nước thù nhà, nếu một kiếm giết ta đi, chẳng phải là đau xót cho ta?”

Cảnh Vân thu kiếm lại, nói: “Năm đó yêu nữ nhà ngươi thiếu chút nữa hại chết tướng quân, hôm nay vẫn còn hi vọng tướng quân giúp người?”

Giang Tái Sơ hơi nháy mắt, ý bảo Cảnh Vân đi ra ngoài, mỉm cười nói: “Việc này để ta và Quận chúa trao đổi sau.”

Cảnh Vân ra khỏi cửa.

Duy Tang vô cùng chậm chạp khom lưng, dập đầu, gằn từng chữ: “Tiểu nữ mất nước không dám xưng Quận chúa.”

Giang Tái Sơ hé mắt, thấy nàng dập đầu một cái thật mạnh, vàng trán như tuyết trắng đã xanh tím một mảnh, da tróc thịt bong.

“Vừa rồi Cảnh Vân có câu nói sai rồi, ta thật sự có thể giúp người. Chỉ là muốn xem, tại sao phải giúp.” Giang Tái Sơ cúi sát đất chậm rãi mở miệng, “Duy Tang, ta cho người thời gian một chun trà. Nếu người có thể thuyết phục được ta, ta sẽ giúp người bảo toàn tính mạng của Thục Hầu.”

Duy Tang vẫn quỳ như cũ, chỉ là cố gắng thẳng người, nói giọng khàn khàn: “Nếu Tướng quân có thể đáp ứng, Hàn Duy Tang sống hay chết, khuất phục hay sỉ nhục, đều do tướng quân định đoạt.”

Giang Tái Sơ cười khinh thường: “Hàn Duy Tang, người có phần coi trọng bản thân quá rồi, giết hay là làm nhục, bây giờ người ở trong tay ta, còn muốn bàn chuyện đường sống sao?”

Nơi chiếc cổ mịn có cảm giác ngứa, chất lỏng sền sệt dính trên y phục ẩm ướt, áo trắng một mảnh màu đỏ tươi dử tợn. Nàng lại lập tức đứng lên, nhìn thẳng Giang Tái Sơ, mỉm cười: “Tướng quân, ngài quả nhiên đã không còn là điện hạ năm đó rồi.”

Giang Tái Sơ vẫn không nói, dù sắc mặt lạnh nhạt nhưng khớp ngón tay lại gõ lên.

“Tướng quân cứu Thục Hầu, Hàn Duy Tang tự nguyện làm tôi tớ, trợ giúp tướng quân đoạt thiên hạ này.” Ánh mắt thiếu nữ trong trẻo, nàng gằn từng

chữ, “Được không?”

Giang Tái Sơ bỗng nhiên đứng dậy: “Dựa vào người?”

“Ta biết tướng quân hiện giờ không tin.” Hàn Duy Tang bước lên một bước, “Trong vòng ba tháng, ta đem thành Trường Phong hiến cho Ngô quân để tỏ thành ý.”

Giang Tái Sơ phản bội nhà Tấn, dùng thời gian ba năm cắt cứ phía nam. Mà thành Trường Phong ba mặt đều là núi vây, là cứ điểm quan trọng nổi tiếng, cũng là quan ải quan trọng nhất đi từ nam ra bắc. Thượng tướng quân nay ở phía nam lập được căn cứ, tiện đà thôn tính phía nam, tất nhiên phải đánh hạ được thành Trường Phong.

“Người có biết người đang nói cái gì không?” Giang Tái Sơ đi đến trước mặt Duy Tang, một tay giữ lấy cằm nàng, trầm giọng nói, “Thành Trường Phong?”

“Không sai, thành Trường Phong.” Duy Tang không chút sợ hãi, nhìn thẳng hăn.

“Được. Ta sẽ bảo vệ Thục Hầu trong ba tháng. Hàn Duy Tang, nếu người không làm được, cho dù Dương Lâm không giết Thục Hầu, ta cũng sẽ đem binh diệt đất Thục!” Hăn đã ép nàng đến góc, “Về phần người, làm nô tì, có lẽ cũng là một cách làm nhục người.”

Nghe hăn nói một câu này, Duy Tang chợt hít thở một hơi, nàng phải dựa vào tường mới có thể miễn cưỡng chèo chống thân thể lão đảo muốn ngã: “Đa tạ tướng quân.”

Giang Tái Sơ liếc xéo nàng một cái, con người trở nên sắc lạnh: “Ra ngoài đi.”

Mỗi một bước đi ra ngoài, nàng đều cẩn thận, sợ mình không cẩn thận sẽ ngất xỉu. Đợi đến lúc vật lộn đi đến ngoài cửa, trăng sáng rọi xuống, nàng bỗng nhiên cảm thấy kỳ diệu, con người luôn là như vậy, khi bị chèn ép mạnh mẽ, đau đớn trên thân thể sẽ bị che đậy lại. Chỉ khi buông ra sâu lo, cảm giác này trong giây lát sẽ khuếch đại lên, như sóng cả cuộn trào mạnh liệt vọt tới, cho đến khi bao phủ lấy người. Nàng thuận tay lau cổ, tay đầy máu, không phân biệt rõ là máu từ vết thương cũ, hay là do một kiếm kia của Cảnh Vân.

Thật tốt, còn chưa có chết.

Nàng cười ha hả, không ai nói cho nàng biết hiện tại nên đi đâu. Đám người hầu cúi đầu, dường như nàng cũng không tồn tại. Nàng có chút mờ mịt dừng ở cửa một lát, liền dựa vào trí nhớ mà đi về phía trước.

Đến một mình... Chỉ có một mình một cõi, thì tốt rồi.

Nghĩ như vậy, nàng đi từng bước chậm rãi mà loạn choạng.

Cảnh Vân chăm chú nhìn nàng thật lâu, ánh mắt từ phần hận đến phức tạp. Hắn hít vào một hơi thật sâu, lúc này mới xoay người gõ cửa.

Thượng tướng quân chấp tay lại, đang ngửa đầu nhìn về phía chân trời, không biết vì sao bóng lưng có chút tiêu điều.

“Đại ca, giết nàng ta đi.” Cảnh Vân gằn từng chữ, “Nếu huynh không hạ thủ được, ta sẽ động thủ.”

Giang Tái Sơ vẫn đứng không nhúc nhích, chỉ thản nhiên nói: “Cảnh Vân, nàng ấy còn có chỗ dùng.”

“Mặc kệ nàng ta có hữu dụng hay không, ta sợ huynh...” Hắn dừng một chút, chỉ không dám nói câu kế tiếp, “Hơn nữa, đánh thiên hạ vẫn là dựa vào trường kiếm trong tay, nàng...”

“Sợ ta mềm lòng?” Giang Tái Sơ cắt lời nói lộn xộn của hắn, xoay người nói, khuôn mặt vô cùng rét lạnh, “Cảnh Vân, đệ có nghĩ tới, vì sao nàng ta lại xuất hiện ở đây không?”

“Là lão nhạc công thu nhận nàng ta, nàng ta có ơn mới thay mặt lão nhạc công kia mà đến.”

“Nàng biết rõ ta ở chỗ này, nhưng vẫn tới, đệ tin nàng chỉ là đền ơn?”

Hai hàng lông mày Cảnh Vân nhíu lại, hắn vốn là một thanh niên ôn hòa trầm tĩnh, suy nghĩ càng lộ vẻ chững chạc, trầm ngâm nói: “Đúng vậy, nếu không, có lẽ nàng ta có thể viện cớ đủ loại. Nhưng nàng ta... vẫn phải tới.”

“Không chỉ có vậy, trước khi ta đến còn cố ý làm tay bị thương, dường như muốn tránh ta.”

Cảnh Vân nhớ tới vết máu mơ hồ trên tay phải, hai tròng mắt sáng lên: “Nàng ta... cũng là cố ý. Vừa thấy mặt liền tỏ ra yếu thế, muốn cho đại ca mềm lòng.”

Nhưng rốt cuộc là vì sao?

Biết rõ chính mình bị đưa tới cửa, sẽ chết, sẽ bị tra tấn, nhưng vẫn tới.

“Người của chúng ta có thể thăm dò biết Dương Lâm muốn phế Thục Hầu, nàng tất nhiên cũng biết.” Ngón tay thon dài của Giang Tái Sơ nhẹ nhàng xoa ấn đường (2), gằn từng chữ, chậm rãi, giống như sự yên lặng sẽ giúp mình suy nghĩ, “Đất Thục hòa giải không thành, nàng không bảo vệ được Thục Hầu, chỉ có thể đến cầu ta.”

(2) ấn đường: điểm giữa hai đầu lông mày

“Huynh tính giúp nàng ta sao?” Cảnh Vân kinh hãi, “Tướng quân, không thể!”

Giang Tái Sơ im lặng nhìn người huynh đệ này. Không biết vì sao hắn rất muốn cười một cái. Trong mắt Cảnh Vân, có lẽ mình vẫn là Ninh Vương của ba năm trước đây, tuổi trẻ kích động, hăng hái, có thể không cần giang sơn cổ quốc, chỉ cần một nụ cười khuynh thành. Nhưng hiện nay, dưới trướng hắn là hai mươi vạn tướng sĩ theo hắn chém giết, một tấc giáp, một tấc đất hợp lại thành đất Ngô Sở bây giờ. Bản thân mình năm đó thật sự rất xa lạ, cũng quá mềm dẻo.

Hắn khẽ ho khan một tiếng: “Nàng dám một thân một mình đến cầu ta, tất nhiên phải đưa ra lợi thế tương ứng. Cảnh Vân, nàng nói, có thể tóm được thành Trường Phong?”

Cảnh Vân bỗng nhiên nhảy dựng lên, mày kiếm mắt sáng, cực kỳ kinh ngạc: “Thành Trường Phong?”

Mấy ngày trước đánh Nhai Thành một trận, Thượng tướng quân rốt cuộc cũng hoàn toàn bình định được đất Ngô Việt của các nước chư hầu lớn nhỏ, nay mưu tính bắc tiến. Thượng tướng quân đúng là kỳ tài quân sự, mỗi lần khởi binh bày binh bố trận đều khiến người khác không ngờ, nhưng chỉ không đề cập tới khi nào bắc phạt, một trong những lo ngại, đó chính là cửa ải quan trọng nhất, thành Trường Phong.

Thành Trường Phong cũng không phải thành lũy đánh trăm lần không được, chỉ là nếu muốn đánh hạ, tất nhiên phải trả giá cho việc tiến công bằng sức mạnh. Phá thành cao, muôn đời xơ xác, hắn biết Thượng tướng quân chẳng qua là đang tìm một người có thể tìm ra cách phá thành mà vẫn bảo toàn tính mạng của các tướng sĩ.

“Đệ tới nhìn xem.” Thượng tướng quân vẫy tay, ý bảo Cảnh Vân đến đứng bên người mình, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm một góc trời, “Thành Trường Phong ba mặt toàn là núi bao bọc, đây là chiếc bình phong tự nhiên của nó. Duy nhất tường thành phía nam cao trăm thước, nhà Tấn tốn thời gian mấy thập niên củng cố, ta đã từng trú ở trong thành, ai cũng biết nó là

chốt quân sự chắc chắn, nhưng nó hơn xa những thành trì chúng ta phá được mấy năm nay.”

“Tiến công đi! Các huynh đệ không sợ chết!” Cảnh Vân ngẩng đầu, trong ánh mắt vị tướng quân thiếu niên tràn đầy ánh sáng rực rỡ thường chỉ có sau khi đánh thắng.

Giang Tái Sơ chẳng ừ hử gì cả, đôi mày tuấn tú hạ xuống, hai mắt trầm tĩnh, hắn vẫn nhìn chăm chú vào mớ thành trì như bức tranh thủy mặc, suy nghĩ lại bay xa dần, dường như đã muốn chạm vào thành trì vững chắc kia, áo giáp lạnh như băng, cùng với nhiệt huyết dâng trào.

Ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại, Duy Tang chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ. Nàng lão đạo đứng lên rót cho mình chén trà nguội, một hơi liền uống hết. Môi đã khô nứt, trên người lẫn trên mặt đều nóng hổi như lửa đốt.

Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, nàng sờ vào cổ mình, vết thương do nhát kiếm kia đã kết vảy, mấy vết thương trên tay phải cũng ngừng chảy máu, chỉ là chưa băng bó nên sưng tấy lên, đoán chừng là muốn đóng mủ. Nàng phỏng đoán canh giờ, ước chừng đã là buổi trưa, một ngày một đêm này chưa được ăn, nàng lại không cảm thấy đói, chỉ là sợ lát nữa lại không có sức lực.

Đang suy nghĩ, cửa bị đẩy ra, hai thị nữ hì hục xách một thùng nước lớn đi vào, thị nữ đi đầu cầm một bộ quần áo để lên bàn, thi lễ xong rồi nói: “Cô nương, tắm rửa xong, mời đi gặp tướng quân.”

Hiện giờ khí trời đang vào mùa xuân, mặc dù không quá lạnh nhưng cũng chẳng hề ấm áp.

Duy Tang đi đến bên cạnh chiếc thùng, lấy tay sờ sờ, lại thấy nước lạnh thấu xương. Nàng không sợ hãi cũng không kinh ngạc, đáp lễ nói: “Ta biết rồi.”

Hai thị nữ kia nhìn nhau, chậm rãi lui ra ngoài.

Duy Tang cởi quần áo, đứng bên cạnh thùng gỗ một lát, rồi cuộc hạ quyết tâm bước vào trong thùng gỗ.

Ngón chân vừa mới chạm vào nước lạnh, cả người lập tức nổi da gà, mỗi một sợi thần kinh đều như là bị lưỡi dao cắt qua, lạnh run lên. Nàng giẫm thật mạnh đi vào, lấy miếng vải thô thấm ướt hung hăng cọ xát thân thể, cho đến khi da thịt đỏ bừng mới bước ra ngoài thùng, cổ nén run rẩy mà mặc quần áo vào.

Rõ ràng là một bộ y phục tơ lụa mềm mại, lại như là vải bố thô cứng, cọ vào mỗi tắc da thịt phát đau. Ngón tay sưng đỏ cầm lấy cây lược, sửa sang lại tóc một chút, cuối cùng nỗ lực kết một cái búi tóc. Duy Tang nhìn chính mình trong gương, màu da lấm bụi, chỉ có hai gò má ửng đỏ không bình thường, vết thương trên cổ đỏ tía nổi bật. Nàng đi tới bên cạnh bàn, cầm lấy ấm trà đổ nước lạnh xuống dưới rồi mới chậm rãi cất bước. Đi tới cửa, nàng nói với thị nữ: “Xin tỷ tỷ dẫn đường.”

Tây uyển ở phủ Thượng tướng quân.

Bạc Cơ ngồi trước gương đồng, chậm rãi tô mi, nhẹ giọng hỏi thị nữ: “Thế nào?”

“Nô tì thấy nàng ta tắm nước lạnh, hiện giờ đã đi đến thư phòng của tướng quân.”

Đôi mắt Bạc Cơ khẽ nhếch, nhìn về buồng ở phía sau, ngón tay trắng trẻo đẹp đẽ đặt trên môi thị nữ. Nàng ta cười nói, “Suyt, tướng quân còn đang nghỉ trưa mà.”

Đang nói, một giọng nam lười biếng ở sau buồng vang lên, thoáng mang theo chút buồn ngủ: “Giờ nào rồi?”

“Giờ ngộ ba khắc.” Bạc Cơ vội vàng đứng dậy, thối chén trà nóng đưa đến trước mặt tướng quân, dịu dàng nói, “Tướng quân, ngủ thêm một lát đi. Tối hôm qua chàng cả đêm chưa nghỉ.”

Giang Tái Sơ nhận lấy chén trà trên tay nàng, uống một ngụm, trong mũi ngửi thấy mùi hương nhẹ, bỗng nhiên mỉm cười nói: “Nàng lại làm chuyện tình quái gì nữa hả?”

Bạc Cơ mím môi, dung nhan diễm lệ tựa như đóa mẫu đơn quốc sắc thiên hương, lại mơ hồ mang theo chút không vui, hờn dỗi: “Tối hôm qua chàng dẫn một cô gái xa lạ về, chàng cho là ta không biết sao?”

Giang Tái Sơ mỉm cười, cúi người tới gần, không cần biết nàng ta giãy giụa mà hôn lên đôi môi anh đào thật sâu. Thật lâu sau, mãi cho đến khi mỹ nhân trong lòng không hít thở được mới buông nàng ta ra, hắn khẽ thì thầm: “Bây giờ nàng còn ở đây.”

Con người Bạc Cơ ngân ngấn nước mắt. Nàng nằm trong lòng hắn, nói lắp bắp: “Ta... vẫn chưa làm cái gì.”

Hắn không nói gì, chỉ buông lỏng nàng ta ra đi sang một bên, người hầu bước nhanh về phía trước, giúp hắn mặc y quan.

“Chẳng qua là ta giận trong lòng, để cho người ta mang nước lạnh cho nàng ta tắm thôi...” Bạc Cơ nhận lấy ngọc quan trong tay người hầu đeo cho hắn, dịu dàng cẩn thận giúp hắn sửa sang lại mái tóc dài, cười khanh khách, “Tướng quân mang ngọc quan này, thật là đẹp mắt.”

Giang Tái Sơ rũ mắt, thấy nàng ta cố ý nói lảng sang chuyện khác nên cười một tiếng, đứng dậy, thản nhiên nói: “A Man, xem ra ta đã quá nuông chiều nàng rồi.”

Bạc Cơ dẫu môi, lui ra một bên không nói, nhưng ánh mắt như là tiểu nhi nữ vậy, trong veo không biết sợ, ước chừng là biết hắn tuyệt đối sẽ không

thật sự tức giận.

Thấy nàng ta không có vẻ sợ hãi, trong chốc lát Giang Tái Sơ thoáng giật mình. Sau đó, hắn dặn nàng ta: “Buổi tối không cần chờ ta.”

Cửa phủ vừa đẩy ra, Giang Tái Sơ đã thấy thiếu nữ nửa dựa vào ghế, chỉ mặc một bộ áo váy tơ lụa màu xanh nhạt bình thường, tóc dài búi lại đơn giản. Nàng nhắm mắt lại, tựa như ngủ say. Hắn cũng không đánh thức nàng, chỉ là tựa vào cạnh cửa, thản nhiên nhìn, từ đôi môi khô nứt của nàng đến vết thương trên cổ, cho đến tận ngón tay sưng đỏ.

Duy Tang mơ hồ cảm thấy có một trận gió lạnh ủa vào, nàng vốn là ngủ không ngon, lập tức tỉnh dậy. Thấy vị tướng quân mặc y phục đen mang ngọc quan, nàng lập tức vùng dậy quỳ xuống, khàn giọng: “Tướng quân.”

Giang Tái Sơ cũng không để cho nàng đứng lên, chỉ nói: “Nói đi, đánh thành Trường Phong như thế nào.”

Duy Tang quỳ dưới đất, nhưng lại bướng bỉnh ngẩng đầu lên, “Tướng quân đã đáp ứng chuyện kia đâu?”

Đầu ngón tay Giang Tái Sơ kẹp một phong thư đã viết xong, “Tính mạng của Thục Hầu nằm trong tờ giấy này. Ta lập tức sai người cấp báo ngàn dặm đưa đến đất Thục. Sau khi Dương Lâm nhận được, tự nhiên sẽ biết sau lưng Thục Hầu còn có một Giang Tái Sơ. Dù cho lão ta muốn tự lập Hầu thì cũng phải cân nhắc trọng lượng của ta.”

Duy Tang dập đầu lạy ba cái, thấp giọng nói: “Tạ tướng quân.”

Giang Tái Sơ chỉ nhìn địa đồ kia, mím môi không nói.

Hàn Duy Tang chậm rãi đứng lên, đi tới bên cạnh địa đồ, nói khẽ: “Thành Trường Phong ba mặt núi vây, như một lạch trời (3). Từ xưa đến nay, theo như truyền thống nhà binh, nếu muốn chiếm thành này, tất nhiên là tiến

công mạnh vào cửa nam. Thiên Bảo Hoàng đế của tiền triều vì muốn đoạt thành mà bắt đại quân sáu mươi vạn người ngày đêm không nghỉ, công thành suốt ba tháng mới phá được. Ta nghĩ, bây giờ tướng quân nhất định là không muốn dùng cách này.”

(3) lạch trời: ý nói rất hiếm yếu

Giang Tái Sơ nhìn gò má của nàng, thấy lông mi dài khẽ run, giọng nói cũng đầm đìa lạnh nhạt, giống như đã tính trước kỹ càng. Hắn nói: “Người nói tiếp đi.”

“Tướng quân có nghĩ đến chuyện công tiến thành Trường Phong từ nơi này không?” Duy Tang bỗng nhiên chỉ ngón tay vào một bên thành Trường Phong.

“Thành Trường Phong ba mặt núi vây, người chỉ phía đông, theo như lời người nói, cũng là khe núi mọc san sát như rừng. Trong đại quân, kỵ binh không thể đi lên, bộ binh cũng không thể leo lên, người nói tiến công như thế nào?” Giang Tái Sơ lạnh lùng cười, “Người nói bên này sao?”

Duy Tang chỉ nói một câu: “Tướng quân, nếu như san bằng núi này?”

Giang Tái Sơ hơi nhắm mắt lại, trước mắt dường như hiện lên dãy núi bên ngoài thành Trường Phong, tiếng thông reo từng trận. Mà thiên lực này, chỉ bằng nhân lực, làm sao mà san bằng?

Duy Tang tiến từng bước về phía hắn, đang muốn giải thích cặn kẽ, bỗng nhiên hoa mắt một trận, không tự chủ được mà thân hình ngã nhào xuống. Trong lúc nàng hoảng loạn, tay nàng bắt được ống tay áo người bên cạnh.

Giang Tái Sơ nghiêng người sang một bên, trong mắt xẹt qua chút lạnh lẽo, rút tay lại, nhìn nàng ngã xuống thật mạnh.

Trong phòng bỗng nhiên trở nên im lặng, chỉ có tiếng hít thở nặng nề của nàng, cười khúc khích như tiếng quạt gió nho nhỏ. Giang Tái Sơ cúi người xuống, nhìn gương mặt đỏ của nàng, lông mi dài hạ xuống như rơi vào bóng đêm dày đặc.

Hay là hãy lại nhớ đến Hàn Duy Tang trước kia sao?

Hình như cũng không phải.

Hắn thản nhiên phất tay áo đứng dậy, gọi người hầu: “Đưa nàng ta ra ngoài, mời đại phu đến xem.”

Lúc người hầu nâng nàng lên, mới thấy nàng ngọ nguậy một cái, phát âm không rõ: “A Trang, chớ sợ...”

“Đợi một chút.” Giang Tái Sơ bỗng nhiên gọi người hầu lại, đi tới bên cạnh nàng, thấy nàng trở mình không yên, lại thì thào nói, “A Trang... Con chờ một chút...”

Ánh nắng ngày xuân lọt vào, hắn thấy trên trán nàng đầy mồ hôi lạnh, vãi nhưng dán vào tóc mai, bộ dáng giãy giụa mà chờ mong kia đang gần ngay trước mắt. Hắn vươn tay ra, đón lấy thân thể của Duy Tang, sải bước đi ra buồng sưởi sau vườn.

Sự ôm ấp này thật quen thuộc, nàng vốn nhớ thương những người đó, những chuyện đó, cứ như vậy như lúc ban đầu tuyết tan. Chỉ cần ở trong vòng ôm này, người này vẫn còn ở đây... Mà cơn ác mộng kia, thật sự chính là ác mộng.

Duy Tang chỉ cảm thấy đầu lưỡi mát lạnh mà đắng chát, từ từ tỉnh lại từ trong nóng rang, bất ổn.

Lúc này mới phát hiện mình đang ngủ bên trong giường, thị nữ đang cho mình uống thuốc, tứ chi mềm nhũn, một chút khí lực đều không có, ngay cả

cử động ở ngón tay cũng cảm thấy khó khăn. Nàng khổ sở nuốt một ngụm thuốc xuống, đôi mắt dần trở nên trấn tĩnh lại.

“Tĩnh rồi sao?” Trong phòng, nam nhân ngồi ngay ngắn lạnh lùng mở miệng, đưa tay kêu thị nữ lui ra, cười châm biếm, “Bệnh này tới thật đúng lúc.”

Duy Tang nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Cảnh Vân, cố gắng ngồi dậy, “Tướng quân.”

“Ba quân từ trên xuống dưới lại có thể chờ Gia Hủy quận chúa nghĩ kế, làm sao mà chiếm được thành Trường Phong.” Cảnh Vân vắt ngang kiếm ở đầu gối, lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, ta phải đi gặp Thượng tướng quân ngay.” Duy Tang xốc áo ngủ lên, lấy lại bình tĩnh mà đứng dậy.

Tay Cảnh Vân đặt giữa trường kiếm, ngón cái giữ ở vỏ kiếm, gần từng chữ: “Quận chúa, lúc này đây người tốt nhất là tuân theo quy củ. Nếu có hành động gì khác thường, mặc kệ Thượng tướng quân như thế nào, ta nhất định sẽ một kiếm giết chết người.”

“Là Thượng tướng quân để cho Cảnh tướng quân đến nhắc nhở ta sao?” Động tác của Duy Tang dừng một chút, mặt không đổi sắc.

Cảnh Vân lạnh lùng hừ một tiếng.

“Bất kể tướng quân tin hay không, Hàn Duy Tang nay đã không còn là Gia Hủy quận chúa năm đó. Hàn Duy Tang bây giờ thật sự hi vọng Thượng tướng quân sẽ bình định được thiên hạ hơn bất kỳ ai.” Duy Tang chậm rãi nâng mắt, con người mệnh mệnh như sương mù, khiến cho người khác nhìn không ra hư thật, “Điểm này, Cảnh tướng quân có thể hoài nghi, nhưng mà Thượng tướng quân đều rõ ràng hơn ai hết.”

Cảnh Vân im lặng một lúc lâu, đứng dậy rời đi, nhưng mà góc áo vừa biến mất ở cửa, hăn bỗng nhiên dừng bước, cũng không quay đầu lại: “Năm đó một kiếm hạ xuống, vương triều sụp đổ. Hàn Duy Tang, người bây giờ thấy hài lòng rồi chứ?”

Hàn Duy Tang cúi đầu ho khan không ngừng, nhưng không trả lời.

Cảnh Vân cũng không đợi nữa, đẩy cửa ra đi thẳng.

“Chờ một chút...” Duy Tang bỗng nhiên gọi hăn lại, “Dẫn ta đi gặp tướng quân.”

Cảnh Vân xoay người lại, ý cười trên mặt có chút quỷ dị, giọng nói hơi kéo dài: “Giờ phút này người còn muốn gặp ngài ấy?”

“Kỳ hạn ba tháng, ta không có lầm.”

“Đi theo ta.”

Cảnh Vân đi rất nhanh, sau khi bệnh nặng, Duy Tang hơi có chút mệt mỏi nên theo không kịp.

Ước chừng sau một nén nhang, hai người đã đến tây uyển ở vương phủ. Cảnh Vân cũng không nhìn thiếu nữ bên cạnh, chỉ đơn giản nói: “Nay Thượng tướng quân sủng ái Bạc Cơ, sinh hoạt hàng ngày đều ở tây uyển.”

Duy Tang “ừ” một tiếng, nhíu mày, chỉ mong đi thật sâu vào đình viện phía trước, rường cột chạm trổ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thị nữ thông báo vội vàng chạy tới, “Thượng tướng quân mời hai vị đi vào.”

Hai người đi tới cửa thì nghe được trong phòng có giọng nói của một cô gái nhu mì hỏi: “Tướng quân, dùng bạch chỉ hay là cam tùng?”

Lại nghe giọng nam thâm trầm cười nói: “Để cho các nàng chuẩn bị đi, nàng thích là được rồi...”

Bạch chỉ và cam tùng là hương liệu dùng cho tắm rửa, nói vậy bên trong đúng là một khung cảnh tình tứ kiêu diễm, Duy Tang không khỏi có chút do dự, không biết là có nên đi vào hay không, lại nghe Giang Tái Sơ cách cửa, nói nhạt: “Nếu đã đến đây, sao không đi vào?”

Hai người đẩy cửa đi vào trong, lại nghe thấy “ai ui” Một tiếng, một cô gái trẻ tuổi mặc váy vàng nhạt, chải tóc mây, đứng lên hồn dỗi: “Tướng quân, sao chàng lại để cho người ta tùy tiện ra hậu viện?”

“A Man, không được vô lễ.” Giang Tái Sơ buông quyển sách trong tay xuống, để ý sửa lại nếp nhăn trên trường bào, khóe môi lộ ra ý cười cứng chiều, “Cảnh Vân thì nàng biết rồi. Vị này là Hàn cô nương, là mưu sĩ dưới trướng của ta.”

Duy Tang ngược mắt nhìn cô nương trẻ tuổi này, nàng từ nhỏ quen nhìn mỹ nhân, nhưng cũng chỉ cảm thấy cô gái trước mắt này mới đúng là tuyệt sắc. Tống Ngọc từng nói về mỹ nhân chân chính như vậy: “Thêm một phân thì quá mập, giảm một phân thì lại gầy.” Cô gái như vậy mới là mỹ nhân thật sự, cũng khó trách hãn sủng ái như vậy.

“Phu nhân.” Nàng nhẹ nhàng hành lễ.

Bạc Cơ cười cười: “Đứng lên đi.” Thiếu nữ trước mặt gầy yếu như vậy, gần như tiêu tụy, trên người trên tay đều có vết thương, khiến nàng ta cảm thấy mấy ngày trước còn đùa giỡn chút thủ đoạn nhỏ, quả nhiên là lo lắng chuyện không đâu.

“Tướng quân, ta về trước.” Bạc Cơ thấy sắc mặt Thượng tướng quân nhợt nhạt thì xoay người rời đi.

“Hôm ấy chưa nói xong, bây giờ tiếp tục đi chứ.” Giang Tái Sơ bày đĩa đồ lên trên bàn, ý bảo hai người đến gần.

Duy Tang đi bộ một hồi lâu, toàn thân đổ đầy mồ hôi, không khỏi liếm đôi môi nứt nẻ. Đang muốn mở miệng, nàg lại thấy Giang Tái Sơ cầm chén trà men sứ đưa tới, “Uống miếng nước trước, từ từ nói.”

Duy Tang nhận lấy, lại do dự một lát, bởi vì đó là chén trà hãn đã uống qua nên chỉ nói cảm ơn rồi bỏ xuống.

Trong mắt Giang Tái Sơ thoáng cuộn sóng, nhưng rồi lại yên ả như ban đầu.

“Tướng quân, đỉnh núi phía đông được gọi là Độc Tú Phong, đối diện trực đường chính của thành Trường Phong. Nếu chúng ta muốn san bằng nó thì phải bắt đầu từ đây.”

“Ý này của người không phải là viễn vông sao?” Cảnh Vân không kiên nhẫn cắt lời, “Bắt chước Ngu Công dời núi (4)? Mất bao nhiêu năm? Mười năm? Hay là hai mươi năm?”

(4) Ngu Công dời núi: dựa theo tích cổ: Ngu Công huy động cả gia đình dời hai ngọn núi chắn đường trước ngõ nhà mình. Có kẻ chê cười cho ông là ngu xuẩn. Song ông vẫn quyết tâm làm vì cho rằng núi không thể cao tiếp, còn nếu dời ông làm chẳng xong, thì đời con, đời cháu... ông sẽ hoàn thành

Duy Tang cũng không để ý đến hãn, chỉ nhìn chăm chăm vào Giang Tái Sơ, thản nhiên nói: “Tướng quân, ngài còn nhớ đập nước ở nước Thục không?”

Giang Tái Sơ không hề thay đổi sắc mặt: “Nhớ.”

“Vậy chắc ngài còn nhớ rõ, năm đó lúc chúng ta du ngoạn ở đấy, có một cụ già nói cho chúng ta biết cái đập nước này được xây dựng như thế nào?”

Cảnh Vân biến sắc, bỗng nhiên đứng dậy: “Hàn Duy Tang! Bây giờ người cố ý nhắc tới chuyện năm đó sao?!”

Giang Tái Sơ lại cực kỳ bình tĩnh, chỉ thản nhiên nói: “Cảnh Vân, đừng chen vào, để cho nàng tiếp tục nói.”

“Năm đó Lý Băng đại nhân xây đập nước, đổi hướng sông Gia Lăng, bổ nứt ngọn núi chắn đường rõ như ban ngày.” Duy Tang cười cười, “Biện pháp kia của hãn rất là hữu dụng.”

Giang Tái Sơ đứng dậy, bởi vì ở nội uyển, hãn ăn mặc rất tùy ý, khoác trường bào, sắc mặt dần dần nặng nề. Quả nhiên, chỉ một câu nói này, hãn liền hoàn toàn hiểu được ý đồ của Duy Tang.

“Thời gian này thành Trường Phong hạn hán không mưa, trên Độc Tú Phong lại có nhiều cây khô, rất dễ cháy.” Hãn trầm ngâm nói, “Nhưng mà nước đâu?”

“Mấy năm trước, vì giải quyết nạn hạn hán, thôn dân địa phương mời người ở ven núi đến sửa kênh dẫn nước, có thể tưới được ruộng tốt ngàn mẫu. Lượng nước có thể chịu được.”

“Kênh mương như thế làm sao thay đổi được dòng chảy?” Giang Tái Sơ bước thong thả đến bên cửa sổ. Hàn Duy Tang quả nhiên dâng lên kế sách, chẳng mấy chốc đã thấy được chỗ sơ hở.

Duy Tang cười cười: “Duy Tang dẫn người đến, năm đó, đúng là hãn giúp đỡ thôn dân thiết kế kênh dẫn nước.”

Giang Tái Sơ khẽ nhíu mắt lại, nàng thật sự suy tính cực kỳ chu toàn.

“Bây giờ hãn đang ở phủ Thanh Châu, phố Đại Liễu, tướng quân phái người đi đón hãn là được.” Duy Tang cũng không thấy có gì khác thường, tiếp tục nói, “Mấy ngày tới, tướng quân phải liên tục phái binh sĩ cải trang

thành nhóm dân tị nạn chạy đến ven thành Trường Phong, trèo lên Độc Tú Phong, giả vờ như là lấy rau dại vượt qua cơn đói, thật ra là mai phục dẫn lửa...”

Giang Tái Sơ xoay người, đột nhiên từng bước đi lại gần Duy Tang: “Hàn Duy Tang, vì một ngày này, người chuẩn bị bao lâu?”

Bị ánh mắt sắc bén cực điểm của hắc đồn ép, Duy Tang lui về phía sau nửa bước, giọng nói có chút không lưu loát: “...Cái gì cơ?”

“Ta nói, vì chờ một ngày ‘hiến kế’ này, người chuẩn bị bao lâu?” Hắc đồn đột nhiên giữ lấy cằm nàng, bức nàng nhìn thẳng vào mình, “Làm nhạc công tiếp cận ta, lại ‘vô tình’ bị ta phát hiện, thật sự là khổ nhục kế.”

Ban đầu Duy Tang có chút hoảng loạn, chỉ cảm thấy cằm gần như bị bóp nát. Chuyện đã tới nước này, nàng cũng không sợ, chỉ là bị hắc bắt lấy như thế này, nàng cười đến mức chật vật: “Đúng vậy... Chuẩn bị rất lâu.”

Đôi con ngươi của Giang Tái Sơ dường như muốn phun ra lửa, hai tay bất giác tăng thêm lực đạo, hắc đồn từng chữ: “Hàn Duy Tang, mỗi một lần, chỉ có khi cần đến ta, người mới tiếp cận ta, đúng không?”

Duy Tang bị hắc bóp cằm không thở được, chỉ nhắm mắt lại. Nàng đột nhiên cảm thấy, cứ như vậy mà chết thì cũng tốt, không cần xen vào cái gì nữa, không cần gánh vác, không cần tính kế...

“Tướng quân, nàng ta sẽ chết mất.” Cảnh Vân bước lên, hắc đi theo Giang Tái Sơ nhiều năm như vậy, ít khi thấy hắc thất thố nổi giận như thế, ngoại trừ... ngoại trừ một lần kia.

Giang Tái Sơ bình tĩnh lại, buông lỏng tay một chút.

Duy Tang ôm cổ, mắt nổ đầy đom đóm, lui về phía sau mấy bước, ngồi xổm dưới đất thở dốc.

“Kế này rất hay, ngày mai người đem người vào trong trướng, còn một số chi tiết cần phải bàn bạc.” Bản thân hãn dường như thay đổi, không dữ dằn tàn khốc như ban nãy mà tựa như mặt biển xanh ôn hòa trong suốt sau cơn bão tố.

“Đệ đi ra ngoài trước đi, ta có chuyện cần nói với Hàn cô nương.” Hãn phất tay.

Cảnh Vân liếc mắt nhìn Duy Tang, cười như không cười: “Tướng quân, giữ nàng ta lại còn có chút tác dụng, nhưng đừng lại vì nhất thời xúc động mà bóp chết nàng ta.”

Thật lâu sau, Duy Tang mới thở thông được. Nàng tựa vào bàn đứng lên, gắng gượng cười nói: “Tướng quân, còn có việc sao?”

“Ba năm qua, người ở đâu?” Hãn như vị cố nhân gặp lại, thản nhiên hỏi.

“Ta được người trong họ cứu ra, lưu lạc khắp nơi, cho đến khi... cho đến khi...” Duy Tang cười khổ, “Tướng quân nói không sai, cho đến khi ta nghe nói Dương Lâm có hành động khác thường, muốn giết Thục Hầu tự lập Hầu. Ta bất đắc dĩ cũng chỉ có thể chui đầu vô lưới, đến cầu tướng quân.”

Khóe môi Giang Tái Sơ nở nụ cười, có ý khiến người ta đoán không ra.

“Tướng quân, trước đây Duy Tang gây chuyện, cũng không dám cầu ngài tha thứ. Nhưng hôm nay ta đã cầu xin ngài, cái mạng này, bất luận là làm nô tì, tất cả đều do tướng quân quyết định.” Nàng một lần nữa quỳ xuống, dập đầu thật mạnh, “Xin tướng quân tin ta.”

“Làm nô tì, tất cả đều do ta?” Hãn cúi người xuống, nhẹ nhàng giữ lấy cằm nàng, chậm rãi lặp lại một lần nữa.

“Đúng vậy.”

“Vây đêm nay người thị tẩm đi.” Giang Tái Sơ thu lại ý cười, lạnh lùng nói.

Trong ánh mắt Duy Tang hiện lên vẻ bối rối, nàng chột cúi đầu không nói.

Giang Tái Sơ buông nàng ra, cười ha hả, thuận tay ném chiếc gương đồng trên bàn đến trước mặt nàng, “Chỉ đùa một chút thôi. Gia Hủy Quận chúa ngày hôm nay hốc hác thật sắc không ít so với năm đó.”

Duy Tang thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nàng vẫn cúi đầu như trước, nhưng cũng có thể thấy sắc mặt lúc xanh lúc trắng của mình trong gương, thần sắc uể oải. Nàng cúi đầu nói: “Đúng vậy, tướng quân giờ đây quen nhìn mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành, dung mạo Hàn Duy Tang lại quá tồi tệ, chỉ mong nhờ vào mưu trí mới có thể giúp ích cho tướng quân.”

“Đi ra ngoài đi.” Giang Tái Sơ không đợi nàng nói xong, dường như mất hứng thú, “Mấy ngày nữa xuất phát, người đi thành Trường Phong trước để thăm dò.”

“Vâng.”

Giang Tái Sơ nhìn bóng dáng của nàng càng lúc càng xa, ý cười trên khóe môi dần dần nhạt đi, chỉ còn một chút vẻ tàn khốc.

Lão đại phu ném miếng vải bông thấm đầy máu xuống đất, bỏ ngân châm trong tay ra, thở dài nói, “Cô nương, sao trẻ như vậy mới tìm đại phu?”

Miệng vết thương đã đóng mủ, sau khi vỡ ra lại còn cố gắng dùng sức, sắc mặt Duy Tang trắng bệch. Tuy nàng hết sức tự kiềm chế nhưng lại khó có thể che giấu được thân thể đang run rẩy, sau khi ổn định hô hấp mới mở miệng nói: “Đã trẻ rồi.”

“Mỗi ngày đều đóng mủ như vậy...” Lão đại phu dùng sức bấm vào, chất lỏng màu vàng đậm đặc và máu tươi trào ra, Duy Tang dùng sức cản môi, nghe thấy đại phu còn nói, “Nếu muốn khỏi hẳn, phải tốn không ít thời gian.”

“Đại phu, hai ngày tới ta phải xuất môn, tay này, cũng có thể cười ngửa sao...” Duy Tang có chút lo lắng.

“Thật ra cũng có cách, chỉ là càng thêm đau đớn.” Lão đại phu trầm ngâm một lát, “Móng tay này của cô nương đã không muốn mọc, nếu đâm vào trong thịt, cô nương có chịu nổi không? Nếu muốn nhanh chóng khỏi hẳn, tốt nhất... tốt nhất là, rút hai mảnh móng tay này đi.”

Duy Tang giật mình, nhìn máu thịt lẫn lộn trên tay, chợt cười một tiếng: “Vậy thì rút ra đi.”

“Nếu rút ra, chỉ sợ móng tay ngón trỏ và ngón út tay phải không dài ra nữa... E là cũng không đàn được nữa.”

“Không sao, lão tiên sinh, bắt đầu làm đi.”

Thấy nàng có vẻ gấp rút, lão đại phu lại nở nụ cười: “Cô nương chớ vội. Tục ngữ nói tay đứt ruột xót, rút đi móng tay phải chịu một phen đau đớn. Ta đi tìm chút ma phí tán (6), cô nương chịu khó một chút.”

(6) ma phí tán: thuốc gây mê bằng một hỗn hợp rượu và thảo dược, do Hoa Đà chế tạo, cho tới nay vẫn được người Trung Quốc coi là loại thuốc gây mê đầu tiên trên thế giới

Lão đại phu rửa tay sạch sẽ, định an ủi cô nương này vài câu, hòa nhã nói: “Ma phí tán không dễ tìm, may mà có ở quý phủ của Thượng tướng quân. Thượng tướng quân chinh chiến nhiều, tất nhiên là có sẵn.”

Đợi nửa canh giờ, Duy Tang nhìn thấy bóng dáng run rẩy của lão tiên sinh đi lại gần, cũng thấy được vẻ mặt lúng túng của ông.

“Lão tiên sinh, sao vậy?”

“Được phòng của vương phủ nói mấy ngày trước đó đã đưa ma phí tán ra tiền tuyến, nếu muốn có phải đợi đến ngày mai. Cô nương, chỉ bằng ngày mai...”

“Vậy thì không cần nữa.” Duy Tang đưa tay ra, “Lão tiên sinh, thay ta rút đi chứ?”

“Cô nương chịu được sao?”

“Được.” Nét mặt Duy Tang vẫn không lộ ra cảm xúc gì, chỉ dừng lại một chút, nhìn về phía lão đại phu, “Lão tiên sinh, có thể nhẹ hơn không?”

Bạc Cơ dẫn theo thị nữ chậm rãi đi tới, lại thấy bóng người thon dài quen thuộc kia đang khoanh tay đứng lẳng lẳng cạnh hành lang, nhưng lại không đi vào trong.

“Tướng quân?” Bạc Cơ có chút kinh ngạc, khẽ gọi một tiếng, “Ta đến không đúng lúc sao? Chàng tìm Hàn cô nương, có việc thương lượng chăng?”

Giang Tái chỉ khoát tay một cái, nói nhạt: “Ta cũng tới không đúng lúc, bên trong đang trị thương.”

Bạc Cơ kiễng mũi chân nhìn vào bên trong, thấy lão đại phu kia đang cầm ngân châm đốt đến đỏ bừng, thận trọng đâm vào đầu ngón tay của Hàn Duy Tang. Duy Tang cắn môi, ngồi ngay ngắn không nhúc nhích, chỉ thấy từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán đổ xuống.

“Cái này...” Sắc mặt Bạc Cơ trắng bệch. Nàng ta đang muốn kinh hô một tiếng, lại bị Giang Tái Sơ che miệng lại, mùi xạ hương quen thuộc phủ lấy hai bên, mặc dù nàng ta đã định thần nhưng tim vẫn còn đập thình thịch.

“Đừng lên tiếng.” Thần sắc hẩn thản nhiên, thấy tay kia không biết đang siết cái gì, chỉ đặt ở bên người.

Bạc Cơ quay qua nhìn, Thượng tướng quân đã nắm tay thành quyền. Nàng ta nhất thời tò mò nên nhẹ nhàng nắm lấy.

Nhưng chỉ là một mảnh vải thô màu vàng nhạt, lại ngửi thấy mùi thuốc phảng phất, nàng ta vừa định đưa lên mũi ngửi, lại bị tay Giang Tái Sơ chặn lại.

Bạc Cơ chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng một trận, định thần lại: “Ma phí tán?”

Giang Tái Sơ cười không đáp.

“Vì sao... không cho Hàn cô nương dùng?”

“Vừa rồi nàng ta có thể chịu được, tại sao phải dùng?” Sóng lớn trong mắt Giang Tái Sơ cuộn trào, hẩn cũng không lên tiếng, chỉ cười lạnh. Hàn Duy Tang, thì ra người cũng có thể tàn nhẫn với bản thân như vậy.

Lúc này bên trong phòng, lão đại phu đã nhổ ra một mảnh móng tay ngón út hình bán nguyệt, thuận tay ném xuống đất, tay lại tiếp tục với ngón thứ hai. Trong chốc lát, ông nhìn thiếu nữ trước mắt này, nàng dùng sức cắn môi, tóc mai đã đầm mồ hôi một nửa, nhưng lại không bật ra tiếng nào, tựa như thân thể này không phải của mình vậy.

“Cô nương chịu đựng một chút.” Lời còn chưa dứt, lão đại phu dùng lực, rút móng tay thứ hai ra, máu trào ra đến khuỷu tay, như dòng suối tuôn trào ra trên bàn.

Duy Tăng cắn môi đến rỉ máu, lần này đau đến tàn nhẫn. Nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngay cả hô hấp cũng dừng lại, đau đến mức như rút cả tim ra. Cũng không trách được, đây là một trong những cực hình tàn khốc nhất thế gian.

Hô hấp vừa ôn hòa trở lại, sự đau đớn này càng tăng thêm tỉnh táo, ùn ùn kéo đến không còn chỗ ẩn nấp.

“Lão tiên sinh, ta, ta sẽ phát sốt sao?” Duy Tang hỏi một hơi.

“Rút một móng tay này, giống như là rút ổ bệnh ra vậy, có lẽ sẽ không sốt đâu.” Lão tiên sinh ha ha cười, “Chẳng qua là cô nương bị thống khổ một lần, chỉ bằng sốt một trận, mơ mơ màng màng không biết mới phải.”

“Không đau, không đau, sao lại đau đớn kia chứ.” Duy Tang khạc máu trong miệng ra, hai vai vẫn còn run rẩy, lại cố gắng cười nói, “Có thể nhanh chóng tốt hơn là được.”

“Ta kê đơn thuốc này cho cô nương, cứ hai ngày thoa lên, sẽ dài ra lại thôi. Chỉ là hôm nay đau đớn như vậy, quả thật có chút khó khăn.”

Lão đại phu đi dọc theo hành lang dài, rồi lại rẽ sang hướng khác.

“Nàng tới đây làm gì?” Ánh mắt Giang Tái Sơ dừng trên người sủng cơ.

“Ta nghe nói Hàn cô nương qua hai ngày sau sẽ theo tướng quân xuất chinh, nữ nhân trong vương phủ lại ít nên quyết định cho cô nương ấy mấy bộ xiêm y mang theo.”

Nhìn lúm đồng tiền của nàng ta vẫn đang cười tươi như hoa, Giang Tái Sơ bỗng nhiên bật cười, cũng là nữ nhân cả thôi, không hiểu chiến tranh, đao

kiểm sương hàn, trong mắt toàn tâm toàn ý chỉ có hoa cài đầu và nghệ thường vũ y.

“Trên người và trên tay nàng ta đều bị thương, nàng đưa thị nữ vào là được. Hôm qua quý phủ có đưa đến chút đồ lặt vặt, nàng đi xem một chút đi.”

Đôi mắt long lanh sóng nước của Bạc Cơ nhìn qua song cửa sổ, liếc Hàn Duy Tang một cái như có như không. Nàng ta dịu dàng hành lễ rồi xoay người rời khỏi.

Giang Tái Sơ cuộn miếng vải bông thấm đầy máu lại, chậm rãi đi tới, ngồi xuống bên người Duy Tang: “Tay ổn rồi chứ?”

“Tướng quân.” Duy Tang vội vàng đứng lên, lại bị Giang Tái Sơ giữ hai vai lại, ý bảo nàng không cần phải di chuyển.

“Qua hai ngày mới có thể dài ra lại. Hẳn là có thể cùng đi với đại quân.”

Giang Tái Sơ cúi người, cầm tay phải của nàng, quan sát một lát: “Về sau cũng không thể đánh đàn.”

“Đúng vậy.” Duy Tang sụp mi mắt.

“Thật ra người hoàn toàn không quan tâm có thể đánh đàn hay không.” Giang Tái Sơ cười cười, buông tay nàng ra, ngồi xuống bên cạnh, “Hàn Duy Tang, trái tim này của người càng lúc càng cứng rắn.”

Duy Tang ngẩng đầu, ngón tay đau đớn như có vạn cây kim đâm vào. Nàng cũng không có bản lĩnh che giấu cái gì như mọi ngày, chỉ cười nói: “Tướng quân nói đúng. Cầm nghệ chẳng qua chỉ khiến cho tình yêu vui vẻ. Duy Tang trời sinh không được hưởng hạnh phúc này, thật sự không thể đàn được nữa, nhưng cũng không hề gì.” Ánh mắt nàng xẹt qua thị nữ đang cầm xiêm y, trong mắt có chút nghi hoặc.

“A Man đưa cho người. Hôm đó để người gội đầu bằng nước lạnh, nàng rất áy náy.”

“Phu nhân chỉ hiểu lầm thôi, Duy Tang cũng không dám nhận.”

“Quý phủ đều nói với ta A Man có chút kiêu căng.” Giang Tái Sơ lơ đãng nói cười.

Duy Tang nhất thời không nói gì, lại nặng nề nhìn chiếc bàn gỗ du, nhẹ giọng nói: “Ta cũng thấy rằng, trên đời này, nếu còn có người có thể toàn tâm cứng chiều thì sẽ không cảm thấy quá mức hieu quạnh như vậy.”

“Thật không?” Giang Tái Sơ mím môi cười một tiếng, những sợi tóc dài rũ xuống hai bên má, nụ cười tuấn mỹ vô cùng, “Như vậy nếu có người toàn tâm cứng chiều người, đến lúc đó, không biết Hàn cô nương sẽ đối đãi như thế nào?”

Duy Tang giật mình, ý cười trên khóe môi cứng lại, thật lâu sau mới nói: “Duy Tang là người vô phúc, hiển nhiên không có quyền hưởng thụ.”

Khóe môi Giang Tái Sơ cong lên, làm như cũng không để ý, “Ba ngày sau người cứ đến thành Trường Phong trước.”

Ba ngày sau, bên ngoài phủ Thanh Châu, một đội buôn đi về phía thành Trường Phong.

Mặt trời chói chang rực rỡ.

Dẫn đầu là một tiểu thương, thoáng nhìn qua thì rất trẻ tuổi. Một tên quân sự vóc người bé gầy giục ngựa chạy tới, thấp giọng kêu một tiếng: “Công tử.”

“Vết thương đã ổn rồi chứ?” Người thanh niên ngẩng đầu, tuấn mã bước đi không nhanh cũng không chậm.

Quản sự toàn thân mặc áo tơ (6), đội nón che nửa mặt, lộ ra chiếc cằm nhọn thanh tú, cùng với vết sẹo thấp thoáng trên cổ.

(6) áo tơ: áo để che mưa che nắng, thường làm bằng lá cây, rơm rạ

“Nhờ phúc của đại nhân.” Trong giọng nói mảy may không có chút oán hận.

“Đây là bản tính của người sao?” Người thanh niên bỗng nhiên cười một tiếng, “Năm đó, thiên hạ và ta đều bị lừa.”

“Bản tính?” Quản sự gầy yếu cười khẽ, đưa tay đỡ nón, lộ ra đôi mắt trong veo, “Ngay cả chính ta còn nhìn không thấu, đại nhân lại nhìn thấu sao?”

Lúc này Tả tướng quân Cảnh Vân đang giả làm tiểu thương. Hắn chậm rãi dời ánh mắt, lướt từ trên xuống dưới rồi thoáng sa sầm, chỉ nói bốn chữ: “Trời sinh lạnh bạc.”

Trời sinh lạnh bạc?

Duy Tang lặp lại bốn chữ này, càng nhớ đến lại càng phát lạnh.

Từ phủ Thanh Châu đến thành Trường Phong, nếu đi nhanh thì ước chừng cần hơn sáu bảy ngày, chẳng qua là giả làm một đội buôn, thật ra là một nhóm binh lính đang giả dạng dân lưu lạc âm thầm theo dõi, Cảnh Vân cũng không thể đi nhanh được.

Bởi vì thiên hạ chia năm xẻ bảy, các nước chư hầu mọc lên như rừng, chiến tranh không ngừng, trên đường lớn cũng thường thấy các tốp dân lưu lạc tản đi khắp nơi, những tên canh gác thành trì cũng tập mãi thành thói quen. Bọn chúng rút đao kiếm ra, hô hoán đe dọa dân tị nạn, không cho phép bọn họ vào thành, ép bọn họ đến nơi hoang sơn dã lĩnh (7), mặc cho tự sinh tự diệt.

(7) hoang sơn dã lĩnh: nơi núi non trùng điệp hoang vu, không có bóng người

Dừng chân tại doanh trướng cách thành Trường Phong hơn mười dặm, Duy Tang mở miếng vải bông trên tay phải, lơ đãng liếc nhìn phần thịt mới mọc, quả nhiên, móng tay vẫn không dài ra.

Hôm qua khổ sở đến kinh tâm, hôm nay cũng đã khỏi rồi.

Vạn vật trên đời này, trải qua nhiều đau đớn hơn nữa thì theo dòng thời gian mà cuối cùng cũng có thể từ từ tốt đẹp.

Duy Tang xoay người bước ra khỏi lều trại, nhìn núi non um tùm bốn bề, bọn họ ở đây cũng đã trên dưới một tháng rồi.

Thấy Cảnh Vân dẫn theo mấy người toàn thân đầy bụi bặm vừa mới xuống núi, Duy Tang vội vàng chạy tới hỏi: “Sao rồi?”

Cảnh Vân vẫn lạnh nhạt với nàng như trước, phía sau hẳn, một người đàn ông dáng vẻ đàng hoàng lau mồ hôi, cười nói: “Cô nương, đã tìm được cừ thủ (8) rồi, đang thay đổi dòng chảy.”

(8) cừ thủ: chỗ dẫn nước then chốt, đầu kênh mương

“So với ngày ước định với Thượng tướng quân thì ước chừng còn có nửa tháng.” Trong lòng Duy Tang tính toán một lát, lại nhìn sang sắc trời quang đãng bên này, che giấu nỗi lo từ đáy lòng, “Từ thúc, kịp không?”

Từ thúc trầm ngâm một chút, cũng không dám trả lời, Duy Tang cảm thấy nặng trĩu, lại nghe Cảnh Vân nói: “Căn cứ vào ước định, ngày mai Thượng tướng quân sẽ xuất quân, đêm nay liền bắt đầu đi?”

Ngày xuân, thời tiết vô cùng khô ráo.

Trấn thủ thành Trường Phong là lão tướng Vương Thành Tín. Lão tướng quân bình sinh cũng không ham mê cái gì, chỉ có rượu ngon, đêm đến sẽ vào quý phủ uống mấy chén. Một ngày nọ mưa ít, trong không khí đều là hương vị cát bụi, lão tướng quân rót thêm một chén rượu, chợt nghe quân sĩ ngoài cửa truyền báo: “Tướng quân, trinh sát phía trước truyền báo, quân phản nghịch đã cúng tế, ngày mai sẽ xuất phát.”

Tay lão tướng quân đang giơ chén rượu hơi dừng lại một chút: “Lĩnh quân là ai?”

“Giang Tái Sơ.”

“Ninh Vương à.” Lão tướng quân cúi đầu thở dài, râu bạc nhếch lên, thần sắc bất động, “Cuối cùng cũng có ngày này, tới thì tới thôi.”

Lời còn chưa dứt, trong không khí tỏa ra sự khô nóng như có tia lửa bắn tới, lắt phất trong màn đêm. Ánh sáng vừa hiện ra, giữa khu rừng trên núi xa xa, phản chiếu từng chấm nhỏ lơ mờ nơi chân trời.

Lão tướng quân đi tới bên cửa sổ, hí mắt nhìn: “Chẳng lẽ là đi lấy nước trên núi?”

“Trời hạn hán, xung quanh thành Trường Phong trên núi đa phần dân lưu lạc đào bới rau dại cho đỡ đói, chỉ sợ ban đêm sương ẩm trên núi này cũng không biết chừng.” Phó tướng lo lắng nói, “Tướng quân, có cần phái người đi dập lửa không?”

“Đối đầu kẻ địch mạnh thì không thể tách ra.” Lão tướng quân bỗng nhiên xoay người, “Truyền lệnh toàn quân, sáng sớm ngày mai ở đài điểm tướng, chuẩn bị chiến tranh!”

“Hàn công tử, thế lửa bây giờ đang tràn ra nửa đỉnh núi, chỉ sợ... Tướng thủ thành bên trong sẽ ban lệnh dập lửa.”

Hơi thở nóng rực nhanh chóng đập vào mặt, Duy Tang đứng trên núi, nhìn ngọn lửa cháy mạnh, chỉ cảm thấy mái tóc dài như bị nướng, dựng đứng cả lên.

“Không đâu.” Duy Tang chắc chắn, “Bây giờ Thượng tướng quân dẫn binh đến, tướng thủ thành Vương lão tướng quân là người thận trọng, tuyệt đối sẽ không phân binh đi dập lửa. Huống hồ...”

“Huống hồ trận đại hỏa hoạn này sẽ làm ban đêm sáng rõ như ban ngày, thành Trường Phong địa thế rất cao, người bên trong có thể thấy được động tĩnh của quân địch bên ngoài rõ ràng như thế, đó là lợi ích cho bọn chúng. Bọn chúng sẽ không hi vọng diệt được ngọn lửa này.”

Cảnh Vân tiếp lời Duy Tang, khoanh tay nhìn cảnh lửa cháy, thông thả nói, “Thượng tướng quân đã nhổ trại rồi.”

“Đa tạ Cảnh tướng quân đã cho biết.”

“Đại chiến trước mặt, anh hùng giành thắng thua như vậy, vậy mà người lại không có chút lo lắng sao?” Ánh mắt Cảnh Vân như mũi dao, dường như muốn xem cô gái trước mắt này có một chút mềm yếu nào hay không.

“Lo lắng? Lo lắng có giúp được Thượng tướng quân đánh thắng trận không? Nếu có thể, ta sẽ lo lắng hơn một chút.” Nhìn vị tướng quân dũng mãnh trẻ tuổi, Duy Tang cười một tiếng, ánh lửa phản chiếu nửa bên mặt, “Còn nếu không thể thì lo lắng có ích lợi gì?”

Đại Tấn, mùa xuân năm Vĩnh Gia thứ ba.

Thượng tướng quân Giang Tái Sơ dẫn hai mươi vạn quân, từ nam ra bắc, tới thành Trường Phong.

Cùng lúc đó, lão tướng thủ thành Vương Thành Tín nhận quân lệnh của triều đình, triệu tập quân phòng thủ của các thành trì xung quanh, tổng cộng hơn ba mươi vạn, chém giết nghich tặc.

Rất nhiều năm sau, mỗi khi mấy người già quanh thành Trường Phong hồi tưởng lại trận chiến ấy mà vẫn còn kinh hồn bạt vía.

Từ xưa đến nay, chiến tranh xảy ra ở đây nhiều vô kể. Nhưng mà chỉ có trận chiến này mới được gọi là “Cuộc chiến Trường Phong”.

Trong một đêm kia, đội quân công thành Trường Phong, rõ ràng là trong đêm tối nhưng ánh lửa đầy khắp núi đồi đã chiếu sáng như ban ngày. Mùi than cốc và nhựa thông trong không khí tỏa rộng, các quân sĩ chùi mặt, tạo thành từng vết đen, thể lửa theo gió mà ôm trọn bầu trời đêm.

Trong thành Trường Phong, mỗi người đều có thể thấy quân địch đã dàn xếp ổn thỏa từ trước. Ma trận được dựng lên, đầu người như kiến, lặng lẽ mà nhanh chóng. Trong đó có một ma trận bỗng nhiên phát ra động tĩnh, từ giữa lộ ra một cái khe hở. Đang lúc cờ quạt quay cuồng, một đội nhân mã cấp tốc tiến lên, đi thẳng vào chủ tướng.

Trên tường thành, ai ai cũng đều nín thở.

“Tướng quân, đó là.....”

“Ninh Vương điện hạ.” Lão tướng quân tay cầm giáo dài, ngửa đầu cười, “Tốt lắm, tác phong nhà binh hoàn chỉnh, nghiêm chỉnh huấn luyện, thật không khiến ta thất vọng.”

Lão tướng quân vung tay lên, chớp mắt xoay người, bỗng dừng bước, hỏi phó tướng bên cạnh: “Ta đã đóng ở đây bao lâu rồi?”

“Tính từ đời Hoàng đế trước, đã hai mươi năm rồi.”

“Ha ha, năm đó hãn vẫn chỉ là một đứa trẻ, Tiên hoàng đưa hãn đến chỗ ta học tập chiến sự, ăn mặc và chi tiêu đều giống binh lính bình thường.” Lão tướng quân vuốt râu bạc, “Điện hạ ngang bướng à, lão phu đã đánh thì hãn đánh không ngừng. Không ngờ rằng, không ngờ rằng có một ngày này, chúng ta lại là địch.”

Phó tướng tất nhiên là biết rõ chuyện cũ, cúi đầu không dám mở miệng.

“Hôm nay ra trận gặp lại nhau, ta cũng nên nhìn xem tiểu tử này mấy năm nay có tiến bộ chút nào không.” Lão nhân xúc động cười, xoay người hạ thành.

Giang Tái Sơ ở trong chủ trưởng, ngồi xuống, bội kiếm chưa bỏ xuống đã nghe vệ binh báo lại: “Cảnh tướng quân đến.”

“Thế nào rồi?” Giang Tái Sơ đứng dậy chờ.

“Đốt lửa hơn tháng nay, Độc Tú Phong đã hóa thành đất khô cằn vững chắc, nóng hầm hập, chân người không thể bước lên.” Cảnh Vân đứng lên bẩm báo, “Thượng tướng quân, núi này đã đủ nóng rồi.”

Giang Tái Sơ gật đầu, “Kênh dẫn nước đâu?”

“Từ tiên sinh đốc thúc ngàn binh sĩ, bây giờ vẫn đang đào trong núi sâu, thay đổi dòng chảy.”

“Hàn Duy Tang đâu rồi?” Giang Tái Sơ trầm mặc một lát rồi hỏi.

“Đã đi vào núi với Từ tiên sinh, hơn mười ngày vẫn chưa ra.”

“Biết rồi, gọi Mạnh Lương tới, ngày mai công thành, hãn làm tiên phong.”

“Thượng tướng quân, thủ thành là... Vương lão tướng quân.” Cảnh Vân do dự hết lần này đến lần khác, nhẹ giọng nói, “Huynh và ông ấy...”

“Trên chiến trường không có hữu nghị hay thầy trò, cũng không có ân tình ngày xưa.” Giang Tái Sơ khẽ lau bội kiếm dưới ánh nến, một tia rét lạnh hiện lên trong mắt, ngữ khí bình thản, “Lão tướng quân cũng giống như ta vậy, trong lòng đều biết rõ.”

“Nhưng mà...” Cảnh Vân cúi đầu, gằn từng chữ, “Nàng ta dùng kế này, Cảnh Vân cảm thấy có vẻ như phản lại thiên đạo.”

“Làm trái thiên đạo sao?” Giang Tái Sơ bỗng nhiên đứng lên, khóe môi mím lại, ánh mắt sâu thẳm không hề có ý cười, “Khi Giang Tái Sơ ta thuận theo thiên đạo, ông trời đối xử với ta như thế nào?! Mà cái gọi là thiên đạo này, làm sao thuận theo ta!”

Ngọn lửa trong lòng chủ soái chợt bùng lên, Cảnh Vân lui về phía sau nửa bước, cúi đầu quỳ xuống, không dám nói nữa.

Hôm sau.

Giang Tái Sơ cho Mạnh Lương dẫn đầu, hướng về phía cửa nam thành Trường Phong, phát động cuộc chiến công thành.

Hồ Báo Kỵ bày trận phía trước chỉ dùng để thăm dò, đá to từ trên tường thành ném xuống như mưa. Sau tiếng nổ bang bang, màu xanh đen trên tường đá chỉ còn lại vài vết tích màu trắng nhạt, tòa thành trì này không chút mảy may chấn động. Binh lính khiêng thang mây (9) trăm trượng lên, chia vào trên đầu tường thành. Ở trên lăn đá xuống chân thành.

(9) thang mây: thang dài dùng để công thành hay chữa cháy

Giang Tái Sơ đứng trong chủ trường, tay phải đặt lên trên bội kiếm, nhìn tình hình chiến trận phía trước không hề chớp mắt.

Trình sát chạy đến chủ trưởng, mang về chiến báo mới nhất.

“Hỗ Báo Kỵ đi tiên phong, thương vong quá bán, Mạnh tướng quân đã phái bộ binh lên thay...”

“Trước mắt không cho ai trèo lên cổng thành.”

Khói báo động tỏa khắp trời, Giang Tái Sơ lẳng lẳng đứng thẳng, dưới lông mày tuấn tú là ánh mắt ngập tràn lãnh khốc.

Dưới trướng, một gã tướng thủ thành chần chừ một lát rồi góp lời: “Thượng tướng quân, vài canh giờ đã qua rồi, tin tức đối với phe ta vô cùng bất lợi. Không bằng, để cho Mạnh tướng quân tạm hoãn công thành để tránh đánh một trận đến thiệt hại sĩ khí.”

Giang Tái Sơ xoay người quay về trướng, trong tiếng chém giết, giọng nói của hắn truyền rõ ràng tới tai mọi người: “Thành Trường Phong phòng ngự rất mạnh, ta đã sớm biết được. Mấy đời hoàng đế trước của Đại Tấn thu thập mấy vạn cân đồng thau rồi đem đi nấu chảy, đổ lên tường thành, quả thật là tường đồng vách sắt. Ta căn bản cũng không hi vọng Mạnh Lương có thể phá được thành ngay trận đầu.”

Các tướng lĩnh liếc mắt nhìn nhau.

“Sau giờ thân, tướng quân Liên Tú dẫn theo Quan Ninh quân thế chỗ Mạnh tướng quân, tiếp tục tiến công.”

“Liên Tú nhận lệnh!”

Nhận được quân lệnh, Mạnh Lương hung hăng chửi rủa, nắm trường đao đứng trước trận quát lớn: “Các huynh đệ! Thượng tướng quân ra lệnh, Hỗ Báo Kỵ không tấn công lâu được, muốn Quan Ninh quân đổi cho chúng ta!”

“Chúng ta liều chết đánh ba canh giờ, lẽ nào lại khoanh tay ngồi nhìn Liên Tú đoạt công! Các người phục sao?!”

“Không phục!”

“Không phục thì con mẹ nó theo ta tiến lên! Trước giờ thân phải dựng thang mây lên! Trở về lão tử sẽ cho các người ăn mừng!”

Mạnh Lương xông pha đi đầu, đoạt lấy trường cung trong tay binh lính, kéo căng ra, cung tiễn giống như sao băng, ba mũi tên bắn ra cùng lúc, bắn về phía đầu tường. Trên tường thành nhiều người bị một kiếm mất mạng, ngã xuống giữa Hồ Báo Kỵ, óc não và máu tươi văng khắp nơi.

Ba quân phút chốc im lặng, Mạnh Lương lau máu lẫn bùn trên mặt, vẻ mặt dữ tợn: “Giết!”

Ba mũi tên hướng tới, sĩ khí lập tức tăng mạnh, quân lính theo chủ soái nhắm về phía chân thành.

Thang mây mọc lên như rừng, binh lính đông như kiến, không sợ chết mà leo lên, lại liên tục rơi xuống, thân thể nát bét. Chẳng qua là lúc ấy giết đồ cả mắt rồi, không còn ai quan tâm đến sinh tử, đập lên thi thể của đồng bạn mà xung phong về phía trước như cũ.

Ánh mặt trời dần tắt.

Hồ Báo Kỵ dũng mãnh đã đi đến bước này, cuối cùng vẫn đánh không lại thành Trường Phong. Thang mây đã được dựng chắc, tranh đoạt ở góc tường phía nam hết lần này đến lần khác, nhưng trước sau vẫn chưa được.

“Mạnh tướng quân, Quan Ninh quân đến thay thế!” Liên Tú giờ soái lệnh, giục ngựa chạy tới bên cạnh Mạnh Lương.

Mạnh Lương đã sớm mù quáng, khàn khàn quát: “Cút ngay! Lão tử còn chưa giết đủ!”

“Tướng quân muốn trái lệnh sao!” Liên Tú áp sát từng bước, thân binh bên người chỉ đợi hăn ra lệnh là sẽ nhào lên tiên phong.

Thị vệ bên cạnh Mạnh Lương rút trường đao ra khỏi vỏ, hai bên giăng co, Mạnh Lương nhìn chăm chăm thành trì vững chắc, rốt cuộc cũng thở dài hạ lệnh: “Rút quân! Trận địa giao lại cho Quan Ninh quân!”

Sau sáu canh giờ tiến công, Hồ Báo Kỵ chậm rãi rút khỏi chiến trường, dù chưa khống chế được địch nhưng vẫn giữ vững chiến ý vang dội.

Quân phòng thủ trên thành tỏ ý muốn nghỉ ngơi, Vương lão tướng quân vốn luôn khẳng khẳng đôn đốc tác chiến cũng gật đầu, thở dài: “Nếu như là tiến công ở đồng bằng, quân ta không người nào có thể ngăn cản.”

Quan Ninh quân đến thay cũng trầm mặc nhìn theo bạn đồng liêu rút về phía sau, mãi cho đến khi chướng soái Liên Tú giơ trường kiếm lên, khí thế mạnh mẽ: “Các huynh đệ Quan Ninh quân, các huynh đệ Hồ Báo Kỵ đã đánh như thế nào?!”

Trên chiến trường vang lên câu trả lời như sét đánh: “Hay!”

“Chúng ta được lợi, xung phong đợt thứ hai, chẳng lẽ lại thua kém bọn họ sao?!”

“Tuyệt -- không --!”

“Tốt! Vậy thì theo ta xông lên!”

“Giết! Giết! Giết!”

Trận chiến này chém giết từ ban ngày cho đến tận đêm khuya, lại từ đêm khuya chém giết tới ban ngày.

Ánh lửa trên núi thành Trường Phong rọi sáng một nửa màn đêm, bên trong doanh trướng chủ soái, Thượng tướng quân nhìn địa đồ chăm chăm, ánh nến trải dài trên bàn. Cảnh Vân đứng bên cạnh Thượng tướng quân, hơi nhú mào: “Quan Ninh quân là quân đoàn dưới trướng của tướng quân, được biết là có sức chiến đấu tốt nhất, lại bị Hồ Báo Kỵ kích động, hai ngày trôi qua, đến giờ vẫn còn đang liều chết chiến đấu.”

Giang Tái Sơ gõ lên mặt bàn, nhẹ giọng nói: “Hiện giờ Quan Ninh quân thương vong bao nhiêu rồi?”

“Một phần hai.”

“Đến khi còn một phần ba thì cho bọn họ rút lui. Toàn quân nghỉ ngơi hồi phục, ngày mai lại tấn công.”

“Ngày mai vẫn phải đánh sao?” Cảnh Vân lấy làm kinh hãi, “Thượng tướng quân, đánh Nhai Thành chúng ta thương vong gần vạn người. Vất vả lắm mới tích lũy được một chút, bây giờ lại đánh thành Trường Phong là muốn thất bại ở đây sao?”

“Chỉ có chúng ta tiến đánh bên này thì mới có thể thu hút sự chú ý của quân phòng thủ. Nếu là đánh nghi binh, lão tiên sinh sỏi đời trên sa trường, liếc mắt một cái đã biết là giở mánh khéo.”

“Tướng quân, huynh thật sự tin được nữ nhân kia? Rõ ràng có thể tìm đến đại quân ta ngay nhưng lại năm lần bảy lượt kéo dài thời gian, trễ nãi tin tức. Ngộ nhờ nàng ta cầu kết với bên kia, cố ý dẫn chúng ta đi tìm cái chết?”

Giang Tái Sơ cười một tiếng, bình tĩnh nói: “Nàng không dám.”

“Tướng quân!”

Giang Tái Sơ phát tay, ngắt lời Cảnh Vân, thản nhiên nhìn về thế lửa mãnh liệt trên núi phía đông, “Đệ tự mình đi dò xét, xem tiến trình kênh dẫn nước bên kia như thế nào.”

“Rõ.”

Một bên Độc Tú Phong có thể trông thấy thành Trường Phong, hai quân đều đã thu binh.

Binh lính và quân y qua lại không ngớt trên chiến trường, vội vàng cứu trị thương binh, chôn cất thi thể ngay tại chỗ. Khói thuốc súng dày đặc và mùi máu tanh giữa thời tiết nóng nong nặc gay mũi. Hàn Duy Tang xắn tay áo lên, cùng binh lính đào đất.

Vốn là hai ngày trước khi tiến công phải hoàn thành, nhưng không ai ngờ rằng xảy ra sạt lở đất, việc thay đổi dòng chảy kênh dẫn nước đột nhiên bị trì hoãn. Nàng bây giờ hiểu tình thế trên chiến trường hơn ai hết, có thể xong sớm một ngày, áp lực của Giang Tái Sơ liền có thể giảm bớt một phần, nếu trễ thêm mấy ngày, về lâu dài, Giang Tái Sơ sẽ không công thành được, sĩ khí suy giảm, cho dù kế này có thành công, chỉ sợ các tướng sĩ cũng không còn sức tiến vào thành Trường Phong.

Mặt xám mày tro vùi đầu trong bùn đất khuân vác, băng gạc quấn trên tay đã sớm bong ra, may mà chỉ là trầy da, ngứa một chút cũng không có trở ngại gì. Duy Tang nghe thấy âm thanh róc rách của dòng nước, đáng tiếc nước này đều bị ba khối đá to phía trước chặn lại, bây giờ đã ướt sũng đến mắt cá chân, nhưng trước sau vẫn không có cách nào chảy xuôi qua được.

“Hàn Duy Tang đâu?”

Lối vào bỗng nhiên nổi lên xôn xao, vài tên giáp sĩ dẫn một vị tướng quân trẻ tuổi đi vào, binh khí leng keng. Duy Tang vừa mới ngẩng đầu lên, đầu roi ngựa đã quấn lấy cổ tay nàng, kéo nàng lao đảo một cái.

“Khi nào mới xây xong?” Hai mắt Cảnh Vân đỏ ngầu, kéo nàng tới trước người, tức giận nói, “Người có biết người trẻ một khắc, bên dưới bao nhiêu huynh đệ phải chết không?!”

Duy Tang giãy giụa đứng thẳng, lạc giọng nói: “Mọi người vẫn đang liều mạng đào.”

Tiếng roi vút lên một cái, mọi người ngừng động tác trong tay, sững sờ nhìn Tả tướng quân mặt như sương lạnh.

Hắn giận dữ nhìn Hàn Duy Tang, thật lâu sau, hắn hung hăng đẩy nàng ra, nhảy vào kênh nước, mang theo vệ binh bắt đầu đẩy khối đá lớn thứ nhất ra.

Sắc trời càng ngày càng sáng.

Vương lão tướng quân đứng trên tường thành, trong vòng ba ngày, bọn họ đã mấy mươi lần đánh lùi sự tiến công của quân địch. Nhưng Giang Tái Sơ không chút nào để ý đến thương vong phe mình, phái mấy quân đoàn dưới trướng Hồ Báo Kỳ, Quan Ninh quân, Hắc Giáp quân, cả ngày lẫn đêm thay phiên nhau vây đánh.

Tiểu tử này chưa bao giờ là người làm bừa... Lão tướng quân sờ lên tường thành, thoáng rơi vào trầm tư, vì sao lúc này lại liều chết mà đánh? Đang nghi hoặc, giữa vạn quân, một con ngựa trắng nhảy vọt ra, lập tức một người toàn thân giáp đen, cầm giáo bạc trong tay, ngửa đầu nhìn về chỗ cao nhất trên thành.

Vương lão tướng quân giật mình, mặc dù cách mấy trăm thước, hắn vẫn có thể nhận ra tướng mạo trẻ tuổi này.

Sơ với lần đầu tiên gặp gỡ, bản thân còn có chút khinh thường, luôn cảm thấy đứa nhỏ này ngày thường rất tuần tú, nhưng trong khoảng thời gian hơn một năm ở thành Trường Phong, lúc ấy vẫn là Ninh Vương điện hạ trẻ

con, muốn chứng minh sự cứng cỏi và nghị lực của mình với mọi người. Hãn có thể thao luyện với binh sĩ thâu đêm suốt sáng; mùa đông có thể làm trinh sát vùi trong tuyết không nhúc nhích, xem xét quân tình; cũng có thể nổi mố như nhóm bạn đồng liêu, lạnh cóng như chiếc bánh màn thầu.

Ninh Vương Giang Tái Sơ rèn luyện hơn một năm, lúc rời đi chỉ dập đầu lạy lão tướng quân ba cái.

Nhanh nhẹn dứt khoát, không hề khách sáo, cái trán sưng đỏ, thiếu niên với ánh mắt trong veo gần từng chữ: “Tướng quân, ta sắp đi rồi.”

Lão tướng quân cũng không chịu thua, lần đầu mỉm cười: “Tiểu tử, người có thể nhận y bát (10) của ta rồi.”

(10) y bát: cà sa và cái bát của thầy tu (vốn chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại cho môn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng ... truyền lại cho đời sau

Về sau Giang Tái Sơ vẫn chưa hề làm hãn thất vọng, Tiên hoàng phái hãn đi Tây Vực bình định Hung Nô, hãn dùng thời gian ba năm, mỗi lần tiến đánh đều diệt sạch kẻ thù. Mỗi khi có tin thắng trận truyền đến, lão tướng quân ở trong phòng mình chè chén no say một phen, gõ nhịp mà ca.

Năm đó vẫn còn là một đứa trẻ non nớt, nay đã đủ lông đủ cánh, phản bội Đại Tấn, lại ở phe đối lập với mình.

Cũng không biết là bản thân còn có thể ghi lại sự nghiệp bách chiến bách thắng của hãn không?

Lần này, là thắng hay bại đây?

Lão tướng quân đuổi tay, các cung thủ phía sau tường thành lặng lẽ lui ra, chiến trường hoàn toàn yên tĩnh, kim rơi cũng có thể nghe.

“Tái Sơ bái kiến ân sư.”

Hàng vạn ánh mắt nhìn chăm chú, Thượng tướng quân xuống ngựa, lấy lễ nghi đệ tử mà quỳ gối cung kính.

Vương lão tướng quân đưa tay trong không trung đỡ lấy: “Chiến trường gặp lại, điện hạ, không cần phải đa lễ.”

“Ân sư, có thể tự nguyện hiến thành không?” Thượng tướng quân đứng lên, ngửa đầu nhìn thẳng tường thành tận trời cao, đuốc đã tắt, hăn không thấy rõ gương mặt của lão tướng quân. Hăn gằn từng tiếng, nói hết sức rõ ràng.

“Điện hạ xin lĩnh tấm lòng của lão phu. Đã nguyện trung thành với Đại Tấn, nếu lại thay đổi thất thường, xương cốt lão phu không chịu nổi.” Vương lão tướng quân xúc động cười, “Ta tuổi tác mặc dù cao, gặp nhau trên sa trường cũng tuyệt đối không nhượng bộ ngài. Điện hạ, tình nghĩa thầy trò năm đó xem như xóa bỏ.”

Trước mắt bao người, Giang Tái Sơ hơi cúi đầu, không ai có thể thấy rõ sắc mặt hăn lúc này, chỉ thấy hăn quỳ xuống, lại dập đầu lạy ba cái, xoay người lên ngựa, đoạn tuyệt mà đi.

“Tướng quân, ngài quang minh chính đại ôn chuyện cũ với hăn như vậy, nếu rơi vào tai triều đình, chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho ngài.” Phó tướng hạ giọng nói bên tai lão tướng quân.

“Ha ha...” Không biết vì sao, lão tướng quân ngẩng đầu, không thềm để ý, nhìn bầu trời cháy đỏ rực, lão nhân lặn lội trên sa trường nhiều năm dường như nghe thấy chuyện gì buồn cười, cười đến bật ra tiếng to.

“Lão tướng quân?”

“Người đánh hơi được sao?” Lão tướng quân nhìn quanh thành, nói lầm bầm, “Giống như là người thấy mùi vị tử vong.”

“Quân ta vừa tiến công!” Cảnh Vân thò người ra nhìn về phía chân núi, thấy ba khối đá lớn đã dời được hai khối, trong lòng hân hoan vừa nôn nóng vừa hưng phấn, “Mau! Mau!”

Duy Tang mấy ngày nay chưa chợp mắt, hiện giờ vẫn đang kiên quyết làm việc. Chỉ là tảng đá này ước chừng cao hơn mười trượng, hoàn toàn ngăn chặn lỗ hổng trên núi, bằng vào nhân lực mỏng manh như vậy, trừ khi trên núi có mấy chục con ngựa dùng sức kéo mới có thể di chuyển.

“Không thể tiếp tục như vậy!” Từ thúc lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn một chút, “Tuyết trên núi ngọc xa xa đã tan chảy, thể nước đã dâng lên. Bây giờ muốn thay đổi hướng chảy của kênh dẫn nước, nếu không dời được khối đá này, dòng nước trào tới đây, chúng ta đều chạy không kịp.”

Một tên binh lính cúi người, lắng nghe tiếng ầm ầm từ chỗ sâu trên nền đất, sắc mặt tái nhợt: “Dòng nước sắp tới đây rồi!”

“Nếu không thì nhanh lên đi chứ?”

Hai tròng mắt của Cảnh Vân muốn phun ra lửa: “Có thể thay đổi dòng chảy hay không, kể này nhất định không thể thất bại! Một khi thất bại, phải có bao nhiêu huynh đệ chết dưới thành Trường Phong!”

Hắn không nói hai lời, trực tiếp cời giáp sắt trên người, lộ ra cơ thể săn chắc cường tráng, nhảy xuống chỗ nước cao nửa người đẩy tảng đá ra. Sức lực Duy Tang dĩ nhiên không bằng những nam nhân này, vừa định thay đổi ý định, bỗng nhiên mạng bản thân quá mức hồ đồ, gọi vài tên binh sĩ tới, ý bảo bọn họ chặt hai cây tùng khiêng qua đây.

“Một đầu để ở chỗ khe hở giữa mặt đất và tảng đá, dùng sức bẩy đầu còn lại, mọi người cùng nhau gắng sức, bẩy tảng đá ra!”

Những người đàn ông ào ào nhảy xuống kên, dựng cây lên để bẫy, tảng đá hơi dịch ra, mọi người reo hò một trận. Chỉ là chưa vui vẻ bao lâu, bỗng nhiên nhìn thấy dòng nước xa xa hóa thành sóng lớn cuộn trào mãnh liệt ào tới...

“Nước! Đại thủy đến rồi!”

Mọi người sợ hãi, chỉ có Cảnh Vân vẫn bình tĩnh quát: “Bấy lần nữa!”

“Một, hai, ba!”

Giữa tiếng hô hào của các nam nhân, khối đá rớt cuộc cũng được bẫy lên, lăn ầm ầm sang một bên.

Dòng chảy mới đã được đả thông!

Không kịp hoan hô, mọi người không ngừng trèo lên bãi đất cao hai bên, vừa lúc dòng nước lũ sắp dí sát người ào qua.

Dòng nước kia như muôn ngựa phi nhanh, ai nấy nhìn thấy đều cực kỳ kinh hãi.

Lũ bất ngờ từ từ đổ xuống, lao nhanh tưới cả ngọn núi thiêu đốt, bỗng nhiên nước sôi lửa bỏng giáp nhau, trời đất nổi lên khói đen dày đặc, dường như lấp cả tầm nhìn. Mà hai quân đang giao chiến ở thành Trường Phong nghe thấy tiếng vang cực lớn, không khỏi nhìn về đám khói dày đặc trên đỉnh núi, đang bốc lên ở thành đông, thậm chí đã quên chém giết lẫn nhau.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

...

Sau hơn mười tiếng nổ, một nửa Độc Tú Phong bao la hùng vĩ đang từ từ nứt ra, mắt thường cũng có thể thấy được!

Nét mặt binh lính thủ thành trở nên hoảng sợ... Núi này, thế mà lại nổ tung!

“Má ơi! Chạy mau!”

“Sắp bị chôn sống rồi! Chạy thôi!”

Binh lính ném vũ khí, bắt đầu chạy tán loạn, Vương lão tướng quân đứng trên tường thành, thấy Độc Tú Phong bị nổ tung, bụi đất cuồn cuộn, trời đất tối sầm, năm ngón tay không thấy được (12), chợt cười một tiếng thê lương.

(12) ý chỉ vô cùng tối, không nhìn thấy gì cả, cụm từ xuất phát từ hồi thứ tư của tiểu thuyết “Hoàng Tú Cầu” do nhiều người trí thức có tư duy đổi mới ở Trung Quốc sáng tác và tổng hợp lại: “Đi vào trong một tiểu phòng, tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón, chân đạp xuống dưới, mặt đất nhấp nhô, đều là bùn đất.”

Ngay từ nửa tháng trước, Giang Tái Sơ sai người đốt trận đại hỏa này, đốt nóng cả đỉnh núi, chắc hẳn cũng đã sai người ra sau núi sửa lại đường dẫn nước, hóa cơn nước thành lũ, trào về hướng núi bị thiêu nóng.

Núi đá nóng đột nhiên gặp nước, tự nhiên sẽ nổ tung!

Tiến công là giả! Hóa ra đây mới là nước cờ của Giang Tái Sơ!

Độc Tú Phong này nghiêng đổ, mặc dù chưa đến mức chôn vùi cả thành Trường Phong, nhưng cũng đủ khiến người người trong thành nghe tin đã sợ mất mật, hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu!

Trong nháy mắt, Thần Sách quân sau một trận ngủ đông, cũng là chính quân của Thượng tướng quân Giang Tái Sơ bước ra khỏi hàng, chinh tề tiến lên, bắt đầu công thành!

Kèn lệnh thổi lên, quân thủ thành đã sớm mất đi ý chí chiến đấu, ném khí giáp đi, mà Thần Sách quân do được nghỉ ngơi dưỡng sức nên đến bây giờ không cần tốn nhiều sức trèo lên tường thành, cầm đuốc trong tay, bắt đầu công thành giữa cát đá mù mịt.

Thấy tình cảnh trước mắt sắp thất bại, Vương lão tướng quân lại xúc động mà đứng lên, cầm bội kiếm trong tay, dẫn đầu hô to: “Toàn bộ quân phòng thủ cầm cờ theo ta, cố thủ Trường Phong!” Quân thân vệ của hắn chỉ có ngàn người, nhưng không ai chạy trốn, giữa đám người tháo chạy lại như trụ cột vững vàng ngăn chặn Thần Sách quân.

Ba canh giờ sau, âm thanh địa chấn dần dần êm dịu, bầu trời không còn đen kịt nữa, từ từ lộ ra khói mù.

Thắng bại cuối cùng cũng rõ.

Những kẻ đang khiếp sợ trên kia chậm rãi hạ cửa thành xuống, giống như cự thú bị thuần phục, trải qua sự thử thách đau đớn mà nghênh đón tân chúa tể.

Giang Tái Sơ thúc ngựa tiến vào, cuộc chiến đã đến hồi cuối.

“Vương lão tướng quân đâu?”

“Vương lão tướng quân mang theo đội thân vệ cuối cùng, lui vào phủ tướng quân tử thủ.”

“Để cho Liên Tú đi sau cùng, dọn dẹp chiến trường.” Giang Tái Sơ nhíu mày, “Còn các người đi theo ta.”

Đến bây giờ, hãn vẫn còn quen thuộc các con đường ở thành Trường Phong.

Chạy qua nơi luyện binh, quẹo sang phải, đó là phủ tướng quân. Tiếng vó đạp vang trên tảng đá, hãn nhắm mắt lại, dường như vẫn còn là đứa trẻ, chơi đùa ở chỗ luyện binh, cả người đầy mồ hôi, chỉ mong quay về phủ tướng quân đổi quần áo.

“Suyt...”

Ngựa Ô Kim dừng trước cửa phủ tướng quân.

Các tướng sĩ đang vây chặt quanh phủ, đến cả con kiến cũng không chui lọt, thấy Giang Tái Sơ liền tránh đường. Giang Tái Sơ xuống ngựa, gõ vào đại môn.

Giọng nói già nua ung dung bình tĩnh vang lên, tựa như ngày xưa: “Người nào?”

“Là ta, Ninh Vương!” Hãn bỗng nhiên nở nụ cười, trả lời một cách đầy kiêu hãnh.

“Úi chà, ở chỗ ta không có Ninh Vương, chỉ có binh sĩ và tướng quân!” Đại môn mở ra, lão tướng quân Vương Thành Tín một thân đầy máu, ôm trường đao ngồi trong đình viện, nhíu mày nhìn người vừa tới. Thân binh xung quanh hãn còn lại không nhiều.

“Tướng quân, có thể vào không?” Giang Tái Sơ lẳng lặng đứng đấy, gió mang theo mùi tanh phất lên trên mặt, nhưng lại tăng thêm vẻ mặt mày như họa cho người thanh niên này.

“Vào đi.” Lão nhân vẫy tay gọi.

“Tướng quân, triều đình lụn bại, ngài có nguyện giúp ta không?” Thượng tướng quân cầm kiếm, bày tỏ kính trọng, trong lời nói cũng không gay gắt như trận sinh tử vừa rồi, chỉ tựa như cố nhân nói chuyện với nhau.

“Lão phu nói, nếu trẻ hơn mấy chục tuổi, nói không chừng cũng đi theo người làm phản.” Lão nhân sờ sờ râu, “Chỉ là năm nay đã bảy mươi chín rồi, nếu phản bội, chẳng phải là bị người ta chê cười?”

“Đúng vậy.” Giang Tái Sơ cung kính nói, “Đệ tử không dám miễn cưỡng lão sư.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!” Lão nhân ngửa đầu cười to, vẻ mặt cực kỳ thản nhiên, giọng nói lại dần dần trầm xuống, trở nên nhẹ nhàng, “Sơ nhi, sư phụ biết, mấy năm nay... trong lòng con rất khổ.”

Giang Tái Sơ bình tĩnh nhìn hẩn một hồi lâu, đủ thứ cảm xúc phức tạp chợt lóe qua, cuối cùng khôi phục lại sự bình tĩnh như không hề có cơn sóng lớn nào.

“... Trận chiến này, người làm tốt lắm.” Lão nhân dùng ngữ khí khen ngợi rồi nói tiếp, “Sau này, cứ như vậy mà phát huy.”

“Dạ, sư phụ.”

Một già một trẻ không hề nói gì nữa, Giang Tái Sơ xoay người rời đi, ra tới ngoài cửa, cánh cửa kia một lần nữa nặng nề đóng lại.

Bên trong truyền đến giọng nói hùng hồn của lão nhân: “Mấy đứa nhỏ bọn bây, theo ta chết trận ở đây, các người có sợ không?”

Bọn lính giật dử hét lên: “Đi theo tướng quân! Tử thủ Trường Phong!”

“Thần Sách quân đâu?” Thượng tướng quân đưa lưng về phía phủ tướng quân, quát nhẹ.

“CÓ!”

Thượng tướng quân khoanh tay nhìn trời, nói phập phồng: “Đánh hạ phủ tướng quân. Người nào phản kháng, giết.”

Hiện giờ, bên cạnh con kênh dẫn nước ở Độc Tú Phong, các quân sĩ ngồi ở trên cao, nhìn nước lũ dâng trào mà mệt mỏi rã rời.

“Kiểm kê nhân số, xuống núi.”

“Tướng quân, thiếu mười ba người, đều là do không kịp trèo lên khi nước lũ đến nên bị cuốn đi.”

Cảnh Vân im lặng một lát, nhìn quanh bốn phía, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy chút bất an nên gọi thân vệ tới: “Hàn công tử đâu?”

“Hàn công tử... ở trong mười ba người này.”

Cảnh Vân giật mình, bỗng nhiên hét lớn: “Ai cũng không được phép rời đi! Tìm ra Hàn Duy Tang!”

Trận chiến cuối cùng ở phủ tướng quân cuối cùng đã chấm dứt.

Lúc Giang Tái Sơ bước vào trong phủ, các binh sĩ trong đình viện đang xách nước giếng, dội rửa máu tươi trên mặt đất.

Sắc mặt hần vẫn không khác mấy, chỉ đến khi bước vào trong thư phòng, nhìn khối đá trước cửa, hần thoáng kinh hoàng một lát.

“Thượng tướng quân, thi thể Vương lão tướng quân đã thu xếp ổn thỏa.”

“Hậu táng.” Giang Tái Sơ thở dài, tay đẩy cửa sổ đang đóng chặt ra, chỉ cảm thấy ngực như bị đè nặng, thở không thông.

“Cảnh Vân xuống núi chưa?”

“Tả tướng quân vẫn còn đang ở trên núi...” Ánh mắt thị vệ có chút mập mờ.

Giang Tái Sơ cau mày: “Sao còn chưa xuống?”

“Nói là lúc đào kênh xong, có người bị cuốn đi, đến giờ vẫn còn đang tìm kiếm.”

“Người nào bị cuốn đi, Tả tướng quân nói sao?” Trong lòng Giang Tái Sơ đã có một đáp án, chỉ là mơ mơ hồ hồ, lại làm người ta khó có thể tin.

“Tả tướng quân không nói tỉ mỉ. Ngài ấy chỉ cho người chuyển lời nói... sẽ tìm người trở về.”

Giang Tái Sơ kinh ngạc, sải bước ra cửa, lúc gần ra tới thì đột nhiên dừng lại, đứng nghiêm ở đấy. Bất tri bất giác, tay phải đặt trên vỏ kiếm nổi gân xanh, hần gằn từng tiếng: “Truyền lệnh cho Cảnh Vân, tìm không thấy thì quên đi. Trở về cho ta!”

Chuyện hậu chiến vụn vặt phức tạp hơn nhiều so với thời chiến.

Mọi khi, chuyện thu dọn chiến trường sẽ giao cho Mạnh Lương, mà chinh đồn quân lực trị an sẽ giao cho Liên Tú vốn tương đối cẩn thận. Thượng tướng quân ở phủ tướng quân, cũng cả đêm chưa ngủ rồi.

Thượng tướng quân bây giờ đoạn tuyệt với ngày xưa, cũng không coi là quyết đoán. Bình thường thì phải phản ứng một lát mới có thể lấy lại tinh thần. Nhưng mà càng như vậy, các tướng lĩnh thủ hạ sẽ càng lo lắng đề phòng. Hần cuối cùng lại cảm thấy có gì đó không đúng, hàn quang trong mắt phượng hiện lên như lưỡi dao sắc bén cắm vào.

“Tả tướng quân đã trở lại.” Thị vệ đẩy cửa ra báo lại.

Giang Tái Sơ dừng bút một chút, chậm rãi buông xuống, “Truyền.”

Cảnh Vân vào cửa, mỗi một không chịu nổi, tóc vướng víu, trên người đầy nước bùn, khàn giọng nói: “Tướng quân, chúc mừng tướng quân đánh hạ thành Trường Phong.”

Giang Tái Sơ quan sát hẳn, nhất thời cũng không biết nói cái gì.

Nhưng thật ra Cảnh Vân nhìn thấy vẻ mặt hẳn không giống thường ngày, tiếp tục nói: “Đệ vừa dẫn mọi người xuống. Có mấy người bị cuốn đi cũng đã tìm trở về.”

Giang Tái Sơ gật đầu một cái, ánh mắt một lần nữa dừng trên ngòi bút, thản nhiên nói: “Được rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

Chào hỏi với nhóm bạn đồng liêu, bị đùa là “Thợ gạch ngói”, Tả tướng quân Cảnh Vân liền rời khỏi thư phòng, chỉ là lúc cố gắng xoay người ở cửa, hẳn lại liếc mắt nhìn Thượng tướng quân, trong lòng thốn thức, nhẹ nhàng đi ra cửa.

Đứng ở trong đình viện, Cảnh Vân thuận tay nhận lấy thùng gỗ trong tay quân sĩ, bên trong đầy nước giếng lạnh buốt, tay nghiêng ngả, đổ ào một cái. Nước bùn trên người bị rửa trôi, hẳn nhất thời cảm thấy thoải mái hơn nhiều, lại nhớ tới một màn vừa rồi ở trên núi, nhìn không được mà kinh hồn bạt vía.

Hàn Duy Tang quả thật là không kịp trèo lên cao nên bị nước lũ cuốn đi. Hẳn lệnh cho bọn lính tìm kiếm khắp ngọn núi, kỳ thật cũng không ôm nhiều hi vọng. Tận đáy lòng hẳn thậm chí mơ hồ cho rằng, nếu nữ nhân này chết thì thật là tốt. Thượng tướng quân ba năm trước đây tâm đã chết, nay lại chết một lần nữa, bất quá là chỉ khổ sở trong một thời gian ngắn thì nhanh chóng ổn lại thôi.

Qua nửa đêm, dưới núi truyền đến mệnh lệnh của Thượng tướng quân, chỉ nói “Tìm không thấy thì quên đi”.

Cẩn thận cân nhắc sáu chữ này, cả đêm chưa từng chợp mắt, Tả tướng quân lau nước bùn trên mặt, đè giọng nói: “Sống hay chết cũng phải tìm được nàng ta!”

Cuốn theo dòng nước lũ, rốt cuộc cũng tìm được Hàn Duy Tang ở ngã ba sông.

Quả thật là mạng lớn, thân thể nàng kẹp giữa hai khối đá nên mới chưa bị nước lũ cuốn đi.

Tuy là ngã ba sông nhưng dòng nước vẫn chảy xiết, binh lính vội vàng tìm dây thừng cứu người. Cách đó thật xa, trong lòng Cảnh Vân cứ lơ lửng như vậy, nghĩ đến chuyện cũ, hẫng như người ngoài cuộc, nhưng cũng không biết giờ phút này là mong nàng còn sống hay đã chết.

“Tướng quân, ta đi cứu người.” Thân vệ cột dây thừng đến eo lưng, lại bị Cảnh Vân đoạt lấy, lạnh nhạt nói, “Ta đi.”

Lần mò đến bờ bên kia ngã ba, trèo lên khối đá, Cảnh Vân đưa tay xem hơi thở của Duy Tang. Dòng khí ấm áp vòng qua đầu ngón tay, hẫng đột nhiên yên lòng, lập tức cúi người ôm Duy Tang lên bên hông, dùng sức mang nàng ra.

Tinh thần Duy Tang vốn đã mơ hồ, lần này bị kinh động, cho là mình bị nước cuốn đi, cố gắng siết chặt vật trong tay, không chịu buông tay. Cảnh Vân trầm ngâm nhìn, hóa ra là rễ cây, to bằng cánh tay của đứa trẻ. Hẫng nghĩ lúc nàng bị cuốn đi, tay kéo rễ cây này nên mới chống đỡ được đến bây giờ.

Bị chìm trong nước lũ, da thịt trên người nàng đã nhả nhịu lại, ngón tay vẫn như ngày xưa nhưng lại cứng cáp hơn mấy lần.

Lưỡi dao trong tay Cảnh Vân vung lên, chém đứt rễ cây, hẫng bế nàng đi ra.

Nằm gọn trong lồng ngực hắn, Hàn Duy Tang bỗng nhiên mở to mắt, khóe môi cong lên, rốt cuộc cũng nở nụ cười: “Ta, còn, còn sống?”

“Không chết được.” Hai tay Cảnh Vân ôm nàng, đập từng bước giữa dòng nước, bởi vì hắn ngửa đầu nên có thể nhìn thấy chiếc cằm vuông vức mà kiêu hãnh, “Quận chúa, ta không nghĩ rằng người muốn sống như vậy.”

Hàn Duy Tang cười ha ha, dùng sức nắm lấy cánh tay Cảnh Vân, thì thào nói: “Tuy rằng sống rất mệt mỏi, nhưng mà ta vẫn không thể chết.”

Hàn Duy Tang cảm giác ước chừng như đã ngủ mấy canh giờ, trong lúc mơ mơ màng màng, trong lòng nàng trước sau lại nhớ đến một chuyện, rốt cuộc vẫn là không yên tâm được nên cuối cùng bắt mình mở to mắt.

“Cô nương tỉnh rồi?” Thị nữ xa lạ nhẹ nhàng đi tới, đỡ nàng ngồi dậy, thuận tay nhét một cái gối găm vào sau lưng cho nàng dựa, đưa một chén trà tới.

Sau khi uống một ngụm, Duy Tang mơ mơ màng màng hỏi: “Sao không phải là trà sâm?”

Thị nữ giật mình, động tác trên tay chậm lại: “Ở đây... Không có trà sâm.”

Nhưng thật ra Duy Tang đã phản ứng kịp, lắc đầu cười cười: “Đã bao lâu rồi?”

“Cô nương cứ ngủ rồi tỉnh, đã qua mấy ngày rồi.”

“Mấy ngày rồi sao?” Duy Tang cúi đầu nhìn, trên người mình quả nhiên đã thay y phục lụa hoa mùa hè.

Từ khi bước vào phủ Thượng tướng quân hồi đầu xuân, trải qua cuộc chiến Trường Phong đến nay, khó khăn lắm ba tháng mới trôi qua.

“Em tên là gì?” Duy Tang nhìn thiếu nữ trong gương đồng, mặc dù không phải tuyệt mỹ nhưng cũng thanh tú, khi cười để lộ lúm đồng tiền, nhìn vô cùng thân thiết.

“Cô nương cho em một cái tên đi.” Thiếu nữ cười nói, “Em từ nhỏ đã bị bán vào phủ tướng quân, làm mấy việc vặt vãnh, lúc nào cũng bị gọi loạn là A Tam A Tứ. Chẳng qua là mấy ngày trước ở trên nói, về sau em sẽ hầu hạ cô nương.”

Duy Tang ngẩng đầu một cái, mấy gốc cây đào trong viện vẫn còn, cành lá um tùm, màu phấn hồng trắng nhạt nổi bật. Nàng cười khẽ: “Cây vẫn còn sum suê chưa thừa thớt (13). Em gọi là Vị Hi được chứ?”

(13) Nguyên văn Hán Việt: “Mãn thụ phồn hoa khai vị hi”

“Tạ ơn cô nương, tên này nghe rất hay.” Vị Hi mừng rỡ, trong tay vẫn còn cầm cây trâm cài, cười nói, “Hôm nay đã là ngày sáu tháng sáu rồi. Cô nương vẫn muốn cải nam trang sao? Hiện giờ bên ngoài đang rất náo nhiệt đấy.”

“Sáu tháng sáu?” Duy Tang cả kinh, “Thượng tướng quân đâu?”

“Các tướng quân đang nghị sự trong thư phòng ở hậu viện, bây giờ không gặp được.” Vị Hi cười nói, “Cô nương ăn một chút gì trước đi.”

Duy Tang không kịp húp một ngụm cháo, vội vàng chạy đến cửa hậu viện, đã thấy lớp lớp binh lính canh gác, nửa bước cũng không thể tiến vào.

“Xin phiền thông báo, nói là Hàn Duy Tang cầu kiến Thượng tướng quân.” Duy Tang thi lễ với vệ, đợi ở cửa hậu viện.

Sau một lát, thị vệ đến báo lại: “Hàn công tử, Thượng tướng quân nói hôm nay không tiếp khách.”

“Cảnh Vân tướng quân đâu?”

“Cảnh tướng quân đi ra ngoài thành tuần tra rồi.”

“Thế ta chờ ở đây vậy.” Duy Tang bất đắc dĩ cười khổ, yên lặng đứng trong vườn hoa.

Đầu hạ, sắc trời sáng nhẹ xuyên qua lớp khói mù, cũng xuyên qua những cành lá cây du rậm rạp, rọi xuống lớp bùn đất xanh đen thành từng quầng sáng tròn trĩnh. Tòa thành này vừa trải qua một trận giết chóc đẫm máu, nay đã trở nên yên bình.

Duy Tang cũng không biết mình đã đứng bao lâu, đi từ hướng đông ra chính giữa, nàng nghe thấy một gã thị vệ hạ giọng nói: “Hàn công tử, hay là ngài đừng đợi nữa... Thượng tướng quân sáng sớm đã xuất phủ rồi.”

Duy Tang chỉ cảm thấy binh sĩ này nhìn có chút quen mặt, mới nhớ rõ hóa ra là ngày đó cùng nhau lên núi đào kênh, có lẽ hẳn cũng có hảo ý. Duy Tang nói cảm ơn, xoay người muốn đi, suy nghĩ lại một lát, vì sao... Hẳn phải giấu người ta xuất phủ?

“Vị Hi, em lại chải búi tóc xoắn ốc sao?” Duy Tang sốt ruột, bản thân lại gỡ tóc ra, cởi bỏ ngoại bào, “Còn nữa, nơi này có y phục cho nữ sao?”

“Cô nương, từ từ sẽ tới. Đều đã chuẩn bị cả rồi.” Vị Hi cầm lược lên, đầu ngón tay linh hoạt cuốn mái tóc dài của Duy Tang lên, thông thả quấn lại, “Cô nương muốn đi ra ngoài sao?”

Duy Tang ra khỏi phòng, nhất thời bị ánh mặt trời làm cho chói mắt, híp mắt một cái. Nàng vốn tưởng rằng lúc này tường thành Trường Phong đã vỡ vụn, tất nhiên vẫn rơi vào cảnh tan hoang nhưng không nghĩ rằng, trải qua mấy ngày ngăn ngủ, chiến sự chấm dứt, nháy mắt đã khôi phục sức

sống. Cư dân trong thành qua lại không ngớt, mà xa xa trên tường thành những binh sĩ đang tu bổ lại tường, cả hai không quấy nhiễu nhau, rất là hài hòa.

Dọc đường đi, nàng dừng lại một chút, đi thẳng đến hai bờ sông chảy qua thành, đã thấy không ít người đứng, cười hì hì đem mèo chó nuôi trong nhà ném ra giữa sông. Chó mèo rơi xuống nước, vội vàng bơi trở về bờ, rũ một thân đầy nước.

Cái gọi là mừng sáu tháng sáu, có tập tục tắm rửa cho mèo con chó con, đến nơi này vẫn còn tiếp tục. (14)

(14) Theo truyền thống của dân tộc Hán và người Bồ Y (sống ở Quý Châu, Trung Quốc), lễ hội ngày mùng sáu tháng sáu còn gọi là tiết Lục Nguyệt Lục, có tục phơi áo quần có màu sắc và sách vở để khỏi ẩm mốc, tắm rửa chó mèo cho sạch,...

Duy Tang đang muốn đi lại gần hơn để nhìn một chút, bỗng nhiên nhìn thấy nam nhân trẻ tuổi đứng bên bờ.

Mặc trường bào gấm màu lam đậm hoa văn đám mây, bờ vai rộng thắt lưng hẹp, tóc dài được quấn bằng ngọc quan, lẳng lặng đứng thẳng, khí thế cao quý trầm tĩnh. Chất liệu y phục tuy rằng quý giá nhưng cũng không dẹt vàng, có thể thấy được địa vị mặc dù tôn kính nhưng lại vô cùng khiêm tốn. Nàng trầm mặc nhìn chăm chú một lúc lâu, trong lòng đấu tranh, rốt cuộc vẫn quyết định xoay người lặng lẽ rời đi.

Vừa lúc ấy, một con chó Đại Hoàng bò lên bờ, mạnh mẽ lắc thân phủi nước xuống, người thanh niên nhất thời không định né tránh, nửa người rơi xuống nước. Người chủ con chó vội vàng chạy tới nhận lỗi, người thanh niên chỉ khoát tay, nghiêng người, thản nhiên nói: “Nếu đã đến đây, định cứ như vậy mà lặng lẽ đi sao?”

Bước chân Duy Tang dừng một chút, vừa quay lại đã thấy trên mặt Giang Tái Sơ đều là nước, vài giọt nước còn đọng trên lông mi dài muốn rớt xuống, ánh mặt trời chính ngọ khúc xạ chói lọi. Trong ánh hào quang, ánh mắt hẳn trở nên sâu xa khó mà nắm bắt.

Nàng cũng không nhìn lâu, chỉ chìa ra một chiếc khăn gấm.

Giang Tái Sơ nhận lấy, nhưng chỉ nắm trong tay, khóe môi cong lên tỏ ý cười: “Mùng sáu tháng sáu.”

“Tàng thư và xiêm y của công tử đều phơi nắng sao?” Nàng hơi ngẩng đầu lên, chiếc cằm cong thanh lệ, cười đến hai mắt uốn cong.

Giang Tái Sơ nghiêng đầu thật chậm, trong mắt xẹt qua bộ dáng nàng lúc này, tay áo hẹp màu vàng nhạt, quần dài màu xanh lá mạ, chỗ ống quần cũng kết tơ hồng, đi hài mềm mại, bên trên còn đeo một chiếc lục lạc màu bạc, lúc đi đường vang lên tiếng leng keng, nghe từ xa đã biết nàng đến đây. Ánh mắt hẳn khẽ ngẩn ngơ, giống như nhìn thấy vẻ mặt Hàn Duy Tang kiêu ngạo ngày đó chạy tới, da trắng như tuyết, giữa trán điểm đuôi phượng đỏ thắm, phẫn chấn nói: “Vừa rồi phụ thân, đại ca và a tẩu đều khen ta, nói A Duy nhà ta thật xinh đẹp.”

Hắn chưa bao giờ gặp qua một cô gái thích khoe khoang như vậy, nhưng cũng cảm thấy bộ dáng thanh khiết này thật đẹp, vì thế cố ý quay sang một bên: “Hừ, kém xa lắc mấy cô nương Đại Tấn của ta.”

Chỉ là thời gian như những giọt nước mắt rơi lã chã, im lặng chảy xuôi mà trôi qua.

Lúc này, hắn híp mắt lại, tìm kiếm chút gì đó, rốt cuộc cũng tìm được mớ kí ức kia, cười giấu một tiếng, máu tươi như bắn ra trong mắt, trở nên đỏ thắm một mảnh.

Hắn nhắm mắt lại, cười khẽ, vươn tay về phía nàng: “Đi thôi.”

Bên trong phủ tướng quân yên tĩnh không tiếng động, Duy Tang đi theo Thượng tướng quân vào, dọc đường đi đều không có trở ngại gì, mãi đến khi vào cửa hậu viện, Thượng tướng quân sai bước vào trong, còn nàng thì bị ngăn lại.

Duy Tang chỉ dừng bước, nhìn theo bóng dáng đang xa dần của hắc, nghe theo mà dừng lại. Điềm tâm đã nguôi, nàng cũng không có khẩu vị nên siết chặt tay lại, ngơ ngác đứng đó.

“Người đi trước đi, Thượng tướng quân và chư vị tướng quân hện nhau uống rượu, nhất thời không thể gặp người khác.” Thị vệ khuyên nhủ.

Nàng lại cười lắc đầu: “Ta chờ ở chỗ này vậy.”

Nàng cúi đầu nhìn bộ dạng của mình, cứ nghĩ là hắc vẫn cứ như ngày xưa, nhưng hắc hiện giờ hỉ nộ vô thường, muốn phỏng đoán tâm tư kia, thật sự là quá khó khăn...

Mặt trời dần hạ xuống, ngược mắt nhìn về phía đông, có thể nhìn thấy lỗ hồng nứt ra trên ngọn núi kia, dữ tợn giống như bộ răng của cự thú. Bởi vì ánh nắng rọi vào mà những dấu sắc nhọn kia đều có thể thấy rõ.

Đó thật là cách nàng nghĩ ra được sao?

Không tính đến thương vong trên chiến trường, nàng biết rõ dưới Độc Tú Phong còn có một thôn xóm, lúc bọn họ lên núi còn đến mấy hộ gia đình xin nước uống. Nhưng bởi vì lo lắng quân phòng thủ trong thành sinh nghi, nàng không thể nói cho bọn họ biết để họ dời đi. Lúc núi nứt ra, nói vậy cái thôn xóm kia cũng bị chôn vùi bên trong đá.

Hàn Duy Tang, người thật là tàn nhẫn.

Âm thanh trong lòng kia không biết là khen hay là châm biếm, nàng cong khóe môi, ánh mắt cũng có chút hoảng hốt.

Bên trong thư phòng phủ tướng quân, Cảnh Vân đã quay trở về, đang ngồi uống rượu với Giang Tái Sơ.

Tia nắng cuối cùng ngoài cửa sổ đã tắt, Giang Tái Sơ cầm chén rượu lên, ngà ngà say, tiếng chuông bạc leng keng trong đầu không dứt, thật là phiền não.

“Nàng vẫn còn ở đó sao?” Hắn chỉ cảm thấy mùi rượu nhàn nhạt tỏa ra từ trong miệng.

“Vẫn đang chờ.” Cảnh Vân uống cũng hơi nhiều, có phần không nghĩ ra, “Hai người không phải cùng trở về sao? Nàng ta đang đợi cái gì?”

Ánh mắt nặng trĩu của Giang Tái Sơ rơi vào trong chén rượu, “Chờ cấp báo từ đất Thục.”

“Tin tức ở đất Thục sớm nhất cũng phải ngày mai mới đến.” Cảnh Vân lão đạo đứng dậy, “Ta đi đuổi nàng ta, thật đáng ghét.”

Giang Tái Sơ vẫn chưa ngăn cản hắn, nhìn Cảnh Vân đi tới cửa rồi quay người lại, “Đại ca, huynh thấy xiêm y của nàng hôm nay sao?”

Giang Tái Sơ nhắm mắt lại, lạnh lùng cười.

“Để ta đi.” Cảnh Vân bước ra nửa bước, lại nghe giọng nói lãnh đạm của nam nhân phía sau với nét mặt bình tĩnh nói với mình, “Đệ uống nhiều rồi, trở về nghỉ ngơi đi.” Dừng một chút, hắn mới nói tiếp, “Để cho nàng ta vào.”

Tiếng chuông bạc trong trẻo từ xa lại gần, Giang Tái Sơ ngửa đầu uống xong một chén rượu, lại nghe được một tiếng kinh sợ từ phía sau, “Thượng

tướng quân”.

Tâm trạng hần vồn đang buồn bực, hần ném mạnh chén rượu xuống, bước nhanh đi vòng qua trước mặt Duy Tang, cười lạnh: “Ăn mặc như thế đi theo ta cả ngày, Hàn Duy Tang, người cũng thật dụng tâm.”

Duy Tang giật mình, sắc mặt đột nhiên trắng nhợt, nàng chậm rãi lui nửa bước quỳ xuống, cúi đầu: “Duy Tang không dám. Nếu tướng quân không thích bộ y phục này, ta sẽ đi đổi ngay tức khắc.”

Giang Tái Sơ từ từ liếc nhìn nàng, không hề nói gì, cũng không kêu nàng đứng lên, chỉ ngồi xuống cạnh bàn, đưa lưng về phía nàng, tự châm rượu rồi tự uống.

Cả phòng tràn ngập mùi rượu, hơi ẩm nhuộm lấy mấy phần say.

Đầu gối Duy Tang tê tê, nàng lại cắn răng, không dám cử động mà cẩn thận hỏi: “Tướng quân, Thục Hầu... có tin tức chưa?”

“Chưa tới.” Giang Tái Sơ bình tĩnh đáp lại.

Duy Tang cúi đầu, cau mày lại, nói chưa tới có nghĩa là... sẽ lập tức đến sao?

“Khi nào mới có thể đến thành Trường Phong?”

“Không biết.” Giang Tái Sơ cười cười, “Có lẽ là đêm nay.”

“Duy Tang có thể ở đây chờ với tướng quân không?” Nàng sợ làm hần tức giận, giọng nói hết sức nhẹ nhàng.

Giang Tái Sơ chẳng ừ hử gì cả, lạnh lùng hừ một tiếng, “Đứng lên đi.”

Quỳ một hồi lâu, vừa mới đứng lên, đầu gối có chút khó mà chống đỡ. Duy Tang đưa tay chống vào vách tường, thấy Giang Tái Sơ liếc mình một cái,

cảm thấy thức thối nên chậm rãi đi qua, đưa tay cầm lấy bầu rượu, rót đầy chén rượu. Giang Tái Sơ ngửa đầu uống cạn. Nàng lại rót rượu.

Thật ra Duy Tang biết rõ tửu lượng của hần, không phải là uống ngàn ly không say. Uống đến mức này cũng coi như là cực hạn. Nhưng từ đầu đến cuối, nàng chưa từng mở miệng mời rượu, chỉ là ân cần hầu hạ, không nói một lời.

Giang Tái Sơ thấy nàng rũ mắt, tầm mắt trước sau đều dừng ở ván cờ trên chiếc bàn xanh ngọc, chợt cười một tiếng: “Tài đánh cờ có tiến bộ không?”

Duy Tang lắc đầu, thấp giọng nói: “Vương lão tướng quân xem ra cũng thích chơi cờ.”

Giang Tái Sơ đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bàn cờ bằng phẳng, cười đùa một chút: “Ông ấy chơi cờ rất tồi, mười ba tuổi ta đã có thể đánh thắng ông ấy.”

Duy Tang cẩn thận giương mắt, nhìn hần nghiêng đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Lúc này đã là đầu hạ, cơn trùng mùa hạ đã bắt đầu râm ran, tiếng vang dài ngắn khác nhau làm nổi bật cả khu vườn yên tĩnh.

“Khi đó mẫu phi ta vừa mất, ta bị phái đến đây, nói là trú đóng ở thành Trường Phong, nhưng thật ra Hoàng tử thất thế bị trục xuất ra khỏi hoàng thành còn có thể có địa vị gì, có thể tưởng tượng được.”

Giọng nói của hần trầm thấp ôn hòa, trên mặt cũng không còn thấy lệ khí ngày xưa, thế mà lại vô cùng giống như một đứa trẻ.

Đáy lòng Duy Tang khẽ giật mình, nàng phụ họa đáp theo: “Nói vậy Vương lão tướng quân đối với tướng quân thật tốt.”

Giang Tái Sơ nở nụ cười, “Ông ấy không phải rất tốt với ta sao? Ngày đầu tiên đã ném ta vào doanh trại, cùng binh lính luyện tập. Lão này thấy ta là người mới nên nghĩ cách ức hiếp ta.”

“Ban đầu ta còn nghĩ cho mẫu phi, mỗi ngày đều ngờ nghệch, bị ức hiếp cũng không phản kháng. Sau lại nhịn không được, một mình đánh với bọn họ một trận mới khơi dậy tâm huyết. Lão nhân này gọi ta trở về, ra lệnh cho ta mỗi sáng phải thao luyện quân sự, buổi chiều đến quý phủ hăn học tập quân pháp. A, ngay từ đầu đã để cho ta và ông ấy diễn luyện trên sa bàn, thua một lần sẽ phạt quỳ. Nhìn thấy bàn đá bên cửa kia không?”

Duy Tang nghiêng người nhìn một cái, bên trên không biết là có phải do giẫm đạp nhiều hay không mà bong hết sành .

Hắn cúi đầu cười nhẹ một tiếng: “Là ta quỳ.”

Trong tay hăn cầm bầu rượu đầy, đặt trên miệng, rượu như dòng nước trong suốt đổ vào trong miệng. Hắn uống đã nhiều, những sợi tóc đen dừng ở trên vai, mắt phượng tỏa ra hơi nóng, nói chuyện cũng lớn tiếng: “Thật là một người bảo thủ, đã cứu ta một mạng, lại không chịu để ta cứu ông ấy!”

Tửu lượng của hăn quả nhiên đã đến cực hạn, hăn thuận tay ném bầu rượu một cái, rơi phịch một tiếng vỡ nát trên mặt đất, lẩm bẩm nói: “Ông già chết tiệt, ông nói cả đời này phải kính trọng ông, bất luận là làm cái gì, ta đều nên nghe lời ông... Rõ ràng ta không muốn để ông chết, vì sao ông lại cố chấp như vậy!”

Lúc Giang Tái Sơ cúi kính thì khóe miệng lúc nào cũng căng ra, quả thật giống một đứa trẻ bị mất đi con rối yêu thích. Duy Tang nhất thời dờ khóc dờ cười, chỉ có thể đi lên trước, dìu hăn đứng dậy, nhỏ giọng dụ dỗ: “Đúng vậy, lão tướng quân rất cố chấp. Tướng quân, ngài cũng nghỉ ngơi đi?”

Hắn tránh khỏi tay nàng, lão đảo muốn cầm lấy chén rượu, cuối cùng lại bị Duy Tang ngăn lại.

Thật vất vả mới dìu được hân đến giường, cả người Duy Tang đã đầy mồ hôi. Nàng cúi đầu thở hổn hển, ngồi xuống ở mép giường, hơi cúi người. Nhìn gương mặt tuấn mỹ khi ngủ của hân, nàng có thể đếm được từng cọng lông mi, theo tiếng thở lên xuống mà khẽ run.

Nàng yên lặng nhìn chăm chú một lúc lâu, cuối cùng đưa tay cởi bỏ ngoại bào của hân. Lúc cởi ngoại bào, lớp áo lụa bên trong được kéo ra, vết sẹo cứ như vậy mà rơi vào trong tầm mắt, hiện lên với màu nâu nhạt.

Mặc dù lúc bị rút móng tay, nàng cũng chưa bao giờ thấy run rẩy như vậy, nhưng nàng không kiềm chế được, muốn nhẹ nhàng vuốt ve một chút... Cho dù nàng biết rõ, đối diện với sự mê hoặc này, chả được tích sự gì cả.

Đầu ngón tay chưa chạm đến ngực hân, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân.

Duy Tang vội vàng đứng lên, lui ra cửa, có giọng nói nhẹ nhàng của một cô gái truyền đến: “Tướng quân ở bên trong sao?”

Chợt có thị vệ đẩy cửa ra, Bạc Cơ đi vào, liếc mắt một cái nhìn thấy Duy Tang đứng ở cửa, lại thấy y phục của nàng mà giật mình: “Người cũng ở đây?”

“Tướng quân có phần hơi say, ta đang muốn đi ra cửa gọi người tới hầu hạ.” Duy Tang cẩn thận thanh minh, ung dung thản nhiên lui ra, “Phu nhân tới thật vừa lúc.”

Nàng đang muốn đóng cửa lại, sắc mặt Bạc Cơ có chút kỳ lạ, nhìn chăm chăm mắt cá chân nàng: “Đó là cái gì?”

“Thành Trường Phong ít có nữ quyến, tìm được bộ y phục này vừa vặn.” Duy Tang nhẹ nhàng cười, “Phu nhân, ta cáo lui trước.”

Bạc Cơ bước chậm đến trước giường, thấy Thượng tướng quân đang ngủ say, đang muốn thay hăn dịch lại góc chăn, vừa mới tựa vào đã bị lực mạnh kéo lại, thuận thế ngã xuống trên người hăn.

Hai tròng mắt Giang Tái Sơ sáng rực nhìn Bạc Cơ, đầu ngón tay thon dài lướt qua hai gò má nõn nà của nàng, nặng nề hỏi: “Sao nàng lại tới đây?”

“Nghe nói tướng quân đánh thắng trận, lại sợ không có người hầu hạ nên ta chạy đến đây.” Bạc Cơ tựa vào ngực hăn, giọng nói êm nhẹ.

Hăn nhắm mắt lại, ừ một tiếng.

“Nửa đêm canh ba, chàng gọi Hàn cô nương tới đây là có ý gì đây?” Nàng ta cố ý hờn dỗi.

Giang Tái Sơ vẫn nhắm mắt như trước, khóe môi không rõ ý cười. Sau một lát, hăn bỗng nhiên kéo váy dài trên người Bạc Cơ ra. Thân thể của nàng ta vẫn mềm mại như vậy, ôm vào trong ngực như noãn ngọc, nhưng lúc hăn đặt nàng ta dưới thân, động tác lại cực kỳ thô bạo. Bạc Cơ ngẩng đầu, nét mặt vừa như sung sướng, lại vừa như đau đớn.

“Tướng quân...” Nàng ta đưa tay lau mồ hôi trên trán hăn, “Ngoại trừ ta, về sau, không được ở bên cạnh nữ nhân khác... uống rượu.”

Hăn cười ha ha, dùng sức thẳng lưng, cười đùa: “Nàng thấy ta say sao?”

Vẻ mặt mỹ nhân ý loạn tình mê, đoá phù dung bên trong trướng kiêu diễm ấm mềm, nhưng Giang Tái Sơ chỉ cảm thấy hơi ấm ở trái tim nhanh chóng tắt lại, hăn biết câu nói kia còn chưa nói ra khỏi miệng: “Lúc đối diện với nàng ta, ta làm sao dám... say rượu.”

Hôm sau, Duy Tang tỉnh dậy rất sớm.

Chim oanh kêu chiêm chiêm, ánh nắng nhẹ nhàng lọt vào cửa sổ, ước chừng giờ meo, nàng muốn đến thư phòng hỏi một chút, lại nhớ tối hôm qua Bạc Cơ ở lại đây, chỉ sợ Thượng tướng quân không dậy sớm vậy.

“Người là ai hả? Chỗ này có thể cho người tùy tiện ra vào sao?”

“Đi ra đi ra! Cô nương còn chưa tỉnh đâu!”

Duy Tang khoác ngoại bào, búi tóc đơn giản rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong tay Vị Hi cầm cây chổi, đứng ở cửa tiểu viện trừng mắt: “Người là ai hả? Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”

Duy Tang nhìn một chút, nhẹ giọng bảo Vị Hi dừng lại: “Vị Hi, ai vậy?”

“Là một tên lỗ mãng! Sáng sớm qua đây nói muốn gặp người.” Giọng nói Vị Hi chát chúa chua ngoa, “Em đuổi hắn đi!”

“Dừng tay.” Thấy Vị Hi định giơ chổi lên, Duy Tang vội vàng gọi nàng lại, đi vòng qua phía trước, quả nhiên nhìn thấy một nam nhân thân hình cao lớn vạm vỡ đứng ở cửa đang la hét “Hàn Duy Tang là vị nào?”

Duy Tang đứng đó cười khanh khách, chấp tay lại, “Xin ra mắt Mạnh tướng quân.”

“Người, người không phải là cái người đánh đàn kia sao?” Chủ soái Hồ Báo Kỳ Mạnh Lương mở to hai mắt nhìn, đánh giá Duy Tang từ trên xuống dưới, “Ta biết rồi! Có phải Thượng tướng quân ban người cho vị mưu sĩ kia?!”

Duy Tang vẫn cười tủm tỉm: “Vị mưu sĩ kia?”

“Mưu sĩ hiền kế đoạt thành Trường Phong ấy!” Trên người Mạnh Lương còn mặc giáp sắt, đi đi lại lại nghe loảng xoảng, “Ta muốn gặp vị tiên sinh

này! Nhìn xem là người phương nào mà có thể hạ được thành Trường Phong, Mạnh Lương ta phải thi lễ!”

Duy Tang đứng bất động, chỉ cười nhạt một tiếng.

“Thế nào, vị tiên sinh kia vẫn còn đang ngủ? Tiểu nương tử, mau giúp ta thông báo một tiếng.” Mạnh Lương khi đối mặt với nữ nhân cũng bớt phóng túng hơn nhiều, chỉ có thể thúc giục.

Duy Tang nhẹ nhàng ho khan: “Tiên sinh ở đây, sao tướng quân không thi lễ?”

“Người...” Mạnh Lương như bị điện giật, ngơ ngác đứng đó, nhìn thân thể gầy yếu trước mặt, thiếu nữ với dung mạo thanh tú, “Người chính là người hiền kế?”

“Đúng là kẻ bất tài này.”

Tác phong nhà binh nghiêm chỉnh, giáp sắt chỉnh tề, Mạnh Lương quả nhiên thi lễ, cúi người nói: “Trận chiến này Hồ Báo Kỵ vốn không hi vọng toàn thân trở về, đa tạ cô nương.”

“Là vì chuyện này mà đến cảm tạ ta sao?” Duy Tang cười, dịu hẳn đứng dậy, “Thật ra tướng quân nên cảm tạ Thượng tướng quân, ngài cho rằng ngài ấy không tiếc rẻ tính mạng của binh sĩ sao? Nếu không có sách lược vẹn toàn này, ngài ấy tuyệt đối sẽ không cho mọi người ra trận.”

Mạnh Lương cởi nón giáp sắt ra, gỡ tóc: “Nói vậy cũng phải.” Chỉ là trong lòng hẳn, Thượng tướng quân tất nhiên giống như thiên thần, mà nay biết được một mưu sĩ xa lạ dăng kế phá núi, hẳn vừa rời chiến trường đã quát roi thúc ngựa đến đây, muốn thấy mặt mũi thật.

“Tướng quân đã gặp được cô nương nhà ta, có thể đi rồi chứ?” Vị Hi tiến lên một bước, “Mới sáng sớm đã quấy rầy cô nương nhà ta, cô nương nhà

ta còn chưa rửa mặt, còn thể thống gì nữa.”

“Thật là một tiểu cô nương lợi hại!” Mạnh Lương ha ha cười, hăn dọn dẹp chiến trường, mấy ngày nay chưa hề nghỉ ngơi, mặt đen thui đầy mảnh vụn, trong hốc mắt đều là màu máu, hăn xoay người chấp tay với Duy Tang: “Hôm nay là Mạnh Lương đường đột, ngày khác sẽ trở lại thăm hỏi Hàn cô nương.”

“Cô nương, tên lỗ mãng này là ai vậy?” Vị Hi vừa đóng cửa lại vừa lâu bầu, “Đã đánh thức người sao?”

“Nếu em biết hăn là ai sẽ không hung dữ với hăn như vậy.” Duy Tang mỉm cười, “Lần sau Mạnh tướng quân đến nên đổi đãi cho tốt.”

Vị Hi bữu môi, “Cô nương, ngủ tiếp một chút đi?”

“Không được, ta đi gặp Thượng tướng quân một chuyến.”

Phủ tướng quân cũng không lớn, Duy Tang đi đến cửa hậu viện, quả nhiên được thị vệ báo cho biết Thượng tướng quân vẫn chưa dậy.

“Xin hỏi đại ca, tối hôm qua có tin tức từ đất Thục báo tới không?” Duy Tang cười nhẹ hỏi.

Bởi vì thấy Duy Tang có chút quen mắt, thị vệ kia hạ giọng nói: “Mật báo đều do Cảnh tướng quân đưa tới, hôm nay Cảnh tướng quân vẫn còn chưa tới đâu.”

Lời còn chưa dứt, Cảnh Vân đã đạp chân đến, nhìn thấy Duy Tang, bước chân dừng một chút: “Tại sao ngươi lại ở đây?”

“Cảnh tướng quân, cấp báo từ đất Thục đến sao?” Duy Tang sốt ruột hỏi.

Cảnh Vân vẫn chưa trả lời ngay, bước tới: “Ngươi chờ ở đây, ta đi gặp Thượng tướng quân trước.”

Khóe môi Duy Tang vẫn cười không thay đổi, lại ngăn trước mặt Cảnh Vân, không mặn không nhạt nói: “Tướng quân, chuyện liên quan đến đất Thục, Duy Tang không dám chờ, cũng không muốn chờ.”

Sâu trong ánh mắt Cảnh Vân lướt qua vẻ kinh ngạc, mấy ngày nay hẳn quen nhìn bộ dáng mềm mại của Hàn Duy Tang, hiếm thấy nàng ngoan cố như vậy, nhưng một chút cũng không chịu nhượng bộ.

“Thượng tướng quân hôm đó đã giao hẹn với ta, Cảnh tướng quân chắc hẳn cũng rõ. Ta đã thực hiện lời hứa, tướng quân nên như thế nào?” Duy Tang đứng nghiêm, trên mặt không có chút sợ hãi.

Cảnh Vân làm như trầm tư một lát, gật đầu nói: “Được, người đi theo ta.”

Hai người trầm mặc đi qua con đường mòn trong hậu viện, cửa thư phòng nửa mở, Cảnh Vân vào trước: “Tướng quân, thư hồi âm của Dương Lâm từ đất Thục đến.”

Giang Tái Sơ đang phê duyệt văn thư, trên vai vẫn còn khoác trường bào, cũng không ngẩng đầu, chỉ đưa tay ra.

Cảnh Vân hai tay dâng lên, đứng yên ở một bên.

Giang Tái Sơ mở thư ra, chỉ liếc mắt một cái, liền cười lạnh nói: “Lão già này tính toán hay thật.”

Trong lòng Duy Tang mặc dù lo âu vạn phần, lại không dám có hành động gì khác thường.

“Tướng quân, hẳn nói như thế nào?”

“Dương Lâm phế Thục Hầu, đã tự lập rồi. Thư này chắc chép làm hai bản, một bản cho ta, một bản khác cho phương bắc.”

Cảnh Vân theo bản năng liếc nhìn Duy Tang một cái, phần nộ nói: “Lão thất phu này, sao hăn dám?!”

“Sao hăn lại không dám? Nay nam bắc giăng co, lương thảo đất Thục dồi dào, Dương Lâm cho rằng trong lúc hai nhà tranh nhau, có thể tự phong Hầu cho mình.” Giang Tái Sơ buông bút, trầm ngâm nói, “Tự lập Thục Hầu, không cần dựa vào ai cả.”

Sắc mặt Duy Tang trắng bệch, nhất cử nhất động vẫn bình tĩnh như trước, nàng thấp giọng nói: “Thượng tướng quân, Duy Tang có thể xem bức thư này không?”

Giang Tái Sơ nhíu mày nhìn nàng một lát, đưa thư qua.

Duy Tang đọc tỉ mỉ bức thư mấy lần, mỗi một câu chữ đều ghi tạc trong lòng, mới cẩn thận xếp thư lại đặt trên bàn Giang Tái Sơ, trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ, nhất thời sắc mặt không sao nắm bắt được.

Giang Tái Sơ cách nàng nửa người, cũng không nói gì, chẳng qua là nhìn nét mặt lúc xanh lúc trắng của nàng nên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh bên trong phòng: “Thế nào? Không cần xin gì ở ta sao?”

Duy Tang cười thê lương, nhìn thẳng vào mắt hăn, không có ý lui tránh: “Nếu ta cầu xin, tướng quân sẽ chịu cứu sao?”

Giang Tái Sơ khoanh tay đứng thẳng, thản nhiên nói: “Người không ngại thì thử xem.”

“Thượng tướng quân thích ta nịnh bợ như vậy sao?”

Gương mặt Duy Tang đỏ ửng bất thường, quỳ xuống thật mạnh, gấn từng chữ, “Duy Tang cầu xin Thượng tướng quân xuất binh, cứu Thục Hầu.”

Không khí ngưng đặc lại như muốn nhỏ nước xuống, căng thẳng đến mức như muốn vỡ hết ra. Cảnh Vân nín thở đứng giữa hai người.

“Lần này, người lấy cái gì để đổi?” Giang Tái Sơ cúi người, nâng cằm nàng lên, trong mắt hiện lên vẻ giễu cợt cực kỳ rõ ràng.

“Hiện giờ trong tay Hàn Duy Tang đã không còn lợi thế.” Duy Tang nhắm mắt lại.

“Nếu không còn lợi thế nào, sao ta phải đáp ứng?” Giang Tái Sơ buông nàng ra, khóe môi lộ ý cười lạnh lẽo, “Duy Tang, ta cho rằng người là một người thông minh, biết rõ chuyện này là không thể, lại còn muốn quỳ xuống cầu xin ta, chẳng phải là tự rước lấy nhục sao?”

Duy Tang vẫn cúi đầu như trước, dường như muốn vùi đầu vào trong cát bụi, hai vai yếu ớt hơi run, không nói được một lời.

“Hàn Duy Tang, ngày đó người đồng ý với ta, ngoại trừ dâng thành Trường Phong lên, còn có một chuyện.” Hắc tử trên cao nhìn xuống, mím môi, vô cùng lãnh khốc.

Duy Tang vội vàng ngẩng đầu lên, nàng đúng là đồng ý với hắc tử, cả đời này làm nô tì, cho dù như thế nào cũng sẽ không rời đi.

Con người trong treo dường như xua đi chút tiểu tụy còn sót lại, Duy Tang gật đầu một cái, tựa hồ còn muốn cầu xin: “Thượng tướng quân...”

“Nếu Thượng tướng quân nói không giúp, còn không đứng lên, cút ra ngoài!” Cảnh Vân bỗng nhiên hét lớn một tiếng, kéo Duy Tang dậy, đẩy thật mạnh, khiến cho nàng ngã ra ngoài cửa.

Giang Tái Sơ dời ánh mắt về phía Cảnh Vân, cười nửa thật nửa giả, yên lặng ngồi xuống.

“Không phải chán ghét nàng ta sao?” Hãn cầm bút lông trong tay chấm mực, thản nhiên nói, “Thấy nàng quý lâu như vậy, trong lòng không chịu nổi?”

Cảnh Vân cảm thấy có chút bức bối, không biết vì sao lại nói không nên lời, chỉ to tiếng nói: “Tướng quân, ta cảm thấy nàng ta không nên như vậy.”

“Hả? Vậy phải như thế nào?”

“Nàng ta đã cầu xin huynh, huynh lại không đáp ứng. Nàng ta nên rút dao ra liều mạng với huynh mới phải!” Cảnh Vân nghĩ một chút, cười khổ, “Nhất định không nên... nhẫn nhục chịu đựng như vậy.”

Giang Tái Sơ dừng tay một chút, khẽ cười nói: “A Vân, nàng ta đã sớm không còn là Hàn Duy Tang động một tí là rút dao ra liều mạng.”

“Nhưng rõ ràng là huynh đã đáp ứng nàng ta cứu Thục Hầu. Nay nàng ta đã hạ được thành Trường Phong, huynh...” Cảnh Vân muốn nói “Huynh cũng nên thực hiện lời hứa”, lại không dám, chỉ có thể nén lại, dùng sức nhú mày.

“A Vân, sao đệ lại nghĩ ta lại quan tâm đến chuyện có thực hiện lời hứa hay không?” Giang Tái Sơ hứng thú hỏi, “Đệ không phải muốn giết nàng ta sao?”

“Ta đúng là muốn giết nàng ta! Nhưng, nữ tử dễ hèn như vậy, đối với tướng quân, quả thật là thua thiệt...”

“Ta vẫn chưa mắc nợ nàng ta cái gì.” Giang Tái Sơ cười lắc đầu, đứa nhỏ này đi theo mình nhiều năm, khí phách như vậy, lại vẫn như thiếu niên năm đó. Hãn chậm rãi giải thích, “Ta đáp ứng nàng ta bảo vệ Thục Hầu, chẳng qua là đồng ý với nàng ta viết lá thư này. Nếu Dương Lâm giống như người bình thường, tất nhiên là sẽ sợ vũ lực của ta uy hiếp, sẽ không phế Thục Hầu.”

“Nhưng... Dương Lâm vẫn tự lập Hầu.”

“Đây chính là lòng người, lòng người khó dò. Ta làm chuyện ta nên làm, chẳng qua là đối phương không đi cùng đường với ta, ta không kiểm soát được.” Giang Tái Sơ nói khẽ, “Nàng ta hiểu rõ đạo lý này.”

“Sao còn giữ nàng ta lại?” Cảnh Vân nhẹ giọng nói.

“Ừ.” Hàm ý hắc không rõ, “Để cho nàng ta ở đây.”

“Vâng.” Cảnh Vân gật đầu một cái, trong lòng hắc trước mắt có một chuyện quan trọng hơn, “Đại ca, dẹp xong thành Trường Phong, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Nay chúng ta đánh hạ thành Trường Phong, có bình phong che chở, cục diện nam bắc phân chia đã hình thành. Cảnh Vân, ta muốn đệ chinh đồn lại phòng ngự của thành này, còn lại thì bất động.” Giang Tái Sơ chậm rãi nói, “Nếu triều đình phương bắc quyết đoán thì sẽ phái đại quân đến chinh phạt. Còn nếu không, vừa lúc để cho chúng ta nghỉ ngơi hồi phục, chỉ chờ sau này ta dẫn quân Bắc phạt!”

Ba năm qua mỗi ngày đều không thể yên giấc, lúc này lại đóng quân ở thành Trường Phong, bá nghiệp đã gần ngay trước mắt, Cảnh Vân trong lòng kích động, quỳ gối nói: “Rõ, Thượng tướng quân!”

Giang Tái Sơ mỉm cười nhìn hắc, nhẹ nhàng phất tay.

Duy Tang trở lại tiểu viện, Vị Hi nhanh chóng hong khô xiêm y rồi nói: “Cô nương, em đi châm trà cho người.”

Nàng dường như không nghe thấy, đi vào buồng trong, cài cửa lại.

Cẩn thận lấy chuỗi vòng cổ ra, bên trên có một túi gấm, nàng mở ra, bên trong là một cái chuông nhỏ leng keng. Duy Tang nhìn đầu ngón tay vẫn

đang băng bó, nàng quyết định tháo băng ra. Chết lỏng ầm áp tràn đầy hốc mắt, nàng ngẩng đầu lên, vốn định để nước mắt chảy ngược vào đáy mắt, nhưng vẫn không ngừng được. Từng giọt rơi xuống, giống như chuỗi hạt đột nhiên rơi vãi.

Đi đến nơi này, nàng đã hoàn toàn chuẩn bị xong.

Chuẩn bị để bị giết, bị sỉ nhục. Thế nhưng vì sao sự đời vẫn gian nan như vậy?

Thục Hầu bị phế... Tung tích không rõ...

“Đại ca, a tẩu, ta thật sự không làm được...” Nàng ra sức cắn môi dưới, kiềm chế tiếng khóc, hai vai run dữ dội, “Ta thật sự không làm được... Ta cho rằng là đã có thể cứu A Trang... Ta tưởng rằng...”

Môi đã muốn cắn nát, trong miệng hơi có vị máu, nàng nhắm chặt mắt lại, bỗng nhiên nhớ ngày đó, trong mắt a tẩu đầy máu, giao đứa trẻ nho nhỏ co rúm kia lại cho nàng, ho khan, “Tiểu muội, A Trang phó thác cho muội...” Nàng ôm đứa cháu không ngừng khóc nháo vào trong ngực, “Ta biết rồi.”

Ba năm qua, nàng làm hết những chuyện cay nghiệt này, rời xa quê hương, phản bội người yêu, nhưng là vì cái gì, tại sao vẫn không thể hoàn thành lời nhủ gửi ngày đó?

Có lẽ... Có lẽ người không nên làm như vậy.

Có lẽ, đi cứu A Trang ra, những chuyện khác, thiên hạ, có liên quan gì tới người đâu?

Duy Tang bị ý nghĩ này cắt ngang, trên mặt còn đầy nước mắt, nàng ngơ ngác ngồi thật lâu, mới nghe thấy Vị Hi dùng sức gõ cửa: “Cô nương, cô nương ở trong đó sao?”

Nàng vội vàng đứng lên, vắt chiếc khăn trong chậu đồng lau mặt, mở cửa ra.

“Cô nương, người làm sao vậy?” Vị Hi nhìn mặt nàng chăm chăm, có chút hoài nghi hỏi, “Không thoải mái sao?”

Duy Tang hít vào một hơi thật sâu, bình tĩnh che đậy: “Không có, ăn cơm sao?”

Vị Hi mới dọn chén đĩa ra, bỗng nhiên không hài lòng nói: “Cô nương, tên lỗ mãng kia lại tới.”

“Không được vô lễ.” Duy Tang vội vàng ra cửa nghênh đón, đã thấy Mạnh Lương thay một thân quần áo tím sậm, cạo sạch râu, đường đường đứng đó, quả nhiên lại tới nữa.

“Hàn cô nương, buổi chiều không có việc gì chứ?” Mạnh Lương thẳng thắn chào hỏi, “Chúng ta cùng đi xem công sự thành Trường Phong này đi?”

“Mạnh tướng quân thu dọn xong rồi à, quả thật là tác phong nhanh nhẹn.” Duy Tang cười nhạt, bộ dạng của Mạnh Lương mặc dù không tuấn mỹ bằng Giang Tái Sơ, chỉ là giơ tay nhắc chân đều khí phách và phóng khoáng, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy thoải mái, quả nhiên là xứng với hào khí dũng mãnh của Hồ Báo Kỳ.

Chỉ là xưa nay vị tướng quân này không câu nệ tiểu tiết, nghe một câu khích lệ như vậy lại lúng ta lúng túng không nói nên lời. Nhưng Vị Hi thì cười phì một tiếng: “Ai kia là người thô kệch, có người khen cũng nghe không hiểu, còn tự cho mình anh tuấn kiệt xuất.”

Mạnh Lương trừng mắt nhìn Vị Hi, thấy tiểu nha hoàn này không hề e ngại, nhất thời cũng không biết nói gì, chỉ có thể hừ một tiếng: “Đàn ông không tranh với đàn bà.”

“Vị Hi, đừng thấy Mạnh tướng quân dễ nói chuyện thì chèn ép như vậy.” Duy Tang lắc lắc đầu, “Ta qua bên đó một chuyến.”

Mạnh Lương thấy nàng đồng ý thì rất phấn chấn, hai người cùng nhau đi ra ngoài, xuyên qua hoa viên, đã thấy cách đó không xa cũng là một nam một nữ song hành bước tới.

Mạnh Lương tiến lên vài bước, “Thượng tướng quân.”

“Đứng lên đi.” Giang Tái Sơ híp mắt một cái, nhìn hai người đi với nhau, sắc mặt tỉnh bơ, “Các người định đi đâu?”

“Ta muốn dẫn Hàn cô nương đi xem tiến độ công sự trong thành.” Mạnh Lương nhanh chóng nói, “Hỗ Báo Kỳ không giỏi phòng ngự, còn muốn nghe Hàn cô nương chỉ bảo một phen.”

Ánh mắt bình tĩnh của Giang Tái Sơ dừng trên mặt Duy Tang, nàng cố ý nghiêng đầu, cũng bôi hết son phấn, lại mơ hồ có thể thấy được đôi mắt sưng đỏ. Hắn khẽ cười một tiếng: “Mạnh tướng quân hóa ra thật khiêm tốn.”

“Tướng quân đây là cùng phu nhân sau khi ăn xong thì đi tản bộ nghỉ ngơi một chút sao?” Mạnh Lương cười hắc hắc, “Vậy thì bọn tôi đi thôi.”

Duy Tang vẫn tránh ở sau Mạnh Lương, mãi đến lúc này mới hơi hơi khom người hành lễ, đang muốn rời đi, bỗng nhiên nghe thấy Giang Tái Sơ gọi mình: “Hàn cô nương.”

Nàng không thể không xoay người lại.

Giang Tái Sơ mặc một thân áo trắng, mái tóc dài đen nhánh được cố định bằng một cây trâm ngọc đơn giản, giống như một quý công tử, bên cạnh là súng cơ tuyệt sắc. Ngực khí ấm áp, chỉ là ánh mắt lúc nào cũng sắc nhọn, lạnh buốt như băng: “Chuyện buổi sáng, người chó có quên.”

Duy Tang ngoan ngoãn gật đầu: “Duy Tang nhớ rõ.”

Hắn gật đầu, đuổi tay vịn bên hông Bạc Cơ, ánh mắt vô cùng dịu dàng, dẫn nàng ta rời đi.

Bạc Cơ nhẹ nhàng dựa vào lòng tướng quân, ánh mắt có chút đắm chiêu, nhẹ giọng nói: “Tướng quân, ta thấy Mạnh tướng quân chung tình với Hàn cô nương lắm!”

Giang Tái Sơ cong môi: “Thật không?”

“Chàng thấy đấy, hắn chưa bao giờ nhẹ nhàng khoan khoái như vậy?” Bạc Cơ khẽ cười, thử nói, “Không bằng, chàng thành toàn cho bọn họ, tứ hôn cho hắn được không?”

Giang Tái Sơ nghiêng đầu, lạnh giá chợt lóe lên trong mắt rồi biến mất, giọng nói cũng bắt đầu nuông chiều: “A Man, đừng càn quấy.”

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày Mạnh Lương đều đến mời Duy Tang đi tuần phòng (15). Duy Tang thật ra cũng chưa thật sự ra trận, cái gọi là “xin chỉ bảo”, bất quá là Mạnh Lương có chút khách khí, ngược lại phần nhiều là Duy Tang xin hắn chỉ bảo.

(15) tuần phòng: đi lòng vòng trong một khu vực để ngăn ngừa việc bắt trộm

Các tướng quân của Hồ Báo Kỵ phần lớn là binh sĩ phóng khoáng, Duy Tang tuy là con gái nhưng hành sự cũng rất hào phóng lỗi lạc nên chơi rất thân với mọi người. Một hôm đang dùng bữa trưa ở doanh trại, một binh sĩ truyền lệnh cầm một vò rượu tiến vào, cười hì hì nói: “Tướng quân, vò rượu này là các huynh đệ biểu tặng ngài.”

Cơm nước trong quân đội vốn nhạt nhẽo, Mạnh Lương mừng rỡ, một chưởng mở nắp vò rượu ra, đổ đầy ra chén, chia cho các tướng sĩ. Uống hơi

nhiều rồi, hần tới gần Duy Tang, hạ giọng: “Hàn cô nương, nàng chưa có hôn phối đúng không?”

Duy Tang uống qua loa hai chén, đôi mắt sáng rực, chỉ cười cười: “Vẫn chưa.”

Mạnh Lương vỗ bàn một cái: “Vậy nàng thấy ta thế nào?”

Duy Tang hơi có chút xấu hổ, không ngờ các đồng liêu Hồ Báo Kỵ bên dưới đều nghe được rõ ràng. Bọn họ quăng hết chén rượu xuống, cười âm lên: “Tướng quân đã mặt dày cầu xin như thế, cô nương đồng ý đi!”

Duy Tang cười gượng: “Tướng quân say rồi.”

“Ai nói ta say! Ta không có say!” Mạnh Lương chột đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, “Ta còn nhận ra được nàng, nhận ra được... Thượng tướng quân!”

Lời còn chưa dứt, các quân sĩ Hồ Báo Kỵ trong doanh trướng quỳ xuống, Giang Tái Sơ mặc giáp đen, chậm rãi tiến vào, cười nói: “Trong trướng cũng thật náo nhiệt, đang nói chuyện gì vậy?”

“Thượng tướng quân, tướng quân của bọn tôi đang cầu hôn đấy.” Bởi vì đánh thắng thành Trường Phong, mọi người đều cao hứng, cũng lớn gan trả lời Giang Tái Sơ, “Nhưng Hàn cô nương không đồng ý.”

Cảnh Vân mấy ngày nay không gặp Hàn Duy Tang, thấy nàng gầy đi không ít, giữa tiếng ồn ào, nàng hơi đỏ mặt đứng đó, cúi đầu, giống như có chút thẹn thùng. Hần hôm nay đi tuần phòng với Giang Tái Sơ, vốn là nên qua chỗ đại doanh của Liên Tú, chẳng qua là mới ra khỏi phủ, Thượng tướng quân có chút dăm chiêu nói: “Hồ Báo Kỵ hiện giờ đóng quân ở đâu?” Hần lập tức hiểu ý, đi lấy ngựa rồi theo hần qua đây, không nghĩ lại bắt gặp một màn phóng đàng như vậy.

Mạnh Lương uống rượu, lại bị các huynh đệ bên dưới đùa bỡn, dứt khoát quỳ xuống trước chủ soái, lớn tiếng nói: “Thượng tướng quân, ngày đó ở phủ Thanh Châu ta vừa ý Hàn cô nương. Khi đó cầu ngài ban cho, ngài không chịu, lão Mạnh ta cũng không ngượng, còn phải cảm ơn ngài.”

Giang Tái Sơ cười như không cười: “Vì sao?”

“Ngày đó ngài ban nàng cho ta, ta cũng giống như mấy lần ban thưởng trước, mang về phủ liền quên đi... nhưng bây giờ lại xem trọng như thế. Mạnh Lương xin Thượng tướng quân thành toàn, cho ta lấy Hàn cô nương làm vợ.”

“Mạnh tướng quân đứng lên trước đi, dù sao người cũng phải hỏi ý người ta đã, kéo Hàn cô nương không vui.” Cảnh Vân cười tiến lên trước, đá hắt một cước, nhưng ánh mắt lại lơ đãng lướt qua Giang Tái Sơ, âm thầm kinh động.

“Hàn cô nương, Mạnh Lương ta chỉ là một tên quê mùa, nhưng nếu cưới nàng, nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt!” Mạnh Lương đi tới trước mặt Duy Tang, trình trọng thi lễ, “Nàng đồng ý nhé?”

Nếu ta cưới nàng, nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt...

Duy Tang kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thẳng hắt, bỗng nhiên cảm thấy chóp mũi cay cay. Nàng nhẹ giọng hỏi: “Tướng quân đối đãi ta thế nào mới coi là tốt?”

“Ấy, nàng muốn làm gì, ta đều nghe theo ý nàng. Nàng không phải nữ tử tầm thường, lại khôn ngoan hơn ta, ta đều nghe theo lời nàng.”

Lời còn chưa dứt, bên dưới cười phá cả lên.

Giang Tái Sơ ngồi yên, tĩnh bơ nhìn cảnh tượng náo nhiệt này.

Duy Tang cũng không nhịn được mà bật cười, hai hàng lông mày cong cong: “Vậy chỗ của ngài có cần cơ thiếp không đấy?”

“Cũng không cần! Cũng không cần!” Mạnh Lương lớn tiếng nói, “Sau này Thượng tướng quân có ban cho, ta cũng đều không cần!”

Duy Tang khẽ xoay người, nhìn thẳng về chỗ Giang Tái Sơ đang ngồi, rồi sau đó quỳ xuống, nói nhỏ: “Thượng tướng quân cảm thấy thế nào?”

Nàng quỳ rạp trước mặt hần như vậy, hần có thể nhìn thấy chiếc gáy trắng ngần của nàng, và mái tóc dài như mây, chiếc eo thon nhỏ vừa đủ ôm chặt.

Dường như nhìn thấy tia lửa bắn ra, Giang Tái Sơ bỗng nhiên đứng lên, hai tròng mắt như hàn băng, đảo qua từng đám tướng sĩ trong trường, cuối cùng dừng lại trên người Mạnh Lương, lạnh lùng nói: “Thành Trường Phong vừa phá, công sự chưa ổn định, đại quân ít ngày nữa còn Bắc phạt. Mạnh tướng quân, lúc này người lại uống rượu vui đùa ẩm ỉ trong quân doanh, có từng đặt tướng quân ở trong mắt chưa?”

Mạnh Lương sợ hãi cả kinh, sống lưng nhất thời nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ xuống nói: “Mạnh Lương biết sai rồi.”

Giang Tái Sơ bước ra ngoài cửa, người hầu dẫn ngựa đến, hần xoay người nhảy lên ngựa, chợt nghe Cảnh Vân chạy tới bên cạnh, “Thượng tướng quân, huynh không nên... giận chó đánh mèo với Mạnh tướng quân. Nếu huynh thật lòng muốn có nàng ta, vậy thì giữ lại đi.”

Giang Tái Sơ ghìm cương tuấn mã, theo bản năng bác bỏ: “Ta chưa từng...”

Chỉ là những lời này vẫn chưa nói xong, Cảnh Vân có chút đăm chiêu nói: “Tướng quân, huynh không thấy hành vi của nàng ta mấy ngày gần đây có chút kỳ lạ sao?”

Đêm đến, tiếng vó ngựa trong trẻo như mưa rơi, các tướng quân mang theo thủ hạ bước vào phủ tướng quân. Nay chiếm thành đã hơn một tháng, triều đình phương bắc còn chưa có phản ứng gì, Thượng tướng quân hạ lệnh triệu tập các tướng lĩnh bố trí phòng thủ.

“Đều đến cả rồi sao?” Nhận lấy bội kiếm thân vệ đưa tới, Giang Tái Sơ thuận miệng hỏi.

“Mạnh tướng quân còn chưa tới.” Thân vệ do dự một lát, “Đã phái thân vệ đến, nói là chậm một chút.”

Trong lòng Giang Tái Sơ cảm thấy chút bất an: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mạnh Lương không biết là ai đến nghị sự trễ thì nghiêm trị không tha sao?” Giang Tái Sơ lạnh lùng nói, “Đi, bắt hẩn kéo qua đây cho ta!”

Ước chừng sau nửa nén hương, trong phòng nghị sự, các tướng quân đưa mắt nhìn nhau, chỉ có Thượng tướng quân ngồi ở cạnh bàn, ngón tay gõ lên bàn, từng nhịp từng nhịp, mặc dù không có quy luật nhưng tự dừng lại khiến cho mọi người cảm thấy tim đập nhanh.

Đại môn bị đẩy ra.

Mạnh Lương vẻ mặt hoảng loạn chạy lại gần, quỳ xuống nói: “Tướng quân, Mạnh Lương đến chậm. Cam nguyện bị phạt.”

Ánh mắt Giang Tái Sơ đảo qua một vòng trên người hẩn, hờ hững nói: “Chuyện gì mà muộn?”

“Ta, ta...” Mạnh Lương rõ ràng khó có thể mở miệng, thật lâu sau mới nói, “Giờ ngộ uống nhiều rượu, kết quả là lệnh bài cấp cho đã đánh mất.”

Giang Tái Sơ cầm kiếm lên, lệ quang vừa hiện, các quân sĩ không ai dám mở miệng, không khỏi ngừng thở, không biết tướng quân có nổi trận lôi

đình hay không.

Thật lâu sau, lời quở trách như mong đợi vẫn chưa truyền đến, Mạnh Lương đánh bạo, ngẩng đầu nhìn một cái, đã thấy Thượng tướng quân đứng ở bên giường, ánh mắt dường như có chút mờ mịt. Một lát sau, hắn đổi tầm nhìn, nhìn chư tướng bên dưới: “Mạnh Lương uống rượu hỏng việc, làm mất lệnh bài trong quân, tự đi lĩnh năm mươi gậy, phạt ba tháng bổng lộc.” Hắn dừng một chút, trong giọng nói phảng phất có chút tiêu điều, “Hôm nay giải tán đi, Cảnh Vân ở lại.”

Mọi người đều nhìn ra trong lòng Thượng tướng quân đang bốc hỏa, cũng không có người có dũng khí có ý kiến gì, vội vàng rời đi. Cảnh Vân ngẫm hiểu, đợi cho mọi người đi hết, thị vệ truyền mật báo về: “Bên kia không có người.”

Cảnh Vân sa sầm, phất tay, xoay người vào trong.

“Thế nào?” Sắc mặt Giang Tái Sơ cực kỳ bình tĩnh.

“Nàng ta... hình như là cầm lệnh bài của Hồ Báo Kỳ, đã đi rồi.” Cảnh Vân khổ sở nói, “Khó trách mấy ngày nay cố ý tiếp cận Mạnh Lương.”

Giang Tái Sơ lại cúi đầu, vẫn còn cười một tiếng, đang lúc ánh sáng đang tắt dần, hắn nói không nên lời.

“Cảnh Vân, đệ thay ta đóng giữ ở đây, mọi sự lấy làm trọng.”

“Tướng quân!” Cảnh Vân thở dài, can ngăn, “Hay là ta đi...”

Giang Tái Sơ chỉ phất tay, “Ta sẽ quay về ngay lập tức.”

Hắn càng thờ ơ như vậy, Cảnh Vân càng hoảng sợ, “Huynh có biết nàng ta đi đâu không?”

“Đi đâu?” Giang Tái Sơ cười nhẹ, “Tất nhiên là trở về chốn cũ.”

Cảnh Vân nhìn bóng lưng của hân, vội vàng nói: “Ta đi gọi binh mã...”

Giang Tái Sơ phát tay: “Ta xuất phát liền, không cần kinh động bất kỳ kẻ nào.”

“Tướng quân, huynh sẽ giết nàng ta sao?” Cảnh Vân đứng tại chỗ, rốt cuộc vẫn nói, “Vẫn là giết đi, chấm dứt như vậy, đều là giải thoát đối với huynh và với cả nàng ta.”

Câu nói kia giống như một lời khẩn cầu, lệ khí vẫn phủ đầy trên gương mặt tuần mỹ của Giang Tái Sơ như trước, hai hàng lông mày khẽ chau lại, lúc mở miệng đã mang theo âm thanh sát phạt: “Ta biết rồi.”

Duy Tang ôm đầu gối ngồi giữa nơi núi trọi, không dám đốt lửa, chỉ có thể cuộn tròn thân, tựa vào bên cây mà ngủ.

Vào ban đêm, tuy là giữa hè, rốt cuộc vẫn có chút lạnh lẽo, muỗi lại nhiều, nàng ngủ một lát, lại lập tức bừng tỉnh, nhìn một mảnh tối đen trước mặt, cảm thấy cuối cùng cũng kiên định mấy phần.

Hôm trước thừa dịp Mạnh Lương say rượu, nàng lặng lẽ cầm lệnh bài đi.

Bỏ qua ước định, nàng cầm lệnh bài đưa cho Vị Hi, bảo nàng ta cưỡi ngựa đi về phía tây, còn mình thì trăm cay ngàn đắng theo vết nứt trên Độc Tú Phong đi ra ngoài, đi hướng nam trước, rồi rẽ sang hướng tây.

Có lẽ Giang Tái Sơ cũng sẽ nghĩ như vậy.

Nàng dụi mắt, lấy bánh nướng áp chảo trong bọc quần áo ra, bẻ một nửa, đặt ở trong miệng chậm rãi cắn. Bánh nướng áp chảo chắc là do để lâu, cảm giác vừa khô vừa ráp, nàng lại đi đến bờ sông, vốc tay xuống nước, uống vài hớp.

Nước sông lẳng lẳng phản chiếu một mảnh hồn độn trên người nàng, nàng đi không ngủ mấy ngày nay, hai chân hiện tại vừa mỏi vừa đau, nhưng Duy Tang ngồi xuống, nói với mình không thể dừng lại.

Nàng không xác định Giang Tái Sơ sau khi biết mình bỏ trốn có giận dữ hay không, có lẽ... Nàng chẳng qua là quá lo lắng, dù sao hiện tại đối với hần, nàng đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Trừ khi, trừ khi... Hần không bỏ được, muốn mình phải chết.

Ở xa bỗng nhiên nổi lên tiếng chim cú, thảm thiết như muốn xé rách bầu trời đêm yên tĩnh.

Duy Tang bỗng nhiên ngồi dậy, đáy lòng cũng nặng trĩu.

Tín hiệu này, đồng bạn ở dưới chân núi nói cho nàng biết, Giang Tái Sơ... đã bắt đầu truy lùng. Nàng phải nhanh chóng chạy xuống chân núi, chuẩn bị ngựa, thúc ngựa thoát khỏi đây.

Duy Tang không dám dừng lại, cắn răng đứng lên, ngẩng đầu nhìn những ngôi sao mờ mờ trên bầu trời, miễn cưỡng xác định hướng đi.

Tuy rằng đã sớm dự đoán được con đường này không dễ đi, nhưng vì đi vội vàng vàng, nàng chỉ chuẩn bị một ít thức ăn, nay giày vải đã rách nát, nhưng cũng chỉ có thể dùng vải bố đơn giản buộc lại, bước thấp bước cao tiếp tục đi về phía trước.

Con đường núi này hiếm có người qua lại, cũng không thể gọi là đường mòn, bụi gai đá vụn khắp nơi, thỉnh thoảng đâm vào lòng bàn chân, nàng lại dường như không cảm thấy... Cảm giác sợ hãi khi có người đuổi theo phía sau thúc giục nàng dùng hết chút sức lực cuối cùng tiến về phía trước.

Lại đi qua hai mỏm núi, hần là đã ra khỏi vùng núi của thành Trường Phong, tới cảnh nội huyện Lang Khê.

Duy Tang lau những giọt mồ hôi trên trán, đã không còn dám nhìn máu tươi loang lổ trên chân, chỉ đoán chừng canh giờ, bỗng nhiên bên trong núi sâu, một đám quạ vỗ cánh, ào ào bay tới.

Duy Tang vội vàng giấu mình sau cây đại thụ, tập trung nín thở, lại nghe được một chuỗi tiếng bước chân từ xa đến gần.

Dường như là có người đã đuổi theo hướng mình đi mà tới.

Nàng không dám tùy tiện hiện thân, trong lòng như có vật gì đè nặng, tim đập liên hồi.

“Quận chúa, đi mau!” Giọng nói sắc nhọn của cô gái xé rách sự yên tĩnh giữa chốn rừng núi, đâm thẳng vào tai Duy Tang.

“Quận chúa, đừng ra!” Cô gái vừa chạy tới vừa khàn giọng kêu, rất nhanh, Duy Tang nghe thấy tiếng binh khí, không quá hai chiêu thì có một người rên hừ một tiếng, nặng nề té xuống đất.

Sống lưng Duy Tang dính sát vào cây, trong phút chốc mồ hôi lạnh đầm đìa, toàn thân mỗi một tắc da tắc thịt và thần kinh đều căng thẳng.

Giọng nam nhân trầm xuống: “Các người dùng cách gì để liên lạc với nhau?”

Phía trước, cô gái kia xì một tiếng khinh miệt, không hé nửa chữ.

Khẽ cười một tiếng, vật thể bén nhọn đâm thấu cơ thể, có lẽ còn có tiếng máu tươi chảy xuống.

Duy Tang theo bản năng đưa tay lên, dùng sức cản cổ tay của mình.

“Hàn Duy Tang, dưới chân núi tổng cộng có ba mươi bảy người, hai mươi nữ tử, mười bảy nam tử. Nếu người không muốn bọn họ chết thì tự mình đi ra.” Giọng nói nam nhân không thêm đếm xỉa tới, thậm chí còn cười nhẹ

một tiếng, “Người nên biết, ta đã tìm được nơi này, người chạy không thoát đâu.”

Duy Tang hít một hơi thật sâu, dường như muốn tống hết mọi sợ hãi ra khỏi cơ thể, nặng nề phun ra ngoài.

Móng tay bầu thật sâu vào lòng bàn tay, nàng chậm rãi bước ra: “Ta ở trong này.”

Trong tay Giang Tái Sơ cầm một thanh trường thương (16) màu bạc, bởi vì ngược sáng, nàng không thấy rõ nét mặt của hắc lúc này. Cũng không biết, hắc thường ngày cao quý tuấn mỹ như vậy, trên mặt có máu sẽ trông như thế nào.

(16) trường thương: giáo dài

Nàng chỉ dựa vào hướng giọng nói của hắc mà đi tới, mũi giáo kéo dài trên mặt đất phát ra âm thanh chói tai.

Lúc này đây, quả thật là chạy không thoát.

Hắc xưa nay chỉ dùng bội kiếm Tiên hoàng ban cho, gọi là kiếm Lịch Khoan, kiếm thuật cũng là nhất nhì, nhưng nàng biết hắc thật ra dùng kiếm không nhiều. Bởi vì trên chiến trường, khi giết người, hắc thích dùng trường thương.

Lần này, hắc tự mình đi tìm nàng, chính là mang theo trường thương.

Mơ hồ cảm thấy một trận kinh phong cuốn qua, sau đó lại ứ đọng trên ngực, Duy Tang nhắm mắt lại, cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Thật lâu sau, nàng vẫn không có cảm giác bị đâm xuyên.

Nàng nghi hoặc mở to mắt, vừa nhìn thấy người trong tộc nằm cách mình không xa, ngực rõ ràng bị đâm chảy máu, một vết thương trí mạng, nhanh

chóng mà hung ác... Nàng trợn tròn mắt, ánh mắt trống rỗng, sắc mặt đầy sợ hãi.

“Giết ta đi, cầu xin người.” Nàng quay đầu để không phải đối mặt với ánh mắt kia, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Nhanh một chút, tàn nhẫn một chút.”

Giang Tái Sơ nhìn nàng, giống như đã nhìn thấy con mèo, gương mặt anh tuấn như sương giá: “Vì cái gì?”

“Vì cái gì phải bỏ đi sao?” Duy Tang cảm thấy có chút sốt ruột, cười ha ha, “Ta muốn đi cứu A Trang.”

Khóe môi hắn cứng lại, cười như hư vô, che giấu sự rét lạnh vô cùng tận.

“Hàn Duy Tang, vẫn giống như năm đó, người vẫn phụ lòng ta.” Hắn thần nhiên mở miệng, trường thương trong tay tiến nửa tấc về phía trước, đặt trước ngực nàng, đâm rách lớp vải ngoài cùng.

Duy Tang vẫn không nhúc nhích, tựa như không hiểu những lời này của hắn.

Tay trái hắn khẽ động, ném một vật gì đó vào mặt cô gái đang chờ chết.

Duy Tang đưa tay nhận lấy, trong lúc mở ra, một chút huyết sắc cuối cùng nhạt đi, trong phút chốc lại trắng bệch như tờ giấy.

Là lệnh điều binh.

Vốn là hôm trước, ngày nàng lên kế hoạch bỏ đi, hắn đã chuẩn bị hạ lệnh hai quân đoàn dưới trướng, mười vạn người đi về hướng tây, chinh phạt Dương Lâm đất Thục.

Giang Tái Sơ nhìn ánh mắt hoảng sợ của nàng, dưới tình thế cấp bách này lại cắn rách môi, hắn lạnh lùng cười: “Hàn Duy Tang, người vẫn không tin ta. Đối với người, Giang Tái Sơ ta chưa từng bội tín người?!”

Có lẽ, đó thật là ý trời.

Sự đời chính là như vậy, cho dù gấn sức chạy đi đâu, nhưng hết lần này đến lần khác đều là cái ngã ba.

Nàng đem hết toàn lực đi đến nơi này, như vậy, coi như hết.

Duy Tang chậm rãi nhắm hai mắt lại, dùng giọng nói đủ thấp khó mà thừa nhận: “Là ta từ đầu đến cuối không dám tin người.”

Giang Tái Sơ nhìn thiếu nữ mặt xám như tro tàn, chuôi thương còn cầm vững trong tay, lại bỗng nhiên nhận thấy một lực nhẹ hướng tới. Đúng là Duy Tang tự mình hướng đến mũi giáo.

Tiếng xoẹt xoẹt vang lên.

Lồng ngực của nàng sắp bị đâm xuyên.

Trong nháy mắt, vô số những ý niệm như cỏ dại điên cuồng vươn lên trong đầu Giang Tái Sơ.

Giọng nói kiềm chế tỉnh táo kia nói cho hẳn biết, nàng chết như vậy quả thật là một chuyện tốt. Sau đêm nay, tim sẽ không bất thành linh đập nhanh, trong lòng sẽ tan hết buồn bực, cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi nữa...

Từ nay về sau, hẳn thăm nghĩ, muốn bình định giang sơn, tiếp sau những ngày chia năm xẻ bảy như thế sẽ là thái bình...

Đây là hãn nợ thiên hạ, nhưng cũng là vì nàng còn ở đây.

Nhưng tất cả lý trí theo bản năng phản ứng lại, nàng có thể chết, nhưng tuyệt đối không để cho nàng tự chọn cách để chết!

Giang Tái Sơ đột nhiên bừng tỉnh, dùng sức rút trường thương lại, tiến lên từng bước đón lấy thân mình ngã xuống của nàng, siết chặt hai má nàng,

nghiến răng nghiến lợi: “Hàn Duy Tang, nếu người đã là của ta, từ khi nào lại có thể tự mình quyết định sinh tử?!”

Hắn không chút cố kỵ kéo ngực áo nàng xuống, may mà mũi thương chỉ đâm vào nửa tắc, chỉ vừa rách da. Hắn thuận tay ném một bình sứ lên người nàng: “Bôi thuốc đi.”

Bình sứ từ trên người nàng rơi xuống đất, Duy Tang cũng không nhặt lên, chỉ che ngực lại, đứng trước mặt Giang Tái Sơ: “Vì sao người không giết ta? Giang Tái Sơ, ta đã chuẩn bị rồi.”

Hắn mím môi không nói, con người chìm trong u tối.

Nụ cười của nàng tái nhợt, cũng rất vui tươi, giống như ngày trước: “Giữ ta lại còn có ích gì? Giang Tái Sơ, người... giết ta đi.”

Giang Tái Sơ chuyển tầm mắt, hờ hững nói: “Kiếm tuyệt trong tay người đâu?”

“Người...” Duy Tang vô thức nhìn người trong tộc chết đi, có lẽ vì sợ hãi mà khàn giọng, “Người làm thế nào mà biết...”

“Người thật cho là thời gian ba năm này, ta chỉ muốn người chết? Cho là đất Thục bất lực sao?” Một tay Giang Tái Sơ nhẹ nhàng xoa cổ nàng, ngón tay lạnh băng từ từ siết chặt, “Người muốn chết, ta không ngăn được người... Nhưng mà mỗi người cầm một cây kiếm tuyệt, chôn cùng với người, đường đi xuống hoàng tuyền, người cũng chẳng phải cô đơn lạnh lẽo.”

Lời còn chưa dứt, cũng không thấy động tác hắn thế nào, nhưng trường thương trong tay hắn lại đâm thẳng vào ngực cô gái đã chết kia, lại một lần nữa đâm qua thân thể cụ già đã không còn tri giác, dưới lực lớn như vậy, máu tươi mãnh liệt trào ra, còn mang theo ả áp, bắn lên mặt Duy Tang.

“Dừng tay...”

Duy Tang bị hấn kẹp cổ nên không thể động đậy, nước mắt trộn lẫn máu tươi, từng giọt rơi xuống, dừng trên mu bàn tay Giang Tái Sơ, mềm mại mà nóng rực, hấn liền giật mình, buông lỏng tay ra.

Duy Tang lui về phía sau hai bước, nàng biết mình không nên yếu thế trước mặt hấn.

Nhưng mà, phụ thân, đại ca, a tẩu... Mọi người có nhìn thấy không? Lúc ta yếu đuối, lúc ta sắp chết, lại vẫn là không thể...

Trong lúc hoảng hốt, nàng không thể kiềm chế như bình thường, xoay người khóc thút thít, ngồi xổm xuống như một đứa trẻ, dùng sức ôm lấy hai đầu gối của mình.

Cái ôm uông phí mà hư ảo này, làm nàng nhớ tới khi đó a tẩu ôm mình, mình lại ôm A Trang...

Nàng im lặng căn môi, nước mắt rơi lã chã, tựa như dòng chảy vô tận.

À, nếu đã rơi hết nước mắt, máu trên người cũng sẽ chảy ra hết, có lẽ có thể nhìn thấy mọi người rồi...

Duy Tang đi đến chỗ người trong tộc đã chết, vươn tay thật chậm, khép lại đôi mắt chưa nhắm, sau đó nâng cây thương lên, dùng sức rút ra.

Người nàng co lại, tư thế cứng còng, không động đậy nữa.

Duy Tang cầm cây thương kia, lê đầu gối về phía trước, quỳ xuống bên chân Giang Tái Sơ.

Khóe môi hấn cười lạnh, nhìn nhất cử nhất động của nàng, thân nhiên nói: “Khóc đủ chưa?”

Khi rút cây thương kia ra, nàng đã không hề khóc. Duy Tang bỗng nhiên nhìn hẳn, ánh mắt một lần nữa trở nên rõ ràng mà kiên định, chỉ là trong giọng nói lộ ra một chút mù mịt: “Người xem, mỗi lần ta muốn buông tay... Các người, các người đều buộc ta đi về phía trước.” Nàng nhắm mắt lại, cười khẽ, “Ta chỉ có thể cứ như vậy mà đi về phía trước.”

Đầu ngón tay Giang Tái Sơ không tự chủ được mà nắm chặt, con người màu đen cuộn xoáy như muốn cắn nuốt nàng: “Các người?”

Đúng vậy, các người... Phụ thân, đại ca, a tẩu, còn có người... Nàng khẽ cười, “Các người.”

Có lẽ nụ cười này quá chướng mắt, Giang Tái Sơ chuyển tầm mắt, chỉ trầm giọng nói: “Theo ta xuống núi.”

Ước chừng đêm đến mới xuống núi.

Ra đến quan đạo (17), ngựa Ô Kim đang thở phì phò, không kiên nhẫn mà quay qua quay lại.

(17) quan đạo: đường đắp lên cho xe ngựa của viên chức triều đình đi hay đường sá do triều đình, lập ra để dân chúng dùng.

Bỗng nhiên nhìn thấy chủ nhân, tuần mã vui sướng nhảy lại gần, cọ cọ vào thân Giang Tái Sơ không muốn rời đi.

Giang Tái Sơ buộc trường thương ở trên ngựa, xoay người lên ngựa, lại vươn tay ra.

Duy Tang đứng không nhúc nhích, thấp giọng hỏi: “Người trong tộc của ta đâu?”

“Người còn sống, bọn họ không chết được.” Hẳn cười có chút thích thú.

Nàng ngửa đầu, duỗi tay ra, ngón tay thon dài mạnh mẽ. Nàng định thần, rứt cuống cũng đặt tay của mình lên.

Một lực mạnh cuốn nàng lại, trong nháy mắt, nàng đã ngồi trước người hắc, ngựa Ô Kim hí vang vui mừng một tiếng, tung bốn vó, nhảy về phía trước.

Âm thanh gió gào thét bên tai thổi qua, tuy là đêm hè nhưng cũng cảm thấy có chút ớn lạnh.

Lồng ngực phía sau lưng dù rộng và ấm áp, Duy Tang cũng không dám dựa vào, hơi thẳng lưng. Lúc xóc nảy, nàng cảm thấy tư thế này vô cùng khó chịu. Chỉ là Duy Tang không ngừng dịch về phía trước, vẫn chưa chú ý tới phía sau người nọ cố ý tiến sát lại gần, mà tiếng cười sau lưng cố tình kéo dài, tựa như từ trong ngực truyền đến.

Đến lúc nàng phản ứng kịp, thắt lưng đã bị kẹp chặt, ngay tại lúc ngựa Ô Kim chạy như bay, thân mình như muốn rớt một cái. Duy Tang ngồi đối mặt với Giang Tái Sơ, hai chân tách ra hai bên hông hắc.

Bởi vì ngực áo nàng bị kéo xuống một chút, Duy Tang đau đến mức hít khí lạnh, mắt nổ đom đóm. Nàng thấy gương mặt hắc tiến lại gần, bỗng nhiên cảm thấy không ổn.

Giang Tái Sơ một tay cầm cương ngựa, tay kia thì luồn dưới váy nàng, dùng sức xé ra.

“Người làm cái gì?” Duy Tang chỉ cảm thấy tiếp theo chân mình lạnh run, theo bản năng trở tay ngăn cản.

Động tác của hắc nhanh hơn nàng, xoẹt một tiếng, lớp vải trên váy bị kéo xuống, trói hai tay nàng ra sau lưng. Hắc thuận thế đỡ lấy eo nàng, không cho nàng ngã xuống: “Không làm cái gì cả, chỉ là bản tướng quân cảm thấy, đêm khuya đi đường, quá mức không thú vị.”

Cách lớp vải dệt, Duy Tang có thể cảm thấy có thứ gì đó giữa hai đùi, cứng rắn mà nóng rực.

Tiếng gió thổi qua bên tai, nàng bỗng nhiên hiểu được hẳn muốn làm cái gì... nhưng hẳn... phải ở chỗ này, hẳn điên rồi sao?

Cảm giác tuyệt vọng và xấu hổ đè ép nàng, nàng ngơ ngác nhìn hẳn, vô thức giãy giụa: “Giang Tái Sơ, người dám!”

“Ta không dám sao?” Một tay hẳn đỡ eo nàng, khẽ ấn lên một huyết vị nào đó, nàng ra sức đạp loạn xạ, cả người đột nhiên bủn rủn, ngã vào ngực hẳn, khó có thể nhúc nhích.

Hắn hơi hất cằm, gương mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười trào phúng. Bỗng hẳn cúi đầu, dường như đang thưởng thức sự luống cuống và khuất phục của nàng lúc này, trong đôi mắt phượng tràn đầy hứng thú, tay đỡ eo nàng chậm rãi đi xuống, nâng hông của nàng lên, dùng sức nâng lên, hầu như vắt ngang qua hông của hẳn.

Dục vọng của hẳn cọ xát da thịt trên bắp đùi nàng. Trong nháy mắt, Duy Tang cảm thấy hạ thân của mình bị xuyên qua một cách hung bạo. Cổ lực kia mang theo sự nóng bỏng khó mà kháng cự, không cho nàng một tí không gian để thở, tiến thẳng vào hạ thân của nàng.

Trong lúc xé rách, chất lỏng ấm áp theo đùi chảy xuống dưới, Duy Tang đau đến ngửa đầu, hẳn từ trên cao nhìn xuống, sắc mặt mang chút dữ tợn, xa xăm thế nhưng lại rõ ràng như vậy.

Cảm giác tuyệt vọng và nhục nhã trôi qua, nàng bỗng nhiên nhớ tới chuôi cây giáo bạc... Lúc đó không chết, thật là ngốc.

Giang Tái Sơ không hề quan tâm đến cảm nhận của nàng, một tay dùng sức, nâng nàng cao hơn một tí. Ngựa Ô Kim chạy như điên, dường như có

thiên nhiên trợ lực, hắn không cần cố sức đã có thể đâm sâu vào cơ thể nàng.

Một lần, hai lần... Duy Tang ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, từ đau đớn, đến nhức nhối, đến chết lặng, từng chấm nhỏ kia, sáng ngời như ánh ngọc, cũng như chỉ bạc thêu trên áo gấm a tấu, hoa lệ như vậy, mềm mại như vậy...

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống hai bên gò má, nàng có lẽ đã đếm hết một nửa số sao trên trời rồi.

Có lẽ là đã đi được năm mươi dặm, hay là trăm dặm, đợi cho đến khi hắn cho ngựa chạy chậm lại, rốt cuộc cũng nhìn cô gái trong ngực. Chiếc eo nhỏ nhắn của nàng vẫn còn trong vòng tay hắn, dường như siết chặt hơn nữa thì sẽ bẻ gãy.

Tóc mai ẩm ướt của nàng dán trên mặt, mắt vẫn mở, có chút mờ mịt nhìn bầu trời đêm phía sau, chỉ là hơi thở rất yếu, lông mi run nhè nhẹ, cứ như vậy mà chịu đựng tất cả.

Hắn vẫn còn ở trong cơ thể nàng, cuối cùng cũng cảm thấy thỏa mãn, tay cởi dây trói cho nàng, nhìn nàng từ từ chống đỡ, sau đó thu lại ánh mắt rời rạc, nhìn hắn chăm chăm.

Giang Tái Sơ thông thả cúi người, nhẹ nhàng mở miệng bên tai nàng:

“Quận chúa, năm đó cười hỏi đàn ông, động phòng hoa chúc người không cần, bây giờ lại muốn tăng tị ở nơi thôn dã này.”

Câu chữ truyền rõ ràng vào tai Duy Tang, nhưng nàng lại có chút không rõ... Nam nhân trẻ tuổi trước mặt, vẫn là bộ dáng khi đó, chiếc mũi thanh tú, môi như vót móng, gò má hơi lõm, nhưng mỗi việc hắn làm, mỗi câu hắn nói, vì sao lại trở nên xa lạ như thế?

A, nàng nhớ lại, là nàng thay đổi trước, nàng lừa hắn trước...

Nếu thời gian có thể quay lại, thế sự có thể đảo ngược, nàng thà rằng mùa xuân ấm áp ở rừng hạnh khi đó, nàng chỉ gặp thoáng qua hắn, chưa từng quen biết hắn.

“... Gió xuân hãy còn ấm áp mềm mại cùng chàng đập núi sông

Giang sơn xin trả, tình sâu khó bỏ

Người đời nói hộ cay đắng ta nuốt vào thành lời ngọt

Gửi cuộc đời này đổi lấy tình độc khắc cốt ghi tâm”

(“Khắc cốt ghi tâm” - kịch truyền thanh “Ngự Phồn Hoa”)

Chương 2: Rừng hạnh

Ngày mười lăm tháng hai, đang giữa mùa xuân, cỏ cây phủ xanh một màu.

Gió mát khẽ thổi qua, nhà nhà khắp phố đất Thục đều kết tơ màu, cô gái cầm nhành hoa trong tay, bước chân nhẹ nhàng.

“Cô cô, con muốn ăn bánh...” Cậu bé phấn điêu ngọc mài (1) hốc mắt đỏ, ôm chân thiếu nữ không chịu buông tay, “Con muốn ăn lúa mì thanh khoa (2)...”

(1) phấn điêu ngọc mài: gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giữa

(2) lúa mì thanh khoa: giống lúa trồng ở vùng Tây Tạng, Thanh Đảo, Trung Quốc

Thiếu nữ mặc áo khoác vàng nhạt, quần xanh lá mạ, có lẽ là sợ ống quần rộng đi đường không tiện nên lấy hai sợi dây đỏ thắt ống quần lại, còn cột thêm hai cái chuông bạc nhỏ, cứ đi là rung leng keng. Nàng cúi người xuống, kiên nhẫn đẩy cậu bé mập mạp ra khỏi chân, cười tủm tỉm: “Con lại ồn ào rồi, lần sau cô cô sẽ không dẫn con ra ngoài chơi nữa.”

Tiểu tử kia lập tức im miệng, đôi mắt tròn vo đảo qua một vòng. Nó đáng thương ngửa đầu, tuy rằng không dám ôm đùi nữa nhưng rốt cuộc vẫn tham ăn, kìm nén cả buổi: “Cô cô, chỗ đó có đồ ăn sao?”

Thiếu nữ xoa xoa khuôn mặt của nó: “Con xem người ở đây đều cầm hoa, chúng ta ra khỏi thành đến chỗ rừng hạnh, ngắt vài nhánh cho mẫu thân con được không?”

“Nhưng trên phố có bán mà.” Cậu bé nhìn chỗ bán hoa đào với hoa lê, lại nhìn sang cửa thành khá xa, cảm thấy quả thật không thể nói lý với cô cô

được.

“Đây là tấm lòng, hiểu không?” Cô gái dắt tay cậu bé, khẽ ngâm một bài hát trẻ em, “A Trang ngoan, cô cô hát cho con nghe.”

“Em bé mập cười ngựa trắng, con ngựa trắng nhảy cao, em bé mập đùa giỡn với quan đao (3), quan đao đùa giỡn với...” Cô gái dừng một chút, đoán chừng là do quên mất ca từ nên ậm ờ vài câu: “... Em bé mập ném xuống biển.”

(3) quan đao: một loại đao có cán dài tương truyền do Quan Công sáng chế ra nên có tên như thế

“Cô cô, người hát sai rồi...” Cậu bé bất mãn ngẩng đầu lên.

“Ặc...” Cô gái buồn bực, cái gì em bé mập em bé gầy, nàng có thể nhớ được mấy câu này đã không dễ dàng gì rồi!

Cứ ồn ào như vậy, ra khỏi thành không xa, quả nhiên đã nhìn thấy rừng hoa hạnh đang nở rộ, xa xa là một mảnh phấn hồng nhàn nhạt, tựa như ráng chiều buông xuống, bỗng nhiên rơi hồng hai gò má cô gái.

“Đi, chúng ta đi ngắt mấy nhành hoa đi!” Cô gái kéo tay đứa cháu nhỏ, bước nhanh hơn.

Chỉ là mới đi được mấy bước, cô gái đi chậm lại, có chút tò mò nhìn về phía sâu trong rừng.

“Cô cô, hái đi!” Tiểu tử mập sốt ruột, nhảy dựng lên muốn ngắt cành hoa, “Ngắt hết rồi thì đi mua bánh ăn.”

“Đừng có ồn áo, chúng ta đến xem cảnh náo nhiệt kia đi.”

Thiếu nữ loli tiểu tử chạy thật nhanh, dưới tàng cây hạnh quả nhiên đang diễn ra một cuộc tranh chấp. Một chàng trai trẻ vóc người cao lớn đứng đưa

lưng về phía nàng, nắm chặt tay của một tên lùn da đen trước mặt. Tên kia la hét “Oan uổng quá”, ánh mắt đảo qua đảo lại xung quanh, rõ ràng là muốn tìm cơ hội chạy trốn.

Người trẻ tuổi kia vẫn bình tĩnh: “Người đưa túi tiền của ta ra đây, ta sẽ không đi báo quan, kết thúc như vậy được chứ?”

“Hừ, ta trộm tiền của người khi nào?” Tên kia hung hăng chửi thề một tiếng, “Tiểu bạch kiểm (4), thấy người ăn mặc phong thái như công tử nhà giàu, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ vu oan cho người ta như vậy chứ!”

(4) tiểu bạch kiểm: loại con trai mặt trắng, non choẹt, như thư sinh

Người trẻ tuổi cũng không tức giận, tay phải nhẹ nhàng khều một cái, bắt được một túi tiền trong tay áo người kia, trầm giọng hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là của ta!” Gã đàn ông kia đưa tay giật lại, chỉ tiếc người không đủ cao, cánh tay không đủ dài, cố gắng mấy cũng với không tới, chỉ có thể múa máy tay chân kêu gào, “Mấy đồng bạc lẻ bên trong đều là của ta!”

Chính vào lúc này, cô gái kia vô cùng phấn khởi nhảy vào giữa hai người, cười hì hì: “Ở đây xảy ra chuyện gì?”

“Cô nương, người mau tới phân xử, công tử gia này dám vu khống ta trộm túi tiền của hắn.” Tên nam tử lùn thấy có người tới nên vô cùng mừng rỡ, “Trong túi này của ta chứa năm lượng ba bạc, không tin người đếm thử xem!”

Thiếu nữ tròn xoe mắt, ngược lại nhìn về phía công tử trẻ tuổi. Ánh mắt vừa chạm nhau, trong bụng nàng thầm khen một tiếng, đáng đáp vị công tử này cũng thật đẹp.

Vóc dáng nam tử đất Thục thường hơi thấp, do hay ra ngoài làm việc nên da hơi đen. Công tử trẻ tuổi này hình như là từ Trung Nguyên tới, màu da hơi nhạt, nhưng lại không giống như những nam tử Trung Nguyên trắng bóc gầy yếu mà nàng đã gặp qua, đôi mắt phượng hơi nheo lại, trầm tĩnh ôn hòa, nếu phụ thân thấy chắc chắn sẽ khen một tiếng “Vóc dáng tiểu tử này thật là lanh lợi”.

“Này, huynh nói, bạc trong túi này có bao nhiêu?”

Công tử trẻ tuổi giật mình, nói: “Trong này có bao nhiêu bạc, ta còn không rõ lắm. Có lẽ là sáu bảy lượng.”

Cô gái cong mắt cười cười.

Người trẻ tuổi kia buông lỏng tay, cảm thấy chuyện này có tranh cãi nữa cũng không ích gì, chỉ cười nhạt nói: “Mấy lượng bạc thôi, bỏ đi.”

Tên lùn kia cười ha ha, đưa tay đón lấy túi tiền, nhưng vừa chạm tới, cô gái lại giành trước một bước, trầm ngâm nói: “Chuyện này cũng không thể bỏ qua như vậy. Công tử huynh không phải là người địa phương à?”

Người trẻ tuổi gật gật đầu: “Từ Trung Nguyên đến.”

“Hừ, nếu ta không giải quyết chuyện này rõ ràng, chẳng phải là để cho người Trung Nguyên của huynh cho rằng đất Thục ta là chỗ man di, vô lễ không có phép tắc sao?” Cô gái trừng mắt liếc hằm hằm một cái, kiêu ngạo hất cằm, mở túi tiền ra, bên trong quả nhiên là năm lượng hai.

“Ta nói tiền túi này là của ta đúng rồi chứ?” Tên lùn kia cười hắc hắc, đưa tay đón lấy.

Thiếu nữ lấy tay chia đều số bạc ra làm hai: “Ta không phải quan gia, cũng không biết xử án, chỉ biết là hai người cứ dây dưa không ngừng, như vậy ta

liền chia số bạc trong túi tiền ra, các người mỗi người lấy một phần, công bằng rồi chứ?”

Người thanh niên kia cong khoe môi, thầm nghĩ cô nương này mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng quyết đoán như vậy, tuy rằng hơi tùy tiện. Hắn cũng không nói nhiều, chỉ cười nói: “Rất công bằng.”

“Này, người muốn cái gì?” Cô gái chuyển hướng sang tên lùn.

“Tất nhiên là bạc!” Hắn thò tay định lấy số bạc trên tay trái nàng.

Bàn tay cô gái nhẹ nhàng lật lại, tay phải thuận thế đánh tới, bốp một tiếng đã đẩy tên kia ngã xuống đất.

“Hừ, tiểu tặc vô liêm sỉ! Đúng là vừa ăn cắp vừa la làng, thật là mất hết thể diện của người Thục!” Cô gái chống hông, “Nếu túi tiền này là của người, sao người lại không biết nó được dặt từ hàng tơ lụa thượng hạng, cho dù có gấp mười lần năm lượng ba cũng không mua được!” Nàng một cước giẫm lên ngực tên tiểu tặc kia, xoay người trả lại số bạc và túi tiền cho vị công tử, “Này, trả lại cho huynh. Lần sau đừng đánh mất nữa.”

Trong mắt chàng trai kia lướt qua một tia kinh ngạc. Hắn nhận lấy rồi nói lời cảm ơn, lại thấy người nọ nằm trên đất, miệng đầy bụi thì mỉm cười nói: “Ta thấy vị này tiểu ca cũng là nghĩ sai thì hỏng hết (5), trong nhà chắc là cũng đang thiếu tiền. Cô nương, hay là thôi đi?”

(5) nghĩ sai thì hỏng hết: ý nghĩ sai lầm thường dẫn đến hậu quả nghiêm trọng

“Huynh...” Cô gái phồng má, nhìn tiểu tặc kia, lại nhìn người trẻ tuổi phong thái thanh cao trước mặt, sau đó thả lỏng chân ra, “Cút đi! Lần sau đừng để cho bốn cô nương gặp lại người!”

Tiểu tặc lẩn một vòng, cô gái xoay người chấp tay với chàng trai nọ, áy náy nói: “Vị công tử này, đất Thục ta quả thật không phải là nơi đạo tặc hoành hành, chỉ là hôm nay huynh đụng phải, đó là ngoại lệ... Có lẽ là huynh... ăn mặc hơi sang một tí, lại đi một mình.” Nàng gãi cằm, lại cong khóe mắt cười cười, “Tóm lại, lần sau nếu gặp lại tên tiểu tặc vô lại này, không cần khách khí với bọn hăn, báo quan ngay.”

Chàng trai khách khí cười một tiếng, “Cô nương nói phải.”

“Vậy xin từ biệt.” Cô gái vẫn tay với một tên tiểu tử cách đó không xa, “A Trang, chúng ta đi thôi.”

Hai bóng người một lớn một nhỏ dần dần đi xa, người thanh niên vẫn còn đứng tại chỗ, cách đó không xa có người vội vàng chạy lại gần, nhẹ giọng hỏi: “Điện hạ...”

Chàng trai khoát tay áo một cái, vẫn còn nhìn về hướng kia.

Cô gái mặc áo khoác vàng nhạt, quần dài xanh lá, nhan sắc vô cùng kiều diễm. Hăn bỗng nhiên nhớ tới nụ cười vừa rồi của nàng, tựa như chân trời vạn trượng nhuộm hồng, hơn mười dặm rắng chiều đổ hết vào khóe mắt, quả nhiên là liếc nhìn cũng đã thấy đẹp, tươi tắn rạng rỡ. Cũng chỉ có vẻ đẹp như vậy, tài năng như vậy mới tô điểm cho nụ cười kia.

Đáy mắt người thanh niên rộ lên ý cười, lại nghe âm thanh leng keng trong trẻo càng ngày càng xa, từ từ lẩn vào rừng hạnh hoa xuân, cuối cùng cũng không còn nhìn thấy nữa.

“Điện hạ? Huynh không sao chứ?” Người thanh niên kia vừa mới chạy lại thấy hăn đứng bất động nên có chút lo lắng.

“Không có việc gì.” Vị công tử lấy lại tinh thần, “Cảnh Vân, Thục Hầu còn chưa biết chúng ta đã đến đây chứ?”

“Vẫn chưa biết. Dựa theo thánh dụ của bệ hạ, chúng ta nên tới đây vào tháng năm để xử lý mọi chuyện.”

“Chưa biết thì tốt, ta và đệ phải thận trọng. Đừng để cho người ngoài biết được hành tung.” Công tử cười cười, “Những ngày tháng tiêu dao không trói buộc này, ta còn có thể tận hưởng hơn một hai tháng nữa.”

Cảnh Vân lại hơi lo lắng: “Nếu bệ hạ biết huynh lặng lẽ đi trước...”

Công tử chỉ thờ ơ nói: “Bình phù ta để lại trong kinh, nếu hoàng huynh biết ta tìm cố nghỉ bệnh, thật ra là ra ngoài du sơn ngoạn thủy, hẳn còn chưa kịp mừng rỡ, sẽ không trách tội đâu.”

“Điện hạ, huynh lãnh binh bên ngoài ba năm, vào sinh ra tử, mới vừa rồi còn đuổi Hung Nô ra quan ngoại (6), mới hơn một tháng sau khi dẫn binh hồi triều, bệ hạ lại đối xử với huynh như vậy... ta, đám thuộc hạ chúng ta không phục!” Cảnh Vân oán hận nói, “Quả nhiên là thỏ chết rồi thì bắt chó săn làm thịt (7)!”

(6) quan ngoại: vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc

(7) ý bảo sau khi việc đã thành công thì bỏ mặc hoặc giết người đã có công, tựa như “vắt chanh bỏ vỏ”

“Cảnh Vân, im miệng!” Sắc mặt vị công tử nghiêm lại, nhìn nét mặt bất bình của thuộc hạ, ngữ khí chậm lại, “Bậc làm đế vương xưa nay đã như vậy. Ta cũng không muốn tranh thiên hạ này với hãn, xong việc thì nhàn hạ, cũng có thể yên tâm mà sống cả đời.”

Chẳng qua là lúc ấy giọng điệu người thanh niên có vẻ tiêu điều, nhưng cũng không biết những năm cuối đời mình sẽ triều dâng sóng dậy như thế nào.

Thiếu nữ hái được mấy cành hoa hạnh, vừa muốn vào thành thì đứa cháu nhỏ kia có chút mệt mỏi, ngồi dưới đất nghỉ chân, không chịu đứng lên.

“Con không đứng dậy, ta sẽ không mua bánh cho con ăn!” Cô gái nổi giận, nhưng rốt cuộc cũng ngồi xuống, “Chúng ta cũng đừng trở về vậy!”

Cậu bé hừ hừ hai tiếng, cũng nghiêng đầu.

Hai người ngồi nhìn nhau, mãi cho đến khi một giọng nam nhân ôn hòa vang lên phá tan sự yên lặng: “Cô nương, lại gặp mặt rồi.”

“A? Là huynh hả?” Cô gái nhảy dựng lên, còn kéo đứa cháu nhỏ một cái, “Sao lại trùng hợp như vậy?”

Đứa bé không thấy rõ hai người, quay đầu đi, ngồi bất động.

“Tiểu công tử này là...” Người trẻ tuổi cười tao nhã hỏi.

“Cháu nhà ta.” Cô gái ngượng ngùng cười, “Ta dẫn nó đi đập thanh (8).”

(8) đập thanh: đi chơi trong tiết thanh minh

“Tiểu huynh đệ đi không được à?” Vị công tử trẻ tuổi ngồi xổm xuống, ân cần hỏi, “Cũng không khác biệt tiểu cô nương Trung Nguyên lắm. Chi bằng ta công ngươi vậy?”

Tiểu tử kia lập tức ngồi thẳng người: “Ta không mệt, ta có thể tự đi.” Dứt lời, chân tiểu bá chận lại, giống như là chạy về phía cổng thành.

“Aizzzz,...” Cô gái còn chưa kịp gọi nó lại, dậm chân, “Đi nhanh như vậy làm gì chứ!”

Công tử ngăn nàng lại, phất phất tay, Cảnh Vân bên cạnh vẫn luôn trầm mặc bước lên: “Điện...”

Hắn nhìn sắc mặt của vị công tử, ngược lại nói: “Ta đi xem tiểu công tử.”

Cô gái nhìn hai người đi xa, lắc đầu cười cười: “Tiểu ngu ngốc này, thật sự là kích động quá!”

“Tại hạ Giang Tái, từ kinh đô đến đây, trong nhà buôn bán vải gấm. Không biết xưng hô với cô nương như thế nào?”

“Ta họ Hàn, à, huynh gọi ta là A Duy được rồi.” A Duy quan sát hắn từ trên xuống dưới, “Giang công tử, huynh quả thật là tới đây làm ăn. Không biết đang ở chỗ nào?”

...

Rất nhiều năm sau, Giang Tái Sơ vẫn còn nhớ ngày ấy mới quen.

Hắn lần đầu tiên đến Cẩm thành, bởi vì trong lúc rảnh rỗi mà bước vào khu rừng hạnh kia, gặp gỡ Hàn Duy Tang.

Lúc bọn họ sóng vai trở về thành, bước chân hắn vẫn còn trầm ổn, nhưng nàng đi bên cạnh hắn, sôi nổi như một con thỏ nhỏ.

Nhất cử nhất động, nhịp tim của hắn vậy mà lại đình đông theo tiếng chuông bạc kia, đập nhanh thêm một chút.

Khi đó bọn họ đều giả danh, nhưng sau này nhớ tới, lúc cả hai bên giả danh, đúng là khoảng thời gian đối đãi với nhau chân thật nhất.

Có thể thấy được sự đời như thế này, quả thật là trâu người.

Đợi đến khi A Duy và Giang Tái Sơ vào thành, Cảnh Vân đã dẫn tiểu tử kia đi mua mấy túi bánh nóng hổi, có cả nước ô mai, ăn nhiều muốn chết. A

Duy vốn định ngồi xuống, ngẩng đầu ước chừng canh giờ, chợt nhảy dựng lên: “A Trang, đi về đi về! Về trễ sẽ bị cấm túc!”

A Trang ngẩng đầu nhìn quanh một chút, ủ rũ: “Được rồi.”

Duy Tang vội vàng chấp tay với Giang Tái Sơ và Cảnh Vân, lòng như lửa đốt: “Gặp lại sau.”

“Cô nương, ta ở phố Ngọc Trì, nếu nàng có thời gian cứ tới tìm ta, chúng ta cùng nhau kết giao dạo chơi Cẩm thành.” Giang Tái Sơ đứng dậy, đuổi theo bóng lưng cô gái mà hô to.

Cảnh Vân hơi liếc mắt, có chút giật mình, lại thấy cô nương kia ngoái đầu lại đáp: “Nhất định sẽ đến, nhất định sẽ đến!”

“Điện hạ.” Cảnh Vân có chút dăm chiêu, “Huynh hãy nhìn chiếc vòng bạc trên tay tiểu công tử kia, bên trên có nạm kim ô.”

Giang Tái Sơ thoáng ngẫm lại, nói nhạt: “Thật không?”

“Điện hạ, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn...”

Duy Tang dẫn A Trang chạy đến cửa thiên môn, quả nhiên vẫn còn một khe hở hẹp.

“Mau vào đi.” Duy Tang vỗ A Trang một cái, hai người đang lén lút vào cửa, lại nghe một tiếng thở dài nặng nề.

Tóc gáy trên người Duy Tang đều dựng thẳng cả lên, nàng khó khăn xoay người: “Nhũ mẫu.”

Nhũ mẫu quả nhiên đã sớm ở đây ôm cây đợi thỏ, đánh giá Duy Tang từ trên xuống dưới một hồi lâu rồi mới đưa tay ôm A Trang, lắc đầu nói: “Quận chúa, bản thân người đã chuồn ra ngoài chơi, Hầu gia không nói gì,

nhũ mẫu người cũng không nói. Nhưng người lại mang tiểu Thế tôn ra ngoài...”

Duy Tang thầm liếc một cái, bấm ngón tay, dường như thảng nào nàng cũng nghe những lời này mấy lần, suýt nữa thì muốn còng lưng.

“... Thế tử phi trong người không khỏe, Thế tử lại không ở đây, nếu tiểu Thế tôn xảy ra chuyện gì, người sẽ ăn nói thế nào với Hầu gia?”

Chẳng qua là nhũ mẫu lại chuyển đề tài, nhưng không huyền thuyên với nàng nữa, chỉ nói: “Nhanh qua bên kia gặp Hầu gia, Thế tử gửi thư.”

“Thật à?” Duy Tang vui mừng hơn hở, cất bước chạy qua đó, nhũ mẫu bên này nhìn thấy thì lắc đầu, liên tục thở dài.

Vòng qua hành lang thiên môn, Duy Tang thiếu chút nữa đụng vào một đám thị nữ đang đi tới, thật ra nàng rất bức mình, nhưng bọn thị nữ chỉ quỳ xuống đất, cúi đầu nói: “Quận chúa.”

Duy Tang liếc mắt một cái đã thấy Thế tử phi đứng sau bọn thị nữ, mỉm cười nhìn mình: “Quận chúa, Thế tử gửi thư.”

“A tâu, ta đến đỡ tâu.” Duy Tang ý bảo bọn thị nữ hãy đứng dậy, đi vòng qua bên cạnh Thế tử phi, đưa tay đỡ nàng, “Đại ca có nói khi nào trở về không?”

Nhà mẹ đẻ Thế tử phi ở đất Thục là danh gia vọng tộc, nàng ngày thường ôn nhu gầy yếu, tính tình lại ôn hòa rộng lượng, Duy Tang rất thích nàng. Chỉ là cơ thể nàng không được khỏe, sau khi sinh hạ Thế tôn thì ít đi ra ngoài, Duy Tang liền dẫn đứa cháu nhỏ đi chơi đùa khắp nơi.

“Ta vẫn còn chưa thấy, cùng nhau qua đó đi.” Thế tử phi được nàng đỡ, đột nhiên nói, “A Trang tham ăn, muội đừng chiều nó quá.”

“A... Ha ha!” Duy Tang bỗng nhiên bị nói trúng tim đen nên có chút chột dạ, “Mấy nhũ mẫu sẽ trông chừng nó.”

Thế tử phi chỉ cười một tiếng, ánh nắng rọi qua bên cạnh nàng, xuyên qua hàng trúc xanh ngoài hành lang, tô điểm cho gò má nàng càng thêm dịu dàng xinh đẹp. Duy Tang nhìn có chút ngẩn người, nhìn không được mà khen ngợi một câu: “A tẩu, tẩu thật là đẹp.”

Ánh mắt khẽ động, Thế tử phi xì một tiếng: “Đừng có thấy ta được khen như vậy thì có thể bị muội lừa gạt.”

Duy Tang cười hắc hắc, quyết định ngậm miệng không nói chuyện nữa.

Bởi vì do cơ thể mình không tốt, Thế tử phi lúc nào cũng mong đợi con trai mình lớn lên sẽ hoạt bát cường tráng, Duy Tang dẫn nó chạy loạn khắp nơi, nàng vốn rất rõ, vì thế mới chặn miệng nhóm nhũ mẫu, có khi còn nói tốt vài câu trước mặt Hầu gia, Thế tử phi ngoài sáng trong tối, lúc nào cũng giúp đỡ Duy Tang.

“A tẩu, coi chừng bậc thang.” Duy Tang cẩn thận đỡ a tẩu bước qua bậc thang, hăng hái nói, “Ta thấy đại ca cũng sắp trở lại chăng? Cũng không biết ta diễn trò vui trong kinh thành, huynh ấy tìm được chưa.”

Lão Hầu gia sắc mặt nặng nề, vuốt râu đứng bên cửa sổ, vừa thấy trang phục của Duy Tang thì liền tức giận: “Lại chạy ra ngoài?”

Duy Tang cũng không sợ, le lưỡi cướp lời: “Phụ thân, hôm nay ở bên ngoài con bắt được một tên tiểu tặc!”

Lão Hầu gia lại không khen ngợi con gái như ngày trước, thờ dài nói: “Thuế má ngày ngày càng nặng, dân sinh đất Thục gặp nhiều khó khăn nên đạo tặc mới nổi lên khắp nơi như vậy... Aizzz.”

Thế tử phi trầm mặc một lát, nhìn về phía lá thư đang mở trên bàn, cúi đầu hỏi: “Phụ thân, Thế tử gửi thư nói gì?”

Đọc xong lá thư, sắc mặt Thế tử phi tái lại, tựa như khó có thể tin: “Triều đình sao có thể hoang đường như vậy?”

Duy Tang sốt ruột, vội vàng tiếp nhận lấy lá thư rồi đọc, chưa xem đến hàng chữ cuối cùng đã bức tức nói: “Không phải mới đánh thắng trận sao? Tên Hoàng đế này sao còn muốn thân chinh Hung Nô?! Thân chinh cũng được, dựa vào cái gì mà bảo chúng ta xuất lương thảo?! Còn muốn đại ca đi theo?!”

Lão Hầu gia cười khở một tiếng: “Đất Thục từ xưa tới nay là kho của trời, lương thảo dồi dào, cứ dùng vũ lực hết lần này đến lần khác, sao không áp bức ở đây, lại đi chi quân phí ở đó? Lúc trước bọn họ muốn đại ca con giám sát việc chuyên chở cống phẩm vào cung, chỉ sợ đã tính toán xong chuyện này.”

Thế tử phi nhanh chóng thu lại vẻ lo âu, vội vàng thi lễ với lão Hầu gia: “Phụ thân, trong thư có nói Thái hậu thích tranh tứ bình cá chép hoa tiến cống lần này, con sẽ đi làm vài cái. Thế tử ở bên kia có thể thoải mái hơn một chút...”

“A tẩu, nếu tẩu thêu nữa thì mắt sẽ mù đấy!” Duy Tang khẩn trương, hốc mắt cũng đã đỏ. Tài thêu thùa của Thế tử phi ở đất Thục rất ít người trên đời có thể so sánh được, mấy phương pháp thêu phức tạp kia không ai học được, chỉ có thể là nàng, liếc mắt một cái đã biết. Mấy năm nay cống phẩm đặc biệt trong cung cho vua và Thái hậu đều do Thế tử phi tự mình làm lấy.

“Tiểu muội, mấy ngày nay đại phu châm cứu cho ta mỗi ngày, mắt đã tốt hơn nhiều.” Thế tử phi mỉm cười, “Muội thay ta chăm sóc A Trang, a tẩu cảm ơn muội.”

Bộ dáng a tầu nhu nhược, nhưng khi gặp chuyện, nàng đều kiên cường hơn ai hết. Duy Tang nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ có thể nói tránh đi: “Phụ thân, con nghe người ta nói, Chu Cảnh Hoa ít hôm nữa sẽ rời chức, Chuyển vận sứ (9) mới tháng năm sẽ đến, lại không biết là người phương nào.”

(9) Chuyển vận sứ: một chức quan quản lý tài sản, thuế khóa của một nơi hay trông coi việc cống nạp vật phẩm đến nơi khác

“Đúng vậy, thánh chỉ cuối tháng sẽ tới.” Lão Hầu gia thở dài, “Hoàng đế đúng là quyết tâm, lần này thân chinh muốn trợ cấp chi phí và lương thảo, là muốn chúng ta không còn gì cả.”

Duy Tang cắn răng, Chu Cảnh Hoa này ỷ mình là cháu họ của Thái hậu, ở đây làm xằng làm bậy, vơ vét của dân, nếu hắn thật muốn rời chức... Con người nàng đảo một vòng, lại nghe phụ thân lạnh lùng nói: “Con đừng gây chuyện cho ta nữa, có nghe hay không?!”

Duy Tang ngoan ngoãn gật đầu một cái, nhưng trong đầu lại bắt đầu tính toán.

Phố Ngọc Trì là con đường nhộn nhịp nhất Cẩm thành, dọc đường đi là tiếng rao hàng của các tiểu thương, chủ quán mở tiệm, người đi đường qua lại có thể tùy ý vào dùng trà uống rượu, từ sớm đến tối, tiếng người huyên náo không dứt.

Giang Tái Sơ ở trong một tiểu viện ở cuối phố Ngọc Trì. Kì diệu thay, tiểu viện này sâu ba lớp, từ trước ra sau đều trồng cây du, cành lá sum suê, che hết nửa sân. Ngày thường ngồi dưới tàng cây đọc sách chơi cờ, quả thật là thanh tịnh, đúng là một nơi yên tĩnh giữa phố xá sầm uất.

Hôm đó hắn đang chơi cờ ở bàn đá, tự tấn công tự phòng thủ, đang lúc chém giết kịch liệt, ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng động. Đuôi mắt Giang

Tái Sơ khẽ hắt, là Cảnh Vân đi vào, vẻ mặt có chút ảm ức: “Hoàng đế muốn thân chinh.”

“Thật không?” Giang Tái Sơ cố che giấu vẻ thất vọng, nhẹ nhàng bỏ một quân đen xuống, “Thái phó từ chức về ở ẩn, hai người Tư Mã cũng không khuyên được hẳn?”

“Ta cũng không rõ, thật vất vả lắm Hung Nô mới bị chúng ta đuổi tới Mạc Bắc, thừa dịp mấy năm này nghỉ ngơi lấy lại sức, sao hẳn lại cố chấp như vậy? Đang yên lành lại muốn hao người tổn của.” Cảnh Vân tức giận, “Lại nói bệ hạ của chúng ta, đánh giặc được hay không vẫn là một vấn đề. Hẳn không phải là vì chứng minh mình mạnh hơn điện hạ sao...”

Giang Tái Sơ vẫn ngồi đó, làm như không nghe thấy.

“Còn phái huynh tới đây, đốc thúc trưng thu lương thảo, trưng binh, không phải cố tình khiến huynh đụng chạm với đất Thục sao?” Cảnh Vân còn chưa nói xong, quân trắng cũng đã thua, Giang Tái Sơ mất hết cả hứng thú, phất nhẹ ván cờ, suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Mấy ngày nay có ai đến tìm ta không?”

“Không có.” Cảnh Vân nhanh mồm nhanh miệng, liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của hắn, “Điện hạ nói vị cô nương kia sao? Ta thấy nàng đã sớm quên.”

Không biết vì sao, Ninh Vương điện hạ vốn nét mặt xưa nay đều như gió nhẹ mây bay, ít khi nổi giận, lần này mặt đen lại, không nói một lời liền bước vào trong phòng. Cảnh Vân không biết mình đã chọc đến chỗ nào của hắn, lẩm bẩm nói: “Con gái đất Thục này có gì tốt đâu, kém xa mấy cô gái Trung Nguyên hiền thực ôn hòa của chúng ta.”

Lời còn chưa dứt, từ song cửa sổ bắn ra một tia ám khí, tốc độ mặc dù nhanh nhưng độ chính xác cũng không lớn. Hắn cũng không để ý, thuận tay đón đỡ lấy, tưởng đã ngăn lại được, ám khí đột nhiên đổi hướng, bắn thẳng

vào giữa mi tâm. Lần này quả nhiên là vừa nhanh vừa độc, Cảnh Vân đau đến nhe răng trợn mắt. Cho đến lúc hẳn nhìn thấy Duy Tang, tiểu cô nương trợn to hai mắt nhìn điểm hồng trên mi tâm của hắn, quả thật là có chút giật mình: “Người sao lại học theo mấy cô nương chấm hoa lên trán?”

Hàn Duy Tang cũng không phải cố ý khiến cho mặt Cảnh Vân biến thành lúc đỏ lúc trắng như vậy. Nàng vừa quay đầu đã nhìn thấy Giang Tái Sơ, vô cùng phấn chấn: “Giang huynh, đã lâu không gặp.”

Giang Tái Sơ đứng sau Cảnh Vân, vừa thấy nàng, thản nhiên cười cười: “Cô nương.”

“Aizzz, mấy ngày trước ta thật là muốn đến tìm huynh, chỉ là trong nhà có chút chuyện nên không ra khỏi nhà được.” Duy Tang vốn là than thở nhưng mặt mày lại hớn hở, “May mà hôm nay ra ngoài đi dạo, thật khéo, gặp được huynh trên đường.”

Nét mặt Giang Tái Sơ vốn lãnh đạm, lúc này lại có chút ý cười: “Không sao.”

“Đúng rồi, huynh buôn bán thế nào?”

Giang Tái Sơ kiên nhẫn đáp lại, thấy trong tay nàng cầm một gói bọc nhỏ, nhìn không được hỏi: “Cô nương mua cái gì vậy?”

Duy Tang khá thận trọng, thuận tay đem gói nhỏ ra phía sau, giả vờ như không để ý: “Không có gì cả, chỉ là một chút son phấn sáp môi cho mấy cô nương mà thôi.” Nói xong thấy ven đường có tiểu thương bán huân hương, nàng liền tiến lại gần: “Ta xem cái này một chút.”

Giang Tái Sơ giật mình, huân hương bán ven đường là đồ dùng bình thường, chế tác có chút thô, mùi hương cũng quá nồng, vốn không thể bì kịp với mùi thơm tao nhã sẵn có trên người nàng, nhưng không biết vì sao nàng lại hưng phấn như vậy.

Duy Tang rất nhanh chọn cho mình vài món đồ trang sức đeo ở đai áo tỏa ra hương thơm, trả tiền xong liền bỏ vào trong bọc vải, cảm thấy thỏa mãn: “Cái này vẫn chưa đủ.” Giang Tái Sơ thấy nàng chọn mấy mùi hương nồng hơn, như tịch hân thảo, thù du các loại bỏ vào mấy chiếc lọ trong bọc vải, hơi nhịu mày. Duy Tang bất giác cảm thấy có chút khác thường, quay đầu nhìn Giang Tái Sơ cười nói: “Giang huynh, hôm nay có thời gian không? Ta mời huynh đi uống rượu nhé?”

“Rảnh rồi thì đúng là có, chỉ có điều để ta làm chủ đi.” Giang Tái Sơ trầm ngâm nói, “Nhưng mà ta không quen thuộc với Cẩm thành cho lắm, cô nương nàng chọn chỗ đi.”

Duy Tang cũng không chối từ, cười ha ha: “Vậy thì đi theo ta.”

Vòng qua vòng lại một hồi, cuối cùng cũng đến một tòa lầu, Duy Tang đang muốn bước vào, Giang Tái Sơ dừng bước một chút, Cảnh Vân sắc mặt khó xử, có lòng tốt nhắc nhở: “A Duy cô nương, đây là... khụ khụ... hoa lầu.”

“Ba chữ Kim Xuân Lâu này ta biết.” Duy Tang ngoảnh đầu, khéo mắt lướt qua một tia nghịch ngợm, “Nơi này rất nổi tiếng ở đất Thục, các cô nương hát khúc nào khúc nấy đều hay, điểm tâm lại ngon, ta cố ý mang hai vị tới đây để tìm hiểu.”

Cảnh Vân lúc này mới phát hiện hôm nay nàng cố ý cải trang thành nam nhi, mặc một bộ thanh sam, thắt lưng gấn cầm thạch, quả thật nhìn như một vị công tử trẻ tuổi. Hắn còn muốn nói tiếp, lại bị ngăn cản.

Giang Tái Sơ nhìn bộ dáng của nàng, sửa lại cách xưng hô, cười nói: “Huynh đệ, vậy vào trong nhìn một cái đi.”

Duy Tang cũng không khách khí với hắn, vừa vào cửa đã thấy một vị trí trang nhã trên lầu hai, thuận tiện ngắm mỹ nhân xướng khúc, còn có ba người hầu hạ hai bên.

Giang Tái Sơ và Cảnh Vân xưa nay ít khi đến những nơi như vậy, khó tránh khỏi còn có chút dè dặt, Duy Tang lại thông thạo, cười nói với mỹ nhân châm rượu: “Sao hôm nay lại vắng như vậy?”

Mỹ nhân che mặt cười: “Công tử không biết, đêm nay... Chu đại nhân bao hết nơi này, rất nhiều khách quen đều biết, cũng chỉ uống vài chén cho đã thèm, sau giờ ngọ cũng không đến đây nữa.”

“Chu đại nhân? Chính là Chuyển vận sứ Chu đại nhân?” Duy Tang trợn mắt, giống như là gặp chuyện gì đó mới mẻ, “Chu đại nhân cũng tới đây sao?”

“Khách quen đấy.” Mỹ nhân cười, “Ra tay cũng hào phóng, chỉ tiếc là sắp phải rời chức.”

Duy Tang cầm chén rượu trong tay, vẫn chưa uống xong, lại nghe cô gái bên cạnh Giang Tái Sơ khẽ kinh hô một tiếng: “Công tử, vết thương này... Lúc ấy nhất định là rất đau?”

Duy Tang nhất thời tò mò, duỗi cổ nhìn qua, Giang Tái Sơ lại như không có việc gì, dùng tay áo che khuất cổ tay lại, nàng chỉ kịp nhìn thấy một vết sẹo thật dài.

“Một lần trên đường gặp phải cường đạo, bị chém một đao.” Giang Tái Sơ nói băng quơ, “Đã qua lâu rồi.”

“Giang huynh, người ta nói đất Thục khó khăn, khó với được trời xanh, ta tuy là người đất Thục, lại chưa bao giờ gặp qua, nguy hiểm đến thế sao?” Trong đầu Duy Tang phác thảo nên cảnh tượng đáng sợ kia, có phần sợ hãi.

“Chuyện này có chút khoa trương, nhưng cũng gần giống vậy. Chỉ là đường đi càng gian khổ, tự nhiên phong cảnh càng thêm bao la hùng vĩ, đại khái ngắm một tí cũng có chút ý nghĩa.”

Duy Tang cực kỳ mong đợi: “Sẽ có một ngày ta cũng có thể đi như thế, cũng sẽ không uổng cuộc đời này.”

Giang Tái Sơ ngồi bên tay phải nàng, lại lấy ánh mắt thản nhiên nhìn nàng, trong mắt mang theo ý cười, “Lần sau không bằng chúng ta kết bạn đồng hành?”

Duy Tang cười nhận lời, đang nói, cô nương xướng khúc điều chỉnh dây đàn, nhẹ nhàng trầm bổng mà xướng lên.

“Tân nương mày đen u sầu, ánh mắt nữ nhi đưa thu...”

Một khúc “Cán Khê Sa” quả thật đã xướng lên hết cả tâm tình sâu nặng của nữ tử, ngay cả Giang Tái Sơ cũng nghe rất chuyên tâm, chỉ có Cảnh Vân vẫn thờ ơ lạnh nhạt. Duy Tang tuy là im lặng ngồi, thật ra trong lòng lại bất định, ánh mắt đảo qua đảo lại, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Không lâu sau, nàng liền đứng lên, chắp tay nói: “Hai vị huynh trưởng, trong nhà tiểu đệ còn có chút chuyện, hôm nay phải về sớm. Không bằng lần sau tiểu đệ làm chủ, mời hai vị uống rượu.”

Giang Tái Sơ cũng không bất ngờ nên không giữ lại. Đợi nàng nhìn hết xung quanh rồi đi xuống lầu, hắn vẫn còn cúi đầu, giống như đang mê mẩn nghiên cứu chén rượu trong tay. Cảnh Vân lại miễn cưỡng đứng lên hỏi người hầu: “Đi ra ngoài theo lối nào?”

Bên trong nhả các chỉ còn lại một mình Giang Tái Sơ, hắn mệt mỏi tựa vào án, mãi đến khi Cảnh Vân trở về, trong tay còn cầm một cây cổ cầm.

Sắc mặt Cảnh Vân có chút cổ quái. Hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng nói bên tai Giang Tái Sơ.

Giang Tái Sơ vẫn chưa có vẻ kinh ngạc, chỉ thản nhiên hỏi mỹ nhân bên cạnh: “Chu đại nhân tới đây, vậy còn sau buổi tối thì sao?”

“Thỉnh thoảng sẽ ngủ lại.”

Giang Tái Sơ gật đầu một cái, để cho Cảnh Vân vén màn, đứng dậy rời đi.

Bởi vì hấn ra tay hào phóng, tú bà liền đuổi theo hai người cười lả lơi: “Hai vị công tử, lần tới lại đến nhé.”

Giang Tái Sơ gật đầu cười cười: “Tất nhiên sẽ đến.”

Vào đêm, trên đường thủy Cẩm Châu, Chuyển vận sứ Chu Cảnh Hoa đang nghe mấy điệu hát dân gian thịnh hành, không chút để ý đến chúng đồng liêu đang trò chuyện, tú bà lại không bỏ qua cơ hội mà đi lên, thấp giọng cười nói: “Chu đại nhân, ngài đã bao lâu không tới rồi? Đã đặc biệt giữ cho ngài một chú chim non rồi đấy.”

Hiện giờ mặc dù Hoàng đế đã tự mình chấp chính được hai năm nhưng Thái hậu vẫn giữ quyền thế như trước, lúc ấy phái cháu họ đến đây, đó là thấy chức Chuyển vận sứ là một công việc béo bở. Chu Cảnh Hoa đã qua tuổi bốn mươi, sống an nhàn sung sướng nên người còn tinh tráng, trong tay bế mỹ nhân, đã thấy có người lại gần, cẩn thận hỏi: “Lại không biết có quen biết với Ninh Vương kia hay không?”

Chu Cảnh Hoa cười, nhổ một ngụm nước bọt: “Tin tức các người thật nhanh nhẹn.” Hấn híp mắt nghĩ một chút, “Ninh Vương ta chỉ gặp qua vài lần, cũng không biết tính tình thế nào, chỉ là người trẻ tuổi thôi, nhưng vừa mới đánh thắng trận ở phương bắc quay về, kiêu căng một chút là tránh không được.”

Nhóm quan viên bên dưới cũng nghe thấy, trong lòng cũng suy nghĩ làm cách nào để lấy lòng thượng cấp, trước mắt cũng tuyệt đối không thể đắc tội, sau khi hồi kinh chỉ sợ càng khó có thể bắt tay nhau.

Rượu quá ba tuần, Chu Cảnh Hoa có chút mệt mỏi nên về phòng trước.

Trong phòng quả nhiên có một cô gái đang ngồi, nhìn qua cũng chỉ mười ba, mười bốn tuổi, dáng người tuy chưa nẩy nở nhưng vẻ ngoài thanh tú. Xử nữ tuổi này, phong tình tất nhiên chưa lộ ra, chỉ là eo nhỏ da mềm, quả nhiên là khẩu vị của mình. Chu Cảnh Hoa hài lòng vuốt râu, cũng không nhiều lời, với tay tới.

Cô gái e thẹn tiến lên giúp hắn cởi áo, hầu hạ hắn nằm lên giường, hai má đỏ hồng như trái chín: “Đại nhân, ta đi... đi thôi nể.”

Còn chưa đi được nửa bước, cô gái lại bị Chu Cảnh Hoa hung hăng đẩy ngã lên trên giường, hắn không nén được, cởi bỏ hết quần áo trên người nàng, dưới ngọn đèn lộ ra bộ ngực chưa trở mã của thiếu nữ, Chu Cảnh Hoa hé mắt, vươn tay, không chút khách khí mà vuốt ve dần xuống.

Dưới góc độ từ trên nhìn xuống, hắn hoàn toàn có thể thấy rõ nét mặt cô gái bởi vì đau đớn mà vặn vẹo, nhưng lại cố gắng chịu đựng, không dám biểu hiện ra ngoài... Loại lãng nhục này có phần khoái cảm, luôn khiến cho Chu Cảnh Hoa cảm thấy mình đang ở đỉnh cao của quyền thế. Trong lúc hắn đang sung sướng, vù vù một tiếng, ngọn nến bị tắt.

Chu Cảnh Hoa dừng một chút, vừa quay đầu lại đã thấy cửa sổ mở toang ra.

Đêm nay không trăng, một mảnh trời đen như mực nên người bên trong có chút sợ hãi, hắn có chút mất hứng, từ trên người cô gái đứng dậy, đang muốn gọi người hầu đến thắp nến, ngoài cửa sổ bỗng nhiên bay đến một dạt vải thật dài.

Chu Cảnh Hoa sửng sốt, cảm thấy dạt vải kia có chút quen thuộc. Một lát sau hắn mới phản ứng được, đó là... đó là loại hoa văn mà Ngọc Bội Nhi - một thị thiếp đã chết trong quý phủ khi còn sống rất yêu thích.

Nghĩ như vậy, cả người hắn giật mình, nói năng không rõ: “Người... người đâu...”

Nhưng chưa kịp nói xong, một thân ảnh màu trắng lượn lờ trước mặt hắn, mái tóc dài tiều tụy rối tung xõa xuống dưới, trong tay cầm một lưỡi đao rét lạnh, khuôn mặt trắng bệch, nhe lưỡi, buồn bã nói: “Đại nhân, ngài có niềm vui mới, lẽ nào lại quên Ngọc Bội Nhi rồi?”

Mùi hương thù du nồng nặc xông vào mũi, Chu Cảnh Hoa nhớ tới ngày nàng ta tự sát, vừa đúng trùng dương (10), xung quanh quý phủ đầy hương khí thù du. Trước mặt hắn tối sầm lại, suýt nữa thì ngất xỉu.

(10) trùng dương: tết trùng cửu, mồng chín tháng chín âm lịch

Ngọc Bội Nhi tiến lại gần hơn một chút, đoản kiếm khẽ rạch một đường, trên mặt Chu Cảnh Hoa rách một vết dài, máu tươi rơi xuống. Nàng ta nhẹ nhàng cười nói: “Ta một năm nay không thấy đại nhân, không bằng đại nhân đi theo ta đi?”

“Ta không... đi... không đi...” Cả người Chu Cảnh Hoa run rẩy, “Người... người đi tìm người khác đi.”

Ngọc Bội Nhi cầm đoản kiếm giơ lên, bị tay Chu Cảnh Hoa giữ lại. Hắn thật sự bị dọa ngây người, liều mạng lớn tiếng hô lên: “Cứu người! Có quý!”

Tức thì, Kim Xuân Lô đèn đuốc sáng trưng, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

“Nữ quý” nhú mào một cái, tung một quyền đánh ngất Chu Cảnh Hoa, còn mình thì thừa dịp trước khi bọn thị vệ chạy tới thì tung người nhảy ra khỏi cửa sổ.

Chạy được một lúc, “nữ quý” ra sức mắng một tiếng, bản thân đã sớm thăm dò vị trí của Kim Xuân Lô, vốn muốn hù dọa hắn một chút, lại không nghĩ ra tên này sợ chết như vậy, đi chơi kỹ viện còn dẫn theo nhiều thị vệ như thế.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau càng ngày càng nhiều, đuốc sáng cả ngã tư đường, phía trước lại là ngõ cụt, không biết nên chạy hướng nào, nàng lại kiệt sức nhưng không dám dừng lại. Chợt thấy phía trước có một bóng đen hướng về phía mình, lòng nàng sa sầm lại, bản thân chỉ là công phu mèo ba chân, nếu còn có người chặn đường ở phía trước, phen này khó có thể chạy trốn.

Nhưng bóng đen kia vừa xẹt qua mình, lại đánh tới đám truy binh sau lưng.

Nàng vừa định quay đầu nhìn một cái, tên còn lại nhảy ra, áp bên tai nàng, thấp giọng nói: “Mau đi với ta.”

Nàng dùng sức gật đầu một cái, mơ hồ bị kéo vọt vào một cái hẻm nhỏ, nhưng chạy không được vài bước, người nọ dừng lại, bất đắc dĩ nói: “Sao lại là ngõ cụt?”

Nàng nghiêng đầu, hắc y nhân mặc dù che mặt nhưng đôi mắt hẹp dài sáng ngời, rạng rỡ như ánh sao trên trời.

“Làm sao bây giờ?” “Nữ quý” mang vẻ mặt đưa đám, “Chạy không thoát sao?”

“Chỉ có thể đánh lại.” Hắc y nhân vội vàng vỗ mặt nàng, từng lớp phấn trắng rơi xuống, ý cười trong mắt càng sâu. Hắc trầm giọng nói: “Đi sau ta, đừng sợ.”

Hắn vẫn chưa cầm binh khí, nhiều truy binh đánh thẳng ra đằng trước người còn lại, chạy về phía hai người. Hắc y nhân tay dấm chân đá, bọn thị vệ nằm đầy đất, lảo lộn, vô cùng thê thảm.

Chẳng qua là dây dưa lâu quá, Chu Cảnh Hoa cũng tự mình mang người đuổi theo, từ xa tức giận giơ chân ra: “Giết không cần hỏi!”

Mắt thấy người đến càng ngày càng nhiều, hắc y nhân trở tay ôm eo “nữ quỷ”, khẽ cười nói: “Không chơi với bọn chúng nữa, đi thôi.”

“Nữ quỷ” bị hắc lôi kéo, chỉ cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, không tự chủ được mà lao qua bờ tường.

Chỉ là khi nàng nhìn lại, một đám mũi tên từ phía sau bay tới, “Cẩn thận!”

Lời còn chưa dứt, mũi tên phi tới như mưa, trong tay hắc y nhân trong tay chợt lóe lên một thanh đoản kiếm, vung tay chém gãy mũi tên.

Một kiếm vung lên, mũi nhọn chớp lộ ra, nàng lại thấy cổ tay hắc hiện ra vết sẹo, không khỏi giật mình trụ nói: “Huynh...”

Hắc y nhân ôm nàng nhảy lên nhảy xuống, thân mình dừng một chút, thấp giọng nói: “Tiếng động quá lớn, Ngự Sử Cấm thành cũng dẫn người đến đây...”

Quả nhiên, cách đó không xa một đám Hắc Giáp quân đang đuổi tới, đuốc chiếu sáng cả bầu trời đêm, tướng quân trẻ tuổi dẫn đầu mày kiếm mắt sáng, vội vàng chạy đến nơi xảy ra chuyện.

Hắc ôm nàng lặng lẽ nhảy xuống, đè thấp giọng: “Tiễn nàng ở đây, nhanh chóng trở về.”

“Nữ quỷ” nhìn quanh bốn phía, thật khéo, gần đó chính là thiên môn Hầu phủ.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, vừa xoay đầu lại, đã thấy trên cánh tay hắc y nhân còn cắm một mũi tên, máu chảy đầm đìa.

“Huynh bị thương?” Nàng kinh hãi, “Huynh... huynh theo ta vào trong đi?”

Hắc y nhân cúi đầu nhìn cánh tay của mình, nhẹ nhàng bẻ mũi tên ra, thờ ơ nói: “Không sao đâu.” Dừng một chút, rốt cục hắc y nhân vẫn bất đắc dĩ, giọng điệu ôn hòa: “Lần sau đừng liều lĩnh như thế nữa.”

Trong phủ đèn đuốc sáng trưng, dường như có rất nhiều người lui tới, Duy Tang đêm nay cũng chẳng hề ngủ ngon.

Cho đến khi trời tờ mờ sáng, nàng không kịp rửa mặt, vừa mới đến trước đình đã gặp tướng quân thủ thành Tiêu Nhượng mặc một thân áo giáp đi tới.

Một đêm bốn ba đã khiến cho vị tướng quân trẻ tuổi nhìn qua có chút mệt mỏi, Duy Tang gọi hắc y nhân lại hỏi: “Tướng quân, sớm như vậy tới tìm phụ thân ta sao?”

“Tối hôm qua Chu đại nhân bị ám sát, truy lùng một đêm, ba gã thích khách vẫn chạy thoát.” Tiêu Nhượng tiến lên vài bước, hắc y nhân quen biết với Duy Tang từ nhỏ, cũng không tránh khỏi nghi ngờ, “Nay hắc y nhân nổi trận lôi đình, nói là muốn phong thành, lực từng nhà tìm thích khách.”

Duy Tang nhất thời có chút chột dạ, lúng ta lúng túng nói: “Thành Cẩm Châu này lớn như vậy, ai biết hình dạng thích khách thế nào?”

“Một người trong đó bị thương, có lẽ có thể tra được manh mối.” Tiêu Nhượng trầm ngâm giải thích, chẳng qua là trong ánh mắt tuần lã hàm chứa vẻ khinh thường.

“Lão tặc này, sao không để cho thích khách giết sạch luôn đi!” Duy Tang oán hận nói khẽ.

Tiêu Nhượng bật cười, “Đừng nói vậy, để cho cha nàng nghe được lại bị phạt.”

Duy Tang không muốn làm trễ việc của hần nên một mình trở về phòng. Nhũ mẫu tới hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, thấy nàng đang tìm đồ trong tủ, “Ai ui” một tiếng: “Quận chúa, người lại làm cái gì vậy?”

Duy Tang nói mập mờ: “Tìm vài thứ thôi.”

Nhũ mẫu kéo nàng ngồi xuống ghế, giận dữ nói: “Tiểu tử tông, mấy ngày này người đừng ra ngoài chơi, bên ngoài đang rất loạn, tìm thích khách khắp nơi.”

Duy Tang cuốn mấy lọn tóc dài, sau nghĩ lại mới nói: “Ai?”

“Tối hôm qua có người đi ám sát Chu đại nhân, aizzz, nay vị đại nhân kia đang ở trong thư phòng Hầu gia không chịu bỏ qua.”

Duy Tang vỗ bàn một cái, giận dữ nói: “Bản thân hần hành vi không đứng đắn, bị người khác oán hận là chuyện bình thường, tìm cha ta làm cái gì?”

“Ta thấy, là muốn moi vét một khoản nữa.”

Hai tay Duy Tang nắm thành quyền, nàng vừa phẫn nộ vừa hối hận, sớm biết như thế thì hôm qua đã không kích động như vậy... Hoặc là không được mềm lòng, lập tức giết hần cũng được...

Nhũ mẫu chải đầu xong, lại phân phó bọn nha hoàn bưng đồ ăn sáng lên, chỉ cảm thấy Quận chúa hôm nay thật ngoan ngoãn, sau khi súc miệng mới cảm thấy hài lòng dẫn người rời đi.

Trong lòng Duy Tang như có muôn ngàn con kiến cắn gặm, đứng ngồi không yên. Mãi đến lúc chạng vạng mới tìm được cơ hội chuồn ra ngoài. Trên đường quả nhiên đã giới nghiêm, mặc dù có người qua đường nhưng tất cả đều cúi đầu, vội vội vàng vàng.

Duy Tang đi vòng qua phố Ngọc Trì, nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

Cảnh Vân mở cửa ra, vừa thấy nàng, không khỏi nhú mày: “Cô nương, hôm nay người còn tới làm chi?”

Duy Tang cũng không đáp, chỉ lo lắng hỏi: “Giang huynh đâu?”

“... Ở buồng trong nghỉ ngơi.”

Nàng xông thẳng vào buồng trong, quả nhiên, Giang Tái Sơ ngồi bên bàn, tay trái cầm sách, lặng im ngồi đọc. Hắn ở trong nhà chỉ mặc áo bào trắng bình thường, chỉ có mặt mày như họa, càng thêm hoa lệ trên nền áo. Vừa nhắc đầu đã thấy nàng đến, khóe môi hắn rộ lên nụ cười ấm áp: “Sao nàng lại tới đây?”

Duy Tang đặt hết mấy chai lọ giấu trong ngực lên trên bàn, lúng ta lúng túng nói: “Cái này là thuốc trị thương.”

Giang Tái Sơ đứng dậy, tay phải vẫn đặt phía sau, cười nhạt nói: “Ta không sao.”

“Làm ta sợ muốn chết, chỉ sợ huynh đã bị lão tặc kia bắt được.” Duy Tang đến tận lúc này mới buông lòng xuống, trên trán còn lấm tấm mồ hôi lạnh, “Đêm qua, ta... Thật sự là... xin lỗi.”

Cảnh Vân cố nén cười nói: “Người thật đúng là lỗ mãng, công phu mèo ba chân như vậy mà dám đi làm thích khách.”

Duy Tang ừ rừ, cũng không phản bác ân nhân cứu mạng, chỉ nói: “Ta không muốn làm thích khách, thăm nghĩ hẳn phải đi, ta chỉ dọa唬 hấn một chút thôi.”

Giang Tái Sơ chậm rãi liếc nhìn Cảnh Vân, ngăn lại lời châm chọc rồi quay sang an ủi nàng: “Mọi người đều bình an vô sự, nàng không cần khổ sở như vậy.”

“Hắn dẫn người đi lòng bắt khắp nơi, ta chỉ sợ sẽ tra được đến nơi này.”
Duy Tang vội vàng nói, “Chi bằng...”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa thật mạnh.

Duy Tang bỗng nhiên đứng dậy: “Thật sự tìm đến đây rồi?”

Cảnh Vân lại cười nhẹ, “Ta đi nhìn xem.”

Duy Tang theo Cảnh Vân đi tới cửa, mở cửa ra, quả nhiên là một đám thị vệ, xách trường đao, đang đập cửa ầm ầm.

Còn chưa chờ Cảnh Vân mở miệng hỏi, tên cầm đầu đã ngạo mạn tiến vào, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng đánh giá hai người: “Đêm qua trong thành có thích khách, hình như là chạy theo hướng này, các người có nhìn thấy không?”

“Không thấy.”

“Trong nhà có mấy người?”

“Ta và công tử nhà ta, hai người.”

“Cô gái này là ai?” Người nọ đánh giá Duy Tang từ trên xuống dưới, trên mặt lộ vẻ cười xấu xa.

“Bằng hữu của công tử nhà ta, đặc biệt tới thăm ngài ấy.” Cảnh Vân nho nhã lễ độ trả lời.

“Thăm?” Người nọ tức khắc trở nên cảnh giác, “Các người ba người, không phải là thích khách tối hôm qua đấy chứ? Công tử nhà người đâu? Là bị bệnh hay là bị thương?”

“Đại nhân, nhà dân há lại có thể tự tiện xông vào?” Cảnh Vân nhẹ nhàng bước tới, che ở trước mặt người nọ, “Hai người bọn ta chính là nhân sĩ

Trung Nguyên, sao lại tự nhiên đi làm thích khách?”

“Hừ, là phải hay không phải, ta vào xem thì biết ngay.” Người nọ hung hăng rút ra nửa thanh đao, “Người có cho hay không?”

Cảnh Vân vẫn đứng thẳng như cũ, dáng người cao ngất, sừng sững bất động.

Quan quân nhìn hai người nam nữ trẻ tuổi này, cảm thấy cũng chưa chắc tin rằng đây là thích khách, chỉ là hôm nay Chu đại nhân phân phó xuống, lần này lục soát thành, trên danh nghĩa là truy lùng bắt thích khách nhưng thực tế là nếu gặp được nhà giàu thì xảo trá vơ vét tài sản một phen. Hắn thấy hai người này ăn mặc không tầm thường, trong lòng đã muốn nổi lên ý niệm kia, nét mặt lộ ra hung ác: “Gọi công tử nhà ngươi ra đây.”

Cảnh Vân khẽ cười một tiếng, giọng điệu khinh miệt, “Chỉ bằng người?”

Quan quân trên mặt không nén được giận, hô quát một tiếng: “Xét nhà!”

Hắn cười giễu rút đao ra, lưỡi đao sắc nhọn lóe lên trong mắt Duy Tang. Nàng lui ra sau Cảnh Vân, thấy hắn không nói một lời đã quật tên kia ngã xuống đất, trong lòng hốt hoảng: Tiếp tục như vậy, bọn họ nhiều người, như thế tất sẽ vào buồng trong. Nếu mà nhìn thấy cánh tay phải của hắn...

Cảnh Vân cũng dễ dàng quật ngã năm sáu người xuống đất. Hắn thu tay lại, cúi đầu nhìn đám quan quân mặt mũi bầm dập: “Còn muốn đánh nữa sao?”

Một màn này, vô cùng giống hệt cảnh tượng hắc y nhân xung phong liều chết với đám truy binh vào hôm qua, đám quan quân kia vừa chạy ra ngoài vừa quát lớn: “Vây nơi này lại, là hắn! Là bọn chúng!”

Khóe môi Cảnh Vân lộ ra ý cười mỉa mai, kéo Duy Tang vào trong phòng, ngạo nghễ nói vọng vào bọn thị vệ ngoài kia, hết sức lạnh lùng: “Ai dám tiến vào thử xem.”

Hắn vừa vào trong buồng, lại thay đổi bộ dáng, quay về phía Giang Tái Sơ gãi đầu, “Công tử, không nhìn được, vẫn là động thủ rồi.”

Giang Tái Sơ lắc đầu, dường như đoán được chuyện đã đến mức này, vẫn chưa mở miệng.

“Sao người lại lỗ mãng như vậy?” Duy Tang gấp đến độ giậm chân, “Hiện giờ bọn chúng đi viện binh, nhất định sẽ quay lại tra xét. Cánh tay Giang huynh vẫn còn bị thương đấy!”

Cảnh Vân cười ha ha, nói đùa: “Người nói ta lỗ mãng?”

Duy Tang lúc này nào có tâm trạng đùa giỡn với hắn, trong lòng trăm mối lo, việc đã đến nước này, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ còn lại một cách. Nàng lấy lại bình tĩnh, nói với Giang Tái Sơ: “Giang huynh, làm liên lụy đến huynh, ta hết sức xin lỗi. Bất quá... bất quá... cũng không cần lo lắng, hôm qua là ta xông xáo, ta sẽ tự gánh vác.”

Giang Tái Sơ nghiêng đầu, nghe nàng nói nghiêm túc như vậy, bỗng nhiên có chút buồn cười, ho khù khụ: “Nàng định gánh vác thế nào?”

“Thật ra... thật ra thì ta...”

Ngoài sân đã vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, có người một cước đá văng cửa thư phòng: “Cái gì vậy? Mau lăn ra đây!”

Cảnh Vân tiến lên trước vài bước, lạnh lùng nhìn kẻ xông tới: “Người lại là cái quái gì vậy?”, rồi thuận thế tung một cước vào ngực hắn, đá hắn ra cửa.

Trong đình viện có một người đàn ông trên mặt vẫn còn băng vải, vóc người tráng kiện, thần sắc dữ tợn, hung hăng nói: “Ba tên thích khách kia một đứa cũng không chừa, giết hết cho ta!”

Cung thủ đứng trước mặt hắn, lên dây cung, chỉ đợi ra lệnh một tiếng sẽ động thủ.

Cảnh Vân vẫn đứng im lặng như trước, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng đầy tính uy hiếp: “Các người không phân biệt được tốt xấu đã muốn giết người... Ta cũng muốn nhìn xem thói đời này có còn vương pháp hay không!”

Chu Cảnh Hoa nghe nói bắt được thích khách, vội vàng chạy tới đây, đã thấy người trẻ tuổi kia đứng đó, dáng vẻ hiên ngang. Hắn không khỏi có chút nghi hoặc, càng thêm giận dữ: “Bắn đi!”

Trường cung được căng ra, tên đã trên dây, Duy Tang bỗng nhiên bước lên trước: “Dừng tay, ta là...”

Lời nàng còn chưa dứt, Giang Tái Sơ đã đứng chặn trước người nàng, ngăn cản tầm mắt của nàng, tay phải đặt ở sau người, nói nhạt: “Chu Cảnh Hoa, người dám động thủ với ai?”

Mặc dù hoàng hôn đã buông xuống, tia nắng cuối cùng vẫn còn chưa tắt.

Chu Cảnh Hoa bỗng nhiên nhìn thấy vẻ mặt tuần mỹ lãnh đạm đang lạnh lùng nhìn mình, đầu óc nổ âm một tiếng.

Mấy ngày đầu năm vào kinh báo cáo công tác, vừa dịp gặp Ninh Vương bắc chinh trở về, giữa đám quần thần, hắn nhìn thấy điện hạ mặc hắc giáp đi vào đại điện, tuy còn trẻ tuổi nhưng ánh mắt trầm tĩnh, bước chân vững vàng, chẳng qua là cả người tỏa ra sát ý khiến cho người ta không được thoải mái mà run sợ.

Lại không nghĩ tới, lúc này đây, “thích khách” đang truy lùng chính là Ninh Vương!

Chu Cảnh Hoa chỉ cảm thấy hai chân mình như nhũn ra, liều mạng chút sức lực cuối cùng đẩy lùi bọn cung thủ, xoay người hung hăng tát vô mặt tên quan quân kia, hai đầu gối quỳ xuống: “Điện... điện hạ...”

Bọn thị vệ phía sau hắc không rõ nguyên do nhưng cũng đồng loạt quỳ xuống.

Giang Tái Sơ thân nhiên dời ánh mắt, xoay người lại.

Hàn Duy Tang lạnh lùng nhìn hắc, “Huynh chính là Chuyển vận sứ mới tới, Tấn triều Ninh Vương điện hạ?”

Trong ánh mắt của nàng có sự kinh hãi, cũng khó mà kiềm chế một tia chán ghét.

Tựa như là ngọc lưu ly vỡ nát, hay là mặt trời trắng lặn dần trong bóng tối. Cuối cùng cũng có một ngày, bọn họ chân thật đối mặt với nhau... nhưng khi ngày này đến, ta hi vọng là ta mở miệng trước. Chỉ ít, đây cũng là thành ý của ta.

Giang Tái Sơ khẽ thở dài, áy náy nói: “Lúc trước gạt cô nương, thật xin lỗi.”

Duy Tang còn chưa mở miệng, trong viện lại có người tới, dẫn đầu chính là Tiêu Nhượng.

Hắc không biết Giang Tái Sơ, chỉ thấy Duy Tang đứng đó, vội vàng quỳ xuống: “Quận chúa.”

Chu Cảnh Hoa ngơ ngác ngẩng đầu, đã thấy cô gái kia vẫn còn kinh ngạc, bỗng nhiên hiểu hết cả thấy. Bắt được Ninh Vương, lại còn bắt được con gái bảo bối của Thục Hầu, Gia Hỷ Quận chúa. Dù xưa nay hắc tung hoành ngang ngược cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Năm Nguyên Hi thứ tư, Tấn đế hạ chỉ, lệnh cho Ninh Vương Giang Tái Sơ đến đất Thục, đảm nhiệm chức Cẩm Châu thuỷ bộ Chuyển vận sứ, tháng năm nhậm chức, giám sát việc vận chuyển lương thảo xuất chinh và thuế khóa cùng gấm vóc và lễ vật cúng, đồng thời giám sát đất Thục.

Chỉ dụ chưa chính thức đến Cẩm Châu, Ninh Vương đã dùng cách xấu hổ như thế xuất hiện ở Cẩm Châu trước.

Thục Hầu Hàn Văn Cảnh biết được việc này liền tức khắc chạy tới, đưa Ninh Vương về quý phủ. Ninh Vương điện hạ sau khi cảm ơn thì không hề chối từ.

Lúc Thục Hầu dẫn Ninh Vương điện hạ đi ra tiểu viện, hăn cố ý liếc nhìn con gái một cái, Duy Tang chột dạ, theo bản năng né qua một bên. Giang Tái Sơ vẫn ung dung thản nhiên thu hết một màn này vào trong đáy mắt, xoay người bước lên kiệu, ra vẻ lơ đãng: “Vương gia, chỉ sợ lúc này Quận chúa còn chưa lấy lại tinh thần.”

Thục Hầu giật mình, hung hăng trừng mắt tiểu nữ nhi một cái: “Tiểu nữ xưa nay bướng bỉnh, xin điện hạ bao dung.”

“Tiểu vương mới vào thành Cẩm Châu, nhưng lại che giấu thân phận. Lúc tiểu vương gặp khó khăn, Quận chúa đã xuất thủ tương trợ. Chỉ là tiểu vương vẫn chưa có cơ hội tiết lộ thân thế nên mới khiến cho Quận chúa sợ hãi.” Ninh Vương nhếch môi, cười như có như không nhìn về phía Chu Cảnh Hoa: “Đây cũng là phải cảm ơn Chu đại nhân.”

Sống lưng Chu Cảnh Hoa chợt lạnh, dù cho hăn đa mưu túc trí, giờ phút này nhất thời cũng không nghĩ ra được lý do gì, chỉ lau mồ hôi, nửa khóc nửa cười: “Đã quấy rầy điện hạ, hạ quan thật sự tội đáng chết vạn lần.”

Giang Tái Sơ thản nhiên nói: “Ta mới vào Cẩm Châu, trong thành rất là nhộn nhịp, lại không biết Chu đại nhân đang tìm cái gì mà lại quấy phá một tòa thành như vậy.”

“Là... là tối hôm qua có thích khách ám sát...” Chu Cảnh Hoa cuống quýt giải thích.

“Theo bốn vương thấy, cái gọi là thích khách, chẳng qua chỉ là mấy người ít ỏi thôi, Chu đại nhân ở Cẩm Châu vẫn là rất được lòng dân.” Giang Tái Sơ có ý sâu xa.

“Là... là... hạ quan vốn lo lắng cho điện hạ lần đầu tới đây, có lẽ cũng sẽ bị quấy nhiễu. Nghĩ như vậy, đúng là hạ quan làm hơi quá.” Chu Cảnh Hoa vội nói, “Ta lập tức bãi bỏ lệnh cấm này.”

“Chu đại nhân thật là độ lượng.” Ninh Vương cười cười, phất tay áo vào kiệu.

Đến nước này, chuyện truy lùng thích khách cũng không giải quyết được gì nữa. Cho đến khi rời khỏi đất Thục, Chu Cảnh Hoa cũng không dám nhắc lại nửa chữ.

Hôm đó Thục Hầu thiết yến trong phủ, mời Ninh Vương đến. Bởi vì tiền nhiệm là Chu Cảnh Hoa chưa rời đi, mà phủ đệ của Chuyển vận sứ phủ vẫn chưa sửa chữa, Thục Hầu liền dốc hết sức mời Ninh Vương trước tiên hãy nghỉ ngơi ở quý phủ. Ninh Vương lúc đầu từ chối, sau lại đồng ý.

Hắn một mình ở đông viện Hầu phủ, mấy ngày nay quan viên đất Thục lui tới không ngừng, cứ luân phiên gặp mặt như thế cũng thật hao phí không ít sinh lực. Chiều hôm đó, Ninh Vương điện hạ cuối cùng cũng cảm thấy phiền chán, chỉ để một mình Cảnh Vân ở lại, tự mình ra ngoài.

Hoa viên Hầu phủ mặc dù kém xa ngự hoa viên, thậm chí còn nhỏ hơn cả lâm viên phủ trạch của hắn ở kinh thành, nhưng lại đẹp dễ tinh tế. Giang Tái Sơ đi dọc theo con đường mòn, thưởng thức những loại trúc hiếm thấy, những tảng đá kỳ lạ, chợt thấy trong đình phía trước dưới tàng cây liễu ngồi một lớn một nhỏ, xung quanh cũng không có nha hoàn hay nữ mẫu hầu

hạ, nhưng tiếng động của hai người cũng không nhỏ, từ xa nghe thấy đã có cảm giác sôi nổi.

“Chim chim...” Giọng nói của trẻ nhỏ.

“Không đúng rồi.” Người lớn hơn không nhẹ không nặng búng vào trán đứa trẻ.

“Cục cục gà...”

“Không đúng...”

“Cô cô, con muốn ra ngoài chơi...” Tiểu tử kia rớt cuộc cũng không muốn phối hợp nữa, cái chân nhỏ đá đập lung tung, bắt đầu om sòm.

“Suyt, nhỏ một chút! Muốn cô cô bị mắng nữa hả?” Duy Tang vội vàng nhét miếng bánh ngọt vào miệng tiểu tử kia, “Chờ qua thời gian này rồi nói sau.”

Phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, Duy Tang vừa quay đầu lại, đã thấy Ninh Vương điện hạ mấy ngày không gặp chấp tay sau lưng, nở nụ cười nhạt đứng ở phía sau, cũng không biết đã nghe mình và A Trang tán dóc bao lâu rồi.

Nàng cuống quýt đứng lên hành lễ: “Bái kiến Ninh Vương điện hạ.”, còn thuận chân đá nhẹ đứa cháu một cái.

“Ồ?” A Trang ngẩng đầu liếc mắt nhìn, vô cùng phấn khởi, “Là đại ca ca sao?”

“Gọi điện hạ.” Duy Tang ho khan một tiếng.

Suy cho cùng vẫn là xuất thân thế gia, mặc dù không rõ lắm điện hạ và đại ca ca có gì khác biệt, A Trang vẫn vô cùng lễ phép đứng lên, bắt chước hành lễ: “Điện hạ.”

“Miễn lễ.” Ninh Vương ôm tiểu tử kia đặt trên đầu gối, cầm quyển sách của nó lên xem, ngờ vực hỏi, “Đây là cái gì?”

“Cô cô đang dạy chữ cho ta.” A Trang cố gắng giải thích, “Nàng bảo ta nói sai rồi.”

Giang Tái Sơ tập trung nhìn vào, thì ra là thơ ca, câu đầu tiên là... Ngõng ngõng ngõng. Hắn bật cười, ngược mắt nhìn lên, Duy Tang ngồi ở bàn đá đối diện, không tự nhiên như lúc trước, ngược lại mơ hồ lộ ra vẻ xa cách.

A Trang cũng không thích ngồi trên đùi người lớn như vậy, bị Giang Tái Sơ ôm lại cảm thấy nhàm chán, nhảy xuống, ra dưới tàng cây chơi. Duy Tang nhìn bóng lưng của nó, trong lòng suy nghĩ thật là một cơ hội tốt để rời đi, vừa lúc muốn đứng lên, Ninh Vương điện hạ khẽ rũ mắt xuống, thở dài: “Cứ xa lạ như vậy sao? Dù sao cũng đã có giao tình với cô nương.”

Duy Tang giật mình, yên lặng nhìn hắn: “Phần giao tình đó ta thừa nhận. Nhưng... ta cũng không muốn gặt ngài, ta không có cách nào làm bằng hữu với ngài như trước.”

Giọng nói của nàng vừa nhẹ vừa êm ái, nhưng nàng không chịu nhìn hắn, Giang Tái Sơ chỉ cảm thấy trong lòng vừa chua xót vừa ngứa ngáy, sừng sốt hồi lâu mới mở miệng: “Là trách ta gặt nàng sao?”

Duy Tang lắc đầu: “Không, không phải vì chuyện đó. Là vì ngài là Chuyển vận sứ triều đình phái tới.”

Mặt mày Giang Tái Sơ bỗng nhiên giãn ra, “Nàng không cần phải khách khí như vậy.”

“Hả?”

“Nàng ghét người do triều đình phái tới.” Khóe môi hắn khẽ cong, ánh mắt trong trẻo, “Nhưng Hàn cô nương, nàng đừng ghét ta.”

Duy Tang ghen hờn: “Ngài không phải là do triều đình phái tới sao?”

“Ừ, Ninh Vương đúng là thủy bộ Chuyển vận sứ triều đình phái tới, nhưng với nàng không phải. Ta chỉ là bằng hữu nàng gặp ở rừng hạnh ngoài thành.” Giọng hần bình tĩnh, rất là trịnh trọng, “Nàng nghĩ rằng ta thích danh hiệu Chuyển vận sứ này lắm sao? Bị phái đến đây thu lương thảo thuế khóa, nông phu tiểu thương bên này, người nào không mừng Ninh Vương? Nhưng thuế khóa là do triều đình quy định, chỉ là qua tay ta, ngàn lượng cũng tốt, vạn lượng cũng thế, có quan hệ gì với ta sao?”

Hần nói xong một hơi, Duy Tang nghe thấy mà ngây người, theo bản năng muốn phản bác lại: “Nhưng mà Chu Cảnh Hoa...”

“Ta biết nàng muốn nói hần.” Đôi môi mỏng mà sắc sảo, ngữ khí thản nhiên nói một câu, “Nhưng nàng phải đánh đồng ta với hần sao?”

Duy Tang vô thức rũ tóc xuống, nàng biết từng chữ của hần đều không có sai, nhưng mà... Bọn họ vẫn không có cách nào giống như trước. Nàng rũ mắt, không nói được một lời, đứng dậy muốn dắt cháu đi.

“Hàn cô nương, phủ đệ của ta ở kinh thành, chỉ sợ còn lớn hơn Hầu phủ nhà nàng một chút.”

Hần dường như không hề phát hiện ra, tiếp tục nhẹ giọng nói.

“Lúc còn rất nhỏ, ta sống cùng với phụ mẫu, khi đó ông ấy giao lại sản nghiệp này cho ta. Mẫu thân ta không phải chính thê, nhưng phụ thân đối với chúng ta rất tốt, tốt đến mức đại nương cảm thấy ta sẽ giành lấy gia sản con trai bà.” Hần nhìn cảnh liễu xanh ngát, chậm rãi nói, “Mẫu thân ta không thích tranh giành, cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Nhưng phụ thân rất thương bà, lại sợ mình đi sớm, hai mẹ con chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị ức hiếp.”

Rõ ràng là gia sự thiên tử nhưng ngữ khí lại thành thơi như chuyện nhà, Duy Tang nghe thấy mà mê mẩn, bước chân dừng lại, nhẹ giọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

Hắn cũng không đáp, buồn bã nói: “Mẫu thân ta đi trước phụ thân, không quá hai ngày, phụ thân cũng đi luôn. Con trai đại nương kế thừa gia sản, đại nương trước sau đều không yên lòng với ta. Vì thế bà ấy phải ta đi một nơi thật xa, đối mặt với nguy hiểm. Chỉ cần xảy ra bất trắc thì ta sẽ không thể trở về.”

“Nhưng ta mạng lớn, thời gian ba năm đó ta quen biết rất nhiều huynh đệ. Đồ ăn ở đó tuy rằng kém xa trong nhà, mỗi ngày đều phải đối mặt với sinh tử, nhưng mọi người lòng dạ phóng khoáng, cũng không tính kế lẫn nhau. Đối xử chân thành với nhau, ủy thác sinh mạng; khi rảnh rỗi thì vây lại uống rượu ăn thịt, quả thật sự là vui sướng.”

“Đoán chừng là bọn họ sợ ta cầm rẽ bên đó, vì thế mới kêu ta về nhà, đi tới đây.”

Giang Tái Sơ cười nhạt: “Đến đây, nàng là bằng hữu đầu tiên của ta. Nàng cố ý xa lánh ta, ta không nói. Chỉ nghe nguyện vọng của Quận chúa thôi.”

Gió xuân ấm áp thổi qua, nhẹ nhàng đùa mái tóc và góc áo hai người, Duy Tang nghĩ đến chuyện cũ của Giang Tái Sơ, đáy lòng đột nhiên có chút đau đớn. Nếu nói hắn là dưới một người trên vạn người, nhưng nói cho cùng, bất quá là bị Hoàng đế và Thái hậu nghi kỵ, làm Vương gia lúc nào cũng phải thận trọng; so với mình được phụ thân, đại ca và a tẩu che chở, đúng là ngọt nhạt hơn nhiều.

Đứng đó suy ngẫm cả buổi trời, nàng rốt cuộc cũng xoay người, thử hỏi: “Cha cấm chừng ta, điện hạ, ngài có thể... Khụ, dẫn ta và A Trang ra ngoài đi dạo không?”

Giang Tái Sơ thoáng trầm tư, khóe môi lộ ra ý cười nhẹ nhàng lúc ẩn lúc hiện: “Nếu Quận chúa đã mở miệng, tiểu vương đương nhiên sẽ cố gắng.”

“Giang Tái Sơ, đánh Hung Nô có thể chết nhiều người hay không?” Không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ cần hai người ở một chỗ, Duy Tang sẽ không kêu điện hạ mà gọi cả tên họ hẳn.

Quốc gia này to như vậy, nhưng gọi hẳn như thế, chỉ sợ có một mình nàng... Năm đó cho dù là Tiên hoàng còn tại thế cũng ít khi gọi hẳn như vậy. Nhưng ở Hung Nô bị coi là “Hắc La Sát”, Giang Tái Sơ lại vui vẻ tiếp nhận cách gọi của nàng, thậm chí cảm thấy lúc nàng kêu ba chữ này, ngữ điệu nhẹ nhàng, người khác khó mà thân thiết bằng.

Bọn họ ngồi ở một quán ăn bên đường, chờ ông chủ bưng mì nước lên, Giang Tái Sơ thấy bộ dáng nặng nề sầu lo của nàng, trầm ngâm một lát: “Người Hung Nô chiến lược chiến thuật đều không bằng Trung Nguyên, chỉ là lực đánh kỵ binh bọn chúng quá lớn mạnh, binh lính Trung Nguyên giao đấu một trận đã bị áp đảo, thường rất dễ thua.”

Duy Tang nghe thấy, sắc mặt trắng bệch, ông chủ bưng tô mì dầu hành ngày thường nàng thích nhất lên, nàng cũng không đoái hoài tới.

“Lo lắng cho huynh trưởng của nàng sao?” Hắc đưa tay qua, vén vài sợi tóc mai rũ xuống của nàng lên vành tai, cười cười, “Yên tâm đi, hẳn theo ngữ giá thân chinh, lại là Thế tử của Thục Hầu... Hoàng đế chẳng qua là muốn giữ hẳn bên người, dựa vào việc này đốc thúc phụ thân nàng xuất nhiều lương thảo, tuyệt đối sẽ không để hẳn rơi vào hiểm cảnh. Huống hồ...”

“Huống hồ cái gì?”

“Huống hồ, Thần Sách quân là do một tay ta huấn luyện nên, giao chiến với Hung Nô đã ba năm, hiếm khi bại trận, Hoàng đế mang bọn họ theo, có lẽ

không có việc gì.”

Duy Tang nghe ngữ khí bình tĩnh của hần, lại loáng thoáng cảm nhận được một chút khác thường. Nàng biết hần không phải là nam nhân thích so đo. Có rất nhiều chuyện hần thoải mái hơn nhiều người, nhưng chỉ có lúc này đây, dường như hần có chút vướng bận.

Có lẽ là chú ý đến ánh mắt kinh ngạc của nàng, Giang Tái Sơ cúi đầu gắp mì, nhẹ giọng nói: “Cũng đã ba năm cùng ăn cùng ngủ với các huynh đệ. Lúc ta mang theo họ, chỉ sợ bản thân ra lệnh sai, sẽ khiến trăm ngàn người bỏ mạng. Nay đối người khác... Ta cũng có chút lo lắng.”

“Cho nên nói, vẫn là Hoàng đế không tốt.” Duy Tang phồng má, thẳng thắn nói ra.

Giang Tái Sơ cười nhạt, chồm người sờ đầu nàng một cái, nhưng lại thờ dãi: “Tất cả đều do số trời vậy.”

Mùa xuân năm Nguyên Hi thứ tư, thời tiết rõ ràng là không an phận.

Tấn Minh Đế bất chấp sự phản đối của các đại thần trong triều, khẳng khái xuất chinh Hung Nô. Bộ binh, bộ hộ khẩn cấp điều động binh lực trong phạm vi cả nước, gom góp lương thảo, trong vòng một tháng phải điều phái được hai mươi vạn tinh binh, nhưng bề ngoài nói là năm mươi vạn, ngụ giá thân chinh.

Hoàng đế chỉ mới tự mình chấp chính được hai năm, nhưng lại đánh bạo tấn công lớn như vậy, cũng là bởi vì năm Nguyên Hi thứ ba, quân Tấn đại phá Hung Nô ở biên quan. Giăng co ở phía bắc Trường Thành nửa năm, chiến dịch lớn nhỏ mấy chục màn, không một lần bại, Ninh Vương Giang Tái Sơ khi đó đảm nhiệm chức Tổng đốc Ninh ở biên quan, nổi danh khắp thiên hạ. Với danh hiệu dũng mãnh đó, kỵ binh Hung Nô từ đó nhìn thấy Ninh Vương liền lui lại trăm dặm, binh lính thậm chí còn âm thầm gọi hần

là “Qua Mục Hoảng”, ý là “Hắc Tu La”. Hoàng đế chính là muốn mượn oai trận chiến này, dẫn đại quân hoàn toàn dẹp tan nạn Hung Nô.

Kinh thành, ngự thư phòng.

Sau khi tan triều, vị Hoàng đế trẻ tuổi chỉ để lại vài người.

Thượng thư sáu bộ và trọng thần trong triều đứng đó hiển nhiên chẳng có gì lạ, ngự giá thân chinh cần bộ binh huy động binh lực cả nước, mà toàn thể bộ hộ bận bịu hơn một tháng nay, vẫn đang lo điều phối lương thảo. Nhưng mà có một người tuổi còn trẻ vẫn lảng lảng đứng giữa bọn họ, quan phục trên người chứng tỏ vị này là quan lục phẩm, khí phách to lớn giữa nhóm đại quan nhất phẩm, lai lịch và phẩm chất đều ngang ngửa nhau. Hắn đứng cách xa Hoàng đế một chút, thân hình thẳng tắp, khuôn mặt tuấn mỹ nho nhã, nét mặt cực kỳ nghiêm nghị.

Binh bộ Thượng thư Cảnh Tuấn đang trao đổi với Hoàng đế, phái những đội quân tinh nhuệ làm quân dưới trướng của Hoàng thượng, “... Vậy thì điều kị binh Liêu Đông qua cửa khẩu...”

Lời còn chưa dứt, một giọng nói trong trẻo dễ nghe đã bắn thẳng tới.

“Bệ hạ, kị binh Liêu Đông không bằng Thần Sách quân.”

Trong ngự thư phòng yên lặng một cách kỳ lạ, nhất thời không ai dám mở miệng, mãi cho đến khi Hoàng đế thân nhiên nói: “Hạo Hành, kị binh Liêu Đông đóng ở biên tái (11) hơn trăm năm, Thần Sách quân mặc dù đánh thắng mấy trận, nếu nói sĩ khí và thực lực, vẫn là không thể nào chống lại.”

(11) biên tái: chốt hiểm yếu ở vùng biên cương

Nét mặt Nguyên Hạo Hành vẫn không thay đổi: “Kị binh Liêu Đông tuy nổi danh nhiều năm, nhưng dù sao cũng chỉ mới tác chiến với người Kim ở quan ngoại. Phương thức tác chiến của người Kim và người Hung Nô khác

xa nhau, nay bệ hạ thân chinh dẹp loạn Hung Nô, Thần Sách quân biết rõ chiến pháp của quân địch...”

“Được rồi, Thần Sách quân từng thắng Hung Nô, trăm rất rõ ràng.” Hoàng đế có chút không vui ngắt lời hần, lập tức chuyển sang đề tài kế tiếp.

Mặc dù bị Hoàng đế trách cứ, Nguyên Hạo Hành vẫn không hề chán nản, chỉ khẽ lắc đầu, khuôn mặt thanh tú lướt qua chút thất vọng, hần biết rõ suy nghĩ thật sự của Hoàng đế. Không muốn mang theo Thần Sách quân, thứ nhất là chứng minh Ninh Vương có thể làm, Hoàng đế cũng có thể làm được; thứ hai, chỉ sợ Hoàng đế không thể nào tin nhiệm đám người do chính tay Ninh Vương tự mình huấn luyện...

Mãi cho đến đêm khuya, buổi nghị triều cuối cùng cũng giải tán. Lại bộ Thượng thư, đồng thời là nhà thông thái bậc nhất Vương Đình đi tới bên cạnh Nguyên Hạo Hành nói khẽ: “Người trẻ tuổi, hôm nay thật sắc sảo.”

Nguyên Hạo Hành dừng bước một chút, nhìn về phía lão nhân, khẽ lắc đầu: “Chỉ cần không thẹn với lương tâm.”

Lão nhân cũng nhìn hần, cười cười nói: “Nếu không phải là người, nói ra câu đó đã sớm bị tước quan bỏ tù.”

Nguyên Hạo Hành giật mình, nhìn quan phục trên người, đột nhiên cười khở.

Lúc này Nguyên Hạo Hành và thánh thượng hãy còn không biết quyết định quan trọng này lại ảnh hưởng trầm trọng đến vận mệnh Tấn triều. Mà mười mấy năm sau nhìn lại hết thấy, vị này được đời sau gọi là hắc y Tế tướng danh thần thiết huyết, lại chỉ nhớ rõ một đêm kia, những đốm nhỏ quỷ dị ở hoàng thành lóe lên giữa trời, mơ hồ khiến người ta bất an.

Hoàng đế chậm rãi đưa tay, Nghiên phi cẩn thận dịu dàng thay triều phục cho hắn, hai tay vẫn còn đang vòng qua hông hắn, đột nhiên cảm nàng bị hắn hung hăng bắt lấy.

Nghiên phi cả kinh, ngược mắt nhìn thiên tử.

Môi mỏng, mắt phượng, lông mi dài... kỳ thật đáng hấp dẫn thật sự rất giống người nọ, chỉ là thần sắc ẩn chứa trong đôi mắt này hoàn toàn khác xa người nọ. Hắn hung ác và tàn nhẫn hơn người kia, lúc nào cũng tỏa ra khí thế bức người.

Hoàng đế giữ lấy cảm mỹ nhân, hung hăng nói: “Một tên quan lục phẩm lại dám nói chuyện với trẫm như thế, Nguyên gia các người thật đúng là lớn mật.”

Nghiên phi giật mình, giãy khỏi tay Hoàng đế, quỳ xuống, khẩn thiết nói: “Nhất định là lời của huynh trưởng thần thiếp lại đi quá giới hạn, xin Hoàng đế bệ hạ thứ tội.”

Hoàng đế nhìn chăm chăm chiếc gáy trắng như tuyết của nàng, nét mặt không rõ tâm tình, đột nhiên nói: “Hắn kiên trì muốn trẫm mang theo Thần Sách quân, còn nàng? Có phải còn muốn cả người kia hay không?”

Vẻ mặt Nghiên phi vốn điềm tĩnh đột nhiên trắng bệch, nhưng nàng chỉ cắn chặt môi, không nói được một lời.

Hoàng đế cười lạnh mấy tiếng, trong lòng nổi lên sát ý, nhưng con cháu hoàng thất xưa nay vẫn ngấm ngấm chịu đựng và âm độc, khiến cho hắn vẫn chưa thể bật ra ham muốn. Hắn biết, bản thân mình lúc này không thể động thủ.

Nguyên Hạo Hành tuổi còn trẻ đã vang danh khắp thiên hạ, sau khi chiết quế (12) thì được thăng quan, đầu tiên vạch tội Dương Văn, Dương Các

khuyñh quyền, sĩ tử trong thiên hạ liên danh giúp đỡ, cuối cùng phải khiến hãn lật đổ Dương Văn Dương Các.

(12) chiết quế: giành được thứ hạng cao nhất trong một kì thi. Khoa cử ngày xưa thường tổ chức vào mùa thu, vừa dịp hoa quế nở nên thường ví việc bẻ quế, chiết quế như đậu Trạng Nguyên.

Có thể làm được những chuyện này, cũng không hẳn là dựa vào may mắn, mà sau lưng Nguyên gia là một thế lực vô hình khiến người ta e ngại. Từ lúc Tấn triều khai quốc đến nay, một văn một võ hai tập đoàn thế lực lớn, quan võ là Cảnh gia, quan văn là Nguyên gia, kéo dài đến bây giờ. Phụ thân Nguyên Hạo Hành là Quốc Tử Giám Tế tửu (13). Tuy nói là chức vụ này không có thực quyền, nhưng môn sinh Nguyên gia trải rộng khắp thiên hạ, Nguyên Hạo Hành đứng đầu đám sĩ tử trẻ tuổi, càng được nhiều người ủng hộ.

(13) Tế tửu: một chức quan thời phong kiến trong Quốc Tử Giám, tương đương với Hiệu trưởng trường đại học bây giờ

... Phụ hoàng, đây cũng là điều năm đó người sợ hãi sau khi mình chết, Giang Tái Sơ sẽ không còn ai để dựa vào, mới chỉ hôn Nguyên Vi Nghiên cho hãn?

Đáng tiếc, nữ nhân, Nguyên gia, thậm chí là thiên hạ, toàn bộ đều là của ta.

Trên mặt Hoàng đế lộ ra ý cười u ám, hãn vươn tay đỡ lấy Nghiên phi đang lạnh run: “Việc này không liên quan đến nàng, nàng đang có thai, đứng lên đi.”

Lúc này dinh phủ của Chuyển vận sứ Cẩm Châu đã được tu sửa, đổi mới hoàn toàn, Giang Tái Sơ mới nhậm chức, đã ban bố ý chỉ của triều đình, thuế khóa đất Thục từ mười ăn một đổi thành năm ăn một. Thục Hầu tiếp

chỉ, nhưng sau một lúc lâu vẫn không đứng dậy, chỉ thở ra mấy ngụm khí lạnh: “Điện hạ, Hàn gia ta nhiều thế hệ trấn thủ đất Thục, đất Thục tuy là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, triều đình cũng chưa bao giờ thu thuế nặng như vậy.”

Giang Tái Sơ hơi nhắm mắt lại, tựa như không hề nghe thấy: “Hàn gia, tiếp chỉ đi.”

Hay tay lão Hàn gia khẽ run, nhưng trước sau vẫn không nhận lấy, chỉ nói: “Chiết Giang là nơi giàu có và đông đúc, thuế khóa từ trước đến nay vẫn ngang bằng đất Thục, xin hỏi Ninh Vương, Hoàng đế tuy là ngự giá thân chinh, nhưng có sửa lại thuế má bên đó không?”

Giang Tái Sơ xoa ấn đường, thấp giọng nói: “Thuế má nặng nề, bốn vương làm sao không biết. Chỉ là thời kỳ chiến tranh, đợi thiên tử ngự giá trở về thì sẽ miễn trừ.”

“Kêu ca ầm ĩ như vậy, điện hạ lại làm thế nào?”

Giang Tái Sơ rũ mắt, sau một lúc lâu, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Trước khi tới đây, bệ hạ từng cho ta điều binh đến Xiêm Thiêm. Hàn gia, bốn vương cũng không muốn đi tới nước này. Muôn dân há có thể làm trái.”

“Hoàng đế quả nhiên là muốn nơi này đến một giọt cũng không dư thừa.” Thục Hầu tiếp nhận ý chỉ kia, nhẹ giọng nói, “Thuế khóa này đặc tội quá nhiều người, để cho ta gánh chịu vậy. Chỉ mong là sau khi bệ hạ thân chinh trở về sẽ thương tiếc tiền của người dân đất Thục ta... Muôn dân há có thể làm trái.”

Duy Tang vì chuyện này mà nổi giận ùng ùng chạy tới quý phủ của Chuyển vận sứ, “Hoàng đế muốn đánh trận, bắt huynh trưởng ta làm con tin, còn đánh thuế nặng năm lấy một, hần... hần đây là không xem người dân đất Thục ta là người sao!”

Chỉ là Giang Tái Sơ không ở Cẩm Châu, lệnh thuế mới đã ban bố, quả nhiên kêu thán nổi lên bốn phía, hẳn cũng khó mà yên lòng.

“Giang Tái Sơ biết rõ hai năm qua đất Thục gặp hạn hán lũ lụt tai ương không ngừng, vậy mà còn nổi giáo cho giặc như vậy.” Duy Tang nắm chặt quyền, nói không nên lời, không biết là đang tức giận Hoàng đế hay là Ninh Vương.

Cảnh Vân thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tức giận đến đỏ bừng, từ tốn nói: “Quận chúa, nếu người biết trước khi bọn ta đến đây, triều đình đã định thuế khóa của đất Thục là bốn lấy một, là do điện hạ đổi thành năm lấy một, có lẽ sẽ không căm hận ngài ấy như vậy?”

Duy Tang giật mình: “Tên Hoàng đế kia biết rồi chứ?”

“Hoàng đế xuất quan rồi, nhất thời không quản được.” Cảnh Vân rũ mắt, che giấu vẻ buồn rầu, “Nếu có thể thắng trận trở về thì tốt, nếu thất bại, chỉ sợ điện hạ còn mắc thêm tội không tận sức giám sát việc vận chuyển lương thảo.”

Duy Tang trầm mặc, bỗng nhiên cảm thấy vị Vương gia vương triều Đại Tấn, đệ đệ của đương kim Hoàng đế, cuộc sống cũng thật quá khó khăn.

“Cảnh Vân, người luôn nói con gái Trung Nguyên xinh đẹp, vậy mỹ nữ kinh thành rốt cuộc là như thế nào?” Duy Tang chuyển đề tài, cẩn thận hỏi.

Cảnh Vân liếc nàng một cái, thấy đuôi lông mày khóe mắt nàng đều ra vẻ tò mò, nhin không được cười lên một tiếng: “Lần sau đi xem chẳng phải sẽ biết sao?”

“Ấy, đệ nhất mỹ nhân kinh thành thì sao?”

Nói vòng vo như vậy, thì ra là hỏi cái này.

Cảnh Vân hơi có chút xấu hổ, ậm ờ nói: “Đệ nhất mỹ nhân kinh thành? Sao ta chưa bao giờ nghe nói?”

“Đệ nhất mỹ nhân không phải là Nguyên gia tiểu thư sao?” Duy Tang không tính buông tha hắn, hỏi tiếp, “Nàng thật sự xinh đẹp như lời đồn sao?”

Cảnh Vân không lập tức nói tiếp, hắn tất nhiên là biết ý đồ của Duy Tang khi hỏi như vậy, nhưng lại không có cách nào đáp trả.

Bởi vì, vị Nguyên tiểu thư này, từng là thê tử Tiên đế chỉ hôn cho Ninh Vương.

Bây giờ, nàng chính là Nghiên phi đang mang long duệ của Hoàng thượng.

Cái này nói như “Huynh đoạt đệ thê” trong bí văn của hoàng gia thì không dễ nghe lắm, nhưng cả thiên hạ đều biết, tuy hắn biết sự phức tạp trong đó nhưng cũng không dám nhiều lời.

May mà lúc này Giang Tái Sơ đã trở lại.

Chắc là vì biết rõ Gia Hủy Quận chúa đang ở quý phủ, bước chân Ninh Vương có vẻ bồn chồn. Lúc nhìn thấy Duy Tang, khóe môi hắn khẽ cong lên: “Sao Quận chúa lại tới đây? Hầu gia biết không?”

“Cha ta bây giờ không quản ta nữa.” Duy Tang mắt sắc, thấy quan bào trên vai hắn lấm tí bùn, nhin không được hỏi, “Huynh bị ngã sao?”

Hắn phớt lờ đi: “Để ta đi đổi xiêm y.” Thân ảnh thon dài đi tới nội đường, chợt xoay người lại nói, “Duy Tang, dùng bữa tối ở quý phủ nhé?”

“A... Được.” Duy Tang lên tiếng, quay đầu lại liếc Cảnh Vân một cái, hai bên nhìn nhau nhưng chỉ thấy mây đen nặng nề trong đáy mắt.

Chỉ cần triều đình giữ lại chút hi vọng, dân chúng đất Thục có thể ngoan cường, cần cù lao động, thậm chí có thể gọi là “nhẫn nhục chịu đựng”. Mà lúc này đây, Giang Tái Sơ làm khâm sai của triều đình, mới nhậm chức Chuyển vận sứ đã bị dân chúng ném uế vật lên người, có thể thấy quần chúng cực kỳ phẫn nộ. Còn nữa, nếu đổi thành tiền nhiệm Chu Cảnh Hoa, chỉ sợ sẽ không buông tha mà bầm báo với triều đình, lúc đó đất Thục còn tróc thêm một lớp da nữa.

A, bản thân Duy Tang cũng biết, đây chính là mâu thuẫn tồn tại giữa nàng và hân.

Biết rõ hân thay mặt triều đình đến bóc lột, nhưng cũng biết chủ ý của hân không phải như vậy, chuyển này là do hân bị ép tới.

Bởi vậy, cho dù nàng muốn nổi giận với hân, cũng cảm thấy chính mình đang cố tình gây sự.

Trong lòng nàng đang rối rắm, lại thấy Ninh Vương điện hạ sau khi tắm rửa thay y phục đã đi ra. Mái tóc đen như mực được lau qua loa, buông xõa ở sau lưng, trên người ướt sũng mang theo mùi hương dễ chịu, mày kiếm mắt sáng, dường như là nàng chưa bao giờ gặp qua một người trẻ tuổi thanh nhàn biếng nhác như vậy.

Có lẽ là nhận thấy mình nhìn chăm chú quá lâu, Duy Tang giần tròng mắt, tùy tiện uống một hớp nước trà rồi hỏi: “Phải tăng thuế sao?”

“Năm trước năm nay hạn hán không ngừng, ta đi nhiều thôn xóm, từng nhà ngay cả ăn cháo trắng cũng khó khăn.” Giang Tái Sơ trầm ngâm nói, “Ta sẽ tự mình giải thích với bề hạ, có thể bớt được phần nào thì bớt.”

“Hoàng đế sẽ không nghe huynh đâu.” Về mặt Duy Tang u sầu, “Nhưng phải thế nào mới tốt?”

Hắn thò người ra đi, ngón tay nhẹ nhàng búng trán Duy Tang một cái, bình tĩnh cười nói: “Ta tự có biện pháp.”

Người hầu làm hai ba món ăn đơn giản, vừa bưng hai bát mì tới, Duy Tang nhìn quanh: “Cảnh Vân đâu?”

“Ta sai hắn đi làm một chuyện.” Thần sắc Giang Tái Sơ tự nhiên, “Chúng ta ăn trước đi.”

Mới gặp một tí, Giang Tái Sơ bình thản nhìn cô gái bên cạnh, đột nhiên nói: “Nghe nói con của Thượng Cảnh Hầu đã đến tuổi lập gia thất, Thượng Cảnh Hầu đang tìm kiếm tiểu thư con nhà quan lại thích hợp.”

“Thượng Cảnh Hầu bá bá qua lại rất thân thiết với cha ta.” Duy Tang thuận miệng nói, “Thượng huynh ta cũng có quen biết.” Nàng ngẩng đầu một cái, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của Giang Tái Sơ, bỗng nhiên hai má ửng hồng, lắc đầu nói, “Nhưng mà ta cũng không biết mấy chuyện huynh nói.”

Hắn vốn chỉ muốn thăm dò một tí, thấy nàng phản ứng như thế, trong lòng bỗng nhiên rạo rực.

“Giang Tái Sơ, huynh cũng đã đến tuổi thành thân, vậy huynh... có người thích rồi sao?” Kỳ thật Duy Tang cũng không biết mình lại can đảm như vậy, lại nói ra chuyện này.

Có lẽ... có lẽ là vì buổi chiều ở quý phủ nghe thấy phụ thân nói chuyện trong kinh thành, nàng mới biết được hắn từng có một hôn phối vô cùng tốt... vị hôn thê là đệ nhất mỹ nhân Nguyên gia tiểu thư, hai người là thanh mai trúc mã từ nhỏ.

Chỉ là ý trời trên người.

Vốn tưởng rằng hắn ở trên sa trường công thành danh toại, trở về liền có thể cưới giai nhân, cuối cùng nàng lại vào thâm cung nội viện, hắn thì chán

nản bị cách chức, đầy đến nơi này.

Đôi đũa trong tay Giang Tái Sơ dừng một chút, dường như không ngờ nàng sẽ hỏi như vậy, bất quá là binh đến tướng chặn, giọng nói trầm ổn mà nghiêm túc, hằn gằn từng chữ: “Trước khi đến Cẩm Châu thì không có; nhưng đến đây lại gặp.”

“Hả?” Duy Tang giật mình, mới hiểu được lời hăn nói, hai má càng thêm đỏ hồng như tôm luộc, hoàn toàn mất đi vẻ nhanh mồm nhanh miệng thường ngày, chỉ ngơ ngác nhìn hăn.

Bình thường hăn nhìn nàng ôn hòa ấm áp, mà lúc này ánh mắt đó lại cất giấu tình cảm sục sôi dâng trào, đoán chừng là sợ nàng bị dọa mà cự tuyệt, mơ hồ còn mang theo chút thấp thỏm lo sợ.

Cho dù là thiếu nữ hoạt bát nhất, to gan nhất đất Thục, lúc này trong đầu nàng đều trống rỗng, thật vất vả mới nghẹn ra được một câu, lại thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình. Nàng nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng nhất của chính mình: “Vậy huynh đến hỏi cha ta đi.”

Vị Tu La ngập tràn sát khí trên chiến trường, trong nháy mắt ngón tay trở nên mềm mại, hăn chỉ cảm thấy cả đời này chưa bao giờ trút được gánh nặng như vậy, chỉ một chữ nhưng lại có trọng lượng như lời hứa hẹn của thiên quân: “Được.”

Lúc này Duy Tang tựa như con nai con, mối tình đầu của cô gái trẻ, ý trung nhân cũng chung tình với mình, có lẽ là chuyện tốt đẹp nhất trên đời. Nàng luôn cho là, chỉ cần phụ thân đáp ứng, trên thế gian này sẽ không có gì có thể ngăn cách được nàng và hăn.

Nhưng khi đó, nàng cũng không biết, kẻ thống trị nắm giữ hết thảy trong cõi u minh, không phải hai người bọn họ, còn có vị Hoàng đế xa xa ở kinh thành, ngày ngày bị nàng oán giận, lại chưa bao giờ gặp mặt, còn có thiên hạ này, ngàn vạn con dân.

Chương 3: Người xưa

Một ngày một đêm phi như tên bắn, trong sương chiều, thành Trường Phong như con quái vật khổng lồ đã xuất hiện ở cuối tầm mắt.

Giang Tái Sơ ghìm cương ngựa, binh sĩ trên gò hỏi: “Người tới là ai?”

Hắn nặng nề nâng ánh mắt, liếc nhìn tên binh sĩ kia một cái.

“Là Thượng tướng quân.”

Âm thanh dây xích lộn xộn kéo lê vang lên, cổng thành bằng sắt từ từ mở ra, Giang Tái Sơ giục ngựa tiến vào, vó ngựa đập trên đường đá suốt đường đi phát ra tiếng vang lạnh lạnh. Nhưng vừa chạy không xa, phía trước chính là một tiểu đội kỵ binh đang tuần tra.

Mỗi ngày Cảnh Vân đều tự mình đi tuần muện mới yên tâm, bởi vì phòng khi kẻ địch tấn công, hắn cần bố trí điểm đặt phòng thủ trong đêm, hôm nay cũng không ngoại lệ. Trước cửa thành có người đơn độc cưỡi ngựa tới, Cảnh Vân siết chặt cương ngựa, mãi cho đến khi thấy rõ người tới, khoe môi vị tướng quân trẻ tuổi lộ ra ý cười như trút được gánh nặng. Hắn chợt giơ tay lên, đám kỵ binh đồng thời xoay người xuống ngựa, nhিপ nhàng hành lễ.

Thượng tướng quân ngồi trên lưng ngựa, cả người không nhúc nhích, chỉ thản nhiên nói: “Đứng lên đi.”

Cảnh Vân hạ giọng nói với phó quan bên người, nhóm kỵ binh đều lên ngựa rời đi, Cảnh Vân dắt ngựa, đang muốn nói: “Tướng quân, một mình huynh quay về...”, bỗng nhiên thấy cái gì cản phòng trước người hắn. Quả nhiên, một người khác đang ẩn nấp trong tấm áo choàng đen ngồi dậy.

Cảnh Vân đột nhiên trầm mặc, cười khố: “Huynh vẫn mang nàng ta về đây?”

Giang Tái Sơ không nói tiếp, trong con người thâm trầm không có bất kỳ biểu lộ gì, cũng khó phân biệt là vui hay giận. Hắn chỉ một tay ôm chặt người con gái trước ngực, kẹp chặt bụng ngựa.

Ngựa Ô Kim chạy như bay mà về, đang lúc Cảnh Vân nhìn, hắn nói: “Đến quý phủ gặp ta.”

Ngựa Ô Kim dừng trước cửa phủ tướng quân, Giang Tái Sơ cởi áo choàng, phủ lấy người Duy Tang, tự mình xoay người xuống ngựa, sau đó vươn tay về phía nàng. Duy Tang nhìn hắn một cái, lại từ từ đưa mắt sang cánh tay, rất chậm rất chậm, rồi đặt tay nàng lên. Hắn ôm nàng xuống ngựa, lập tức đi vào bên trong phủ.

Duy Tang theo hắn đi đến nội môn, tự ý vòng qua hướng tây uyển mình ở. Hắn dừng bước, thản nhiên nhìn nàng, lạnh giọng hỏi: “Người đi đâu vậy?”

Ánh mắt của nàng dường như mất đi sự lo lắng, rất lâu sau mới phản ứng lại... Từ sau chuyện tối hôm qua, nàng cứ như thế này, đần độn, giống như cả đêm kia đã lấy đi hết sinh lực và tinh thần của nàng. Cả người nàng trì trệ, vội dừng bước.

“Tây uyển là cho mưu sĩ trong quân ở. Hàn Duy Tang, người nghĩ rằng ta thật sự xem người là mưu sĩ sao?” Hắn chậm rãi đi lên trước, bỗng nhiên đưa tay luồn vào trong lớp áo choàng hắn phủ thêm cho nàng. Xiêm y bên trong sớm đã rách mướp, tay hắn vừa chạm vào là có thể sờ được da thịt nhẵn nhụi. Ánh mắt hắn mang theo mấy phần ngả ngớn khác thường, “Hiện giờ người là thân phận gì, người thông minh như vậy, còn không biết sao?”

Bàn tay kia đặt trên hông mình rõ ràng còn mang theo vết chai lưu lại do hành quân quanh năm, Duy Tang chỉ cảm thấy thân mình hơi run, may mà ở chỗ này hắn không có ý định tính toán với nàng. Hắn rút tay ra thật

nhanh, nói với thị vệ chạy tới: “Dẫn nàng ta đi qua phía nam, một hồi Cảnh Vân lại đây, nói hẳn đến thư phòng gặp ta.”

Người Giang Tái Sơ sủng ái nhất chính là Bạc Cơ, nhưng không có nghĩa nữ nhân bên người hẳn chỉ có một mình Bạc Cơ.

Một số là tù binh tướng lĩnh thủ hạ đưa tới, một số còn lại là ca kỹ quan địa phương dâng lên lấy lòng, phần lớn đều là hữu danh vô thực, nhưng tất cả các nàng đều có chung một thân phận... thị thiếp của Thượng tướng quân.

Hôm nay chẳng qua là nhiều thêm một người.

Trong viện vang lên tiếng đùa giỡn của mấy cô gái, lúc Duy Tang đi tới thì im bật. Các nàng tò mò nhìn người mới đến được bao bọc trong áo choàng đen, trong ánh mắt cũng suy đoán được mấy phần, có lẽ còn có cảm giác ghen tị không tự chủ được... Nhiều người như vậy, đa phần đều nhận được một phần vinh sủng. Cũng không phải mỗi người đều may mắn như Bạc Cơ.

Duy Tang làm như không thấy những ánh mắt này, chỉ đến khi một cô gái vội vàng chạy tới trước mặt, nàng mới hồi phục tinh thần lại.

“Cô nương, người không sao chứ?” Vị Hi bắt lấy bả vai nàng, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, nước mắt trên mặt còn chưa khô, nàng khóc thút thít, “Là em vô dụng, là em không tốt.”

Duy Tang bình tĩnh nhìn nàng, dường như muốn vươn tay vỗ vai nàng, dịu dàng an ủi vài câu, nhưng chung quy nàng vẫn không hề động đậy, chỉ mở miệng không lưu loát: “Chuyện không liên quan đến em, Vị Hi, ta muốn tắm rửa.”

Vị Hi mang nước ấm tới, đổ từng thùng vào trong thùng tắm.

Duy Tang ngồi ở đó, ánh mắt sững sờ, vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt thanh tú trở nên trắng bệch giữa màn hơi nước mờ ảo. Vị Hi lấy tay thử nước ấm, “Cô nương, có thể tắm rồi.”

Mấy ngày nay nàng ta lo lắng chờ đợi, chỉ sợ Duy Tang xảy ra chuyện gì, may mắn nàng bình yên quay lại, tuy rằng nhìn qua thì tinh thần không được tốt, nhưng chỉ cần người bình yên vô sự là ổn rồi. Vị Hi không dám hỏi nhiều, đi vòng qua thùng nước tắm đến bên cạnh Duy Tang, đưa tay cởi áo choàng trên người nàng ra, lại không nghĩ rằng Duy Tang vươn tay ngăn lại, giọng nói của nàng khàn khàn mà nặng trĩu: “Ta tự mình làm là được rồi, em ra bên ngoài chờ đi.”

Vị Hi có chút ngờ vực, nhưng cũng không hỏi nhiều: “Vậy em chờ ở cửa, có gì cô nương cứ gọi em.”

Nàng ta lặng lẽ đóng cửa lại, an vị ngồi ở bậc thang gần đó, mơ hồ nghe thấy âm thanh cởi áo sột soạt trong phòng, sau đó là tiếng nước, nàng thoáng yên tâm, cúi đầu bắt mấy cọng cỏ trên tay.

Sắc trời đã tối, Vị Hi đoán chừng nước trong thùng cũng đã mau lạnh, định đứng dậy vào bếp lấy thêm nước nóng.

Cánh cửa nam uyển đột nhiên bị đẩy mạnh ra, vài tên thị vệ đứng ở cửa, thân hình thẳng tắp, thân ảnh nam nhân trẻ tuổi xuất hiện đằng sau bọn họ, bước chân vững vàng, đi thẳng về phía mình.

Vị Hi dừng bước.

Ánh trăng mờ昧, cũng không thấy rõ đường nét của nam nhân kia, vạt áo hắn tuy kéo dài, có chút không vội vàng, nhưng trên người hắn lại tỏa ra khí chất凛冽 khiến người khác không thờ nổi. Vị Hi vội vàng quỳ xuống, cúi đầu: “Thượng tướng quân.”

Thượng tướng quân dừng một chút, “Người đâu?”

“Cô nương đang tắm.” Nàng ta lặng lẽ xê dịch người, ý đồ che ở trước cửa, “Để nô tì đi gọi nàng.”

Nàng ta hơi ngẩng đầu, lại thấy Thượng tướng quân có chút căng thẳng, thậm chí còn không để nàng ta nói hết lời, lập tức đá văng cửa.

Loảng xoảng... một tiếng vang thật lớn, chốt cửa vỡ vụn.

Giữa lớp bụi, dưới ánh đèn dầu đang dần tắt, lại không nhìn thấy một bóng người.

Giang Tái Sơ bước ra sau tấm bình phong, trong thùng nước tắm bằng gỗ cây dương trống rỗng, chỉ có sương mù nhàn nhạt trên mặt nước phẳng lặng, tựa hồ như những cơn sóng nhỏ.

Ánh mắt đen đặc sâu thẳm của hắn đột nhiên nhú lại, hắn bất thành linh thả tay xuống, bắt được mái tóc dài như rau hẹ, rào một tiếng kéo lên.

Hàn Duy Tang bị hắn kéo lên khỏi mặt nước, có lẽ là bị sặc nước nên bắt đầu ho khan thật mạnh. Một phần vì kinh hãi nên thân thể nàng mềm nhũn muốn ngã, lại bởi vì bị hắn hung hăng kéo tóc, nàng chỉ có thể lấy tay tự chống đỡ, thậm chí không chịu nổi.

Mái tóc đen dài xõa tán loạn phủ lên trước ngực, lại che đi vết thương da thịt bị đâm rách. Đêm ấy, nàng nói với hắn nàng quyết tâm phải chết, tuy rằng hắn thu giáo lại nhưng rốt cuộc vẫn đâm vào nửa tắc. Dọc đường trở lại thành Trường Phong, nàng cũng không hề để ý tới, tựa như vết thương kia chưa từng tồn tại. Lúc này bởi vì ngâm trong nước nóng, da thịt trắng bệch, vết thương kia ước chừng nửa tắc nhưng vốn không thể đựng nước, hiện giờ chỉ sợ chuyển biến xấu.

Giang Tái Sơ bình tĩnh nhìn sắc mặt nhợt nhạt của nàng, ngón tay không khỏi siết chặt, ép nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt mình. Có lẽ là khi chạm phải ánh mắt tiều tụy của nàng, hắn cũng giật mình, thế nhưng sự

lạnh lùng và cứng rắn lại che giấu hết thảy. Hắn buông tay ra, xoay người vẩy tay với Vị Hi đứng ở sau đến thở mạnh cũng không dám.

Vị Hi tiến lên hai bước, hắn lập tức thấy một cái hộp sứ nhỏ vào trong lòng nàng ta, nói nhát: “Bó thuốc cho nàng ấy.”

Hắn lạnh lùng lùi bước, nhìn Vị Hi đỡ Duy Tang từ trong nước dậy, phủ thêm một chiếc áo choàng sạch sẽ cho nàng, đưa lưng về phía mình bắt đầu bó thuốc. Mãi đến khi nàng thu dọn xong, hắn bình tĩnh nói: “Theo ta đến thư phòng.”

Sau một đêm kia, nàng vẫn chưa nói câu nào với hắn, bây giờ lại có Vị Hi ở đây, nàng rốt cuộc cũng chậm rãi mở miệng: “Tướng quân muốn gặp ta, cần gì phải tự mình đến đây một chuyến?”

Hắn nhếch môi, trong ánh mắt không hề có ý cười: “Hàn Duy Tang, ta nói rồi, người bây giờ còn chưa chết được... Nói cách khác, trước khi người chết, vẫn còn một thứ chưa giao ra đây.”

Duy Tang cắn môi, không nói được một lời. Nàng đứng dậy, thân thể nàng còn chút lão đảo, lại cố chấp đẩy thị nữ muốn đỡ ra, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Giang Tái Sơ: “Người nằm mơ!”

Hắn cũng không tức giận, thậm chí hơi nhướng mày, chỉ nhẹ nhàng phun ra một câu: “Tung tích của A Trang, người không muốn biết sao?”

Hai gò má Duy Tang bỗng ửng đỏ, nàng chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, tựa hồ như muốn vọt ra khỏi lồng ngực: “Người, người có thật là biết...”

“Người có thể không tin.” Hắn vô cùng thật thà, xoay người phất tay áo rời đi.

“Cô nương, cô nương...” Giọng nói Vị Hi rất nhẹ, lại có vẻ rất lo lắng, mà Duy Tang dường như không nghe thấy, đi theo bóng lưng Giang Tái Sơ, nghiêng ngả lão đảo đi ra ngoài cửa.

Trong nam uyển có vô số ánh mắt nhìn chòng chọc thân ảnh khiến người khác chú ý, nhưng Duy Tang lại hoàn toàn phớt lờ, nàng cũng đã quên mỗi hơi thở của nàng đều động đến vết thương, mà bóng lưng người trước mắt lại càng khiến nàng nghĩ đến đêm đó... Hẳn cứ lãnh khốc như vậy mà phá bỏ tất cả liêm sỉ và kiêu ngạo của nàng.

Loại tình cảm cuộn trào trong đáy lòng rốt cuộc là cái gì? Duy Tang chỉ cảm thấy mờ mịt, là hận sao? Có thể coi là hận, chỉ sợ hẳn càng thêm hận mình. Về phần đã từng yêu, giữa thời loạn lạc, ai lại dám yêu?

Loáng thoáng nhớ lại khi đó a tẩu nói với mình, trên đời, người sai lầm nhất trong tình yêu, không bỏ được người kia thì sẽ càng thua thiệt hơn nhiều... Trước đây, nàng đã sớm vứt bỏ sự mềm yếu này, chọn cách tàn khốc nhất.

Duy Tang lão đảo đi theo hẳn đến cửa nam uyển, Giang Tái Sơ bước chậm lại, xoay người nhìn nàng.

Nàng vội vàng ngừng bước.

“A Trang, người vì nó... cam tâm tình nguyện hứng chịu cảnh này sao?”

“Nó là cháu của ta, cũng là huyết mạch duy nhất của Hàn gia.” Ngự khí Duy Tang bình tĩnh.

“Vậy còn ta thì sao?” Ý cười trên khóe môi Giang Tái Sơ bỗng nhiên trở nên lạnh như băng, “Phàm là không phải người Hàn gia của ngươi, người trong tộc của ngươi, cái gọi là tấm lòng hoàn toàn vô nghĩa, phải không?”

Duy Tang cúi đầu, vẫn chưa để hẳn thấy sắc mặt của mình, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Tắm lòng gì?”

“Đã quên rồi sao?” Hẳn lấy đầu ngón tay khẽ nâng cằm nàng, thoáng cười một tiếng, “Vậy thì tốt.”

Hai gã binh sĩ đứng trong thư phòng có chút không quen, Giang Tái Sơ vung tay lên, bọn họ trình lên một bọc vải nho nhỏ rồi lui xuống.

Giang Tái Sơ mở bọc vải ra, bên trong lộ ra một đôi vòng tay bạc của trẻ con, cùng với một chiếc áo khoác ngoài.

Tim đập dữ dội, nàng nhận ra đó là vật cháu trai mình mang từ nhỏ, chiếc vòng tay không bao giờ rời khỏi người... chính là kiểu dáng đại ca chọn, đích thân kê thợ bạc trong quý phủ làm cho. Mà chiếc áo kia, hoa văn trên áo đúng là do a tẩu thêu, chính mình từng khó hiểu hỏi: “Cái áo này đến ba bốn năm sau A Trang mới có thể mặc?” - “Tiểu nha đầu, chờ tương lai muội có con sẽ hiểu được, làm mẹ... bao giờ cũng chuẩn bị sớm cho đứa nhỏ.”

Hiện giờ, A Trang đã bảy tuổi, nàng cũng đã ba năm không thấy nó.

“Dương Lâm phế Thục Hầu, đưa đứa trẻ tới đây, nay ta đã tìm người chăm sóc nó.” Hẳn chậm rãi ngồi xuống, “Bây giờ có thể tin được chưa?”

Duy Tang lấy lại tinh thần, run giọng hỏi: “Nó không có chuyện gì sao? Hiện giờ đang ở đâu?”

Giang Tái Sơ cũng không đáp, ngón tay gõ nhẹ lên chiếc bàn gỗ, mắt phượng hơi xếch lên, bình thản nhìn nàng, lại không nói một lời.

Nàng biết hẳn đang đợi cái gì, nhưng nàng giữ món đồ đó trong tay, chính là lợi thế duy nhất còn sót lại, làm sao có thể đưa cho hẳn?

Hắn thấy nàng không nói gì, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, cười nói: “Người không phải một lòng tự tìm cái chết sao? Một khi đã như vậy, sao không để cho kiếm tuyết mất luôn?” Hắn dừng một chút, nhẹ giọng nói, “Hàn Duy Tang, giao lệnh kiếm tuyết và danh sách ra đây.”

Duy Tang hơi lui về phía sau, gương mặt tái nhợt cuối cùng cũng có chút sức sống.

“A Trang tên là Hàn Đông Lan phải không? Có lẽ người cũng đã ba bốn năm không gặp nó.” Hắn ném cây bút đến trước mặt Duy Tang, “Người thật không muốn gặp nó sao?”

“Người cần kiếm tuyết làm cái gì?” Duy Tang lấy lại bình tĩnh, ánh mắt dừng trên cây bút, khàn giọng hỏi.

“Người lấy nó làm cái gì, ta sẽ làm như thế đó. Năm đó người trốn ra khỏi hoàng cung thế nào, chẳng phải là dựa vào những tử sĩ này sao?” Giang Tái Sơ khẽ cười, “Dù sao người Hàn gia ở đất Thục cũng đã không còn, kiếm tuyết ở trong tay người, chỉ bằng ở trong tay ta sẽ hữu dụng một ít.”

Ngực đau nhói khiến Duy Tang có chút hoảng hốt, giọng Giang Tái Sơ như xa như gần, nàng chỉ cảm thấy mình chưa bao giờ lường lự như vậy.

Ngoài cửa có người khẽ bước vào, Giang Tái Sơ lên tiếng, “Vào đi”.

Thị nữ cầm khay, nhẹ nhàng đặt chén thuốc trước mặt Duy Tang rồi lui đi ra ngoài.

Cầm Giang Tái Sơ khẽ hất, ý bảo nàng hãy uống đi.

Duy Tang cúi đầu nhìn chén thuốc vẫn còn bốc hơi nóng kia, vị đắng như tỏa ra khắp phòng. Nàng nhìn chăm chăm chất lỏng màu nâu trong chén, trong lòng đã biết số phận của mình có lẽ cũng còn chút giá trị với hắn.

Duy Tang cầm chén thuốc lên, uống một ngụm. Đôi mắt hẹp dài của Giang Tái Sơ nhìn nàng, mãi cho đến khi nàng bỏ xuống, tựa như nhìn ra được suy nghĩ của nàng, hần mỉm cười nói: “Hàn Duy Tang, ta thấy người một tí cũng không chết được, cho nên thuốc này cũng không phải chữa trị cho vết thương của người.”

Duy Tang giật mình.

Giang Tái Sơ lại cười có mấy phần ngả ngớn, “Người chỉ là không xứng đáng có con của ta thôi.”

Duy Tang bỗng nhiên nhớ tới chuyện đêm đó, sắc mặt đỏ ửng kỳ lạ, toàn thân run nhè nhẹ, một câu cũng không nói được.

Hần lại không có nhẫn nại nói tiếp với nàng, chỉ gọi thị vệ tới dẫn nàng qua phòng cách vách, thân nhiên nói: “Lấy kiếm tuyết đổi lấy Hàn Đông Lan, Hàn Duy Tang, đừng đánh giá cao sự kiên nhẫn của ta. Qua đêm nay, mặc dù người muốn đổi, ta cũng sẽ không nhớ rõ bút trưởng (1) này nữa.”

(1) bút trưởng: sổ ghi chép, ý chỉ việc tính toán

Duy Tang đứng đó, muốn kiềm chế run rẩy, bóng lưng có chút hiu quạnh.

Nàng chỉ bình tĩnh nhìn Giang Tái Sơ, nét mặt có chút cổ quái.

Thị vệ có phần khách khí nói với nàng: “Hàn cô nương, mời đi.”

Nàng cũng không động đậy, chỉ nói: “Ta vốn có thể dốc sức dùng kiếm tuyết, cứu A Trang ra ngoài.”

Giang Tái Sơ thân nhiên ngược mắt nhìn nàng một cái.

“Có lẽ là ta rất ngu ngốc.” Nàng khẽ cười, bước chân lão đạo xoay người rời đi.

Giang Tái Sơ đi vòng qua bàn, ngăn ở trước mặt nàng, vạt áo cầm bào màu đen hơi lay động, nét mặt lạnh lùng nhưng lại có phần phức tạp: “VẬY vì sao người phải tới tìm ta?”

Duy Tang nhìn thẳng hần, ánh mắt trong veo trước kia giờ cũng chỉ còn lại u ám. Nàng rốt cuộc không chịu đựng hơn nữa, chỉ nói: “Ta sẽ giao kiếm tuyết ra đây, mong tướng quân bảo vệ Hàn Đông Lan được bình an.”

Hần đứng đó, vẫn chưa tránh ra, trong lúc hần hoảng hốt, Duy Tang đã tự lách qua hần, theo thị vệ ra cửa.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, chỉ có gió đêm xẹt qua qua cành trúc bên ngoài, tạo ra âm thanh như nghen ngào.

“Có lẽ là ta rất ngu ngốc...”

Nhớ lại câu nói kia, Giang Tái Sơ không tự chủ được mà nắm chặt quả đấm, khí ứ đọng trong ngực muốn phát tiết ra ngoài, mãi đến khi có người nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: “Điện hạ, huynh... tội gì chứ?”

Giang Tái Sơ lúc này mới nhận thấy Cảnh Vân đã đứng ở cửa một hồi lâu, với thính lực của hần lại không phát hiện ra, quả thật có chút thất thố.

Trong giây lát, Giang Tái Sơ khôi phục lại vẻ ung dung, chỉ lãnh đạm hỏi: “Đệ gọi ta là cái gì?”

“Là... tướng quân.” Cảnh Vân hồi hận vì lỡ lời, vội hỏi, “Nàng ta đồng ý giao kiếm tuyết ra sao?”

Giang Tái Sơ chẳng ừ hử gì cả, chỉ nói: “Hai ngày này ta không ở đây, triều đình có động tĩnh gì không?”

“Cứ như vậy thôi. Triều đình chia làm hai phái, theo thường lệ thì phe cánh của Thái Hoàng Thái hậu thanh thế rất lớn, kêu la muốn phái người chinh

phạt, chẳng qua là cuối cùng vẫn thỏa thuận, hẳn là Nguyên Hạo Hành?”

Giang Tái Sơ trầm ngâm một lát: “Với sự quyết đoán của hẳn, thành Trường Phong bị đoạt mất, cũng đã qua một thời gian dài như vậy không hề có động tĩnh gì, thật sự có chút kỳ lạ.”

Cảnh Vân mím môi, làm như muốn nói lại thôi, Giang Tái Sơ rũ mắt trách mắng: “Đệ có cái gì muốn nói, chỉ có hai người chúng ta, còn cần cố kỵ gì sao?”

“Tướng quân, đây là huynh nói.” Cảnh Vân hít sâu một hơi, “Lời này Cảnh Vân nhin lâu lắm rồi.”

Giang Tái Sơ có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ nói nhạt: “Đệ nói đi.”

“Huynh nói Nguyên Hạo Hành lâu như vậy vẫn không có hành động gì, nhưng còn điện hạ huynh thì sao? Rõ ràng đoạt được thành Trường Phong rồi thì có thể thừa dịp truy kích, lấy tốc độ nhanh nhất của kỵ binh tiến vào hoàng thành mới là thượng sách, huynh lại... vì nàng ta, ở lại đây suốt mấy ngày.”

Giang Tái Sơ giật mình, nhất thời không lên tiếng.

Cảnh Vân đã nhìn ra sắc mặt xanh mét của hẳn, nhưng chỉ mới nói được một nửa, tuyệt đối chưa hết lý do. Hẳn dứt khoát tiến lên, cầm lấy chén thuốc vừa rồi Duy Tang uống qua, đặt lên mũi người một cái.

“Những gì hai người nói ban nãy, ta đều nghe được... Điện hạ, đây rõ ràng là thuốc giảm nhiệt chữa thương, sao huynh phải khổ sở nói với nàng ta như vậy?”

Giang Tái Sơ không hề biến sắc, một lời cũng không biện minh.

“Kiếm tuyệt mặc dù tốt, nhưng rốt cuộc vẫn là tử sĩ đất Thục, Hàn Duy Tang giao ra đây, điện hạ huynh dám dùng sao?” Cảnh Vân dừng một chút rồi nói, “Huynh uy hiếp bức nàng ta giao kiếm tuyệt ra, rốt cuộc là vì cái gì, điện hạ, lòng huynh nghĩ gì, ta đều rất rõ.”

Ánh mắt Giang Tái Sơ lạnh lùng, chỉ nhìn Cảnh Vân, giọng nói lạnh nhạt: “Đệ nói xem, vì cái gì?”

“Huynh mang nàng ta trở về, có phải nàng ta một mực đi tìm cái chết?” Cảnh Vân cắn răng nói, “Huynh cảm thấy dùng một mình A Trang không đủ, muốn nàng ta giao ra người trong tộc... Chỉ cần lợi thế trong tay huynh nhiều hơn một chút, nàng ta sẽ không dễ dàng đi tìm cái chết, đúng không?”

“Đủ rồi!” Giang Tái Sơ bỗng nhiên ngắt lời hắn, “Ta giữ lại lợi thế của nàng ta, không nhất thiết phải nói cho đệ biết.”

Cảnh Vân vốn dĩ còn muốn nói nữa, đã thấy sắc mặt hiện tại của Giang Tái Sơ thật đáng sợ, dũng khí không sợ chết trước giờ đột ngột tiêu tán, hắn chỉ quỳ gối, nhẹ giọng nói: “Tướng quân, cô gái này thật sự là mối họa cho đất nước.”

Hắn đè nén hô hấp của mình, lại nghe tiếng hít thở của Giang Tái Sơ nặng nề gấp mấy lần của mình.

Hắn biết hắn không có cách nào lay động được Giang Tái Sơ, chỉ thở dài muốn rời khỏi.

“Trong lòng đệ có phải đang cười nhạo ta giống một tên ngốc không?” Giang Tái Sơ nhẹ nhàng mở miệng, ánh mắt hướng ra ngoài phòng, tâm tư như đi vào cõi thần tiên.

“Không dám.” Bước chân Cảnh Vân đình trệ.

Âm thanh phía sau cuối cùng cũng không còn nữa, khi Cảnh Vân rời đi, hần đánh bạo quay đầu nhìn lại, Thượng tướng quân đã cúi đầu nhìn địa đồ kia, nét mặt như được chạm khắc, chán chường mà cứng rắn, tựa như... chưa bao giờ thốt ra câu hỏi kia.

Trời đã về khuya.

Thị nữ im lặng đổi trà nóng cho Thượng tướng quân, lui về sau vài bước hỏi: “Tướng quân, giờ tý rồi, muốn đến chỗ Bạc phu nhân sao?”

Giang Tái Sơ ngẩng đầu lên, uống một ngụm trà, nói nhạt: “Hôm nay không đi, để cho nàng ngủ sớm đi.”

Hần đi ra khỏi phòng, đến cửa sương phòng thì dừng một chút, có thể lờ mờ thấy bóng người ngồi cạnh bàn.

Hần không gõ cửa, lập tức đi vào, Hàn Duy Tang ngồi dưới ánh đèn, cũng không ngoảnh đầu nhìn.

Hần tựa vào cửa nhìn bóng lưng của nàng, không nói được một lời.

Hơi nước trong không khí dường như muốn ngưng tụ, nặng nề muốn rơi xuống, nàng hơi giật giật, nhẹ giọng nói: “Kiếm tuyết có bốn sứ tổng lĩnh vô danh, Giáp Ất Bính Đinh. Giáp sứ chính là... cô gái chết dưới trường thương của người ngày ấy. Ba sứ khác, khi cần triệu hồi mới có thể xuất hiện.”

Hần thản nhiên “ừ” một tiếng.

“Chủ nhân của kiếm tuyết chỉ có thể họ Hàn. Từ khi ta tiếp nhận từ tay huynh trưởng bốn năm trước đến nay, trừ phi ta chết... Đông Lan sẽ tự nhiên trở thành chủ nhân của kiếm tuyết, ngoài ra, tử sĩ người Thục tuyết đối sẽ không nghe theo lời điều khiển của người ngoài.”

“Người đây là đang nói cho ta biết, không có cách nào giao ra sao?” Giang Tái Sơ đi tới bên cạnh Duy Tang, thấy ánh nến nhè nhẹ đang rọi lên khuôn mặt thất thần của nàng, lông mi dài che khuất ánh mắt.

“Đây là ám lệnh sử dụng kiếm tuyết, ta đã viết ra tất cả.” Duy Tang kính cẩn đứng lên, hai tay đưa tờ giấy đang hé mở, “Nếu tướng quân muốn sử dụng kiếm tuyết, chỉ cần dùng ám lệnh, cùng với... tín vật.”

Hắn chăm chú nhìn bộ ám hiệu rắc rối phức tạp kia, hỏi: “Tín vật gì?”

Duy Tang xòe bàn tay phải ra, trên lòng bàn tay là một miếng ngọc bội hình con cá dài khoảng một tấc, màu sắc ôn hòa.

Giang Tái Sơ tiếp nhận từ trong tay nàng, ngọc bội lạnh buốt, ngọc tuy tốt nhưng không có điểm gì khác thường.

Có lẽ là nhận ra nghi ngờ của hắn, Duy Tang rút một cây trâm bạc cài tóc ra, đâm vào đầu ngón trỏ tay phải, một giọt máu tươi trào ra tựa như đóa hoa hồng bỗng nhiên nở rộ.

Nàng dùng ngón tay xoa máu lên trên miếng ngọc bội, vốn dĩ ngọc đang sáng bóng, đột nhiên nhuộm màu máu, mà đây là máu sống nhưng lại từ từ thấm vào bên trong ngọc bội.

“Ám lệnh, huyết ngọc, hai cái thiếu một thứ cũng không được.” Duy Tang nói khẽ, “Thượng tướng quân, đây là kiếm tuyết ngài muốn.”

“Chỉ có máu người Hàn gia mới có thể khiến khối ngọc này biến thành huyết ngọc?” Giang Tái Sơ trầm ngâm hỏi.

“Đúng vậy.” Duy Tang đáp, “Từ lúc Tấn triều khai quốc, đất Thục nhiều vụ nhân, sở trường là vụ cổ, tổ tiên Hàn gia có thể ổn định được nạn vụ cổ đất Thục là vì trong dòng máu có quan hệ đến vụ thuật.”

Nàng thần nhiên nâng tầm mắt, đối diện với Giang Tái Sơ, bình tĩnh không gợn sóng: “Những thứ này, tướng quân hẳn là đã rõ.”

Đồng tử hắc đường như có chút co rút lại, bất quá chỉ một lát sau đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Môn hạ kiếm tuyệt tuy là tử sĩ, nhưng mà cũng xin tướng quân... không được lạm dụng.” Duy Tang nhẹ nhàng quỳ trên mặt đất, “Mong tướng quân đáp ứng.”

“Đứng lên đi.” Giang Tái Sơ nhìn sau lưng nàng, chớp mắt một cái, giơ tay cầm tờ giấy đặt trên ngọn lửa đèn cầy mà đốt.

Vụn giấy tung bay, tựa như bướm đen xơ xác nhẹ nhàng uốn lượn, Duy Tang vẫn quỳ, có phần kinh hãi ngẩng đầu. Giang Tái Sơ mím môi cười một tiếng, giọng nói ung dung: “Nay Hàn Đông Lan ở trên tay ta, có lẽ người cũng không dám hai lòng. Về phần kiếm tuyệt... khi nào cần dùng, ta tự nhiên sẽ cần máu của người.”

Duy Tang do dự một lát, trong lòng mặc dù muốn hỏi đứa cháu đang ở nơi nào nhưng vẫn không mở miệng.

Dáng vẻ chần chờ đó bị Giang Tái Sơ thu hết vào trong đáy mắt, hẳn cũng không hỏi tới, chỉ bước vào bên trong buồng, lại ngoảnh đầu nói: “Không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Sương phòng này có lẽ là chỗ hắc thường xuyên nghỉ ngơi mỗi ngày, Duy Tang bị cưỡng chế tới đây viết ám lệnh thì biết Giang Tái Sơ cũng không tính chỉ lấy kiếm tuyệt mà buông tha cho mình. Ở trong này hơn một canh giờ, Duy Tang sớm đã chuẩn bị, mà khi hắc nói như vậy, nàng vẫn có chút run lên, hoảng hốt đứng dậy, đầu gối cũng đã mềm nhũn.

Giang Tái Sơ đưa lưng về phía nàng, dường như không hề hay biết hết thảy những gì ở phía sau, chỉ giang hai cánh tay ra, ý bảo nàng cởi áo.

Duy Tang dừng lại phía sau hẳn, hai tay vòng qua, cẩn thận cởi bỏ nút thắt y phục trước ngực hẳn. Giang Tái Sơ chỉ cúi đầu, đầu ngón tay của nàng thon dài mềm mại, vừa mới bị đâm vẫn chưa khép lại, trên lớp vải ngực màu trắng lộ vết máu đỏ. Hẳn giật mình, đưa tay cầm cổ tay nàng. Có lẽ là vì hẳn dùng sức quá mức, nàng vừa vặn nhào vào tấm lưng rộng rãi của hẳn. Bởi vì đụng vào vết thương trên ngực, nàng khó chịu khẽ rên một tiếng.

Cũng chỉ là một tiếng rên nhẹ thôi.

Không còn tiếng động vang lên nữa.

Cái cảm giác ấm áp mềm mại ấy xuyên qua lớp vải mỏng truyền tới da thịt, Giang Tái Sơ hơi nhắm mắt lại, trong phòng chỉ nghe tiếng động của ánh nến đang cháy, bóng đêm vô hạn chạy dài.

“Người đang phát run?” Giọng nói Giang Tái Sơ xuyên qua sự tĩnh mịch truyền tới, hết sức bình tĩnh, “Là sợ ta sao?”

Duy Tang cũng không trả lời, nhưng cũng bởi vì không biết nên đáp lại như thế nào.

Cuối cùng hẳn vẫn buông cổ tay nàng ra, nàng thuận thế lui về phía sau một bước, chỉ nhẩn nhục chịu đựng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Là sợ hầu hạ không vừa ý tướng quân.”

Cảm giác từ cái ôm ấm áp kia nhanh chóng tiêu tán, Giang Tái Sơ mím môi, khóe mắt lộ ra ý cười châm chọc: “Giống như lần đó, vẻ mặt cầu xin của người quả thật không vừa ý ta.”

Thân thể Duy Tang cứng đờ. Nàng trơ mắt nhìn hẳn nằm lên giường, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thấm ướt ra bên ngoài.

“Là muốn ta tự mình ôm người đi lên sao?” Hãn nửa tựa vào bên giường, giọng nói có chút khàn khàn.

Duy Tang cắn răng, bước ngăn năm sáu bước về phía giường, với nàng cũng giống như thiên sơn vạn thủy, quả nhiên là đánh cược hết mọi thứ mới có thể làm ra... Bây giờ lại bò lên giường hãn, như vậy không hề liêm sỉ sao?

Hãn lại hứng thú tựa vào bên giường, giống như đang thưởng thức hết tất cả những chuyện này, cũng không lên tiếng làm phiền.

Đầu gối vừa mới gập lại chạm vào đệm gối, thân mình trở nên nhẹ bẫng, Giang Tái Sơ đã kéo eo nàng, không thể chờ đợi mà ôm lấy nàng, đặt nàng nằm nghiêng trên giường. Một tay chống lên đầu gối nàng, dường như một giây kế tiếp thân hình thon dài của hãn sẽ đặt lên...

Duy Tang tự nói trong lòng không phải sợ, bắt mình nhìn khuôn mặt kia. Vẫn là như thế, mày kiếm mắt sáng, con ngươi lấp lánh nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn. Hình ảnh phản chiếu trong mắt hãn, bất quá chỉ là một con mồi thôi.

“Lúc trước cưới hỏi đàn ông người không cần, bây giờ lại tặng tị với nhau trên ngựa...”

Nàng vẫn không dám nhớ lại câu nói kia, nhưng giờ phút này, những lời này lại rõ ràng như khắc dưới đáy lòng.

“Thật ra thì... Làm sao người biết khi đó ta không cần cưới hỏi đàn ông chứ?” Nàng bỗng nhiên khó có thể kiềm chế, thấp giọng nói, ánh mắt cũng trở nên rã rời, tựa như không hề nói chuyện với nam nhân bên cạnh.

Giang Tái Sơ suýt nữa ngỡ mình nghe lầm, nhưng giọng nói nàng mềm mại ngân nga như vậy, thật lâu sau, ánh mắt hãn trở nên tàn nhẫn rét lạnh, tay phải bóp cổ nàng, từng chút từng chút, chậm rãi siết chặt.

“Hàn Duy Tang, ta từng hỏi người bao nhiêu lần, cầu xin người bao nhiêu lần?” Hãn không tức giận mà cười, “Khi đó người đáp lại ta như thế nào?”

Sắc mặt nàng trắng bệch, đôi mắt suýt nữa rớt ra ngoài, nàng không khỏi đưa tay giữ lấy cánh tay của hãn, nhưng làm sao địch nổi khí lực nổi điên của hãn lúc này. Nàng chỉ phí công giãy giụa, khàn giọng phát ra sự tuyệt vọng.

Ánh trăng từ ngoài song cửa sổ lọt vào, xuyên qua lớp màn che trên giường, hãn ý thức được nàng thật sự sắp chết, rốt cuộc cũng buông lỏng tay ra.

Duy Tang lấy hai tay xoa cổ, ho dữ dội.

Hãn cũng đã lấy lại sự bình tĩnh, nhìn khuôn mặt nàng đỏ bừng, bộ dạng ho khan chật vật, cả người run rẩy. Hãn khẽ cười: “Còn dám nói vậy hay không?”

Nàng lui về góc giường, ra sức lắc đầu.

Hãn cười nhạt một tiếng, nặng nề nằm xuống, “Ngủ đi.”

Nàng ho khan một hồi lâu mới ngừng được. Cái cảm giác hít thở không thông này vẫn còn tồn tại, Duy Tang nhìn hãn hơi mở cánh tay ra, biết hãn đang đợi nàng.

Duy Tang rốt cuộc vẫn tựa vào, nhẹ nhàng kê đầu lên cánh tay hãn, tựa như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Hơi thở của nam nhân trẻ tuổi nhẹ nhàng mà bình thản, rõ ràng là tựa đầu vào mà nằm, cảnh tượng triền miên kiêu diễm như vậy, nhưng trong lòng nàng trước sau vẫn vô cùng lạnh lẽo, lại... làm sao có thể yên giấc? Cho đến bây giờ, phần lớn thời gian hãn đều cay nghiệt lãnh đạm, lại không biết

khi nào thì có thể khắc chế được tức giận. Nhưng nàng... cũng chỉ có thể chịu đựng như thế.

Giang Tái Sơ ước chừng là sau hai canh giờ mới tỉnh dậy. Ôm nhau ngủ cả đêm, ngoại trừ ôm nàng vào trong ngực, hắn vẫn không có tiến thêm động tác nào.

Duy Tang vẫn còn đang ngủ say, ngoan ngoãn nghiêng người, chiếc chăn cuộn lại cũng chưa hề động tới.

Giang Tái Sơ tự mình đứng dậy, mặc áo khoác vào, lúc đi ra cửa bước chân có dừng lại một chút, quay đầu liếc nhìn bóng người trên giường, thản nhiên cười một tiếng.

Giọng nói của hắn còn mang theo chút biếng nhác buổi sớm: “Hàn Duy Tang, sau này mỗi ngày đều làm ấm giường cho ta. Người cả đêm không chớp mắt như vậy, e rằng thân thể không thể chống đỡ được.”

Người trên giường rốt cuộc cũng có chút động tĩnh, rèm che cửa sổ khẽ lay động.

Thân thể vốn đã cứng ngắc của Duy Tang động dậy. Nàng từ từ ngồi dậy, nghe thấy âm thanh cài cửa, mê man nhắm mắt lại.

Nàng quả thật là một đêm không ngủ, mãi cho đến khi hắn ra khỏi cửa, cả người mới buông lỏng được.

Nàng ra sức đè nén hô hấp, thế mà hắn cũng biết nàng vẫn chưa ngủ...

Mặc dù đồng sàng cộng chăn, bọn họ vẫn đề phòng lẫn nhau?

Duy Tang cười khố, chậm rãi nằm xuống giường, từ sau khi bị thương, khi hắn không có ở đây, cuối cùng nàng cũng có thể yên tâm ngủ một giấc.

Hừng đông, trăng sáng sao thưa, thị vệ đã chuẩn bị ngựa. Giang Tái Sơ thuận tay dắt lấy, phóng người lên ngựa, vội vã đi về phía doanh trại đóng quân gần Vĩnh An Môn.

Trời còn chưa sáng, thành Trường Phong được bao phủ bởi một tầng sương trắng, tiếng vó ngựa đập vào trên phiến đá ướt sũng, trong trẻo như tiếng mưa rơi. Dọc theo đường đi, vài doanh trại vẫn còn đang nghỉ ngơi, chỉ có binh lính tuần tra nhìn thấy hăn, kính cẩn đứng một bên hành lễ.

Chủ trưởng Hồ Báo Kỵ vẫn còn sáng đèn, Giang Tái Sơ xuống ngựa, đá cửa bước vào.

Mạnh Lương đã thức dậy, hôm nay vốn là đến phiên trực của hăn trấn thủ trên tường thành, lần trước đã bị Thượng tướng quân giáo huấn, hăn không dám dậy muộn làm hỏng việc nên giục vệ binh trang bị áo giáp. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy Thượng tướng quân tiến vào, hăn bị hù dọa mà nhảy dựng lên, vội hỏi: “Thượng tướng quân...”

Giang Tái Sơ cũng không nhiều lời, tiện tay rút hai cây trường thương trên giá ném cho Mạnh Lương: “Thân vệ của ngươi, theo ta tập luyện một chút đi.”

Mạnh Lương cười hắc hắc, đưa tay nhận lấy rồi ném cho thân vệ bên cạnh: “Tiểu tử các ngươi vận khí tốt, Thượng tướng quân muốn bắt các ngươi đi luyện tập.”

Mấy thân vệ cầm trường thương trong tay, dừng luyện võ trường, nhìn Thượng tướng quân toàn thân khoác áo choàng đen. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau nhưng không ai dám động thủ.

Mạnh Lương đứng ở một bên cười nói: “Đám nhóc bọn bây đừng để ta mất mặt, trường thương trong tay người nào có thể đâm được góc áo của Thượng tướng quân, ta sẽ trọng thưởng.”

Trong tay Giang Tái Sơ cũng là một cây côn dài nhọn bằng gỗ. Hắn nhìn bốn gã thị vệ Hồ Báo Kỳ đang hoảng hốt trước mặt, cười nói: “Ai có thể đâm được góc áo của ta sẽ được thăng làm Thiên phu trưởng (2) của Hồ Báo Kỳ.”

(2) Thiên phu trưởng: chức võ quan chỉ huy đơn vị gồm một ngàn quân

Ảnh hưởng mà hắn xây dựng trong quân đội xưa nay rất lớn, tuy nói như vậy nhưng vẫn không ai dám động đây.

Giang Tái Sơ hơi nhíu mày, trường côn trong tay quét ngang, tạo nên một cơn gió mạnh. Một tên trong đó động tác hơi chậm một chút, còn chưa kịp tránh đi đã bị côn quét qua, bổ nhào về phía sau.

Ba người còn lại liếc nhìn nhau, cắn răng một cái, ba chuôi trường thương đồng loạt đâm tới, uy thế kinh người.

“Không tệ!” Giang Tái Sơ khẽ khen một tiếng, xoay người tránh đi, trường côn trong tay giống như giao long xuất hải, tốc độ nhanh như tia chớp, đánh bay hết hai thanh trường thương.

“Thật con mẹ nó vô dụng! Đối người!” Mạnh Lương thấy sốt ruột, vung tay lên, đổi thành bốn người khác.

Mặt trời mới mọc, màn luyện binh trở thành một mảnh hỗn độn, người nằm ngổn ngang trên đất chưa kịp bò ra lại có người bị ném tới không ngừng.

Trận luyện binh này làm kinh động mấy đại quân doanh, sau gần nửa canh giờ, thấy thân vệ của mình ngã xuống đã bảy tám phần, Mạnh Lương liền phái người mời đám người Liên Tú đến, nghĩ rằng mọi người cùng nhau mất mặt như thế thì cũng không thể coi là mất thể diện.

Mấy tên thân vệ vẫn ngã xuống như trước, Thượng tướng quân đứng giữa sân không có ý dừng lại, nhìn các tướng lĩnh xôn xao mà chẳng lười. Cảnh

Vân vừa mới tới, Mạnh Lương liền thấp giọng hỏi: “Hắn không phải là cái kia... cái kia...?”

Cánh Vân không hiểu, liếc nhìn đồng sự một cái.

“Muốn tìm... bất mãn.” Mạnh Lương cười xấu xa, “Bạc phu nhân không phải luôn mang theo bên người sao?”

Cánh Vân trừng mắt nhìn hắn, cất giọng: “Thượng tướng quân... không có gì đâu... Nhưng luyện tiếp thì sẽ làm lỡ giờ luyện binh của toàn quân mất.”

Động tác của Giang Tái Sơ chậm lại, nhưng không ngờ giữa sân mọi người đang say sưa chém giết, một gã binh sĩ không dừng trường thương trong tay lại, hướng thẳng vào cánh tay Giang Tái Sơ. Hắn vội vàng né tránh, nhưng rốt cuộc xiêm y vẫn bị đâm rách.

Tên lính kia ý thức được mình vừa làm cái gì, sợ tới mức ném cả trường thương, đứng ngây ra như phỗng.

Giang Tái Sơ tập luyện từ khi sắc trời còn chưa sáng đến khi mặt trời mọc ở đằng đông, quả thật cực kỳ sáng khoái. Hắn nhìn cánh tay, cười ha ha, vỗ vai tên lính kia: “Thuộc doanh trại nào?”

“Hổ Báo doanh.”

“Tốt! Hôm nay đâm được góc áo của ta, nếu là trên chiến trường, cánh tay này của ta sẽ bồi thường cho ngươi... Mạnh Lương, thăng hắn làm Thiên phu trưởng!”

Mạnh Lương cảm thấy đặc ý, vội đáp: “Tuân lệnh!”

Giang Tái Sơ thuận tay ném trường côn cho người bên cạnh, nói với mọi người: “Các người tự đi luyện binh.”, sau lại vẫy Cánh Vân đến trước mặt, vừa đi vừa nói, “Luyện binh xong đệ và bọn hắn qua đây.”

Hắn phóng người lên ngựa, Cảnh Vân lại nói: “Thượng tướng quân, tối hôm qua...”

Giang Tái Sơ luyện tập xong liền vô cùng cao hứng, cả người trên mặt đều là mồ hôi, khoe môi cũng mang theo ý cười. Bỗng nhiên nghe Cảnh Vân nhắc tới chuyện đó, ánh mắt hắn có hơi lạnh đậm, “Ta tự có chừng mực.”

Cảnh Vân nhìn bóng lưng của hắn, biết hắn đang nhắc nhở mình không được nhiều lời nữa. Nhưng đã bao lâu hắn lại không ngủ mà lại ra đây tìm người luyện võ như lúc trước chứ? Cảnh Vân tính toán nhớ lại một lát, cũng chỉ nhớ rõ lúc hắn lãnh binh chinh phạt Hung Nô, có lẽ vì tinh lực tràn trề, đánh thắng trận khó tránh khỏi hả hê. Nhưng hiện giờ, Thượng tướng mỗi ngày như mọi ngày, uy danh chói hừng hực, vui buồn bất định, hôm nay lại đi luyện binh trận này, Cảnh Vân cũng không nhìn ra hắn đang uất ức hay là thoải mái...

Nhưng bất luận thế nào, vẫn là do nữ nhân kia.

Cảnh Vân bỗng nhiên nghĩ đến chuyện cũ, lại không biết tương lai sẽ ra sao, cũng chỉ có thể than nhẹ một tiếng, mím môi không nói gì.

Duy Tang chỉ ngủ một lát đã bị tiếng đập cửa đánh thức.

Nàng vốn ngủ không được yên, lập tức khoác áo đứng dậy, vừa mở cửa đã thấy Vị Hi ngăn ở cửa, đang bị hai nha đầu tóm lấy, một người lớn hơn đang định tát một bạt tai.

Duy Tang nhíu mày một cái, nhẹ giọng nói: “Dừng tay!”

Âm thanh tuy nhẹ nhàng nhưng lại có phần uy nghiêm, ba nha đầu kia liền ngừng tay, nhìn về phía sau.

Vị Hi thừa cơ chạy đến bên cạnh Duy Tang, nỏ cẩu: “Cô nương, các nàng cứ kiên quyết muốn xông tới...”

Duy Tang đã nhìn thấy Bạc Cơ đứng cách đó không xa, khóe môi cong lên, đôi mắt đẹp kia đang nhìn mình, trong ánh mắt không hề che đậy hận ý.

Nàng giật mình.

“Người còn gọi nàng là cô nương sao?” Bạc Cơ lạnh lùng cười, “Thượng tướng quân đã thu nạp nàng ta, dù sao vẫn nên gọi một tiếng phu nhân đi?”

Cả người Duy Tang cứng lại, nhìn mỹ nhân khắp người toát ra sự đồ sộ kỳ ghê ghét kia. Lại có lẽ là bị hai tiếng “phu nhân” châm chọc, nàng đột nhiên dời tầm mắt, nhẹ giọng nói: “Bạc phu nhân, sáng sớm lại chậm trễ rồi.”

Bạc Cơ nhấc nhẹ bước chân, lập tức tiến vào trong phòng. Tối hôm qua nàng ta biết Giang Tái Sơ giữ người ngủ lại sương phòng, nhất thời khó có thể tin được. Nàng ta được Giang Tái Sơ độc sủng gần hai năm, lần đầu nếm được tư vị phân sủng liền chua xót không chịu nổi, sáng sớm liền qua đây muốn gặp Giang Tái Sơ... Không ngờ hắn đã đi luyện binh, còn cô gái kia vẫn ở lại trong phòng.

Hóa ra chính là nàng.

Bạc Cơ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, dung nhan mặc dù tiêu tụy nhưng cũng mang theo dáng vẻ động lòng người. Trước đó còn lấy danh nghĩa nhạc công tiến vào trong phủ, giả trang thành bộ dạng mưu sĩ, lại từng bước tính toán, đến bây giờ Thượng tướng quân lại giữ nàng ngủ lại sương phòng... Bạc Cơ lạnh lùng hỏi: “Thượng tướng quân đâu?”

Duy Tang chỉ nhìn nàng ta, cô gái trẻ tuổi trước mặt mặc bộ váy màu hồng cánh sen đơn hình lá thông, búi tóc vọng tiên, dù chưa thoa son phấn nhưng cũng đẹp đến xúc động. Mà ánh mắt kia... lại cuộn cuộn đủ loại cảm xúc, nay nàng có thể nhận ra, đó là căm hận.

Từ xưa tới nay nữ nhân tranh thủ tình cảm đều che giấu bản thân dưới lớp mặt nạ dịu dàng hòa nhã. Giang Tái Sơ sủng ái một người bao nhiêu mà có thể để nàng ta không hề che đậy mà biểu đạt tâm tình ra hết bên ngoài?

Tựa như có vật gì đó bò lên ngực, Duy Tang cố gắng thu lại cảm xúc, cười một tiếng: “Ta cũng không biết...”

Lời còn chưa dứt, Bạc Cơ lại xoay người, hung hăng nói: “Đừng tưởng rằng được tướng quân nhất thời sủng hạnh thì ngươi dám dùng giọng điệu này nói chuyện với ta!”

Duy Tang cười nhạt, dường như sự tình không hề liên quan đến mình: “Nếu phu nhân có thể khuyên tướng quân... đuổi ta khỏi nơi này, ta vô cùng cảm kích.”

Giọng nói của nàng nghe rất bình thường, nhưng vào trong tai Bạc Cơ lại có ý châm chọc rất lớn.

Bạc Cơ nhất thời tức giận, đẩy thật mạnh vào ngực nàng.

Tuy lực đạo của nữ tử không nặng nhưng lại vừa vặn chạm vào vết thương của Duy Tang. Nàng chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, ngực đau nhức, nhất thời đứng không vững, ngã ngồi trên mặt đất.

“Ngươi... ngươi còn giả bộ nhu nhược!” Bạc Cơ càng giận dữ, đang muốn tiến lên trước mắng chửi, nha hoàn ở cửa lại hô to: “Phu nhân, Thượng tướng quân đã trở lại.”

Bạc Cơ không muốn dây dưa với nàng nữa, xoay người đi tìm Thượng tướng quân .

Bên trong phòng, Vị Hi vội vàng chạy tới nâng Duy Tang dậy, suýt nữa khóc lên: “Cô nương, người không sao chứ?”

Duy Tang hít một hơi thật sâu, đè mạnh sự đau đớn kia xuống, cố gắng nở nụ cười: “Em chờ ta đứng dậy trước đi.”

Vị Hi đỡ nàng lại giường, cẩn thận cởi bỏ xiêm y, lại thấy thuốc đắp trên miệng vết thương đã tróc, máu tươi từ từ rỉ ra, nhìn thấy mà ghê người.

Vị Hi sợ tới mức run tay, khóc rống lên: “Cô nương, em... em đi tìm đại phu.”

Giang Tái Sơ vừa mới đứng dậy từ làn nước ấm, phía sau liền có hai cánh tay mềm mại ôm lấy hắn.

Cảm giác ấm áp khiến hắn nhớ lại tối hôm qua, trong nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp. Sau đó, hắn rất nhanh ý thức được là ai đang ôm mình, nhẹ nhàng kéo tay nàng ta ra, giọng nói lạnh nhạt: “Làm sao vậy?”

Nàng ta cũng không có ý buông tay, trong tay mặc dù cầm vải mềm màu trắng nhưng cũng chưa giúp hắn lau thân thể, chỉ khóc nức nở: “Tướng quân bây giờ... không bao giờ thăm ta nữa sao?”

Giang Tái Sơ xoay người, hốc mắt Bạc Cơ ửng đỏ, có chút ngang bướng nhìn hắn. Nàng ta gằn từng chữ: “Tướng quân, chàng còn... thích ta không?”

Trên mặt hắn vốn mang theo vài phần hờ hững lơ đãng, bỗng nhiên nghe câu nói này, “*Chàng còn... thích ta không*”... Lại không biết là nhớ tới cái gì, chẳng qua là ngửi khí có chút dịu dàng, hắn nâng cằm nàng ta: “Có chuyện gì không vui sao?”

Bạc Cơ thấy hắn vẫn chưa tức giận, lá gan cũng lớn hơn chút, hai tay quấn lấy cổ hắn, sáng giọng, “Không phải chàng thu nạp nữ nhân khác sao?”

Hiện giờ toàn thân nàng ta dính sát vào hắn, lớp áo mỏng cũng dính nước, hơi nóng xông lên, đường cong thân thể lộ ra. Nàng ta muốn lấy lòng hắn, bụng dưới bằng phẳng lại càng cọ sát vào thân thể kiêu tráng của hắn, nàng ta thuận thể kiễng chân lên hôn môi hắn.

Giang Tái Sơ đứng bất động, một tay vịn bả vai nàng ta, nàng ta khẽ thở gấp hôn môi hắn. Thật lâu sau, hắn không nặng không nhẹ đẩy nàng ta ra, trầm giọng nói: “Đừng náo loạn, Cảnh Vân bọn họ vẫn còn đang chờ ta.”

Bỗng nhiên bị đẩy ra, Bạc Cơ cắn môi, dường như muốn khóc.

Hắn cũng đã mặc quần áo xong, đi tới cửa mới ngoảnh đầu nhú mày: “Nàng không được đi gặp nàng ấy.”

Hắn đang nói nữ nhân kia.

Trong phòng chỉ còn lại một người, nước trong thùng tắm vẫn còn mang theo lớp sương mù trắng đang lượn lờ phiêu tán.

Bạc Cơ nhớ lại lần đầu tiên gặp hắn, nàng ta vẫn còn là một thiếu nữ hái dâu ngoài đồng ở nông thôn.

Nghe một người hàng xóm đồng hương và cha nói chuyện, nói là Giang Nam này sắp có chuyện, có người dẫn theo quân tạo phản. Lúc ấy nàng ta còn không hiểu được hàm nghĩa của hai chữ tạo phản, lại biết đánh giặc sẽ làm chết người, trong lòng chỉ cầu khẩn phụ thân sẽ không bị bắt đi lính.

Kết quả ngày qua ngày lại thêm một ngày, vẫn chưa xảy ra chuyện gì. Theo thường lệ thì ngày xuân hái dâu, sau đó cho tắm cứng ăn. Nhưng thật ra nghe nói người nọ truyền lệnh tạo phản tới, giảm bớt tiền thuế và lao dịch. Tiết kiệm được tiền, có lẽ có thể xin mẹ mua cho vài hộp son phấn. Nghĩ như vậy, mỗi ngày đi hái dâu nàng ta cũng càng thêm hào hứng.

Ngày hôm đó, nàng ta và mấy tỷ muội đồng hương cùng nhau xuất môn. Bởi vì mặc quần của mẫu thân, kiểu dáng có chút cũ, sợ bị bọn tỷ muội giễu cợt nên nàng ta liền dùng hai sợi dây thừng nhỏ buộc ống quần lại, đi đường cũng thuận tiện hơn nhiều.

Đang lúc đi qua quan đạo, mấy con tuần mã xẹt nhanh qua bên người, bụi bay mù mịt.

Nàng ta bị sắc liền xoay người, bước chân chậm lại, trong lòng nguyên rủa mấy tên cưỡi ngựa này, cũng không kịp tránh một con hắc mã đang quay lại, xông thẳng về phía mình.

Nàng ta chưa bao giờ thấy con tuần mã nào cao lớn như vậy, giữa tiếng ngựa hí vang lanh lảnh, nó giơ vó trước lên. Khi nàng ta cho rằng nó nhất định sẽ đá mình, đột nhiên mọi thứ dừng lại.

Một người trẻ tuổi mặc áo bào đang nhìn nàng ta không chớp mắt, trâm ngọc cài lên mái tóc đen nhánh.

Mà phía sau hắn là bọn kỵ binh xoay người đuổi theo, lui ra chừng hai ba thước, xếp thành hai hàng, đang yên lặng chờ đợi.

Nàng ta vốn chưa hoàn hồn, nhưng khi đối diện với đôi mắt sáng rực sâu thẳm kia, bỗng nhiên hai má lại đỏ bừng.

Nàng ta chưa bao giờ gặp qua một nam nhân trẻ tuổi đẹp như vậy... Chỉ là, sắc mặt có chút tái nhợt, nét mặt có phần kỳ lạ, ánh mắt kia vừa như thâm tình vừa như oán hận.

“Nàng tên gì?” Thu lại ánh nhìn kia, hắn nhẹ giọng hỏi, âm thanh nghe êm tai mà trầm thấp, đúng chuẩn giọng điệu nhà quan.

“Cha mẹ gọi ta là A Man.” Lúc thốt ra lời này, nàng ta mới ý thức được mình lại nói nhũ danh của mình cho hắn.

“Được, A Man, nàng... nguyện ý đi theo ta không?” Hãn cười nhạt một tiếng, ánh mắt dừng trên bộ y phục nhìn thế nào cũng không thể đẹp mắt.

Nàng ta cảm thấy mình nhất định là điên rồi mới có thể nói với một người xa lạ như vậy: “Ta đã có hôn ước.”

Người trẻ tuổi nhẹ nhàng khoanh tay trước ngực cười ha hả, mãi đến khi hai gò má đỏ hồng, “Có hôn ước thì sao?” Hãn cúi người, ôm nàng ta đặt lên ngựa ở trước người, giò dẫu chưa kịp hái xong rơi đầy đất, lăn ra khắp nơi.

Đó là lần đầu tiên nàng ta cười ngựa, nàng ta sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Bên tai giọng nói trầm thấp của hãn: “A Man, nàng chỉ cần đi theo ta là được.”

Giọng nói sâu lắng như vậy lại có chút buồn bã, dường như khiến cho nàng ta cho rằng hãn có nhận lầm người hay không.

Nhưng hãn thật sự là đã sủng ái nàng ta.

Mang nàng ta theo bên người, cha mẹ cũng sẽ không vất vả làm việc nữa, trước kia nàng ta không hề nghĩ rằng sẽ không có một ngày này.

Ngay từ đầu đã thận trọng, về sau lại không còn lo ngại gì, nàng ta cảm thấy hạnh phúc và may mắn đến như vậy quả thật quá dễ dàng. Hơn mười năm chưa bao giờ được ai cưng chiều như thế, nàng ta tự biết mình nên làm chút chuyện gian xảo, cũng không phải nàng ta trời sinh đã gian xảo, chỉ là muốn dò xét ranh giới cuối cùng của hãn mà thôi.

Nhưng mỗi một lần, hãn đều không tức giận. Ánh mắt hãn nhìn nàng ta càng như là nhìn một đứa trẻ.

Bây giờ, hắt lại cau mày, giọng nói lãnh đạm: “Nàng không được đi gặp nàng ta.”

Bạc Cơ nhẹ nhàng buông tay, ném miếng vải mềm vào trong thùng tắm.

Lúc này bên trong thư phòng, Giang Tái Sơ đẩy cửa bước vào, chư tướng dưới trướng đã tề tụ. Nhất thời không có tiếng động, chỉ nghe bước chân hắt không nhanh không chậm tiến lên trước án, hắt chỉ vào địa đồ, trầm giọng nói: “Ta đã suy nghĩ kỹ càng, ngày mai đại quân xuất phát, lần này sẽ tiến thẳng đến kinh đô.”

Cho dù là một người dũng mãnh hiếu chiến như Mạnh Lương cũng hít một ngụm khí lạnh, càng không nói đến mấy vị lão tướng lĩnh thận trọng còn lại, trong lòng hiển nhiên có vô số lo lắng, chẳng qua là sợ uy phong của Thượng tướng quân nên bọn họ sợ sệt dẫn đo không biết mở miệng thế nào.

Giang Tái Sơ thu hết phản ứng của các vị chư tướng vào trong đáy mắt, nhưng chỉ mím môi cười khẽ, đầu ngón tay thon dài chạm vào tấm dư đồ được chế tạo từ da dê, dọc theo dãy núi nhấp nhô, qua con sông ngoằn ngoèo hướng lên trên, thẳng đến hoàng thành, nhẹ giọng nói: “Chia binh làm hai đường, đây là tuyến đường xuất binh thứ nhất.”

“Cái này... cái này không phải đi quanh quẩn rất nhiều đường sao?” Mạnh Lương nhíu mày nói, “Thượng tướng quân, con đường ngắn nhất phải xuất phát từ thành Trường Phong, một đường dọc theo Dàn Thủy, Thái Nguyên, Nhạn Môn, thẳng đến hoàng thành.”

“Con đường ngắn nhất cũng không hẳn là nhanh nhất.” Ánh mắt Giang Tái Sơ dò xét mọi người, hiển nhiên không phải chỉ nói với một mình Mạnh Lương, “Thái Nguyên, Nhạn Môn đều là chỗ ‘dễ thủ khó công’, tuy nói là không phải đánh không được, nhưng lại đủ thời gian cho triều đình chuẩn bị. Mà con đường này, tuy rằng khó đi, lại ít có người đi qua, tướng thủ thành và binh lực cũng không đáng lo.”

“Kỵ binh chúng ta cũng đủ giỏi, đột tiến thần tốc, mười lăm bữa nữa có thể đến được hoàng thành. Lúc này triều đình khủng hoảng, Nguyên Hạo Hành tất nhiên sẽ ra chỉ thị xuất binh cần vương các nơi. Quân đội Thái Nguyên, Nhạn Môn hiện giờ đang chờ xuất phát đi hoàng thành, phòng giữ trống không, đạo quân thứ hai theo Mạnh Lương hành quân trên con đường này cũng có thể thoải mái tấn công được mấy cửa khẩu.”

“Lúc này mấy đội quân chắc chắn sẽ quay lại, kỵ binh vòng qua hoàng thành, tiền hậu giáp kích (3), trước tiên phải tiêu diệt đội quân này. Còn lại hoàng thành sẽ dễ như trở bàn tay.”

(3) tiền hậu giáp kích: đồng thời đánh trực diện và phía sau lưng địch

“A...”

“Thì ra là như vậy...”

Mọi người đều thành thạo việc mang binh đi đánh giặc, dĩ nhiên là hiểu ra... Con đường này không phải không có người đi qua, cũng chưa bao giờ được dùng binh chỉ đạo.

Khẽ cảm thán một tiếng, mọi người lẩm nhẩm trong đầu một câu: “ Binh hành giả ngụy” (4). Nam tử trước mắt có thể giải quyết thật nhẹ nhàng, quả thật là bậc thầy dùng binh.

(4) “binh hành giả ngụy: hành binh quỷ quyệt, đánh giả lừa địch

“Thượng tướng quân, ta còn một chuyện không rõ.” Thống soái Quan Ninh quân Liên Tú bước lên, “Vốn là chúng ta hạ xong thành Trường Phong thì liền xuất binh mới là thời cơ tốt nhất. Vì sao lại kéo dài nhiều ngày như vậy, triều đình hẳn đã có thời gian chuẩn bị?”

Nét mặt Giang Tái Sơ vẫn bình lặng như nước, làm như khẽ quét qua Cảnh Vân đứng một bên, mở miệng nói: “Ta cố ý để cho triều đình có thời gian

chuẩn bị.”

“Nếu vừa hạ xong thành Trường Phong liền lập tức xuất binh, triều đình trên dưới tuyệt đối sẽ không phản đối, chắc chắn sẽ điều binh đến đây vây lại. Nếu để cho bọn họ thời gian vài ngày...” Khóe môi Giang Tái Sơ lộ ra ý cười mỉa mai, “Phe phái của Nguyên Hạo Hành và Thái Hoàng Thái hậu kia tất nhiên sẽ nảy sinh mâu thuẫn.”

Cảnh Vân vẫn trầm mặc, mãi đến lúc này mới hiểu được ý của Giang Tái Sơ.

Huynh trưởng của Thái Hoàng Thái hậu Chu Bộ Ngân hiện giờ là Thừa tướng, là một người kiêu căng ngạo mạn, lại bởi vì là ngoại thích mà không chế được tiểu Hoàng đế, quyền thế ngập trời. Người đứng đầu các quan viên trẻ tuổi Nguyên Hạo Hành tâm tư kín đáo, thủ đoạn chu toàn. Hai phe phái tranh chấp không ngừng, thường xuyên đối đầu như nước với lửa.

Giang Tái Sơ hạ được thành Trường Phong mà vẫn chưa lập tức bắc chinh, đều không phải là vì bị nữ nhân kia làm mờ đầu óc mà đánh mất thời cơ chiến đấu.

Ngược lại, hẳn cố ý để cho hai phái trong triều đình có thời gian nội chiến, ngồi hưởng cảnh ngư ông đắc lợi.

Nghĩ như vậy, tối hôm qua mình thật sự là quá đường đột, cũng quá nông cạn.

“Kỵ binh Quan Ninh quân trước giờ ta đều tin tưởng.” Giang Tái Sơ cười chỉ về phía Liên Tú, “A Tú, người đi theo ta, chúng ta vất vả một chút, đi hoàng thành một chuyến.”

Hai tròng mắt Liên Tú sáng lên, lớn tiếng đáp: “Rõ!”

“Về phần đạo quân thứ nhất, Cảnh tướng quân, giao cho đệ.” Hãn thân nhiên ngẩng đầu, nhìn Cảnh Vân một cách chắc chắn, “Sau khi chinh biên Hồ Báo Kỳ, ta sẽ giao Thần Sách quân cho đệ, đạo quân thứ nhất sẽ xuất phát sau.”

Có thể nhận ra ánh mắt hâm mộ của các đồng liêu dừng ở trên người, Cảnh Vân chỉ cảm thấy khí huyết trào dâng, đầu gối chạm đất, thấp giọng nói: “Nhất định sẽ không làm hổ thẹn kỳ vọng của Thượng tướng quân.”

Hãn nhớ tới đêm khởi sự kia, Giang Tái Sơ bàn bạc bày binh bố trận với hãn, cuối cùng nói nhỏ: “A Vân, đã liên lụy đệ đi theo ta, nói không chừng đầu cũng sẽ khó giữ được.” Cảnh Vân chỉ cười hắc hắc, “Điện hạ, ta không sợ chết.”

Ròng rã ba năm trời, lương tướng dưới trướng Thượng tướng quân càng ngày càng nhiều, nhưng tất cả mọi người biết chỉ có một mình Cảnh Vân mới có thể được Thượng tướng quân phó thác tính mạng cho.

Quân lệnh đã hạ xuống, sau đó là chuẩn bị lương thảo, vẽ đường đi đều giao cho thủ hạ, Giang Tái Sơ ngồi một mình trong thư phòng, nghe thị vệ đến bẩm báo: “Lệ đại phu đã đến thăm Hàn cô nương, đang chờ ở cửa.”

Lệ đại phu vốn là lão ngự y trong kinh thành, sau khi cáo lão hồi hương đã trở lại Giang Nam. Lại bởi vì Giang Tái Sơ khởi sự, lão nhân gia không mời mà tới, cười híp mắt vuốt râu nói: “Điện hạ, chứng bệnh của ngài khi còn bé đều là do lão phu chữa khỏi, hiện giờ bộ xương già này còn chỗ dùng chăng?”

Y thuật của lão nhân gia vô cùng cao, Giang Tái Sơ xưa nay kính trọng, thấy ông chậm rãi từng bước tiến vào liền đứng lên đỡ lấy.

“Tiên sinh, thương thế của nàng thế nào?”

“Cô nương này chịu không ít khổ cực nhỉ?” Lệ đại phu liếc ngang hăn một cái, “Móng tay đã bị rút, trên cổ lại có một vết sẹo hồng, vết thương trên ngực lại kết vảy, vỡ ra rồi.”

Giang Tái Sơ trầm mặc không nói.

“Nhưng mà những cái này đều là ngoại thương, đều có thể trị.” Lão nhân chuyển đề tài, “Người có biết trong cơ thể nàng có chút quái dị không?”

Hăn giật mình: “Cái gì?”

“Lão phu không thể nói cụ thể là thể nào, nhưng theo lý thuyết mạch tượng của nữ tử cũng cái chìm cái nổi, nhưng mạch tượng của nàng lại vô cùng kỳ lạ...” Lão tiên sinh nhíu mày, “Tóm lại, nữ tử có loại mạch tượng này, tương lai không dễ thụ thai.”

“Không dễ thụ thai?” Giang Tái Sơ khẽ lặp lại một lần, “Là... thể chất nàng như thế sao?”

“Không.” Lão nhân lắc đầu nói, “Đây mới là chỗ quái dị. Ta thấy mạch tượng của nàng như bị cái gì ngăn chặn, nhưng cũng không biết là cái gì, cũng không phải là dùng kim thạch dược vật bình thường. Có lẽ là... cổ độc.”

Trong lòng tức thì nghẹn lại, tựa như bị gì cản trở, Giang Tái Sơ im lặng một hồi lâu mới hỏi: “Tiên sinh, thể chất như vậy có thể điều trị được chứ?”

“Tạm thời thử một lần đi.”

Tiền Lệ đại phu đi rồi, Giang Tái Sơ tới trước cửa sương phòng, đang muốn đẩy cửa đi vào, lại nghe thấy tiếng nói nhỏ bên trong, tựa như có người đang thấp giọng nức nở.

Hắn nhú mảy một cái, tay vịn ở trên cửa, cũng không định dùng lực đẩy cửa vào.

Đang suy nghĩ, hắn lại nghe giọng nói của Duy Tang, tuy rằng yếu ớt nhưng lại bình tĩnh: “Vị Hi, đừng khóc... Ta không sao.”

“Sao lại không sao? Bị nứt ra nhiều như vậy?” Vị Hi nức nở nói, “Em nên ngăn ở trước người cô nương... Là em vô dụng.”

“Bạc phu nhân cũng không phải cố ý.” Nàng nói đứt quãng, “Ta hiện giờ khốn đốn như thế, em cứ khóc như vậy, sao ta có thể ngủ được...”

Bỗng nhiên tiếng khóc dừng lại, Vị Hi nói: “Em đi bốc thuốc cho cô nương, cô nương ngủ một lát đi.”

Khóc cũng không phải nàng... Giang Tái Sơ nhắm mắt, lại không biết vì sao mà đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lại trống rỗng không biết rơi về đâu. Nàng đã sớm không còn khóc, cho dù tối hôm qua thiếu chút nữa bị mình bóp chết, nàng cũng chỉ nhìn hắn, một mực chịu đựng.

Giang Tái Sơ giật mình nhớ lại khoảng thời gian trước kia, nàng tò mò với thanh bội kiếm Lịch Khoan của hắn, thừa dịp hắn đi vắng mà lén lấy ra thưởng thức.

Vừa đúng lúc hắn hồi phủ, nàng hoảng hốt, trường kiếm trong tay rơi loảng xoảng trên mặt đất, còn bị kiếm cắt vào ngón tay.

Hắn xanh mặt đến gần, nàng lại nghĩ hắn muốn quở trách, lúc ngẩng đầu thì mặt ứa đầy lệ, đầm đìa đáng yêu mà nhìn hắn.

Biết rõ cắt vào ngón tay cũng không đau như vậy, cũng biết rõ nàng chẳng qua chỉ đang giả vờ đáng thương, thế nhưng hắn vẫn đau lòng không muốn nhìn nàng khóc. Hắn đưa tay lau nước mắt cho nàng, bất đắc dĩ nói: “Đưa ngón tay cho ta xem.”

Đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ ánh mắt lém lỉnh của nàng, có sợ hãi, nhưng lại vô cùng đáng yêu.

Cũng không phải như bây giờ, nàng trầm mặc ngấm ngấm chịu đựng, hắn cũng không nhìn ra trong lòng nàng đang vui hay buồn.

“Thượng...” Vị Hi vừa mở cửa đã thấy Thượng tướng quân đứng ở cửa, vô cùng hoảng sợ, đang muốn hành lễ lại bị ngăn lại. Thượng tướng quân hơi vuốt cằm, cũng không có biểu cảm gì: “Nàng ấy vẫn khỏe chứ?”

“Vừa mới ngủ.”

Hắn gật đầu một cái.

“Tướng quân... Muốn vào thăm cô nương sao?” Vị Hi còn nhớ rõ bộ dáng hung thần ác sát hôm qua của hắn, nhất thời không dám rời đi.

Hắn vẫn chưa trả lời, làm như do dự một lát, rốt cục vẫn xoay người rời khỏi.

Bên trong thành Trường Phong, nhiều đại quân doanh và binh mã đã bắt đầu điều động, người ngựa qua lại tới lui trên đường phố không dứt.

Trong chủ doanh Thần Sách quân, Giang Tái Sơ ngồi trên tòa, trong tay mở rộng địa đồ, đang bàn bạc với Cảnh Vân làm sao tiến công vào các cửa khẩu.

Từ giữa trưa cho đến đêm khuya, Giang Tái Sơ chỉ dùng bữa qua loa, tâm sự nỗi lo của mình cho Cảnh Vân biết. Chẳng qua là trên chiến trường trong nháy mắt đã bao nhiêu thay đổi, đổi lại, cũng phải dựa vào kinh nghiệm chỉ huy mà nhận định.

“Thượng tướng quân, ta có chút lo lắng cho huynh...” Cảnh Vân đuổi thị vệ ra ngoài, thấp giọng nói, “Quan Ninh quân mặc dù tinh nhuệ, suy cho cùng chỉ có ba vạn người, nếu dọc đường bị bắt hết cả, đại quân bao vây sẽ...”

Giang Tái Sơ lơ đãng cười một tiếng, “Phải tiến công chính diện, nếu đánh trực diện, Quan Ninh quân cũng dư dả.”

“Hay là huynh vẫn dẫn theo đạo quân thứ nhất, ta dẫn đạo quân thứ hai.”

“Lần này kỵ binh chỉ cầu một chữ nhanh. Ta từng mang Thần Sách quân truy kích Hung Nô ở hoang mạc chín ngày chín đêm. Kinh nghiệm kỵ binh đột kích ta đều quen thuộc hơn các đệ. Huống chi sai đệ đi đánh quan ải, ta cũng từng nghĩ qua, xét về khía cạnh bày binh bố trận, binh pháp của đệ là chính thống nhất, trong quân không ai thắng được đệ, lại không quá thích hợp.” Hãn nhẹ nhàng lắc đầu, “Một lần là xong, A Vân, nếu thuận lợi, về sau không cần phải sống đầu đường xó chợ chinh chiến khắp nơi như vậy.”

Cảnh Vân nhìn nét mặt bình tĩnh của hãn, tự đáy lòng tin phục, nhẹ giọng nói: “Rõ.”

“Còn có một chuyện.” Hãn dừng một chút, “Giao cho người khác ta cũng không yên tâm.”

Cảnh Vân mơ hồ đoán được, cũng không nói thẳng ra, chỉ nói: “Tướng quân hãy nói đi.”

“Ta phỏng đoán Nguyên Hạo Hành sẽ phản kích, ngoại trừ vây quét ngay tại chỗ, còn có một chuyện... chính là đánh thẳng vào hậu doanh.” Giang Tái Sơ trầm mặc một lát, đôi mày thanh tú khẽ nâng lên, ánh mắt sắc nhọn, “Thành Trường Phong có lẽ sẽ là mục tiêu của hãn.”

“Huynh nói là hãn có thể bất chấp hai đạo quân mà chạy thẳng đến đây?” Cảnh Vân cảm thấy khó mà tin được, nhưng nghĩ lại một chút, hình như đó

là tác phong của Nguyên Hạo Hành. Hắn nhíu mày một cái, “Vậy làm sao bây giờ?”

“Hai đạo quân phải nhanh... Về phần nơi này, đệ phái người đưa hết nữ quyến về hậu phương.”

“Nữ quyến?” Hắn dừng một chút, cố ý hỏi, “Đều đưa trở về sao?”

Giang Tái Sơ đứng lên, “Nàng điều trị ở đây, qua hai ngày ta sẽ cho người tới đưa nàng trở về.”

Cảnh Vân cũng không hỏi “nàng” là ai, thái dương khẽ nháy dưng, hắn hỏi tiếp: “Đưa đi đâu?”

“Bên cạnh ta.” Giang Tái Sơ nói ngắn gọn, “Kiếm tuyệt có thể bảo vệ nàng, ta thì ngoài mấy thân vệ được tuyển chọn ra, còn thêm mấy người trong Thần Sách doanh, đệ biết là được rồi.”

“Tướng quân...” Cảnh Vân bỗng nhiên không biết nên khuyên bảo như thế nào, “Hành quân đánh giặc mang theo nàng thật sự là rất không tiện.”

Gió đêm từ ngoài doanh trường thổi vào, ánh nến lay động, đôi mắt của nam nhân trẻ tuổi khẽ híp lại, nhưng vẫn còn chút âm u, không còn vẻ trầm tĩnh khi chỉ đạo vạn quân nữa.

Hắn tựa như không nghe thấy câu nói kia, mãi đến khi đi tới cửa doanh trường mới nghe thấy Cảnh Vân còn nói: “Tướng quân, ta đưa nàng về hậu phương, ngày đêm để cho người ta chăm sóc... Như vậy được chứ?”

“Nếu nàng không chịu thì sao?” Bước chân hắn dừng một chút, cũng không quay đầu, “Ta không thua nổi lần thứ hai.”

Phủ Tướng quân im ắng, Giang Tái Sơ đi vào sương phòng, Vị Hi vốn đang tựa vào bên cạnh bàn gác đêm liền giật mình thức dậy.

Giang Tái Sơ ra hiệu cho nàng đi ra ngoài, lập tức đi tới bên giường.

Duy Tang đang ngủ.

Hắn ngồi xuống mép giường bên cạnh nàng, có lẽ do giường khê động nên nàng tỉnh cả ngủ, lập tức mở mắt. Vừa ngẩng lên đã nhìn thấy Giang Tái Sơ, nàng ngọ nguậy muốn ngồi dậy.

Hắn không nhẹ không nặng đè thân thể của nàng xuống, nói nhạt: “Hàn Duy Tang, người rốt cuộc đã làm cái gì với bản thân mình vậy hả?”

Nàng tròn tròn mắt, ánh mắt có chút bối rối, lông mi dài mềm mại khê vểnh lên, dường như cũng không biết hắn đang nói cái gì.

Hắn cúi người xuống, càng tiến lại gần nàng, “Thứ người mang trên người, ước chế mạch tượng, rốt cuộc là cái gì?”

Duy Tang chột mím cười, giọng nói khiêm nhường mà nhẹ nhàng, “Đây chẳng phải là hợp ý tướng quân sao? Kỳ thật hôm qua, người không cần cho ta uống chén thuốc kia... Bởi vì ta vốn dĩ không thể thụ thai. Chỉ là... chưa có cơ hội nói cho tướng quân.”

Đồng tử hắn co giật, khóe môi lạnh lẽo miễn cưỡng cong lên: “Người đã làm gì với bản thân?”

Duy Tang từ từ ngồi dậy, ánh mắt rũ xuống, nhẹ giọng nói: “Ta làm cái gì với bản thân mình, có liên quan gì đến tướng quân sao? Đây không phải là mong muốn của tướng quân sao?”

Thần sắc con người của hắn nhanh chóng thay đổi, đen đặc, tụ lại, chột bùng nổ thành cơn tức giận, “Khi nào thì người hạ lên người mình? Làm sao để loại trừ?”

“Lúc ra khỏi đất Thục.” Nàng thản nhiên giương mắt, đôi mắt xinh đẹp như vậy, lại không hề mang theo chút cảm xúc.

“Ba năm trước đây?”

“Tướng quân nói không sai, ta không xứng có con của tướng quân.” Nàng nhẹ nhàng cong khóe môi, nụ cười mỏng manh nhưng mang theo sự kiêu ngạo và cố chấp không dễ phát giác, “Nhưng mà là một người con đất Thục cũng không nên... cũng sẽ không mang con của người Tấn, không phải sao?”

Chát một tiếng...

Hắn giơ tay lên, xuống tay cũng không nhẹ, gương mặt Duy Tang sưng đỏ một bên, khóe môi bị rách, máu tươi chảy ra.

Nàng cũng không né tránh, chỉ cười khẽ, tựa như không rõ hắn tức giận vì chuyện gì.

Giang Tái Sơ lạnh lùng nhìn gương mặt của nàng, gằn từng chữ: “Hàn Duy Tang, vì những lời này của người... tương lai nếu ta có được thiên hạ, đất Thục các người, nam làm tôi tớ, nữ làm nô tì, cả đời không thể xoay người!”

Rốt cuộc hắn vẫn phẩy tay áo bỏ đi, nhìn bóng lưng thon dài dần dần rời khỏi, Duy Tang từ từ co chân lại, ôm lấy đầu gối chính mình.

Vị Hi vội vàng chạy vào, quan sát Duy Tang thật cẩn thận, nhẹ giọng hỏi: “Cô nương, người... đang khóc sao?”

Nàng vội vàng xoa nước mắt: “Không có.”

“Khóe miệng của người...” Vị Hi cẩn thận lau vết máu cho nàng, “Thượng tướng quân hắn... đánh người sao?”

Duy Tang có chút hoảng hốt, cuối cùng chỉ cười một tiếng, dùng âm thanh chỉ có chính mình nghe được: “...Hắn... nhưng mà còn khổ sở hơn ta nhiều.”

Vị Hi muốn đỡ nàng nằm xuống, nàng lại không chịu, thận trọng lắng nghe động tĩnh bên ngoài rồi hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì sao?”

“Không biết, chạy tới chạy lui cũng đã một ngày.” Vị Hi nói khẽ, “Cô nương, em nghe thấy... câu nói vừa rồi của Thượng tướng quân.”

Duy Tang giật mình, “Câu nào?”

“Nam làm tôi tớ, nữ làm nô tì...”

Duy Tang thấy nàng lo lắng, chỉ nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

Trên người nàng mọi chỗ đều bị thương, ánh mắt thường xuyên cứng rắn, đây là lần đầu tiên Vị Hi thấy nàng cười thoải mái đến như vậy... giống như là một đóa hoa, một đóa hoa giữa bụi rậm, nụ cười tao nhã này lại hơn xa Bạc phu nhân được mọi người khen ngợi.

“Vị Hi, em nhớ nhà sao?” Nàng bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi.

“Em còn nhớ rõ rau muối tương ớt ở nhà, ăn rất ngon.” Tâm tình Vị Hi cũng có chuyển biến tốt đẹp.

“Sẽ có một ngày chúng ta trở về.” Nàng thì thào nói, “Không có người khi dễ chúng ta, không có người bức nhũ mẫu và a tẩu ta đến hai mắt rướm máu, sẽ không...”

Vị Hi cái hiểu cái không nhìn nàng, lại cảm thấy chưa bao giờ thấy nàng như vậy.

Ngoan cường như vậy, lại đẹp mắt đến thế.

Sáng hôm sau, khi Vị Hi hầu hạ Duy Tang rửa mặt chải đầu, nàng lẩm bẩm một câu: “Sao bên ngoài có nhiều thị vệ thế nhỉ?”

Duy Tang nhìn ra bên ngoài, quả nhiên trong viện có không ít người. Nhìn gương mặt của họ, có lẽ là Giang Tái Sơ thay đổi cảnh vệ.

“Để cho ta vào trong gặp Thượng tướng quân!”

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên giọng nói của nữ tử, Vị Hi lập tức cảnh giác, nói khẽ: “Lại là nàng ta, cô nương đừng đi ra ngoài.”

Duy Tang nhẹ nhàng khoát tay áo, ý bảo không có việc gì, tựa bên cửa sổ nghe trong chốc lát. Âm thanh lại càng lúc càng lớn, muốn xông thẳng vào cửa. Có lẽ nhiều thị vệ cũng biết Bạc phu nhân là nữ tử được sủng ái nhất của tướng quân nên cũng không dám ngăn cản nàng ta thế nào.

Sau một lát, động tĩnh ngoài cửa nhỏ dần, lại nghe thấy giọng nói nam tử lễ phép vang lên, trong trẻo mà lạnh lùng: “Bạc phu nhân, có chuyện gì mà ở chỗ này huyên náo vậy?”

“Vì sao Thượng tướng quân phải đuổi ta về hậu phương?” Bạc Cơ kìm nén, nhưng vẫn không chịu bỏ qua, “Ta muốn tự mình gặp tướng quân hỏi cho rõ ràng.”

“Thượng tướng quân đã không còn ở thành Trường Phong nữa. Tướng quân phân phó người đưa phu nhân về hậu phương cũng là vì an nguy của phu nhân, xin phu nhân đừng để chúng tôi khó xử.”

“Vậy vì sao nàng ta có thể ở lại?” Bạc Cơ tức giận nói, “Sao nàng ta không trở về giống ta?”

Cảnh Vân trầm mặc một lát rồi trả lời: “Trên người Hàn cô nương có thương tích, không nên hoạt động nhiều.”

Bạc Cơ bỗng nhiên chỉ về phía Duy Tang, “Nàng ta có thể xuống giường, có thể đi qua đi lại thì bị thương cái gì?”

Cảnh Vân nhìn thấy Duy Tang, chỉ thoáng gật đầu, ngược lại nói với thị vệ: “Đưa Bạc phu nhân trở về, nửa canh giờ sau xe ngựa xuất phát, không được đến trễ.”

“Ta muốn gặp Thượng tướng quân.” Bạc Cơ lại tựa như không nghe thấy, kinh ngạc đứng đó, “Ngài ấy từng nói... bất kể nơi nào cũng sẽ không bỏ rơi ta...”

Duy Tang im lặng quan sát nữ nhân trẻ tuổi này. Nàng ta hôm nay trang điểm cẩn thận, búi tóc kết hoạt bát đáng yêu, dạt váy vốn rộng thùng thình được cột một sợi dây đỏ ở ống quần, xinh đẹp vui tươi, nay lại đỏ mắt đứng đó, chẳng qua là không chịu đi.

“Thượng tướng quân đi rồi sao?” Nàng hỏi Cảnh Vân.

Cảnh Vân cũng không muốn nói chuyện với nàng, chỉ máy móc gật đầu.

“Ta cũng về hậu phương đi.” Nàng không muốn nàng ta khó xử, thấp giọng nói, “Ta đi cùng với phu nhân vậy.”

“Không được!” Cảnh Vân bật thốt ra. Vừa nhìn thấy ánh mắt oán hận của Bạc phu nhân, hăn nhất thời cảm thấy nhức đầu, nhưng cũng không biết nên giải thích như thế nào, chỉ đành phải nói, “Thương thế của người không thể đi đường dài.”

Duy Tang giật mình, cũng không muốn dây dưa tiếp, xoay người trở về phòng.

Âm thanh huyên náo phía sau dần dần nhỏ lại, ước chừng là Cảnh Vân rốt cuộc vẫn khuyên Bạc Cơ đi rồi. Nàng lại nhìn thoáng qua thư phòng hiện không một bóng người, Giang Tái Sơ thật sự đã rời khỏi.

Tâm trạng ngẩn ngơ ngồi bên cạnh bàn, lúc uống nước mới cảm thấy hương vị có chút kỳ quái, Duy Tang nhìn thoáng qua Vị Hi đang hé miệng cười trộm, lúc này mới phát hiện mình đang bưng một chén thuốc vừa mới sắc xong.

“Cô nương uống hết đi.” Vị Hi cười nói, “Vừa mới sắc đây.”

Nàng bóp mũi uống vào, lại thấy cửa Cảnh Vân tiến vào. Thấy nàng uống thuốc xong, hắn mới nói: “Dưỡng thân thể cho tốt, qua hơn mười ngày nữa ta sẽ cho người đưa ngươi đi.”

“Đi đâu?”

“Chỗ của tướng quân.” Hắc bình tĩnh nói, ánh mắt sâu thẳm dừng trên người Hàn Duy Tang, dường như đang cẩn thận xem xét nét mặt của nàng.

“Hắn bắc chinh sao?” Duy Tang giật mình, “Ta đi cùng với hắn sẽ có nhiều bất tiện...”

“Điểm này ngươi biết ta biết, huynh ấy đương nhiên cũng biết.” Cảnh Vân thản nhiên nói, “Nhưng hết lần này đến lần khác huynh ấy không bỏ được ngươi.”

Duy Tang trầm mặc.

“Hàn Duy Tang, nếu ta là huynh ấy, lần đầu gặp ngươi ta đã giết trăm ngàn lần.”

Duy Tang cũng không phải lần đầu tiên nghe hắc nói như vậy, khóe môi thoáng cười, nhưng lại động tới vết thương vừa vỡ ra vào hôm qua, nàng chợt đau nhói: “Thế đấy, có đôi khi... ta thật hi vọng hắc và ngươi nghĩ giống nhau.”

Ánh mắt trong veo của Cảnh Vân xẹt qua một tia tức giận, nhưng hăn rút cuộc lại nhin xuống, “Lần này, người chớ lại phụ lòng huynh ấy.”

Nàng lẳng lẳng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói thì thầm: “Ta nợ hăn bao nhiêu, tóm lại, ta nhất định sẽ trả lại cho hăn.”

Chạy nhanh mấy ngày, kỵ binh tiên phong Quan Ninh quân tinh nhuệ đã đến ranh giới Thường Hoài.

Nửa đêm đầu chỉ có một canh giờ để nghỉ ngơi, mấy vạn nhân mã vẫn chưa kịp nấu cơm, chỉ im lặng ăn lương khô dưới làn mưa nhỏ lạnh lẽo rồi dựa vào ngựa ngủ một lát. Tiền phương lại truyền chỉ thị tới, không thể trì hoãn, lập tức lên đường. Mưa dần dần lớn, đường trở nên lầy lội khó đi, nhóm kỵ binh xuống ngựa, lặng lẽ nằm dây cương đi về phía trước. Gian khổ hành quân như vậy, nhưng không ai dám lên tiếng phàn nàn. Bởi vì mỗi binh sĩ đều biết, thống soái bọn họ thống ở phía trước cũng dầm mưa lạnh, cũng ăn lương khô.

“Kinh thành truyền tới mật báo.” Liên Tú ghì cương ngựa, đưa lạp hoàn (5) cho Giang Tái Sơ.

(5) lạp hoàn: dùng sáp tạo thành một cái lọ hình tròn, bên trong đựng thuốc viên, ngày xưa người ta còn sử dụng những lọ tròn này để dấu mật thư

Mưa càng lúc càng lớn, tựa như nghiêng đổ màn trời. Giang Tái Sơ nhận lấy lạp hoàn, thúc ngựa đi tới một gốc cây, lệnh cho tùy tùng đốt lửa sáng lên.

Bóp nát lạp hoàn, mảnh giấy bên trong lại chỉ có một câu: Nguyên Hạo Hành xuất kinh, chẳng biết đi đâu.

Mưa xuyên qua tàng cây liễu rơi xuống, nhanh chóng làm ướt chữ viết, mực nhòe thành một mảnh. Giang Tái Sơ thu lòng bàn tay lại, trầm ngâm không nói gì.

“Còn có một thứ.” Liên Tú đến bên cạnh hãn, lau nước mưa trên mặt một cái, đưa tấm da dê đang hé ra đang được đóng bằng phong ấn.

Trên phong ấn in hoa văn mặt trời, sau khi xé mở, hãn nhìn một lần, sắc mặt dần dần cứng lại.

“Tướng quân, bên trên nói cái gì?” Nhận thấy sắc mặt hãn khác thường, Liên Tú liền hỏi tới.

“Cảnh Vân bên kia đã xuất phát chưa?”

“Hôm kia đã xuất phát rồi.”

Giang Tái Sơ chăm chú nhìn tia chớp chém giữa trời, đột nhiên nói: “Từ lúc đoạt được thành Trường Phong đến nay đã qua bao nhiêu ngày?”

“Gần hai mươi ngày.”

“Hai mươi ngày...” Trong lòng hãn mơ hồ có chút bất an, mà lúc này đây, ngoại trừ dốc hết sức tiến lên, hãn cũng không thể nào có thể tưởng tượng được nữa. Hãn trầm ngâm một lát rồi hạ lệnh: “Toàn quân lên ngựa, sáng mai cần phải đến cảnh nội Hoài Châu.”

Quan Ninh quân nhận được mệnh lệnh, lục tìm hắc giáp, nhóm kỵ binh im lặng xoay người lên ngựa, hàng ngũ kéo dài không dứt như cự long thức tỉnh, từ trước ra sau, chạy băng băng về phía trước trong đêm tối.

Tiếng sấm vang ầm ào ào vọng tới, mà tia chớp cũng không ngừng nghỉ, rọi sáng bốn phía đồng không mông quạnh.

Tầm mắt bị tia chớp làm cho nhiễu loạn, một ý niệm trong đầu chợt lóe lên, Giang Tái Sơ chợt ghìm cương ngựa, nhưng lại cảm thấy vô cùng lạnh lẽo giữa mưa gió. Hãn vô thức hô to: “Liên Tú!”

“Có!”

“Người dẫn theo thân vệ của ta, lập tức trở về thành Trường Phong, đón Hàn cô nương!” Hắc trầm mặc, nắm chặt dây cương trong tay.

“Ngay bây giờ?” Liên Tú giật mình.

“Lập tức trở về!” Khóe môi Giang Tái Sơ nhếch lên, nước mưa theo hai má rơi xuống, lộ ra đường nét lạnh lùng nghiêm nghị.

“Thượng tướng quân, thân vệ của ngài cũng chưa bao giờ rời khỏi ngài... Hay là ta điều động Quan Ninh quân...”

Giang Tái Sơ không nghe hắc nói hết.

Phía sau hắc, một đội kỵ binh hơn mười người bước ra khỏi hàng, tuần mã cúi đầu, mũi phát ra tiếng phì phì. Nhóm kỵ binh một màu giáp đen, đứng im lặng. Đội thân vệ này được tuyển chọn kỹ càng từ trong Thần Sách quân, sáu bảy năm trước đã bắt đầu đi theo Thượng tướng quân, ngày thường lặng lẽ, cũng không thấy tung tích... lại như bóng đen, một tắc cũng không rời.

“Vô Ảnh, theo Liên Tú tướng quân trở về, nhất định mang nàng quay lại.”

Lúc này, thành Trường Phong cũng đang có một trận bão.

Binh sĩ tuần phòng vẫn trực trên tường thành như mọi ngày, bởi vì mấy đại quân doanh mấy ngày qua vừa rút khỏi, thành trì lớn như vậy trong màn mưa lại hiện ra vài phần tịch mịch trống trải.

Mưa càng lúc càng lớn, đước đầu tường như muốn bị dập tắt.

Binh sĩ trên tường thành tránh dưới mái hiên quan sát, thử tránh khỏi trận mưa này, nhưng vừa xoay người chớp mắt một cái, hắc cảm thấy mình đang xuất hiện ảo giác...

Dưới tường thành, đầy khắp núi đồi sáng lên ánh lửa. Ánh sáng này như bị nước mưa làm cho lung lay, lại như ánh mắt dã thú trong màn đêm u tối, óng ánh tỏa sáng.

Binh sĩ dụi dụi mắt, rốt cuộc cũng xác định mình không có nhìn lầm, quay người vọt vào lầu quan sát, ra sức đánh trống.

Tùng... tùng... tùng...

Tiếng vọng trang nghiêm xuyên khắp màn mưa dày đặc, vang vọng khắp thành.

Vết thương trước ngực Duy Tang đã dần dần hồi phục, lại bị tiếng mưa đêm nay thúc giục ngủ không yên.

Vị Hi chạy vội vào, lớn tiếng nói: “Cô nương, không xong rồi! Quân giặc đánh tới!”

Vừa mới vào phòng, nàng ta đã thấy Duy Tang đứng bên cửa sổ nhìn về phía tường thành xa xa, trên người cũng đã mặc xiêm y, thần sắc bình tĩnh.

“Cô nương, quân giặc đã công thành rồi!” Vị Hi sợ tới mức phát run, “... Làm sao bây giờ?”

Duy Tang quay đầu lại, cười an ủi với nàng ta, “Đừng sợ, chúng ta không có việc gì đâu.”

Chỉ đơn giản với những lời nói này, Vị Hi đã trấn tĩnh trở lại, hốt hoảng trong nháy mắt vụt qua.

“Hàn cô nương.” Ngoài phòng có người gõ cửa, giọng nói cực kỳ lễ độ.

Duy Tang ra hiệu cho Vị Hi đi mở cửa, một binh sĩ toàn thân mặc áo giáp tiến vào, cung kính nói: “Thành Trường Phong có địch đến, mặt tướng đưa cô nương ra khỏi thành.”

“Giữ được không?” Duy Tang khẽ hỏi, “Là ai đến?”

“Những chuyện này mặt tướng không biết.” Người nọ chỉ nói, “Cô nương đi ngay thôi.”

Đợi cho đến khi ra khỏi phủ tướng quân, nàng mới phát hiện trước cửa, trên phố đã đứng hơn mười người, nam tử dẫn đầu đưa dây cương cho Hàn Duy Tang, hỏi: “Cô nương có thể cưỡi ngựa không?”

Duy Tang gật đầu một cái, xoay người lên ngựa, lại quay sang hỏi Vị Hi: “Em biết cưỡi ngựa không?”

Vị Hi lắc lắc đầu.

“Lại đây, cưỡi cùng với ta.” Duy Tang vươn tay về phía nàng.

Tên quân sĩ kia ôm lấy Vị Hi, đặt lên trước ngựa, quát một tiếng: “Đi!”

Bọn họ trước đi về hướng đông bắc, lúc tới một giao lộ trong thành, Duy Tang bỗng nhiên ghìm cương ngựa, băng thẳng qua hàng ngũ, kẹp ngựa lại, chạy về phía đầu tường thành. Bọn thị vệ đi cùng hiển nhiên không biết kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng tốt như vậy, ngăn người một lát rồi mới giục ngựa đuổi theo.

Duy Tang chạy về phía lầu trên tường thành, nhìn về phía đằng xa. Trong làn mưa lớn, ở cổng thành hướng bắc đã bắt đầu cuộc chiến công thành. Dưới tường thành thấy không ít bó đuốc sáng lóe lên, thang mây được dựng lên dày đặc, mũi tên xuyên qua như sao rơi.

Lại là một tia chớp xẹt qua.

Mưa vẫn không ngừng rơi, Duy Tang cuối cùng cũng thấy rõ, trong hàng ngũ quân địch, soái kỳ đón gió bão mãnh liệt, viết đúng một chữ “Nguyên”!

Âm thanh ầm ầm vang từ xa đến gần, ngay cả tường thành kiên cố cũng khẽ chấn động.

“Là Nguyên Hạo Hành sao?” Trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nàng lẩm bẩm, “Sao lại là hãn thống lĩnh quân đội?”

“Hàn cô nương, thành lâu nguy hiểm!” Thị vệ cuối cùng cũng thúc ngựa chạy lại gần, ngăn ở trước người Duy Tang, chặn tầm mắt nói, “Cô nương, mau xuống lầu đi!”

“Ta chỉ muốn nhìn một cái, rốt cuộc là ai đột kích.” Duy Tang thấy mình không phải, liền cười, “Ta xuống ngay.”

“Tướng lĩnh thủ thành là ai?” Duy Tang đột nhiên hỏi.

“Hồng Lăng đang đốc chiến ở tường thành phía bắc.”

“Vậy chúng ta làm sao trở ra?”

Còn chưa đợi giải đáp, một đội quân sĩ đã chạy từ phía đông bắc tới, miệng hô lớn: “Mau! Khẩn trương ra khỏi thành!”

Trước khi rời đi, Giang Tái Sơ quả nhiên đã bố trí toàn diện một cách thỏa đáng, chỉ là... hãn có đoán trước được Nguyên Hạo Hành ngàn dặm tập kích, đánh thẳng vào Trường Phong không? Nếu dự liệu được, hãn sẽ phản kích thế nào? Thành Trường Phong có thể chống lại cuộc tiến công này hay không?

Trong đầu Duy Tang xoay tròn bao nhiêu suy nghĩ, chạy tới dưới cửa thành đông bắc, cổng thành đã mở ra một cửa nhỏ, vừa vặn một người một ngựa đi qua. Duy Tang đang muốn tiến lên, lại bị kéo cương ngựa lại, tên thị vệ kia nghiêm nghị nói: “Cô nương, để phòng vạn nhất, người của chúng ta ra ngoài trước.”

Bọn thị vệ đi ra ngoài được hai phần ba, hăn mới buông dây cương ra, ý bảo nàng đi tới trước.

Cẩn thận như vậy, không biết phòng ngừa quân địch bên ngoài thành, hay là nàng...

Trong lòng Duy Tang hiểu rõ, nhưng nàng cũng không nói thẳng ra, ngoan ngoãn giục ngựa chạy ra.

Cửa thành phía sau từ từ khép lại, tựa hồ cũng ngăn cản chiến dịch phòng thủ khốc liệt, mà bọn họ một chút cũng không hề ngừng lại, đi thẳng về hướng đông bắc.

Phi nhanh gần cả đêm, thoát cái đã đến bình minh, mưa rớt cuộc cũng ngừng rơi.

“Đằng trước có nhiều miếu thờ bỏ hoang.”

Thị vệ đi đầu phát tay một cái, “Vào trong đó nghỉ ngơi nửa canh giờ.”

Duy Tang cũng không biết đây là nơi nào, chỉ có cây cối thấp thoáng, rừng trúc rậm rạp, miếu thổ địa bị phá vỡ kia cũng chỉ có vài miếng ngói đen che đậy. Tượng Phật đã sớm nghiêng ngả, mạng nhện kết chằng chịt, đi vào trong đó chỉ có một mùi hắc khó chịu...

“Cô nương, sao cưỡi ngựa lại khó như vậy chứ?” Vị Hi ngồi bên cạnh Duy Tang, khẽ than phiền, “Giống như... bị bổ ra làm hai miếng.”

Duy Tang cười một tiếng, “Tập dần sẽ quen thôi.”

“Có người đến truy sát chúng ta sao?” Vị Hi nhích lại gần đồng lửa, tuy là ngày hè nhưng vì đêm mưa cả đêm, lúc này nàng cóng đến run cầm cập, “Cô nương, người sợ không?”

Duy Tang ôm hai đầu gối, bên tai là tiếng củi lửa cháy bùng.

“... Nàng sợ không?”

Đó là lúc hắc nằm trong lòng mình, cả người đều là máu, nhiều vết thương như vậy... Nàng thậm chí còn không biết nên bắt đầu cầm máu từ chỗ nào.

Nhưng hắc quay đầu lại, chỉ nhìn ánh mắt của nàng, giọng nói ấm áp bình tĩnh, “Nàng sợ không?”

Nàng cố nén những giọt lệ rơi xuống, rớt cuộc nói, “Chàng sắp chết, ta ngược lại không sợ... Cùng lắm thì.. là cùng nhau chết.”

Bình tĩnh từ trong ký ức, Duy Tang cười vỗ vai Vị Hi, “Đừng sợ, không có việc gì.”

Lời còn chưa dứt, ngoài miếu đã vang lên tiếng huyết sắc nhọn.

Duy Tang vừa đứng dậy đã thấy thị vệ chạy vội lại la lên: “Hàn cô nương, lập tức lên ngựa, đi về hướng đông bắc sẽ có người tiếp ứng...”

Ngoài cửa đã có vài mũi tên lửa thừa bắn tới, bọn thị vệ đều đứng lên, xem ra một nửa sẽ nghênh địch, một nửa kia sẽ hộ tống Duy Tang rời đi. Duy Tang và Vị Hi cười chung một con ngựa, đi theo vài tên thị vệ hướng về phía đông bắc. Phía sau truyền đến tiếng chém giết, có lẽ kẻ thù tập kích với tốc độ cực nhanh.

Chạy một mạch hơn mười dặm, một mũi tên đột nhiên phóng tới, một kỵ binh bên cạnh Duy Tang trúng tên, lập tức té xuống. Ngựa bị kinh hãi, chạy như điên về phía trước, lại kéo theo thân thể tên thị vệ kia, máu tươi văng khắp nơi.

“Bên này cũng có quân địch!”

Bọn thị vệ rút trường đao ra, chặn trước ngựa Duy Tang, đẩy ra loạt tên thứ nhất. Người dẫn đầu xoay người lại, trầm giọng nói: “Chạy về phía trước.

Chờ giải quyết xong đám này, lát nữa thuộc hạ sẽ chạy tới.”

Mưa tên đã qua, mũi tên ngổn ngang trên mặt đất, cùng với vài thị vệ bị thương, nhưng rõ ràng đây chỉ mới bắt đầu. Cách đó không xa hẳn là có nhiều quân giặc đang tụ tập, chuẩn bị bao vây tiêu diệt.

Có lẽ điều này cũng có nghĩa là bọn thị vệ bị phục kích ở trong miếu cũng đều đã bỏ mình.

Những người còn lại không nhiều, bất quá hơn hai mươi người, nhưng mà khi hắn nói ra những lời này lại giống như tường đồng vách sắt, sự yên lặng tràn trề dũng mãnh quyết tiến không lùi.

Duy Tang đến giờ vẫn không biết tên của gã thị vệ kia, khẽ vuốt cằm, “Bảo trọng.”

Vị Hi sau lưng còn đang run, lúc này Duy Tang không còn sức lực để an ủi nàng ta, chỉ điều khiển tuần mã, phóng qua một dòng suối nhỏ, đột nhiên lại ghìm cương ngựa.

“Cô nương, làm sao vậy?” Vị Hi sợ run.

Duy Tang nhẹ nhàng tung người xuống ngựa, đặt cương ngựa trong tay Vị Hi, “Em ở đây chờ ta, có chuyện gì cũng đừng đi.”

Vị Hi còn chưa kịp trả lời, Duy Tang đã vạt bụi cây ra, đi sâu vào trong.

Đi thẳng vào bên trong, không ít thi thể nằm ngổn ngang, nhìn quần áo trên người, có người của mình, cũng có quân địch.

Duy Tang kìm nén hơi thở, khẽ bước nhẹ, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng người phía trước, cùng với tiếng gào khóc.

“Rắc” một tiếng.

Dưới chân là một nhánh cây bị đập gãy, tên binh sĩ kia chuyển sắc mặt, thấy có người đến thì động tác dừng lại một chút. Chợt phát hiện lại là một cô gái, hần đột nhiên trầm tĩnh lại, cười nói, “Lại tới thêm một người.”

Phía sau hần cũng là một nữ nhân, đang thừa cơ lui lại phía sau mấy bước.

Duy Tang chậm rãi đi lên trước, tên binh sĩ kia nghênh đón, tóm lấy cánh tay Duy Tang, xoẹt một tiếng, kéo một vạt váy dài của nàng xuống. Đang định trói chặt nàng lại, hần thấy nàng không hề có ý phản kháng, cũng không nhìn được nhìn nàng một cái.

Chỉ liếc mắt như vậy, động tác trên tay hần chậm lại, một tia sáng xẹt qua, lạnh lẽo lướt qua cổ họng. Trong nháy mắt, máu tươi bắn mạnh ra, cuống họng hần phát ra tiếng hự một cái rồi ngã xuống đất.

Trên mặt vẫn còn mấy giọt máu tươi rơi xuống, mang theo cảm giác sềnh sệch, Duy Tang cũng không lau đi, lập tức đi qua kéo nữ nhân quần áo xộc xệch kia, trầm giọng nói: “Mau đi với ta!”

Bạc Cơ còn nhớ lúc nam nhân kia nhào tới, trên người vẫn còn mang theo mồ hôi và mùi máu tanh tươi. Nàng ta nghĩ mình sắp chết, đội vệ binh đã chết trận, bên người ngay cả vũ khí cũng không giữ lại. Tay hần đã chạm đến ngực mình, vạt áo đã bị kéo ra, lại nghe thấy tiếng bước chân. Nàng ta từng nghe qua nữ quyến trên chiến trường sẽ bị kẻ thù làm nhục, lại không ngờ chính mình cũng sẽ gặp vận rủi như vậy... Chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu, không ngờ lại có người đến cứu nàng ta.

Mà người nọ, chính là Hàn Duy Tang.

“Làm sao người biết ta ở trong này?” Nàng ta mê man hỏi.

“Trang sức của người rơi đầy đất.” Duy Tang không muốn nhiều lời, chỉ bảo nàng ta nhanh chân một tí, “Nhanh lên, nơi này bất cứ khi nào cũng có thể có người đến.”

Ra khỏi cánh rừng, Vị Hi còn giữ ngựa, lo lắng nhìn xung quanh, nhìn thấy nàng đi ra thì thở phào nhẹ nhõm: “Cô nương, người đã trở lại!” Nàng ta thấy Duy Tang dẫn theo một nữ nhân phía sau, mặt sa sầm lại, “Cô nương, người muốn dẫn nàng ta theo sao?”

Có lẽ là ánh mặt trời dần hạ xuống, Bạc Cơ đột nhiên bừng tỉnh: “Người... người giết người? Người vừa rồi dùng cách gì giết hẳn?”

Duy Tang nhíu mày, trong lòng biết nàng ta bị dọa cho kinh hãi. Nàng cũng không để ý, chỉ nói: “Vị Hi, đỡ Bạc phu nhân lên ngựa.”

Vị Hi mặc dù không tình nguyện nhưng cũng chỉ có thể vờn tay.

Bạc Cơ lại dùng sức đẩy nàng ra, móng tay thật dài cào lên tay Vị Hi chảy máu. Nàng ta gào to lên: “Cút ngay! Đừng đụng vào ta!”

Duy Tang lại nhíu mày, “Nếu người lại nổi điên, ta sẽ ném người đi, người tự mà tìm đường sống.”

Có lẽ là vừa chứng kiến cảnh tượng đội vệ binh bị tiêu diệt, Bạc Cơ co rúm lại một chút, “Người... Người vì sao lại cứu ta?”

“Người là nữ nhân của hắn, ta không thể nhìn người bị làm nhục.”

Bạc Cơ giật mình, sắc mặt trắng bệch lộ ra vẻ không thể tin được.

Duy Tang lại không thèm để ý, giao dây cương vào tay Vị Hi, “Con ngựa này không chịu được ba người ngồi chung, em và Bạc Cơ chạy về hướng đông bắc, sẽ có người tới tiếp ứng.”

Nàng nhìn về phía Bạc Cơ: “Người biết cưỡi ngựa không?”

Bạc Cơ chỉ nhìn nàng chăm chăm, cũng không mở miệng.

“Vị Hi, em là một cô nương thông minh. Hôm qua đã cưỡi ngựa rồi, vừa rồi ta lại mang theo em đi một đường, hiện giờ chắc em cũng biết một chút chứ?” Giọng nói Duy Tang chậm chậm mà dịu dàng, “Em mang theo Bạc phu nhân, đi về phía bên kia, đừng có ngừng lại.”

“Cô nương người làm sao bây giờ?” Vị Hi khóc to lên, “Người và nàng ta đi với nhau đi, Vị Hi ở lại!”

“Không được khóc! Lên ngựa!” Nét mặt Duy Tang trở nên nghiêm nghị. Vị Hi nhìn sắc mặt của nàng, không dám cãi lời, trèo lên lưng ngựa.

“Người cũng lên ngựa!” Duy Tang tự mình vươn tay đỡ Bạc Cơ. Nàng ta rất cuống cũng giật mình tỉnh lại, hét to: “Người tính làm cái gì vậy? Ta... ta không cần người cứu! Thượng tướng quân sẽ đến cứu ta!”

Duy Tang lạnh lùng nhìn nàng, bỗng nhiên cười một tiếng.

Bạc Cơ chưa bao giờ thấy nụ cười của nữ nhân này. Trước đây, nàng luôn cúi đầu, nhún nhường, nhịn nhục. Nhưng hiện tại, nàng lại như thay đổi thành một người khác, hơi hất cằm, cười kiêu ngạo như vậy, khoe mắt lộ ra vẻ khinh miệt, dường như đối với nàng, nhưng lại loáng thoáng không phải... Nói đúng hơn, trong mắt nàng căn bản không có sự tồn tại của mình.

Nàng ta đột nhiên hiểu được, trước kia Hàn Duy Tang nhượng bộ mình, không phải là vì sợ hãi, chính là bởi vì... coi thường.

Trong lòng như bị đục khoét, nàng ta muốn nói cái gì cũng bị đập tan, lúc này đáy lòng trở nên yếu đuối. Duy Tang thu lại ý cười, không nhanh không chậm lên tiếng.

“Thượng tướng quân Giang Tái Sơ của người có lẽ là nam nhân coi người như trân bảo, nhưng ta cũng không lạ gì.” Duy Tang gằn từng tiếng, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Người từng thấy vết thương sau lưng

hắn chưa? Biết đó là do thế nào mà có không? Người biết hắn vì sao phải phản nghịch Tấn triều không?”

Bạc Cơ kinh ngạc nhìn Hàn Duy Tang, khuôn mặt bình tĩnh của nàng, phong thái thanh quý đến cực điểm. Nói nhiều chuyện vô lý như vậy, nhưng trong lòng nàng ta... trong lòng nàng ta lơ mờ, thế nhưng cảm thấy nàng cũng không có lừa mình.

“Người có biết hắn từng cầu hôn ta, cuối cùng, là ta không muốn gả cho hắn không?”

“Người có biết hắn vì cứu ta, ngay cả tính mạng đều không cần không?”

“Người cảm thấy ta đang tranh giành với người? Nhưng người có gì tốt để ta phải giành giật?”

Duy Tang dừng một chút, đuôi lông mày khẽ nhếch, im lặng cười: “Người phải biết rằng, ta cứu người, đều không phải là vì người...”

“Chính là bởi vì, Giang Tái Sơ còn sẵn lòng sủng ái người như vậy, là trái tim hắn chưa từng bị ta tổn thương đến tận cùng, người vẫn còn có chút giá trị với hắn.”

Bên môi nàng lướt qua một tia cười khổ, lại nuốt vào một câu cuối cùng, dùng âm thanh chỉ có chính mình nghe được:

“Cả đời này ta nợ hắn, bất quá là trông mong hắn chớ có để trái tim nguội lạnh lần nữa.”

Chính lời vừa rồi càng khiến người ta kinh sợ hơn cả tiếng sấm sét đêm qua. Bạc Cơ dùng sức cắn môi, rõ ràng nàng ta ngồi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn nữ nhân này nhưng lại cảm thấy từng chữ này lại khiến mình hèn mọn đến cực điểm.

Duy Tang cũng không nhiều lời nữa, dùng sức vỗ mông ngựa một cái, quát to: “Đi mau!”

Ngựa hí vang một tiếng, nhảy lồng lên tiến về phía trước. Bạc Cơ ôm chặt thắt lưng của Vị Hi, lại nhịn không được mà quay đầu nhìn một cái.

Hàn Duy Tang đứng trên vũng bùn, búi tóc đã sớm xõa ra, quần áo cũng lấm lem, thậm chí trên mặt còn có vết máu chưa lau đi. Nhưng bộ dạng chật vật lúc này không hề làm tổn hại đến khí phách của nàng. Sự kiêu hãnh của nàng rốt cuộc khiến cho Bạc Cơ cảm thấy... Khó có thể nhìn gần như vậy, càng khó có thể với tới.

Khi cuối tầm mắt không còn nhìn thấy ngựa và hai bóng người nữa, Duy Tang nghe thấy tiếng vó ngựa, tiếng bước chân phía sau càng ngày càng tới gần.

Một đội kỵ binh tinh nhuệ, thân áo giáp màu bạc, trên mũ giáp là dây tua hồng hùng hực, đúng là đang chạy nhanh đến hướng mình đang đứng.

Duy Tang đứng bất động tại chỗ, mãi đến khi đội kỵ binh vây quanh, người cầm đầu lạnh lùng liếc mắt đánh giá nàng, có chút khó hiểu: “Người mà thành Trường Phong suốt đêm hộ tống ra ngoài là một tì nữ?”

Trường đao trong tay hắt bổ xuống một cái, ra vẻ như đang muốn chặt xuống. Duy Tang không hề tránh né: “Ta muốn gặp Nguyên Hạo Hành.”

Người nọ thu trường đao lại, “Tên húy của Nguyên đại nhân có thể cho người gọi thẳng sao?”

“Ta muốn gặp Nguyên Hạo Hành.” Duy Tang bình tĩnh lặp lại, “Ta thuộc đội vệ binh của Giang Tái Sơ, đưa người nọ ra ngoài thành. Dẫn ta đi gặp hắn.”

Người kia nhìn nàng tính toán một chút, lại khẽ bàn bạc với người bên cạnh mấy câu rồi thu hồi trường đao, cúi người nâng Duy Tang ngồi lên trước mình, ghì cương ngựa quay lại, hô một tiếng: “Trở về!”

Ước chừng là lúc chạng vạng đã về đến thành Trường Phong.

Chẳng qua là lúc rời đi, Duy Tang ở trên tường thành nhìn xuống cơn sóng lớn công thành cuộn trào mãnh liệt; lúc này, nàng đang ở trong cơn sóng to ấy, lập tức bị đưa đi doanh trưởng chủ soái.

Thị vệ xốc tấm vải bố giấy dầu nặng trĩu lên, nam nhân đang ngồi sau án ngẩng đầu, con người màu trà hờ hững lưu chuyển, cuối cùng đọng lại về trầm tĩnh, cũng không hề e ngại cô gái trẻ bên cạnh.

Sau một lát, hắn đứng lên, khẽ cười nói: “Ta nói là ai, hóa ra là Gia Hủy Quận chúa.”

Trong trí nhớ Nguyên Hạo Hành còn dừng lại ở mấy năm trước, lúc hắn đứng giữa hàng ngũ quan viên, phẩm cấp không cao, khuôn mặt tuần mỹ thanh tú. Khi đó Duy Tang nhìn hắn, hắn chỉ cảm thấy lạnh lẽo như đầm băng, vô hình trong lòng khẽ run, nhưng Giang Tái Sơ lại nói bên tai nàng: “Đó chính là Nguyên Hạo Hành.”

Trước khi ra khỏi đất Thục, nàng đã từng nghe đến tên của nam nhân trẻ tuổi này. Võ tướng trong Tấn triều đều xuất thân từ Cảnh gia, mà quan văn thì do Nguyên gia cầm đầu. Khi đó Duy Tang vì biết kinh thành đệ nhất mỹ nhân là nữ nhi của Nguyên gia, lại từng được chỉ hôn cho Giang Tái Sơ nên cũng cảm thấy vô cùng hứng thú với Nguyên gia.

“Vậy nam tử đẹp nhất kinh thành là ai?”

Giang Tái Sơ cười nói: “Cái này thật làm khó ta, Cảnh Vân đệ nói xem?”

Cảnh Vân dẫn đo, “Cũng có người nói Nguyên Hạo Hành rất đẹp...”

Duy Tang ngoạo đầu, đánh giá Giang Tái Sơ từ trên xuống dưới, sống mũi thẳng thanh tú, mày kiếm nghiêng nghiêng, môi mỏng như vậy nhưng đẹp nhã nhặn... Còn Nguyên Hạo Hành kia, chẳng lẽ là đẹp hơn hẳn sao?

Có lẽ là đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, ý cười trên khóe môi Giang Tái Sơ càng sâu, nhưng hắn chỉ thản nhiên nói: “Hạo Hành quả thật được khen ngợi là mỹ nam, trong kinh thành được gọi là Phong Nghi (6) có một không hai, chẳng qua là trong lòng hắn chưa bao giờ ưa thích cái chức vị này.”

(6) Phong Nghi: xuất phát từ Giản Văn Đế đời Tấn: “Đế thiếu hữu phong nghi, thiện dung chỉ.”, phong nghi: phong độ, dung chỉ: dung mạo cử chỉ

“Chàng và hắn... cùng Nguyên gia... rất thân thiết sao?” Duy Tang ngập ngừng hỏi.

Cảnh Vân đã thức thời lách mình tránh ra, hắn liền không có gì cố kỵ nữa, vô cùng thân mật nhéo hai má nàng một cái, khẽ cười: “Mặc dù ta từng có hôn ước với tiểu thư của Nguyên gia nhưng cũng chỉ gặp qua vài lần ở yến hội. Nàng còn muốn hỏi gì, cứ hỏi thẳng đừng ngại.”

Nàng lấy tay nâng cằm, hỏi nhỏ: “Nếu hôn ước giữa chàng và Nguyên gia tiểu thư không bị xóa bỏ, sao chàng có thể gặp ta?”

Hắn cười nhẹ một tiếng, đầu ngón tay cuốn lấy những sợi tóc mềm mại của nàng, cười giễu: “Nàng có nguyện cùng chung một chồng với nữ nhân khác?”

Duy Tang thẳng người lên, dùng sức lắc lắc đầu, cực kỳ nghiêm túc phòng má: “Chàng đừng mơ tưởng!”

Hắn làm như có thể đoán ra câu trả lời của nàng, cười nhẹ nhàng, “Tóm lại ta muốn cưới hỏi nàng đón vào cửa đàng hoàng, như vậy thì hôn ước kia thế nào cũng phải tìm cách hủy xuống.”

Rõ ràng là đang nói đùa, nàng lại lấy làm thật, giận dữ nói: “Nguyên tiểu thư kia cũng thật đáng thương...”

Giang Tái Sơ cười khẽ: “Làm sao biết chứ? Con cái quý tộc trong kinh thành, người muốn lấy nàng ta có ngàn vạn người. Ta lại cảm thấy nàng đi theo như một Hoàng tử nghèo túng như ta thế này, về sau mỗi ngày phải phập phồng lo sợ mới là đáng thương đấy.”

Duy Tang biết hắn hay nói đùa, lại cười không nổi, chỉ có thể dùng sức bắt lấy tay hắn, gằn từng chữ: “Sao chàng lại nghĩ như vậy?” Nàng dừng một chút, gò má có chút ửng đỏ, “Ta lại cảm thấy, gả cho chàng thật sự là một chuyện vô cùng tốt.”

Bây giờ hồi tưởng lại, khi đó hai bên hứa hẹn như thế, từng chuyện đều không thể thực hiện, nhưng cũng làm người ta than tiếc. Duy Tang mỉm cười, “Nguyên đại nhân, ba năm không gặp.”

Nguyên Hạo Hành vòng qua án, đứng trước mặt nàng.

Hắn xuất thân là văn thần, mặc dù đang ở trong quân doanh cũng mặc áo bào, trường bào trắng thuần đơn giản thanh nhã, khuôn mặt tuấn mỹ như họa, giọng nói cũng tao nhã: “Người mà Ninh Vương điện hạ đêm khuya hộ tống hóa ra là Quận chúa, như vậy ta liền hiểu ngay.”

Cho đến hiện giờ, hắn vẫn gọi Giang Tái Sơ là Ninh Vương điện hạ như cũ, Duy Tang cười cười, cũng không nói gì.

Ánh mắt Nguyên Hạo Hành dừng trên người nàng một chút, “Thật ra cho đến bây giờ, ta vẫn không biết Quận chúa rốt cuộc có điểm nào hấp dẫn Ninh Vương điện hạ mà lại khiến hắn cam chịu vì nàng, không tiếc lật đổ thiên hạ.”

Duy Tang biết hắn chẳng qua chỉ đang cảm khái, vẫn chưa trả lời, trong lòng lại buồn bã, chuyện vương triều kia nàng nên trả lời thế nào?

Hắn vẫn không nhanh không chậm nói: “Nếu luận về dung mạo nhan sắc, chỉ sợ Quận chúa còn kém xa xá muội...”

“Nguyên đại nhân đứng đầu văn thần, lần này sao có thể mạo hiểm thân chinh thành Trường Phong? Không sợ Hoàng đế và Thái hậu trong kinh thành có gì bất trắc sao?”

“Hóa ra Quận chúa vẫn quan tâm đến ta.” Nguyên Hạo Hành mỉm cười, lệnh cho thị vệ bưng trà lên, ra vẻ nói chuyện rất lâu, “Tình hình hiện giờ trong triều cũng không nhất định phải gạt Quận chúa. Thái Hoàng Thái hậu và Chu Ngân Sinh đều mong ta sát vũ mà trở về, nhất thời nửa khắc cũng sẽ không xuống tay với Hoàng thượng, ta đây cũng không lo lắng.”

“Cho nên, tin tức thành Trường Phong rơi vào tay giặc vừa đến kinh thành, người liền vào cung ngay trong đêm, đòi binh phù trong tay Thái hậu và Hoàng đế chạy thẳng đến đây?”

“Không sai.” Nguyên Hạo Hành nói băng quơ, “Đương nhiên cũng phải có chuẩn bị.”

“Đáng tiếc Giang Tái Sơ không ở trong thành.” Duy Tang thở dài một tiếng, “Đại nhân lại chạy không một chuyến.”

Nguyên Hạo Hành nở nụ cười, mắt phượng đẹp dễ cong lên, tựa như có chút buồn rầu: “Đúng vậy. Ta cũng không nghĩ tới hắn đã đi rồi.” Hắn chuyển đề tài, “May mà Quận chúa ở trong doanh trại của ta, có lẽ hắn sẽ vì nàng mà trở lại.”

Duy Tang mỉm môi, “Thế thì chỉ sợ đại nhân phải thất vọng.”

Nguyên Hạo Hành cười không đáp, dường như cảm thấy hứng thú với chuyện cũ: “Quận chúa cũng biết, năm đó nếu đám người trong triều nghe lời ta nói cũng sẽ không rơi vào cục diện thế này.”

“Đại nhân lúc ấy nói gì?”

“Không nói gì cả, chẳng qua là cảm thấy, nếu có một ngày phải giết Ninh Vương, mấy người kia lại rườm rà lắm điều nên mới gặp nhiều phiền toái như vậy.” Nguyên Hạo Hành than tiếc nói, “Cũng coi như là ý trời vậy, chỉ tiếc một đoạn nhân duyên tốt của Quận chúa.”

Duy Tang khẽ mỉm cười, “Đều đã qua lâu như vậy, vốn cũng không còn nhớ rõ cái gì.”

“Hôm nay tán gẫu thoải mái với Quận chúa, thật khiến cho người ta cảm khái nhân sinh trên đời, thời gian trôi qua, nếu khách qua đường...” Nguyên Hạo Hành nâng chén trà trong tay, khẽ xúc động.

Duy Tang chú ý tới vật dụng trong tay hắn, đúng là hoàng thân quốc thích hiện giờ cũng khó cầu một đĩa trà sứ Nhữ Diêu (7) như thế.

(7) sứ Nhữ Diêu: một loại sứ rất nổi tiếng vào đời Tống

Ánh sáng ôn hòa sau cơn mưa làm tôn lên phong thái của nam nhân trẻ tuổi này, dường như đây không phải là quân doanh mà như một lâm viên tĩnh tế.

“Ra ngoài đánh giấc còn mang theo sứ Nhữ Diêu, đại nhân quả thật phong nhã.”

“Quận chúa thích sao? Trong nhà của ta còn một bộ, để ta sai người đi lấy tặng Quận chúa, sứ nổi tiếng sánh đôi cùng mỹ nhân, quả thật không tệ.” Nguyên Hạo Hành mỉm môi cười, “Hôm nay Quận chúa đi đường chắc cũng đã mệt mỏi rồi? Ta sai người dẫn nàng đi nghỉ.”

Duy Tang đi theo thị vệ ra ngoài, ngẩng đầu mới phát hiện mặc dù đang ở thời tiết mùa hè nhưng lại vô cùng u ám.

Xa xa hai quân tựa như đang tạm thời ngừng chiến, nàng ngẩng đầu nhìn tầng mây trôi lững lờ, khẽ cắn môi. Giang Tái Sơ... mấy năm qua rồi, người sẽ không liều lĩnh như lúc đó chứ...

Bởi vì mưa xối xả mấy ngày liên tiếp, Quan Ninh quân bị kẹt ở bờ sông bốn ngày .

Nước sông dâng cao gấp đôi ngày thường, cầu lại sụp, các binh sĩ vội vàng đốn củi, nhất thời cũng không cách nào làm được. Các tướng lĩnh gấp đến độ sốt ruột, lại không thể làm gì, chỉ có thể ngày đêm đốc thúc.

Trời sẩm tối, Giang Tái Sơ rốt cuộc cũng nhận được mật báo từ thành Trường Phong. Hắn nhìn lạc khoản (8) một chút, trong lòng thoáng tính toán, đột nhiên sải bước ra khỏi doanh trại, ý bảo thị vệ dắt ngựa Ô Kim tới.

(8) lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên

“Tướng quân, đi đâu...”

Không chờ thị vệ nói xong, hắn đã phi thân lên ngựa, nhẹ nhàng quát một tiếng, tuấn mã phi như tên bắn, hướng về phía tây nam.

Gió hè ẩm ướt chà xát hai bên há, biết được hành trình của nàng, Giang Tái Sơ chỉ cảm thấy trong lòng như trút được gánh nặng.

Sau cơn mưa to, mực nước dâng cao, cản trở đường đi, nhưng nàng vẫn có thể chạy tới đây. Nghĩ như vậy, sự tình cũng không hẳn là đến mức nóng ruột.

Sắc trời dần dần tối, hắn cho ngựa đi chậm lại, nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa truyền tới, suy nghĩ khẽ động. Hắn chăm chú nhìn về phía trước.

Quả thật là có ngựa chạy lại gần, hấn kéo dây cương, lẳng lặng chờ.

Ước chừng là hơn mười người, kỵ binh dẫn đầu mỗi người một ngựa, giơ tay ra hiệu cho đồng bạn chậm lại, rút trường đao ra: “Phía trước là ai?”

Ngựa Ô Kim không kiên nhẫn hí vang một tiếng, người nọ bỗng nhiên nhìn thấy Giang Tái Sơ, vội vàng huýt lên.

Hơn mười người chột tung người xuống ngựa, quỳ xuống đất, chỉ có chính giữa đang che một người dùng mũ trùm đầu che mặt, vẫn ngồi trên ngựa như cũ, chậm rãi giục ngựa về phía trước.

Nàng đi tới bên cạnh, Giang Tái Sơ trầm mặc nhìn, chỉ cảm thấy trong lòng càng lúc càng khẩn trương... Biết rõ dẫn nàng theo bên người có nhiều bất tiện, nhưng hiện giờ, trong lúc loạn lạc, hấn thật sự lo lắng nếu để nàng ở lại hậu phương. Lại không biết, đoạn đường này nàng phải trải qua bao nhiêu gian nguy.

Nghĩ như vậy, hấn thò người đi qua, hai tay hơi dùng sức, ôm nàng tới trước ngựa.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, trái tim đang đập liên hồi kia dường như muốn dừng lại.

Hấn từng ôm nàng rất nhiều lần, nhưng lúc này đây...

Mũ trùm đầu tuột xuống, lộ ra gò má nữ tử, xinh đẹp không thể tả.

Là khuôn mặt hấn quen thuộc, nhưng không phải là nàng.

Giang Tái Sơ chỉ cảm thấy cả người cứng đờ. Mặc cho nàng ta nhào vào trong lòng mình khóc òa lên, hấn vẫn không nhúc nhích.

“Thế nào lại là nàng?”

Hắn dường như bình tĩnh lại, ngược mắt lần nữa, nhìn về phía Bạc Cơ, sau đó buông nàng ta ra, tung người xuống ngựa, đi tới trước mặt Liên Tú, tức giận nói: “Hàn cô nương đâu?”

“Trước khi chúng tôi chạy tới Hàn cô nương đã bị bắt đi.” Liên Tú không dám ngắt đầu, nặng nề nói, “Dọc đường đi gặp Bạc phu nhân chạy tới, mặt tướng liền tự ý mang nàng theo.”

“Người nói nàng ấy rơi vào trong trại địch rồi?” Giang Tái Sơ cắn răng, lặp lại lần nữa.

“Ngày hôm sau sau khi thành Trường Phong bị chiếm đóng, Nguyên Hạo Hành liền xuất quân, đến thành Trường Phong lập tức công thành. Đêm đó đội thị vệ hộ tống Hàn cô nương ra khỏi thành, trên đường bị chặn giết, toàn bộ đều chết trận. Hàn cô nương bị bắt đi...”

Chỉ cảm thấy máu nóng xông thẳng lên đầu, Giang Tái Sơ chẳng nói gì, ánh mắt đỏ ngầu. Hắn trở lại trước ngựa Ô Kim, đưa tay ôm Bạc Cơ, tự mình nhảy người lên ngựa.

Đang định thúc ngựa tiến về phía trước, hắn bỗng nhiên cảm thấy có người kéo đuôi phải của mình.

Đang tức giận, Giang Tái Sơ cúi đầu thấy thân vệ Vô Ảnh.

Vô Ảnh đã bắt đầu đi theo hắn từ lúc khởi sự, tuy cầm kiếm nhưng võ nghệ cao cường, được Giang Tái Sơ vô cùng tín nhiệm.

Hắn không thể mở miệng, chỉ có thể dùng sức ôm chân Giang Tái Sơ nhưng không buông ra, trong ánh mắt tràn đầy khẩn cầu.

“Cút ngay!” Hắn thấp giọng quát.

Vô Ảnh dùng sức lắc lắc đầu, vươn tay ra dấu ở cổ họng một cái.

Giang Tái Sơ giận dữ, đùi phải quét qua, lập tức đá vào ngực hắn.

Cú đá này dùng rất nhiều lực đạo!

Vô Ảnh không chịu nổi lực lớn như vậy, miệng phun ra một ngụm máu tươi nhưng vẫn ôm chặt Giang Tái Sơ không nhúc nhích.

Liên Tú và các kỵ binh đều quỳ xuống, vẻ mặt kinh hãi, đồng thanh nói: “Tướng quân, không thể quay lại!”

Mấy giọt máu tươi bắn tung tóe trên mặt dần dần nguội lạnh, Giang Tái Sơ rốt cuộc cũng tỉnh táo trở lại. Sự thô bạo kia từ từ được trút bỏ, hắn khàn giọng: “Buông ra.”

Sắc mặt Vô Ảnh cực kỳ tái nhợt. Hắn vẫn quật cường ngẩng đầu nhìn Giang Tái Sơ, tựa như đang đợi một sự chấp thuận.

Giang Tái Sơ nắm chặt bội kiếm Lịch Khoan bên hông. Trong màn mưa phùn mờ mịt, hắn ngửa đầu cười vang.

Sự đời của hắn, vì sao lại gian nan như vậy?

Hắn thầm nghĩ lúc từ chức về ở ẩn, đợi đến lúc hắn gặp được Hàn Duy Tang, kết quả của việc một lòng chờ đợi nàng là cả thân thể đầy thương tích;

Nay giữa lúc loạn lạc, hắn gặp lại cô gái lừa hắn ngày đó nhưng vẫn quyết ý giữ nàng lại bên người, trời xui đất khiến thế nào nàng lại bị bắt đi, sống chết không rõ.

Nếu hắn và nàng thật sự không có duyên phận, vì sao còn gặp lại?!

Nếu có duyên, vì sao lần nào cũng bỏ lỡ nhau như vậy?!

Tiếng cười dần dần dừng lại, đằng trước bỗng nhiên có ngựa phi nhanh tới: “Thượng tướng quân! Cầu phao đã hoàn thành! Có thể qua sông rồi!”

Giang Tái Sơ thẳng lưng, nhìn cảnh đêm mờ mịt phía trước, trong lòng hiểu được, đây là thời cơ tốt nhất để qua sông. Hắn nên thừa dịp Nguyên Hạo Hành dẫn đại quân đến thành Trường Phong mà toàn lực hành quân về phía trước, tiến thẳng đến kinh đô.

Nhưng... lại bỏ nàng ở phía sau sao?

Nếu như chờ thêm một chút... Nếu Nguyên Hạo Hành bắt giữ nàng, tất nhiên sẽ trao đổi bằng việc hắn rút quân về, chỉ sợ người đưa tin sẽ đến ngay lập tức.

Cả đời này, hắn luôn phải lựa chọn khó cả đôi đường, lại cảm thấy chưa bao giờ khốn khổ như vậy.

Nước mưa theo thái dương chảy xuống cằm... Hắn chỉ thấy đầu như muốn nổ tung, dẫn đo suy tính vô cùng chật vật. Mãi cho đến khi Vô Ảnh quỳ xuống, kéo trường bào của hắn, quay về hướng bắc, ra dấu một chút.

Hắn đầu tiên là hồ hững nhìn.

Đột nhiên hiểu ra!

Giang Tái Sơ siết cương ngựa, truyền lệnh cho quan quân: “Lập tức qua sông, ai chậm trễ chém ngay!”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Giang Tái Sơ cúi người, kéo Vô Ảnh đứng lên, khẽ nói: “May mà người nhắc nhở ta.”

Trên hàm răng trắng của Vô Ảnh thượng vẫn còn máu tươi, vô cùng đáng sợ, nhưng hắn chỉ cười thật thà một cái.

Hiện giờ Nguyên Hạo Hành tìm tới, tuy không khỏi quá mức bị động, nhưng hắn có thể nhanh chóng tiến quân thần tốc, tiến thẳng đến hoàng thành, lấy toàn bộ triều đình Đại Tấn uy hiếp Nguyên Hạo Hành, đổi lấy Hàn Duy Tang.

Đây cũng là lựa chọn tốt nhất của hắn...

Thời gian tranh giành với Nguyên Hạo Hành không cho hắn cơ hội kéo dài!

Mưa như sóng tràn bờ trên chiếc cầu phao vừa dựng xong, thuyền dân điều động cũng đã bố trí bên bờ, binh mã ồ ạt lại ngay ngắn có thứ tự. Tiểu đoàn tiên phong đã vượt qua sông, bờ bên kia liền tiếp ứng, đồng thời đề phòng kẻ địch đánh bất ngờ, Liên Tú mang theo thân binh giám sát cạnh cầu. Chợt hắn nhớ ra cái gì đó, khẽ hỏi: “Cảnh tượng quân bên kia còn chưa có tin tức sao?”

Thân binh lắc đầu nói: “Còn chưa có.”

Hắn giương mắt nhìn về phía chủ tướng, người này xưa nay dũng cảm quả quyết, trong mắt lại toát ra vẻ phức tạp khó hiểu.

Sau khi trở lại doanh trường thì Giang Tái Sơ không hề đề cập đến chuyện vừa rồi, nét mặt như cũ. Đại quân đang qua sông, hắn vẫn lẳng lặng nhìn địa đồ, đầu ngón tay dừng dưới kinh thành, làm như đang cố gắng suy nghĩ điều gì.

Bạc Cơ nhẹ nhàng bước vào, hắn cũng không ngăn đầu, chỉ nói: “Đoạn đường này hành quân cấp tốc tới kinh thành, không biết sẽ có bao nhiêu trận đánh ác liệt, ta sẽ đưa nàng về một chỗ dừng chân lân cận, kết thúc chiến sự sẽ đưa nàng về phủ Thanh Châu.”

Bạc Cơ lại làm như không nghe thấy, chỉ đi đến bên cạnh Giang Tái Sơ, quỳ xuống: “Tướng quân, chàng mang theo ta đi.”

Từ góc độ nàng ta nhìn lên, cảm hắc cứng rắn vững vàng, ánh mắt cũng chỉ dừng trên bàn, không hề có chút quyến luyến gì trên người nàng ta. Hắc chỉ nói, “Đừng hồ đồ.”

“Chàng mang theo nàng ta không phải là hồ đồ sao?” Bạc Cơ đưa tay giữ trường bào của hắc, nhẹ giọng nói, “Tướng quân, trước đây... chàng không phải như vậy.”

Hắc rút cuộc cũng cúi người, kéo nàng ta đứng dậy, thản nhiên nói: “Ta không muốn nói như vậy, nhưng phải nói rất nhiều lần, A Man, nàng biết.”

Ánh mắt hắc lạnh lẽo xa lạ, Bạc Cơ nhớ rõ vừa rồi tràm mũi lên đầu, khi nàng ta chậm rãi đến gần gần, hắc ở trên ngựa nhìn nàng ta, con người lấp lánh vô cùng vui sướng... Theo đầu ngón tay tê dại, nàng ta ngẩng đầu lên nhìn nam nhân trẻ tuổi này, nói khẽ: “Nhưng chàng không hỏi một tiếng, thế nào lại là ta tới đây sao? Dọc đường đi có từng gặp nguy hiểm không?”

Giang Tái Sơ nhú mày, giọng nói trở nên lãnh đạm: “Nàng ở đây là tốt rồi.”

“Ngày đó ta bị Cảnh tướng quân đưa ra khỏi thành, là ta một lòng muốn gặp chàng, liền phân phó thị vệ đổi hướng, không nghĩ rằng sẽ gặp quân địch. Toàn bộ thị vệ chết trận, ta thiếu chút nữa bị người ta làm nhục, là Hàn Duy Tang đã cứu ta.” Bạc Cơ nhìn chăm chăm Giang Tái Sơ, “Nhưng chàng có biết nàng ta ở cùng với ai không?”

Giang Tái Sơ giật mình, “Ai?”

“Là một người trẻ tuổi rất đẹp, ta nghe nàng ta gọi hắc là Nguyên đại nhân.” Bạc Cơ gợi lên ý cười, ánh mắt thù hằn, “Ta không muốn được nàng ta cứu... Ta thà rằng đã chết ở đó! Vì khi nàng cứu ta, nàng còn nói với ta.....”

Nàng ta rõ ràng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo tập trung trên người nam nhân này càng ngày càng nặng, ánh mắt từng ôn nhu nhìn nàng ta cũng trở nên đáng sợ, tựa như có áp lực vô hình đè nén người mình, nhưng nàng ta lại không nói thêm gì nữa.

“Nàng nói, nàng ta ở chung với Nguyên Hạo Hành?”

“Ta... ta không biết có phải là Nguyên Hạo Hành hay không, nhưng nàng ta gọi hắn là Nguyên đại nhân, hình như rất thân thiết... còn... xin hắn thả ta ra.”

“A Man, ta có thể dễ dàng tha thứ rất nhiều chuyện, chỉ có chuyện của nàng ta...” Khóe môi hắn nâng lên, hắn lạnh lùng nói, “Nàng tốt nhất đừng gạt ta.”

Bạc Cơ sợ hãi quỳ xuống, nằm rạp người nói, “Ta... ta không dám gạt tướng quân.”

“Chuyện này ta vẫn chưa nói với tướng quân bọn họ, bởi vì... bởi vì... Hàn Duy Tang nói với ta những lời này, ta không dám nói.”

Giang Tái Sơ thoáng cúi đầu, nhìn chiếc gáy trắng nõn của nàng ta, khẽ nói: “Nàng nói đi.”

“Ta nghe thấy bọn họ đang nói cái gì Thục, cháu trai gì đó... Sau đó vị Nguyên đại nhân kia bảo nàng ta yên tâm. Hàn Duy Tang nói với Nguyên đại nhân, nói nàng ta nợ chàng rất nhiều, liền xin hắn thả ta ra, xem như... trả lại nhân tình cho chàng.”

Nói tới đây, nàng ta lặng lẽ ngẩng đầu lên, nhìn trộm sắc mặt của Giang Tái Sơ, lại thấy nét mặt tuấn mỹ của hắn thu hồi vẻ giận dữ, nhưng lại không có cảm xúc gì. Trong lúc tim đập mạnh và loạn nhịp, hắn chỉ hỏi: “Nàng ta còn nói cái gì?”

Lúc này trong lòng Bạc Cơ hỗn loạn như cháo nóng, bỗng nhiên nhớ tới lời người nọ nói với nàng ta trên đường đi: “Nếu người muốn lấy được tim của hắc, cứ nghe lời ta nói, nói thế này với Thượng tướng quân...”

Khi đó bản thân nàng ta còn hỏi: “Nhưng thế này là lừa Thượng tướng quân, ngài ấy phát hiện thì làm sao bây giờ?”

“Chuyện của Hàn Duy Tang, hắc sẽ đánh mất chừng mực, ta sẽ làm cho hắc tin.”

.....

Bây giờ nói ra chuyện này, nàng ta lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi, không dám nói thêm gì nữa.

“Ta hỏi nàng, nàng ta còn nói cái gì?” Phía trên truyền đến âm thanh lạnh thấu xương.

Nàng ta sợ run cả người, chỉ có thể cố lấy dũng khí, bắt chước ngữ khí của Hàn Duy Tang ngày đó:

“Người từng thấy vết thương sau lưng hắc chưa? Biết đó là do thế nào mà có không? Người biết hắc vì sao phải phản nghịch Tấn triều không?”

“Người có biết hắc từng cầu hôn ta, cuối cùng, là ta không muốn gả cho hắc không?”

“Người có biết hắc vì cứu ta, ngay cả tính mạng đều không cần không?”

“Người cảm thấy ta đang tranh giành với người? Nhưng người có gì tốt để ta phải giành giật?”

.....

Trong chủ trương cứ yên lặng như vậy, nhưng bầu không khí lúc đó rõ ràng như có mạch nước ngầm chảy cuồn cuộn. Bạc Cơ không rõ đó là cái gì, lúc này nàng ta chỉ quỳ, trong đầu chỉ có một ý niệm... Nàng ta tuyệt đối không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt của người kia.

“Nàng tin lời nàng ta nói sao?” Giang Tái Sơ đột nhiên mở miệng, giọng nói cực kỳ lãnh đạm bình tĩnh, giống như đang nói chuyện người ngoài.

Bạc Cơ khó có thể kiềm chế mà bắt đầu run rẩy. Nàng ta vẫn nằm rạp người như cũ, cuộn mình lại, nói đứt quãng: “Ta... ta... tất nhiên là không tin.”

Nam nhân thoáng nở nụ cười, cũng không ừ hử gì cả.

Ánh nến trên bàn lay động, thị vệ vén màn tiến vào, đưa một phong thư: “Đất Thục cấp báo.” rồi lặng lẽ lui ra.

Giang Tái Sơ ngăn chặn nỗi buồn đang cuộn trào trong lồng ngực, mở mật báo dưới ánh nến, bên trên chỉ có một câu:

Hàn Đông Lan bị cướp.

Rầm một tiếng.

Bạc Cơ run bần bật ngẩng đầu, đã thấy bàn bị đánh nát. Hắn không còn là người làm việc gì cũng giữ được sự thoải mái nhẹ nhàng, không còn là nam nhân trẻ tuổi xử sự tao nhã nữa, thay vào đó là nét mặt đáng sợ khiến người ta kinh hãi.

Giận dữ, lại bị thương.

Bình tĩnh, lại cuộn trào mãnh liệt.

Hắn đạp đồng lộn xộn trên mặt đất, lập tức đi ra ngoài doanh trướng, xoay người nhảy lên ngựa Ô Kim, chạy tới bờ sông.

Quan Ninh quân đã vượt qua gần một nửa, gió sông ẩm ướt phất lên trên mặt, hần nhìn về phía sông, bỗng nhiên mở miệng nói: “Nàng lại lừa ta.”

Vô Ảnh phía sau từ từ thúc ngựa lại gần, chỉ cách hần một trượng, vẻ mặt phức tạp nhìn vị thống soái trẻ tuổi.

“Van xin Nguyên Hạo Hành cứu A Trang, bây giờ nàng cầm cái gì để đổi?”
Giang Tái Sơ dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa mi tâm, che giấu nỗi thất vọng, “Trên đời này, chắc là cũng chỉ có một mình ta... cứ như vậy... năm lần bảy lượt tha thứ cho nàng.”

Vô Ảnh im lặng không lên tiếng, cũng không biết có nghe thấy hay không.

Mắt phượng Giang Tái Sơ khẽ rũ xuống. Hần chưa bao giờ để lộ vẻ yếu đuối và do dự như vậy với người ngoài. Hần nhìn nước sông chảy ồ ạt không ngừng, khóe môi hiện lên ý cười lạnh lẽo: Hàn Duy Tang, trong lòng nàng có từng nghĩ tới, ta chẳng qua chỉ là một người bình thường, không thể chịu nổi... chịu nổi sự phản bội hết lần này đến lần khác như vậy.

Tác giả có lời muốn nói: *Toàn chương “Người xưa” hoàn.*

Tiếp theo sẽ là hồi ức, trong hồi ức sẽ viết vì sao đôi vợ chồng son muội tử và Tiểu Giang ngọt ngào hạnh phúc lại trở nên như vậy.

Chương 4: Hôn ước

Cuối năm Nguyên Hi thứ tư, mức thuế năm lấy một đã tiến hành ở đất Thục được gần một năm; Giữa năm, chiến sự giằng co, bộ binh cả nước khẩn cấp trưng binh. Quân lực đất Thục xưa nay không mạnh, nhưng cũng miễn cưỡng góp ra ba vạn nam tử tráng kiện, tiến tới tây bắc. Dân sinh đất Thục vốn đã khó khăn, lại vương đại hạn trăm năm khó gặp, người dân ở nông thôn phải bán con, kêu thán ầm ĩ.

Lúc Duy Tang kéo đưa cháu nhỏ đến thỉnh an phụ thân, từ ngoài cửa đã nghe thấy tiếng thở dài của ông.

Nàng kéo A Trang đến trước mặt mình, nói khẽ :”Hàn Đông Lan, gia gia tâm tình không tốt, một hồi con đọc thơ cho người nghe, nhưng đừng có đọc sai.”

A Trang nghe cái hiểu cái không, ra sức gật gật đầu.

Cửa bị đẩy ra, Thục Hầu Hàn Ứng chấp tay đi tới, A Trang chạy lại gần gọi một tiếng: “Gia gia!”

Hàn Ứng cúi người ôm cháu, cười nói: “A Trang hôm nay đã biết đọc chữ chưa?”

“Biết rồi ạ!” A Trang vội nói, “Gia gia, con đọc thơ cho người nghe!”

Nghe đưa cháu nhỏ đọc thơ trôi chảy xong, Duy Tang khéo léo tiến lên nửa bước, “Phụ thân, người ăn trưa chưa?”

Thục Hầu liếc nhìn nữ nhi một cái,”Buổi sáng đi đâu?”

A Trang cướp lời: “Đến chỗ Ninh Vương thúc...”

Duy Tang vội vàng che miệng tiểu tử kia, “Con dẫn A Trang đi dạo một vòng.”

Sắc mặt Thục Hầu xưa nay cứng chiều nữ nhi hơi đành lại, hắn đưa tay gọi thị nữ tới: “Dẫn Thế tôn đi nghỉ ngơi đi.”

“Con dẫn A Trang đi...”

Hắn ngắt lời nữ nhi, lập tức nói: “Con theo ta vào đây.”

Duy Tang có chút bất an, đi theo phụ thân vào thư phòng, phụ thân chỉ ngồi đó, cũng không mở miệng.

“Đến phủ Chuyển vận sứ?”

“Ặc...”

“Hôm qua Ninh Vương đã nói với ta.” Hàn Ứng thở dài một cái.

Sắc mặt Duy Tang đỏ bừng, nàng cúi đầu, thầm nghĩ vì sao hồi sáng Giang Tái Sơ không nhắc đến chuyện này.

“Thế tử của Thượng Đức Hầu và Ngu Văn Hậu ta đều đã gặp qua, nhân phẩm và tài trí cũng không tệ. Hàn gia ta và bọn họ đã qua lại thân thiết mấy đời... Đều là lương xứng.” Hàn Ứng dừng một chút, có lẽ là vì lần đầu nói chuyện hôn nhân đại sự với con gái nên cân nhắc từng câu từng chữ, “Mặc dù Ninh Vương là Hoàng tử, nhưng vì phụ lại cảm thấy...”

“Phụ thân, con biết phụ thân không thích chàng, ở đất Thục không ai thích chàng.” Duy Tang mím môi, nhẹ giọng nói, “Nhưng những việc hiện tại chàng làm đều không phải là do chàng muốn thế.”

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt long lanh nhìn phụ thân, “Hai vị Thế tử cha nói kia, bọn họ đều rất tốt, nhưng mà... con không thích.”

Hàn Ung nhìn con gái chăm chăm, rất lâu sau mới nói, “Con có biết thân thế của Ninh Vương không? Hoàn cảnh của hã như vậy, ta sao yên tâm gả con cho hã! Gả con đi suốt ngày ở kinh thành lo lắng sợ hãi sao!”

“Tốt xấu gì chàng cũng là Hoàng tử, là Vương gia, luôn có thể che chở con.” Duy Tang cúi đầu, khẽ lẩm bẩm một câu.

Hàn Ung nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải, đưa con gái này từ nhỏ được nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, vì quá mức nuông chiều mà tính khí lại thành ra không sợ trời không sợ đất như vậy, muốn khuyên nàng quay đầu nhưng cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Ninh Vương... Ông cũng không phải là chán ghét người thanh niên này.

Theo lý mà nói, Nhị Hoàng tử của Tấn triều, Đại tướng quân chiến công huy hoàng cũng đủ để xứng đôi với con gái... Hôm qua hã cũng thật tâm cầu hôn, nhưng hiện giờ triều đình loạn trong giặc ngoài, Hoàng đế không ký bài xích với vị đệ đệ này như vậy, hã sao có thể đáp ứng? Mà cũng làm sao có gan đáp ứng?

Trong lòng hạ quyết tâm, Thục Hầu trầm mặt xuống, “Chuyện triều đình con biết cái gì! Hôm nay ta sẽ cho người đến coi chừng con, không được ra ngoài tìm Ninh Vương!”

Duy Tang giật mình ngửa đầu, nhìn phụ thân chăm chăm, dùng sức cắn môi dưới, ánh mắt hết sức quật cường.

“Không nghe lời ta nói sao?” Ông không thể không lên giọng.

“Phụ thân, con thích người này. Dù cho có chịu bao nhiêu gian khổ, con cũng cam nguyện.” Nàng nói vừa nhẹ vừa nhanh, lại không dám nhìn nét mặt của phụ thân, xoay người chạy đi.

Hàn Duy Tang vừa trưởng thành như vậy, không biết ở thành Cẩm Châu đã trải qua bao nhiêu họa, có bị nhũ mẫu cầm rơm cũng chưa bao giờ bị người khác cầm chừa.

Cha nàng cho nàng tự do lớn nhất, nhưng lúc này đây lại thay đổi.

Có hai lần nàng giở trò, muốn giấu giếm xuất môn, vừa ra đến đầu phố đã bị bắt trở về. Duy Tang thế mới biết, trước kia nàng có bị cầm chừa vẫn có thể đi ra ngoài... Cũng không phải bởi vì bản lĩnh cao, mà là phụ thân ngầm đồng ý.

Cứ tâm phiền ý loạn như vậy ở trong phủ đợi năm sáu ngày, a tẩu mỗi ngày đều đến nói chuyện với nàng, nàng cũng rầu rĩ không vui, đến buổi tối lại trần trọc nghĩ đến lời phụ thân nói, khó mà ngủ được.

Cửa bị gõ nhẹ một cái, Duy Tang có chút không kiên nhẫn, lấy chăn che đầu lại: “Nhũ mẫu, ta không muốn ăn chè hạt sen!”

Quả nhiên đã yên lặng trở lại, nàng cuộn áo ngủ trở mình, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói trầm thấp: “Vậy bánh mật hoa quế thì sao?”

Nàng cho là mình nghe lầm, rút lại trong chăn không nhúc nhích, một hồi lâu mới xốc mạnh lên.

Giang Tái Sơ ngồi bên mép giường, mặc trường bào màu trắng, cũng không khoác áo lông cáo, cứ như vậy mà cúi người nhìn nàng, ánh mắt ngập tràn dịu dàng.

“Chàng... chàng vào bằng cách nào?” Duy Tang kinh hãi.

“Đem đồ ăn tối cho nàng.” Hắn quả thật lấy ra một phần ăn nhẹ được gói trong bọc giấy dầu, “Này, lâu như vậy vẫn chưa ra ngoài, nàng nhất định là rất nhớ bánh mật hoa quế.”

Duy Tang chậm rãi đưa tay ra, vẫn chưa nhận lấy bọc giấy kia, lại cầm tay hắn.

Bên ngoài bông tuyết rơi lác đác, tay hắn cũng lạnh lẽo. Duy Tang dùng sức cầm lấy, nói nhỏ với hắn: “Chàng đã nói với phụ thân ta? Vì sao không nói cho ta biết?”

“Phụ thân nàng lúc ấy vẫn chưa nhận lời ta, ta mới không nói cho nàng...”
Giang Tái Sơ để nàng nắm tay, nói khẽ: “Là ta không tốt. Những chuyện này vốn để ta giải quyết, lại khiến cho nàng khó xử.”

“Ta cũng không thấy có hi vọng!” Duy Tang khoanh chân ngồi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt của hắn, “Phụ thân ta nói với ta...” Nàng dừng một chút, dường như có chút xấu hổ, liền rũ mắt xuống, “Ta sẽ không gả cho người bên ngoài.”

Bởi vì đang ở trong phòng ngủ, nàng vốn chỉ mặc một chiếc áo lót màu vàng tơ, thấp thoáng lộ ra xương quai xanh, son phấn không thoa, hai má lại có chút ửng hồng, tóc dài cạo lên cánh tay Giang Tái Sơ, mềm nhẹ mà ngứa ngứa. Hắn bỗng nhiên động tình, nhưng chỉ ôm nàng vào trong ngực, “Duy Tang, nàng đã từng đi Giang Nam chưa?”

Nàng ở hắn trong lòng lắc đầu, có thể cảm nhận được lồng ngực hắn khẽ chấn động, an tâm hài lòng.

“Đó là một nơi rất đẹp, mùa xuân sẽ có mưa nhỏ, nước mưa thấm lên đá, vó ngựa đạp lên nghe rất êm tai. Đến đầu hạ, có thể đi thuyền dạo quanh hồ, còn có thể mua củ ấu của mấy nông phu mà ăn, lột ra giòn giòn đắng đắng, nhưng dư vị lại là ngọt. Mùa thu có thể ăn cua, uống rượu vàng hoa quế nàng thích nhất, gió lạnh thổi qua, cánh hoa cúc rơi đầy đất...”

Duy Tang nghe mà mê mẩn, liền hỏi tiếp, “Vậy mùa đông thì sao?”

“Vào mùa đông, bên kia có cái đình ngọc lưu ly, nhìn ra ngoài trong suốt, nhìn cảnh tuyết rơi mà tựa như có thể chạm vào được. Nhưng gió không thể thổi vào... Chúng ta đặt một cái bếp lửa, hâm một bầu rượu, tựa như bây giờ, cùng nhau trò chuyện.” Hắc mĩm cười nói, “Nếu nàng muốn, cũng có thể chơi cờ.”

“Vậy chàng phải nhường ta mười con!” Duy Tang cau mũi một cái, “Còn phải nhận lời ta... có thể đổi ba nước cờ.”

Hắn cúi đầu, chớp mũi chạm vào nàng, cười khê: “Nhường nàng hai mươi con cũng được.”

Nàng đưa tay ôm cổ hắn, “Chàng sẽ dẫn ta đi sao?”

Hắn ôm nàng đặt lên đầu gối, hai tay giữ lấy chiếc eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng, “Đó là đất phong của ta... Nàng gả cho ta, ta tất nhiên sẽ không để nàng ở lại kinh thành chịu ủy khuất. Chúng ta sẽ đi đến đó... Nàng muốn làm gì, ta đều theo ý nàng.”

“Thế này chẳng phải là ta coi trời bằng vung sao?” Duy Tang trừng mắt, sâu trong đáy mắt, nam nhân nàng thích đang cứng chiều nhìn nàng. Nàng bỗng nhiên cảm thấy, cho dù trước mắt có bao nhiêu sầu lo, chỉ cần có hắn bên cạnh, cái gì nàng cũng không sợ.

“Quận chúa, ngủ chưa?” Nhũ mẫu bỗng nhiên đến gõ cửa.

Duy Tang giật mình, cả người nổi da gà.

Trái lại, Giang Tái Sơ vẫn bình tĩnh, thuận tay kéo rèm lại, im lặng ôm nàng vào trong ngực, cùng nhau nằm xuống.

Duy Tang nằm trên người hắn, ra vẻ buồn ngủ, đáp “Ủm” một tiếng.

Mỗi ngày như thường lệ, nhũ mẫu đến kiểm tra bếp lò có đủ ấm hay không, Duy Tang nghe thấy tiếng bước chân bà đi tới, giữa những góc sáng mờ ảo, thân ảnh của bà càng ngày càng gần... Trong lòng bang bang nhảy loạn, nàng thuận tay kéo chăn lại, phủ lên cả hai người.

Trong bóng tối, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng cười khẽ của Giang Tái Sơ. Nàng vốn đang hốt hoảng lo sợ, tiến đến bên tai hắn, muốn bảo hắn đừng lên tiếng, chẳng qua là vừa mới động dậy một cái đã bị cái gì đó mềm mại âm âm ngăn chặn.

Nàng vốn vừa vặn nằm trên người hắn, nhưng hắn lại trở mình, thuận thế đặt nàng ở dưới thân.

Trong bóng tối, hắn có thể thấy được ánh mắt kinh hãi của nàng, tựa như hồ nước sâu trong veo đột nhiên cuộn lên gợn sóng động tình, mà bên tai còn loáng thoáng nghe thấy tiếng tim nàng đập thành thịch, giống như đang run rẩy.

Hắn giữ hai gò má nàng, không nhẹ cũng không nặng, dịu dàng hôn.

Nhũ mẫu rút cuộc cũng đi ra ngoài.

Duy Tang gần như mê loạn, cảm xúc vội vàng tìm về lý trí, hai tay giữ vai hắn, dùng sức đẩy ra.

Hắn ngoan ngoãn rời khỏi môi nàng, nhưng vẫn ôm nàng không bỏ ra.

“Giang Tái Sơ, chàng là đồ lưu manh!” Nàng dè thấp giọng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong mắt Giang Tái Sơ tràn đầy ý cười, dường như muốn đỏ mặt giống nàng, “Sớm hay muộn nàng cũng phải gả cho ta.”

“Nhưng mà trước khi bái đường thành thân, chàng... không thể như vậy.” Tuy giọng nói của nàng có chút tức giận, nhưng trong đôi con ngươi trong trẻo lại nhu hòa như nước.

“Là nói ta chưa hết sức sao?” Hắc nhanh chóng cúi người xuống, nhẹ nhàng căn môi nàng một cái, trong lúc nàng ngẩn ra, hắc lật mình sang bên cạnh, không vượt quá phép tắc nữa.

Chấn đã sớm xốc lên, lộn xộn ở một bên. Ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào, Giang Tái Sơ nhìn hai má đỏ ửng của nàng, nhìn không được mà cong khóe môi. Hắc thích nàng, nên sẽ càng tôn trọng nàng, chỉ là mới vừa rồi, hắc thật sự không biết nên kiềm chế cảm xúc của mình như thế nào. Ôm thân thể mềm mại ấm áp kia vào trong ngực, hắc dù sao... cũng là người bình thường nha.

“Ngủ đi.” Giang Tái Sơ hít sâu một hơi, kéo chấn lên, che đến cổ nàng, lại cúi người hôn trán nàng một cái, “Chuyện cầu hôn không cần suy nghĩ nhiều, có ta ở đây.”

Duy Tang nằm ở trên giường, nhìn thân ảnh của hắc rời đi, bỗng nhiên từ dưới chấn vươn tay ra giữ chặt góc áo của hắc.

Bước chân Giang Tái Sơ dừng một chút.

“Chàng chờ ta ngủ rồi hãy đi.” Nàng chỉ lộ ra từ mũi trở lên, ồm ồm nói.

Hắc xoay người ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng vén mái tóc dài của nàng lên, lại đặt đầu nàng trên đùi mình, ôn nhu nói: “Như vậy thì sao? Ngủ được không?”

Nàng không nói gì nữa, hắc liền im lặng nhìn gò má của nàng, màu da như tuyết, lông mi thật dài khẽ cong, chớp mũi vênh lên.

Nàng ngủ mơ mơ màng màng, nhưng còn nhớ rõ mà khẽ hỏi: “Phụ thân không cho ta ra ngoài, chàng có thể... mỗi tối đều đến đây với ta không?”

Hắn nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, trong lòng tràn đầy dịu dàng.

Đây là cô nương hắn yêu, hắn đều hi vọng về sau mỗi buổi tối đều giúp nàng ngủ như vậy.

Hôm sau Duy Tang tỉnh lại, nàng mơ hồ cho là đêm qua mình đã mơ thấy một giấc mộng đẹp. Trong mộng, Giang Tái Sơ luôn ở bên cạnh nàng, nhưng khi tỉnh lại, nàng lại phát hiện trong phòng im lặng, chỉ có một mình mình mà thôi.

Nhưng mà... dưới cửa sổ, trong chiếc bình cổ dài sáu cạnh còn cắm mấy nhành bạch mai mới bẻ, và bánh mật hoa quế trên bàn đã hơi lạnh vẫn còn ở đây...

Duy Tang chôn nửa mặt trong chăn, nhớ đến tối hôm qua bọn họ nói chuyện với nhau, trong bóng tối hắn dịu dàng hôn môi nàng mà đỏ mặt, khẽ mỉm cười.

Ở trên giường một lát, nàng bỗng nhiên nghe động tĩnh ngoài cửa, nhũ mầu chạy vào, sắc mặt kinh hoảng: “Quận chúa, đã xảy ra chuyện, người mau đi thăm Thế tử phi!”

“A tẩu làm sao vậy?”

“Đêm qua Thế tử phi thức đến giờ dawn, một mực thêu thùa, sáng nay thức dậy, mắt liền không ngừng rơi lệ, vừa rồi lại hôn mê bất tỉnh... đến cả tiểu Thế tôn cũng bị dọa.”

Duy Tang không kịp rửa mặt, đẩy cửa chạy ra ngoài.

Nhũ mẩu đuổi theo phía sau kêu nàng mặc áo lông cừu vào, nhưng nàng không hề để ý tới, chạy qua hai dãy hành lang, mãi cho đến khi chạy đến chỗ a tẩu, quả nhiên nhìn thấy tì nữ bưng canh nóng và nước thuốc qua lại không ngừng. Nàng lo lắng trong lòng, chạy đến cửa lại nghe thấy trong phòng nói nhỏ: “Thế tử phi, người chú ý giữ gìn thân thể. Nếu Thế tử trở về mà nhìn thấy người như vậy, có thể không đau lòng sao?”

“Triều đình có tin tức truyền đến sao?” Giọng nói a tẩu yếu ớt, “Thế tử chàng...”

“Lúc đến thăm người Hầu gia không phải đã nói rồi sao, không có tin tức, đó là tin tốt. Triều đình thất bại, Thế tử cũng chưa chắc xảy ra chuyện!”

Triều đình thất bại?

Hoàng đế thân chinh thất bại?

Trong đầu Duy Tang vụt qua hai ý nghĩ này. Nàng đẩy cửa ra, mùi thuốc trong phòng phả vào mặt. Hai mắt a tẩu băng vải trắng, trên vải mơ hồ có máu tươi rỉ ra, nhìn thấy mà ghê người.

“A tẩu, sao tẩu lại thức cả đêm?” Duy Tang cẩn thận ngồi ở bên giường, vừa nói vừa khóc, “Mắt tẩu lại xuất huyết.”

A tẩu vươn tay, sờ soạng xung quanh, Duy Tang vội vàng đặt tay mình vào trong lòng bàn tay nàng: “Ta ở đây.”

“Duy Tang, đáp ứng ta một chuyện.”

“Tẩu nói đi.”

“Nếu Thế tử xảy ra chuyện... Muội không được gạt ta.” Sắc mặt Thế tử phi càng thêm tái nhợt, “Muội phải nói cho ta.”

“Thế tử phi, người cũng không thể khóc!” Thị nữ ở bên cạnh vội la lên, “Đại phu phân phó, nếu cứ khóc sẽ không còn nhìn thấy nữa...”

“Đại ca đã xảy ra chuyện gì?” Duy Tang lẩm bẩm nói, “A tẩu, sao tẩu biết Hoàng đế thân chinh Hung Nô đại bại?”

Mu bàn tay bị a tẩu dùng sức cầm lấy khẽ đau, a tẩu nhẹ giọng nói: “Ta vô tình nghe được Hầu gia và Tiêu Nhượng đại nhân nói chuyện, có thể tưởng tượng ra nhiều chuyện mà hai người không đề cập tới.”

Hoàng đế thật sự đại bại sao?

Nghe tin này, nàng không thể không hả giận, nhưng nghĩ đến huynh trưởng sống chết còn chưa biết, trong lòng lại nặng trĩu. Phụ thân xưa nay chưa bao giờ tự nói đến chuyện quốc gia đại sự, như vậy... nên tìm ai mà hỏi thăm đây?

Trông chừng a tẩu và chơi đùa với cháu trai đến sẩm tối, phụ thân lại không dùng bữa ở quý phủ, vừa vào đêm, vú nuôi ôm A Trang đi ngủ, Duy Tang ngoan ngoãn đứng ở trong phòng, nhũ mẫu có chút kỳ quái nhìn nàng.

Duy Tang giả vờ đọc sách dưới ánh nến, thời gian chậm rãi trôi qua, rốt cuộc cũng đợi đến khi có người ở cửa sổ ho khan một tiếng.

Nàng nhảy dựng lên, mở cửa sổ ra.

Thân ảnh thon dài dễ dàng nhảy vào, còn mang theo một thân đầy gió tuyết. Hắn cũng không vội mà cúi xuống, đưa tay ôm Duy Tang vào trong lòng, dịu dàng nói: “Đang đợi ta sao?”

Duy Tang ở trong lòng hắn nhón chân lên, cố gắng giúp hắn phủi tuyết trên vai hắn, hỏi khẽ: “Bên ngoài tuyết rơi sao?”

Giang Tái Sơ “Ừ” một tiếng, ôm nàng một hồi lâu mới buông ra, sau đó đến cạnh bàn thổi tắt nến, hắn nói nhỏ “Đừng để cho bên ngoài thấy bóng của chúng ta.”

Một Ninh Vương ngay ngắn đứng đắn như thế, ai thấy cũng phải kính nể mà hành lễ, lúc này lại giống một tên tiểu tặc, Duy Tang nhin không được muốn cười, nhưng nghĩ đến huynh trưởng, ý cười trong ánh mắt liền tiêu tan.

“Có tâm sự sao?” Giang Tái Sơ nhờ vào ánh trăng mà cẩn thận quan sát nét mặt của nàng, cau mày hỏi.

“Hoàng đế có phải đánh không lại người Hung Nô hay không?” Duy Tang ngập ngừng hỏi, “Kết quả chiến sự như thế nào? Chàng biết không?”

Giang Tái Sơ do dự một chút, không đáp mà hỏi lại: “Là đang lo lắng cho an nguy của huynh trưởng nàng sao?”

Duy Tang gật đầu một cái.

“Hoàng thượng giữ hắn ở bên người, không phải xem như là hạt nhân, cũng không phải để hắn xông pha chiến đấu.” Giang Tái Sơ trầm ngâm nói, “Mặc dù lần này thất bại, Thế tử cũng sẽ không có chuyện gì.”

“Chàng nói là, thật sự... thất bại?” Duy Tang trừng to mắt, trong bóng đêm nắm lấy tay hắn, “Tin này là thật ?”

Giang Tái Sơ im lặng không nói.

Nàng biết hắn sẽ không lừa mình, chuyện huynh trưởng tạm thời để sang một bên, nhưng nàng vẫn không ngừng lo lắng. Hoàng đế có thể giận chó đánh mèo trên người hắn không? Tuy rằng vị đệ đệ này vẫn luôn ở đất Thục trưng thu lương thảo và nhân lực, nhưng cũng không đảm bảo được để vương then quá hóa giận, cách chức hắn đưa đến chỗ xa hơn.

“Chàng sẽ không sao chứ?” Duy Tang có chút lo lắng, dùng sức cầm tay hân, “Hoàng đế hân sẽ...”

“Ta sẽ không có việc gì.” Giang Tái Sơ trả lời rất nhanh, hai tay ôm nàng đặt ở trên giường, ôn nhu nói, “Đừng suy nghĩ lung tung nữa. Ngủ sớm đi.”

Giống như hôm qua, hân nửa tựa vào bên giường, ôm nàng vào trong ngực, từ từ chờ nàng ngủ.

Hô hấp của nàng dần dần trở nên ổn định, Giang Tái Sơ biết nàng đã ngủ say, nhưng lại không nỡ buông ra.

Rạng sáng hôm qua hân đã nhận được mật báo, Hoàng đế ở quan ngoại đại bại, hơn mười vạn quân đội bị vây diệt, chỉ còn lại mấy ngàn tàn binh thất trận che chở cho Hoàng đế trở lại quan nội. Kỵ binh Hung Nô khí thế đại chấn, một mạch truy đuổi chặn đường, may mà tướng thủ thành Thổ Mộc Quan là Mạnh Lương dẫn đầu Thần Sách quân xuất quan tiếp ứng, đánh một trận phục kích, thuận lợi đưa Hoàng đế trở về.

Giang Tái Sơ từ nhỏ sinh trưởng trong gia đình đế vương, thấm nhuần những mưu lược thủ đoạn, tuy rằng không muốn đoạt ngôi vị Hoàng đế, nhưng vì tự bảo vệ mình mà ở kinh thành, ngay cả bên cạnh Hoàng đế cũng có nội ứng, tin tức tới chuẩn xác hơn nhiều so với bình thường. Hân cố ý hỏi thăm tung tích Thục Hầu Thế tử, nhưng không có tin báo lại.

Ngay cả Cảnh Vân cũng biết, không có tin tức, nghĩa là tin xấu.

Bởi vì nếu có người tiến vào cửa ải, tất nhiên sẽ có thể nhìn thấy; Nếu ở lại quan ngoại, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Chỉ là hiện nay, sao hân có thể nói với nàng như vậy?

Ngộ nhớ... nếu có chuyện gì xảy ra thì còn trông đợi vào cái gì?

Giang Tái Sơ im lặng thở dài, cẩn thận đặt đầu nàng lên trên gối, lại cúi người xuống, hôn lên mi tâm nàng một cái.

Có lẽ vì sợ nhột, Duy Tang trong giấc ngủ vẫn còn biết đường né tránh, nhưng khóe môi lại cong lên, hơi thở đều đặn.

Hắn rõ ràng là muốn hôn nữa, nhưng cuối cùng vẫn không đành lòng quấy rầy nàng, lặng lẽ đứng lên, xoay người ra khỏi phòng.

Gió lạnh ngoài cửa sổ rít qua, đất Thục vào mùa đông còn lạnh hơn kinh thành. Lúc Giang Tái Sơ trở lại quý phủ của mình, tuyết đã rơi đầy, trên áo khoác màu đen phủ một tầng tuyết trắng.

Hắn vừa vào nhà, chỉ thấy Cảnh Vân đứng chờ hắn, thần sắc nghiêm nghị.

Rùng mình một cái, Giang Tái Sơ trầm giọng hỏi: “Có tin tức sao?”

“Thế tử Hàn Duy Tị chết trận, đất Thục điều động ba vạn binh sĩ che chắn cho Hoàng đế qua cửa ải đều bị tiêu diệt.”

Cổ họng Giang Tái Sơ đắng chát, đột nhiên nói không nên lời.

Cảnh Vân thấy sắc mặt hắn trở nên xanh mét, nhất thời cũng không dám nói chuyện. Hai người cứ đứng đối diện nhau trong phòng, bầu không khí hết sức căng thẳng.

“Thế tử chết trận như thế nào?” Giang Tái Sơ mở miệng còn mang theo ngữ khí khó mà tin được, “Xuất quan dẫn theo nhiều binh sĩ tinh nhuệ như vậy, bệ hạ sao lại để quân Thục cản phía sau?”

“A, Hoàng đế vốn cũng không muốn đánh trận. Lúc hoảng loạn chuyện gì cũng có thể làm.” Cảnh Vân cười mỉa, “Hắn còn có thể mang theo mấy ngàn người trở về, ta lại cảm thấy thật khó lường.”

Giang Tái Sơ chậm rãi thở ra một hơi, nét mặt trở nên cực kỳ lạnh lùng, ánh mắt nặng nề như cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ, chỉ nói hai chữ: “Ngu xuẩn.”

Cảnh Vân từ nhỏ đã là thư đồng của Ninh Vương, cũng biết rõ tình cảnh bất công của hần, nhưng đây là lần đầu nghe thấy hần nói huynh trưởng của mình như vậy, cũng chính là đương kim Hoàng đế bệ hạ. Trong lòng biết hần tất nhiên đã vô cùng phẫn uất, Cảnh Vân liền cẩn thận hỏi: “Điện hạ, Quận chúa bên kia... như thế nào cho phải?”

Giang Tái Sơ lại bình tĩnh nhưng không nghe thấy, chỉ gắp từng chữ: “Chuyện Thế tử chết trận... xác định không có lầm?”

“Không lầm.” Ánh mắt Cảnh Vân buồn bã, “Quan tài đang trên đường hồi kinh.”

“Tin tức của chúng ta có thể sớm hơn Thục Hầu bên kia hai ba ngày, nhưng mà chung quy... vẫn sẽ biết.” Giang Tái Sơ ngồi trên ghế, lấy tay xoa mi tâm, cúi đầu nói, “Ta đi nói cho nàng biết, so với người bên ngoài nói vẫn khá hơn một chút.”

Cảnh Vân nghi hoặc nhìn hần, muốn nói lại thôi.

Giang Tái Sơ biết hần đang lo lắng cái gì, chỉ lắc lắc đầu nói: “Nàng mặc dù tự do phóng khoáng, cũng là một cô nương hiểu lý sự, sẽ không giận cá chém thớt lên người ta.”

“Điện hạ, ta còn có chút lo lắng.” Cảnh Vân nói, “Hôn sự của huynh và Quận chúa... lại nên làm thế nào cho phải?”

Khoé môi Giang Tái Sơ lộ lên ý cười lạnh, chỉ là ý cười vẫn chưa thấm vào đến đáy mắt, bình tĩnh đến mức tàn khốc: “Cảnh Vân, nếu Hoàng đế không thảm bại, nếu Thế tử không chết trận... Ta không thể không tốn nhiều thời

gian, mời người trong cung đến từ từ nói. Nhưng Thế tử đã chết, hãn không thể không chỉ hôn Quận chúa cho ta.”

“Thứ nhất, quan hệ thông gia là để trấn an lòng dân đất Thục; Thứ hai, biết rõ mâu thuẫn hai bên ngày càng sâu, nhưng giữ ta ở nơi gian khổ này, hãn sẽ thấy vui mừng.”

Cảnh Vân bỗng nhiên hiểu ra.

Hãn phất tay, ý bảo Cảnh Vân đi ra ngoài nghỉ ngơi, còn mình chấp tay đứng dưới cửa sổ.

Tuyết rơi như lông ngỗng, hương bạch mai nhàn nhạt vấn vương chớp mũi, Giang Tái Sơ nhắm mắt, sự bình tĩnh kia hoàn toàn tan biến, khẽ nói với mình: “Trong lòng ta, ta thà rằng không muốn hôn sự mình vì chuyện này mà thành. Duy Tang, thấy nàng khổ sở, ta phải làm sao bây giờ?”

Hôm sau, Giang Tái Sơ đợi cho qua giờ tý mới lẳng lặng lên vào phủ Thục Hầu.

Duy Tang đã tắt nến trong phòng, hãn nhẹ nhàng xốc rèm lên, nàng đang ngủ ngon lành.

Giang Tái Sơ nhìn một hồi lâu, rốt cuộc cũng nói khẽ: “Muốn giả vờ tới khi nào?”

Duy Tang cười khanh khách, mở to mắt, “Hôm nay sao muộn như vậy mới đến? Ta chờ đến mệt luôn.”

Hôm nay đại phu đến xem qua mắt của a tẩu, nói là tốt hơn rất nhiều, tảng đá lớn trong lòng nàng cũng hạ xuống. Nàng đang muốn nói với Giang Tái Sơ, hãn lại kéo áo ngủ của nàng, cúi người xuống, sờ sờ tóc nàng: “Theo ta đi một nơi.”

“Bây giờ?” Duy Tang có chút ngạc nhiên.

“Ừ.” Hắc đưa tay cởi áo lông cừu trên người xuống, phủ lên người Duy Tang, “Bên ngoài tuyết còn rơi.”

“Nhưng làm sao đi ra ngoài?” Duy Tang trong lòng tuy rằng nguyên ý, nhưng cũng do dự một chút, “Để ta thay quần áo trước đi?”

“Không cần.” Hắc đưa tay đội mũ trùm đầu lên cho nàng, viền mũ có một lớp vải lông nhung làm tăng thêm vẻ đáng yêu trên gương mặt nàng. Hắc nhìn không được cười cười, “Ta công nàng.”

Duy Tang chỉ mặc áo lụa mỏng bên trong, thêm áo khoác dài, ngoan ngoãn mặc hắc công lên. Mũi chân Giang Tái Sơ điểm nhẹ, liền nhảy ra phòng trong, tay đóng cửa sỗ lại, cúi đầu nói khẽ: “Ôm chặt cổ ta.”

Duy Tang đặt đầu mình tựa vào vai hắc, hai tay ôm lấy trước người hắc. Tuyết rơi lạnh giá thỉnh thoảng thổi tới trên mặt, nàng chỉ có thể nghiêng đầu, hoàn toàn chôn mặt sau cổ hắc, cách mũ trùm đầu có thể nghe tiếng gió thổi gào thét bên tai, thân mình cũng nhấp nhô, nhưng đang nằm trên lưng người kia, hơi thở đều đặn, bả vai ấm áp khiến người khác an tâm.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Duy Tang căn tai hắc hỏi.

Thân hình Giang Tái Sơ cứng đờ một lát, lập tức nhảy lên một cái, hạ giọng nói: “Đừng làm rộn.”

Duy Tang giật mình, bất mãn nói: “Ta làm rộn chàng khi nào?” Nghĩ một cái, nàng quyết định cọ qua cọ lại, nhẹ nhàng căn tai hắc một cái nữa, “Như vậy sao?” Hai tay lại không an phận bám vào hông hắc.

Phủ đệ Chuyển vận sứ cách phủ Thục Hầu không xa, Giang Tái Sơ nhảy mấy cái cũng đã đến cửa. Chỉ là phía sau quấy rối không ngừng, hắc không thể không dừng bước, trầm giọng nói: “Xuống đi.”

“A?” Duy Tang vừa muốn nhảy xuống, mới phát hiện lúc đi ra không có mang giày.

Thân mình bỗng nhiên nhẹ bẫng, cũng không biết hẫng ôm thế nào, Duy Tang đã ở trước người hẫng, hai chân... đang giẫm trên giày hẫng.

Nàng sợ đứng không vững, cũng chỉ có thể ôm chặt thắt lưng hẫng, bởi vì có chút lạnh, ngón chân xinh xắn gập lại, lại giẫm trên giày đen, càng lộ màu trắng nõn.

Giang Tái Sơ nâng hông nàng lên, ôm nàng lại gần mình hơn một tí, từ trên cao nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm lướt qua một chút thần sắc phức tạp.

Duy Tang cười một cái, vội vàng né tránh hẫng, “Ta không làm khó chàng nữa! Thật sự không náo loạn nữa!”

Hẫng lại vươn tay, không nhẹ không nặng chế trụ gáy nàng, nhìn chăm chú vào đôi mắt đen trắng rõ ràng của nàng, môi mỏng khẽ cong lên, cuối cùng lại ôm chặt nàng vào trong ngực: “Đừng nhúc nhích, để ta ôm nàng.”

Tuyết rơi càng lúc càng dày đặc. Qua bờ vai của hẫng, Duy Tang chỉ cảm thấy lông mi dính lại một mảnh, lại thở ra khí, mắt bị ngứa một chút. Nàng kiễng mũi chân, cười hỏi: “Chàng sao rồi? Nhớ nhà sao?”

Hẫng rút cuộc buông nàng ra, trán đặt đối diện nàng, nhẹ nhàng tiến lại gần, “Sau khi phụ hoàng và mẫu phi của ta đi, ta đã sớm không còn gia đình...” Hẫng dừng một chút, lại nói, “Nàng ở đâu, ta liền ở nơi đó.”

“Ồ? Ninh Vương, chàng muốn ở rể sao?” Duy Tang hôn một cái lên mặt hẫng, mím môi cười.

Hẫng hít một hơi thật sâu, ôm ngang nàng lên, nhẹ nhàng nhảy vào bên trong tường rào, lập tức đi vào phòng ngủ của mình.

Trong phòng đã đốt lò sưởi cực ấm áp, lại bày một tấm thảm nhung dày, Duy Tang đi chân trần cũng không cảm thấy lạnh. Nàng thuận tay cởi bỏ áo khoác đặt sang một bên, nhưng không biết nhớ tới cái gì mà hai má ửng đỏ: “Đêm khuya thế này sao chàng lại mang ta tới đây?”

Giang Tái Sơ hơi nhú mào, chỉ tiến lên phía trước, dịu dàng thay nàng vén mấy sợi tóc loạn, “Duy Tang, ta đã từng đồng ý với nàng, bất luận phát sinh chuyện gì, chỉ cần nàng hỏi ta, ta sẽ không giấu giếm nàng.”

Nàng tò mò nhìn hần, nhẹ nhàng nói: “Ta nhớ rồi.”

Khóe môi Giang Tái Sơ lộ lên một tia cười khổ. Hần dừng một hồi lâu, giọng nói dần trở nên nặng nề, “Triều đình đã báo tin đến đây... Huynh trưởng nàng, nhanh chóng có thể trở về.”

Ánh mắt Duy Tang sáng ngời, “Có thật không?” Hai mắt nàng cong thành hình trăng lưỡi liềm, trong lòng lại cân nhắc, từ nhỏ đại ca thương yêu mình nhất... Nếu xin hần nói với phụ thân mấy câu...

Giang Tái Sơ hơi nhắm mắt, rốt cuộc vẫn gằn từng chữ: “... Hoàng đế hạ chỉ, quan tài đưa về cố thổ, hậu táng Thế tử.”

Duy Tang trừng mắt nhìn hần, bật thốt lên: “Cái gì?”

“Thế tử chết trận ở quan ngoại.” Hần cắn răng lặp lại một lần.

Thân hình Duy Tang hơi lão đảo. Nàng cẩn thận xem xét nét mặt của Giang Tái Sơ, cố gắng cười một cái: “Giang Tái Sơ, trò đùa này không buồn cười tí nào. Chàng mà... còn như vậy, ta sẽ tức giận đấy.”

Hần mím môi, nhìn nàng chăm chú, nhưng không mở miệng nói một tiếng “Xin lỗi”.

“Chàng gạt ta đúng không?” Duy Tang hoảng hốt, đi đến trước mặt hân, dùng sức ngẩng đầu lên, “Đại ca... sao huynh ấy lại chết?”

Hân thấy sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, ánh mắt dịu dàng mà thương tiếc, nhưng không có cách nào nói cho nàng một câu “Ta lừa nàng”, chỉ trầm mặc ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu vuốt ve mái tóc dài của nàng.

Duy Tang ngơ ngác mặc cho hân ôm. Nàng nhớ tới rất nhiều chuyện cũ.

Đại ca tính tình thận trọng hiền hậu, từ nhỏ cho tới bây giờ đều là nàng gặp rắc rối gây chuyện, cuối cùng vẫn là hân bị phạt. Nghiêm trọng nhất là một lần kia, nàng lén chạy vào thư phòng của phụ thân, làm vỡ cái nghiên mực Đoan Khê (1) thành bốn mảnh. Nàng ngây ngốc đứng đó, lúc đại ca đi vào thì dẫn nàng đi rửa tay, chờ phụ thân hồi phủ mới thông dong nói với ông: “Phụ thân, hôm nay con đến thư phòng người tìm một quyển sách, làm vỡ cái nghiên mực mới.”

(1) nghiên mực Đoan Khê: một loại nghiên mực nổi tiếng sản xuất ở vùng Đoan Khê, huyện Cao Yếu, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc

Phụ thân quả nhiên giận dữ, không phải vì cái nghiên mực kia vô cùng quý giá, chỉ là do Hoàng đế ngự ban cho.

Lập tức Thế tử bị cấm chường, phạt chép kinh, ước chừng là hơn một tháng.

Duy Tang ở bên cạnh cúi đầu, một câu cũng không dám nói, mỗi ngày đến chập tối đều đi thăm huynh trưởng.

Hàn Duy Tị hơn nàng sáu tuổi, khi đó đã là một thiếu niên sáng sủa thanh tú, đang ngồi ở trước bàn đọc sách chép kinh đến đói bụng. Hân nhìn vị muội muội đang áy náy, cũng chỉ cười nói: “Ca ca thay muội muội chịu phạt, vốn là việc nên làm. Duy Tang, chính muội cũng đừng lờ miệng nói ra.”

Nàng cứ như vậy mà lớn lên, ngoài sáng thì có phụ thân che chở, trong tối huỳnh trưởng lại càng yêu thương nàng.

Nhưng bây giờ... Giang Tái Sơ nói, đại ca... không về được.

Thân thể từ cứng đờ đến run rẩy, cuối cùng cũng tiêu hóa tin tức này một cách khó khăn, Duy Tang vô thức cắn vào phần vải ở bả vai hăn, khóc nghẹn ngào.

Hăn quen nàng ước chừng được hơn nửa năm nhưng chưa bao giờ thấy nàng khóc. Mà lúc này đây, tiếng khóc nghe không hề tê tâm liệt phế nhưng lại tựa như lưỡi dao sắc bén, từng nhát chém vào trong lòng hăn.

Hăn không làm được gì cả, chỉ có thể dùng sức ôm nàng, giống như ôm một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Có lẽ là nàng khóc đến mệt mỏi, hăn nhẹ nhàng ôm nàng đặt ở trên giường, còn mình thì quỳ gối xuống trước mặt nàng, đưa ngón tay ra, thay nàng lau đi những giọt lệ trên khóe mắt.

Dưới ánh nến, ánh mắt nàng kinh ngạc nhìn gương mặt của hăn, động tác của hăn, bỗng nhiên theo bản năng né tránh, “Người... người là em trai của người kia. Là hăn hại chết đại ca...”

Tay Giang Tái Sơ ngừng giữa không trung, vẫn chưa nói gì. Lúc hăn cúi đầu, mấy sợi tóc rũ xuống dưới, che khuất ánh mắt ảm đạm của hăn lúc này.

Trong phòng im lặng, chỉ có thể nghe thấy âm thanh tuyết rơi ngoài cửa sổ, sột soạt vang lên. Cũng không biết qua bao lâu, đôi mắt Duy Tang cuối cùng không còn trống rỗng, dường như nhớ tới cái gì, “Oa” một tiếng gào khóc lên: “Thật xin lỗi, Giang Tái Sơ, thật xin lỗi... ta không nên giận chó đánh mèo ở trên người chàng... Nhưng mà đại ca của ta, đại ca của ta thật

sự không về được! Trong lòng ta... trong lòng thật sự rất khó chịu... A tẩu nên làm cái gì bây giờ...”

Hắn nắm bàn tay lạnh buốt của nàng, chỉ dịu dàng nói: “Ta biết nàng khổ sở trong lòng, khóc lên sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Duy Tang khóc đứt quãng hồi lâu, lại nói năng lộn xộn chuyện đại ca với hắn. Hắn đặt nàng trên đầu gối mình, trầm mặc mà nghe, mãi cho đến khi nàng khóc mệt rồi, dựa vào ngực hắn mà từ từ ngủ.

Lúc tỉnh lại, trời cũng đã mau sáng.

Duy Tang ngồi dậy, Giang Tái Sơ vẫn ở bên cạnh mình, duy trì tư thế ôm nàng, dường như sợ nàng kinh hãi mà giọng nói vô cùng nhu hòa: “Ta đưa nàng trở về.”

Nàng đột nhiên nhớ tới huynh trưởng, nỗi đau đớn tuyệt vọng từ đáy lòng lại trỗi dậy, nhưng nàng lại hít sâu một hơi, đè nén nỗi buồn kia xuống, chỉ nói: “Được.”

Một lát sau, nàng còn nói: “Chàng chờ một chút, ta... Sau khi ta trở về, không thể khóc.”

Trong nhà a tẩu còn bệnh nghiêm trọng về mắt, A Trang lại nhỏ như vậy, phụ thân đã biết tin này, chỉ sợ cũng sẽ không chịu nổi.

Nàng lấy hai tay che mắt, cúi đầu dựa vào trên tháp một lúc, cố gắng ổn định cảm xúc.

Giang Tái Sơ lặng lẽ ôm nàng vào trong ngực, hôn lên thái dương của nàng một cái, “Cô nương tốt.”

Nàng mở to mắt, Giang Tái Sơ không còn mặc y phục áo tơ trắng hàng ngày, thay bằng áo măng bào tím đậm, trước ngực còn có hoa văn móng

vuốt kim long rực rỡ, khiến cả người hăn trông rần rỏ và đầy uy phong.

“Chàng...” Nàng giật mình.

“Ta đưa nàng trở về, lại đi gặp Thục Hầu.”

Hăn dùng chức quan mà gọi phụ thân nàng, ý là lấy thân phận Chuyển vận sứ Cẩm Châu mà gặp mặt Thục Hầu, hơn phân nửa nội dung thảo luận cũng chỉ là ý chỉ của Hoàng đế, không có gì khác ngoài truy phong và hậu táng.

A, nghĩ đến phụ thân lại còn phải quỳ xuống tạ ơn, Duy Tang chỉ cảm thấy không thể kiềm chế oán hận phần uất trong lòng.

Ánh mắt của nàng quá mức thẳng thắn, Giang Tái Sơ không phải nhìn không ra, nhưng chỉ cúi người xuống nói: “Trời sắp sáng rồi, chúng ta đi thôi.”

“Sẽ vò nát quan phục của chàng mất.” Duy Tang đứng bất động, ngữ khí sống ngạo.

Bóng lưng hăn cứng đờ. Hăn chậm rãi xoay người nhìn nàng, tha thiết mà ôn nhu nói: “Hàn Duy Tang, chẳng lẽ nàng không biết trong lòng ta, so với bộ quan phục này, so với danh hiệu Ninh Vương nàng đều quan trọng hơn nhiều sao?”

Nét mặt nàng khẽ chấn động, trong mắt ướt sũng.

Hăn sỏi từng bước, thân ảnh thon dài phủ lấy người, thấp giọng nói: “Xin lỗi, ta còn phải mặc nó... Giống như nàng là Gia Hủy Quận chúa. Chúng ta đều như thế, thân phận có rất nhiều bất đắc dĩ, từ khi sinh ra đã vậy.” Dừng một chút, hăn lại nói, “Nhưng trong lòng ta, nàng chính là Duy Tang, là cô nương ta thích.”

Ánh mắt của nàng trở nên hòa nhã mà bi thương, bình tĩnh nhìn hẳn. Nàng nói khẽ: “Nếu chàng không phải là Ninh Vương, ta cũng không phải là Quận chúa, vậy thì tốt rồi...”

Giang Tái Sơ đưa nàng vào phòng ngủ rồi lại đi ra ngoài.

Sắc trời dần sáng, tuyết đã ngừng rơi. Duy Tang nằm một mình trên giường một lúc, quả nhiên, không bao lâu sau nhũ mẫu cũng đã đi vào, thấy nàng nằm thẳng trên giường, mắt đỏ hoe, bộ dáng hoảng sợ, bà liền cẩn thận hỏi: “Quận chúa, tối hôm qua lại gặp ác mộng sao?”

Duy Tang lắc đầu, giọng nói còn có chút khàn khàn: “Phụ thân đâu rồi?”

“Sáng sớm Ninh Vương điện hạ đã tới rồi.” Nhũ mẫu có chút khó hiểu, “Lúc ta tới đây, chỉ thấy thị vệ đang dẫn điện hạ đi tìm Hầu gia.”

Duy Tang đã thay đổi xiêm y, nhất thời có chút do dự, không biết là nên đi thư phòng của phụ thân hay là đi thăm a tẩu. Lúc đó nàng lại nhìn thấy nhũ mẫu đứng ở một bên. Trước kia bà lúc nào cũng nghiêm túc đoan trang, hôm nay không biết sao lại thế này, thoát nhìn hết sức mệt mỏi, thậm chí đã quên lời dặn dò khi nàng dùng bữa: “Ăn chậm một chút, phải có dáng vẻ của Quận chúa”.

“Nhũ mẫu, người sao rồi?” Ngay cả Duy Tang cũng nhìn ra nhũ mẫu có phần khác thường.

Bà chỉ cười một tiếng, có chút ngượng ngùng: “Nghe nói đội quân bị bắt xuất chinh đánh giặc nửa năm trước đã trở lại. Hôm qua ta về nhà một chuyến, các hàng xóm láng giềng đều ngóng trông. Nghĩ con ta cũng có thể trở về, ta liền cảm thấy thời gian qua thật nhanh.”

Tay Duy Tang khẽ run, nhũ mẫu vừa thành thân không lâu thì trượng phu chết, chỉ để lại một đứa con trai, làm Bách phu trưởng trong quân đội, đã bị triều đình trưng dụng trong ba vạn quân kia... Trước khi xuất chinh nghe

nói sẽ thành thân, cô nương là láng giềng thanh mai trúc mã, nhưng hãn kiên trì phải về rồi mới cưới cô nương kia.

Nhưng mà ba vạn người này... cuối cùng sẽ có bao nhiêu người trở về?

Nàng lật đặt cúi đầu, uống một hớp nước lớn, cố gắng nén nước mắt.

Nha hoàn vừa mới dọn chén đĩa và bữa ăn sáng đi thì có người gõ cửa ở ngoài hỏi: “Quận chúa có đó không?”

Trống ngực Duy Tang đập loạn, nàng vô thức đứng dậy.

“Hầu gia mời người đi một chuyến.”

Duy Tang đứng ở cửa thư phòng, bên trong không có động tĩnh gì, gần như khiến nàng nghi ngờ bên trong không có ai. Nàng cẩn thận đẩy cửa ra, vừa mới nhìn thấy phụ thân tay vịn góc bàn, thân mình đang từ từ ngã xuống.

Trong đầu nàng “âm” một tiếng, nàng liều lĩnh vọt vào, dùng sức đẩy Giang Tái Sơ đang định đỡ phụ thân, từ từ đỡ phụ thân ngồi dậy.

Tay Giang Tái Sơ lơ lửng giữa không trung, bởi vì bị nàng đẩy ra, hãn chỉ có thể lui về phía sau hai bước.

Lúc đưa nàng trở về, nàng còn ngoan ngoãn rúc vào sau lưng mình; Nhưng hiện tại, nàng giống như thay đổi thành một người khác, con người đen trắng rõ ràng mơ hồ đỏ ngầu, mất đi lý trí bình thường mà nhìn hãn, giọng nói gào lên: “Người nói gì với phụ thân ta?”

Hãn chậm rãi bỏ tay xuống, ánh mắt từ ảm đạm trở nên bình tĩnh, rồi nhìn sang sắc mặt của Hàn Ứng, nói đậm nhạt: “Hầu gia, xin nén bi thương. Nhưng mà ý chí của bộ hạ... chỉ sợ chưa trở về cũng có thể là đường sống.”

Tháng giêng năm Nguyên Hi thứ năm.

Sau khi Hoàng đế thân chinh trở về, lần đầu triệu kiến quần thần ở Nghi Phượng Điện.

Hoàng đế ngồi trên long ỷ, sắc mặt có chút mệt mỏi. Tất nhiên không ai dám nhắc tới cuộc chiến thâm thù vừa rồi. Năm mới bắt đầu, vì để cho người thống trị đất nước này được thoải mái, đại thần đều lựa lời may mắn, nhẹ nhàng nhất mà nói. Hoàng đế nghe các đại thần tấu xong thì khẽ phất tay tuyên bố tan triều.

Trong nội điện có nội thị hầu hạ hẩn thay quần áo, lúc hẩn từ từ đi ra, Chu Cảnh Hoa đã sớm chờ ở bên ngoài.

Chu Cảnh Hoa là cháu của Chu Thái hậu, cũng là biểu huynh của Hoàng đế, Hoàng đế và hẩn cũng không khách khí, hỏi sơ sơ chuyện dân sinh đất Thục rồi liền trầm ngâm hỏi: “Ninh Vương có tin tức gì không?”

Chỉ cần còn Hoàng đế ngày nào, đệ đệ ruột của hẩn sẽ bị xa lánh nghi kỵ ngày đó, Chu Cảnh Hoa biết rõ điểm này, đương nhiên cũng hiểu được thế nào mới tốt cho Hoàng đế, vội vàng đáp: “Ninh Vương nhậm chức Chuyển vận sứ ở đất Thục, mọi thứ đều tốt, chỉ là sau khi thuế khóa đất Thục tăng nặng, dân chúng đất Thục phản ứng quá mạnh, Ninh Vương tự ý đổi bốn lấy một thành năm lấy một.”

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, sắc mặt có chút tái nhợt.

Trong chốc lát, Chu Cảnh Hoa thận trọng nói: “Thục Hầu bên kia, bộ hạ nên trợ cấp thế nào?”

“Không phải đã cho hậu táng, cũng đã truy phong sao?” Sắc mặt Hoàng đế nặng nề, “Chết thì đã chết rồi, còn có thể như thế nào?”

Chu Cảnh Hoa nhìn nét mặt của Hoàng đế, lúc này mới nuốt lời nói trong miệng xuống, liên tục gật đầu: “Rõ.”

Lời còn chưa dứt, nội thị tiến vào truyền tin, “Bệ hạ, Nguyên đại nhân đến.”

“Để cho hắn vào đi.” Hoàng đế hơi vuốt cằm.

Nguyên Hạo Hành mặc quan bào nghiêm chỉnh, cả người lộ vẻ phong thần tuấn lãng cực kỳ. Hắn chậm rãi bước vào, hành lễ với Hoàng đế rồi mới liếc nhìn Chu Cảnh Hoa một cái, hơi khom người: “Chu đại nhân.”

Cho dù cấp bậc Nguyên Hạo Hành không cao, Chu Cảnh Hoa cũng không dám chậm trễ, vội vàng đáp lễ lại.

“Chuyện trợ cấp sau trận chiến, Hạo Hành người còn có đề nghị gì không?” Hoàng đế hỏi từ từ.

Bởi vì Hoàng đế thích việc lớn hám công to mà ăn quả đắng này, trong lòng Nguyên Hạo Hành biết rõ, nhưng hắn chỉ lặng lẽ nói: “Bệ hạ cũng biết, năm trước quốc khố thu vào, hai ba phần mười là đến từ Xuyên Thục?”

Hoàng đế có chút kỳ quái, lúc này hắn đột nhiên đề cập tới chuyện này, vội lên tiếng: “Nạn úng ở Giang Nam, Quan Trung lại hạn hán, trăm biết.”

“Nhưng mà Xuyên Thục cũng gặp đại hạn, triều đình vẫn chưa cứu tế, ngược lại tăng thêm thuế má, thậm chí phái Ninh Vương làm Chuyển vận sứ, rõ ràng là...” Nguyên Hạo Hành dừng một chút, lãnh đạm nói một câu, “Bóc lột nặng.”

Hoàng đế mím môi, thật lâu sau mới bỗng nhiên cười một tiếng: “Trăm hiểu được ý tứ của ngươi. Chẳng qua là đất Xuyên Thục, người dân man di, nhiều gánh nặng một chút cũng là việc nên làm.”

“Dân chúng ở đó bản tính ôn hòa, cũng không sao cả. Chỉ là lúc này đây hao tổn ba vạn thanh tráng niên nam tử, ngay cả Thế tử Thục Hầu cũng

chết, thuế suất vẫn như cũ không sửa... Bệ hạ, dựa vào một mình Ninh Vương, chỉ sợ sẽ có chuyện.”

Hoàng đế trầm ngâm suy nghĩ một chút, khẽ cúi đầu, vận miếng ngọc bích trên ngón tay, nói nhạt: “Hiện tại không phải không có việc gì sao?”

Con người màu trà của Nguyên Hạo Hành liếc xéo Hoàng thượng một hồi lâu, lúc này trong suy nghĩ của hắn chỉ có một chuyện. Hoàng đế ước gì Xuyên Thục xảy ra chuyện, tốt nhất mượn tay loạn dân giải quyết Ninh Vương... Dầu gì cũng có thể cho Ninh Vương thêm một cái tội trạng quản giáo không tận lực. A... Quả thật là, ánh mắt thiện cận.

Hắn từ nhỏ đã quen biết Hoàng đế và Ninh Vương, cũng hiểu rõ khúc mắt của Hoàng đế, nhưng chỉ có thể nói, chuyện ai ngồi trên ngôi vị Hoàng đế này, lập dòng chính chứ không lập người hiền đức, thật đúng là do trời định. Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, Nguyên Hạo Hành cũng không thể hiện ra trên mặt, chỉ khiêm tốn cúi đầu, chậm rãi nói: “Xuyên Thục rồi loạn, năm nay quốc khố chống đỡ bất quá chỉ ba tháng.”

Hoàng đế nhìn chằm chằm người thanh niên này, ra vẻ kinh hãi.

Ninh Vương tất nhiên phải đối phó. Nhưng quốc khố tiền bạc là gốc rễ của quốc gia.

Nếu không phải hắn nhắc tới, chỉ sợ chính mình còn không nghĩ đến.

Mặc dù Hoàng đế không sợ đất Thục mọi rợ, nhưng mà chống đỡ được trận này rồi hãy nói.

“Vậy người xem, lúc này phải như thế nào mới ổn định được bên kia?” Hoàng đế do dự.

Nguyên Hạo Hành nhếch môi, nhẹ giọng nói ra hai chữ: “Liên hôn.”

Mắt phượng Hoàng để khẽ cong lên: “Liên hôn thế nào? Chẳng lẽ muốn lá ngọc cành vàng Đại Tấn ta gả qua đó?”

“Thục Hầu có một cô con gái, Gia Hỷ Quận chúa đang đến tuổi lập gia thất.” Nguyên Hạo Hành chậm rãi nói, “Bệ hạ xem, trong con cháu dòng họ, ai có thể lấy vị Quận chúa này, từ đó ở lại đất Thục lâu dài?”

Ý cười trên khóe môi Hoàng đế càng đậm, “Ninh Vương cũng đã đến tuổi thành thân.”

“Cũng là lương xứng, chỉ là Ninh Vương phải ở đó mấy năm.” Nguyên Hạo Hành gật đầu nói phải.

“Đệ đệ này của ta còn ngại trong kinh vô vị đâu chứ.” Hoàng đế cười nói, “Như thế cũng giải quyết xong một mối lo.”

Nguyên Hạo Hành chấp tay, khẽ khen một tiếng: “Bệ hạ anh minh.”

Cổ kiệu loạn choạng hồi phủ, Nguyên Hạo Hành nhú mày, lại bỗng nhiên nhớ tới hai năm trước... Muội muội xưa nay nhã nhặn xinh đẹp chưa bao giờ thất kinh như vậy, khóc đến hai mắt sưng đỏ: “Đại ca, Tiên hoàng rõ ràng chỉ hôn ta cho Ninh Vương, nay chàng còn chinh chiến ở bên ngoài, nếu ta vào cung, về sau phải sống thế nào?”

Trước có thiên hạ, còn có gia đình, là Nguyên gia tổ huấn.

Người trên long ỷ kia, cho dù không phải là vị Hoàng đế khiến cho Nguyên Hạo Hành hài lòng, nhưng thiên hạ hằn nắm trong tay vô cùng vững chắc, bản thân sẽ dốc hết toàn lực đi phụ tá hấn.

Biết rõ người mà em gái thích trong lòng là Ninh Vương, cũng biết rõ Hoàng đế đem nàng tiến cung, bất quá là để chứng minh hấn mạnh hơn vị đệ đệ này gấp trăm lần, nhưng mà Nguyên gia vẫn như Hoàng đế mong đợi, trước tiên thoát hôn, đưa muội muội vào cung.

May mà Ninh Vương lại lãnh đạm, cũng không nói gì, sau khi đại thắng Hung Nô khải hoàn trở về, thậm chí còn dâng quà mừng lên cho Hoàng đế... một con hãn huyết bảo mã đến từ Đại Uyên. Chỉ là trong kinh đồn đại, cười nhạo Ninh Vương ăn ngậm bồ hòn nhiều vô số kể, cho dù hãn chiến công rực rỡ nhưng lại bị những lời ong tiếng ve này đưa lên đầu ngọn gió. Sau Ninh Vương lại nhanh chóng tiếp nhận chức vụ Chuyển vận sứ của Xuyên Thục, chỉ sợ có liên quan đến việc muốn tránh né những lời đồn này.

Nghĩ đến đây, khóe miệng người thanh niên trước giờ vẫn ung dung thản nhiên lộ ra một tia cười lạnh.

Nhân sinh trên đời, ai mà không có chút chuyện không như ý đâu, huống chi bọn họ trời sinh đã được thừa nhận là kỳ vọng của quốc gia, nếu cứ chấp nhất tình cảm, vì một nữ tử chết đi sống lại, không phải buồn cười lắm sao?

Đang lúc trầm tư, cổ kiệu đột nhiên lắc lư một cái, dường như ngừng lại.

Nguyên Hạo Hành đang muốn xốc rèm kiệu lên, chợt nghe bên ngoài kiệu có người lớn tiếng nói: “Nguyên đại nhân, trong cung truyền tin đến, Nghiên phi nương nương vừa mới sinh hạ long tử.”

Hoàng đế vẫn chưa lập hậu, nay đưa con Nghiên phi sinh hạ chính là trưởng tử.

Đối với Đại Tấn mà nói, đây đại khái là một năm mới tiêu điều, chỉ có một tin tức tốt này chăng?

Nguyên Hạo Hành chậm rãi nhắm hai mắt lại, khóe môi cong lên, hờ hững nói: “Biết rồi.”

Tháng giêng năm Nguyên Hi thứ năm, Hoàng đế thân chinh Hung Nô đại bại mà về, hai mươi vạn binh sĩ cuối cùng về đến quan nội, chỉ còn lại vạn

người. Đại tướng trong triều, Thế tử Xuyên Thục Hàn Duy Tị đều chết trận, lúc Hoàng đế về đến cửa khẩu đã điều động ba vạn binh lính Xuyên Thục làm công tác hậu cần, lúc rút quân về lại ngoài ý muốn trở thành quân yểm trợ chủ lực, mặc dù bởi vì thống soái phán đoán sai lầm mà trúng bẫy của địch nhưng lại liều chết chiến đấu không khuất phục. Cuối cùng Hoàng đế an toàn vượt qua cửa khẩu, ba vạn người lại chết trận nơi đất khách cùng với Thế tử.

Lúc này bên trong thành Cẩm Châu, tuy là tháng giêng tân niên nhưng bầu không khí vô cùng ảm đạm, hoàng hôn vừa buông xuống.

A Trang dường như còn chưa hiểu “Cha đi rồi” là có ý gì, chỉ ngoan ngoãn thay đồ tang, quỳ gối chịu tang trước linh cữu. Có lẽ là vì đã quỳ lâu, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng vẹo vẹo ngủ gà ngủ gật. Duy Tang nhìn mà đau lòng, liền ôm nó lên, phân phó tì nữ đưa trở về phòng ngủ.

Chiều hôm đó, huynh trưởng trong nhà đã chết, phụ thân và a tẩu đều ngã bệnh, chuyện mai táng của quý phủ quản gia phần lớn đều tìm đến Duy Tang bàn bạc, nàng lúc này mới cảm nhận được thế nào là lo liệu quản lý gia đình mà huynh trưởng và a tẩu đã trả giá bao nhiêu tâm huyết, không nói đến việc trong coi quân chính đất Thục của phụ thân và huynh trưởng. Nghĩ đến huynh trưởng, Duy Tang lại đau xót trong lòng. Trong lúc nàng ngần ngừ, Phòng sứ thành Cẩm Châu Tiêu Nhượng tướng quân sai bước tới.

“Tướng quân tới tìm phụ thân ta sao?” Duy Tang vội vàng đứng dậy.

“Mới từ chỗ Hầu gia đi ra.”

“Tiêu tướng quân, sắc mặt người không được tốt.” Nhìn vị tướng quân trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng này, Duy Tang nói nhỏ, “Phụ thân đã bị bệnh mấy ngày nay, rất nhiều chuyện phải phiền đến tướng quân, xin giữ gìn thân thể.”

“Trợ cấp triều đình hứa hẹn một phần cũng không cấp, không biết bị cắt xén thế nào.” Tiêu Nhượng cắn răng, đè thấp giọng nói, “Hầu gia nghe xong, cũng chỉ nói dùng khố bạc trong phủ lấp trước... Nhưng phủ khố hiện giờ của đất Thục làm gì còn tiền?”

“Triều đình thật sự là khinh người quá đáng!”

“Ninh Vương hôm nay còn đến phúng viếng, Quận chúa vẫn là về phòng nghỉ trước đi, một hồi lại ra đây với Hầu gia.”

“Ninh Vương?” Duy Tang giật mình, nàng đã mấy ngày rồi không gặp Giang Tái Sơ.

“Thay mặt Hoàng đế đến.” Khoé môi Tiêu Nhượng hơi nhếch lên, lạnh nhạt nói, “Chỉ sợ lập tức tới ngay.”

Hàn Ứng đối quan phục, nghênh đón xa giá của Ninh Vương ở cửa.

Tuỳ tùng của Giang Tái Sơ không nhiều lắm, cưỡi ngựa đơn giản, chỉ dẫn theo Cảnh Vân tới đây.

Dựa theo cấp độ quan lại, Thục Hầu còn phải hành lễ với hãn, nhưng hãn vội vàng đưa tay đỡ, “Không cần đa lễ.” Dừng một chút, hãn lại nói, “Thân thể Hầu gia đã khá hơn chưa? Xin nén bi thương.”

Hàn Ứng bởi vì trận này bệnh nặng mà gầy đi rất nhiều, một đêm đó, tóc bạc hơn phân nửa. Lúc này ông đã khôi phục bình tĩnh: “Khá hơn rất nhiều.”

Người hầu bên cạnh đưa lên một cái hộp gấm, Giang Tái Sơ nói: “Đây là nguyên đan bốn vương mang về từ Tây Vực, Hầu gia bệnh nặng mới khỏi, cần bổ sung nguyên khí. Bên trong còn có một nhánh tuyết liên, có minh mục, có thể cho Thế tử phi dùng một chút.”

Hàn Ứng nói cảm ơn, lại sai người nhận lấy. Hai người đi tới linh đường, Giang Tái Sơ theo bản năng nhìn người nhà Hàn gia đang để tang bên cạnh, lại không thấy bóng dáng của Duy Tang. Trong lòng hẫng hơi mất mát, lại nghe thấy giọng trẻ con lạnh lạnh vang lên: “Ninh Vương thúc thúc.”

Hắn xoay người, A Trang được người dắt đi lại phía mình. Cậu bé nhỏ mặc một thân đồ tang màu trắng, lắc lư đi tới, bởi vì bỗng nhiên nhìn thấy hắn mà nét mặt trở nên vui vẻ mấy phần.

Khóe môi hắn lộ ra ý cười, ánh mắt chậm rãi dừng trên người A Trang, rồi chuyển sang cô gái đang nắm tay nó.

Mấy ngày không gặp, Duy Tang gầy đi rất nhiều, đường nét trở nên xơ xác, tóc đen da trắng, lại tiều tụy hơn vài phần. Nàng không nhẹ không nặng kéo tay đứa cháu, khẽ nhắc nhở: “Hàn Đông Lan.”

A Trang hành lễ xong, Giang Tái Sơ tiến lên hai bước ôm lấy nó, vuốt ve đầu nó, “Thế tôn không cần đa lễ.” Dừng một chút, hắn nói tiếp, “Chăm sóc mẹ con thật tốt.”

A Trang gật gật đầu cái hiểu cái không.

Duy Tang hành lễ xong, thần sắc hắn phức tạp nhìn nàng, cuối cùng cũng không đưa tay ra đỡ.

Kính hương, chắp tay thi lễ... Ninh Vương cầm ba nén hương vào lư hương trên bàn, xoay người lại, dưới ánh mắt soi mói của mọi người mà bình tĩnh nhắc quan bào lên, quỳ xuống.

Hàn Ứng sắc mặt đại biến, vội vàng tiến lên ngăn cản: “Vương gia, không hợp lễ, không thể!”

“Hầu gia, Thế tử tận trung vì nước, ta thay mặt dân chúng Tấn triều quỳ lạy hắn cùng với ba vạn đệ tử Xuyên Thục là hợp tình hợp lý.” Hắn đẩy tay

Hàn Ứng đang đỡ ra, trịnh trọng dập đầu ba cái rồi mới đứng lên.

Hàn Ứng không hề nói thêm cái gì nữa, dẫn con gái và cháu trai dập đầu đáp lễ. Cuối cùng Duy Tang đỡ phụ thân dậy, nhẹ giọng nói: “Phụ thân, chú ý thân thể.”

Thục Hầu vỗ nhẹ mu bàn tay nữ nhi, thản nhiên cười một tiếng rồi quay sang nói với Ninh Vương: “Vương gia, có thể đi sang thư phòng ta một chút không?”

Giang Tái Sơ gật gật đầu, ánh mắt trần trọc dừng trên người Duy Tang, lại chậm rãi nâng lên, mãi cho đến khi tầm mắt của nàng ngang với mình.

Hai người rõ ràng đều chưa cười, nhưng trong mắt hẳn đã có một loại cảm giác yên ổn, bình tĩnh chờ đợi.

Khoé môi Duy Tang nhẹ nhàng cong lên, nàng lặng lẽ dời tầm mắt, cúi đầu.

“Vương gia?” Hàn Ứng nhẹ giọng nhắc nhở một câu.

Ninh Vương lấy lại tinh thần, trong lòng khẽ thở dài, điềm tĩnh nói: “Hầu gia, mời.”

Duy Tang không biết Giang Tái Sơ muốn nói với phụ thân những gì, đoán chừng lại là chuyện triều đình trợ cấp, mấy ngày nay bởi vì phải quản lý sự vụ lớn nhỏ bên trong phủ mà nàng không thể nhàn hạ một chút, huống hồ nay quý phủ lại phát sinh chuyện, mình sao có thể nào an tâm?

Ngày ấy a tẩu nghe được tin này, chứng bệnh vốn đã khá hơn chút bỗng nhiên lại nghiêm trọng, rốt cuộc hôn mê bất tỉnh, sau khi tỉnh thì bi ai quá độ, đại phu luôn mãi dặn dò nàng không thể khóc, nàng vẫn không nhịn được mà nằm ở trên giường lặng lẽ rơi lệ. Duy Tang còn nhớ rõ lúc mình chạy đến thăm nàng, trên gối lụa tất cả đều loang lổ vết máu, a tẩu rốt cuộc

không nhìn thấy được nữa... Mà lúc đại phu lại đây bắt mạch, cũng chỉ lắc đầu kê cho mấy toa thuốc, bắt quá cũng chỉ làm hết sức mình mà thôi.

Mỗi khi đêm tới, nàng đều sức cùng lực kiệt mà đi ngủ, hẳn là không nằm mơ cũng không sợ hãi. Nhưng hôm nay thấy Giang Tái Sơ, trong lòng ngoại trừ huynh trưởng vừa qua đời ra thì còn lại đều mù mịt, nàng và hẳn... cuối cùng phải như thế nào?

Nhũ mầu vì phải về nhà lo tang sự cho con trai, không còn có người lúc nào cũng nhìn nàng chăm chăm, nàng ngược lại cảm thấy có chút không quen. Nha hoàn đã đặt bình nước nóng lên tắm chân, nàng ở trong chăn co giật người, bỗng nghe thấy động tĩnh rất nhỏ bên ngoài giường.

Duy Tang giật mình, nằm ở trong chăn nhất thời không dám động dậy, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Là chàng sao?”

Giường khẽ lung lay, giọng hẳn trầm thấp, lại mang theo một chút mệt mỏi: “Là ta.”

Duy Tang ngồi dậy, cách rèm che, thấp thoáng có thể nhìn thấy thân ảnh của hẳn, nhưng nàng đột nhiên không có dũng khí xốc lên nhìn hẳn một cái, chỉ nói: “Chàng đã nói những gì với phụ thân ta?”

“Đều là chuyện triều đình.” Hẳn nói đơn giản, dừng một chút, “Mấy ngày nay vốn nên ở bên cạnh nàng...”

Duy Tang ngắt lời hẳn: “Ta biết chàng bề bộn nhiều việc, không sao.”

Rèm che bỗng nhiên bị xốc lên, thân ảnh thon dài của hẳn đứng bên giường, bóng đêm phủ lấy thân thể nàng, hẳn cúi người xuống ôm nàng, động tác dè dặt mà ôn nhu không cần nói cũng hiểu.

Hẳn dường như không nghe thấy những lời khách sáo kia, chỉ ôm nàng, nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Hàn Duy Tang, chúng ta thành thân đi.”

Thân thể nàng cứng đờ, hơi thở xẹt qua cổ hần, thật lâu sau nàng mới nói: “Giang Tái Sơ, chàng có nghĩ tới... Có lẽ, ta không phải là lương xứng của chàng.”

Hần rầu rĩ nở nụ cười, lại chậm rãi nói: “Trừ nàng ra, ta không nghĩ ra còn có ai có thể xứng đôi với ta.”

“Chàng tốt nhất có thể lấy một người gia thế hiển hách, một vị tiểu thư có thể giúp được chàng, giống như Nguyên tiểu thư vậy...”

Lời của nàng vẫn chưa nói xong, Giang Tái Sơ lại bỗng nhiên nghiêng mặt, dùng sức chặn môi nàng, ngậm hết hơi thở của nàng, gần từng chữ: “Nha đầu ngốc, ta xuất thân đã là gia tộc hiển hách nhất thiên hạ, còn cần ai giúp đỡ?”

Khoảng cách giữa bọn họ rất gần, Duy Tang mở to hai mắt nhìn hần, lông mi hần vênh lên, tuy dài nhưng trông không có vẻ kiêu ngạo. Nàng quen hần lâu như vậy, luôn cảm thấy người này khiêm tốn, chưa bao giờ dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện... Có lẽ là vì hần cho tới bây giờ đều vô cùng cẩn thận che giấu sự kiêu hãnh này.

Hần từ từ buông nàng ra, cúi đầu đặt trên trán nàng, nói khẽ: “Ta đêm nay tới đây là muốn nói với nàng... ta muốn lấy nàng. Gia thế, triều đình hoàn toàn không liên quan. Ta muốn lấy nàng, chính là bởi vì Hàn Duy Tang nàng.”

Duy Tang kinh ngạc nhìn hần, có chút không rõ hàm nghĩa những lời này của hần.

Hần lấy lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa hai má nàng, “Không bao lâu nữa triều đình hần là sẽ tứ hôn nàng cho ta... Ta nghĩ, nàng phải chuẩn bị tâm lý.”

“Tứ hôn?” Duy Tang sững sốt, bật thốt lên hỏi, “Triều đình vì cái gì mà phải tứ hôn?”

Giang Tái Sơ nhìn nàng thăm thiết, trong lòng tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể không kiên trì giải thích, “Trận chiến này Xuyên Thục thương vong quá lớn, hơn nữa huynh trưởng nàng lại chết trận... Triều đình vì muốn dịu đi quan hệ, chỉ có thể liên hôn hai bên. Đối tượng thích hợp nhất, chính là ta với nàng.”

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ lọt vào, nàng nhìn đường nét trên mặt hắn, ánh mắt sáng ngời mang theo sự thấp thỏm không yên khó nén đang nhìn nàng... Biết rõ không nên nổi giận với hắn, nhưng Duy Tang vẫn khó có thể kiềm chế, tức giận đến cả người phát run.

“Hoàng đế ngu ngốc như vậy, làm chết nhiều người chúng ta như vậy, nay hắn nghĩ ra biện pháp bồi thường chính là ‘ban ân’ cho đám dân đen chúng ta có thể liên hôn với gia tộc của hắn?!”

Giang Tái Sơ không nói gì, sắc mặt có chút căng thẳng, siết chặt tay nàng không chịu buông ra.

Duy Tang nhìn thẳng hắn một hồi lâu, cho đến khi phần nộ dần dần dịu bớt, thay vào đó là sự mệt mỏi trước giờ chưa có, nước mắt rơi từng giọt, tựa như hạt trân châu từ trên mặt rơi xuống.

“Thật xin lỗi, ta muốn lấy nàng, vốn chỉ nghĩ chuyện đơn giản, lại không nghĩ hôn sự lại trở nên phức tạp như vậy...”

Nàng ngắt lời hắn: “Cha ta đâu? Cha ta nói như thế nào?”

“Hầu gia đã đáp ứng rồi.”

Thật sự có thể gả cho hắn, không cần lo lắng phụ thân ngăn cản, nhưng không biết vì cái gì mà cảm giác vui sướng này dần dần phai nhạt, chỉ để lại tư vị khó mà nói nên lời.

“Được, ta gả.” Nàng nghiêng người, vươn tay ôm lấy cổ hân, áp mặt mình vào người hân, lặp lại một lần, “Giang Tái Sơ, ta gả cho chàng.”

Tết Nguyên Tiêu vốn là ngày lễ Duy Tang thích nhất trong năm, mỗi một năm trước đây, nàng đều được phụ thân cho phép, quang minh chính đại đi xem hội đèn lồng trong thành. Vài tháng trước, nàng đã từng miêu tả cảnh hội đèn lồng phồn hoa ở Cẩm Châu cho Giang Tái Sơ và Cảnh Vân, nhưng lúc đó, bản thân tuyệt đối sẽ không nghĩ rằng cái ngày lễ này sẽ trở nên u ám như vậy.

Vừa mới lo liệu xong tang sự của Hàn Duy Tị, Hoàng đế sắc phong Thế tôn Hàn Đông Lan đảm nhiệm chức Thục Hầu. Ngoài ra, triều đình đã có tin đồn, hoàng thất sẽ liên hôn với Xuyên Thục. Mặc dù thánh chỉ còn chưa tới, hôn sự của Gia Huỷ Quận chúa đã rõ mười mươi. Nhưng trong Hầu phủ từ trên xuống dưới lại không hề có vẻ vui mừng.

Bên trong phủ, Thục Hầu và Thế tử phi đều bệnh nặng, bên ngoài triều đình không thay đổi mức thuế, việc liên hôn lúc này càng chứng minh Hoàng đế vội vã xoa dịu quan hệ, phàm là người sáng suốt đều thấy việc này rất miễn cưỡng, không có bao nhiêu thành ý.

Trong phủ Chuyển vận sứ, Cảnh Vân đang đánh cờ với Ninh Vương, đã thua hơn mười con, sai lầm hai ba nước nữa thì toàn quân sẽ bị tiêu diệt. Ninh Vương phất tay áo, mất hết cả hứng: “Không được.”

“Điện hạ, đi tìm Quận chúa xem hội đèn lồng đi?” Cảnh Vân nghĩ một chút rồi đề nghị.

“Nàng nào có tâm tư xem hội đèn lồng?” Giang Tái Sơ lắc lắc đầu, nhìn sắc trời đen như mực bên ngoài, bỗng nhiên nghĩ đến sau này, kinh thành pháo hoa đầy trời, nếu có một ngày như thế, có thể dẫn Duy Tang đi xem, chắc hẳn nàng sẽ thích.

“Ta thấy ngài cả ngày đều đứng ngồi không yên, là có chuyện gì sao?”
Cảnh Vân cẩn thận hỏi.

Giang Tái Sơ chỉ lắc lắc đầu, hôm nay thời tiết vô cùng lạnh, trong phòng mặc dù đã đốt lò sưởi nhưng hắn vẫn khoác một chiếc áo lông cáo, tóc dày cũng không vấn lên, thỉnh thoảng lại nhìn ra bên ngoài, tựa như đang chờ đợi cái gì.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, thị vệ cúi đầu nói: “Điện hạ, sứ giả tới rồi.”

Giang Tái Sơ bỗng nhiên đứng dậy, áo lông cáo khoác trên vai trượt xuống đất cũng không hề hay biết, chỉ nói: “Mau dẫn ta đi gặp.”

Cảnh Vân có phần mù mịt cho nên đi theo, lại thấy một nam tử trung niên trắng nõn không râu ngồi bên phòng ngoài, một thân cẩm bào xanh ngọc cao quý, bên hông treo một khối bạch ngọc, đang chậm rãi uống trà.

“Vương công công.” Giang Tái Sơ cười nghênh đón.

Người nọ đứng dậy, khom người định quỳ xuống hành lễ, lại bị Giang Tái Sơ nâng dậy, cười nói: “Công công đường xá xa xôi mà đến, làm sao cần đa lễ?”

Vương Hộ vốn là thái giám chủ tọa bên cạnh Tiên đế, bởi vì cẩn thận, lại tuân thủ nghiêm ngặt an phận, được Hoàng đế hai triều tín nhiệm. Lần này hắn mang theo thánh chỉ đến, Giang Tái Sơ không dám chậm trễ.

“Bốn tọa mang tin tốt đến cho Ninh Vương.” Vương công công cười nói, “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi phủ Thục Hầu đi?”

“Công công không ăn trước vài món sao?” Giang Tái Sơ lại cười nói, “Đoạn đường này thật vất vả.”

“Xong chính sự trước quan trọng hơn.” Vương công công cười, “Chuyện dùng trà uống rượu, để sau cũng không muộn.”

Ninh Vương ngẩn ra cười một tiếng, cũng không ép hần ở lại: “Như thế cũng tốt.”

Phân phó hạ nhân chuẩn bị ngựa xong, lại phái người đến phủ Thục Hầu báo tin, Giang Tái Sơ dẫn Vương Hộ đi vào cửa. Lúc vào xe, Ninh Vương cười nhạt: “Công công cẩn thận.”

Vương Hộ không muốn người khác biết liền nhếch môi, hứng thú nói: “Ninh Vương yên tâm.”

Giang Tái Sơ nhìn Vương Hộ lên xe rồi thì tự mình nhảy lên ngựa, Cảnh Vân giục ngựa đi tới bên cạnh hần, khẽ cười: “Chúc mừng điện hạ, thì ra là cả ngày nay ngài mong đợi chiếu thư tứ hôn.”

Ninh Vương chỉ cười nhẹ, vẫn chưa nói chuyện.

Cảnh Vân chỉ cảm thấy buồn cười, Vương gia xưa nay kiên nhẫn mười phần, lúc ở đại mạc Tây Vực vì phục kích kẻ thù mà ẩn núp tám ngày tám đêm cũng không thấy nôn nóng. Nay vì chuyện chung thân đại sự mà cả ngày đều chờ không được, thế nào cũng phải dẫn khâm sai đến phủ Thục Hầu tuyên chỉ ngay trong đêm.

... Chỉ là lúc này, Cảnh Vân cũng không biết, chỉ vì một đêm nóng vội này mà về sau, tất cả bọn họ phải trả giá như thế nào.

Phủ Thục Hầu nhận được tin tức thì đã sớm phái người đứng đợi ở cửa.

Ninh Vương dẫn khâm sai đi vào bên trong phủ, Thục Hầu Hàn Ứng bệnh nặng chưa lành và Thế tôn, Thế tử phi cùng với Gia Hủy Quận chúa đều đã ở sau đại đường. Vương Hộ cầm thánh chỉ màu vàng chưa mở trong tay, quan sát Duy Tang đang đứng thẳng một bên.

Duy Tang bị hấn nhìn mà nổi cả da gà, nhưng cũng chỉ có thể khẽ mỉm cười, làm ra vẻ bình tĩnh.

Vương Hộ liền gật đầu cười nói: “Quận chúa quả nhiên đoan trang thông minh.”

“Công công quá khen rồi.” Duy Tang vén áo thi lễ, ánh mắt lướt qua Giang Tái Sơ đang ở phía sau hấn. Hấn thản nhiên nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy ảm áp.

“Hầu gia, Thế tôn, Quận chúa, tiếp chỉ đi.” Vương Hộ hắng giọng một cái, lại quay sang Ninh Vương, “Còn có Ninh Vương.”

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, Vương Hộ mở thánh chỉ trong tay, thì thầm:

“... Thiên địa sướng hoà, âm dương điều thuận, vạn vật thống dã. Nay có Hàn thị Duy Tang, ôn nhu hoà thuận, dáng vẻ đoan trang, thông minh hiền thực...”

Giang Tái Sơ quỳ gối bên cạnh Duy Tang, hơi giương mắt, có thể nhìn thấy thắt lưng mảnh khảnh của nàng, tóc dài mềm mại. Hấn biết lúc này nàng cúi đầu, nét mặt tất nhiên là không kiên nhẫn nghe những lời tứ hôn của Hoàng đế. Nhưng những lời vốn vô vị này cũng là miêu tả thể tử của hấn... Điều này khiến cho hấn cảm thấy tất cả mọi chờ đợi đều đáng giá.

Vương Hộ đọc thầm đến cuối cùng, dừng một chút, “... Dựa theo lễ nghi của Đại Tấn, sắc phong làm Hoàng Quý phi, chọn ngày đưa vào kinh thành, khâm thử.”

Bầu không khí trong đại đường trở nên kỳ lạ, rõ ràng có người nhiều như vậy, nhưng mà... bọn họ đều như nghe không hiểu, vẫn cứ quỳ như thế, không ai đứng dậy tiếp chỉ tạ ơn.

Hắn không khỏi nhấn mạnh, còn nói một lần: "... Khâm thử!"

Hàn Ứng run rẩy ngẩng đầu, "Vương đại nhân, là bệ hạ muốn kết hôn tiểu nữ?"

"Chúc mừng Hầu gia, còn không tiếp chỉ?" Vương Hộ vui vẻ ra mặt nói, "Đây chính là vinh quang rất lớn." Hắn lại quay đầu liếc Gia Hủy Quận chúa một cái, lại thấy nàng vẫn quý như trước, không nhúc nhích, thân mình khẽ run.

Hàn Ứng đứng lên, chậm rãi tiếp nhận thánh chỉ, dùng giọng nói cực thấp, "Tuân chỉ".

Vương Hộ lại quay sang Ninh Vương, cười nói: "Còn có ý chỉ cho Ninh Vương. Thánh Thượng phái Chuyển vận sứ khác đến thay Ninh Vương, Ninh Vương đến lúc đó hộ tống Quận chúa nhập kinh, đợi hôn lễ kết thúc, Ninh Vương sẽ trở về đất phong."

Ninh Vương đã sớm đứng thẳng, chỉ là trên mặt cứng đờ giống như tượng đá, sắc mặt cũng xanh mét, một câu cũng không nói.

Vương Hộ cảm thấy hôm nay ai cũng đều cổ quái như vậy, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cười nói: "Chúc mừng Ninh Vương."

"Công công chúc mừng bốn vương, vì chuyện bệ hạ cho phép bốn vương trở lại đất phong?" Thật lâu sau, Ninh Vương mở miệng, giọng nói nặng nề, gằn từng chữ.

Sắc mặt Vương Hộ cứng đờ, không rõ vì sao Ninh Vương lại đột nhiên tức giận, hắn phụng dưỡng Tiên đế hơn mười năm, tất nhiên biết tình cảnh khốn khó của Ninh Vương hiện giờ. Hoàng đế đồng ý để hắn quay lại đất phong, đối với cảnh ngộ xấu hổ của vị đệ đệ này mà nói, thật sự là ưu đãi không thể tốt hơn, không phải chúc mừng thì là cái gì?

Giang Tái Sơ lại cúi đầu nhìn Duy Tang, đã thấy nàng thẳng người lên, chẳng qua là vẻ mặt ngẩn ngơ, cơn tức giận kia liền tiêu tán.

Hối hận và phần nộ đều vô dụng, hăn nay chỉ có thể tiếp chỉ, sau này sẽ nghĩ cách khác.

Vương gia trẻ tuổi tiếp nhận thánh chỉ trong tay Vương Hộ, bình tĩnh nói: “Không biết bệ hạ muốn chúng ta khi nào khởi hành?”

Theo giọng nói của hăn, Duy Tang từ từ tìm được khuôn mặt của hăn, ánh mắt hăn sắc nhọn mà kiên định, giống như đã sớm biết chuyện này... Nàng bỗng nhiên có chút hoài nghi, là hăn... luôn luôn lừa mình sao?

Tiếng nói chuyện bên cạnh như xa như gần, nàng chỉ biết mình được đỡ dậy, cuối cùng là Vương Hộ đứng trước mặt mình, tươi cười chói mắt: “Hầu gia, Quận chúa, xin nhanh chóng khởi hành.”

Giang Tái Sơ dẫn hăn ra khỏi Hầu phủ.

Duy Tang cảm thấy mình vừa trải qua một giấc mộng, ngơ ngác nhìn phụ thân, chỉ nói một câu: “Phụ thân, ta không lấy cầu Hoàng đế!”

Hàn Ứng nhìn sắc mặt tái nhợt của con gái, lúc trước mặc dù hăn không muốn con gái liên hôn với hoàng thất, nhưng nàng thật lòng thích Ninh Vương, như vậy, gả thì gả. Nhưng hôm nay, sự tình lại đột ngột biến thành cục diện như vậy. Xuyên Thục người chết đói khắp nơi, các bậc cha mẹ tóc bạc hoa râu vì Hoàng đế phát động chiến tranh vô nghĩa mà mất đi con cái, hăn lại còn muốn giao con gái cho kẻ nọ sao?

Hàn Ứng chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn trong ngực, trước mắt tối sầm, liền ngã gục xuống.

Ban đêm, tình hình của phụ thân đã ổn định sơ sơ, Duy Tang ngồi bên cạnh bàn trông chừng, lại nghe thấy có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Thị nữ vội hỏi: “Ai?”

“Tiêu Nhượng.”

Duy Tang lập tức giật mình, tự mình đi ra mở cửa, “Tiêu tướng quân, sao bây giờ lại tới đây?”

“Hầu gia không có việc gì sao?” Tiêu Nhượng mệt mỏi nhìn vào bên trong một cái, hạ giọng nói, “Ta vừa nghe nói chuyện tứ hôn, cố ý chạy về gấp.”

Duy Tang cười khố, không biết nên nói cái gì.

Đại phu mở hộp thuốc, lời nói cũng giống như khi bắt mạch cho a tẩu, chỉ làm hết sức mình mà thôi... Thấy trong phủ không còn tâm phúc, nàng thậm chí không còn sức lực lo lắng cho hôn sự.

“Chuyện trong phủ giao cho ta, Quận chúa... vẫn nên chuẩn bị hôn sự đi.” Tiêu Nhượng mím môi, nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Ta sẽ không gả cho Hoàng đế.” Duy Tang bình tĩnh nói. Trong lòng của nàng đã sớm chuẩn bị, nếu phụ thân và a tẩu gặp bất trắc, trên dưới đều không còn vương bận, nàng không ngại kháng chỉ, cũng tuyệt đối không gả cho Hoàng đế.

“Quận chúa, nàng phải gả cho Hoàng đế.” Tiêu Nhượng bất động, hần mặc một thân áo giáp màu bạc, đứng trong đêm tối, ánh sáng thoáng phản xạ lên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc và trang trọng.

“Người điên rồi sao? Tên Hoàng đế kia...” Duy Tang lạnh lùng cười, “Ta thà chết.”

“Nàng chết rồi, Thế tôn làm sao bây giờ?”

Bỗng nhiên một chậu nước lạnh dội tới, Duy Tang chỉ cảm thấy cả người cứng ngắc, đúng vậy, nàng chết rồi, phụ thân và a tẩu cũng chết, A Trang

làm sao bây giờ?

“Nay Xuyên Thục dân đói khắp nơi, bất cứ lúc nào cũng sẽ có bạo động. Một khi loạn lạc, triều đình mặc dù đánh không lại Hung Nô nhưng mà trấn áp nơi này cũng dễ như trở bàn tay. Quận chúa, nàng nhẫn tâm nhìn con dân nơi này bởi vì sống không nổi mà bị giết sao?”

Duy Tang chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, hơi thở trong ngực buốt lạnh, lúc phả ra cũng không hề có tí hơi ấm.

Nàng nên làm sao bây giờ?

Tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, gả cho Hoàng đế?

Nàng sao có thể chịu cho Hoàng đế? Làm sao có thể gả cho hắn?

Đang lúc mê man, giáp sắt khẽ vang lên, Tiêu Nhượng quỳ xuống, cúi đầu nói: “Quận chúa, vì muôn dân Xuyên Thục, vì Thế tôn, mặt tướng khẩn cầu người, gả cho Hoàng đế.”

Duy Tang vẫn chưa đỡ hắn, chỉ cười một tiếng: “Người muốn ta đi lấy lòng hắn, đối xử tử tế với con dân sao?”

“Không, Hoàng đế trời sinh xảo quyệt đa nghi, hắn vĩnh viễn sẽ không xem dân Thục chúng ta là người.” Tiêu Nhượng trầm giọng nói, “Nhưng Quận chúa nàng có thể làm được một chuyện.”

Hắn chăm chú nhìn vẻ mặt mù mịt luống cuống của Duy Tang, ý bảo nàng cúi người xuống, chậm rãi nói một phen.

Duy Tang nghe từng câu từng chữ, chỉ cảm thấy máu toàn thân như bị gió đêm đông lạnh, lão đảo lui về phía sau từng bước, dường như muốn té ngã trên mặt đất. Nàng vô thức nói: “Người điên rồi sao?!”

“Nếu là mặt tướng điên, cũng là bị bọn chúng bức điên.” Khoé môi Tiêu Nhượng lộ ra ý cười lạnh lẽo, “Vì Đại Thục ta, vì Thế tôn, ta nguyện làm mỗi câu, muôn lần chết cũng không chối từ. Quận chúa, còn nàg?”

Duy Tang hoảng hốt nhìn vị tướng quân trẻ tuổi này, giọng nói khê run: “Nhưng chàng... chàng vô tội.”

Tiêu Nhượng thu lại nụ cười lạnh, từng bước ép sát: “Triều đình phân tranh, loạn thế tai vạ, không ai là vô tội.”

Duy Tang chỉ cảm thấy tim mình vô hình như bị bóp nghẹt, không thở nổi.

Bên ngoài phủ người điếm canh vừa đi qua, đêm đông yên tĩnh, tiếng chiêm khua kinh tâm động phách, âm thanh vang dội như tiếng sét. Mà cùng với tiếng sét là tiếng thị nữ kinh hô bên phòng trong: “Hầu gia! Hầu gia đi rồi!”

Trước mặt Duy Tang tối sầm, nàg mềm nhũn ngã xuống đất.

Ngày mười sáu tháng giêng năm Nguyên Hi thứ năm, Thục Hầu Hàn Ủng qua đời.

Ba ngày sau, Thế tử phi chết bệnh.

Thế tôn Hàn Đông Lan năm tuổi kế nhiệm Thục Hầu, dân chúng đất Thục lầm than, bạo loạn bùng phát.

Ngày hai mươi ba tháng giêng, Hàn thị ở thành đông Cẩm Châu tiến hành cúng bái ở Tượng Quốc Tự, làm lễ cầu siêu cho người đã khuất, Gia Huỷ Quận chúa thay mặt Thục Hầu chủ trì. Thời tiết cả ngày đều tốt, gió tuyết nhiều ngày nay đã dừng. Bởi vì lần này cúng bái long trọng mà vài dặm từ bên ngoài đã có thể nghe thấy tiếng mõ niệm kinh, từ bi mà êm dịu.

Duy Tang quỳ gối trên đệm hương bồ (2), mặc y phục tơ trắng, khẽ niệm “Địa Tạng Bồ Tát Bốn Nguyên Kinh”, tràng hạt ở đầu ngón tay lăn xuống từng viên, vòng đi vòng lại, mùi hương bạch đàn nhàn nhạt vấn vương quanh người...

(2) đệm hương bồ: đệm hình tròn làm bằng lá hương bồ

“... Mọi sự không như ý, dần dần tiêu tan, tức thì sẽ thanh thản...”

Không biết thời gian đã qua bao lâu, bảy ngày như địa ngục vừa trôi qua, lần đầu tiên nàng cảm thấy bình tĩnh trở lại.

“Quận chúa.” Thị vệ bước vào điện, cúi người nói, “Khô Vinh đại sư vừa mới từ thiền định trở ra.”

Duy Tang niệm xong đoạn cuối cùng mới xách vạt áo đứng dậy, “Cho người báo tin, nói ta muốn gặp đại sư một lần.”

Viện phương trượng (3) của Khô Vinh đại sư ở trên núi sau Tướng Quốc Tự, đường mòn thông lên núi ít có người, tuyết đọng chưa tan, nhánh tùng đầy đất, hai bên bóng trúc từng khóm, cực kỳ thanh tĩnh.

(3) phương trượng: phòng ở của trụ trì trong chùa

Đi chừng một nén nhang mới thấy tiểu viện tường trắng ngói đen.

Duy Tang sửa sang lại quần áo, nhẹ nhàng gõ vào cửa gỗ.

“Mời Quận chúa vào.”

Trong phòng to như vậy, khoảng không lạnh lẽo buồn tẻ, chỉ đặt hai cái đệm hương bồ ở giữa, Khô Vinh đại sư ngồi đối diện với tường, chỉ lộ một bóng lưng tăng y gầy nhom.

Duy Tang chấp tay trước ngực, khom người hành lễ rồi mới khoanh chân ngồi trên đệm.

Phụ thân lúc sinh tiền là bạn thân giao với Khô Vinh đại sư, thường tới đây chơi cờ tham thiền, có lẽ ngày đó phụ thân cũng ngồi ở đây như vậy...

Ngực Duy Tang đau xót, nhưng lại cố nhin xuống, chột nàng nghe đại sư mở miệng nói: “Tên huý của Quận chúa gọi là Duy Tang đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Sau khi sinh con, Hầu gia rất vui mừng. Ông ấy đã bàn bạc với ta nên lấy tên gì cho phù hợp.”

Duy Tang im lặng lắng nghe.

“Duy tang dữ tử, tất cung kính chi...” Đại sư thở dài, “Hầu gia khi đó nói, mong rằng con sẽ luôn nhớ đến mảnh đất quê hương này.” (4)

(4) “Duy tang dữ tử, tất cung kính chi”: trích trong Kinh thi, đại ý: cây do cha mẹ trồng, ắt phải cung kính, “tang tử” ghép trong vẽ đầu nghĩa là quê cha đất tổ

Duy Tang chỉ cảm thấy mắt mình rơm rớm lệ. Nàng tất nhiên biết ý nghĩa của cái tên này, cũng biết phụ thân mong đợi ở mình...

Duy Tang hít một hơi thật sâu, một chuyến này, nàng đặc biệt đến để thỉnh giáo đại sư.

“Đại sư, có một việc, con vẫn luôn không biết giải quyết thế nào. Tập thể và cái tôi, đều là yêu... Nhưng lại nên lấy hay bỏ như thế nào?”

“Đường đời dài đằng đẵng, không ai có thể thay con đi hết.” Đại sư khẽ thở dài, “Quận chúa, phải lấy hay bỏ như thế nào, trong lòng con đã có thiên hướng.”

Trống ngực Duy Tang vỗ một cái. Nàng kinh ngạc, nàng thật sự đã có thiên hướng sao?

“Chỉ là đoạn đường này gian nan...” Khô Vinh đại sư dừng một chút, “Yêu không thể, phải biệt ly... Thế gian là bể khổ, Quận chúa, con hiểu rõ rồi chứ? Không phải là người có ý chí kiên định, chỉ sợ đi không đến cuối cùng.”

Nàng cúi đầu, cũng không nói gì, chỉ đứng dậy, chậm rãi đi tới cửa, có chút ngẩn ngơ: “Đại sư, vì sao... trên đời này ai cũng khổ như vậy?”

Đây không hẳn là một câu hỏi, mà như lời cảm thán, nàng cũng không nghe đại sư trả lời, chỉ nhẹ nhàng cài cửa lại đi xuống núi.

Đường núi đi được một nửa, phía sau rừng rậm có tiếng huyền não ồn ào. Duy Tang nghe thấy rõ ràng, bước chân dừng một chút, nói với thị vệ: “Các người đi xuống trước đi, ta đi một mình.”

Thấy bọn họ đi xa rồi nàng mới xoay người lại. Trong rừng trúc kia, thân ảnh thon dài chậm rãi bước ra.

Giang Tái Sơ vẫn mặc một thân hắc bào như trước, trâm ngọc bích cắm trên búi tóc, bước ra từ trong rừng trúc xanh ngắt, thân hình thon dài có chút tiêu tụy và cô đơn.

Duy Tang lặng lẽ nhìn hắc, đầu quả tim như bị đâm vào, chảy ra một giọt máu, lại dần dần phai nhạt.

Hắn đứng trước mặt nàng, vươn tay phẩy cánh hoa trên mái tóc mai của nàng, chỉ khẽ gọi tên nàng: “Duy Tang.” Giọng nói có chút khàn, có thể thấy được mấy ngày nay hắn cũng không khá chút nào.

Duy Tang tránh tay hắn, ánh mắt thản nhiên dừng trên mặt đất.

Tay hắn có phần mất mát rơi xuống, thật lâu sau, chỉ nghe tiếng gió phất qua rừng trúc xào xạc, nghe như tiếng mưa rơi.

“Duy Tang, đi theo ta đi.” Hắn từ tốn nói, ngữ khí êm dịu, “Ta không phải Ninh Vương, nàng cũng không phải Quận chúa, chúng ta đi đến một nơi không ai biết.”

“A Trang thì sao? A Trang làm sao bây giờ?” Giọng nói của nàng đang chát.

“A Trang cũng đi theo... Thiên hạ rộng lớn, luôn có một chỗ có thể dung thân.” Hắn rải từng bước, đỡ lấy bả vai nàng, bắt nàng ngẩng đầu, “Chỉ cần nàng đồng ý với ta, chúng ta liền rời xa triều đình, không bao giờ bị người khác cản trở như vậy nữa.”

“Giang Tái Sơ, có thể đi đâu chứ?” Nàng kinh ngạc nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, cố gắng giữ cho hơi thở mình vững vàng, “Chàng là Ninh Vương của Đại Tấn, Phiêu Kỵ Đại tướng quân, chàng muốn dẫn ta bỏ trốn, có thể đi đâu?”

Hắn sột ruột nhìn nàng, gằn từng chữ: “Ta chỉ cần nàng đồng ý. Đi đâu, đi như thế nào, ta tất nhiên có thể an bài thỏa đáng.” Có lẽ là nhận thấy ngữ khí của mình quá mức kích động, Giang Tái Sơ ổn định một lát, “Tướng thủ thành Thổ Mộc Quan là bộ hạ của ta, có thể để cho chúng ta xuất quan. Ở phía bắc Trường Thành hai năm, nàng nếu nhớ quan nội, chúng ta có thể trở về. Lúc đó, chúng ta lại đi Giang Nam, hoặc là về đây, tìm một chỗ ẩn cư.”

Duy Tang hôm nay toàn thân trắng thuần, mặt mày dung mạo có vẻ dịu dàng nhưng lại lạnh nhạt, môi gần như tái nhợt. Nàng gằn từng tiếng: “Chàng có thể không làm Ninh Vương, nhưng ta không thể không làm Quận chúa. Quan hệ của chúng ta... cứ coi như chấm dứt.”

Giang Tái Sơ giật mình, khoe môi ngược lại lộ ra ý cười, nhẹ giọng nói: “Hàn Duy Tang, cứ như vậy mà quên đi sao?” Hấn cầm một bàn tay của nàng đặt lên ngực mình, “Nàng hỏi chỗ này một chút xem, nàng có thể buông tay sao?”

Cách lớp vải dệt, nàng có thể cảm nhận được nhịp đập của trái tim kia, lòng bàn tay ấm áp mà mềm mại... Duy Tang bỗng nhiên nhớ tới phụ thân và a tẩu trước khi qua đời, nàng cũng cầm tay họ như vậy, cũng ấm áp và mềm mại, nhưng bọn họ đúng là đi rồi. Lúc cha đi nói không ra lời, nhưng ánh mắt nhìn nàng tha thiết mang theo kỳ vọng, có lẽ là muốn nói với mình... Bất luận như thế nào, phải sống thật tốt. Mà a tẩu... Nàng dùng hết khí lực, đặt con nhỏ trong lòng mình, sau đó khoe môi cười rộ lên, nỉ non nói: “Thật tốt... Ta có thể đi tìm chàng...”

A Trang rốt cuộc đã hiểu cái gì là “chết”, nó tuổi còn nhỏ, muốn khóc cũng khóc không được, chỉ ôm mẫu thân không chịu buông ra, cũng không cho phép ai mang nàng đi.

Nàng cứ như vậy nhìn đứa cháu nhỏ, ba tháng ngắn ngủi, người thân bên cạnh liên tiếp qua đời... Nghiễm nhiên trong nhà này, trong phủ Hầu tước này, nàng đã trở thành người lớn tuổi nhất.

Không ai có thể để nàng làm nũng, không còn nữa.

Duy Tang chậm rãi ngẩng đầu, nén không cho nước mắt rơi xuống nữa, nàng nói khẽ: “Giang Tái Sơ, lúc Hoàng đế cho chàng đi đóng giữ biên quan, vì sao chàng không nói một lời mà đi ngay?”

Hấn ngẩn ra.

“Khi đó Tiên hoàng vừa qua đời, Hoàng đế không dám đi đến đường cùng, nếu chàng không muốn, không ai có thể bức chàng. Nhưng chàng vẫn đi... Bởi vì mỗi họa Hung Nô một ngày không diệt trừ, con dân Tấn triều sẽ càng thêm khổ cực. Cho nên chàng đi.” Duy Tang rút bàn tay đặt trên ngực

hắn lại, “Ta từ nhỏ ăn ngon mặc gấm, trên đầu cài trâm hoa, có thể tiêu tiền phung phí... Đó là do thần dân đất Thục cung cấp nuôi dưỡng ta, chàng muốn ta bỏ họ lại phía sau, bỏ trốn với chàng sao?”

“Giang Tái Sơ, ta giống chàng, đều là người cả. Số phận của chúng ta không phải do chính mình làm chủ.”

Nàng rớt cuộc cũng không chịu nổi, những giọt lệ trong suốt trào ra ở khóe mắt, lúc sắp rơi xuống, nàng không muốn hắn thấy, vội vàng xoay người bước đi.

Phía sau, hắn vẫn không kéo nàng lại, chỉ cúi đầu nói: “Duy Tang, chúng ta chỉ ích kỷ một lần như vậy không được sao?”

Hắn hít sâu một hơi, thấy nàng bước lảo đảo nhưng không dừng lại, rớt cuộc vẫn xông về phía trước, ngăn ở trước mặt nàng, “Duy Tang, ta không thể nhìn nàng tiến cung... Nàng không biết chỗ đó đáng sợ như thế nào.”

Hắn nhắm mắt lại, cố đè tâm trạng hỗn loạn xuống, “Ta tuyệt đối không để cho nàng sống như mẫu phi của ta.”

Duy Tang lui nửa bước, ngửa đầu, có chút sợ hãi nhìn nam nhân trước mắt. Nàng quen nhìn dáng vẻ hắn luôn giải quyết mọi việc một cách nhẹ nhàng, lại chưa bao giờ thấy hắn luống cuống hoảng loạn như vậy... Nam nhân này, nàng vốn đã hạ quyết tâm ở bên cạnh hắn cả đời, nhưng hoá ra lời thề này lại là thứ mỏng manh nhất thế gian.

“Mẫu phi chàng hắn là yêu phụ thân chàng lắm? Như vậy bà ở trong cung nhất định là thật sự vất vả.” Hai tay nàng dùng sức nắm thành quyền, móng tay như muốn vỡ vụn, “Nhưng với ta thì không. Ta sẽ không yêu hắn, chỉ cần lấy lòng hắn.”

Gió núi phía sau thổi mãnh liệt, lướt qua những sợi tóc rối trên thái dương nàng, trên gương mặt như ngọc, đôi mắt đen trắng rõ ràng mang theo sự

đoạn tuyệt khó tả. Là thật phải mất đi nàng sao? Giang Tái Sơ đau đến cùng cực, còn muốn ngửa đầu cười to, cục diện như vậy, có lẽ đó là ý trời chăng?

Đêm đó mời Vương Hộ vào phủ Thục Hầu vội vã như vậy, nếu có thể nhờ hắn một chút, biết trước nội dung thánh chỉ, có lẽ còn có đường sống quay về.

Hắn trở mắt nhìn nàng càng chạy càng xa, từng ở trên chiến trường, cho dù bên cạnh chỉ còn thân vệ, nhưng cũng chưa bao giờ hắn tuyệt vọng như lúc này!

Bởi vì trong lòng hắn đã rõ, hắn thật sự phải mất nàng.

Chương 5: Phụ lòng

Tháng tư năm Nguyên Hi thứ năm, Ninh Vương hộ tống Gia Hủy Quận chúa vào kinh.

Gia Hủy Quận chúa giữ đạo hiếu hết ba tháng, về tình về lý thì thời gian cũng quá ngắn, cuối cùng Thái hậu hạ ý chỉ, dặn Quận chúa có thể vào kinh trước rồi sắp xếp sau, sau đó sẽ tiến hành hôn lễ.

Duy Tang vốn có thể cự tuyệt, cuối cùng lại đáp ứng.

Sau khi sứ giả đưa ấn ngọc tể cho A Trang, tiểu tử kia giật nhẹ tay áo của nàng, “Cô cô, người mang A Trang đi cùng được không?”

Duy Tang giật mình, thay nó sửa áo mũ lại một chút, “Không được.”

“Nhưng mỗi lần người đi đều dẫn A Trang theo...” A Trang cúi đầu chực khóc.

“Hàn Đông Lan!” Duy Tang không biết vì sao mà bỗng nhiên cảm thấy kích động, “Con đã lớn rồi! Còn muốn khóc?!”

Bị nàng làm cho hoảng sợ, A Trang nuốt nước mắt trở về, sợ hãi nhìn nàng không nói lời nào.

Nàng nói xong liền hồi hận, hít sâu một hơi, kéo nó tới bên người, thấp giọng nói: “Sau này cô cô không có ở đây, con phải học cho tốt, Triệu đại nhân sẽ đốc thúc con... Có cái gì không hiểu, tất cả có thể hỏi ông ấy.”

“Triệu gia gia dữ lắm!” A Trang vẻ mặt đau khổ nói, “Mỗi lần con đọc sách...”

“Không đọc sách thì sao thành tài?” Duy Tang dịu dàng nói, “Phải nghe lời của Triệu gia gia.”

Triệu Đình Vũ là Trung Thư Lệnh của Xuyên Thục, được Hàn Ứng tín nhiệm, nay giao quyền hành cho hắn, Duy Tang cũng thấy yên tâm.

“Cô cô, vậy người và Ninh Vương thúc thúc đi kinh thành chơi, khi nào thì trở về?” Nó cầm bảng chữ trên bàn lên, bỗng nhiên ngừng đầu hỏi.

Duy Tang im lặng nghĩ một chút, lại cúi đầu mài mực cho nó, chậm rãi nói: “Rất nhanh thôi.”

“Nhanh đến chừng nào?” A Trang không chịu buông tha, “Cô cô, con cho người thời gian ba tháng được không? Như vậy còn có thể kịp trở về vào tháng bảy, dẫn A Trang đi xem hoa đăng.”

Nàng cúi đầu, lại nghiêng người, không để đứa cháu nhìn thấy nét mặt của mình, cười nói: “Được.”

Nước mắt nóng hổi nhẹ nhàng rơi xuống nghiêng mực, một giọt, hai giọt, mực bắn lên, đọng lại trên mu bàn tay, toả ra như đoá hoa đen.

Lúc A Trang tập viết chữ ổn định một lần nữa, Duy Tang rút cuộc cũng ngừng đầu, nhìn tiểu tử phấn điêu ngọc mài kia... bởi vì nhớ đến mẫu thân mà nó gây đi rất nhiều.

Sau này, ngay cả mình cũng không ở bên cạnh nó.

Nhưng làm sao bây giờ...

Con đường này gian nan như vậy, nàng nên vì nó mà kiên định... tiếp tục đi tới.

Ngày mười tám tháng tư năm Nguyên Hi thứ năm, Thục Hầu đưa tiễn Gia Hủy Quận chúa và Ninh Vương ở bên ngoài thành Cẩm Châu.

Hàn Đông Lan mặc dù mới cao nửa người, lại mặc bào phục nhị phẩm, nhưng cũng ra dáng bưng chén rượu trong tay, kính Ninh Vương.

Ninh Vương cúi người nhận lấy, uống một hơi cạn sạch, chợt nghe giọng nói trẻ con thì thầm: “Ninh Vương thúc thúc.”

Hắn hơi định thần lại, đã thấy tiểu Thục Hầu ngửa đầu, cố gắng kiềm chân, vẻ mặt khẩn thiết.

Hắn cúi người xuống, tiến đến bên cạnh nó, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cô cô con mấy ngày nay thân thể không tốt, người phải chăm sóc nàng nha!” Nó vội vàng nói, “Nàng còn đồng ý tháng bảy trở về dẫn con đi xem hoa đăng! Ninh Vương thúc thúc, khi đó người cũng đến nha!”

Giang Tái Sơ trong lòng đau xót, không khỏi quay đầu nhìn một cái.

Nàng vẫn chưa bước ra từ trong xe ngựa, có lẽ là... không dám xuất hiện?

“Được, ta sẽ chăm sóc cô cô của con.” Hắn muốn đưa tay xoa đầu A Trang, lại cảm thấy không ổn, đành chấp tay, “Thục Hầu, từ biệt tại đây.”

“Tạm biệt!” Tiểu tử kia giơ bàn tay nhỏ bé lên, lớn tiếng hô về phía chiếc xe ngựa trắng lẹ cách đó không xa, “Cô cô, tạm biệt!”

Bốn con tuần mã được đặt song song trước xe, bỗng nhiên có động tĩnh. Rèm che trên chiếc xe ngựa đỏ thẫm đột ngột bị kéo ra, thân ảnh mặc hỉ phục đỏ chợt hiện ra.

Duy Tang nghe thấy tiếng kêu của đứa cháu nhỏ, bất chấp thị nữ ngăn cản, vén váy lên mà vọt ra.

Mãi đến khi đứng trước mặt A Trang, hốc mắt nàng đỏ hoe nhìn nó. Nàng cúi người xuống, ôm nó vào trong ngực.

Trang phục diễm lệ, mặt mày quyến rũ, hai má ửng hồng, tóc mai như mây, nàng ôm chặt đứa trẻ.

“Cô cô, người khóc sao?” A Trang cảm thấy cổ mình âm ẩm hơi nóng, bị nàng ôm vào trong ngực, vẫn không nhúc nhích, ngược lại còn vô cùng hiểu chuyện an ủi nàng, “Đừng khóc nữa! Tháng bảy người sẽ trở lại! Ninh Vương thúc thúc sẽ trở về với người. A Trang sẽ ngoan ngoãn chờ hai người.”

Nàng nước nở nói không ra lời, chỉ cảm thấy đứa trẻ trong lòng là tất cả của mình, cũng là... dũng khí của mình.

“Quận chúa, giờ lành xuất phát đã đến rồi.” Nhũ mẫu đỏ mắt, nhắc nhở nói, “Ninh Vương và Tiêu tướng quân đều đang chờ. Nên... đi rồi.”

Duy Tang buông đứa trẻ ra, trên mặt còn vương vài giọt lệ, lại miễn cưỡng cười một cái, nói với nó: “Cô cô không khóc. Cô cô chỉ là... nghĩ đến ba tháng không thấy con, cô cô sẽ nhớ con lắm.”

“Cô cô, con mỗi ngày sẽ viết năm trăm chữ, chờ người trở về cho người xem.” Đoán chừng đây là điều duy nhất mà tiểu tử kia có thể nghĩ ra mà an ủi cô cô.

“Được. Cô cô sẽ trở về kiểm tra.” Duy Tang ngẩng đầu, nói với nhũ mẫu, “Nhũ mẫu, phiền người chăm sóc Thục Hầu... giống như trước kia chăm sóc ta vậy.”

“Được.” Nhũ mẫu rút cuộc cũng nhịn không được, đưa tay lau nước mắt, “Quận chúa, đi đường cẩn thận.”

Lúc Duy Tang đứng lên, thân hình hơi chao đảo một cái, một bên có người đưa tay đỡ lấy nàng. Nàng thoáng chốc ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuần tú kia, trái tim như bị xé ra thật mạnh, gần như hít thở không thông.

Hắn đỡ nàng, mãi cho đến khi đưa nàng lên xe ngựa, hắn vẫn không hề buông ra, tự tay từ từ buông rèm che xuống.

Gương mặt của nàng cuối cùng cũng ẩn trong bóng tối, không thấy được chút gì.

Ninh Vương hít vào một hơi thật sâu, bước người qua, tung mình lên ngựa.

“Khởi hành!”

Mây mù mùa xuân phủ lấy hàng cây liễu, giữa bụi bặm mù mịt, đoàn xe chậm rãi đi về hướng đông bắc quan đạo.

Vận mệnh như bánh xe, lúc này đã bắt đầu chuyển động.

Không ai có thể tránh khỏi.

Đoàn người đã ở quan đạo năm ngày.

Đội tiền giá ước chừng trăm người, bao gồm hơn mười nô tì đi theo, mà Ngự Sử thành Cẩm Châu Tiêu Nhượng tướng quân thống lĩnh ba trăm quân Thực tình nhuệ cùng với thân vệ quân của Ninh Vương hộ giá.

Ninh Vương vẫn luôn đi đầu hàng, mà Quận chúa thì vẫn khẳng khẳng ở trong xe ngựa giữa hàng, ngoại trừ ban đêm nghỉ ngơi tìm nơi ngủ trọ thì ít đi ra ngoài.

“Quận chúa, phía trước là eo sông Nguyệt Lượng, đường khá khó đi, nàng xem, thừa dịp trời vẫn còn sáng liền đi qua, hay là đợi trở về trạm dịp tìm chỗ ngủ trọ?”

Bên trong xe ngựa truyền đến giọng nói thật thấp: “Hỏi Ninh Vương đi. Mọi việc cứ để hắn quyết định.”

“Rõ.”

Không bao lâu, Tiêu Nhượng trở lại bên xe ngựa, “Quận chúa, Ninh Vương nói hôm nay cứ đi qua eo Nguyệt Lượng, hơi vất vả một tí, nhưng sợ ngày mai trời mưa lại càng không dễ đi.”

“Được.”

Duy Tang ngồi ở bên trong xe ngựa, đưa tay xốc rèm xe lên.

Người ta nói đường Thục khó, khó hơn lên trời xanh (1).

(1) trích từ bài “Thục đạo nan” của Lý Bạch

Eo Nguyệt Lượng mặc dù tên dễ nghe, nhưng mà đi thì không lãng mạn như cảnh phong hoa tuyết nguyệt mà chỉ khiến người ta cảm thấy kinh tâm động phách. Đường nhỏ vừa đủ một chiếc xe ngựa lọt qua, nhìn xuống thì hơn mười trượng là nước sông Mân Giang cuộn trào mãnh liệt, nếu không chú ý, chỉ sợ sẽ rơi vào trong nước.

Nước xanh lam, đường đi hình bán nguyệt, chỗ hiểm ác như vậy, cảnh sắc lại hùng vĩ đẹp đến kì lạ. Duy Tang không khỏi cảm thán tạo hóa kỳ diệu, hoàn toàn quên hết đoạn đường gian nan này.

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại.

Giọng Tiêu Nhượng vang lên: “Quận chúa, đoạn đường phía trước quá hẹp, mỗi người cần xuống ngựa. Ta đỡ nàng xuống.”

Duy Tang đã sớm thay hỉ phục nặng nề phiền phức, ăn mặc cũng nhẹ nhàng, tự mình nhảy xuống. Nước sông bên dưới cuộn cuộn, liếc mắt một cái cũng thấy đầu choáng váng.

“Quận chúa cẩn thận.” Tiêu Nhượng vội vàng kéo nàng vào bên trong, lại nói, “Đi lên phía trước, thời gian tầm một chén trà là có thể tiếp tục ngồi xe.”

Xa xa Giang Tái Sơ nhìn thấy nàng xuống xe, ánh mắt dừng trên người nàng một lát, lại thản nhiên dời đi.

Cảnh Vân nhìn thần sắc của hắn, biết trong lòng hắn một chút cũng chưa từng buông tay, không khỏi thở dài, đành chuyển đề tài: “Điện hạ, con đường này chỉ sợ phải cẩn thận, dọc theo đường đi mã tặc càng ngày càng nhiều, đây chính là nơi phục kích tốt nhất.”

Hắn “ừ” một tiếng, “Truyền lệnh ra sau, đi nhanh một chút. Trước khi vào đêm, cần phải qua được eo Nguyệt Lượng.”

Hàng ngũ dịch chuyển về phía trước với tốc độ không nhanh lắm, rốt cuộc cũng qua được đoạn đường chật hẹp kia, phần lớn lương thực được chở cũng đã qua.

“Ai ui! Cái gì vậy?” Bỗng nhiên có binh sĩ che trán ngồi xổm xuống, nắm ngón tay đầy máu.

Đá từ trên vách núi bắt đầu lăn xuống, ngay từ đầu đã giống như cơn mưa đá, dần dần nặng lên, từng hòn đá lớn nhỏ lăn xuống, chẳng mấy chốc đã đập trúng vài tên binh sĩ.

“Là núi lở sao?” Duy Tang bị bọn lính che chắn ở giữa, có chút run sợ hỏi.

Xa xa có tiếng xoẹt xoẹt sắc nhọn, từ xa đến gần, Tiêu Nhượng biến sắc: “Là mã tặc!”

Lời còn chưa dứt, đã có tiếng vang binh khí và tiếng kêu thảm thiết từ hai bên trước sau truyền đến.

“Bảo vệ Quận chúa!” Tiêu Nhượng hét lớn một tiếng, rút trường đao ra.

Bọn thị vệ bắt đầu nghênh địch, hàng ngũ ở trung tâm hơn mười người che chở cho Duy Tang đi về phía trước, muốn chạy đến hẻm núi.

Tiếng binh khí càng ngày càng vang, mã tặc khí thế rào rạt, có lẽ là đã theo dõi đội tiền giá suốt cả đường đi nên mới cố ý động thủ ở nơi địa hình hiểm yếu này.

Đội hộ vệ Tiêu Nhượng dẫn theo rất tinh nhuệ, vũ khí lại tinh xảo, không ngờ rằng bọn mã tặc lại trang bị ngoài dự tính, trên người mặc áo giáp mây mềm, nhưng lại vô cùng cứng cáp, nếu lực cánh tay không mạnh, chỉ với một đao cũng khó mà phá vỡ.

Ỗ vào việc trên người mặc áo giáp, mã tặc vô cùng dũng mãnh. Bên cạnh rất nhiều thị vệ bị thương ngã xuống, Duy Tang càng ngày càng nôn nóng, nhìn xung quanh, nhưng lại không hề nhìn thấy Giang Tái Sơ. Nàng lo lắng, liên tục hỏi: “Ninh Vương đâu?”

Thị vệ bên cạnh chưa trả lời, không biết một đội mã tặc từ đâu lao lại gần, người đàn ông cầm đầu che mặt chém một đao đứt đầu thị vệ. Duy Tang lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc như vậy, trên mặt vẫn còn vài giọt máu nóng hồi bắn tung tóe, nhất thời không phản ứng kịp, ngơ ngác đứng không nhúc nhích.

Tiêu Nhượng đẩy nàng một cái, nàng khó khăn lắm mới né được một mũi đao, chỉ là mấy sợi tóc dài rơi xuống, có thể thấy được một đao kia nguy hiểm thế nào.

Tiếng vó ngựa ở phía sau truyền đến, Duy Tang không kịp quay đầu nhìn, Tiêu Nhượng cũng đã bắt lấy hông nàng, ném cho người nọ, quát: “Điện hạ, bảo vệ Quận chúa đi trước!”

Cả người Duy Tang bay lên, lại bị người kia ôm lấy, đặt ở trước ngựa.

Bên tai chỉ nghe tiếng gió gào thét, sau lưng là lồng ngực rộng lớn của người nọ, tim đập dồn dập, đúng là cảm giác quen thuộc ấy.

Giang Tái Sơ cười ngựa vô cùng khéo, một tay điều khiển cương ngựa, tay khác cầm Lịch Khoan, vừa bổ một cái đã chém cho một tên mã tặc ngã xuống. Hai chân hơi dùng sức, tuấn mã hí vang một tiếng, chạy thẳng về phía trước.

Duy Tang nghiêng người ngồi trước người hăn, trong lòng nhảy dựng, nhìn thoáng qua dòng nước sông cuộn cuộn.

Hăn trầm giọng nói: “Sợ thì nhắm mắt lại.”

Nàng ở hăn trong lòng lắc đầu.

Suốt đường đi nàng đều kinh hồn bạt vía, mãi cho đến lúc này mới thật sự gặp nguy hiểm, có lẽ ngay cả mạng cũng đã không còn, nhưng trong lòng lại rất an định.

Bàn tay nàng không khỏi dùng sức ôm sát eo hăn, bỗng nhiên nghe thấy hăn quát khê một tiếng: “Nhắm mắt lại!”

Duy Tang theo bản năng nhắm mắt lại, bên tai lại nghe thấy hai tiếng xoẹt, có chất lỏng ấm áp bắn lên mặt, trong lòng biết hăn lại chém hai tên địch, nhưng không biết phía trước còn có thể gặp bao nhiêu mã tặc.

May mà con ngựa của Giang Tái Sơ cực kỳ xuất sắc, qua thời gian một chén trà đã dẫn hai người ra xa chiến trường. Thấy sắp vượt qua khỏi eo Nguyệt Lượng, hăn thở phào một cái, chợt thấy bóng người đằng trước lay động, đáy lòng lại nặng trĩu, biết rõ vẫn còn người mai phục. Nếu chỉ có một mình hăn, tất nhiên không việc gì phải sợ hãi, nhưng trước mắt còn phải bảo vệ Duy Tang, trong lòng lại có chút lo sợ.

Việc đã đến nước này, không còn đường lui nữa.

Giang Tái Sơ quát một tiếng, Duy Tang cũng không thấy hăn hành động như thế nào, thanh trường kiếm kia đã vào vỏ, thay vào đó là một thanh

trường thương màu bạc nàng chưa bao giờ thấy qua. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần, hần cúi đầu cười với nàng, thả dây cương ra, nhẹ nhàng đè mặt nàng vào trong ngực mình, để nàng tựa vào mình, dùng áo khoác phía sau bọc nàng lại, ôn nhu nói: “Đừng nhìn.”

Thấy nàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, trường thương trong tay hần chìa về phía trước, hần dùng sức kẹp bụng ngựa, hướng về phía mã tặc.

Võ lực của Giang Tái Sơ tất nhiên không giống như bọn lính, mũi đao trong tay xoẹt hai tiếng, chém vào áo giáp mây, đẩy hai tên cầm đầu ra, vó ngựa bước qua, hai bên không ngừng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, nét mặt Giang Tái Sơ bất động, tóc dài màu đen phân tán trên vai, ánh mắt kiên định sắc nhọn, tay nâng trường thương. Động tác uyển chuyển như vậy nhưng lại khiến mười mấy tên mã tặc bị dọa đến hồn xiêu phách lạc, thậm chí còn muốn thả hần đi.

Trong đám mã tặc đột nhiên có người lớn tiếng nói: “Trước ngực hần có người!”

Lời còn chưa dứt, ba cây trường đao chém tới người Duy Tang.

Giang Tái Sơ tay phải vừa đánh ngã một người, chưa kịp rút trường thương lại đã thấy mũi đao sắp rơi vào lưng Duy Tang. Dưới tình thế cấp bách, hần nghiêng một bên, đá văng hai thanh đao ra, rốt cuộc còn có một thanh chém vào trên lưng mình.

Hần cắn răng, thừa dịp bọn mã tặc chưa rút đao ra thì trở đao lại đâm chết tên kia.

Vị tướng quân dũng mãnh gan dạ này rốt cuộc cũng bị thương. Đám mã tặc vô cùng hưng phấn, giết người đỏ cả mắt rồi, trong miệng hô: “Bắt lấy bọn chúng, tất nhiên là nhân vật quan trọng hơn!”

Duy Tang vốn ngồi một bên, thân mình không ngừng nghiêng ngả, nàng vốn vịn vào thắt lưng Giang Tái Sơ, lại cảm thấy trên tay ướt sũng, mũi lại ngửi thấy mùi máu tanh. Vì thế nàng lén mở to mắt, thấy tay mình đầy máu mới biết hắn bị thương. Dưới cơn sợ hãi, cả người nàng trở nên nặng nề, Giang Tái Sơ không còn cách nào khác đành thả dây cương ra, dùng sức nâng nàng lên.

Vừa động một tí, miệng vết thương bên hông lại nứt ra, lại là hai thanh đao đồng thời bổ tới, hắn chỉ có thể dùng lưng chặn lại, phập hai tiếng đâm vào da thịt, hắn hít một hơi khí lạnh, xoay trường thương lại, chặn hai tên kia thành hai nửa.

Thừa dịp một nhát này hướng tới, mã tặc nhất thời không dám đuổi theo, Giang Tái Sơ dùng sức kẹp chặt ngựa, chạy về phía trước.

Trong tay hắn khống chế dây cương, dọc đường không phân biệt rõ phương hướng mà chạy như điên, mãi cho đến khi hoàng hôn buông xuống mới không còn thấy rõ đường đi.

Duy Tang chỉ cảm thấy hơi thở của hắn càng ngày càng nặng nề, mà ngựa không biết chạy tới nơi nào rồi, bỗng nhiên bị rơi tự do, hai người đều té xuống ngựa. Địa thế hình như là rất cao, cả người lại giống như tảng đá, không tự chủ được mà lăn xuống.

Cũng không biết đã lăn hỗn loạn bao lâu, địa thế dần dần bằng phẳng, Duy Tang bình tĩnh một hồi lâu mới đứng dậy.

Trên người trên mặt trầy không ít, may mà dựa vào ánh trăng chui ra ngoài, Duy Tang tìm được Giang Tái Sơ ở cách đó không xa. Hắn nằm sấp trên mặt đất không động đậy, bởi vì mặc trường bào màu lam, vết máu cũng không rõ ràng, nhất thời nhìn không ra bị bao nhiêu vết thương.

“Giang Tái Sơ!” Nàng vội vàng quỳ xuống, nhẹ nhàng nâng đầu hắn dậy, gào khóc kêu tên của hắn, “Giang Tái Sơ! Chàng mau tỉnh lại!”

Hắn vẫn chưa tỉnh lại, nàng cắn răng, dựa vào ánh trăng mà cẩn thận xé lớp vải sau lưng hắn.

Vừa mới xé ra, Duy Tang chỉ cảm thấy máu toàn thân lạnh ngắt.

Sau lưng hắn là ba vết đao sâu tận xương, da thịt bầy nhầy, có thể nhìn thấy gân mạch bên trong, máu tươi tựa hồ đang ồ ạt trào ra.

Duy Tang thấy tay mình bắt đầu run rẩy, máu nhiều như vậy... Nàng nên giúp hắn cầm máu như thế nào?

Lúc đầu óc nàng trống rỗng, có lẽ là bị đau, Giang Tái Sơ tỉnh lại.

Quay đầu lại, ánh mắt kia trấn định nhìn nàng, giọng nói cũng ôn hòa: “Nàng sợ không?”

Sao lại không sợ?

Nếu hắn chết rồi... Nếu hắn chết rồi...

Duy Tang ngẩn ngơ suy nghĩ, cố nén nước mắt đang rơi xuống, cố gắng nở nụ cười: “Giang Tái Sơ. Chàng sắp chết, ta ngược lại không sợ... Cùng lắm thì... là cùng nhau chết.”

Hắn trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: “Như vậy ta phải cố gắng mà sống.”

Duy Tang cuống quýt dụi mắt, “Trên người chàng có thuốc chữa thương không?”

“Vạt áo trước.” Ngay cả nói chuyện hắn cũng bắt đầu khó nhọc.

Duy Tang vội vàng lấy ra một bình sứ nhỏ từ trước người hắn, mở nút ra, rải hết toàn bộ thuốc lên miệng ba vết thương kia.

Thuốc này thế nhưng lại có hiệu quả, máu tươi vẫn trào ra bên ngoài, nhưng tốc độ đúng là chậm lại.

Duy Tang thở phào nhẹ nhõm, thấy hãn chống đỡ không nổi, lại lặn ra bất tỉnh, trong lòng biết là thuốc bột đã bắt đầu có tác dụng, dần dần ổn định trở lại. Lại lấy que diêm từ trước vạt áo hãn, nàng tìm chút củi đốt xung quanh, xếp lại một chỗ, thử rất nhiều lần, rốt cuộc một ngọn lửa nho nhỏ cũng thối bùng lên.

Áo khoác rơi ở một chỗ rất xa, Duy Tang chạy đi tìm, dùng răng cắn xé, tạo thành mấy mảnh vải rộng, quỳ gối bên cạnh giúp hãn băng bó.

Có lẽ là vì đau đớn, Giang Tái Sơ bừng tỉnh, thấy rõ nàng mảnh vải trong tay nàng, nói từng cơn: “Tro than.”

Duy Tang “à” một tiếng, vội vàng lấy mấy nhánh cây đốt thành tro than, đợi cho lạnh rồi mới cẩn thận rắc vào vết thương của hãn, lúc này mới dùng mảnh vải băng bó lại.

Làm xong hết thảy, nàng có chút yên tâm, ngồi ở bên cạnh hãn, cẩn thận đặt đầu hãn lên đầu gối mình, lấy nửa tấm áo cừu phủ lên người hãn, mệt lử người mà nhắm mắt lại.

Ánh lửa dần dần yếu ớt, ban đêm trong rừng có hơi lạnh lẽo, Duy Tang bị hãn run rẩy một trận mà giật mình tỉnh giấc, vội vàng sờ lên trán hãn, lòng bàn tay chỉ cảm thấy nóng hổi. Nàng biết hãn mất máu quá nhiều, bây giờ đã sốt cao, chỉ sợ trên người lạnh quá. Đang muốn đi lấy thêm củi lửa, cổ tay nàng bị kéo lại, Giang Tái Sơ lôi nàng lại, không muốn buông ra.

“Giang Tái Sơ, ta đi nhóm thêm lửa.” Nàng cúi người ghé vào lỗ tai hãn nói, “Ta không đi đâu cả, ta ở chỗ này.”

Hãn mơ mơ màng màng, lại nghe thấy, chậm rãi buông tay ra.

Duy Tang thấy lửa cháy hừng hực xong thì trở lại bên cạnh hần. Trong ánh lửa chập chờn, hần nhúu mày lại, trên mặt một tia huyết sắc cũng không có, thì thảo nói chuyện.

Nàng lại gần một tí, lại nghe thấy hần gọi “cha mẹ”. Nàng giật mình, mới nhớ hần từng nói qua, lúc Tiên đế và mẹ con hần ở chung một chỗ, cũng chưa bao giờ cho phép hần gọi phụ hoàng và mẫu phi, tựa như một nhà bình thường mà gọi “cha mẹ”. Trong lòng nàng hơi đau xót, Duy Tang nhẹ nhàng cầm tay hần.

Sau nhiều tiếng gọi cha mẹ lộn xộn, hần rốt cuộc cũng đã bình tĩnh lại, có vẻ như vừa trải qua một giấc ngủ thư thái, sau một lát, hần có chút không kiên nhẫn giật giật một cái, gọi “Duy Tang” một tiếng.

Cả người Duy Tang cứng ngắc, nghe hần gọi mình, giọng nói lại dịu dàng như vậy, cẩn thận như vậy, tựa như hai từ ấy vô cùng quan trọng.

Phụ thân và a tẩu đi rồi, nàng thật sự đã lâu không khóc.

Nhưng lúc này, hần lại trọng thương, nằm ở đây, mỗi một lần lại gọi tên của nàng...

Nước mắt như một chuỗi châu ngọc rơi xuống.

“Ta ở đây, ta ở đây...” Nàng cũng đáp từng lời, kiên nhẫn, dịu dàng, mãi đến khi người nọ cong môi ngủ mê man, vô ý thức nắm tay nàng, thật chặt...

Đang lúc vô tri vô giác, Giang Tái Sơ thấy mình trở lại kinh thành.

Hoàng thành Đại Tấn được mệnh danh là cung giữa vạn cung, ba tòa đại điện trong kinh thành uốn lượn, đứng sừng sững theo thứ tự, khí thế vô cùng. Hần còn nhớ rõ lúc mình đi từ đầu rồng tới Hàm Nguyên Điện, ước chừng đi đến một canh giờ. Mà cung điện nguy nga hùng vĩ như vậy, mẫu

thân lại không thích. Mẫu thân sinh ra ở Giang Nam, từ nhỏ đã quen nhìn lâm viên Giang Nam tươi đẹp, thật không có thói quen nhìn cung điện sơn son thếp vàng như thế.

Phụ thân thấy bà cô đơn liền dựng một khu vườn trúc ở phía đông nam cung điện, mô phỏng theo tất cả những thứ trong nhà bà, dù cho những thứ này không hề ăn khớp với hoàng cung, nhưng chỉ cần bà thích là được rồi.

Mẫu thân cũng không phải là một nữ nhân có dã tâm, bà thích hợp gả cho một nhà giàu có ở Giang Nam hơn mà không phải là hoàng thất suốt ngày lục đục đấu nhau. Bà cũng chưa bao giờ yêu cầu trượng phu lập con mình làm Thái tử, chỉ sớm khẩn cầu Hoàng đế, cấp cho con trai mình đất phong ở Giang Nam.

Thái tử đã sớm được lập, bởi vì Hoàng hậu Chu thị xuất thân danh môn, đủ loại quan hệ rắc rối khó gỡ, ít có khả năng tác động đến địa vị con trai trưởng của bà. Nhưng dù vậy, phụ thân vẫn có ý định thay đổi ngôi vị Thái tử trong đầu. Cuối cùng tất nhiên vẫn không thực hiện được, nhưng lòng căm thù của Hoàng hậu với mẹ con bọn họ đã sớm ăn sâu bén rễ.

Về sau Giang Tái Sơ không chỉ một lần nhớ tới, bọn họ hận mình như vậy, cũng không phải không có nguyên nhân. Dù sao ở đây nhân tình lạnh nhạt, quyền lực là tối thượng trong hoàng thất, chỉ có mình có được tình thương của phụ thân. Phụ thân thậm chí còn áy náy nói với mẫu thân: “Cả đời này của ta, nếu có gì day dứt, đó là không thể cùng nàng trở về nhà thăm một chút.”

Khi đó mẫu thân chỉ nhẹ giọng vỗ về mình đi vào giấc ngủ, mái tóc dài rơi xuống cổ mình, ngứa ngứa, hần lặng lẽ mở mắt nhìn bà, dưới ánh nến, mẫu thân không tô son phấn, nhưng đuôi lông mày khéo mắt lại thoáng lấp lánh, bà chỉ nói: “Chỉ cần chàng có tấm lòng, ta đã cảm thấy thỏa mãn.”

.....

Phía sau lưng đau nhức khiến cho Giang Tái Sơ bừng tỉnh từ trong giấc mộng trong cung điện hoàng thành. Hắn cố gắng mở to mắt, ánh mắt có chút mơ hồ, cả người rách nát, dưới thân đệm rơm rạ, bốn bề yên tĩnh, một người cũng không có.

Hắn cảm thấy kinh hãi, thân mình hơi giật giật, chỉ cảm thấy sau lưng như muốn nứt ra, nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn.

Duy Tang vội vàng chạy tới, quỳ trước mặt hắn, vội vàng hỏi: “Chàng tỉnh rồi?”

Giọng nói còn mang theo tiếng khóc nức nở, lại giống như niềm vui khi trút được gánh nặng, Giang Tái Sơ không thấy gương mặt của nàng, nhưng trong lòng cũng thả lỏng mà hỏi: “Đây là đâu?”

Duy Tang không đáp mà hỏi ngược lại: “Ta đút cho chàng chút nước nhé?”

Nói xong nàng dùng một mảnh sứ vỡ múc một miếng nước đưa tới bên miệng hắn, cẩn thận nói: “Cơn sốt cuối cùng cũng đã hạ.”

“Ta không sao.” Hắn mê man muốn nhắm mắt lại, nhưng lại chợt nói, “Ta ngủ đã bao lâu rồi?” Kỳ thật hắn trầy trật lắm mới nói xong một câu này, lại không muốn nàng lo lắng sợ hãi, chỉ có thể cố gắng chống đỡ, “Bọn họ tìm đến đây sao?”

“Suyt...” Duy Tang nhẹ nhàng nâng đầu hắn lên, đặt lên trên đầu gối mình, “Chàng đừng nói chuyện nữa, ta ở đây với chàng, chàng ngủ tiếp một lát đi.”

Hắn nhắm mắt lại, mò mẫm bắt lấy tay nàng, cầm thật chặt, nhẹ giọng nói: “Nàng không bị thương chứ?”

“Ta không sao.” Duy Tang dịu dàng nắm lấy tay hắn, dùng giọng nói vỗ về trẻ con, “Chàng ngủ một chút nữa đi.”

Hắn chìm sâu vào giấc ngủ.

Nàng cách hắn gần như vậy, gần đến mức có thể thấy rõ cánh môi hắn mỏng như tờ giấy, một chút tơ máu cũng không có, tóc rũ xuống, có vài sợi dính lên bên mép, nàng nhẹ nhàng thay hắn đẩy ra, ngón tay lướt qua hai má của hắn, rồi ngừng lại trong chốc lát.

Nhiệt độ cơ thể đã dần dần giảm xuống.

Hắn đại khái còn không biết mình đã mê man ba ngày ba đêm. May mắn là con ngựa kia sau lại tìm được bọn họ. Nàng mất sức chín trâu hai hổ mới đặt hắn được lên lưng ngựa, đi thật lâu mới tìm được cái miếu nhỏ đổ nát này, kéo hắn vào đây, cuối cùng tạm thời có chỗ tránh mưa gió và nắng gắt.

Đã nhiều đêm nàng giật mình tỉnh lại, nhin không được mà dò thử hơi thở của Giang Tái Sơ, sợ hắn cứ ngủ như vậy mà không tỉnh lại. Nhưng cứ nhìn gương mặt yên giấc của hắn, trong lòng Duy Tang cũng cảm thấy yên lòng.

Con đường này gian nan mù mịt như vậy, nàng liếc nhìn sang, không thấy được điểm cuối... Nhưng nếu Giang Tái Sơ chết rồi, nàng ngược lại không còn vướng bận nữa, cứ cùng chết với hắn như vậy, đối với mình mà nói thật sự là thoải mái hơn rất nhiều...

Lúc nàng đang miên man suy nghĩ, người kia đang dựa vào người mình bỗng nhiên giật giật, dùng giọng nói chỉ một mình nàng có thể nghe rõ mà gọi tên của nàng: “Duy Tang...”

“Ta ở đây.”

“Nàng đi tìm bọn họ, bọn họ... hắn cũng đang tìm nàng.”

Nàng thoáng ôm chặt lấy hắn, khẽ mỉm cười một cái nói: “Ta không đi.”

“Nghe lời đi.” Hắn giật giật, từ từ buông tay nàng ra.

Duy Tang im lặng ôm hân: “Vì sao chàng lại cứu ta?”

Hân ngẩn ra, hân sao có thể không cứu?

Ý cười Duy Tang càng sâu: “Giang Tái Sơ, chúng ta đồng sinh cộng tử. Chàng có thể sống, như vậy ta cũng sẽ sống.”

Hân không thể làm gì khác ngoài nhú mày, Duy Tang vươn ngón tay đặt lên giữa lông mày hân, khẽ cười một tiếng: “Ta thích bộ dáng không nhú mày của chàng.”

Lực đạo trên đầu ngón tay nàng nhẹ nhàng hạ xuống, hân chậm rãi giãn mày.

Môi của hân sớm đã nứt ra, bên trên còn vẩy máu đỏ tím, nhếch nhác như vậy, nhưng nàng lại bình tĩnh ôm hân, lại cảm thấy ấm áp vô cùng.

Ngọn lửa dần dần tắt, Duy Tang cẩn thận đẩy Giang Tái Sơ ra, nhóm thêm củi cho đốt lửa.

“Duy Tang... Gần đây có nước sao?” Hân mơ mơ màng màng tỉnh dậy.

“Muốn uống nước sao?” Duy Tang vội vàng chạy đến bên cạnh hân.

“Gần đây có nước sao?” Hân có chút kiên trì hỏi.

“Có một cái hồ nước cách đây không xa.” Duy Tang chần chờ nói, “Sao vậy?”

“Ta muốn tắm một chút.” Hân ngồi dậy nửa người, sắc mặt mặc dù tái nhợt nhưng lại rất kiên định.

“Chàng điên rồi sao? Chàng vừa mới hạ sốt!” Duy Tang giữ bờ vai của hân, “Không được đi.”

Đầu tóc hăn xốc xếch rũ xuống vai, lúc ngồi dậy, quần áo đã rách mướp, gương mặt tuần tú lại giống như một đứa trẻ, “Ta muốn đi.”

Từ trước tới giờ đều là nàng nũng nịu với hăn, cũng chưa bao giờ thấy hăn cố chấp như vậy... Duy Tang nhất thời có chút luống cuống, bối rối một hồi lâu mới nói: “Miệng vết thương không thể đụng vào nước... Nếu chàng cảm thấy không thoải mái, ta có thể giúp chàng lau mình?”

Bên ngoài ngôi miếu đổ nát, bởi vì ban ngày vừa trải qua một trận mưa nên trong bầu không khí ẩm ướt còn mang theo hương vị bùn đất. Duy Tang đỡ hăn đi ra ngoài, dưới ánh trăng lơ mờ, bóng hai người kéo dài trên mặt đất, từ từ chồng lên nhau.

Hăn đi rất chậm, gần nửa trọng lượng cơ thể đều tựa vào người nàng, có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nhau.

Thật ra hồ nước kia cách đây không xa, nhưng bọn họ phải gắng sức đi hết một nén nhang mới thấy nước.

Thình thoảng có tiếng côn trùng mùa hạ kêu râm ran, nhưng lại càng lộ ra vẻ yên tĩnh vắng lặng.

Từng bước một đạp lên lá cây kêu sột soạt, hồ nước càng ngày càng gần, Duy Tang buông hăn ra, dùng chiếc khăn mang theo thấm nước rồi vắt khô, trở lại bên cạnh Giang Tái Sơ, “Để ta lau giúp chàng.”

Hăn quay người sang, nàng cẩn thận vạch lớp xiêm y rách rưới sau lưng, dựa vào ánh trăng mà cẩn thận chà lau.

Đã mấy ngày nay nàng chưa kịp thay hăn lau chùi cho sạch, tấm lưng trắng kiện của Giang Tái Sơ tất cả đều là vết máu khô, chỉ một lát sau chiếc khăn đã nhuộm thành màu đỏ sậm, nàng liền đến bên hồ rửa sạch, giúp hăn chà lau. Vài lần như vậy, rốt cuộc cũng đã sạch sẽ, Duy Tang bước tới trước mặt hăn, do dự hỏi: “Ta cũng giúp chàng lau ngực nhé?”

Hắn không thể cử động thoải mái được, đây là lần đầu tiên Duy Tang đối mặt với thân thể của một nam nhân trẻ tuổi như vậy.

Tuy rằng da trắng nhưng phong độ lại không giống bọn công tử quý tộc, thân thể Giang Tái Sơ lộ rõ sự dũng mãnh chỉ có binh sĩ trên chiến trường mới có, cho dù là sau khi trọng thương mới thấy rõ làn da trắng kiện.

Động tác Duy Tang dừng một chút, đầu ngón tay vuốt ve vết sẹo trên phần bụng hắn, nàng ngẩng đầu hỏi hắn: “Đây là cái gì?”

“Trước đây bị thương.” Hắn phớt lờ, “Ở trên chiến trường thì không là gì cả.”

“Trên vai, trên ngực đều là sẹo sao?” Duy Tang giật mình.

“Ừ.” Hắn cúi đầu nói.

Nàng đột nhiên không biết nói gì, trên người hắn tuy nhiều vết sẹo, nhưng không có cái nào nặng hơn ba vết đao sau lưng hắn. Nếu không phải vì cứu nàng... Lấy thân thủ của hắn, sao có thể bị làm khổ thành cái dạng này?

Hốc mắt như đầm nước lặng yên không một tiếng động bỗng nhiên ướt sũng, nước mắt ngưng tụ ở đáy mắt, chua xót muốn lăn xuống dưới. Nàng hít một hơi, muốn nhin xuống, rốt cuộc lệ vẫn rơi, từng giọt nóng hổi đọng trên cánh tay mình, như một ấn ký hạ xuống trong nháy mắt.

“Cô nương ngốc nghếch, khóc cái gì?” Hắn ngồi dưới đất không động đậy, có lẽ muốn đưa tay an ủi nàng, nhưng lại đụng tới vết thương trên cơ thể, vì thế hắn chỉ nhẹ giọng cười, “Mỗi một nam nhân đều khát khao bảo vệ nữ nhân mà mình yêu mến.”

Nàng dùng sức gật gật đầu.

Có lẽ là vì hơi thở không ổn định, móng tay của nàng chạm nhẹ đến ngực của hắn, có chút đau đớn. Giang Tái Sơ chậm rãi nâng tay lên, nắm tay nàng trong lòng bàn tay.

“Hàn Duy Tang, ta hỏi nàng một lần cuối.” Dưới đôi mày kiếm, đôi mắt ngọc của hắn sáng như sao trên trời, lại mang theo một chút run sợ và sự căng thẳng khó nén, “Nàng... đồng ý đi theo ta không?”

Lòng bàn tay của hắn nóng rực như thế, suýt nữa khiến nàng nghi ngờ hắn bắt đầu phát sốt, nhưng động tác của hắn lại vô cùng điềm tĩnh, “Ta muốn mang nàng và A Trang rời khỏi nơi này.” Hắn thản nhiên cười một tiếng, “Vứt bỏ thiên hạ, vứt bỏ muôn dân, nhưng mà... hắn cùng ta và nàng có quan hệ gì đâu?”

Duy Tang lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt chân thành mà tha thiết của nam nhân trẻ tuổi như vậy... khiến cho nàng biết, trên đời này, nay cũng chỉ có hắn sẵn lòng không giữ lại chút nào mà trao tất cả cho mình.

Nàng cũng biết hiện giờ là cơ hội tốt nhất để hai người rời khỏi, triều đình sẽ cho rằng là do mã tặc gây nên, sẽ không liên lụy tới người bên ngoài.

Một từ “Được” đang dừng bên môi, nàng sắp nói ra, nhưng nàng lại nhìn hắn, ánh mắt trong veo còn mang theo ánh sáng phản chiếu, nhưng nàng lại không nói nên lời.

Vài chấm nhỏ trên trời dần dần tắt, mặt mày như họa, nhưng nét mực trên bức tranh ấy đã từ từ khô cạn, không còn khí phách và sức sống nữa.

Giang Tái Sơ chậm rãi buông tay nàng ra, vô lực tuột xuống.

Nàng vội vàng đỡ hắn.

Hắn hơi cúi người xuống, tiếng cười thê lương: “Ta hiểu rồi.”

Nàng vốn đang đỡ cánh tay của hắn, kề sát hắn từng chút một, ôm lấy người hắn, khóc nức nở: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi... Ta thật xin lỗi chàng.”

Hắn hạ xuống một chút, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, dịu dàng nói: “Ta không trách nàng.”

Đã nhiều ngày lo lắng, cuối cùng lúc ở bên cạnh hắn, nàng mới có thể hoàn toàn giải tỏa ra ngoài. Duy Tang nằm trong lòng hắn, khóc nghẹn ngào, nàng muốn ở cùng với hắn, nhưng nàng không thể... Cái gì cũng không thể... Thậm chí không thể suy nghĩ một chút.

“Cô nương ngốc nghếch, mặc dù ta không thể cưới nàng, nhưng ta cam đoan với nàng... ta sẽ ở bên cạnh nàng, cách nàng thật gần.” Hắn cúi đầu nói, “Nghĩ như vậy, nàng có thể dễ chịu hơn một chút không?”

“Nhưng ta phải gả cho Hoàng đế...” Nàng khóc to lên.

Hắn vẫn không nhanh không chậm vuốt ve lưng nàng, “Nàng gả cho Hoàng đế, ta sẽ ở lại kinh thành. Đừng sợ ở đó không có người quen, ta sẽ luôn luôn ở đó...” Ý cười trên khóe môi hắn không thay đổi, lại thoáng mang theo sự bi thương, “Duy Tang, nàng muốn làm cái gì, ta đều sẽ giúp nàng.”

“Nhưng ta phải gả cho Hoàng đế!” Nàng ra sức lắc đầu, “Ta phải sinh con dượng cái cho hắn, chàng sẽ thấy khó chịu.”

Hắn đưa tay nâng cằm nàng lên, hôn nhẹ nhàng lên trán của nàng, nói thật khẽ: “Nếu có một ngày như vậy, nàng sinh con trai cho Hoàng đế, ta đồng ý với nàng, ta sẽ đưa nó lên vị trí tối cao kia.. Như vậy, nàng có vui mừng thêm chút nào không?”

Nàng khó có thể tin nhìn hắn, hắn có biết mình đang hứa hẹn cái gì hay không?

Hắn không thích triều đình nội biến tranh đấu, huynh đệ tranh quyền, nhưng lại đồng ý với nàng, đưa con của nàng lên ngôi vị Thái tử... Chuyện này, tiếp tục mấy năm nữa, mười mấy năm sau hắn phải giao thiệp với những người hắn không thích, chỉ là vì nàng thôi.

Cuộc đời này, vì sao lại để nàng gặp một người như vậy, lại không thể cùng hắn bình yên đến trọn đời?

Có lẽ đây chính là số kiếp.

Duy Tang ứa lệ, cười với hắn: “Ta không cần chàng hứa hẹn nhiều như vậy... Ta chỉ xin chàng đáp ứng một chuyện.”

“Nàng nói đi.” Sắc mặt hắn bình thản.

“Nếu có một ngày, ta làm chuyện có lỗi với chàng, xin chàng... đừng thích ta như vậy nữa.” Nàng hít thật sâu một hơi, một giọt lệ nóng bỏng rơi xuống, “Không đáng.”

“Đã không muốn gả cho ta, còn không cho ta nhớ nhung nàng sao?” Hắn nhìn nàng chăm chú thật lâu, chỉ đành thở dài, “Duy Tang, chuyện này có lẽ ta không làm được.”

Sau đêm nay, vết thương trên người Giang Tái Sơ cũng xem như ổn, cũng không mê man cả ngày nữa. Chỉ là Duy Tang có chút lo lắng, hai người bọn họ hiện giờ ở trong sơn cốc nhỏ nhỏ này, cả ngày hái trái ăn... Mấy thứ này sao có thể giúp hắn hồi phục? Nàng có chút rầu rĩ, đem giỏ trái cây vừa mới rửa sạch đặt trước mặt Giang Tái Sơ, “Ta vốn định đi xem trong hồ có cá hay không, có thể bắt được không...”

Giang Tái Sơ thấy váy nàng ướt nhẹp, sắc mặt nặng nề: “Nàng đi bắt?”

“Không có...” Duy Tang ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt của hắn, vội vàng nói, “Yên tâm đi, ta sẽ không để cho bản thân gặp chuyện không may...”

Vẻ mặt của hắn ôn hòa một chút, một lát mới nói, “Lúc ta ở quan ngoại, bị thương còn nặng hơn lúc này, khi đó ngay cả trái cây cũng không ăn, nước cũng không có, làm sao có thể nấu?”

“Chính là vết thương trước ngực chàng sao?” Duy Tang giật mình.

“Ừ.”

“Vì sao chàng... cho tới bây giờ cũng không nói với ta?”

“Nói cho nàng nghe để nàng lo lắng sao?” Hắn cười nhẹ, “Cũng không phải chuyện hay ho gì.”

Trong lúc hai người nói chuyện, sức lực hắn có chút yếu đi, dựa cột mà nhắm hai mắt lại.

Duy Tang đang nhóm lửa, mơ hồ nghe thấy tiếng xe ngựa ồn ào xa xa, theo bản năng nhìn về phía Giang Tái Sơ, hắn quả nhiên tỉnh ngủ, mở to mắt, thấp giọng hỏi: “Kiếm của ta đâu?”

Duy Tang đưa Lịch Khoan cho hắn, lại dìu hắn đứng dậy, nét mặt hờ hững.

“Nàng không sợ?” Hắn đứng ở trước người nàng, khẽ cười nói, “Nếu mã tặc đuổi tới...”

“Không sợ. Nếu thật sự là mã tặc, chàng đang trọng thương không địch nổi, xin chàng để cho ta đi trước.” Nàng bình tĩnh nhìn hắn.

Hắn nắm chặt tay nàng, yên tâm cười: “Được. Nếu là như vậy, ta sẽ theo sau.”

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, nàng quyến luyến nhìn hắn cười một tiếng: “Tóm lại, ta phải đi đằng trước chàng.”

“Được.”

Trường kiếm của hãn hướng lên, đôi mày gom lại, Duy Tang có thể cảm nhận được hàn ý tỏa ra từ người hãn lạnh thấu xương.

Duy Tang nhin không được nhìn về phía xa.

Trong tiếng vó ngựa hỗn độn, còn có tiếng vang của giáp sắt và binh khí.

Người dẫn đầu chạy lại gần, tung người xuống ngựa, nét mặt như trút được gánh nặng: “Ninh Vương, Quận chúa!”

Là đội trưởng đội thân vệ... Mã tặc đã được quét sạch, mà bọn họ đã tìm tung tích hai người bảy tám ngày nay.

Giang Tái Sơ từ từ cho trường kiếm vào vỏ: “Đứng lên đi. Mọi người không có chuyện gì thì tốt rồi.”

“Xin Ninh Vương và Quận chúa theo thuộc hạ trở về.”

Tảng đá trong lòng Duy Tang rốt cuộc cũng rơi xuống thật mạnh.

Ngày này cuối cùng vẫn đến. Nàng và hãn yên bình ở trong sơn cốc nhỏ này đoạn tuyệt với nhân thế, cuối cùng vẫn bị người khác tìm được.

Nàng quả quyết cự tuyệt đề nghị bỏ trốn của hãn, nhưng đến lúc này, hóa ra đáy lòng vẫn cứ khổ sở, không thể nói được.

Giang Tái Sơ hơi nghiêng người nhìn nàng một cái, thu hết sự hồn bay phách lạc của nàng vào trong đáy mắt, vết thương đột nhiên đau nhói, hãn nhin không được mà khẽ ho khan.

Nàng vội vàng đưa tay dịu hãn.

Hãn lại tránh được, Duy Tang bỗng nhiên hiểu ra, hãn đang tránh hiềm nghi.

Thị vệ tiến lên đỡ Giang Tái Sơ, hắn đang muốn bước ra khỏi cửa miếu, lại quay đầu nhìn nàng.

“Củi để đốt lửa là từ đâu ra?”

Duy Tang giật mình, nhưng không có trả lời.

Cả nhà bọn họ đều tin theo Phật giáo, nhưng nàng... vậy mà có thể sưởi ấm cho hắn. Chùa miếu Trung Nguyên vốn thờ tượng Phật. Giang Tái Sơ hơi thở dài một tiếng, trên mặt chợt lộ vẻ dịu dàng: “Nàng không nên làm như vậy...”

Nàng đi qua người hắn, dùng một giọng nói cực khẽ, “Ta đã nghĩ, sẽ có một ngày, những gì ta làm đều sẽ gặp báo ứng. Nếu có báo ứng, cũng sẽ không có gì đáng sợ.”

Đại đội nhân mã rời khỏi cửa hang, thấy bọn họ đã tìm được Ninh Vương và Quận chúa, không khỏi hoan hô.

Cảnh Vân hai mắt đỏ hoe, quỳ gối trước mặt Giang Tái Sơ, thấp giọng nói: “Điện hạ, là Cảnh Vân vô dụng.”

Giang Tái Sơ nâng hắn dậy, một động tác đơn giản cũng đổ đầy mồ hôi, hắn chỉ nói: “Đứng lên đi, có liên quan gì đến đệ đâu?”

Cảnh Vân lại liếc nhìn Duy Tang một cái, đã thấy nàng kiễng mũi chân, có chút lo lắng hỏi: “Tiêu tướng quân đâu?”

Cảnh Vân sắc mặt cứng đờ, trầm giọng nói: “Quận chúa, Tiêu tướng quân hắn... Đội quân hắn dẫn theo đã diệt hết toàn bộ mã tặc.”

“Ta đây biết, nhưng còn người khác đâu? Bị thương sao?” Duy Tang nhú nhú mày, “Hắn đang ở đâu?”

Cảnh Vân cúi đầu, “Tiêu tướng quân hănh... dốc sức chiến đấu, hi sinh vì nhiệm vụ.”

Thân hình Duy Tang hơi lão đảo, sắc mặt trong phút chốc trở nên trắng bệch, ước chừng là muốn mở miệng bác lại, nhưng cuối cùng, nàng đưa tay giữ lấy còng xe, nhẹ giọng hỏi: “Hănh... Thi thể của hănh, hiện đang ở đâu?”

Trận chiến sự hơn mười ngày trước, Cảnh Vân còn nhớ rõ Tiêu Nhượng máu nhuộm giáp sắt, vết đao uốn lượn, dần dần kiệt lực chống đỡ hết nổi. Thi thể mã tặc phía sau chất ngổn ngang, sau lại cùng nhau rơi xuống vách đá vụn trượng.

Cảnh Vân lúc ấy liền gắng sức chạy về phía trước bắt lấy, nhưng cũng chỉ bắt được góc vạt áo của hănh.

Nhìn sắc mặt Duy Tang lúc này, hănh quả thật không nên nói ra những lời này, chỉ là do dự liếc nhìn Giang Tái Sơ.

“Hài cốt không còn, rớt xuống vách đá sao?” Duy Tang nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn.

Hănh không nói lời nào, đành cam chịu .

Duy Tang hít một hơi thật sâu, ngược lại đi về hướng tây, nhìn về phía eo Nguyệt Lượng xa xa, ngẩn ngơ nhìn hồi lâu.

“Quận chúa...” Cảnh Vân vừa mở miệng, lại bị Giang Tái Sơ ngăn lại.

Hănh nhìn bóng lưng đơn bạc của nàng, khẽ thở dài: “Để cho nàng yên tĩnh một chút đi.”

Cho đến khi trời tối, cả đội nhân mã đều im lặng chờ đợi, thỉnh thoảng có tiếng ngựa hí vang, càng lộ vẻ tịch mịch của đất trời.

Duy Tang rốt cuộc cũng quay người lại, nhẹ giọng phân phó: “Đi thôi.”

Cảnh Vân dịu dàng lên xe ngựa, vừa cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng, lại không nhìn ra có điểm gì khác thường, chỉ là hốc mắt có chút đỏ. Hắn lo lắng, nhin không được liền nói: “Quận chúa...”

“Ta không sao.” Duy Tang dừng bước một chút, cười lạnh một tiếng, “Lần này đi kinh thành, đường xá xa xôi. Tiêu tướng quân... Hắn có thể ở lại quê hương, chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Hắn chỉ cảm thấy giọng nói của nàng vô cùng tinh táo, lại thô lương như vậy. Hắn không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua, Ninh Vương đã đổi thuốc trị thương xong nhưng chưa bước vào xe ngựa, chỉ trông về hướng này, ánh mắt tuy rằng kiềm chế nhưng lại khó nén được sự lo âu.

Thấy kết cục u ám như vậy, Cảnh Vân bỗng nhiên cảm thấy Duy Tang nói đúng, “Lần này đi kinh thành, đường xá xa xôi”, đối với mọi người mà nói, là thật, cũng không hẳn là một chuyện tốt.

Đường về vô cùng thuận lợi, hai mươi ngày sau, xe ngựa đã tiến vào ngoại thành.

Trời sẩm tối, đoàn xe nghỉ ngơi ở trạm dịch, từ xa đã nhìn thấy tường thành nguy nga đồ sộ.

Duy Tang vừa xuống xe ngựa đã bắt gặp Giang Tái Sơ đi tới. Nàng dừng một chút rồi hỏi: “Điện hạ, ngày mai vào thành sao?”

“Quận chúa cứ yên tâm nghỉ ngơi ở đây, bệ hạ đã phái cấm vệ quân tới đây trông chừng, có thể vào kinh bất cứ lúc nào.” Ánh mắt của hắn cực kỳ lễ độ mà lại dừng trên bờ môi nàng, “Ta hồi cung trung phục mệnh, chúng ta từ biệt ở đây.”

Một tay Duy Tang đỡ trên càng xe, chỉ là bàn tay vô thức nắm chặt.

Mấy ngày nay bọn họ chưa từng nói chuyện, ánh mắt luôn thay đổi, nhưng nàng biết hắn luôn ở bên cạnh mình.

Bây giờ, hắn rốt cuộc cũng đi rồi.

Nàng bỗng nhiên sợ hãi, ánh mắt không tự chủ được mà nâng lên, sau một lúc lâu nàng mới cúi đầu nói: “Ninh Vương, thương thế của ngài đã khá hơn chưa?”

“Cũng khá hơn nhiều.” Hắn bình tĩnh cười với nàng, xoay người rời khỏi, môi mỏng khẽ động.

Nàng thấy rất rõ ràng, hắn lạnh lẽo nói với nàng: “Đừng sợ, ta ở bên cạnh nàng.”

Ngựa phi như tên bắn về quý phủ, Giang Tái Sơ tắm rửa thay quần áo xong, nội thị trong cung đã ở sau phủ Ninh Vương, vừa thấy hắn liền cười nói: “Điện hạ, bệ hạ và Thái hậu vẫn đang chờ ngài.”

Giang Tái Sơ cung kính nói: “Xin phiền công công dẫn đường, bốn vương cũng muốn vào cung gặp mặt Thánh thượng và Thái hậu.”

Ninh Vương đã vào cung. Đang ở dùng bữa tối ở Tử Thần Điện (2), Hoàng đế vừa thấy hắn liền hạ ngựa voi xuống, cười nói: “Đã trở lại rồi sao?”

(2) Tử: màu tím, thần: nơi vua ở

Hắn không dám chậm trễ, quỳ xuống dập đầu theo lễ nghi, mãi đến khi Hoàng đế tự mình đến dìu hắn đứng dậy.

“Chuyến này hoàng đế gây đi rất nhiều.” Hoàng đế kéo tay hắn, cẩn thận tường tận, thở dài, “Ta nghe nói trên đường trở về gặp mã tặc, lại còn bị thương?”

Ninh Vương mỉm cười ngẩng đầu, “Bệ hạ, may mà không có chuyện gì, mã tặc đã bị tiêu diệt hết. Quận chúa cũng mạnh khỏe. Nếu không thần đệ phải chịu trách nhiệm.”

“Đến đây đến đây, dùng bữa tối với trẫm trước.” Hoàng đế kéo tay của vị đệ đệ ngồi xuống, “Lát nữa gọi ngự y đến xem vết thương.”

Ninh Vương nhún nhường một phen, ngồi xuống với Hoàng thượng. Hắn vừa mới ngồi xuống, bỗng nhiên nhớ tới cái gì mà lại đứng dậy, từ trong lòng lấy ra một vật nho nhỏ, hai tay trình lên, cúi đầu cung kính nói: “Mừng bệ hạ có Dật nhi, thần đệ tìm tới tìm lui chỉ có này khối cổ Hán ngọc này làm lễ chúc mừng.”

“Hôm khác để cho Nghiên phi ôm cháu của đệ đến.” Hoàng đế hé mắt, con người chợt lóe lên, hắn cười nói, “Đệ còn chưa gặp qua.”

“Vậy cũng được.” Nụ cười của Ninh Vương không thay đổi, “Sức khỏe Thái hậu thế nào?”

“Đệ và trẫm dùng bữa tối xong thì đến thăm bà đi.” Hoàng đế cười nói, “Một năm này ở đất Thục cũng đã rèn luyện không ít?”

Ninh Vương ngẩn ra, làm như vật lộn một hồi lâu mới nói: “Bệ hạ, thần đệ có tội.”

Hắn lại quỳ xuống, dập đầu trên mặt đất, gãi từng chữ: “Thần đệ tự ý đem thuế suất từ bốn lấy một thành năm lấy một... Thần đệ cả gan làm loạn như thế, xin bệ hạ thứ tội.”

Nhìn cả người Ninh Vương nằm rạp xuống, trên mặt Hoàng đế đã thu lại ý cười, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng, thật lâu sau hắn mới nói: “Đứng lên đi. Việc này vốn cũng không trách đệ được, nay mã tặc Xuyên Thục hoành hành, ngay cả đội xe của đệ cũng dám tấn công, có thể thấy đám dân đen này ý thế làm bậy, phách lối đến cỡ nào.”

Ninh Vương vẫn bất động như cũ.

Khóe môi Hoàng đế lộ ra ý cười châm chọc. Hắn đứng dậy, chậm rãi nói: “Ta nghe nói, Ninh Vương vì cứu Quận chúa mà bị trọng thương?”

“Quận chúa là hoàng tẩu của thần đệ, thần đệ đến cả tính mạng cũng không cần, bằng mọi giá phải bảo vệ sự an toàn của nàng.” Ninh Vương bình tĩnh nói.

Con người hẹp dãi của Hoàng đế lóe lên ý cười tàn khốc, hắn nói khẽ: “Tái Sơ, đệ là Ninh Vương của Đại Tấn ta, Quận chúa gì đó của Xuyên Thục sao có thể sánh bằng?” Hắn dừng một chút, ý cười càng sâu, “Nếu lúc này không nghĩ đến đại cục, trăm sao có thể liên hôn với nàng ta? Đệ cũng biết đám dân đen ở đó, chỉ sợ ngay cả liêm nghi lễ sĩ (3) cũng không biết.”

(3) liêm nghi lễ sĩ: liêm khiết, nghi lễ, lễ độ, nhục nhã

Ninh Vương vẫn không động dậy, trong giọng nói không thể nghe ra cơn sóng nào: “Vâng.”

“Sau lại nói một chuyện cười cho đệ nghe. Đệ đứng lên trước đi.” Hoàng đế kéo hắn dậy, nhìn chăm chăm ánh mắt của hắn nói, “Lúc trước còn có người đề nghị, cho đệ cưới cô Quận chúa kia, trăm nghĩ tới nghĩ lui, một đệ đệ như vậy, vị trí chính phi của Ninh Vương sao có thể bị một nữ tử man di chiếm lấy?”

Ninh Vương vẫn lẳng lặng nhìn Hoàng đế, không có biểu cảm gì, nhưng con người đen lay lắt khiến người ta khiếp sợ.

Hoàng đế không hiểu lắm, có chút giật mình, dừng một chút, hắn lại nói cho xong những lời ban nãy: “Trăm suy đi nghĩ lại, vẫn là đưa cô Quận chúa kia vào hậu cung vậy. Trăm giam nữ tử man di này ở lãnh cung cả đời thì thế nào?”

Hắn chuyển đề tài, “Theo đệ thấy, Gia Huỷ Quận chúa này là người ra sao?”

“Thần đệ và nàng cũng không tiếp xúc nhiều, nhưng tướng mạo đoan trang, lễ nghi cũng đầy đủ.” Ninh Vương thản nhiên nói, “Nàng hiện giờ ở dịch quán, không biết bộ hạ khi nào mới đón nàng tiến cung?”

“Đã cho người ta ngày lành rồi, chính là ngày mười sáu tháng sáu.” Ánh mắt Hoàng đế khoái trá, lại pha lẫn mấy phần ác độc, “Chỉ sợ đến lúc đó còn phải vất vả cho hoàng đệ chủ trì nghi thức cho trẫm, đón nàng vào cung, cũng coi như là đến nơi đến chốn.”

Hắn làm như ở cố ý nhấn mạnh “đến nơi đến chốn”, Ninh Vương hơi cúi đầu, hai tay trong tay áo dùng sức nắm thành quyền: “Thần đệ rất vui lòng.”

Ban đêm, Chu Thái hậu tự mình đến Tử Thần Điện, Hoàng đế vừa mới ăn xong, vội vàng đỡ Thái hậu ngồi xuống, cười nói: “Mẫu hậu sao lại đích thân qua đây?”

“Ninh Vương vừa tới thăm ta.” Thái hậu từ từ nói, “Con định thu xếp hẳn thế nào?”

“Cứ để hẳn nán lại kinh thành một thời gian đi.” Hoàng đế nhẹ nhàng nói băng quơ, “Qua một hồi sẽ sai hẳn đi quan ngoại.”

Thái hậu trầm ngâm một lát, “Con muốn hẳn phụ trách việc chuẩn bị hôn sự hôm mười sáu tháng sáu?”

Khoé miệng Hoàng đế khó có thể kiềm chế ý cười: “Mẫu hậu, người có biết vì sao con phải cưới nữ tử man di kia không?”

Thái hậu nhìn con, nụ cười trên khoé mắt loé lên.

“Nếu hân đã chung tình với cô gái kia, con sẽ cho hân biết, thiên hạ này hết thấy tốt cuộc là của ai!” Hoàng đế càng nghĩ càng cảm thấy vui sướng, “Mẫu hậu, người không biết trong lòng con sáng khoái thế nào đâu.”

“Con vui thì tốt rồi.” Thái hậu đưa tay vỗ vai con trai, cười nói, “Nhưng mà cũng đừng dồn ép hân nhanh quá, chuyện gì cũng phải có đường lui.”

“Nhi thần biết.”

“Mười sáu tháng sáu đại hôn, thời gian này hãy bớt nóng nảy đi?” Thái hậu lại nói, “Trong lòng ta luôn cảm thấy có chút hấp tấp.”

“Lấy một nữ tử man di chẳng qua là thăm dò tâm ý của quần thần. Dù sao đi nữa Hàn Ung cũng đã chết, nay Thục Hầu chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, trăm tất nhiên sẽ có biện pháp nắm toàn cục trong tay.” Hoàng đế thờ ơ nói, “Mẫu hậu cứ thoải mái thôi.”

Ngày mười sáu tháng sáu năm Nguyên Hi thứ năm, Hoàng đế cưới Gia Hủy Quận chúa.

Gần một tháng nay, mỗi ngày đều có nữ quan trong cung đến dạy lễ nghi cho Duy Tang, quá trình này không hề khiến cho nàng ghi nhớ rường rà.

“Sáng sớm mai, Ninh Vương sẽ tới đón Quận chúa vào cung.” Nữ quan cười nói, “Quận chúa đêm nay tốt nhất ôn lại một lần.”

“Ninh Vương?” Duy Tang lấy lại tinh thần, “Ninh Vương tới đón ta?”

“Quận chúa không biết Ninh Vương thay bộ hạ chuẩn bị hôn sự này sao?”

Hai tay Duy Tang không tự chủ được nắm chặt váy, nàng ngỡ nàng lắc đầu.

“Tóm lại, tối nay Quận chúa nên ngủ sớm, ngày mai sẽ rất bận rộn.”

Đêm cuối cùng trước khi vào cung, Duy Tang nằm ở trên giường nhưng lại trằn trọc khó ngủ. Dù sao vẫn là ngủ không được, nàng dứt khoát ngồi dậy, lệnh cho thị nữ thắp đèn, mài mực, viết vài chữ lên giấy.

Viết xong, lại tiêu huỷ; lại viết tiếp...

Chẳng biết từ lúc nào, ngoài phòng đã có tia nắng rọi vào. Nàng ung dung hạ bút, nằm lên giường, không lâu sau đã có thị nữ tiến vào, khẽ gọi nàng: “Quận chúa, nên dậy rồi.”

Nàng ngồi dậy, tùy ý để cho người ta trang điểm, thay mũ phượng khăn quàng vai.

Bộ hỉ phục đỏ thắm này là mang từ Cẩm Châu tới.

Có lẽ lúc a tẩu chuẩn bị y phục xuất giá cho nàng, khi đó nàng còn không biết mình sẽ gả cho ai, a tẩu lại thêm rất cẩn thận, giữa sợi tơ đỏ cũng dệt chỉ vàng, hoa mỹ đẹp đẽ. Nàng khi đó không kịp chờ đành thử một chút, cánh phượng hoàng trên vạt áo trước buông thông, ngẩng đầu muốn bay, đẹp không sao tả xiết. A tẩu cũng hài lòng cười: “Tương lai Duy Tang của chúng ta sẽ là tân nương tử đẹp nhất.”

Duy Tang nhìn mình trong gương, lại đưa ngón tay khẽ vuốt ve phượng hoàng, thở dài một hơi, không biết tại sao mà chỉ cảm thấy đầm nước trong mắt muốn trào ra.

“Tân nương tử không thể khóc.” Thị nữ cười thay nàng lau chỗ ẩm ướt, “Quận chúa, chúng ta đi ra ngoài đi, Ninh Vương điện hạ đã đến rồi.”

Bức rèm trên mũ phượng mở hồ che tầm mắt, nàng đỡ lấy tay thị nữ, đi ra ngoài cửa.

Đội ngũ đón dâu trang trọng, ước chừng đều là cấm vệ quân của Hoàng đế, một thân giáp bạc, mũ giáp cài tua hồng, giữa sương mù buổi sớm trông

hoành tráng vô cùng.

Đứng đầu hàng là thân ảnh nàng quen thuộc.

Ninh Vương lấy ngọc quan cài tóc, thắt lưng treo ngọc kiếm, kim long giường nanh múa vuốt trên triều phục tím đậm, tôn lên dáng người cao ngất thon dài, khuôn mặt anh tuấn. Hắn xoay người xuống ngựa, tự mình đến đỡ nàng: “Quận chúa, mời lên xe.”

Nàng đứng bất động tại chỗ, thật lâu sau mới đặt tay vào trong tay hắn.

Hắn có thể nhận thấy tay nàng đang khẽ run, phút chốc trong lòng loạn nhịp, nhưng cuối cùng vẫn ổn thoả đưa nàng vào xe. Duy Tang bình tĩnh ngồi xuống, đưa tay vén rèm che, nàng biết làm như vậy là không hợp lễ nghi, nhưng mà lúc này... Nàng chỉ muốn nhìn hắn mà thôi. Giang Tái Sơ chưa rời đi, nàng chạm phải ánh mắt sâu thẳm của hắn, trong lòng bỗng nhiên nháy dựng lên, đáy lòng trở nên yếu đuối hỗn loạn... tựa như muốn rơi lệ.

Hắn có thể đọc ra suy nghĩ của nàng, nhưng chỉ che giấu sự âm thầm. Hắn buông rèm xe xuống, hít sâu một hơi, quát lên: “Khởi hành.”

Một đường đi tới hoàng thành, đoàn xe đi qua Đan Phượng Môn, cuối cùng dừng trước Hàm Nguyên Điện.

Văn võ bá quan đều đứng hai bên đuôi rồng, nhìn Ninh Vương xuống ngựa, đỡ vị Quận chúa đến từ Xuyên Thục xuống.

Đây cũng là lần đầu tiên Duy Tang nhìn thấy cung điện nguy nga tráng lệ như vậy.

Đế vương Đại Tấn xây dựng cung điện từ thời Ngũ Đại (4), giữa ánh sáng buổi sớm, nhìn một cái cũng khó tìm được điểm cuối. Cái gọi là “cửu trọng

cung khuyết, thiên cung chi cung”, khí thế trải dài vạn dặm nhất thời khiến cho Duy Tang muốn ngừng hô hấp.

(4) thời Ngũ Đại: có năm triều đại thay đổi nhau thống trị vùng Trung Nguyên: Hậu Lương, Hậu Đường, Hậu Tấn, Hậu Hán, Hậu Chu ở Trung Quốc, 907-960

“Quận chúa.” Ninh Vương cúi đầu nhắc nhở một câu, “Bệ hạ và Thái hậu đều ở Hàm Nguyên Điện.”

Ánh mắt của nàng theo khí thế bức người mà chuyển về hướng Hàm Nguyên Điện, nàng cúi đầu nói: “Được.”

Hắn cẩn thận đi bên cạnh nàng, dẫn nàng đi lên đuôi rồng, phía sau là đội ngũ lễ quan thật dài.

Hai bên đuôi rồng đứng đầy quan viên, Duy Tang nhờ chút ánh sáng trên khoé mắt nhìn một chút, chỉ thấy mênh mông một mảnh, đủ các loại quan phục, đủ gương mặt xa lạ. Nàng bỗng có chút hoảng hốt.

“Nàng nhìn người trẻ tuổi bên phải kia, đó là Nguyên Hạo Hành.” Có lẽ vì muốn giảm nhẹ sự căng thẳng của nàng, Giang Tái Sơ khẽ thấp giọng nói chuyện với nàng.

Duy Tang không muốn người khác biết đành nghiêng đầu, ánh mắt vừa vặn chạm vào người trẻ tuổi kia.

Trên người giống như có dòng nước trong và gợn sóng rơi xuống, bước chân của nàng dừng một chút.

Nguyên Hạo Hành... Rõ ràng tuổi tác cũng không lớn, vì sao ánh mắt lại sắc nhọn như vậy, dường như muốn đâm rách tâm sự của mình? Duy Tang trong lòng cả kinh, cố gắng chuyển tầm mắt, lơ đãng dừng lại trên thanh

kiếm bên người Giang Tái Sơ. Nàng ngẫm một chút rồi nói: “Ngang hông chàng là vật gì?”

“Là lễ khí dùng trong hôn lễ.” Hấn đáp, “Là ngọc kiếm.”

“Ta vào Hàm Nguyên Điện, chàng... chàng sẽ vào cùng với ta sao?” Nàng chỉ cảm thấy lòng bàn tay dần dần thấm đẫm mồ hôi, trước mắt không còn hay biết gì cả, bỗng nhiên nàng trở nên sợ hãi.

“Ta sẽ đi.”

Hấn nghiêng đầu nhìn nàng một cái, nét mặt thanh tú, môi mỏng đỏ tươi, cùng với sóng mũi thẳng... Hấn vẫn cố ý không nhớ tới việc hôm nay nàng mặc y phục xuất giá xinh đẹp cỡ nào... Mà lúc hấn ở bên cạnh nàng, bây giờ lại cách hơn chục bước chân.

Hấn cầm lấy tay nàng, đưa tới bên cạnh Hoàng đế.

Từ nay về sau thâm cung xa vắng, khó mà gặp lại.

“Chàng sẽ vào trong sao?” Giọng nói của nàng tựa hồ muốn khóc.

“Trong lúc nàng ở bên cạnh Hoàng đế.” Ngực hấn trở nên nguội lạnh, “Chỉ cần nàng ngẩng đầu, ta sẽ ở đó.”

Quận chúa nhập điện, Hoàng đế ngồi trên long ỷ cao cao, thoáng nheo mắt lại.

Ánh mắt khắt khe đánh giá Duy Tang từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại ngũ quan mập mờ sau tấm rèm che. Tuy rằng đã nghe Vương Hộ nói qua, nhưng cô gái mặc giá y trước mắt đúng là xinh đẹp tuyệt trần ngoài sức mong đợi của hấn. Ánh mắt của nàng xuyên thấu qua ngọc châu, có chút e lệ, cũng có chút im lặng nhìn hấn.

Là một đôi mắt lấp lánh.

Hoàng đế vui mừng trong lòng, yên tâm ngồi đó, ánh mắt dừng trên người Ninh Vương đứng bên cạnh nàng. Hắn cũng không có biểu cảm gì, so với lúc trước thì sắc mặt cũng có hơi tái nhợt.

Ý cười trên khoé môi sâu hơn mấy phần, Hoàng đế gọi nội thị bên cạnh, khẽ phân phó một câu.

Quan viên hai bên nối đuôi nhau mà vào, lễ quan bắt đầu đọc chiếu thư, đợi cho đọc xong, văn võ bá quan đều quỳ xuống, đồng thời hô vạn tuế.

Hoàng đế chậm rãi đứng dậy, đi về phía Duy Tang.

Duy Tang cũng quỳ rạp trên đất, trong điện có thể nghe rõ mồn một, tiếng bước chân người nọ càng ngày càng gần, trong lòng nàng đập loạn, ngay cả đầu óc cũng hoảng hốt, hình ảnh lộn xộn phân tán bốn phía.

Thuở ban đầu gặp hắn trong rừng hạnh, đêm khuya trong thành Cẩm Châu hắn ôm mình bay như tên bắn trong con hẻm nhỏ, rồi đêm tuyết rơi lả tả kia, hắn cúi đầu, dịu dàng hôn mình...

Nhưng trong tất cả những chuyện đã qua này, đại ca, phụ thân, a tẩu, từng người từng người một... Binh sĩ chết oan trên chiến trường, dân chạy nạn sống lang thang, người trong họ bán vợ con... Hết thấy những chuyện này, đều là bởi vì nam nhân đang đi về phía mình kia!

Duy Tang quỳ rạp trên đất, một khắc đó, nàng bỗng nhiên cảm thấy tình yêu của mình thật quá nhỏ bé.

Trong suy nghĩ hỗn độn, rõ ràng nhất chính là trách nhiệm trên vai, cùng với nỗi hận đang ùn ùn kéo đến.

Nàng quay đầu đi, im lặng đợi một lát... Quả nhiên, Ninh Vương cảm nhận được ánh mắt của nàng, cũng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như đang lặng lẽ dò hỏi. Gương mặt nàng bình tĩnh, chỉ là nàng đang âm thầm

dùng sức cắn nát đầu lưỡi, máu tươi trong giây lát tràn ngập khoang miệng, trong lòng khẽ lướt qua ba chữ... Thật xin lỗi.

Cuối cùng, nàng cười ngọt ngào với hắn, môi đỏ mọng khẽ động.

Giang Tái Sơ nhìn ánh mắt của nàng, chợt cảm thấy máu nóng toàn thân xốc lên tận óc, phủ lấp tất cả lý trí của mình.

Bách quan bên trong chỉ có Nguyên Hạo Hành mới chứng kiến từng động tác rất nhỏ này.

Trong lòng hắn lướt qua một chút nghi ngờ, theo lý thuyết, bọn họ không nên trao đổi ánh nhìn giữa buổi lễ như vậy. Hắn không khỏi có chút bất an, lại thấy Hoàng đế đã đứng ở trước mặt Quận chúa, cười vươn tay với nàng: “Quận chúa đường xa mà đến, vất vả rồi.”

Gia Hủy Quận chúa từ từ thẳng người lên, ngoan ngoãn đặt tay vào trong tay Hoàng đế.

Hoàng đế dắt tay nàng, quay sang mọi người, cười nói: “Các khanh bình thân.”

Bách quan đều đứng dậy.

Trong lúc đó, Ninh Vương cũng đứng lên.

Hoàng đế và Quận chúa chỉ cách hắn có ba bước.

Hắn sải bước tiến lên, soàn soạt rút ra ngọc kiếm bên hông.

Bởi vì lúc nhập điện, bách quan đều được lục soát toàn thân, không được mang theo vũ khí, ngọc kiếm trang bị trên người Ninh Vương là lễ khí, chất ngọc dễ vỡ, tất nhiên sẽ không nghĩ rằng lúc này lại trở thành hung khí.

... Hành động này quá mức ngoài ý muốn, mọi người đều ngẩn ra, chỉ ngơ ngác nhìn ba người đang đứng thẳng ở giữa.

Ninh Vương đẩy Quận chúa ra, lập tức chém thanh kiếm kia vào lưng Hoàng thượng.

Gió lạnh xẹt qua bên nhọn đến cực điểm, Hoàng đế theo bản năng tránh qua một bên, khó khăn lắm mới né được, nhưng long bào trên vai cũng đã bị vạch trúng.

Hắn nhìn thấy ánh mắt đỏ ngầu của Ninh Vương, toàn thân phát ra sự tàn ác. Hắn gào to lên: “Cứu giá!”

Cấm vệ quân lúc này mới phản ứng kịp, rút binh khí ra chạy tới cửa đại điện.

Nhưng mà cửa Hàm Nguyên Điện rất lớn, bọn họ muốn chạy tới cũng cần một khoảng thời gian. Trong đại điện hỗn loạn một mảnh, nội thị bên cạnh Hoàng đế có chút thông minh, tung phất trần đánh tới thanh ngọc kiếm trong tay Ninh Vương.

Choang một tiếng, ngọc kiếm vỡ ra thành hai đoạn.

Nhưng Ninh Vương chỉ lạnh lùng cười, đánh một chưởng làm tên nội thị bay ra xa, sải từng bước lên trước, nắm được vạt áo của Hoàng đế.

Hoàng đế nhìn vị đệ đệ quá đổi xa lạ này, cả người bắt đầu phát run: “Người... người muốn làm gì?!”

Ninh Vương làm như không nghe thấy, hai mắt đỏ ngầu, thần sắc cực kỳ đáng sợ, tay phải dùng sức, cầm ngọc kiếm vỡ vụn trong tay, xoẹt một tiếng, cắm vào lồng ngực của Hoàng đế.

Hoàng đế co giật mấy cái, trong miệng phun ra một tràng máu tươi, té nhũn xuống đất.

Biến cố đột nhiên xảy ra, Thái hậu hét lên một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Mà sau một nhát kiếm kia, Giang Tái Sơ chỉ đứng đờ ra đó, mặc cho cấm vệ quân bắt hãm lại, không hề giãy giụa phản kháng.

Đôi mắt đỏ ngầu đã dần dần nhạt xuống, ngọn lửa trong lòng cũng bị dập tắt, chỉ còn lại ngờ ngàng.

Mình vừa rồi là thế nào vậy? Vì sao vừa nhìn thấy ánh mắt Duy Tang, trong tai nghe thấy câu thần chú, hãm liền lập tức mất hết cả ý thức, chính mình đã làm cái gì?!

Ngự y đã chạy tới, xem xét một lát, đứng lên run giọng nói: “Bệ hạ... quy thiên rồi!”

Giang Tái Sơ cúi đầu nhìn vết máu trước vạt áo, ngọc kiếm vỡ vụn trên đất... Là chính mình giết Hoàng đế sao?

Hãm cảm thấy nghẹt thở, cơn sóng lớn trào dâng, cuốn cả mình vào trong đó.

Hãm sao có thể giống như trúng tà, dùng ngọc kiếm mà giết Hoàng đế?

“Trúng tà”...

Trong đầu hiện lên hai chữ này, tựa như lưỡi kiếm sắc nhọn cắm phập vào tim, Giang Tái Sơ vô thức quay đầu tìm Duy Tang.

Nàng đã được thị nữ nâng dậy, đứng ở phía sau cấm vệ quân, khóe môi đỏ tươi, ánh mắt giống như hãm, có chút hoảng hốt.

Hàn gia là thế gia có thuật dùng cổ độc, vào kinh, bị tập kích, trọng thương, khỏi hẳn, hành thích vua...

Như có một sợi dây xâu chuỗi hết tất cả những chuyện này lại.

Nàng cứ liên tục nói xin lỗi với hắn, thì ra là thế...

Thanh kiếm vô hình kia càng như đâm sâu vào, ngọn gió hung hăng cuốn xoáy, như nghiền nát máu thịt...

Hắn tin nàng như vậy, cam tâm tình nguyện đem hết thân cho nàng.

Nhưng hoá ra, nàng vẫn luôn lừa gạt hắn.

Cái bấy này, là nàng tự tay đào lấy.

Nàng muốn hắn giết Hoàng đế, như vậy sẽ không có người trách tội hoạ tà trời này lên người đất Thục...

Nàng muốn hắn... vứt bỏ hết thân, muốn đẩy hắn vào cảnh quốc gia chia năm xẻ bảy.

Đây chính là người con gái hắn yêu!

Hắn cuối cùng cũng nhìn về phía nàng.

Ánh mắt của nàng rốt cuộc cũng nâng lên, đan xen với hắn, không có nụ cười, gương mặt rõ ràng tô son phấn nhưng thần sắc lại tái nhợt như tờ giấy trắng.

Không có giải thích, không hề chột dạ, cái gì cũng không có, chỉ có một mảnh mờ mịt, không khí trầm lắng.

Cực kỳ bi thương, Giang Tái Sơ chỉ muốn ngửa đầu cười to, nhưng cả người không còn sức lực nào cả. Cổ họng hắn ngọt lịm, sặc ra một ngụm

máu tươi, hai mắt nhắm lại.

Trên triều yên tĩnh không tiếng động, người người bàng hoàng hoang mang lo sợ, các lão trọng thần đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai đứng ra chủ trì cục diện này.

Mãi cho đến khi Nguyên Hạo Hành bước ra khỏi đám người, đi đến bên cạnh Thừa tướng Vương Đình, khẽ nói hai câu.

Vương Thừa tướng lấy lại tinh thần, đi tới trước mặt mọi người chủ trì đại cục. Trước hết lệnh cho cấm vệ quân áp giải Ninh Vương vào thiên lao, lại lệnh cho ngự y chăm sóc Thái hậu, đưa Gia Hủy Quận chúa và nhóm nữ quyến vào nội điện.

Trên triều còn lưu lại mấy vị trọng thần, bất quá nửa canh giờ, Tấn triều liền lập đưa trẻ còn nhỏ lên làm vua.

Hoàng tử Giang Hi Dật hơn năm tháng tuổi được lập làm tân đế, do mẫu thân Nghiên phi, Thái Hoàng Thái hậu phụ chính, đăng cơ ngay hôm đó.

Con nối dõi là vấn đề quan trọng nhất cần giải quyết, sau đó là phải xử trí Ninh Vương như thế nào.

Đời sau gọi trận nghị sự này là “Nguyên Hi mật nghị”, người tham dự lúc ấy đều là những quan viên có phân lượng lớn nhất trên triều đình. Sau khi lập tân quân, bọn họ lại tiếp tục bàn luận với hành động đơn độc hành thích vua của Ninh Vương, hai luồng ý kiến giằng co nhau không thể quyết định.

Nguyên Hạo Hành thản nhiên nói: “Chư vị đại nhân, tân đế đã lập, Ninh Vương mang tội phản nghịch hành thích vua, quyết không thể giữ lại. Lẽ ra nên giải quyết nhanh chóng, lập tức ban cho cái chết ngay ở trong ngục.”

Một câu nói đơn giản như thế, lại như một rãnh nước nhỏ rơi vào trong chảo dầu nóng hầm hập, xèo xèo một tiếng, phản ứng mãnh liệt.

“Ninh Vương dám ám sát Hoàng đế như vậy, sao lại không có chuẩn bị?”

“Hấp tấp giết Ninh Vương, chỉ sợ bộ hạ của hắn ở tây bắc không ưng thuận... Chưa kể ở kinh thành, Cảnh gia và hắn quan hệ thân thiết, sao có thể khoan tay đứng nhìn?”

Càng thảo luận lại càng không có kết quả. Cuối cùng, Nguyên Hạo Hành nhíu mày nói: “Ta cảm thấy, lần này ám sát Ninh Vương chỉ là ngẫu nhiên, cũng không dày công chuẩn bị.” Hắn dừng một chút, “Lúc này bộ hạ của Ninh Vương chưa hành động, nếu có thể một lần giết hắn cho xong, bọn chúng cũng không thể làm gì. Đợi cho đến khi bọn chúng nghĩ ra cách cứu viện, thiên hạ mới có thể đại loạn.”

Một đám quan viên đều là người cẩn trọng, sau khi bàn luận vẫn quyết định áp giải Ninh Vương vào thiên lao, đợi từng bước đoạt lại binh quyền từ trong tay bộ hạ của Ninh Vương, giao lại cho Đại Lý Tự, dựa theo luật mà xử tử. Ngoài ra, Gia Hủy Quận chúa chưa thành thân với Hoàng đế, đột nhiên gặp biến cố, cũng không có thể coi là gia quyến của Hoàng đế trong hậu cung, liền đưa về dịch quán ban đầu chờ xử lý.

Sau này, Nguyên Hạo Hành vô số lần nhớ tới, lần nghị sự này, nếu các đại thần Tấn triều nghe lời kiến nghị của mình, sách sử sẽ được viết theo một hướng khác. Đáng tiếc, khi đó thân phận mình chưa cao, thấp cổ bé họng, không thay đổi được vận mệnh của thời đại này.

Tối ngày mười sáu tháng sáu năm Nguyên Hi thứ năm, mấy ngàn võ sĩ hắc giáp xông vào thiên lao, cướp Giang Tái Sơ ra.

Cảnh Vân bị giam lỏng trốn ra khỏi nhà, tụ họp với mọi người ở cửa nam kinh thành, đưa nhóm Giang Tái Sơ xuất kinh, đi một mạch về phía nam.

Cảnh Quán là gia chủ Cảnh gia, cũng là bá phụ (5) của Cảnh Vân sau đó đã đến thỉnh tội với tân đế và Thái Hoàng Thái hậu, dẫn cấm vệ quân ra khỏi thành truy kích.

(5) bá phụ: bác trai

Lúc đó Nguyên Hạo Hành đứng ở cửa thành nhìn đội quân xa dần, lại nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng biết đã không còn kịp rồi.

Trước khi Ninh Vương hồi kinh, Hoàng đế cố ý dẹp tan bộ hạ của hắn, để ngừa hắn giữ binh quyền quá nhiều. Toàn cảnh Đại Tấn khi đó trải rộng đến tây bắc, cũng chưa từng nghĩ cứ như vậy lại dễ dàng để hắn trốn tới đất phong ở phía nam... Bởi vì dọc theo đường đi, hắn đều có thể gặp được bộ hạ, cũng có thể không ngừng thu quân.

Loạn lạc đã thành, không thể xoay chuyển được nữa.

Đến gần tháng bảy, Nguyên Hạo Hành lại cảm thấy có chút lạnh lẽo, hắn lẳng lặng nhìn tường thành xa xa giữa tầng mây lơ lửng, chợt nghe thị vệ báo lại: “Gia Hủy Quận chúa bị kinh hãi, đã chết bệnh ở dịch quán.”

“Chết rồi sao?” Nguyên Hạo Hành cả kinh, trong lòng hắn còn có rất nhiều nỗi băn khoăn, còn muốn hỏi vị Quận chúa kia một tí.

“Thái Hoàng Thái hậu nói nàng là điềm xấu, xác chết đã hoả táng rồi...”

Nguyên Hạo Hành đưa tay xoa mi tâm, lại nhìn về phía phương xa, nhớ tới ngày đó mình đề nghị với Hoàng đế cho Ninh Vương cưới Gia Hủy Quận chúa. Hoàng đế vốn đã đồng ý, không biết Chu Cảnh Hoa ở bên cạnh cười khê một tiếng.

Ánh mắt của Hoàng đế và Nguyên Hạo Hành đồng thời dừng ở trên người hắn, Nguyên Hạo Hành nói: “Chu đại nhân có cao kiến gì chăng?”

“Không, không...” Chu Cảnh Hoa vội vàng thẳng lưng, xua tay nói, “Ta nghĩ giống bệ hạ, nỗi băn khoăn của bệ hạ cũng chính là tâm sự của Ninh Vương.”

Sắc mặt Hoàng đế hơi rét lạnh.

Chu Cảnh Hoa lại dùng ngữ khí tán gẫu bình thường nói, “Trước khi ta rời Cẩm Châu, thật ra có gặp qua Quận chúa. Khi đó Ninh Vương còn chưa nhậm chức nhưng cũng đã quen Quận chúa. Lời nói và cử chỉ của họ vô cùng thân thiết. Nếu bệ hạ ban mỗi nhân duyên mỹ mãn này, Ninh Vương thật ra có thể thỏa mãn tâm ý, thật đáng mừng.”

Nguyên Hạo Hành đứng ở bên cạnh nghe, đáy lòng lộ bộp một tiếng, chậm rãi nhìn sắc mặt Hoàng đế.

Hoàng đế nở nụ cười: “Trẫm có chút tò mò với vị cô nương mà Ninh Vương thích.”

Chu Cảnh Hoa vội nói: “Nghe nói Ninh Vương vì lấy lòng vị Quận chúa này mới giảm thuế suất đất Thục xuống.”

Hoàng đế vẫn vuốt ve ngón tay như cũ, cười nhạt: “Chuyện chỉ hôn không vội, cho trẫm suy nghĩ một chút.”

Nguyên Hạo Hành quỳ xuống từ biệt, sau đó cùng Chu Cảnh Hoa ra sau điện.

Lúc đi tới cửa cung, ánh mắt hẹp dài sáng ngời của người trẻ tuổi dừng trên gương mặt đặc ý của người đồng liêu bên cạnh. Hắn lạnh lùng cười một tiếng: “Chu đại nhân quả nhiên nói lời sắc bén.” Nói xong, cũng không chờ Chu Cảnh Hoa phản ứng lại, hắn đã xốc rèm kiệu rời đi.

Lúc đó... mặc dù cảm thấy vẻ mặt Chu Cảnh Hoa có hơi trơ tráo, lòng dạ Hoàng đế có hơi hẹp hòi, nhưng hắn cũng dứt khoát không ngờ đến cục

diện ngày hôm nay.

Nếu có thể đoán trước, quả thật là nên cảm thán một câu, việc vui biến thành tang sự, đúng là thế sự vô thường.

Nguyên Hạo Hành nheo mắt lại, khói mù giữa hoàng thành như ảo ảnh giữa cuộc đời chìm nổi, giữa cơn bão táp nổi dậy, người thanh niên này rất rõ, thời kỳ gian nan nhất của Tấn triều đã đến.

Chương 6: Dẫn sói

Bên ngoài thành Trường Phong, trời đã về khuya.

Ở trong doanh trướng, từ xa Duy Tang đã nghe thấy tiếng trống trận tùng tùng. Nàng nhin không được xoay người đứng dậy, nhẹ nhàng vén rèm lên.

Đèn đuốc trong chủ trướng sáng trưng, tướng sĩ lui tới không ngừng. Có lẽ là quân Tấn sắp có hành động lớn.

Duy Tang tựa vào trên giường, khẽ nhắm mắt lại, lúc này Giang Tái Sơ hẳn là đã gặp được Bạc Cơ chăng? Như vậy, hẳn cũng có thể biết mình đã rơi vào tay Nguyên Hạo Hành.

Cảnh Vân nói rất đúng, nàng không thể cứ ở bên cạnh hắn, về phần A Trang, nàng cũng không còn đòi hỏi gì nữa, chỉ hi vọng nó bình an là tốt rồi. Duy Tang ôm đầu gối, che áo ngủ trên người, từng cơn lạnh từ đáy lòng trào dâng, cuối cùng vọt tới cổ họng, biến thành những cơn ho khan dai dẳng khó mà kiềm chế... Nàng vội vàng lấy từ trong ngực ra một bình sứ nhỏ, nuốt một viên thuốc vào. Bỗng nhiên ngoài rèm có một giọng nam trong trẻo lọt vào: “Quận chúa còn chưa ngủ sao?”

Là Nguyên Hạo Hành.

Duy Tang vội vàng đứng dậy, kiểm tra quần áo rồi mới nói: “Mời đại nhân vào.”

Nguyên Hạo vẫn một thân áo trắng như trước, áo bào khẽ lướt qua, mặc dù bận rộn cả đêm nhưng tinh thần sáng láng, cũng không có vẻ gì buồn chán.

“Đại nhân đêm khuya tới đây, không biết có chuyện gì không?”

“Khó khi thấy được trăng sáng sao thừa, lại nghe nói Quận chúa chưa ngủ nên liền đến nói chuyện phiếm một chút.” Nguyên Hạo Hành vô cùng lễ độ, “Quận chúa có đồng ý không?”

Duy Tang đưa tay bó tóc lại, tươi cười dịu dàng: “Tất nhiên rồi.”

Hai người ngồi xuống bên án, đầu ngón tay Nguyên Hạo Hành khẽ gõ lên mặt bàn, “Nguyên mỗ quả thật vẫn còn thắc mắc một chuyện cũ trong lòng, suy nghĩ tới lui nhưng vẫn không thể giải thích được.”

“Nguyên đại nhân thông tuệ như vậy mà cũng khó nghĩ ra, chỉ sợ Duy Tang cũng không giúp được gì.”

“Năm đó trước khi vào Trung Nguyên Quận chúa đã quen biết với Ninh Vương ở Xuyên Thục?”

“Đúng vậy.”

“Nếu Nguyên mỗ không nghĩ sai, Ninh Vương sớm đã chung tình với Quận chúa?” Đôi mắt thâm trầm sâu lắng của Nguyên Hạo Hành dừng trên mặt Duy Tang, hần cười nói, “Cho đến bây giờ, hần cũng chưa từng quên chẳng?”

Duy Tang lắng lắng nghe, nhưng chẳng ừ hử gì cả.

“Năm đó hành thích vua một kiếm ở Hàm Nguyên Điện, sau đó Nguyên mỗ cứ trần trọc cân nhắc mãi vẫn cảm thấy quá mức ngoài ý muốn. Ninh Vương thiên về thâm mưu, mà bên trong lại thận trọng. Nếu hần muốn giết Tiên đế, tuyệt đối sẽ không xuống tay dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, lấy ngọc kiếm tấn công. Cách này quá sức ngu ngốc, nếu không thành công, Ninh Vương bị bắt sẽ không còn đường lui.”

Duy Tang hơi cúi đầu, khóe môi lộ ra ý cười khinh thường: “Đại nhân không biết có một đạo lý là có được phú quý trong nguy hiểm sao? Nếu

Ninh Vương không mạo hiểm thì làm sao có thể một phát làm nên chuyện?”

Nguyên Hạo Hành cười cười, “Khi đó thế lực triều đình bị chia rẽ, cơn sóng ngầm đã bắt đầu khởi động, Tiên đế, Ninh Vương tất nhiên sẽ có người ủng hộ. Nếu Ninh Vương giành chiến thắng trong nguy hiểm, tất nhiên sẽ tuyên bố chuyện tốt, tuyệt đối sẽ không tùy ý để cấm vệ quân giải vào thiên lao... Cần phải biết rằng, ở trong thiên lao nửa ngày cũng có thể bị giết.” Hắn dừng một chút, hứng thú nói, “Nguyên gia ta nhiều thế hệ làm quan ở Tấn triều, bao giờ cũng có mạng giao thiệp và nội ứng, mấy ngày trước khi Quận chúa đại hôn cũng không thu được tin báo Ninh Vương làm loạn, nếu đã âm mưu đại sự như thế thì sao lại không có một chút dấu vết? Ta thật không dám tin.”

Giang Tái Sơ từng ở trong thiên lao một ngày một đêm, mãi cho đến khi được bộ hạ cứu ra. Lúc được cướp ra, hắn đã bị nghiêm hình tra hỏi, dững mãnh như hắn nhưng lại ngắt đi mấy lần... Duy Tang lần đầu nghe Nguyên Hạo Hành nói vậy liền giật mình, trong ánh mắt lướt qua một chút không đành lòng, lại bị hắn thu hết vào trong mắt.

“Như vậy theo như lời đại nhân nói, có lẽ Ninh Vương thích ta, bởi vì ta gả cho người khác, trong lòng nhất thời khó chịu thôi.”

“Ý kiến này Nguyên mỗ cũng từng nghĩ tới, nhưng Quận chúa có lẽ vẫn không hiểu Ninh Vương. Lấy địa vị của hắn ở triều đình, bởi vì đánh bại Hung Nô ở quan ngoại mà tiếng tăm vang dội, quyền thế trong tay lại huy hoàng, Tiên đế tuy rằng không hoà thuận với hắn, quả thật là muốn làm khó hắn, nhưng cũng khá khó khăn... Nếu Ninh Vương thật lòng muốn ở bên cạnh nàng, trên đường đưa nàng tới kinh thành hoàn toàn có thể tìm ra một cái cớ cùng nàng cao chạy xa bay cũng không phải là việc khó. Nhưng hắn cố tình để nàng bình yên tới đây, có thể thấy lúc ấy cũng không phải là chuyện khó khăn gì.”

Duy Tang vẫn im lặng, thần sắc bình tĩnh, lông mi dài rũ xuống, che kín tâm sự lúc này của nàng.

“Ninh Vương cũng không phải vì cá nhân mình mà khiến cho thiên hạ đại loạn. Hắn làm như vậy, chỉ có một khả năng duy nhất, đó là không làm chủ được bản thân mình.”

“Không ngờ Nguyên đại nhân lại đánh giá Ninh Vương cao như thế.” Duy Tang nhẹ giọng nói, “Chỉ là ba năm trước hành thích vua một kiếm, nội tình như thế nào, Nguyên đại nhân muốn biết ra sao thì phải tự hỏi hắn.”

“Nếu có chút cơ duyên, tất nhiên là sẽ hỏi một câu. Chẳng qua là sau này Nguyên mỗi nghĩ lại, tâm để đảng cơ, Ninh Vương tạo phản, loạn cục Tấn triều đã thành... Thâu được lợi ích duy nhất trong thế cục này, đó chính là đất Thục.” Nguyên Hạo Hành thản nhiên nói, “Ba năm nay, triều đình thân mình còn lo chưa xong, nếu ta nhớ không nhầm, chỉ sợ thuế đất Thục ba năm nay không hề được giục thu?”

Cả người Duy Tang khẽ run lên.

“Nếu dựa theo suy nghĩ này, Ninh Vương giết huynh trưởng, mọi người sẽ đặt hết chú ý lên người bọn họ, quả thật không ai còn nghĩ đến chuyện Quận chúa tiến cung. Tất nhiên, cơ thịnh nộ của triều đình sẽ không lan tới Xuyên Thục.”

“Còn nữa, ta cực khổ tìm chuỗi kiếm ngọc này. Trên thanh kiếm kia, dĩ nhiên là có máu Tiên đế, cũng có máu tươi Ninh Vương phun ra ở Hàm Nguyên Điện.”

“Qua gần một năm, thật dễ dàng nhận ra máu Ninh Vương phun ra... đỏ tươi như lúc phun ra ngày đó. Hỏi qua thầy pháp mới biết Ninh Vương lúc ấy trúng một loại cổ độc cực kỳ hiếm thấy.”

Duy Tang bỗng nhiên đứng dậy, giọng nói lạnh lùng: “Trong lòng đại nhân đã có phán đoán, sao còn đến đây hỏi ta?!”

Nguyên Hạo Hành vẫn ngồi đó, ôn hoà nhã nhặn nói: “Quận chúa phản ứng như thế, Nguyên mỗ càng xác định.”

Duy Tang chậm rãi ngồi xuống, “Chuyện đã qua lâu như vậy, Nguyên đại nhân còn truy cứu để làm gì?”

Nguyên Hạo Hành hứng thú tràn trề nhìn nàng, cười nói: “Giả như tất cả suy đoán của Nguyên mỗ không sai, cách biệt ba năm, Ninh Vương lại không giết nàng, có thể thấy ở trong lòng Ninh Vương Quận chúa chiếm rất nhiều phân lượng.”

“Đại nhân muốn lấy ta trao đổi với Ninh Vương?”

“Nếu muốn trao đổi cái gì, Nguyên mỗ dù sao cũng phải biết rõ lợi thế trong tay có bao nhiêu giá trị...”

“Đại nhân cũng biết ta vốn có cơ hội chạy trốn, lại cam tâm tình nguyện bị bắt lại?” Mặt mày Duy Tang giãn ra, cảnh giác nhìn ánh mắt đặc ý của Nguyên Hạo Hành.

Nàng cố ý tới gần hẳn, hạ giọng nói: “Có lẽ đại nhân không biết, rất nhanh thôi, đối với người mà nói, ta sẽ không có chút giá trị nào.”

Ý niệm trong đầu Nguyên Hạo Hành xoay chuyển cực nhanh, “Quận chúa muốn tìm chết sao? Chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.”

Duy Tang chỉ cảm thấy cổ họng ngứa ngứa, không khỏi ho khan thật mạnh, mà trận ho khan này lại nghiêm trọng hơn trước đây nhiều. Nàng thấy Nguyên Hạo Hành khẽ nhíu mày: “Nàng quả thật cảm lạnh sao?”

“Có một chút, không có gì đáng ngại.” Hai gò má của nàng thoáng có chút ửng hồng.

“Quận chúa vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta sẽ gọi quân y đến xem nàng.” Hắc rớt cuộc cũng đứng dậy, lập tức nói, “Ít ngày nữa đại quân sẽ khởi hành, Quận chúa còn có chỗ dùng với ta, phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Mặc dù ở thành Trường Phong bất quá chỉ có một ngày, Duy Tang cũng đã nhìn ra, quân Tấn cũng không toàn lực công thành lần này, giống như đang điều chỉnh chiến lược, tạm thời nghỉ ngơi.

“Người không cần thành Trường Phong này?” Duy Tang nhíu mày hỏi, “Ta vốn tưởng rằng người sẽ đánh thẳng vào, gây rối sau lưng hắc.”

“Ta và nàng có thể nghĩ ra, Giang Tái Sơ sao lại không nghĩ tới?” Nguyên Hạo Hành từ từ nói, vẫn chưa có gạt ý tứ của nàng, “Ta đoán Ninh Vương sẽ sắp xếp thêm nhiều phòng tuyến ở hậu phương, chỉ sợ vượt qua thành Trường Phong sẽ bị hãm sâu trong bùn, rớt cuộc không đi ra được nữa.”

“Vậy người dự định làm gì bây giờ?”

Nguyên Hạo Hành chấp hai tay sau lưng, liếc nhìn Duy Tang một cái: “Cũng không cần gạt Quận chúa... Ta biết hắc đêm tối gấp rút chạy tới kinh thành, bức ta hồi binh giải vây. Nhưng ta sẽ không làm thế.”

“Hắc muốn tiên phát chế nhân (1), ta cứ để cho hắc làm.” Khoé môi hắc lộ ra ý cười ung dung, tuấn mỹ không như người phàm, “Ta bên này chỉ cần ngăn chặn tiểu Cảnh tướng quân là được.”

(1) tiên phát chế nhân: hành động trước để kiềm chế đối phương

“Tiểu Cảnh tướng quân?” Duy Tang cau mày.

“A, nàng còn chưa biết sao? Phó soái xuất chinh lần này là Cảnh Quán tướng quân, cũng chính là bá phụ của Cảnh Vân, binh pháp của Cảnh Vân là do hãn tự tay dạy dỗ. Hiện giờ Cảnh tướng quân đã xuất phát, đi chặn đánh Cảnh Vân trước.” Hãn dừng một chút, gằn từng tiếng, “Chỉ cần Cảnh Vân bị ngăn cản, như vậy Ninh Vương ở bên kia sẽ đơn độc không ai giúp.”

Vốn cho rằng vượt qua sông thì sẽ bị quân phòng thủ ngăn cản, không ngờ mấy vạn binh sĩ lại có thể bình yên qua sông không hề thấy một tên địch. Bên kia bờ là chỗ trũng, vì phòng quân địch phục kích, Liên Tú sớm đã phái kỵ binh đi trinh sát bốn phía, lúc này đã trở về báo an toàn. Đoạn đường này bí mật đi trước, ngoại trừ tiêu diệt mấy đội nhân mã vô tình đụng phải thì vẫn chưa đánh hãn một trận. Điều này làm cho Liên Tú có chút bất an. Hãn giục ngựa tới bên cạnh Giang Tái Sơ hỏi: “Tướng quân, có cần nghỉ ngơi một lát không?”

“Toàn bộ đã qua sông rồi?” Giang Tái Sơ giấu mặt trong mũ giáp, cũng không hề có biểu tình gì.

“Vâng.”

“Lên ngựa! Xuất phát!” Hãn nắm chặt dây cương.

“Thượng tướng quân...”

Giang Tái Sơ dừng động tác, nhìn hãn một cái.

Chỉ là một ánh mắt tùy ý, Liên Tú đột nhiên khẩn trương. Tối hôm qua không đón được vị Hàn cô nương kia, hãn liền cảm thấy Thượng tướng quân có chút thay đổi, dường như cái gì cũng thờ ơ.

“Thượng tướng quân, ta cảm thấy...”

“Người cho rằng không bị quân địch ngăn cản thì có gì kỳ lạ sao?” Hãn bình tĩnh nhảy bén đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

“Đúng vậy.”

Giang Tái Sơ thản nhiên nhìn về phía trước, “Nếu cảm thấy kỳ lạ, chúng ta không cần trốn tránh nữa. Đứng trước chính là thị trấn quan trọng Vĩnh Ninh, nhìn dưới thành một cái đã biết.”

“Thượng tướng quân, ngài nói... phải phá được Vĩnh Ninh?” Ánh mắt Liên Tú sáng lên.

Vĩnh Ninh là thị trấn quan trọng, là bờ rào cuối cùng che chắn cho kinh thành. Bọn họ tất nhiên có thể vòng qua núi cao, đánh thẳng vào kinh thành, chỉ là như vậy khó tránh khỏi tiêu tốn nhiều ngày. Hiện giờ, nếu Thượng tướng quân đã quyết định quang minh chính đại phá thành Vĩnh Ninh, có nghĩa là... bọn họ không hề ẩn náu hành quân nữa, mà là muốn chính thức để lộ hành tung trước mặt triều đình.

“Nếu trong vòng hai ngày có thể phá được Vĩnh Ninh, tin này đến tai triều đình, nếu Thái hậu và Chu Cảnh Hoa biết ta chỉ còn cách bọn họ trăm dặm, thế nào cũng sẽ gọi Nguyên Hạo Hành trở về cần vương.” Giang Tái Sơ chuyển đề tài, “Chỉ là ta không biết Quan Ninh quân có chiếm được Vĩnh Ninh trong vòng hai ngày hay không?”

Đối với tốc độ tiến công của kỵ binh, với thói quen tiêu diệt đối thủ thần tốc của Quan Ninh quân mà nói, lâu nay bọn họ che giấu chính mình, không giao chiến với kẻ địch, hiển nhiên đã nhẫn nại rất lâu rồi. Liên Tú vừa nghe lời này, nhiệt huyết trào lên, xoay người xuống ngựa rồi quỳ một gối xuống: “Quan Ninh quân tất không phụ sứ mệnh!”

“Đứng lên đi.” Hãn phất phất tay, ánh mắt trông về phương bắc xa xa, tựa như đứng ở chỗ này thì có thể trông thấy hoàng thành.

Hắn thở dài một hơi, trong lòng lại kéo theo mờ mịt và mất mát, nếu thật sự có một ngày có được giang sơn? Quân lâm thiên hạ... là có thể có được tất cả những gì mình muốn sao?

Rời khỏi nơi tịch mịch kia, binh mã bên tai ồn ào náo động, chiến kỳ treo cao, lộ ra những gương mặt trẻ tuổi mà xa lạ đánh chớp nhoáng về phía trước. Giang Tái Sơ nhìn những binh sĩ này, là hắn dẫn theo bọn họ tiến vào chiến trường, cũng có rất nhiều người từ nay về sau sẽ không thể trở lại quê hương.

Nhưng hắn từng hứa hẹn vinh hoa và vinh quang cho họ, nay, hắn mang theo bọn họ, hăng hái tiến thẳng về phía trước, thực hiện nhiệm vụ của mình!

Sau hai canh giờ, Quan Ninh quân tiên phong đã đến dưới cửa thành Vĩnh Ninh.

Nhóm kỵ binh im lặng ẩn nấp trong khu rừng dưới thành nam, nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm cho bọn họ cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hàng ngũ chậm rãi tách ra, vị tướng quân trẻ tuổi nhìn về hắc thành xa xa. Đã qua thời gian giới nghiêm vào ban đêm, bọn lính đang muốn đóng cửa thành nhưng vẫn có người dẫn gia đình chạy ra bên ngoài, trong dòng người còn có rất nhiều xe đẩy tay, bên trên có vẻ như bày hết toàn bộ gia sản, giống như là ra khỏi thành tị nạn.

“Thượng tướng quân, bọn họ biết phải đánh trận sao” Liên Tú khó hiểu nói.

Giang Tái Sơ lẳng lặng nhìn cửa thành, “Nếu biết chúng ta tới đây, bọn họ sẽ chạy về hướng bắc, mà không phải ở cửa nam.”

Cửa thành bên kia xảy ra tranh chấp, đoán chừng là bọn lính muốn cưỡng chế đóng cửa, nhưng dòng người còn ở phía trước, nhất thời không chịu bỏ qua, nhốn nháo cả lên.

Liên Tú giơ tay gọi một gã binh sĩ tới, khẽ phân phó vài câu. Người nọ liền thay y phục tùy thân hàng ngày, trà trộn vào trong đám người, đi về phía trước. Giang Tái Sơ nhìn bóng lưng tên thám báo kia dần dần đi xa, trong lòng không khỏi dâng lên một chút bất an. Hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng sờ bờm ngựa Ô Kim, nhưng lại như đang suy ngẫm tình hình hiện giờ.

Đang lúc trầm tư, tên thám báo kia đã vội vàng trở lại, “Thượng tướng quân, tướng quân, những người đó đều ra khỏi thành tị nạn. Nói là... Nói là...” Có lẽ là cảm thấy lời này quá mức không thể tin được, nhất thời hắn có chút do dự.

“Nói cái gì?” Liên Tú có phần sốt ruột mà hỏi.

“Nói là người Hung Nô sắp tới.”

“Người Hung Nô?” Liên Tú giật mình, không tức giận mà còn cười, “Người nghe được tin này ở đâu?”

Tên binh sĩ kia cúi đầu thấp hơn, lại không dám biện bạch, chỉ ngập ngừng nói: “Mọi người ở đây đều nói như vậy.”

Ánh mắt Giang Tái Sơ hướng về thành trì xa xa. Hắn ngăn Liên Tú đang tức giận lại, thần sắc trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Thượng tướng quân?” Liên Tú có chút khó hiểu nhìn hắn, “Bọn họ nhất định là lầm rồi.”

“Lầm rồi?” Khoé môi Giang Tái Sơ hơi cong lên, sâu trong ánh mắt hẹp dài sáng ngời xẹt qua mấy phần sầu lo, “Toàn quân nghỉ ngơi hồi phục ngay tại chỗ, chờ tiền phương xác định tin tức.”

“Thượng tướng quân, hiện tại xem ra toà thành này còn không có phòng bị, là thời điểm tiến công tốt nhất...”

Giang Tái Sơ giơ tay lên, ở trước mặt bộ hạ, hắn cũng không muốn lộ ra chút cảm xúc, nhưng lúc này, ý tưởng kia trong đầu hắn được vẽ giống như thật, hắn không thể kiềm chế lo lắng trong lòng, liền hỏi, “Quan Ninh quân phía sau còn chưa đến, còn bao lâu nữa?”

“Chưa tới một canh giờ nữa thì nhóm kỵ binh có thể đuổi tới.”

Hắn nhẹ nhàng thở ra, “Liên Tú, lần này xuất chinh trước, Thần Sách quân một phân thành hai, ước chừng tám ngàn người ở lại với Quan Ninh quân, đưa bọn họ ra trận trước, chuẩn bị tác chiến.”

“Công thành đã dùng nhóm kỵ binh tinh nhuệ nhất?” Liên Tú nghi hoặc hỏi.

“Chỉ sợ không cần phải công thành.” Giang Tái Sơ bình tĩnh nói, “Liên Tú, đi truyền lệnh đi.”

Sau một canh giờ, toàn quân đã đến dưới thành Vĩnh Ninh, Giang Tái Sơ lui về phía sau nhìn lại, binh lính đông nghìn nghịt nghỉ ngơi tại chỗ, lại trầm mặc không nói tiếng nào. Đây là sư đoàn tinh nhuệ nhất của hắn, xưa nay ngoài mặt không biểu lộ gì cả, nhưng trên chiến trường lại vô cùng dũng cảm quyết tiến không lùi. Mà lúc này đây, hắn đang đợi một tin tức khác, tin này quyết định đội quân của hắn có phải đi chặn đánh một toán địch khác hay không.

Rốt cuộc, vài con ngựa từ phía trước trở về, nhóm hắc y nhân nghiêng người, chưa khôi phục hơi thở liền nửa quỳ trước mặt Giang Tái Sơ nói: “Thượng tướng quân, đã dò rõ rồi. Tiền phương quả thật là có một đội kỵ binh đang thần tốc tiến đến. Dân lưu lạc ở đây đều nói đó là người Hung Nô, dọc đường giết không ít người, cũng đoạt rất nhiều của cải. Chúng tôi để lại một nửa số người tiếp tục đi về phía trước dò hỏi.”

“Người Hung Nô?” Sắc mặt Liên Tú cứng đờ, “Bọn chúng sao lại vượt qua cửa khẩu mà đến được đây?”

Dẫn sói vào nhà... Suy đoán trong lòng Giang Tái Sơ đã thành sự thật. Thật lâu sau, hần mới nói, “Phái sứ giả đi gặp tướng thủ thành của Vĩnh Ninh.”

Tháng sáu năm Vĩnh Gia thứ ba.

Loạn cục của Đại Tấn đã đến đỉnh điểm.

Nguyên Hạo Hành, Cảnh Quán dẫn quân Tấn từ kinh thành lên đi tới thành Trường Phong, vốn muốn thừa dịp Giang Tái Sơ không hề phòng bị mà đoạt lại; lại không ngờ Giang Tái Sơ chia binh làm hai đường, tự mình dẫn đầu đội kỵ binh bộ hạ tinh nhuệ thẳng đến kinh thành mà đi, nhưng khi còn cách kinh thành trăm dặm lại đột nhiên gặp biến cố.

Ngoài dự liệu của tất cả mọi người, kỵ binh Hung Nô xuất hiện trong Đại Tấn, một đường đốt giết cướp bóc, chạy thẳng đến phía nam.

Mà lúc này, trong hoàng thành cũng hỗn loạn như vậy.

Trong Tử Thần Cung, Thái Hoàng Thái hậu Chu thị nhận được tin báo từ các nơi, sắc mặt xanh mét.

Thừa tướng Chu Cảnh Hoa toát mồ hôi hột, đang muốn giải thích lại nghe người bên trên hừ mạnh một tiếng: “Không phải nói giao tiền thù lao là đủ rồi sao?! Đám man di này lại còn đốt giết cướp bóc, tiếp tục như vậy thì khi nào mới xong?!”

“Tả Đồ Kỳ Vương Mạo Man đã phái sứ giả truyền tin tới, bọn chúng đã chạy tới thành Vĩnh Ninh.”

“A, vậy đây là cái gì?” Thái Hoàng Thái hậu ném tấu chương trong tay xuống đất, “Tự ngươi xem đi!”

Đầu gối Chu Cảnh Hoa tiến lên, hần cầm tấu chương lên đọc một lần, mồ hôi theo hai má đổ xuống: “Cái này... cái này...?”

“Chúng nó sao lại phân ra một toán kỵ binh chạy thẳng đến kinh thành?!” Thái hoàng Thái hậu giận dữ, “Đám người Hung Nô này có ý gì?”

“Lúc ước định trả thù lao mượn binh là năm vạn tiền vàng, tiêu diệt nghịch tặc Giang Tái Sơ xong bọn chúng sẽ xuất quan, ta nghĩ là có hiểu lầm gì ở đây.”

“Hiểu lầm mà phía nam và phía bắc cũng chẳng phân biệt được sao!” Thái Hoàng Thái hậu giận dữ, “Người tức khắc phái người đi bảo bọn chúng ngưng lại, không được tiến thêm nữa! Nếu dám tiến vào kinh đô, giết không cần hỏi!”

“Dạ, dạ!”

Chu Cảnh Hoa đang muốn đứng dậy, đột nhiên nói, “Thái Hoàng Thái hậu, nếu không phải Nguyên Hạo Hành đem phần lớn quân đội đi nam chinh, chúng ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh khó xử như vậy giờ!”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo: “Bệ hạ đến, Thái hậu đến!”

Thái hoàng Thái hậu ngồi bất động, chỉ nhìn tiểu Hoàng đế chạy nhanh tới, khoe miệng lộ ra nụ cười ôn tồn.

“Hoàng tử mẫu.” Tiểu Hoàng đế hành lễ xong mới nói với Chu Cảnh Hoa, “Chu đại nhân miễn lễ.”

Thái hoàng Thái hậu đặt đứa trẻ chưa đến bốn tuổi lên đùi, thân nhiên ngược mắt về phía vị Thái hậu trẻ tuổi, chờ nàng vấn an rồi nói: “Không cần đa lễ.”

Thái hậu bất quá chỉ mới hai mươi, tóc mai như mây, môi đỏ mọng xinh đẹp, lại giống như thường ngày, ăn mặc rất giản dị. Nàng nhìn ánh mắt của

Thái Hoàng Thái hậu lúc nào cũng lộ vẻ tàn nhẫn, nhẹ giọng nói, “Mẫu hậu, con dẫn Hoàng đế tới thỉnh an người.”

Thái Hậu nhú mày, “Huynh trưởng người hiện giờ đang ở đâu?”

“Con không biết...”

“Người không biết?!” Thái Hoàng Thái hậu tức giận xông tới, “Người không biết lại còn trộm ngọc tỷ của Hoàng đế, để huynh trưởng của người đi phía nam?! Nếu không phải hãn và Cảnh Quán dẫn theo mấy vạn nhân mã đi thành Trường Phong, chúng ta làm sao rơi vào hoàn cảnh quần bách như vậy!”

Thái hậu vốn tính tình nhu nhược, xưa nay có chút e ngại Thái Hoàng Thái hậu, lúc này nàng đang sợ hãi quỳ trên mặt đất, không nói được một lời.

Tiểu Hoàng đế thấy mẫu thân quỳ xuống, vội vàng từ trên đùi tổ mẫu đứng dậy, cùng quỳ với mẫu thân, “Hoàng tổ mẫu không nên tức giận. Cứu cứu đi phía nam là do tôn tử đồng ý.”

Thấy mặt mày đứa cháu duy nhất này giống như con trai của mình, Thái Hoàng Thái hậu nghe lời nói trẻ con của nó xong, đúng là có chút mềm lòng.

“Nguyên Hạo Hành tuy là cứu cứu của con, nhưng cũng là thần tử của con.” Bà gọi đứa cháu đến bên cạnh, bình tĩnh nói, “Về sau nhớ kỹ điểm này.”

“Dạ.”

“Năm đó phụ hoàng con mềm lòng mới xem thẳng nghịch tặc kia là đệ đệ!” Nhớ tới chuyện cũ, hận ý trong lòng Thái hoàng Thái hậu khó mà tiêu tan.

Thái hậu quỳ trên mặt đất, một màn ở Hàm Nguyên Điện kia giống như còn đang ở trước mặt, nàng không dám nói lời nào, đầu cúi càng ngày càng thấp.

“Chu đại nhân, người lấy danh nghĩa bộ hạ gọi Nguyên Hạo Hành trở về gấp, kêu hãn lập tức thu quân hồi triều, cần vương cứu giá!” Thái Hoàng Thái hậu suy nghĩ một chút, “Chiếu thư cùng với kim bài, nếu không trở về, lấy tội khi quân mà luận xử.”

Chu Cảnh Hoa có chút vui mừng, vội đáp: “Dạ.”

“Người cần phải liên hệ với thủ lĩnh kỵ binh Hung Nô bọn chúng, không thể để cho chúng tiến gần đến kinh đô thêm nữa.” Thái Hoàng Thái hậu dặn dò, “Sau khi chuyện thành công, nữ tử, ngọc và tơ lụa vàng bạc, ai gia sẽ không bạc đãi bọn chúng.”

Năm Vĩnh Gia thứ ba phát sinh đủ loại chuyện, ảnh hưởng sâu nhất chính là chuyện này.

Thái hoàng Thái hậu Chu thị của Tấn triều chủ chính, mọi sự lớn nhỏ trong triều đều do cháu ruột Chu Cảnh Hoa chủ trì. Thừa dịp Ngự Sử Nguyên Hạo Hành và Binh bộ Thượng thư Cảnh Quán nam chinh, Chu Cảnh Hoa bày mưu, lấy bộ hạ của Tả Đồ Kỳ Vương Hung Nô Mạo Man gần mười vạn người làm lính đánh thuê, lấy phần thưởng là vàng bạc ngọc ngà và tơ lụa mà tiến vào Trung Nguyên, ý đồ tiêu diệt loạn cục của Giang Tái Sơ. Thái hoàng Thái hậu đồng ý, cho người Hung Nô tiến qua cửa ải. Không ngờ sau khi người Hung Nô vượt qua cửa khẩu đã xé bỏ hiệp nghị với Tấn triều, trắng trợn cướp bóc, không chuyện ác nào mà không làm. Nhất thời dân lưu lạc ở bắc bộ Trung Nguyên không nơi nương tựa, chiến tranh liên miên, sách sử gọi là “Vĩnh Gia hồ loạn”.

Mà trong lúc này, Giang Tái Sơ cũng thế, Nguyên Hạo Hành cũng thế, đều hoàn toàn không hay biết gì chuyện này cả.

Loạn cục Đại Tấn đã lên đến đỉnh điểm.

Lúc này ngoài thành Vĩnh Ninh, sau khi tin do thám chính thức báo lại quả thật có kỵ binh Hung Nô, Giang Tái Sơ dứt khoát không che giấu hành tung nữa, bày trận dưới thành, chờ sứ giả từ trong thành trở ra.

Đuốc trên tường thành rọi sáng cả bầu trời đêm, cổng thành sừng sững không động đậy đột nhiên hé mở, ba kỵ mã từ cửa thành chạy nhanh đến, Giang Tái Sơ trong lúc dừng chủ trương thì nghe thấy thị vệ báo lại: “Thượng tướng quân, sứ giả phái đi đã trở lại!”

“Gặp được Tổng An không?” Giang Tái Sơ nhìn chăm chăm sứ giả bên dưới, có lẽ là vì vội vàng chạy tới báo tin, mũ trùm đầu của hắn chưa kịp tháo xuống, gương mặt giấu trong bóng tối khiến người khác nhìn không rõ dung mạo, “Tình hình dân tị nạn chạy trốn ở phía trước thế nào?”

Sứ giả thở dài, vẫn chưa trả lời, chỉ từ từ tháo mũ trùm đầu xuống.

Lộ ra là gương mặt đã trải qua gió sương, tóc hoa râm nhưng hai mắt lại sáng ngời. Hắn nhìn Giang Tái Sơ, thần sắc phức tạp.

“Tổng tướng quân?” Giang Tái Sơ đứng bật dậy, “Người...”

Năm đó một kiếm ở Hàm Nguyên Điện, Lạc Minh Đế băng hà, Giang Tái Sơ được các bộ hạ cướp ra khỏi kinh thành. Sau cơn biến động này, triều đình trên dưới trải qua một cuộc tẩy trừ lớn, tướng lĩnh đi theo Ninh Vương hơn nửa năm đều phản lại triều đình, còn lại tất nhiên là những người trung thành và tận tâm với Hoàng đế, trong đó bao gồm cả vị Tổng An tướng quân này.

Giang Tái Sơ vẫn còn nhớ rõ năm đó Tổng An vẫn còn là một Thái thú nhỏ ở quận Giang Lăng, mà lúc đó mình và các bộ hạ dẫn đầu nhóm tinh binh đến rèn luyện trên chiến trường, vốn cho rằng đánh hạ Giang Lăng là một việc vô cùng đơn giản, không ngờ rằng toà thành trì nhỏ này lại gây

khó khăn cho đại quân đến năm ngày. Mãi đến khi Mạnh Lương dẫn binh từ tây bắc đến mới có thể phá thành.

Tổng An cũng vì vậy mà nổi danh khắp thiên hạ, thủ thành mặc dù bại, nhưng bại trong quang vinh.

Lần này Giang Tái Sơ phái người đến trao đổi với hãn, vốn cũng không có bao nhiêu hi vọng, không ngờ hãn lại có gan đến trại địch giữa đêm khuya thế này.

“Ninh Vương có lòng quan tâm đến an nguy của lưu dân, Tổng An vô cùng cảm phục.” Tổng An cũng không hành lễ với hãn, chỉ lạnh lùng nói, “Hung Nô qua cửa khẩu, với tình hình bất đắc dĩ bây giờ, Tổng An chỉ có thể đích thân đến tận đây gặp mặt nói chuyện với Ninh Vương.”

Hãn một hai đều “Ninh Vương”, Giang Tái Sơ cũng không tức giận, chỉ nói: “Nay tình hình phía trước như thế nào?”

Tổng An hít sâu một hơi, tóc mai lại nhuộm trắng thêm một tầng. Hãn thở dài: “Cực kỳ bi thảm.”

Sắc mặt Giang Tái Sơ nặng nề, hai tay lặng lẽ nắm thành quyền: “Xin tướng quân nói cụ thể.”

“Ta đã hỏi qua mấy nhóm lưu dân, bọn họ nguyên quán ở Trác quận, Thượng Cốc quận, Ngư Dương quận và Cửu quận, theo như lời bọn họ, kỵ binh Hung Nô đến đâu đều cướp bóc, tàn sát dân trong thành đến đó... Nay quân tiên phong nhắm thẳng vào Vĩnh Ninh, chỉ sợ sau giờ Ngọ ngày mai sẽ đến.” Tổng An hơi nhíu mày, phần lớn chạy thoát là nhà giàu có, trong nhà có ngựa. Như vậy những người có gia cảnh bình thường đã sớm bị giết hại.

“Ngoài ra, ta còn nhận được lệnh cấp báo của triều đình.” Khoé miệng Tổng An bỗng nhiên lộ ra nụ cười lạnh, “Lệnh cho ta mở cửa thành, nghênh đón Hung Nô kỵ binh vào thành, cùng nhau tiêu diệt phản nghịch.”

Cả doanh trường trầm mặc.

Giang Tái Sơ quả thật cảm thấy việc này giống như một câu chuyện cười, nếu biết trước có một ngày này, có người đến báo cho biết hãn triều đình dẫn Hung Nô qua cửa ải đến tiêu diệt mình, hãn tất nhiên cảm thấy quá mức vớ vẩn.

Nhưng hôm nay chuyện này đã thật sự xảy ra.

Rõ ràng là kẻ địch đối đầu gay gắt, lúc này tựa như không còn lời nào để nói.

Tống An trầm mặc hồi lâu, rốt cục kiềm chế không được mới ngửa đầu cười to, nhưng trong tiếng cười khó mà tiêu tan sự căm phẫn.

“Tướng quân dự định làm gì bây giờ?” Giang Tái Sơ lẳng lẳng nhìn hãn, hỏi.

“Đại Tấn ta lập triều đã trăm năm, không biết bao nhiêu bách tyn chết dưới lưỡi đao bọn man di, hàng năm nữ tử Trung Nguyên ta, ngọc và tơ lụa vàng bạc cung phụng Hung Nô, mới vừa rồi còn đổi lấy hòa bình. Tấn triều chịu sự áp bức và lăng nhục này hơn mười năm, cũng vốn biết người Hung Nô trời sinh giả dối, vô lễ xác xược, sau khi qua cửa khẩu làm sao chịu tuân thủ theo ước định? Thái Hoàng Thái hậu và Chu Thừa tướng trong triều quả thật ngu ngốc!” Tống An cắn răng nói, “Phụ thân và huynh đệ ta đều là tướng thủ thành ở quan ngoại, chết dưới tay người Hung Nô. Cả đời Tống An này, vì nước vì nhà vì dân, cũng tuyệt đối không thể để người Hung Nô bước qua Vĩnh Ninh!”

Ánh mắt Giang Tái Sơ hơi sáng lên, tảng đá lớn trong lòng cũng từ từ hạ xuống.

Tống An chạm tầm mắt của hãn, không tránh né mà hiên ngang nói: “Ninh Vương, tình thế như vậy, Tống An vì bá tánh muôn dân, thề phải tiêu diệt

bọn cường đạo Hung Nô, đem lại bình yên cho Trung Nguyên ta. Ngài cần phải biết, không phải là ta e ngại ngài, không dám cùng ngài đánh một trận!”

Giang Tái Sơ vòng qua trước án, thấp giọng nói: “Tướng quân đại nghĩa.”

“Triều đình dốt nát vô đạo, Tống An nguyện...” Hắn dừng một chút, cắn răng quỳ xuống, “Tống An nguyện cho tướng quân qua thành Vĩnh Ninh, tiêu diệt Hung Nô!”

Gió đêm thổi ánh nến chập chờn, Giang Tái Sơ nhìn dung mạo kiên nghị của Tống An từ trên xuống dưới, đưa tay đỡ hắn dậy, chột truyền lệnh: “Quan Ninh quân đâu?”

Lính liên lạc chạy nhanh tới. Mệnh lệnh dần dần truyền xa khắp nơi đóng quân: “Toàn quân lên ngựa, lập tức vào thành.”

Trong màn đêm, kỵ binh Quan Ninh quân tung người lên ngựa, động tác nhịp nhàng, tiếng vó ngựa lạnh lạnh như mưa rơi.

Liên Tú nhìn cầu treo bắt đầu hạ xuống, khó mà nén nổi lo lắng.

“Thượng tướng quân, ngài thật sự tin tưởng Tống An sao? Ngộ nhờ đó là một cái bẫy, hắn gạt chúng ta vào thành, rồi lại bắt ba ba trong rọ (2)...”

(2) bắt ba ba trong rọ: nắm bắt đối phương trong lòng bàn tay

“Liên Tú, lúc ta xuất chinh đi Hung Nô, ngươi còn chưa đi theo ta?” Giang Tái Sơ ngắt lời hắn, ngữ khí vô cùng bình thản.

“Đúng vậy.”

“Ngươi cũng chưa từng đến biên giới Hung Nô?”

“Đúng vậy.”

Thần sắc vị Thượng tướng quân trẻ tuổi vô cùng bình tĩnh: “Nếu người từng đi qua đó, cũng biết phàm là nơi mà người Hung Nô càn quét qua, làm nhục thê nữ, bêu đầu nam tử, bốc mộ ngoài đồng, mùi máu tanh cả năm không bao giờ hết. Loại sợ hãi này đúng là không thể giả dối được.”

Liên Tú chú ý tới những người dân thường ở sau doanh trại, chỉ sợ Thượng tướng quân đã đích thân thăm vấn trước khi Tống An tới đây. Ánh mắt một lần nữa dừng trên gương mặt tỉnh mịch của nam nhân trẻ tuổi này, trên mặt Liên Tú lộ ra vẻ kính nể. Tâm tư Thượng tướng quân kín đáo chu toàn như thế, hẳn có thể đứng vững được trong nghịch cảnh, quả thật là người ngoài không ai bì kịp.

“Tống An đã giao binh phù cho ta, nhân mã của hãn trong thành sẽ do người thống nhất quản lý.” Trong đêm tối, Giang Tái Sơ ngóng nhìn toà thành yên tĩnh này, đưa tay gọi Vô Ảnh, “Mang theo người của người, ra sau cửa bắc.”

Thân ảnh của Vô Ảnh vẫn còn đó, Tống An lập tức chạy tới, thở hồng hộc: “Ninh Vương, lưu dân phía bắc vẫn không ngừng tràn vào, có cần phải tăng cường thêm người không? Người theo ta lên đầu tường nhìn xem?”

Giang Tái Sơ nắm lấy dây cương, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt: “Tống tướng quân, đánh xong Hung Nô, người tự xử thế nào?”

Tống An ngần ra, kỵ binh Hung Nô đang sắp vây quanh bốn mặt, quốc nạn trước mắt, hãn căn rằng một cái đi gặp Giang Tái Sơ, nhưng còn đánh xong Hung Nô thì sao? Nếu Thái Hoàng Thái hậu Chu Tương Dư biết mình gây ra chuyện này, tất nhiên sẽ không chịu bỏ qua.

“Tống tướng quân hãy đi đóng dấu, nhanh chóng đưa ngựa về kinh thành, coi như là cho triều đình một câu trả lời thoả đáng.” Giang Tái Sơ thản nhiên mở tờ giấy viết thư ra, cười nói, “Như thế, người và ta đều có thể an tâm.”

Tống An nhận lấy, dựa vào cây đuốc mà nhìn, sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét.

Thư này lấy danh nghĩa tướng thủ thành Vĩnh Ninh mà truyền ra, buộc tội Chu thị bức ép thiên tử mà dẫn ngoại địch vào, lời lẽ cực kỳ bất kính, có thể tưởng tượng được, một khi đưa vào kinh thành, bản thân sẽ trở thành nghịch đảng, không còn đường sống.

“Tổng tướng quân?” Có lẽ là thấy hần do dự, Giang Tái Sơ cười nhẹ, “Nếu người không muốn, ta cũng sẽ không ép buộc. Chỉ là chuyện chống Hung Nô ta cũng không dám kéo dài, sóng vai kháng địch với một người không rõ lập trường quá mức nguy hiểm.”

Tống An cúi đầu trầm tư một lát, cười khổ, nay chính mình còn không thể lựa chọn đường sống, nhân mã của Giang Tái Sơ đã bắt đầu vào thành, sớm hay muộn cũng truyền tới triều đình.

Hần xoay người xuống ngựa, quỳ xuống nói: “Vậ cứ theo lời điện hạ nói!” Nói xong, hần lấy từ trong lòng ra một con dấu, lại lấy đao cắt qua đầu ngón tay, trực tiếp bôi máu lên trên con dấu, ấn xuống, đưa cho Giang Tái Sơ.

Giang Tái Sơ nhận lấy, thuận tay đưa cho thị vệ, chỉ thản nhiên nhìn hần, cũng không mở miệng gọi hần đứng dậy.

Tống An bỗng nhiên cảm thấy nam nhân này vừa rồi chỉ lưu lại cho mình ấn tượng giả dối, cái gì đại nghĩa dân tộc, muôn dân thiên hạ, chỉ sợ mình vừa ra khỏi thành một khắc thì hần liền tìm cách lật lọng.

“Trên đời này sớm đã không còn Ninh Vương.” Người nọ lập tức lạnh lùng nói.

Lúc này rõ ràng không hề chạm đến ánh mắt của hần, nhưng lại bị khí thế của hần làm cho kinh hãi, Tống An tự nhận mình cũng không phải là một

người nhát gan, nhưng sau lưng lại đổ một tầng mồ hôi lạnh, hắn đã ý thức được mình vừa nói sai cái gì, vội đáp: “Vâng, Thượng tướng quân.”

“Đứng lên đi.” Sắc mặt Giang Tái Sơ ôn hòa hơn nhiều, “Công sự trong thành người cùng các tướng quân trao đổi bàn bạc, nếu trong thành không chứa đủ dân lưu lạc thì cứ mở cửa nam, để cho bọn họ về hậu phương lánh nạn.”

Nét mặt Tống An có chút kinh ngạc: “Làm sao để đẩy lùi được quân giặc, bảo vệ Vĩnh Ninh, xin tướng quân quyết định.”

“Nếu chặn đánh Hung Nô, chỉ có một cách.” Ánh mắt Giang Tái Sơ nhìn về phía phương bắc xa xa, thần sắc nghiêm nghị, gằn từng chữ, “Đánh trực diện.”

Lúc này ở Trần Lưu quận, chiến kỳ phần phật, hai quân cách sông nhìn nhau.

Cảnh Vân nhìn soái kỳ phía đối diện, chữ “Cảnh” giống nhau như đúc, hơi có chút chói chang.

Giao đấu với hắn chính là bá phụ của hắn, nuôi hắn lớn lên, dạy hắn binh pháp võ nghệ.

Lúc còn nhỏ, mỗi ngày bá phụ đưa hắn vào cung làm thư đồng của Hoàng tử, cùng Ninh Vương luyện tập võ nghệ, thao luyện binh trận. Sau khi trưởng thành lại trở thành phó tướng của Ninh Vương, cùng hắn rèn luyện trên sa trường, thân như huynh đệ. Tân đế đăng cơ, dù biết rõ địa vị Ninh Vương bấp bênh nhưng hắn vẫn cứ khẳng khẳng đi theo.

Tân triều vẫn có Nguyên gia, võ có Cảnh gia, lúc đó Nguyên gia đã đưa nữ nhi vào trong cung làm phi, lập trường đã định. Khi đó bá phụ làm quan tới

chức Binh bộ Thượng thư. Tuy biết cháu trai theo sát Ninh Vương như vậy rất bất lợi cho gia tộc, nhưng bá phụ chỉ nói: “Lòng võ sĩ, chỉ ở một chữ trung.”, cuối cùng vẫn để cho hắn cố chấp với thỉnh cầu của mình.

Rồi sau đó là trận kinh biến Hàm Nguyên Điện, Cảnh Vân trộm chìa khoá cửa thành, theo Giang Tái Sơ phản Tấn triều. Đêm đó bá phụ đuổi theo bọn hắn tới ngoài thành, kỳ thật đã trong vòng cự ly của cung tiễn, bá phụ lại có tiếng là thần tiễn, có thể bắn trăm phát, nhưng cuối cùng, mũi tên lại bắn lệch khỏi người hắn, hắn biết bá phụ rút cuộc vẫn thả mình đi.

Quay đầu nhìn một cái, binh mã hí vang, cuối cùng đã hoàn toàn đoạn tuyệt với lai lịch kia.

Một đường huyết chiến tới phía nam, Cảnh Vân nhận được tin bá phụ đã gạch tên mình ở từ đường, lão nhân gia từ bỏ hết mọi chức quan trong triều, dâng thư “Con cháu Cảnh gia hồ thẹn, không thể vào triều làm tướng”.

Ngày đó ở miền nam đã là cuối thu, nhưng ban ngày lại lạnh như đêm đông giá rét. Hắn nhận được lá thư kia nhưng im lặng không nói gì, chỉ đến nhà kho lau chùi giáp trụ đã bị hư hại.

Giang Tái Sơ đêm khuya tìm được hắn, thản nhiên hỏi: “Hối hận sao?”

Hắn lắc đầu, không hề hối hận, nhưng cũng khó kiềm chế sự áy náy trong lòng đối với gia tộc.

Sắc mặt Giang Tái Sơ vẫn bình tĩnh: “A Vân, bá phụ đệ nói con cháu Cảnh gia không còn mặt mũi vào triều làm tướng. Sau này thay vua đổi chúa, đệ chính là gia chủ của Cảnh gia, chuyện cũ còn có ai nhớ rõ?”

Hắn đến giờ vẫn còn nhớ ngữ khí bình thản, khí phách và sự sắc sảo của Giang Tái Sơ tựa như bậc đế vương, khiến hắn bằng lòng chấp thuận. Mà chuyện này Cảnh Vân không có chút hoài nghi, hắn tất nhiên có thể làm được.

Cùng nhau vượt mọi chông gai đến ngày hôm nay, hắn đã không còn sợ bất kỳ trận đánh ác liệt nào nữa, nhưng không ngờ rằng, Nguyên Hạo Hành lại mời bá phụ hắn ra, đối địch với hắn trên chiến trường.

Nói về chữ trung, hắn tuyệt đối không thể phản bội Thượng tướng quân.

Nói về chữ hiếu, hắn sao có thể giương kiếm với trưởng bối?

“Cảnh tướng quân, chúng ta giăng co cả buổi, vì sao không thấy bờ bên kia có động tĩnh gì?” Mạnh Lương có chút không kiên nhẫn vò tóc, “Bọn chúng có chủ ý gì?”

“Bọn họ ngăn cản chúng ta, không cần chiến thì sẽ thắng.” Cảnh Vân cúi đầu nhìn địa đồ, xoa mi tâm.

“Lão tặc này...” Mạnh Lương vừa thốt ra, chớp mắt liền nhớ tới quan hệ của Cảnh Vân với người nợ, lúng ta lúng túng nói, “Cái kia... ta không phải có ý đó.”

“Không sao.” Cảnh Vân khoát tay áo, nhẹ giọng nói, “Bá phụ ta dùng binh chính đạo, nếu muốn thắng ông ấy thì cần phải nghĩ ra một cách ổn thoả mới được.”

“Nhưng hiện giờ bọn chúng không đánh với chúng ta.” Mạnh Lương trong lòng phần uất không thôi, “Hề chúng ta đi trước một đoạn là bọn chúng lại theo kịp, bỏ rơi cũng bỏ rơi không được.”

Trong lòng Cảnh Vân sầu lo đúng là điểm này, quân Tấn mặc dù không tấn công, nhưng lại làm chậm tốc độ hành quân của mình, chỉ sợ đến lúc Thượng tướng quân đến dưới hoàng thành, một cây chông chống vững nhà.

“Quả thật là không thể tiếp tục được nữa.” Trong lòng Cảnh Vân đã có biện pháp, “Xin chư vị tướng quân đến doanh trường của ta, quân ta lập tức nhổ trại.”

Lúc này bên bờ nam nhìn về phía bờ bắc, đã thấy doanh trưởng quân Tấn đèn đuốc sáng trưng, binh mã ồn ào, trong doanh trưởng chủ soái, thám báo không ngừng báo lại: “Tướng quân, bờ bên kia điều động binh mã, đang nhổ trại tiến về phía tây.”

Cảnh Quán xoa chòm râu hoa râm, ánh mắt dừng trên vùng tây bắc bộ Trần Lưu quận, đó chính là vùng đồi núi, rất khó hành quân, tên nhóc này lại có thể dẫn binh chạy đi đâu!

“Tướng quân, theo ta thấy Cảnh Vân là vì muốn vây lấy thành Trần Lưu quận, phòng ngừa chúng ta đánh gọng kìm từ đầu đến cuối mới cố ý lượn quanh đường núi.” Mưu sĩ chậm rãi nói, “Bọn chúng vội vã hợp nhất với Giang Tái Sơ, chỉ sợ rốt cuộc không kéo dài được nữa.”

Chỉ là như vậy thôi sao?

Cảnh Quán không nói gì, ba năm nay nhiều lần nghe thấy tin thắng trận của cháu trai trên chiến trường, cũng biết hấn tiến bộ không ít.

Trong lòng hấn mơ hồ có chút không tin, tự mình một tay dạy dỗ Cảnh Vân đơn giản mà khắt khe như vậy...

“Tướng quân, chúng ta có theo hay không?” Phó tướng sốt ruột nói, “Thời gian nửa ngày cũng đủ để bọn chúng tiến vào vùng trung bộ đồi núi, quân ta lại còn sắp xếp vượt sông, nếu không đuổi kịp, chỉ sợ bọn chúng thừa cơ lợi dụng.”

Trong giây lát, trong lòng lão tướng quân đã có quyết định: “Dựng cầu phao, điều động thuyền dân, toàn quân qua sông.”

“Cảnh tướng quân, vì sao không đợi lúc quân địch qua sông thì tiến công chặn đánh?”

“Người cho là ông ấy sẽ không nghĩ tới sao?” Cảnh Vân đứng trên bãi đất cao, thản nhiên nói, “Bá phụ ta đánh giặc, có tiếng hậu phát chế nhân (3), bên trong thuyền chắc chắn ông sẽ trang bị hoả pháo. Số lượng tuy ít nhưng lực sát thương lại vô cùng kinh người. Ông ấy thấy chúng ta không có cái này mới ngông nghênh vượt sông như vậy.”

(3) hậu phát chế nhân: lùi một bước để đánh trả đối phương

Mạnh Lương ảo não nói: “Cứ để cho bọn chúng sang đây sao?”

Cảnh Vân rất bình tĩnh: “Đi thôi, cũng chớ để cho bọn họ đợi lâu.”

Đoàn người lặng lẽ rời khỏi thành Trần Lưu quận, thân hình chìm ngập trong bóng tối.

Tàu thuyền trên sông qua lại không dứt, đến lúc hừng đông, rốt cuộc binh sĩ và vũ khí đã qua hết, Cảnh Quán lão tướng quân gọi thân vệ, đưa tin khẩn cấp ra hai mươi dặm ngoài Trần Lưu quận, lệnh cho mở cửa thành, binh sĩ lập tức nhổ trại.

Một lúc lâu sau, đội quân tiên phong đã đến dưới thành Trần Lưu quận, nhìn lên thành trì cao cao.

Trong nắng sớm, quận trưởng vẫn chưa mở cửa thành ra. Một gã binh sĩ từ trong hàng ngũ quân Tấn bước ra, giơ cao quân lệnh trong tay, tiến ra phía trước can thiệp.

Tên binh sĩ kia đứng dưới cầu treo, ngửa đầu nhìn về phía trên thành, chợt thấy mũi tên sáng loáng như răng nhọn của dã thú xuất hiện, không khỏi ngạc nhiên: “Chỉ thị của Cảnh tướng quân các người không nhận được sao?”

“Vị Cảnh tướng quân nào?” Đầu tường có người lớn tiếng cười nhạo, “Chúng ta chỉ biết vị Cảnh tướng quân này.”

Lời còn chưa dứt, tường thành đổi màu cờ, khắc ấn chữ “Cảnh” phần phật giờ lên, lại thấy một thân ảnh hắc giáp cầm tên xuất hiện, dung mạo trẻ tuổi kiên nghị bình tĩnh, thản nhiên thở dài: “Trở về nói cho chủ soái các người, quận trưởng Trần Lưu quận sớm đã thần phục quân ta. Các người muốn đánh thì cứ đánh đi!”

Tựa như đây là lời giải thích, hai cánh quân tiến lại gần, rõ ràng phía trước chính là đội quân “lượn núi mà đi”.

Cảnh Quán nhìn cục diện biến đổi bất thường trên tường thành, trong nháy mắt đã ý thức được mình vừa trúng bẫy của cháu trai.

Cũng khó trách mấy ngày nay thẳng nhóc này không vội vàng cũng không trì hoãn, hoá ra đã sớm âm thầm cấu kết với quận trưởng Trần Lưu quận, khi hãn cho rằng có thể cùng quân phòng thủ Trần Lưu tiền hậu giáp kích, cuối cùng lại bị phản bội.

“Tiểu tử này, mấy năm nay tâm địa ghê gớm hơn nhiều.” Cảnh Quán nhìn thân ảnh đứa cháu xa xa trên tường thành, tay hãn nắm dây cương, trầm tư một lát, sau gọi phó tướng đến, khẽ băng quơ nói: “VẬY LIỀN CÔNG THÀNH ĐI.”

“Tướng quân, sẽ không trúng bẫy chứ?”

“Chủ soái công thành, hai cánh quân hai bên bày trận giằng co.” Cảnh Quán nói, “Nếu hãn muốn đánh với ta một trận, ta sẽ kéo dài thời gian của hãn.”

Mặc dù ba mặt bị bao vây, hãn cũng không lo lắng.

Bởi vì quân Tấn không cần phải thẳng bọn họ, chỉ cần ngăn chặn họ, chặt đứt đường tiếp viện của họ, đó mới là quan trọng.

Sau quân bỗng nhiên có người chạy nhanh tới, kêu gào thật to ở đằng xa: “Cảnh tướng quân, mật thư của Nguyên đại nhân!”

Cảnh Quán mở mật lệnh kia ra, rùng mình một cái. Tờ giấy lấy ngón tay đập bụn phong ấn, quả thật chính là do chiếc nhẫn không rời Nguyên Hạo Hành ấn xuống, có thể thấy sự tình vô cùng khẩn cấp, Nguyên Hạo Hành căn bản không có thời gian phát quân lệnh.

Phong ấn bị mở ra, trên tờ giấy chỉ có một dòng chữ ngắn gọn: Hung Nô tiến vào, ngưng chiến.

Cảnh Quán cho là mình nhìn lầm, đọc lại hai lần mới xác nhận nội dung trong thư.

“Nguyên đại nhân nói, xin Cảnh đại nhân cần phải lấy đại cục làm trọng.”

“Hung Nô tiến vào... Sao lại tiến vào? Tiến vào như thế nào?” Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, dù cho suy nghĩ nát óc, vị đại tướng quân ngay thẳng trong sạch này cũng thật không ngờ nguyên nhân trong đó, chỉ là hãn đã hiểu mệnh lệnh của Nguyên Hạo Hành.

Cảnh Quán năm đó từng hộ tống Tiên đế thân chinh, cùng Thế tử Thục Hầu sống vai chiến đấu, còn hộ tống Tiên đế an toàn vượt qua cửa ải, tất nhiên sẽ hiểu kẻ thù hung ác thế nào. Khoan nói đến sức lực chiến đấu của chư quân vốn cũng không dùng mãnh hiệu chiến như người Hung Nô, hơn nữa hiện giờ thiên hạ chia năm xẻ bảy, có thể đáp trả cuộc chiến đột nhiên xuất hiện này hay không đều không biết.

Muốn bên trong ổn định, trước hết phải quét sạch bên ngoài.

Để đuổi quân giặc ra khỏi Trung Nguyên, chỉ sợ bọn họ lúc này còn phải liên thủ với “kẻ thù”. Bởi vì người duy nhất có thể chống lại Hung Nô, cũng chỉ có “Hắc La Sát” Giang Tái Sơ năm đó.

Lão tướng quân thở dài một cái, hạ quân lệnh cuối cùng.

Sau nửa chén trà, trên tường thành Trần Lưu quận, Mạnh Lương nghi ngờ: “Bọn chúng không phải muốn công thành sao? Sao lại lảng nhảng như thế?”

Giữa quân thù đông nghìn nghịt, cờ trắng lại bỗng nhiên phất lên, không có chữ nào.

Lúc đại kỳ giương lên, quân địch cùng nhau xuống ngựa, cởi giáp sắt ra nghỉ ngơi chinh đồn tại chỗ.

“Sao lại thế này?” Mạnh Lương mừng rỡ, “Ngừng chiến không đánh? Vậy chúng ta vừa vận đánh cho bọn chúng trở tay không kịp!”

Cảnh Vân chậm rãi nhú mày, thị vệ phía sau vội vàng chạy tới, đưa mật lệnh của Thượng tướng quân truyền tới vào tay hắn.

Hắn vừa mở ra, ánh mắt kinh ngạc, chợt ngăn lại gã đồng liêu: “Toàn quân truyền lệnh, ngưng chiến!”

Dưới thành Trường Phong, Hàn Duy Tang bị cầm tù trong quân Tấn mấy ngày, cuộc sống vô cùng nhàn nhã, chỉ là phong hàn càng ngày càng nặng, Nguyên Hạo Hành cũng sai đại phu đến xem, cuối cùng chẳng qua chỉ kê cho mấy toa thuốc loại bỏ đàm trong phổi.

“Quận chúa, đại nhân mời người lập tức qua đó một chuyến.” Tì nữ vén rèm bước vào, “Nô tì thu dọn xong đồ đạc ở đây sẽ đưa tới liền.”

Hàn Duy Tang có chút ngạc nhiên, lại thấy tì nữ đã tay chân lanh lẹ bắt đầu thu dọn, chỉ có thể nghi ngờ đi đến chủ doanh.

Nàng đã ở cùng với Nguyên Hạo Hành được nửa tháng, đã quen nhìn bộ dáng như ngọn gió xuân thổi qua, xem nhẹ mọi việc của hắn. Trong chủ doanh, nam nhân này sắc mặt xanh mét, đôi mắt loé lên lửa giận hừng hực, khiến nàng cảm thấy có chút không ngờ tới.

Hắn thấy nàng, chỉ đơn giản hỏi: “Biết cưỡi ngựa không?”

“Biết.”

“Đi theo ta đi.” Hắn sai bước đi ra cửa doanh trưởng, đội thị vệ đã sớm chỉnh tề đứng chờ, dắt theo hai con ngựa.

Hàn Duy Tang im lặng đánh giá đội kỵ binh này, khí thế trầm mặc, không mang theo sát ý, nàng liền biết đây tất nhiên là đội thân vệ tinh nhuệ nhất bên người Nguyên Hạo Hành, nhưng bọn họ muốn hộ tống Nguyên Hạo Hành và mình đi đâu?

Mà cũng rất khó có được ngựa Đại Uyên (4) như vậy, phi nhanh hơn mười dặm. Nguyên Hạo Hành bước chậm lại, đi tới bên cạnh nàng, hỏi: “Cần nghỉ một lát không?”

(4) ngựa Đại Uyên: vùng Đại Uyên thời cổ nổi tiếng với nhiều giống ngựa tốt

“Không cần.” Hàn Duy Tang nhìn lại thành Trường Phong, trong lòng biết mình đang đi về phía bắc.

“Không hỏi ta đi đâu sao?” Trên con ngựa phi nhanh, phong thái người này không thấy chút xốc xệch hỗn độn, trâm ngọc cài tóc, áo bào nhã nhặn, khí phách cao quý không tả nổi.

“Ta hỏi đại nhân chịu nói sao?” Hàn Duy Tang cười nhẹ, “Ta chỉ là cảm thấy kỳ quái, đại nhân phái Cảnh tướng quân chặn đánh Cảnh Vân, lại bỏ

dở nửa chừng, không thấy tiếc sao? Hay là phương bắc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô gái này nhạy bén đến đáng sợ, ý niệm trong đầu như tia chớp xẹt qua, Nguyên Hạo Hành đã giấu đi vẻ tức giận lúc trước, gương mặt tuấn tú chỉ còn lại sự bình thản: “Không sai, là có chút biến cố.”

Hàn Duy Tang hơi nhíu mày, biến cố ở phương bắc... Hay là Giang Tái Sơ đã công phá kinh thành, khiến cho Nguyên Hạo Hành dẫn quân cần vương? Nhưng hắn không mang theo đại quân đi cùng... Hay là, Giang Tái Sơ chết trận, Nguyên Hạo Hành không cần ở lại hậu phương trấn giữ nữa? Suy nghĩ này xộc lên đầu, Hàn Duy Tang chỉ cảm thấy cả người rét run, khí lực trên tay từ từ biến mất, tựa hồ muốn lập tức rớt xuống.

Nguyên Hạo Hành kịp thời đưa tay đỡ nàng, thông minh như vậy, hắn lập tức đoán được suy nghĩ của nàng, trầm giọng nói: “Giang Tái Sơ vẫn còn sống.” Dừng một chút, hắn lại nói, “Hiện giờ, mạng của hắn quan trọng hơn bất kỳ ai.”

Hàn Duy Tang chắc chắn trong lòng, lặng lẽ nhìn hắn, sự kinh hoàng trong đôi mắt đã biến mất, lập tức trở lại đen trắng rõ ràng, trong suốt vô cùng.

Nguyên Hạo Hành chợt cảm thấy nói một câu với cô gái trước mắt này cũng không sao.

“Kỵ binh Hung Nô đã qua cửa ải.” Môi mỏng như được vót của hắn bật ra mấy từ này, đuôi lông mày cong lên, nhưng lại thoáng mang theo sát khí.

Hàn Duy Tang ngỡ mình nghe lầm, siết chặt cương ngựa, thốt ra: “Cái gì?”

“Không nghĩ tới phải không?” Nguyên Hạo Hành đưa tay xoa mi tâm, che đi sắc mặt lúc này, nhẹ giọng nói, “Ta cũng không nghĩ tới.”

“Nhất định là Nguyên đại nhân không ở trong kinh mới có người vội vã muốn phân quyền như vậy?” Hàn Duy Tang thở dài, “Chỉ là người Hung Nô... A, thật sự là dẫn sói vào nhà, nhóm lửa tự thiêu.”

Dẫn sói vào nhà, nhóm lửa tự thiêu. Từ lúc hắn biết được tin này, trong lòng trần trọc chính là tám chữ này. Hắn tất nhiên trách mình quá mức sơ suất, thế mà vẫn chưa cho người để mắt tới Chu Cảnh Hoa. Nhưng hắn cũng cảm thán, trên đời này thật sự có kẻ ngu dốt như thế, muốn cướp công dẹp loạn phải cân nhắc một phen, trợ thủ được mời tới rốt cuộc là người phương nào.

“Hiện giờ tình hình phương bắc thế nào?” Hàn Duy Tang nghiêm mặt hỏi.

“Đội quân tinh nhuệ ở phương bắc đã bị ta điều đến đây, hiện tại... bên kia chỉ còn vài đội quân có thể chống đỡ, chỉ sợ chính là Quan Ninh quân của Ninh Vương sau khi chinh biên.” Hắn trầm tư, trong lòng vô cùng lo âu, nhưng nét mặt lại thản nhiên, “Ta còn không biết Ninh Vương lúc này muốn làm cái gì.”

Hàn Duy Tang ngược mắt nhìn về phương xa, giọng nói bình tĩnh, tựa như nói đến chuyện nhà: “Hắn xưa nay là người thức thời, Nguyên đại nhân trong lòng nghĩ thế nào, ta nghĩ hắn cũng sẽ nghĩ như thế ấy.”

Thân hình Nguyên Hạo Hành khẽ động, hắn lặng lẽ nhìn Hàn Duy Tang, ánh mắt lóe lên.

“Ta biết người đang nghĩ cái gì. Người nghĩ ba năm trước, hắn không hề liều lĩnh làm phản.” Khoé miệng Hàn Duy Tang cong lên, ý cười hời hợt, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Nàng thấp giọng nói, “Đó không phải là chủ ý của hắn.”

Lời còn chưa dứt, nàng nằm rạp ở trên ngựa, nặng nề ho khan, khó có thể kiềm nén.

Nguyên Hạo Hành nhìn thân ảnh nàng gầy đến mức có thể bẻ gãy, thần sắc phức tạp, thật lâu sau, hần mới khẽ nói: “Chu Cảnh Hoa mượn binh Hung Nô tiến vào Trung Nguyên, người Hung Nô vừa qua cửa ải liền huỷ ước định, chia làm hai nhánh, một nhánh lao thẳng tới phía nam giàu có và đông đúc, nhánh còn lại tiến thẳng đến kinh thành. Thái Hoàng Thái hậu dẫn theo Hoàng đế chạy ra khỏi thành.” Hần gằn từng tiếng, con người màu hổ phách hiện lên sự lạnh lẽo khó nói nên lời.

“Bọn họ cứ nhường kinh thành như vậy sao?” Hàn Duy Tang hoảng sợ.

“Lúc này còn không biết được tình hình chiến sự bên kia thế nào.” Nguyên Hạo Hành cầm lấy dây cương trong tay, ngón tay dùng sức, có thể thấy được gân xanh trên mu bàn tay.

“Đại nhân dẫn ta theo là muốn lấy ta làm điều kiện trao đổi với Giang Tái Sơ, xin hần cứu Hoàng đế sao?” Hàn Duy Tang dĩ nhiên hiểu được tiền căn hậu quả, không khỏi cười khổ.

Nguyên Hạo Hành nhìn nàng một cái, chẳng ừ hử gì cả.

“Ta không đáng để đại nhân vất vả mang ta đi phương bắc.” Hàn Duy Tang do dự một lát, “Hần cũng nhất định sẽ không vì một mình ta mà dùng thiên hạ để trao đổi.”

“Quận chúa có đáng giá hay không, chỉ sợ không phải do nàng định đoạt.” Nguyên Hạo Hành thản nhiên hất cằm, “Nàng có biết thời gian ba năm nay vì sao Dương Lâm có thể một tay che trời ở đất Thục hay không?”

Trái tim Hàn Duy Tang như bị bóp nghẹt, nàng nhướng mày nhìn Nguyên Hạo Hành, nhíu mày nói: “Cháu trai ta tuổi còn nhỏ, không ai trông nom, bị quyền thần nắm trong tay cũng là chuyện không thể tránh khỏi.”

“Vậy Quận chúa biết vì để khống chế Dương Lâm mà Ninh Vương đã bố trí bao nhiêu nội ứng ở đất Thục hay không?”

Ngực nàng như bị một đòn nặng, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch.

“Người nói là... Giang Tái Sơ nâng đỡ Dương Lâm thượng vị, bức vua thoái vị, khiến ta chủ động đến tìm hãn?” Hàn Duy Tang lẩm bẩm những lời này một lần nữa, chỉ cảm thấy mờ mịt một mảnh, nhất thời không biết bản thân đang ở nơi nào. Thật lâu sau, nàng nhắm mắt lại, cười một tiếng thê lương: “Đối với người cũng không đáng giá, hãn lại hao tổn tâm cơ như vậy.”

“Vì một ngày bước đến đường cùng này của nàng, Ninh Vương mất ba năm.” Nguyên Hạo Hành từ tốn nói, “Nàng nói xem, nàng có đáng giá hay không?”

Mấy ngày tiếp theo, Nguyên Hạo Hành dẫn ngựa thần tốc chạy tới phương bắc, trong lúc mỗi mệt đã dừng lều trại ngay tại chỗ, ngủ trên hai canh giờ rồi lại chạy tiếp.

Đoạn đường này càng khiến cho người ta lo lắng.

Càng đi về phía bắc, lại càng gặp nhiều lưu dân. Nguyên Hạo Hành tự mình hỏi qua đám dân chạy nạn, lại không có được tin tức xác thực nào.

Có người nói Hoàng đế và Thái hậu đã bị người Hung Nô bắt, kinh thành cũng bị lửa lớn đốt sạch, cũng có người nói đội quân cần vương đi trước, ngăn cản một phần quân Hung Nô nên bọn họ mới có thể chạy đến tận chỗ này. Phần lớn tin tức đều là nghe sai đồn bậy, tất nhiên không thể tin tưởng, duy chỉ có một tin xác nhận không thể nghi ngờ... Thái Hoàng Thái hậu dắt theo tiểu Hoàng đế, quả nhiên đã rời bỏ kinh thành.

Ngày hôm đó bọn họ chạy tới bờ sông, cầu phao trên sông lộn xộn đông nghẹt dân chạy nạn, thỉnh thoảng có người thét lên rồi rớt xuống nước. Nguyên Hạo Hành nghỉ ngơi bên bờ sông đã hơn một canh giờ, Hàn Duy

Tang ôm đùi ngồi ở dưới tàng cây, thần sắc mệt mỏi, không biết suy nghĩ cái gì.

“Quận chúa lại phát bệnh sao?” Hắc trầm ngâm một lát hỏi, “Hiện giờ lại không khoẻ?”

Có lẽ là vì mấy ngày đi liên tục, nàng càng thêm gầy yếu, nhưng chỉ thản nhiên nói: “Không sao.”

“Ninh Vương đang ở bờ bên kia thành Vĩnh Ninh giăng co với quân Hung Nô, nếu hành trình thuận lợi, sau này có thể nhìn thấy hắc.” Nguyên Hạo Hành cẩn thận quan sát nét mặt của nàng, “Quận chúa đến Vĩnh Ninh là có thể yên tâm nghỉ ngơi.”

Hàn Duy Tang sợ run một hồi lâu, không thể tin được, nay bọn họ lại gần nhau như vậy.

“Hắc biết... Người muốn đi gặp hắc sao?”

“Đang đợi Ninh Vương hồi âm.” Nguyên Hạo Hành thẳng thắn, “Tình hình khẩn cấp thế này, hắc cũng không thể không gặp ta.”

Nàng nặng nề chôn mặt vào hai đầu gối, không nói nữa.

Thị vệ đi dò đường trước còn chưa trở về, nhưng thật ra có mấy gia đình vừa từ bờ bên kia sang ngồi xuống cách Hàn Duy Tang không xa, bắt đầu chia lương khô và nước.

“Cụ già là từ đâu tới?” Nguyên Hạo Hành chủ động bắt chuyện với một ông già khá lớn tuổi, khuôn mặt uy nghiêm, “Tình hình phía trước thế nào?”

“Lão hủ dẫn theo cả nhà chạy nạn từ Trác quận đến đây. Lúc ra khỏi thành, Thượng Cốc quận và Ngư Dương quận đều đã bị chiếm... Azzzz, bọn Hung

Nô thật sự là không bằng sức vật, ước chừng thiêu giết hai ngày hai đêm, cường hiếp bắt người cướp của không nói, còn lấy mũi thương đâm trẻ nhỏ làm niềm vui.” Có lẽ là nhớ lại những hình ảnh tàn khốc ấy, cụ già sợ run cả người, lắc đầu nói, “Aizzzz, may mà trốn được, nghe nói Trác quận cũng bị tiêu diệt rồi.”

“Cụ già dọc đường tới đây, quân Tấn không chống cự sao?”

“Lúc trước thì không có, mấy tên quận trưởng nghe thấy người Hung Nô đến đây, quân phòng thủ trong thành còn lại không nhiều lắm, ai cũng bỏ thành mà chạy.” Cụ già thở dài, “Chỉ khi tới thành Vĩnh Ninh, chúng ta mới đánh thắng một trận.”

Vừa nhắc tới, xung quanh lại có nhiều người vây lại đây, tranh nhau nói: “Đúng vậy đúng vậy! Chúng ta đều là tận mắt nhìn thấy! Vị tướng quân kia dẫn theo kỵ binh giao đấu với bọn Hung Nô, ngay tại khối đất bằng cách Vĩnh Ninh không xa, từ buổi sáng đánh tới buổi chiều, đánh cho bọn súc sinh kia bầm dập! Những quận khác nếu không bỏ rơi thì cũng đóng cửa, chỉ có thành Vĩnh Ninh cho chúng ta vào, tướng quân còn nói với chúng ta, nếu còn không yên tâm, có thể ra khỏi thành chạy trốn về phía nam. Cuối cùng sẽ có một ngày hăn sẽ thay chúng ta giành lại quê hương.”

Nguyên Hạo Hành bình tĩnh lắng nghe, khước miệng cong lên: “Vị tướng quân ấy?”

“Chính là... Chính là...” Đám người im lặng, tựa như vấn đề này có chút khó xử.

“Chính là vị Thượng tướng quân kia.” Bỗng nhiên có người nói, “Trước đây triều đình nói hăn là đại nghịch tặc, hiện giờ ta không tin!”

Xung quanh trong phút chốc vang lên tiếng phụ họa.

“Đúng vậy! Triều đình không quản chúng ta, còn có Thượng tướng quân lo cho chúng ta!”

“Nhiều quận thành như vậy lại không thu nhận chúng ta, chỉ có thành Vĩnh Ninh mở cửa thành, Thượng tướng quân nói chúng ta có thể đi đến chỗ đất phong của hãn, cho đến khi người Hung Nô bị đuổi đi...”

“Hoàng đế còn chạy, thế nào còn lo lắng cho chúng ta...”

Hàn Duy Tang vô thức nhìn sắc mặt của Nguyên Hạo Hành, hãn khẽ nhếch môi nhưng thật ra nhìn không ra là vui hay buồn, mặt mày trầm tĩnh tựa như kiệt tác tranh sơn thủy thượng hạng, chẳng qua là trong đôi mắt không biết đang che giấu suy nghĩ gì, chỉ làm cho người ta cảm thấy sâu xa.

Thị vệ dò đường sau khi nói chuyện đã quay lại, cúi đầu nói mấy câu bên tai Nguyên Hạo Hành. Nguyên Hạo Hành liền đứng dậy, chấp tay với mọi người nói: “Cụ già, chúng ta đi trước.”

“Các người...các người đây là đi phương bắc sao?” Cụ già ngạc nhiên nói, “Không được đi qua đó!”

Nguyên Hạo Hành không nói gì, chỉ cười một tiếng đi về phía cầu phao.

“Xem ra Ninh Vương mới đánh với Hung Nô một trận mà đã thu được lòng người, thật là một cơ hội tốt.” Nguyên Hạo Hành thản nhiên nói, lại không biết có phải nói cho Hàn Duy Tang nghe hay không.

Bước chân Hàn Duy Tang dừng một chút, nàng nghiêng người nhìn nam tử nét mặt ung dung bên cạnh, chậm rãi nói: “Hàn Duy Tang tuy là đàn bà con gái nhưng lại cảm thấy lời này của đại nhân sai rồi.”

“Hử?”

“Cái gọi là thiên tử giữ biên giới, quân vương mất xã tắc. Trong lúc quốc nạn, Hoàng đế trốn về phía nam, nay chỉ có một Giang Tái Sơ trên chiến trường đẫm máu. Đại nhân lại đoán chuyện này do hăn gây nên, khó tránh khỏi lòng dạ tiểu nhân.”

Sắc mặt Nguyên Hạo Hành hơi trầm xuống, hăn nói nhạt: “Không ngờ Quận chúa cũng là tri kỷ của Ninh Vương.”

“Ta không phải tri kỷ của hăn, hăn cũng hận ta thấu xương, nhưng chỉ sợ ta còn biết nhiều về hăn hơn người một chút.” Hàn Duy Tang mỉm cười, đưa mắt nhìn đám người mờ mịt xa xa, thu hết mọi sự bất an, hoảng sợ, cực kỳ bí ai này vào trong mắt, “Ta vốn nghe Nguyên gia là trung quân, ta lại cho rằng, trung quân càng phải hết lòng vì thiên hạ.”

Nàng đưa tay vén tóc mai, trong lòng lạnh lẽo vô hạn :”Đều là thiên hạ của Giang gia, đại nhân cần gì chấp nhất như vậy...”

Đều là thiên hạ của Giang gia... Nguyên Hạo Hành cũng chỉ khẽ chấn động trong lòng, trên mặt lại không tỏ vẻ gì, chỉ nói: “Thượng tướng quân đang chờ ở Vĩnh Ninh. Quận chúa, chúng ta lên đường thôi.”

Khi còn cách thành Vĩnh Ninh hơn mười dặm, trong không khí lại có một mùi vị kỳ lạ tản ra, giống như mùi máu tanh, hoặc như là sát ý, nồng nặc đến mức tuần mã có thể cảm nhận được mà vó ngựa không yên.

Nguyên Hạo Hành rời đi đoán chừng đã được nửa ngày. Giữa nơi chiến tranh loạn lạc, hăn vẫn có thể tìm được một tiểu viện bên ngoài thành, cực kỳ thích hợp cho việc ẩn nấp, cho Hàn Duy Tang vào nghỉ tạm trước.

Cả đường mệt mỏi vì gió bụi, ngày đêm thần tốc, mãi đến lúc này mới có thể tắm rửa nghỉ ngơi, thị nữ thay nàng lau tóc rồi bưng một chén canh ngân nhĩ lên, đặt xuống rồi lặng lẽ lui ra.

Hắn đang ở trong tòa thành cách mình không xa, lúc này Nguyên Hạo Hành nhất định đã gặp được hắn... Hàn Duy Tang chắc chắn trong lòng, Nguyên Hạo Hành tạm thời sẽ không giao mình ra, dù sao thì lợi thế trong tay hắn cũng không nhiều lắm.

“Quận chúa, Nguyên đại nhân đã trở lại.”

Hàn Duy Tang vội vàng đứng dậy, tóc dài cũng không kịp chải, chỉ thắt qua loa: “Dẫn ta đi gặp hắn.”

Nguyên Hạo Hành cũng thay y phục, lẳng lặng ngồi ở sau án, cúi đầu nhìn địa đồ mà trầm tư.

“Đại nhân đã gặp Thượng tướng quân rồi sao?” Hàn Duy Tang không muốn vòng vo với hắn, lập tức hỏi.

Nguyên Hạo Hành ngẩng đầu, lại tiếp tục đưa mắt xuống như không có chuyện gì xảy ra, lãnh đạm nói: “Quận chúa coi chừng cảm lạnh, nếu không ta không biết ăn nói thế nào với Ninh Vương.”

“Hàn Duy Tang chỉ đến hỏi một câu, đại nhân dự định trả ta lại cho hắn sao?” Đuôi lông mày Hàn Duy Tang khẽ nhíu, lúc cúi người xuống, nàng chỉ cảm thấy cảm giác lạnh lẽo thấm qua lồng ngực, khó mà kiềm chế.

“Trả lại thì trả lại, nhưng mà không phải bây giờ.” Giọng nói hắn vô cùng bình thản, “Ninh Vương ra khỏi thành rồi, ta cũng chưa gặp.”

“Duy Tang cứ suy nghĩ những lời này suốt đường đi, đến lúc này cũng không thể không nói.” Nàng vẫn cúi người như trước, không cho hắn thấy sắc mặt mình hiện giờ, giọng nói lại cực kỳ trịnh trọng, “Xin đại nhân đừng đưa ta về bên cạnh hắn.”

Cây bút trong tay Nguyên Hạo Hành dừng một chút, cuối cùng gác lại. Hắn đi tới trước án, tự mình nâng nàng dậy, cười nói: “Nếu nàng đã nói như vậy,

tất nhiên sẽ có lý do thuyết phục được ta.”

“Đại nhân muốn liên thủ với hãn, loại trừ Hung Nô, đúng không?” Hai tròng mắt Hàn Duy Tang nhìn hãn.

“Đúng vậy.”

“Đối với kẻ thù bên ngoài mà nói, hãn là một thanh kiếm sắc bén, là mũi nhọn không ai có thể ngăn cản, đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy đại nhân cũng biết... Ta là người như thế nào?” Hàn Duy Tang bỗng nhiên cười khẽ, nhưng nụ cười lại vô cùng thâm lương.

Nguyên Hạo Hành chưa bao giờ thấy vẻ mặt không có chí tiến thủ của nàng như vậy, trong lòng khẽ động, nhưng cũng không hỏi tới nữa.

“Kiếm nhọn nếu không có vỏ kiếm thích hợp, suốt ngày quần trong vải bạt bùn dơ cũng sẽ có một ngày bị gỉ.” Hàn Duy Tang thu lại nụ cười kia, lông mi dài, con ngươi sâu thẳm mang theo sự âm thầm khó nén, “Nguyên đại nhân, nếu người muốn giành lại quê hương thì không thể đưa ta về bên cạnh hãn. Với hãn mà nói, ta... cho tới bây giờ đều là người mang tới điềm xấu.”

Có lẽ là đang suy nghĩ hàm ý những lời này của nàng, Nguyên Hạo Hành hơi nhíu mày, chợt ngoài cửa có người nói: “Đại nhân, Ninh Vương đã đến đây!”

Hàn Duy Tang cả kinh, nhìn thẳng về phía Nguyên Hạo Hành.

Hãn ngược lại giãn mày ra, che đi tâm sự, nhìn Hàn Duy Tang một cái, tay phải phất lên, bức tường dựng thẳng bên trái gian phòng từ từ mở ra, lộ ra một căn phòng tối đen như mực.

Hàn Duy Tang lập tức hiểu ý, lách mình trốn vào, bức tường vừa trở lại vị trí cũ thì cửa đã bị đẩy ra.

Nàng ngừng thở, theo khe hở trên tường nhìn ra ngoài, tầm mắt chạm vào gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, trái tim trong nháy mắt muốn ngừng đập.

Giang Tái Sơ mới tuần tra từ trên chiến trường trở về, một thân giáp sắt chưa kịp thay đã đi đến nơi này.

Lúc vào cửa, mùi máu tanh phản phất phả vào, Nguyên Hạo Hành đã sớm ngửi thấy, hần cau mày, đứng dậy nghênh đón: “Ninh Vương, ba năm không gặp.”

Giang Tái Sơ lạnh lùng cười một tiếng, bỏ hết mấy lời xã giao, trầm giọng nói: “Tả Đồ Kỳ Vương mới ra khỏi thành, xua quân xuôi nam, ước chừng còn có mười ngày sẽ tới đây.”

Nguyên Hạo Hành cũng từ từ thu lại ý cười: “Không phải vừa đánh thắng một trận sao?”

“Quân tiên phong Hung Nô bắt quá hơn vạn người, thắng cũng không có gì ghê gớm.” Giang Tái Sơ nói nhạt, “Đợi đến khi hai cánh quân bọn chúng hợp lại mới thật sự là một trận đánh ác liệt.”

“Trong tay ta có tám vạn người, hiện đang ở Trần Lưu quận. Lấy danh nghĩa bệ hạ ra chỉ thị cần vương các nơi, cuối cùng còn có thể thu thêm mười vạn người.” Nguyên Hạo Hành hiểu ý hần, sáng khoái nói, “Còn Ninh Vương?”

“Mười vạn trong tay Cảnh Vân đều là tinh binh, ta chỗ này còn sáu vạn người.” Ngón tay Giang Tái Sơ đặt trên vỏ kiếm Lịch Khoan, “Đó là toàn bộ.”

Mặc dù lúc ở trong triều Giang Tái Sơ là thân vương, hai người cũng không có nhiều qua lại đáng nói, không nói đến chuyện phản nghịch sau đó, hai người lại đối đầu với nhau. Nhưng lúc này, không cần nhiều lời cũng hiểu được tâm ý của nhau.

“Ky binh Hung Nô đang không ngừng chờ vượt qua cửa khẩu Bình thành. Nếu không ngăn chặn ngọn nguồn, bị bao vây một cách thụ động, kẻ địch bên ngoài giết không bao giờ hết.” Giang Tái Sơ khẽ thở dài một hơi, “Nếu Nguyên huynh không dị nghị, không bằng mời hai vị tướng quân Cảnh Vân, Cảnh Quán bắt tay nhau, giành lại cửa khẩu Bình thành.”

Nguyên Hạo Hành trầm tư một lát, nói: “Có điều hai người họ cách cửa khẩu Bình thành mấy trăm dặm, khó có thể phó thác. Vậy ta và huynh đều hạ lệnh đi.”

Giang Tái Sơ gật đầu một cái: “Nay Vĩnh Ninh là phòng tuyến trọng trấn chống đỡ đạo quân Hung Nô thứ nhất đi từ bắc xuống nam, không biết trong vòng mười ngày, Nguyên huynh có thể xoay sở cho ta bao nhiêu nhân mã?”

Nguyên Hạo Hành cười nhẹ: “Kiếm binh mã không khó, khó là, hiện giờ ta tìm không ra Hoàng đế.”

“Nếu ta thay Nguyên huynh tìm được thì sao? Tính cả Thái Hoàng Thái hậu, Thái hậu, cùng với mấy vị đại nhân trong triều.” Giang Tái Sơ bình tĩnh nói, “Tới lúc đó, bọn họ cũng không nói những lời như Nguyên huynh.”

“Giữa thời loạn, Ninh Vương có binh quyền trong tay, có gì phải e ngại?” Nguyên Hạo Hành nói, “Về phần sau loạn thế, thiên hạ ai chìm ai nổi, Nguyên mỗ còn không dám kết luận.”

Giang Tái Sơ bình tĩnh nhìn nam nhân này, phong thái hần vẫn giống ba năm trước, xuất chúng đến mức khiến cho người ta khó có thể dời ánh mắt.

Nhưng dưới phong thái này, người này mưu trí sâu xa, tâm trí kiên định, đủ để mình sinh lòng cảnh giác.

“Trước khi xuất binh, ta cứ nghĩ rằng nếu tất cả đều thuận lợi, chiếm căn cứ của huynh ở thành Trường Phong, bức huynh rút quân về tự cứu, cuối cùng thần phục dưới chân Hoàng đế, chấm dứt ba năm nội loạn.” Nguyên Hạo Hành làm như đọc được suy nghĩ của hãn, xúc động cười, “Không ngờ thế sự biến đổi nhanh như vậy, ta lại liên thủ với huynh, thật đáng tiếc.”

Sắc mặt Giang Tái Sơ lại cực kỳ bình tĩnh, môi mỏng chỉ phun ra bốn chữ: “Ý trời là vậy.”

Lúc này, vứt bỏ tất cả những tranh đấu trên triều đình, bọn họ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Không còn ai lên tiếng nữa.

Không có chữ ăn thề, không có mật tín, không có bằng chứng, chỉ là ước định bằng lời nói đã kết thúc ba năm nội loạn. Vĩnh Gia loạn lạc, vùng Trung Nguyên liên minh lại chống đỡ quân giặc cường hãn nhất ở quan ngoại, hai nam nhân tại đây hời hợt mấy câu. Người đời sau đề cập đến trò đùa của triều đình dẫn đến biến động cả vùng Trung Nguyên này, chỉ có thể cảm khái Vĩnh Gia liên minh, làm trụ cột vững chắc cho vạn dân, là bức tường thành vô hình!

Giang Tái Sơ xoay người định ra cửa, ánh mắt lơ đãng dừng trên bức tường ở góc trái, thản nhiên quét nhìn một lát, mở miệng nói: “Nguyên huynh, huynh ở thành Trường Phong mấy ngày nay không biết có từng nhìn thấy một vị gia quyến của ta hay không?”

Nguyên Hạo Hành hơi kinh ngạc: “Hả? Người nào?”

“Năm đó cũng có gặp qua một lần trên Hàm Nguyên Điện.” Hãn dừng một chút, “Gia Hủy Quận chúa.”

Nguyên Hạo Hành thông dong cười nói: “Gia Hủy Quận chúa? Ha ha, có gặp một lần trong thành. Có điều chuyện này tới đây gấp quá, Quận chúa lá ngọc cành vàng, ta thật sự không dám đem nàng ra tiền tuyến, tất nhiên sẽ sai người chăm sóc thoả đáng ở hậu phương.”

“Vậy thì...” Giang Tái Sơ hơi vuốt cằm, “Vậy tạm thời làm phiên Nguyên huynh.”

Hắn xoay người rời đi, có lẽ vì quá vội vàng, leng keng một tiếng, món đồ bên hông rơi xuống.

Nguyên Hạo Hành tiến lên nhặt lấy, đúng là một miếng bạch ngọc Hoà Điền (5) hảo hạng.

(5) ngọc Hoà Điền: hay ngọc Vu Điền, một loại ngọc thượng hạng được sản xuất ở vùng Hoà Điền, Tân Cương, giữ vị trí rất cao trong các loại đá quý.

Sắc mặt nam nhân trẻ tuổi vốn ung dung, lạnh lùng như băng ngàn năm trở nên thay đổi.

Hàn Duy Tang từ trong phòng tối bước ra, thấy Nguyên Hạo Hành chậm rãi xoay người, ánh mắt giống như hồ sâu không đáy, trong lòng lập tức nặng trĩu.

Quả nhiên, Nguyên Hạo Hành đang giơ miếng ngọc bội đã bể nát trong tay, nhẹ giọng nói: “Quận chúa, xin lỗi, ta phải đưa nàng về bên cạnh hẳn.”

Hàn Duy Tang hít sâu một hơi, khó mà kiềm chế lạnh lẽo trong lòng: “Trong tay hẳn... nắm được nhược điểm gì?”

“Khó trách hẳn thông dong như vậy, không đặt ra điều kiện gì với ta.” Nguyên Hạo Hành cúi đầu thở dài, lòng bàn tay vuốt ve khối ngọc vỡ kia, “Hắn đã tìm được Hoàng đế rồi.”

Giang Tái Sơ đi tới cửa, Vô Ảnh vừa dắt ngựa Ô Kim tới, hăn cũng không vội vã lên ngựa, hình như đang đợi cái gì đó.

Quả nhiên, bên trong có tiếng bước chân hỗn loạn truyền tới, thị vệ hô to: “Xin tướng quân dừng bước, Nguyên đại nhân nói, tướng quân còn để lại một người.”

Lúc này hăn mới nhìn thấy bọn thị vệ đang vây quanh một cô gái trẻ, rõ ràng là thời tiết tháng bảy, ban ngày nhiệt độ như lò lửa, nàng lại lấy mũ trùm đầu che mặt, cúi đầu đứng đó, im lặng, cũng không có sinh khí gì.

Giang Tái Sơ lẳng lẳng nhìn nàng chăm chú, cái gì cũng không nói, chỉ xoay người lên ngựa, quyết định đi thẳng về hướng thành Vĩnh Ninh.

Hăn vẫn chưa vội vã vào thành, lại đi ngoài cửa bắc kiểm tra công sự, mãi cho đến đêm khuya mới cùng Liên Tú trở lại trong thành.

Vẫn như mọi ngày, bước vào tướng quân phủ, Tống An vẫn không chịu buông tha hăn, chờ hăn nghe báo cáo xong tình hình lương thảo các nơi rồi mới rời khỏi. Tống An cực kỳ kiên nghị, mặc dù mấy ngày trước đánh thắng trận, hăn cũng không có mấy phần vui sướng, trái lại vẫn đi sớm về trễ, chinh biên quân đội, mấy ngày nay gần như muốn gầy tróc cả thân. Liên Tú vừa thấy cũng nhức đầu, thật vất vả mới chờ được hăn rời đi, ngáp ngắn ngáp dài: “Hăn là người ta thấy chăm chỉ nhất.”

“Đi nghỉ ngơi đi. Mấy ngày nay vẫn còn nhiều binh mã không ngừng thu nhận phải được chinh đồn, người hãy cố gắng.” Giang Tái Sơ có chút dăm chiêu, “Bình thường khi Tống An đánh giặc, hậu kỳ được thu xếp rất cẩn thận chu đáo.”

“Ta thà rằng đánh một trận với Hung Nô, cũng không có kiên nhẫn làm những chuyện này.” Liên Tú lộ ra vẻ mệt mỏi, than thở cáo lui.

Trong phòng ngoài Giang Tái Sơ còn có một người, lúc không có chuyện gì, cái bóng nhàn nhạt kia cũng không hề né tránh, từ từ hiện lên trong chỗ u tối nhất trong mạch suy nghĩ.

Nàng cho rằng Nguyên Hạo Hành có thể che chở nàng sao? Trong thiên hạ, phàm là có một chữ lợi, một chữ quyền, sẽ không có thứ gì hay người nào không đổi được. Nàng cũng giống như vậy.

Nhưng đạo lý này, thông mình như nàng lại vẫn không hiểu.

Bên tai vẫn lướt qua những lời nàng nói khi đó, khắc cốt ghi tâm, đã thương người, vào đêm chiến tranh ở nơi này, phải rõ ràng hơn bất cứ lúc nào... Yêu và hận hoà vào nhau, vị tướng quân có thể sát phạt giữa lớp sương mù dày đặc trên chiến trận, giờ phút này cũng có chút mờ mịt.

Đúng là vẫn còn vài bước nữa mới đi đến gian phòng kia, ngọn đèn trong phòng đã tắt, ánh mắt trong bóng đêm nhìn bóng người gầy yếu trên giường.

Ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào, ánh sáng nhu hoà lau đi vẻ đỏ bừng trên gương mặt, lông mi dài khẽ động theo hơi thở, lúc nàng ngủ cứ luôn bình thản như vậy.

Giang Tái Sơ ngồi bên gối nàng, chậm rãi đưa tay qua, lúc chạm vào hai má nàng, nàng lại tỉnh dậy.

Do không biết đang ở nơi nào, cũng quên mất tháng năm, nàng còn mang theo vẻ buồn ngủ oán giận ngây thơ: “Giang Tái Sơ, người đến trễ như vậy, còn đánh thức ta...” Sau đó lại theo quán tính mà tựa đầu trên đầu gối hắn, thay đổi tư thế, một lần nữa ngủ thiếp đi.

Ký ức ngọt ngào hỗn loạn kéo tới, hẳn nhất thời không đẩy nàng ra, cũng đã quên nguyên nhân tới nơi này, cứ như vậy ngồi trong bóng đêm. Thời gian chậm rãi qua, cô gái trong lòng lại mở to mắt, lúc này đây mới thật sự

tinh táo. Nàng không chút do dự rời khỏi ngực hắn, quỳ rạp xuống một bên, kinh sợ không nói được một lời.

Lửa giận trong lòng hắn lại vọt lên, vô hình càng ngày càng rùng rục, nhưng dưới cơn giận dữ như vậy, ngữ khí hắn phát ra lại càng bình thản, hắn chỉ nhẹ giọng nói: “Biết đã trở lại sao?”

Nàng nằm sấp ở đó, một tí cũng không dám động, tựa như một con thú nhỏ bị săn được.

“Sao hả?” Hắn đưa tay qua, chế trụ cằm nàng ra sức nâng lên, “Hàn Duy Tang, nàng không phải rất muốn nói sao? Nàng đã nói cái gì với Bạc Cơ?”

Lực trên tay hắn rất lớn, lại không có kiềm chế, trên chiếc cằm trắng nõn của nàng dễ dàng lưu lại mấy dấu tay xanh tím.

Cả người Hàn Duy Tang run nhè nhẹ, nàng bị buộc nhìn thẳng hắn, lại nhất quyết không hé răng.

Hắn nặng nề buông nàng ra, lưu lại cho nàng một bóng lưng cứng rắn nhưng nguội lạnh. Hắn gọi thị nữ vào thắp nến mới thấy cảm xúc của mình ôn hoà trở lại.

Hàn Duy Tang đã từ trên giường bước xuống, khoanh tay đứng ở một góc phòng, vẫn cúi đầu như trước, ngay cả hơi thở cũng dè dặt.

“Nàng và Nguyên Hạo Hành bắt đầu âm thầm liên hệ từ khi nào?” Giang Tái Sơ ngồi xuống bên cạnh bàn, bình tĩnh hỏi.

Trên cằm vẫn còn cảm giác đau nhức, có điều không dữ dội bằng cảm giác đau đớn của vết thương trong tâm hồn.

Hàn Duy Tang dùng giọng nói vô cùng nhún nhường: “Lúc giả bộ làm nhạc công nhập phủ, ta đã liên hệ với hắn. Khi đó ta cũng không nắm chắc tướng

quân sẽ giúp ta, cũng không dám đem tất cả mọi thứ đặt cược trên người tướng quân.”

Đầu ngón tay thon dài của Giang Tái Sơ gõ trên bàn, phát ra tiếng vang nặng nề không quy luật. Hắn nhếch miệng cười, dưới ánh đèn lộ ra vẻ dịu dàng như thế, nhưng lại từ từ bức sát lại gần: “Cho nên nàng lấy cái gì để trao đổi với hắn?”

“Ta đã sớm không còn gì cả.” Nàng ngược lại thản nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng ở một nơi rất xa, mất đi tiêu điểm, “Lưu lạc ở bên ngoài, có lẽ còn có một đường sống. Nhưng mà trở lại bên cạnh người, cuối cùng vẫn là tử cục.”

Giang Tái Sơ nhìn nàng đắm đắm, thu hết sự thất hồn lạc phách của nàng lúc này vào trong đáy mắt. Hắn chột ử rử, quả thật là mệt mỏi. Nàng nói đúng, giữa bọn họ là một trận tử cục, tử cục không giải được.

Nay, đơn giản là hắn giam cầm nàng bên người, mà nàng chỉ bằng mặt không bằng lòng mà thôi.

“Người có biết hắn từng cầu hôn ta, cuối cùng, là ta không muốn gả cho hắn không?”

“Người có biết hắn vì cứu ta, ngay cả tính mạng đều không cần không?”

“Kiếm nhon nếu không có vỏ kiếm thích hợp, suốt ngày quần trong vải bạt bùn dơ, cũng sẽ có một ngày bị gỉ. Ta... cho tới bây giờ đều là người mang tới điềm xấu.”

Những lời kia nàng đều nói trong lòng, chưa bao giờ nói thẳng với hắn, nhưng những câu này là thật.

“Hàn Duy Tang, ta thật sự mệt mỏi.” Giang Tái Sơ lẳng lặng nhìn nàng, trên gương mặt tuấn mỹ lãnh đạm lướt qua sự ử rử khó mà che giấu. Hắn

thì thầm, “Từ nay về sau, nàng ở bên cạnh ta, chuyện quá khứ ta sẽ không nhắc lại.”

Hàn Duy Tang có phần khó khăn ngẩng đầu lên, đôi mắt ngấn nước, chỉ cảm thấy vù vù bên tai.

“Người nói cái gì?”

Chủ ý của Giang Tái Sơ đã định, trong lòng vô cùng thoải mái, giọng nói cũng trầm thấp dễ nghe: “Ta nói, chuyện quá khứ, ta sẽ không nhắc lại.”

Nàng khẽ nheo mắt, không thể tin được mà nhìn hắn, hắn là mấy ngày qua chinh chiến quá mức mệt mỏi sao? Nếu không, sao có thể nói ra những lời như vậy?

Những chuyện này, cứ như vậy mà quên đi sao?

Nàng lừa hắn như vậy, hại hắn, hắn lại nói “Chuyện quá khứ, ta sẽ không nhắc lại”.

Nam nhân trẻ tuổi trước mắt, mặc cho thần sắc tiêu tụy, ánh mắt lại sáng ngời như sao trên trời, hắn cũng không bao giờ trông mong vào lời hứa hẹn, nhưng cũng không lừa nàng, từ lúc đó, đến bây giờ.

Vốn đã khô cạn, suối trong đột nhiên lại trào lên.

Hàn Duy Tang gắt gao nhìn hắn, ngữ điệu coi thường không giống mình: “Người có thể quên chuyện quá khứ sao? Ta lừa người, lợi dụng người, hại thiên hạ Giang gia người chia năm xẻ bảy, loạn lạc không ngừng... Người sao có thể không nói tới?”

Hắn hờ hững nhìn nàng, lời của nàng hắn nghe thấy rõ ràng, lại như không có ý nghĩa gì.

Cuối cùng hắn đứng dậy, lạnh lùng cười: “Chuyện đó nàng không cần lo lắng.” Dừng một chút, hắn lại nói, “Nàng đang sợ ta sẽ làm nhục nàng như trước kia sao?”

Nàng ngẩn ra, lại lắc đầu nói: “Ta không sợ.”

Hai tròng mắt đen u ám của hắn nhìn sắc mặt của nàng: “Ngay cả chuyện này nàng còn không sợ, còn sợ ở lại bên cạnh ta sao?”

“Giang Tái Sơ, còn nhớ rõ câu nói khi đó của ta không?”

Từ lúc gặp lại cho đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng gọi hắn tự nhiên như vậy.

Hắn mím môi, mày kiếm khẽ nhếch lên.

“Ta nói, nếu có một ngày, ta làm chuyện có lỗi với người... Đừng thích ta như vậy nữa.” Nàng dùng hết toàn lực lặp lại câu nói kia, “Ta không đáng.”

Vốn tưởng rằng nay một chữ “thích” sẽ khiến nàng nhận lấy nhục nhã gấp trăm lần, nhưng nàng lẳng lặng chờ, hắn lại không nói gì.

Thật lâu sau, nam nhân trẻ tuổi cất bước đi đến trước mặt nàng, nhẹ nhàng vỗ về hai má của nàng, khàn giọng: “Nàng còn muốn ta làm thế nào?”

Nước mắt khó có thể kiềm chế, lăn xuống từ trên khoé mắt, ướt đầm đầu ngón tay của hắn, nàng hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn hắn, ngơ ngẩn tựa như những ngày vui đã qua, nhưng hôm nay, nàng sớm đã không còn xứng đáng nhận lấy.

Hàn Duy Tang né tránh tay của hắn, lui về phía sau nửa bước, nhẹ nhàng quỳ xuống: “Tướng quân, nếu người còn nhớ, Duy Tang và người... còn có chút tình cảm, xin... đồng ý với ta một chuyện.”

Tay Giang Tái Sơ vẫn còn lơ lửng giữa không trung, lưu lại cảm xúc lạnh buốt ẩm ướt trên da thịt. Hắn mở miệng, chỉ cảm thấy trống trải: “Nàng nói đi.”

“Duy Tang cả đời này vẫn chưa yêu bất kỳ ai. Năm đó ở cùng với người, cảm kích nhiều hơn là tình yêu.” Hàn Duy Tang khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng hắn, “Sau lại vì bản thân mà làm chuyện bất nghĩa vùi lấp cả thiên hạ. Sai lầm đã phạm, không thể vãn hồi, chỉ nguyện cả đời theo Phật, xin chúc tướng quân chung quy có một ngày có thể bình định được Trung Nguyên, quân lâm thiên hạ.”

Gió đêm thổi ánh nến chập chờn, bóng hai người hiện trên vách tường, khi thì vắn vẹo, khi thì lồng vào nhau.

Hơi thở hắn nặng trĩu, hắn ngấm ngấm chịu đựng hồi lâu mới ngửa đầu cười to, chỉ là trong tiếng cười đầy ắp tang thương và lạnh lẽo.

Đời này, hắn không hi vọng gì đơn giản hơn điều này, thế nhưng trong lòng nàng hoá ra không có nửa phần tình yêu, mới vừa rồi còn tàn nhẫn như thế, bây giờ lại coi thường chính mình.

Trong tiếng cười lớn, hắn đáp ứng: “Được, Hàn Duy Tang, ta đồng ý với nàng.”

Hắn phất tay áo rời đi, không có một chút quyến luyến, Hàn Duy Tang không hề chớp mắt nhìn bóng lưng của hắn, mãi đến khi tầm mắt rốt cuộc không còn nắm bắt được gì nữa, cuối cùng nàng cũng quỳ rạp xuống đất, tựa như bị lấy đi hết khí lực sau cùng.

Trên người lúc lạnh lúc nóng, Hàn Duy Tang che miệng bắt đầu ho khan, mà thân thể giống như mở ra một cái hố rỗng, bật lên tiếng vang tiêu tụy khô héo. Nàng chậm rãi bò lại giường, khoác áo ngủ bằng gấm vào, nhắm hai mắt lại.

Trong lúc nàng nửa tỉnh nửa mê, đã có người đẩy cửa ra: “Hàn cô nương, xe ngựa đã chuẩn bị rồi.”

Nàng cố hết sức ngồi dậy, lỗ tai còn ong ong: “Đi đâu?”

“Tướng quân phân phó, hôm nay sẽ đưa cô nương đến am (6) Thanh Lương ở Định Châu.”

(6) am: nơi ở của các ni cô

Hàn Duy Tang hít sâu một hơi, đáy lòng đau nay lại càng đau, nhưng nàng chỉ nhếch môi nói nhạt: “Được.”

Lúc này ở cửa nam thành Vĩnh Ninh, Giang Tái Sơ mặc một thân hắc giáp, đang bàn bạc với Liên Tú về việc điều động đội quân tiên phong đi kinh thành dò xét tình hình trước, chợt thấy một lão nhân thở hồng hộc từ trên xe ngựa nhảy xuống.

“Tiên sinh không phải ở thành Trường Phong sao, sao bỗng nhiên lại đây ?”
Giang Tái Sơ có chút giật mình, “Trong quân không thiếu đại phu...”

Lệ tiên sinh nghe vậy liền trừng mắt với hắn: “Lão phu lại không đến tìm ngươi. Cô nương kia đâu?”

Giang Tái Sơ trầm mặc một lát: “Ta đưa nàng đi nơi khác rồi.”

“Tìm trở về!” Lệ tiên sinh thối râu nói, “Lập tức mang nàng trở về!”

Giang Tái Sơ khẽ mím môi, chỉ nói: “Lệ tiên sinh đường xa mà đến, trước nghỉ ngơi đi. Bệnh của nàng không xem cũng thế.”

Lệ tiên sinh đột nhiên nhảy dựng lên: “Không xem cũng thế?! Ngươi cho là cảm mạo bình thường sao?!”

Giang Tái Sơ vốn định xoay người đi, nghe vậy thì bước chân dừng một chút.

“Lão phu lật sách cổ tới lui, rốt cuộc cũng tìm được manh mối, chỉ là hiện giờ còn chưa có thể khẳng định. Người mau dẫn ta đi gặp nàng!” Lão nhân lau mồ hôi trên mặt, “Nếu muộn sẽ không kịp!”

“Không kịp?” Giang Tái Sơ lặp lại một lần, “Vì sao không kịp?”

“Sách cổ ghi lại, đất Thục có một loại cổ độc gọi là mê tâm. Người mang cổ độc không thể cãi lại bất kỳ mệnh lệnh nào của cổ chủ, mà sau khi hoàn thành mệnh lệnh của cổ chủ, người mang cổ độc sẽ ‘thất khiếu (7) đổ máu’ mà chết.”

(7) thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng

Trong lòng Giang Tái Sơ thoáng có chút bất an, giữa trưa hè, ngày nắng gắt, hần tự dưng bắt đầu cảm thấy lưng phát lạnh.

“Nàng xuất thân Hàn gia, tinh thông cổ độc, chẳng lẽ lại còn trúng mê tâm?” Hần nghe thấy giọng nói mình khàn đặc.

“Mạch tượng của nàng kỳ lạ, ngày đó ta nói mạch của nàng bị áp chế, nay nhớ lại, cũng không phải là trúng cổ độc.” Lão nhân nhìn thần sắc của hần, giận dữ nói, “Nàng là cổ chủ, từng hạ cổ độc với người khác.”

Lông mày nghiêng nghiêng càng lúc càng cau lại, hần đã mơ hồ đoán được.

“Nếu như người trúng cổ độc không chết, như vậy cổ chủ sẽ thế nào?”

“Xưa có một cách có thể để cho người trúng cổ độc không chết. Chỉ là cổ độc phản phệ, cổ chủ bỏ mình.” Lão nhân thở dài, nói bổ sung, “Cái chết không thể nghi ngờ, chỉ là... thời gian dài hay ngắn mà thôi.”

Rõ ràng là tiết trời vô cùng sáng sủa, Giang Tái Sơ lại cảm thấy cuồng phong mưa rào nổi lên, cả người không thở nổi.

Ba năm trước, nàng hạ cổ độc với mình, đã bày ra cách phản phệ này sao?

Ba năm sau, nàng một lần nữa trở lại bên cạnh mình, khiến hắn cảm thấy nàng đã thay đổi thành một người khác, không còn sinh lực và sức sống, chỉ còn lại vẻ trầm lặng và miễn cưỡng vui cười.

Nàng chỉ cầu xin hắn hận nàng, nàng tổn thương hắn để hắn không giữ nàng lại, hoá ra chính là bởi vì thế này.

Nàng muốn chết. Ba chữ này nhảy vào trong đầu, Giang Tái Sơ chỉ cảm thấy lạnh thấu xương: “Tiên sinh, nàng còn có thể... sống được bao lâu?”

“Hàn gia tinh thông cổ thuật, nàng có thể chịu được ba năm nay đã là không dễ...” Lão nhân vuốt râu trầm ngâm nói, “Lần trước ta gặp nàng, mạch tượng đã bị áp chế, nếu bị cổ độc áp chế toàn bộ, dù cho xoay chuyển trời đất cũng không còn cách nào.”

“Còn bao lâu?” Hắn hỏi đến cùng.

“Nói không chính xác... có lẽ còn một năm rưỡi nữa, hoặc có lẽ là... trong chốc lát.”

Lời còn chưa dứt, Giang Tái Sơ đã nhanh chóng rời đi, lập tức dắt lấy ngựa của thân vệ, lao nhanh về hướng Định Châu.

Chương 7: Mê tâm

Định Châu ở hướng tây nam Vĩnh Ninh, dân lưu lạc chạy nạn dọc đường không nhiều, còn không thấy loạn lạc.

Xe ngựa đi cũng không nhanh, dừng lại nghỉ ngơi một chút, trời đã vào đêm.

Hàn Duy Tang tựa người trong buồng xe, lúc nửa mê nửa tỉnh thì luôn bị cơn ho khan của mình làm cho sặc mà tỉnh dậy.

Lần này vừa tỉnh lại, rốt cuộc cũng không thể ngủ được nữa, mãi đến khi xe ngựa ngừng lại.

Hàn Duy Tang đợi một hồi lâu, cảm thấy có chút kỳ quái, đang muốn mở miệng hỏi, bỗng nhiên rèm xe bị xốc lên, một bóng đen lẳng lặng dừng ở trước xe, cái bóng kéo dài đến mũi chân của mình.

Hàn Duy Tang rùng mình, hai tay nắm thành quyền, trong lòng biết nếu Giang Tái Sơ đuổi theo thì nhất định không phải là chuyện tốt gì.

Hắn đứng đưa lưng về hướng sáng, nàng thấy không rõ sắc mặt của hắn, chỉ cảm thấy thân mình bỗng nhiên nhẹ bẫng, bị ôm ra khỏi xe ngựa.

“Giang Tái Sơ, tối hôm qua người đã đồng ý với ta.” Bị hắn kéo lên lưng ngựa, Hàn Duy Tang dùng sức giãy giụa tránh né, kinh hãi đan xen.

Nàng vẫn còn hoạt bát, nàng vẫn còn ấm, nàng còn có thể nói chuyện với mình, tảng đá trong lòng nhẹ nhàng hạ xuống. Hắn ôm chặt nàng vào trong ngực, âm thanh xuyên thấu qua lồng ngực, nặng nề truyền tới tai nàng.

“Hàn Duy Tang, trên đời này, nếu nàng làm một chuyện, ta sẽ không tha thứ cho nàng.”

Hàn Duy Tang khẽ run lên, dường như dự cảm được hắn sẽ nói cái gì, lại kiên cường cười đáp: “Tướng quân đang nói cái gì?”

Giang Tái Sơ ôm chặt nàng, dường như muốn ép nàng thành hai nửa, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta không cho phép nàng chết.”

Hàn Duy Tang chỉ cảm thấy nháy dựng lên, giữa tháng bảy nóng như vậy mà nàng luôn thấy lạnh, lại ra một thân mồ hôi. Càng lúc càng khó chịu, nàng chỉ có thể khổ sở quay đầu nhìn hắn, miễn cưỡng nói: “Tướng quân cứ nói đùa... Đang êm đang đẹp, sao ta lại chết.”

Hắn bình tĩnh nhìn nàng, đôi người như hàn ngọc thượng cổ. Hắn trực tiếp nắm chặt tay nàng, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng vang rắc rắc: “Vậy thì nàng nói cho ta biết, vì sao ta trúng mê tâm cổ nhưng không chết?”

Hàn Duy Tang nhú mày, nhanh chóng đáp lại: “Ta không biết người đang nói cái gì.”

Trong ý cười mang theo chút tức giận, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đến bây giờ nàng vẫn không chịu nói thật với ta sao?”

Có lẽ là lúc này sắc mặt của hắn vô cùng dữ tợn, Hàn Duy Tang tránh cũng không thể tránh, hốt hoảng nắm cương ngựa, tuấn mã hí vang một tiếng, đi thẳng về phía trước, phu xe và thị vệ phía sau ngơ ngác nhìn, chưa kịp phản ứng lại thì hai người đã biến mất trong làn khói bụi dưới ánh trăng.

Hai người cùng cưỡi một con ngựa, chạy được hơn mười dặm, Giang Tái Sơ rốt cuộc cũng hạ tốc độ xuống.

Trên quan đạo không có một bóng người, chỉ có vầng trăng tròn trên cao chói lọi, vài đám mây đen kéo tới, càng có vẻ tĩnh mịch mà đẹp đẽ. Hơi thở hắn ở ngay sau Hàn Duy Tang, lại phất qua tóc, mang theo chút ngựa ngựa ấm áp lạ lùng.

“A Trang đã xuất hiện, nàng sẽ không còn vướng bận gì nữa phải không?”

“Hàn Duy Tang, trong lòng nàng, rốt cuộc ta là cái gì?”

Hắn gần từng tiếng hỏi, nàng siết chặt tay, móng tay bấm vào thật sâu.

Hai cánh tay hắn dùng sức nhiều hơn, ôm nàng trước ngực mình: “Năm đó nàng hạ mê tâm cổ với ta phải không?”

Nàng trầm mặc một hồi lâu, thản nhiên nói: “Đã qua lâu như vậy, ta quên rồi.”

“Đối với ta, ngay cả một lời nói thật nàng cũng không chịu nói sao?”

Cầm hắn nhẹ nhàng đặt trên đầu nàng, ngữ khí yên bình như nước, “Nếu nàng chết rồi, có từng nghĩ tới ta sẽ như thế nào không?”

Giọng nói của Giang Tái Sơ vô cùng bình tĩnh, tựa như đang nói một chuyện cũ không mấy quan trọng. Nhưng Hàn Duy Tang lại càng thêm rét tâm, lưng cứng ngắc, im lặng không nói.

Giang Tái Sơ ôm nàng xuống ngựa, đứng đối diện với nàng, đưa tay vén những sợi tóc lộn xộn thay nàng, gần từng tiếng: “Duy Tang, ta tin là trên đời này, dù có bao nhiêu gian nan khổ cực cũng có thể tìm được đường ra. Nhưng điều kiện tiên quyết là nàng phải nói thật với ta, cuối cùng chúng ta có thể tìm được biện pháp.”

Giang Tái Sơ cố ý để cho nàng nhìn ánh mắt của hắn, bình tĩnh như vậy, không sợ hãi gì, trong giọng nói cũng có khả năng ổn định người khác.

Nhưng với Hàn Duy Tang thì có ích lợi gì đâu?

Nàng hít sâu một hơi, cố gắng nuốt nước mắt trở lại, thản nhiên nói: “Chết sớm hay chết muộn, dù sao cũng chỉ là một đường này mà thôi.”

Ngũ điếu hần trở nên vô cùng cương quyết: “Nhưng con đường này, ta không cho nàng đi trước.”

Côn trùng mùa hạ khê râm ran, ánh mắt Giang Tái Sơ dừng trên vết bầm trên cằm nàng, một màn kia tối hôm trước lướt qua, tựa như có một cây kim lạnh lẽo đâm vào trái tim hần, thật lâu sau, hần mới nhẹ giọng nói: “Lệ tiên sinh đang ở quý phủ, nàng theo ta trở về.”

Đêm dài đằng đẵng, nàng hơi ngửa đầu, không hề chớp mắt nhìn hần. Nàng bỗng nhiên vươn tay, nhẹ nhàng tóm lấy ống tay áo của hần.

“Giang Tái Sơ, vô dụng thôi. Ta sẽ chết, có lẽ là ngày mai, có lẽ là ngày kia...” Nước mắt trào ra, nàng chỉ sợ mình động một tí thì nước mắt sẽ xâu thành chuỗi mà rơi xuống, “Mê tâm cổ phản phệ, nước không thể nghịch.”

Nàng cuối cùng cũng thừa nhận. Tảng đá lớn kia hạ xuống, nhưng lại đập vỡ máu thịt trong người vắng tung toé.

Trên đường đuổi theo, hần đã ở hỏi chính mình, rốt cuộc là mong đợi nàng đưa ra một đáp án thế nào.

Nhưng cho đến bây giờ, hần mới giật mình hiểu ra, hần vẫn hi vọng hôm qua nàng nói thật, nàng không thương hần, chỉ là muốn rời khỏi hần, dù sao vẫn tốt hơn thế này, biết được nàng thân mang cổ độc, không thuốc nào chữa khỏi.

Hần đưa tay ôm nàng lên lưng ngựa, không nói gì nữa mà hướng thẳng đến thành Vĩnh Ninh.

Lệ tiên sinh xem bệnh ước chừng đã nửa canh giờ, từ tay trái sang tay phải. Ông cau mày, lại không nói được một lời.

Lần thứ tư để cho Hàn Duy Tang vươn tay, Giang Tái Sơ rốt cuộc có chút nhin không được: “Tiên sinh, như thế nào?”

Lệ tiên sinh vuốt râu theo thói quen, tựa như không nghe thấy lời Giang Tái Sơ, chỉ nhìn chăm chăm Hàn Duy Tang hỏi: “Người nói chuyện năm đó cho ta biết, ta có thể giấu lại, thử tìm mấy toa thuốc.”

Bôn ba suốt đêm, Hàn Duy Tang vốn khó nén vẻ chán nản, tia nắng ban mai từ ngoài cửa sổ rọi vào, sắc mặt càng lộ vẻ tái nhợt.

Hàn Duy Tang suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Ba năm trước, ta quả thật đã hạ mê tâm cổ cho người khác.”

Giang Tái Sơ một bên mặt mày bất động, làm như đang nghe chuyện người ngoài.

Lệ tiên sinh đợi cả buổi, không thấy nàng nói tiếp liền hỏi tới: “Rồi sau đó thì sao?”

“Rồi sau đó?” Ánh mắt Hàn Duy Tang có phần rã rời, giọng trầm xuống, “Tiên sinh đã xem qua phương thuốc cổ kia, cổ độc mê tâm, tuyệt đối không thể nghịch. Người trúng cổ độc và người hạ cổ độc, dù sao cũng phải có một người chết đi.”

Lệ tiên sinh thu tay về, giận dữ nói: “Ta nói người này cô bé, nếu đã nhẫn tâm hạ mê tâm cổ với người ta thì cũng nên nhẫn tâm đến tận cùng. Nay người phản độc, chỉ sợ phải đau đớn hơn người trúng cổ độc gấp trăm ngàn lần.”

Giang Tái Sơ nhíu mày, không khỏi nhìn về phía Hàn Duy Tang, chỉ có điều là nàng cố ý tránh tầm mắt của hắn, thấp giọng nói: “Làm phiền tiên sinh rồi, chỉ là lúc Duy Tang hạ quyết tâm đã không cầu sinh tử, đau đớn này cũng chẳng là gì.”

“Cho lão phu tò mò hỏi một câu, người nọ là người người thân nhất? Hạ cố độc cũng là bất đắc dĩ? Nếu không... người lại tự nguyện trả giá cao như vậy!”

Thân hình Hàn Duy Tang cứng ngắc, không dám nghiêng đầu nhìn thần sắc người bên cạnh, thật lâu sau, nàng cúi đầu nói một câu: “Đúng vậy, hắn là người ta thân nhất.”

Trong phòng yên lặng như nước đọng, Giang Tái Sơ bỗng nhiên đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài, không quay đầu lại.

Hàn Duy Tang kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, mãi đến khi lão tiên sinh bên tai không thể nhịn được nữa mà tăng âm lượng, nàng mới ra vẻ có lỗi lấy lại tinh thần nói: “Tiên sinh, ngài nói cái gì?”

“Người luôn luôn dùng thuốc, có thể cho lão phu mượn xem một tí không?”

Hàn Duy Tang lấy một viên từ trong bình sứ ra, đưa cho lão nhân, nói khẽ: “Thật ra thì bây giờ dùng cũng không được bao nhiêu... Số lần phát tác càng ngày càng nhiều...”

Lệ tiên sinh cầm lấy, đặt ở mũi người một tí, mặt mày càng nhăn: “Bá tử nhân, thung dung, hạ trùng, huyền sâm... Đều là dược vật an thần.”

“Đúng vậy.”

Lão tiên sinh bình tĩnh nhìn nàng, lắc lắc đầu: “Người nghỉ ngơi trước đi.”

Ngoài hành lang Giang Tái Sơ đứng một mình, ánh mắt dừng trên khóm trúc xanh um tươi tốt trong đình viện, tim đập nhanh và loạn nhịp, có vẻ đang có tâm sự nặng nề.

Lão nhân cố ý bước chân mạnh, Giang Tái Sơ nghiêng đầu, bước nhanh tới, ánh mắt vô cùng lo lắng: “Tiên sinh, như thế nào?”

Lão nhân trầm ngâm: “Ba năm nay, nha đầu kia chịu không ít khổ. Lúc cổ độc phát tác, vạn con kiến cắn tim, nội tạng như đốt, nàng chỉ dựa vào mấy vị thuốc an thần mới nhịn được xuống.”

Giang Tái Sơ hít sâu một hơi: “Nàng đã có thể sống được quá ba năm, có phải có nghĩa là độc sẽ không lập tức phát ra hay không?”

“Cái gọi là mê tâm cổ chẳng qua là máu cổ chủ cưỡng chế huyết mạch của người trúng cổ độc, khiến cho người trúng cổ độc làm những chuyện mình không muốn mà thôi. Cổ độc đi vào, một cách tự nhiên mà sẽ tạo thành máu ngưng, là vật kích độc. Hàn cô nương là theo cách xưa, đặt máu ngưng trong cơ thể mình... giữ cho người chịu cổ độc bình yên vô sự. Nhưng nàng lại không loại bỏ máu ngưng trong cơ thể, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

“Thật sự không có cách cứu vãn sao?” Giang Tái Sơ gằn từng tiếng, nói một cách khó khăn.

Lão tiên sinh chỉ trầm ngâm một hồi lâu, cười khổ nói: “Làm hết sức mình, nghe theo số trời thôi.”

“Nếu cần được liệu gì hay phương thuốc cổ truyền nào, xin tiên sinh vui lòng báo cho ta biết.” Giang Tái Sơ trình trọng hành lễ, cúi người chậm rãi nói, “Nàng vô cùng quan trọng với ta... Xin tiên sinh hết sức.”

Ánh mắt lão nhân dừng trên người nam nhân lạnh lùng cao ngạo này. Ông giận dữ nói: “Nếu lão phu đoán không sai, điện hạ năm đó là người bị hạ mê tâm cổ?”

Cuối hành lang, hoa chuối tây ngoài cửa sổ thơm ngào ngạt, liễu rủ xuống, một mảnh xanh đậm tựa như ngọc bích toả sáng.

Hắn thoáng chốc cười không đáp, xoay người rời đi.

Đứng ở cửa phòng đã nghe thấy tiếng ho khan của nàng, yếu ớt mà tiều tụy. Giang Tái Sơ chậm rãi đẩy cửa vào: “Ta đã cho người đi sắc thuốc, mỗi ngày sớm tối uống hai lần.”

Hàn Duy Tang ngẩng đầu lên, ngoan ngoãn nói: “Được.”

Hắn lại nhìn nàng, giọng nói vẫn lãnh đạm như lúc đầu: “Năm đó nếu đã quyết ý phụ ta, vì sao còn đối xử với mình như vậy?”

Nàng giật mình, mím môi không đáp.

Giang Tái Sơ bước tới trước mặt nàng, từ trên cao nhìn nàng, thấy thần sắc nàng tái nhợt gần như trong suốt, trong lòng đau xót lạnh lẽo, lại nóng bừng. Nóng bừng chính là đè nén cơn tức giận từ trước đến nay, đau xót lạnh lẽo, cũng chính là nàng đối với hắn, mặc dù từng hứa hẹn sống chết có nhau, lại trước sau chưa hề thẳng thắn.

“Hàn Duy Tang, đến nước này nàng vẫn đối xử với ta như thế sao? Không có lấy một câu giải thích?” Hắn giữ cầm nàng, cũng chính là kiềm chế kích động trong lòng.

Nàng nhất thời ngẩng đầu lên, lại dịu dàng cười một tiếng: “Tướng quân, người muốn ta giải thích thế sao? Ba năm sau chúng ta gặp lại nhau, nếu ta nói mình sống không còn bao lâu nữa, người có thể tha thứ ta sao? Người sẽ không làm nhục ta sao?” Nàng cắt ngang lời hắn, “Người vẫn làm như vậy... Trong lòng ta, cũng khó mà yên ả được. Giang Tái Sơ, dù sao thì ta vẫn xin lỗi người.”

Con người như đầm sâu ngàn năm không sóng, hắn thu nổi buồn lại, chán nản nói: “Hàn Duy Tang, cho đến bây giờ, nàng cũng chỉ tự cho mình là đúng. Có bao giờ... nàng thật sự hiểu được tâm ý của ta?”

Hàn Duy Tang ngửa đầu nhìn hẵn, không hề chớp mắt.

Giang Tái Sơ xoay người muốn đi, chợt nghe một tiếng “Điện hạ” nặng nề phía sau, bước chân hơi chậm lại.

Quay đầu lại, Hàn Duy Tang cũng đã quỳ trên mặt đất, giọng nói thì thào: “Điện hạ, xin ngài... tha thứ cho ta buông thả một lần nữa đi.”

Trong lòng Giang Tái Sơ có dự cảm xấu, tay phải vô thức nắm thành quyền, gần từng chữ một: “Nàng nói đi.”

“Thời gian của ta không còn nhiều lắm, nên làm, không nên làm, ta đều đã làm, cũng chưa bao giờ hối hận, chẳng qua là, ba năm nay chưa từng quay về quê hương, cũng không gặp qua A Trang... Xin điện hạ cho phép ta, có thể trở về đất Thục. Cả đời này, cũng coi như lá rụng về cội.”

Tiếng gió xẹt cành lá ngoài phòng, phát ra âm hưởng như tiếng mưa rơi.

Giang Tái Sơ cười rộ lên: “Nên làm, không nên làm, nàng đều đã làm sao?”

Hàn Duy Tang buộc phải ngẩng đầu nhìn hẵn, thấy gương mặt tuần tú của hẵn đã xoá đi vẻ hiu quạnh.

“Đối với nàng mà nói, ta rốt cuộc coi là cái gì?” Giang Tái Sơ cười cay đắng, “Khi đó nàng đồng ý gả cho ta, cuối cùng lại phụ ta. Ta dùng thời gian ba năm, bức nàng đến đường cùng, không thể không trở về tìm ta, trong lòng mặc dù hận nàng thấu xương, nhưng bù lại chẳng qua chỉ là một chữ tình. Ta làm những việc này thì coi là cái gì hả?”

“Cả đời này, ta lúc nào cũng phụ người, đã không còn muốn ở đây nữa.” Nàng ngửa đầu nắm tay hẵn, nụ cười rạng rỡ như búp hoa mới nở, không hề có tí vết, khóe mắt khẽ nhếch cũng lờ mờ hàm chứa nước mắt, “Giang Tái Sơ, người... nhường ta một lần nữa đi?”

Giang Tái Sơ tựa như đi đứng không bình thường, một chữ “được” suýt thốt ra, nhưng lý trí vẫn còn bao phủ. Hắn nhắm mắt lại, rút tay ra, không nói gì mà rời đi.

“Phần lớn quân của Tả Đồ Kỳ Vương đã tới Nam Dương, lộ trình tiến đến Vĩnh Ninh bất quá chỉ ba ngày.” Trên phía tường thành, Liên Tú đang khẽ trao đổi với Nguyên Hạo Hành, “Tốc độ nhanh hơn chúng ta một chút.”

Đúng lúc đó, Giang Tái Sơ lên đây, sắc mặt nặng nề, hắn nói thẳng: “Có chuyện ta quên phân phó các người, sai một đội kỵ binh tinh nhuệ cưỡi ngựa, hộ tống nhóm lưu dân còn chưa vào thành tiến vào. Tất cả binh sĩ thủ thành đổi sang chỗ khác, cách nơi này càng xa càng tốt.”

Nguyên Hạo Hành khẽ cau mày: “Tại sao?”

“Người Hung Nô công thành, trước hết sẽ vơ vét các vùng phụ cận để dân chúng đến khóc thành. Nếu tướng thủ thành bằng lòng để bọn họ vào thành thì bọn chúng sẽ mượn cơ hội phá thành. Nếu tướng thủ thành kiên trì không mở cửa thành, như vậy lượt bắn tên đầu tiên chính là vào dân chúng.”

Liên Tú mấy năm nay không được đánh trận ác liệt nào, nghe vậy thì sắc mặt khẽ biến, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy nếu dân chúng không kịp vào thành?”

“Sẽ luôn có người bị tóm lấy.” Nguyên Hạo Hành bình tĩnh nói, “Coi như là những người này đã đến kiếp số.”

Liên Tú vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

Giang Tái Sơ trông về phương bắc xa xa: “Nguyên đại nhân dường như cũng không nghĩ là mình đã quen thuộc với thủ đoạn của bọn Hung Nô?”

“Chưa bao giờ nghe.” Nguyên Hạo Hành thản nhiên nói, “Nhưng mà đánh trận, luôn luôn sẽ có người chết.”

“Nguyên đại nhân lòng dạ cứng rắn thế này, làm văn thần thật sự là đáng tiếc.” Ngử khí Giang Tái Sơ thoáng mang theo ý châm biếm.

“Trên triều đình tranh đấu gay gắt, so với chiến trường thì ác nghiệt vạn phần.” Nguyên Hạo Hành làm như không ngờ, cười nói, “Bản thân điện hạ đã từng trải qua, sao lại không biết?”

Giang Tái Sơ rõ ràng nghe ra lời bóng gió của hắn, cũng không đáp lời, chỉ nhìn sông núi xa xa, trong lòng lại không có nửa phần nhiệt huyết hùng hồn hay bi tráng hào sảng trong cuộc chiến trước đó, chỉ cảm thấy nơi nào đó trong đáy lòng trống rỗng.

“Một ngày sau, nơi này sẽ là núi thây biển máu, cũng không biết toà thành này có bị thiết kỵ đập phá hay không.” Nguyên Hạo Hành nhẹ giọng nói, “Điện hạ, hôm qua huynh thật không nên đem nàng ấy trở về.”

Giang Tái Sơ quay đầu nhìn hắn một cái, trong lòng biết hành động tối hôm qua không giấu được hắn.

“Quận chúa từng xin ta đừng mang nàng trở lại bên cạnh huynh, lúc ấy ta không hiểu nàng có ý gì, bây giờ đã có chút hiểu.” Nguyên Hạo Hành hít sâu một hơi, trong ánh mắt hiện lên chút sầu lo, “Ta quả thật không nên trả nàng lại cho huynh.”

Giang Tái Sơ lãnh đạm nhìn hắn, không muốn nhiều lời.

“Vĩnh Ninh tuy có huynh trấn thủ, cho dù không vững chắc bằng thành Trường Phong, nhưng theo ta thấy, giữ nàng ở đây vẫn rất nguy hiểm. Nếu toàn bộ phòng tuyến bị phá, huynh càng không thể chăm sóc nàng.”

“Nguyên đại nhân, huynh từ trước tới nay lấy thiên hạ làm trọng, từ khi nào lại quan tâm một cô gái như vậy?” Giang Tái Sơ ngắt lời hẳn, lạnh lùng cười nói, “Đến nước này rồi, huynh nên quan tâm Hoàng đế và muội muội ruột của huynh hơn đi?”

Hắn làm như nhớ ra cái gì đó, lấy miếng giấy từ trong lòng ra, đưa cho Nguyên Hạo Hành: “Ý chỉ trưng binh cần vương các nơi ta đã nghĩ thông, nếu đại nhân không ngại thì có thể nhìn một chút, còn có chỗ nào không ổn hay không.”

Nguyên Hạo Hành trong lòng khẽ động, chăm chú nhìn lạc khoản, đã thấy ấn tín của thiên tử ngay gần phía trên.

“Hoàng đế hiện giờ ở đâu?” Nguyên Hạo Hành không còn thần sắc nhẹ nhàng chậm rãi như trước nữa, nghiêm mặt hỏi.

“Nguyên đại nhân cho rằng ta sẽ nói cho huynh biết sao?” Giang Tái Sơ không mảy may e dè, khẽ cười nói, “Nay Hoàng đế ở đâu không quan trọng, quan trọng là, huynh và ta bắt tay hợp tác, trước dẹp loạn đám người ngoại quốc này đã.”

Nguyên Hạo Hành che đi tức giận trong mắt, mấy ngày nay hắn bày không ít nội ứng vì muốn do thám tung tích của Hoàng đế, lại không thu hoạch được gì. Nay Giang Tái Sơ đã khống chế Hoàng đế trong tay, từ đó về sau, thế cục thiên hạ đại biến, Giang Tái Sơ muốn ép thiên tử ra lệnh cho các chư hầu.

Có lẽ là nhận ra được thần sắc của hắn, Giang Tái Sơ lại nở nụ cười: “Huynh đang lo lắng sao? Lo lắng ta sau này sẽ bắt vua ra lệnh cho các chư hầu?”

Nguyên Hạo Hành mặt lạnh không đáp.

“Bốn vương có ngu ngốc cũng sẽ không như Thái Hoàng Thái hậu và Chu Cảnh Hoa, cho người Hung Nô tiến vào!” Trong mắt Giang Tái Sơ thoáng chứa vẻ giễu cợt, “Không biết Nguyên đại nhân nghĩ thế nào?”

Nguyên Hạo Hành nhất thời cứng họng, lại thấy ánh mắt Giang Tái Sơ khê động, ung dung nói: “Huynh thật muốn biết tình hình Hoàng đế gần đây?”

Giang Tái Sơ gọi một gã binh sĩ tới, không lâu sau liền kéo một người đến trước mặt hai người.

Kẻ nọ có chút to béo, bởi vì bị hai gã binh sĩ kéo đi mà lưng còng xuống, vừa thấy Nguyên Hạo Hành liền nhào qua: “Nguyên đại nhân cứu ta!”

Nguyên Hạo Hành bước lên nửa bước, sắc mặt xanh mét: “Chu Cảnh Hoa, Hoàng đế hiện giờ ở đâu?”

Chu Cảnh Hoa lúc này còn không cảm nhận được mình đang là tù nhân, vẫn mang theo vài phần ngạo mạn nói: “Nếu Nguyên đại nhân người đã tới đây, sao lại có thể ở chung một chỗ với tên nghịch tặc này? Còn không cần vương đi cứu bệ hạ và Thái Hoàng Thái hậu?”

Nguyên Hạo Hành thấy bộ dạng của hãn sắp chết đến nơi lại còn ngu xuẩn, hận không thể một cước đạp hãn xuống tường thành, chỉ có thể kiềm chế mà hỏi, “Bệ hạ khỏe không?”

“Bệ hạ cũng không tốt.” Giang Tái Sơ mím môi cười nhạt: “Ta tìm được ngựa giá ở bờ sông Hoài, bệ hạ đang bệnh nặng.”

“Bệ hạ từ nhỏ thể chất vẫn khỏe, bị bệnh gì?” Nguyên Hạo Hành ngăn ra.

“Cái này phải hỏi Chu Thừa tướng.”

Thân thể to béo của Chu Cảnh Hoa khê run lên, nhưng một chữ cũng không nói nên lời. Giang Tái Sơ liền hờ hững nói: “Như vậy ta thay người nói.”

“Trước khi kỵ binh Hung vào hoàng thành, trong triều chia làm hai phái, một phái chủ trương thủ thành cho đến khi quân cứu viện đến, một phái chủ trương bỏ trốn xuống phía nam. Chu đại nhân tất nhiên là muốn trốn đi miền nam. Nhưng ở trên, tiểu Hoàng đế lại kiên trì muốn thủ thành.” Giang Tái Sơ dừng một chút, ánh mắt có chút phức tạp, “Đối với một đứa trẻ bốn năm tuổi mà nói, đương nhiên không ai coi lời của hắn là một mệnh lệnh thật sự. Chỉ là trong triều có quyền thần bắt đầu cảm thấy không thể khống chế được Hoàng đế, vì thế mới hạ độc trong đồ ăn của hắn để đảm bảo rằng trong khoảng thời gian này, tiểu Hoàng đế sẽ không lên tiếng phản đối mình nữa.”

Nguyên Hạo Hành không biết nghĩ tới điều gì, thân mình cứng đờ, lập tức tiến lên từng bước, nắm lấy áo Chu Cảnh Hoa: “Người dám hạ độc bệ hạ?”

“Nguyên đại nhân, người không thể tin lời của tên nghịch tặc này!” Chu Cảnh Hoa chưa bao giờ thấy qua thần sắc hung ác của nam nhân trẻ tuổi này, cả người run rẩy, nói chuyện lắp bắp.

“Bệ hạ hiện giờ thế nào?” Hắn dùng lực đẩy Chu Cảnh Hoa ra, chuyển hướng sang Giang Tái Sơ.

“Xem như đã ổn định, tạm thời không có nguy hiểm.” Giang Tái Sơ thản nhiên nói, “Bất luận như thế nào, đó cũng là cháu ruột của ta, ta sẽ cho người chăm sóc nó thật tốt.”

Nguyên Hạo Hành dùng sức đá một cước vào ngực Chu Cảnh Hoa, gương mặt thanh tú lộ ra vẻ tức giận: “Đợi cho bình định được nội loạn rồi, ta sẽ tính món nợ này với người!”

Tháng bảy năm Vĩnh Gia thứ ba, Thái Hoàng Thái hậu và Thừa tướng bày mưu đặt kế, Hoàng đế bỏ kinh thành chạy xuống phía nam. Trên đường ban hạ ý chỉ, vì dẹp loạn đã đề bạt hoàng thúc Ninh Vương Giang Tái Sơ làm

Đại nguyên soái, gia phong (1) Đại Tư Mã, điều binh mã các nơi, cần phải đuổi Hung Nô xuất quan, giành lại Trung Nguyên.

(1) gia phong: phong thêm chức tước thời phong kiến

Thánh chỉ vừa ra, ai nấy đều kinh hãi.

Ba năm trước, Ninh Vương bởi vì một kiếm hành thích vua trên Hàm Nguyên Điện mà phản nghịch, mà ngày đó trở lại triều đình dẫn tới vô số nghi ngờ. Mà người đầu tiên hưởng ứng đạo thánh chỉ này là Ngự Sử đại phu (2) Nguyên Hạo Hành. Hắn không hề oán hận mà giao binh mã trong tay cho Ninh Vương. Hành động này được xem như là Hoàng đế chân chính thừa nhận hoàng thúc, cũng hoàn toàn ngăn chặn sự hoài nghi của người trong thiên hạ.

(2) đại phu: chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ

Quân đội các nơi không ngừng xuất phát ùn ùn tiến về Vĩnh Ninh, cùng lúc đó, kỵ binh tiên phong của Tả Đồ Kỳ Vương Mạo Man đã xuất hiện ở ngoại ô Vĩnh Ninh, sau đó nội trong hai ba ngày sẽ có mặt dưới thành Vĩnh Ninh.

Lúc này trong thành, xe ngựa đã chuẩn bị ổn thoả, Hàn Duy Tang đứng trước cửa phủ đợi một lát, ngẩng đầu nhìn quanh, thời tiết giữa hè càng ngày càng nóng, đến buổi chiều, có lẽ sẽ có một trận mưa rào.

Thời tiết oi bức mà một tia gió mát cũng không có, Hàn Duy Tang theo bản năng nhìn phía cửa bắc, thật ra nàng cũng không biết mình đang chờ đợi cái gì, chỉ là cảm thấy sau chuyến biệt ly này, có lẽ thật sự không hẹn ngày gặp lại.

Nàng buồn bã xoay người, trước khi bước lên xe ngựa lại nghe thấy tiếng vó ngựa phía sau. Lúc này trong toà thành im hơi lặng tiếng, tiếng vó ngựa đập lên tảng đá, trong trẻo êm tai như tiếng mưa rơi.

Nàng xoay người, trong tầm mắt là thân ảnh của một tên lính xa lạ.

“Quận chúa dừng bước.” Tên lính ghìm cương ngựa, tung người xuống ngựa, đưa ra một phong thư.

Hàn Duy Tang nhận lấy, trên giấy chỉ có hai chữ.

Nàng kinh ngạc nhìn hồi lâu, chỗ sâu mềm mại nhất trong lòng như bị đâm vào thật mạnh.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, thấm nhoè nét bút rần rori nghiêng nghiêng, lúc nàng ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, tầm mắt chỉ còn lại một mảnh mơ hồ.

“Nha đầu, đi thôi đi thôi!” Tấm rèm trước xe ngựa đột nhiên bị xốc lên, một ông già râu tóc hoa râm nhô đầu ra, “Nếu không đi sẽ không kịp.”

Hàn Duy Tang hít mũi một cái, xếp mảnh giấy kia thật cẩn thận rồi đặt trong lòng bàn tay, mỉm cười với lão tiên sinh: “Đến đây.”

Trên tường thành, Giang Tái Sơ nhìn xe ngựa dần dần đi xa, trong tay nắm chuôi kiếm Lịch Khoan, càng nắm càng chặt, mãi đến khi cuối tầm mắt không còn nhìn thấy đội nhân mã kia nữa.

“Thượng tướng quân.”

Giang Tái Sơ cũng không xoay người lại, chỉ hỏi: “Giao cho nàng rồi sao?”

“Vâng.”

“Nàng có nói gì không?”

“Quận chúa không nói gì đã rời đi.”

Hắn “Ừ” một tiếng, trong giọng nói khó phân biệt là vui buồn hay mất mát.

Lúc này đây, tất cả nữ nhi tình trường đều đã giao phó lại trên tờ giấy kia.

Hắn nghĩ rằng nàng sẽ hiểu.

Tháng bảy năm Vĩnh Gia thứ ba, Tả Đồ Kỳ Vương Mạo Man của Hung Nô chinh đồn quân đội tiến qua cửa ải, hùng hổ tiến tới, cắm thẳng về Vĩnh Ninh. Nếu Vĩnh Ninh thất thủ thì phía nam chỉ còn lại thành Trường Phong làm phòng tuyến cuối cùng, không còn gì che chắn nữa.

Buổi chiều ngày mười ba, tại một chỗ cách thành Vĩnh Ninh năm mươi dặm, một đạo quân Hung Nô dừng lại nghỉ ngơi hồi phục, Mạo Man nhận được cấp báo từ quân tiên phong, cách đó không xa đã có thể nhìn thấy thân ảnh trinh sát quân Tấn.

Theo quân Hung Nô trở lại, Hữu Đồ Vương tuổi tác hơi lớn, hành sự rất cẩn thận, bộ dáng đảo qua vẻ đặc ý kiêu ngạo, hắn cau mày hỏi: “Phần lớn bọn chúng đều ra mặt sao? Vẫn còn đóng ở Vĩnh Ninh? Ninh Vương đâu?”

Chưa đợi trả lời, Mạo Man cười nói: “Thúc phụ (3), người đừng có dè dặt như thế. Ngay cả kinh thành đều bị chúng ta đoạt được, huống chi chỉ là một cái thành Vĩnh Ninh?”

(3) thúc phụ: chú ruột

“Năm đó lúc Giang Tái Sơ xuất quan, không ai biết hắn biết đánh giặc.” Hữu Đồ Vương giận dữ nói, “Đợi đến lúc biết rồi thì đã thất bại thảm hại.”

Tả Đồ Kỳ Vương là Thái tử của Hung Nô, vô cùng thiện chiến, năm đó khi Giang Tái Sơ xuất chinh quan ngoại, hắn vừa mới xuất chinh Nguyệt Thị (4), hai người vẫn chưa đối trận. Bởi vậy, tuy rằng đã nghe thấy tên “Hắc La Sát” từ lâu, trong lòng Mạo Man cũng không sợ hãi, trái lại, hắn lại vô cùng nóng lòng muốn giao đấu.

(4) Nguyệt Thị: tên một nước ở Tây Vực thời Hán

“Kẻ này, người nói hăn ngạo mạn, hay là quá mức tự tin đây?” Mạo Man nhìn địa đồ, đầu ngón tay chỉ vào chỗ bọn họ hiện giờ, “Người Trung Nguyên vũ khí tinh xảo, đội ngũ nghiêm mật, nhưng cưỡi ngựa kém xa chúng ta. Hăn cũng dám bày trận ở đây, ý đồ muốn đối mặt với kỵ binh của ta.” Khoé miệng hăn cong lên mỉm cười, “Ta cũng muốn xem Hắc La Sát này rốt cuộc có phải hư danh hay không.”

Tối ngày mười ba, Nguyên Hạo Hành và Tống An trấn thủ thành Vĩnh Ninh, Đại Tư Mã Giang Tái Sơ dẫn đội quân vô cùng tinh nhuệ ra cửa bắc, gần huyện Thuỳ Huệ ở phía bắc thành Vĩnh Ninh. Trải qua giai đoạn không chiến mà bại trước đó, sau khi kinh thành thất thủ, quân đội Trung Nguyên cuối cùng cũng lần đầu đón đánh quân Hung Nô chính diện, toàn quân toả ra một bầu không khí kỳ lạ, có lẽ là khẩn trương xao động, chỉ có các lão binh lão thần năm đó đi theo Giang Tái Sơ xuất quan nhắm mắt nghỉ ngơi tại chỗ.

Trong doanh trướng, Giang Tái Sơ đang lau chùi Lịch Khoan, Liên Tú đi qua đi lại, ánh hoàng hôn từ từ chiếu xuống bên ngoài trướng.

“Không biết tình hình chiến sự ở tây bắc thế nào.” Có lẽ là chịu không nổi bầu không khí nặng nề trước cuộc chiến như vậy, Liên Tú hỏi, “Tiểu tử Cảnh Vân kia cũng không biết có thể chống chọi được hay không.”

“Hăn ở cùng với bá phụ, Cảnh lão tướng quân xưa nay thận trọng, đừng lo. Lỗ hồng ở Bình thành không dễ dàng lấp kín như vậy, cũng sẽ là một trận ác chiến.” Giang Tái Sơ dừng một chút, tra kiếm vào vỏ, tùy ý nói, “Đi thôi Liên tướng quân, chúng ta phải giải quyết phiền toái trước mắt đã.”

Hăn nói thật thoải mái, giống như là chỉ giải quyết một chuyện đơn giản vậy.

Liên Tú nhìn hăn, ánh mắt có chút phức tạp. Một ngày trước đó, lúc hăn quyết ý ra khỏi thành, gần như bị toàn bộ tướng lĩnh dưới trướng phản đối.

Cũng không phải là sợ chết, chỉ là cảm thấy không cần thiết.

Cuối cùng chỉ có một người duy nhất lên tiếng ủng hộ, chính xác là Ngự Sử đại phu Nguyên Hạo Hành.

Nguyên Hạo Hành chỉ nói một câu: “Nên đánh thẳng một trận trước.”

Giang Tái Sơ cũng cười nhạt: “Nếu trận này không chủ động, người trong thiên hạ cho là chúng ta không dám đánh.”

Một văn một võ hai vị thống soái, kỳ thật hai bên cũng không có ước hẹn gì trước đó, lại không mưu mà hợp. Đúng như sau này Ninh Vương giải thích với các tướng lĩnh - lấy thành Vĩnh Ninh làm tấm bình phong che chắn, tuy có thể nhất thời trấn thủ ổn định, dù cho tháo chạy cũng có thành Trường Phong sau lưng gấp rút tiếp viện, nhưng mà ý chí chiến đấu nhiều lần bị suy kiệt, cuộc chiến tranh này sẽ vì vậy mà càng kéo dài lâu hơn.

Hai bên binh mã đều được điều động một cách lặng lẽ, Mạo Man nheo mắt nhìn đối trận xa xa dưới ánh tà dương.

Thế nào mà bọn chúng cũng đang đem kỵ binh ra phía trước, đưa bộ binh lui về phía sau?

Thật là muốn đối mặt với kỵ binh của mình?

Khoé miệng Mạo Man lộ lên ý cười không tự chủ được, giữa những tia sáng nửa sáng nửa tối, hắc gươm cao trường đao trong tay lên, phía sau là tiếng hô đất rung núi chuyển.

Trung Nguyên chiến tranh với Hung Nô sở dĩ đã lâu không chiếm được thế thượng phong đều không phải là do chênh lệch chiến lực hai bên quá lớn,

mà là bởi vì trước nay binh sĩ Trung Nguyên đã tích lũy sợ hãi trong lòng đối với người Hung Nô. Khi kỵ binh đối đầu, trong khoảnh khắc kẻ thù muốn giết đã ở trước mắt, cái loại cảm giác khủng bố này đánh sâu vào tim, sẽ làm cho binh sĩ nổi lên khiếp ý trong nháy mắt, vứt bỏ quyết tâm chiến đấu.

Giang Tái Sơ ở quan ngoại hơn ba năm, hai năm đầu chưa tiếp xúc, chỉ tinh luyện thuật cưỡi ngựa và đao pháp với binh sĩ dưới quyền, mỗi tháng sát hạch vô cùng nghiêm khắc. Quan lớn và binh sĩ đều được đối xử bình đẳng, nếu không vượt qua kiểm tra đều bị phạt bổng lộc và gia tăng thời gian tập luyện như nhau. Sau này Giang Tái Sơ trở lại Trung Nguyên, khi huấn luyện binh sĩ dưới trướng cũng dùng phương pháp này.

Đuốc sáng lập loè, Giang Tái Sơ cảm thấy mình trở lại nhiều năm trước kia, trong hoang mạc, hắt mang theo nhóm binh sĩ tự tay mình huấn luyện, đi nghênh chiến cường địch, âm thầm trình sát suốt đêm.

Mọi việc đã sẵn sàng, nay trận đầu thắng lợi sẽ hoàn toàn đánh tan sợ hãi trong lòng mọi người.

Giang Tái Sơ ghìm cương ngựa, giọng nói trầm thấp, lại rõ ràng như tiếng vọng trên chiến trường.

“Người là người nào?” Trường thương trong tay hắt tùy ý chỉ vào một tên lính ở hàng thứ nhất.

Kỵ binh bước ra, có lẽ là vì khẩn trương, giọng nói có chút run run: “Bẩm điện hạ, ta là người Trác quận.”

“Trong nhà có bao nhiêu người?”

“Cha mẹ, và một em gái chín tuổi.”

“Bọn họ... bọn họ sai người truyền tin đến, đã đi tị nạn xuống phía nam.”

“Còn người? Người ở đâu?”

.....

Hắn liên tục hỏi mấy tên binh sĩ, ngựa Ô Kim đã chạy đến giữa trận hình.

“Đối diện những kẻ đó, các người sợ sao?”

Binh sĩ dùng âm thanh vang vọng hơn thường ngày: “Không sợ.”

Giang Tái Sơ khẽ cười một tiếng: “Các người không sợ? Nhưng ta không muốn giấu các người, ta đang sợ.”

Chiến trường trong nháy mắt yên lặng.

“Ta sợ các người thấy tuấn mã bọn chúng thì sợ hãi, ta sợ các người nhìn thấy mã đao của bọn chúng thì sợ hãi, ta sợ các người vừa thấy binh khí thì sợ hãi. Các người sợ có thể chạy, nếu chạy còn có thể sống sót. Nhưng những người sau lưng các người thì sao? Các người phải bảo vệ những người đó chứ?”

Giang Tái Sơ chỉ vào một đám binh sĩ đã khai báo quê quán và người nhà: “Cha mẹ của người đâu? Em gái của người đâu? Người nhắm tâm nhìn đầu cha mẹ bị chém, thê tử cùng tử muội bị người ta lăng nhục đến chết sao?”

Hoàng hôn dần buông xuống, vô hình hàn ý sau lưng mỗi người dâng lên, hé ra từng gương mặt trẻ tuổi lẫn lớn tuổi sau chiếc mũ giáp sắt, ánh mắt lạnh lẽo ra, dâng lên nỗi hận khắc sâu trong lòng, cùng với quyết tâm chưa từng có từ trước tới nay.

“Chúng ta có thể chết, nhưng cha mẹ và nữ nhân của chúng ta không thể!”
Vị tướng quân trẻ tuổi dùng một lát, tiếng hô trầm xuống: “Các người bây giờ còn sợ hãi không?”

Giống như tiếng sấm rền, mỗi một âm thanh của những người đàn ông hội tụ cùng một chỗ: “Không sợ!”

“Trường đao trong tay các người, bây giờ giờ lên theo ta!”

Lưỡi đao sáng loán giờ lên, làm tôn lên vẻ kiên nghị của từng gương mặt.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Trống trận nổi lên ở phía đông, ngựa Ô Kim hí vang một tiếng, Giang Tái Sơ thúc ngựa lên trước, xông thẳng về trận địa của quân địch.

Thân vệ phía sau hăn lạng lẽ đuổi theo, sau đó là toàn bộ các nhóm kỵ binh, thanh thế như thủy triều dâng cao, xông thẳng về phía kẻ địch đối diện. Vì thứ mà các kỵ binh bắt lên trước để che chắn chính là phương trận của bộ binh phía sau. Tay đã cầm cung nỏ hướng lên không trung, mũi tên như sao băng bắn thẳng vào quân địch đối diện.

Khi mấy danh tộc du mục còn sử dụng cung tiễn, tên nỏ của Trung Nguyên đã khá hoàn thiện, tầm bắn cũng xa hơn cung tiễn bình thường, hai quân chưa tiếp chiến, một số kỵ binh Hung Nô lần lượt trọng kiếm rồi ngã xuống.

Mạo Man hé mắt, hăn là Vương gia tôn quý nhất trong đạo quân này, vẫn chưa xung phong lên trước. Trên thực tế, hăn cảm thấy trận chiến này cũng không cần bản thân tự mình xuất thủ. Nhưng dũng khí của quân Tấn đã làm cho hăn cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Hăn vốn tưởng rằng trận chiến này sẽ giống như sau mỗi một màn vượt qua cửa ải, không cần tốn sức đánh bại đối phương.

Kỵ binh Hung Nô phía trước đang lẫn lộn với quân Tấn, đang lúc binh khí hoà âm, ánh mắt Mạo Man dừng trên người một vị tướng lĩnh hắc giáp, hăn cưỡi ngựa thông thạo, đến mức có thể nghiền nát khí thế quân địch dễ như bỡn.

“Đó chính là Giang Tái Sơ?” Mạo Man vung roi ngựa lên, thấp giọng hỏi Hưu Đồ Vương bên cạnh.

Hưu Đồ Vương nhìn chăm chăm thân ảnh kia, trong con người màu ngọc bích có vài phần sợ hãi, mãi đến khi nghe thấy Tả Đồ Kỳ Vương gọi mình, hăn mới lấy lại tinh thần: “Là hăn, Qua Mục Hoảng.”

Năm năm trước Khả Hãn lệnh cho Hưu Đồ Vương tiêu diệt quân Tấn đến xâm phạm, con trai Hưu Đồ Vương chết dưới mũi thương của Giang Tái Sơ, đến bây giờ người trong tộc của Hưu Đồ Vương còn khiếp sợ Giang Tái Sơ.

Tả Đồ Kỳ Vương làm như đọc được tâm sự của hăn, nói: “Thúc phụ, hãy nhìn bốn vương báo thù cho người.”

Hưu Đồ Vương nhíu mày, thật lâu sau mới nói: “Hiền vương (5), không thể khinh địch.”

(5) hiền: lời nói kính trọng chỉ người cùng lứa tuổi hay lớp tuổi dưới

“Quân đội của Giang Tái Sơ quả nhiên khác biệt với binh sĩ bình thường.” Mạo Man lạnh lùng nhìn trung tâm chiến trận, lúc này người Hung Nô bị quân Tấn xé toạc ra, nhóm kỵ binh đột tiến vào chính giữa, mạnh như vũ bão.

“Chính là trận thế này.” Trên lưng ngựa, Hưu Đồ Vương thẳng người nói, “Năm đó ở quan ngoại, Giang Tái Sơ chính là dùng trận pháp này chọc thủng phòng tuyến trung ương, mọi việc gần như đều thuận lợi.”

“Chọc thủng phòng tuyến trung ương... Chỉ cần ngựa đủ nhanh, đao đủ sắc, lá gan đủ lớn là có thể đạt đến trình độ cao nhất.” Mạo Man lạnh lùng nhìn chăm chăm đạo quân tiên phong kia, gần từng chữ.

“Hiền vương, các huynh đệ sẽ nhanh chóng không chống nổi!” Tiền tuyến có binh sĩ vội vàng chạy trở về, “Quân Tấn quá đông, trái phải còn có nhân mã của bọn chúng...”

Tả Đồ Kỳ Vương cũng đã nhìn ra xu hướng suy tàn của quân mình, kỵ binh của mình sắp bị tách thành hai, xung quanh bị bao vây, tình thế thất bại đã rõ. Hãn nhíu chặt mày: “Ta vốn nghĩ rằng bọn chúng không chống nổi quá một canh giờ.”

“Đạo quân này cũng không phải tùy tiện tập hợp, nay Nguyên Hạo Hành ở Vĩnh Ninh, Giang Tái Sơ mang đội quân này theo, chính là quân chủ lực dưới trướng của hãn.”

Hãn nắm chặt cương ngựa trong tay, ngựa hí vang mũi, trong lòng hãn khó có thể quyết đoán, chỉ là nhìn chăm chăm tình hình chiến đấu phía trước, không nói được một lời.

Lúc này quân Tấn lại cực kỳ cao hứng, quân tiên phong giống như một đao nhọn, đã cắm thật sâu vào bên trong quân địch.

Giang Tái Sơ thoáng thu lại trường thương trong tay, đôi mắt nhìn về phía trước.

Đúng như dự đoán, lấy Quan Ninh quân làm chủ lực, binh sĩ phương bắc hỗ trợ, đột phá kỵ binh Hung Nô cũng không mấy khó khăn.

Hãn không mong rằng trận chiến này có thể đánh tan Hung Nô, mà mục tiêu của trận chiến này là khích lệ sĩ khí của phe mình từ khi Hung Nô tiến vào, nói cho bọn họ biết người Hung Nô cũng không phải quái vật, hoàn toàn có thể đánh thắng.

Nên dừng lại đúng lúc.

Giang Tái Sơ gọi thân binh tới, trống trận phía sau chuyển tiết tấu, các kỵ binh ghìm cương ngựa, trên người dính đầy máu tươi và huyết tương, chưa thoả mãn nhìn về phía chủ soái.

Lúc này, ánh mắt Giang Tái Sơ lại nhìn về phía tiền tuyến, trong bóng người thấp thoáng, kỵ binh Hung Nô mặc dù đang không ngừng tháo chạy, nhưng trực giác trên chiến trường lại nói cho hắn biết, có lẽ trận chiến này vẫn chưa chấm dứt.

Tiền phương truyền đến tiếng vang nặng nề, giống như nhịp trống, lại giống như vó ngựa, ẩn chứa sự xơ xác tiêu điều của cuộc chiến.

Tiếng trống của quân Tấn dồn dập, tựa như mưa rào, các kỵ binh tăng tốc trở về doanh trại. Mà Ninh Vương lại ở một chỗ không nhúc nhích, chỉ giờ trường kiếm Lịch Khoan trong tay lên, quát khê: “Thần Sách quân đâu?”

Phía sau hắn là năm trăm bảy mươi con tuần mã bày trận, các kỵ binh mặc một thân giáp trắng bạc, cúi người xuống, ánh mắt kiên nghị nhìn về phía trước.

Quyết chiến từ lúc mặt trời chiều ngã về phía tây đến lúc này, đất trời đã không còn ánh sáng, chỉ còn lại đuốc sáng của hai bên đối trận.

Loáng thoáng trong đám sương mù, tình thế sụp đổ của kỵ binh Hung Nô cuối cùng cũng dừng lại.

Bởi vì một đội quân đang tụ lại bày trận như con quái vật, từ từ đẩy mạnh về phía quân Tấn!

Liên Tú phóng ngựa tới bên cạnh Giang Tái Sơ, lớn tiếng hỏi: “Thượng tướng quân, những thứ kia là cái gì?”

Đội trọng kỵ binh (6) kia ước chừng ngàn người, nối thành một đường, từ đầu đến cuối trải ra ba tầng, cưỡi ngựa vô cùng cao lớn, áo giáp đen cả người và ngựa, cao chừng bảy tám thước, giống như mọi khối tượng cứng chắc mà nặng nề tiến mạnh về phía nam.

(6) trọng kỵ binh: kỵ binh được trang bị trọng hình chiến giáp, vì thế sức cơ động giảm, nhưng sức chiến đấu tăng

“Bày trận!” Giang Tái Sơ khẽ quát một tiếng.

Liên Tú giơ trường đao lên, phía sau là tướng sĩ Thần Sách quân tinh nhuệ đều từng đi theo Giang Tái Sơ viễn chinh quan ngoại, trong chốc lát đã điều chỉnh đội hình, mũi đao hướng ra phía ngoài, giống như một cái chêm khổng lồ, nhắm ngay quân địch.

Tốc độ quân địch đẩy tới cũng đang nhanh hơn, ngựa bởi vì mang nặng, lại chạy nhanh mà phát ra tiếng vang như sét đánh.

Giang Tái Sơ bày trận đầu tiên, phía sau là đội quân tâm phúc nhất đi theo mình, không nói thêm một chữ, thúc ngựa Ô Kim.

Giả như đội kỵ binh áo đen của đối phương là lá chắn, hẳn cũng có đủ tự tin các kỵ binh Thần Sách quân trong trăm có một (7) cũng có thể bổ ra được.

(7) trong trăm có một: cực kỳ xuất sắc

Giữa bụi đất cuốn bay, hai nhóm kỵ binh càng ngày càng gần!

Cho đến lúc “ầm” một tiếng đánh vào nhau.

Như hai bức tường chắn lớn tông vào nhau, nhưng khác nhau là, trận tuyến của giáp sĩ Hung Nô chỉ hơi rung lắc một lát, lại tựa như một thanh mã đao lớn, dễ dàng chặt đứt hết thảy, bắt đầu bổ về phía trước. Mà nhóm kỵ binh

quân Tấn bị đâm cho bắn ngược lại, đang lúc người ngã ngựa đổ, vót sắt quân địch trong nháy mắt đã nghiền nát đám nhân mã ngã xuống.

Ngựa Ô Kim cũng hí vang một tiếng, lui về phía sau mấy bước, Giang Tái Sơ rốt cuộc cũng thấy rõ phản lực từ đầu lớn như vậy. Trọng kỵ binh Hung Nô từ người tới ngựa đao giáp đen đầy thân, lại dùng dây xích nối lại với nhau, lại đều nhịp mà chen ép, đủ thấy lực mạnh uy hiếp đến cỡ nào.

Đối mặt với binh chủng mạnh mẽ và xa lạ như vậy, nếu là quân đội bình thường, tất nhiên đã thất bại thảm hại, may mà lúc này phần lớn quân Tấn đã rút khỏi, lưu lại yểm trợ đều là nhóm thân binh tinh nhuệ dưới trướng của Giang Tái Sơ đã trải qua hàng trăm trận chiến.

Vô Ảnh huýt một tiếng chói tai, đội hình hỗn độn của Thần Sách quân tách ra hai bên, các binh sĩ giục ngựa vọt về phía trước, cuối cùng mới tránh được một kích trí mạng của quân địch.

Lúc các kỵ binh quân Tấn tránh ra hai bên, Giang Tái Sơ không cùng rời đi với họ, ngược lại ghìm cương ngựa Ô Kim, ước chừng trường thương trong tay, đâm thẳng về phía trước.

Mũi thương bạc đâm vào khiên giáp trước ngực một tên lính, thiết giáp được luyện từ thép tinh luyện bị một kích sắt nhọn như vậy, một lực mạnh truyền thẳng tới ngực tên lính đó, hấn găng gượng lắm nhưng vẫn ngã xuống ngựa. Người bị ngã xuống rất mạnh, thiết giáp vẫn còn trên người, lại bị kéo trên mặt đất, mãi đến khi tiếng kêu thảm thiết dần dần tắt lịm.

Giang Tái Sơ ghìm cương ngựa, nhìn kỹ một hồi lâu, trong lòng đã có kết luận, đây là một đội trọng kỵ binh không hề có kẽ hở!

Nhược điểm duy nhất, rất có thể chính là tốc độ hành quân không nhanh.

Vô Ảnh đang lo lắng cho người bạn bên cạnh hấn, im lặng giục hấn chạy nhanh về doanh trại, Giang Tái Sơ nặng nề lên tiếng, đi theo sau Thần Sách

quân và đám ngựa rời đi.

Các binh sĩ bình thường trở về doanh trại sớm hơn so với bọn họ, bởi vì vẫn chưa trải qua trận chiến cuối cùng ấy, ai cũng cho rằng đã đánh thắng một trận, người nào người nấy đều tươi cười, rồi rít chào hỏi lẫn.

Vốn các huynh đệ dưới trướng của hãn đều gọi hãn là “Thượng tướng quân”, mà các binh sĩ triều đình thì gọi hãn là “Đại Tư Mã” hoặc “điện hạ”. Giang Tái Sơ mặt đầy mồ hôi, mũ giáp chưa cởi đã cười rộ đáp lại.

“Quân ta thương vong hơn tám trăm người.” Liên Tú chạy lại gần nói: “Hung Nô bên kia chết ước là gấp ba quân ta.”

Dưới ánh trăng, tóc dài Giang Tái Sơ đã rũ xuống, sắc mặt như tạc đá: “Thần Sách quân thì sao?”

Liên Tú trầm mặc một lát: “Một trăm bảy mươi ba người.”

Trong năm trăm người, tử trận gần hai trăm. Bước chân Giang Tái Sơ dừng một chút, ngũ quan bình tĩnh không gợn sóng, hai hàng lông mày rớt cuộc cũng nhíu lại.

Đội quân tinh nhuệ này theo hãn chinh chiến hơn ba năm, cũng chưa từng thương vong nhiều như vậy trong một trận chiến.

“Những tên kia rốt cuộc là kỵ binh gì vậy?” Liên Tú nhớ đến chỗ đáng sợ của đám giáp sĩ áo đen kia, nghĩ lại mà sợ.

“A Tú, người đã từng nghe qua Thiết Phù Đồ (8) chưa?” Giang Tái Sơ trầm giọng nói.

(8) Thiết Phù Đồ: một loại trận đồ về ngựa nổi tiếng, là những đội kỵ binh tinh nhuệ, cứ ba lính kỵ nổi thành một đội, cả người lẫn ngựa đều mặc giáp

rất dày, được tướng nước Kim là Kim Ngột Truật sử dụng trong cuộc chiến danh tướng nhà Tống là Nhạc Phi.

“... Chưa từng.”

“Trọng kỵ binh tinh nhuệ nhất dưới trướng Khả Hãn của Hung Nô, cả người và ngựa đều là thiết giáp, cũng không dễ sử dụng, ta xuất quan gần bốn năm, cũng chỉ nghe nói mà thôi.” Hai hàng lông mày Giang Tái Sơ cau lại, “Hôm nay cuối cùng cũng thấy.”

Trong thành Vĩnh Ninh, Nguyên Hạo Hành biết được tin thì đêm khuya phi như bay đến Thuý Huệ.

Thị vệ thay hăn dắt ngựa, hăn vén rèm trướng lên, nói thẳng vào chủ trướng: “Tình hình chiến đấu thế nào?”

Giang Tái Sơ tay cầm trục cuốn, thản nhiên ngẩng đầu lên: “Sao huynh lại chạy tới đây?”

Nguyên Hạo Hành cũng không nhiều lời với hăn, lập tức nói: “Bọn chúng mang theo Thiết Phù Đồ?”

Giang Tái Sơ buông trục cuốn trong tay xuống: “Người Hung Nô cũng không dễ dàng sử dụng Thiết Phù Đồ, nay đội trọng kỵ binh này đã ở trong tay Mạo Man, có hai khả năng. Một là Mạo Man đã nắm quyền ở Hung Nô, hai là Khả Hãn Mạo Đốn cũng đã qua cửa khẩu.”

“Mặc kệ là khả năng nào, đủ thấy lần này chuyện Hung Nô tiến vào đều là âm mưu được trù tính từ lâu, cũng không phải hành vi đốt giết cướp giật trước kia của bọn chúng có thể sánh bằng.” Nguyên Hạo Hành đánh tay thật mạnh vào trên bàn, càng nghĩ càng tức giận, “Chu Cảnh Hoa và người đàn bà kia thật sự phá hỏng cơ nghiệp muôn đời của Đại Tấn ta!”

Đuôi lông mày Giang Tái Sơ khẽ nhếch, đây là lần đầu tiên hắn thấy Nguyên Hạo Hành phần nộ như thế, cũng không tôn xưng một câu “Thái Hoàng Thái hậu”, có thể thấy được mấy ngày nay hắn mặc dù bên ba khắp nơi, ngăn được cơn sóng dữ nhưng trong nội tâm oán hận chất chứa không nhỏ.

“Nói chính sự, điện hạ, làm sao phá được Thiết Phù Đồ?” Nguyên Hạo Hành hít sâu một hơi, “Ta nghe nói hôm nay lui lại che chắn là thân binh của huynh, hao tổn vô cùng lớn.”

Giang Tái Sơ cười như có như không liếc hắn một cái: “Không biết Nguyên đại nhân hiện giờ trong quân bày ra bao nhiêu cơ sở ngầm?”

Nguyên Hạo Hành cũng không lấp liếm, chỉ cười nói: “Chỉ phiền cho cuộc chiến mà thôi.”

“Phần lớn binh sĩ đã rút về trước khi Thiết Phù Đồ xuất chiến, vẫn chưa nhìn thấy đám trọng kỵ binh này.” Giang Tái Sơ chậm rãi nói, “Đây là chuyện may mắn duy nhất.”

“Thật sự nghiêm trọng như vậy?” Nguyên Hạo Hành hơi nhíu mày, “Có cách nào phá được không?”

Giang Tái Sơ trầm ngâm một hồi lâu: “Lấy sức lực chiến đấu và lực đánh vào của kỵ binh quân ta, cũng không phải là đối thủ của Thiết Phù Đồ.”

“Thần Sách quân của huynh cũng không được sao?” Nguyên Hạo Hành sợ hãi nói, “Huynh trước kia ở quan ngoại chưa thấy qua đám kỵ binh này?”

Giang Tái Sơ lắc đầu.

“Như vậy, chúng ta dựa theo kiểu dáng của Thiết Phù Đồ, cũng thao luyện một đội kỵ binh như thế thì sao?” Ánh mắt Nguyên Hạo Hành sáng lên,

“Kỹ thuật rèn của Trung Nguyên chúng ta tinh xảo hơn so với Hung Nô nhiều, loại khôi giáp cả người lẫn ngựa này hẳn là cũng không khó đúc.”

Giang Tái Sơ lập tức lắc đầu, đơn giản nói: “Ngựa không được.”

Nguyên Hạo Hành cả kinh, Giang Tái Sơ nói không sai, ngựa ở Trung Nguyên phần lớn thấp lùn, khả năng vác nặng kém, lực chân không mạnh, đây cũng là nguyên nhân mà sức chiến đấu của Trung Nguyên kém hơn so với Hung Nô.

“Trận chiến hôm nay vừa buồn vừa vui.” Giang Tái Sơ đứng dậy, chậm rãi nói, “Cuối cùng tất nhiên chúng ta không thắng, nhưng bọn chúng vốn có thể để cho chúng ta thắng.”

Nguyên Hạo Hành trầm tư một lát: “Ý điện hạ là bọn chúng vốn có thể không cần sử dụng Thiết Phù Đồ?”

“Không sai.” Giang Tái Sơ nhẹ giọng nói, “Trận đánh này quân ta là vì sĩ khí, nhưng đối với bọn chúng mà nói, cho dù thất bại, tình thế cũng không tổn hại ngay lập tức.”

“Bọn họ vốn có thể không cần phái đội trọng kỵ binh này ra sớm như vậy.” Nguyên Hạo Hành gật đầu nói, “Mạo Man lần đầu dẫn dắt đại quân, có phần hơi thấp thỏm.”

Đang lúc đêm khuya, hai người nhất thời trầm mặc, ngoài cửa có tiếng bước chân lẹp xẹp, Liên Tú vén rèm tiến vào, mở miệng nói: “Thượng tướng quân, việc chinh quân đã hoàn tất...” Lời còn chưa dứt, hắn mới nhìn thấy Nguyên Hạo Hành ngồi ở một bên, lập tức hành lễ rồi nói, “Bây giờ rút lui sao?”

“Rút lui ngay bây giờ.” Giang Tái Sơ dứt khoát nói.

Nguyên Hạo Hành nhìn thân ảnh Liên Tú rời đi, trầm ngâm nói: “Thật sự không thể phá?”

“Trong thời gian ngắn tuy không có cách phá, nhưng Thiết Phù Đồ cũng có một nhược điểm.” Giang Tái Sơ dừng một chút rồi nói, “Đội kỵ binh này tuy rằng cường hãn, nhưng nhân số hữu hạn, bất quá ngàn người, hơn nữa đối với việc chịu lực, thuật cưỡi ngựa yêu cầu cực cao, không phải binh sĩ bình thường có thể bổ sung.”

Nguyên Hạo Hành lộ ra chút phức tạp trong ánh mắt, lại thở dài: “Nếu dùng cả biên quân diệt hết bọn chúng, thương vong quân ta chỉ sợ cũng hơi lớn.”

Giang Tái Sơ đã quyết ý: “Cho nên trước khi tìm được cách phá, toàn quân lui về thành Vĩnh Ninh.”

Trung tuần (9) tháng bảy năm Vĩnh Gia thứ ba, quân Tấn lần đầu thắng lợi trong trận chiến ở Thuý Huệ, chỉ là khi chiến sự chấm dứt, cũng biết đến sự cường hãn của Thiết Phù Đồ Hung Nô. Vì tránh cho quá nhiều thương vong, Đại Tư Mã Giang Tái Sơ hạ lệnh toàn quân lui về giữ Vĩnh Ninh, lấy thành trì kiên cố chống đỡ với ngoại địch. Sau đó Tả Đồ Kỳ Vương Mạo Man mấy lần đánh mạnh vào Vĩnh Ninh, tất cả đều không thể phá, vì thế nghe theo đề xuất của Hữu Đồ Vương, chỉ huy đại quân hành quân theo hướng tây bắc, tiến đến Tuy Dương, thành to như vậy, nhưng quân phòng thủ lại không thể ngăn cản.

(9) trung tuần: từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng

Cùng lúc đó, một đại quân khác của quân Tấn do Cảnh thị dẫn đầu, ở tây bắc Bình thành chờ chặn đánh viện quân của Hung Nô. Mặc dù nhất thời không thể đuổi hết ra quan ngoại nhưng cũng bắt đầu chặn lại một phần quân địch.

Tháng tám, Hoàng đế ban chiếu lệnh, phàm là chỗ nào có khói lửa chiến tranh đều vườn không nhà trống, không để lại lương thảo tiếp tế tiếp viện cho quân địch.

Bởi vì bị kỵ binh Hung Nô làm nhục mấy tháng, sự phẫn nộ của dân chúng tích góp từng tí một, dân chúng các nơi, cường hào ác bá đều hưởng ứng, bắt đầu rút lui về phía nam, Đại Tấn lập triều trăm năm, tích góp vô số trân bảo, thậm chí lương thực lương thảo đều bị đốt sạch.

Trận chiến này dần dần bày ra thế giăng co trên cả Trung Nguyên.

Trong thành Vĩnh Ninh tuy có Giang Tái Sơ trấn giữ, nhưng hôm nay lại có tin đồn Khả Hãn Hung Nô Mạo Đốn tiến vào, tự mình chinh phạt Trung Nguyên, dần dần lòng người hoảng loạn lên.

Tổng An phụ trách thu nhận dân chạy nạn các nơi, xoay xở lương thảo, Liên Tú thường xuyên thỉnh cầu hãn ra khỏi thành truy kích quân địch. Vị tướng thủ thành trầm ổn cẩn thận này luôn lấy lí do “hao phí lương thảo” để từ chối. Sau nhiều lần bị cự tuyệt, Liên Tú rốt cuộc cũng giận dữ, bẩm báo với thủ hạ của Giang Tái Sơ.

Lúc này đây, Giang Tái Sơ cũng không khuyên hãn nữa, chỉ nói: “Nếu nhìn thấy Thiết Phù Đồ, người định làm gì?”

“Đánh không lại dĩ nhiên là chạy.” Liên Tú nói không chút do dự.

“Vậy thì đi thôi.” Hãn cười phất tay một cái.

Liên Tú dẫn theo năm ngàn Quan Ninh quân, hào hứng ra khỏi doanh trại. Nguyên Hạo Hành có chút đăm chiêu nhìn Giang Tái Sơ: “Huynh tin hãn được sao?”

“Không tin.”

“Vậ huynh để cho hă đi chịu chết?”

Giang Tái Sơ còn chưa trả lời, bỗng nhiên nhìn thấy Vô Ảnh lách mình tiến vào, đưa cho hă một phong thư mật bảo.

Giang Tái Sơ xem xong, thần sắc buồ lồ.

“Quậ chúa thế nào?” Nguyên Hạo Hành hỏi.

“Không có chuyện gì.” Chuyện liên quan đến Hàn Duy Tang, Giang Tái Sơ cũng không muốn nhiều lời, chỉ lệnh cho thị vệ mang áo giáp tới, “Nguyên huynh, chỗ này làm phiền huynh trông nom.”

Mồg tám tháng mười, Liên Tú dẫn năm ngàn khinh kỵ binh (10) Quan Ninh quân tập kích Hung Nô, gặp nhau ở Hồ Lĩnh, phát động kịch chiến. Ấc chiến đến tận đêm, Thiết Phù Đồ gia nhập chiến cuộc.

(10) khinh kỵ binh: kỵ binh được trang bị giáp nhẹ khi chiến đấu, sở hữu năng lực tác chiến khá và cực kỳ cơ động trong chiến đấu

Có lẽ là vì trước đó đã một lần biết đến binh chủng đáng sợ này, lúc này đây quân Tấn đáp trả có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, mấy ngàn nhân mã vẫn chưa va chạm đối mặt với Thiết Phù Đồ, trái phải vây quanh bốn mặt. Sau khi kéo dẫn khoảng cách với quân địch, các kỵ binh lấy tên nỏ sau lưng ra, bắn vào Thiết Phù Đồ.

Tiếng xèo xèo không dứt, gần như có thể nghe thấy tiếng vang khi mũi tên va chạm với khí giới và khôi giáp, thỉnh thoảng cũng sẽ có vài tên nỏ đâm thủng qua thiết giáp kín kẽ, rơi vào chỗ nối giữa giáp trụ, vài tên kỵ binh ngã xuống ngựa.

Nhưng mà càng nhiều Thiết Phù Đồ bình yên vô sự, tiếp tục đẩy mạnh về phía trước, nghiền nát phần sau quân Tấn.

Liên Tú đang muốn huýt sáo ra lệnh cho các kỵ binh bắn một vòng, bỗng nhiên trong lúc đó từ phía sau Thiết Phù Đồ bắn ra vô số mũi tên, nhắm ngay quân Tấn.

Giang Tái Sơ vốn ở phía sau lược trận (11), suy nghĩ một chút, bên ta chung quy biết quá ít về Thiết Phù Đồ, hoá ra phía sau Thiết Phù Đồ trang bị khinh kỵ binh yểm trợ, để tránh bị đánh bất ngờ từ phía sau.

(11) lược trận: gần giống như trợ uy, ví dụ như trong chiến tranh, trong khi người chỉ huy đang giao đấu thì các phó tướng ở bên cạnh chuẩn bị xuất thủ cứu viện hoặc đánh úp

Quả nhiên, chỉ thị rút lui của Liên Tú còn chưa truyền xuống đã có rất nhiều binh sĩ bị mưa tên của đối phương bắn trúng, cả người lẫn ngựa ngã trên mặt đất. Mà Thiết Phù Đồ cũng đã giục ngựa đẩy mạnh về phía trước, trong nháy mắt đã giáp chiến cùng Quan Ninh quân.

Quan Ninh quân nhất thời mất đi chỉ huy, không biết nên ở lại hay rút lui, bắt đầu hỗn chiến.

Thế cục hỗn chiến đã hình thành, Giang Tái Sơ trong lòng biết cần phải mang Quan Ninh quân ra khỏi cảnh này, giữa đêm khuya, hăn kẹp chặt bụng ngựa, tiến thẳng vào chiến trận, quát to: “Quan Ninh quân áp sát ta lui về.”

Âm thanh vang vọng bên tai mỗi người, Quan Ninh quân bởi vì biết được vị trí chủ soái, tinh thần không khỏi chấn động mạnh, mà quân Hung Nô thì không hèn mà cùng mạnh mẽ công kích về hướng Giang Tái Sơ.

Rõ ràng phe ta đã phơi bày chỗ hiểm trước mặt quân địch, điều này thật đúng là một hành động dũng cảm nhưng liều lĩnh.

Tên trận đánh tới như mưa rơi, Vô Ảnh khu vực trường thương tựa như tấm chắn ngăn cản mũi tên thay cho Giang Tái Sơ, mà càng nhiều binh sĩ ùn ùn

kéo tới, miệng hô hét “Bảo hộ Thượng tướng quân”.

Binh sĩ tụ tập bên cạnh chủ soái càng ngày càng nhiều, cờ lệnh phía sau giương lên, Quan Ninh quân bắt đầu chuẩn bị rút lui.

Nhưng Thiết Phù Đồ lại như thiết giáp, vây chặt họ lại, khiến cho đường lui của bọn họ vô cùng gian nan.

Đây là đội quân theo Giang Tái Sơ hơn mười năm qua, trải qua một lần chiến đấu gian khổ nhất, rõ ràng chỉ muốn lui lại nhưng giống như bị giam vào lồng sắt, làm con thú bị nhốt.

Các tướng sĩ chỉ có thể không ngừng chém giết, cố gắng khoét lỗ hổng trong phòng tuyến của địch, trong bọn họ đã có rất nhiều người áo giáp trên người đã dính đầy máu thịt của kẻ địch văng tung toé, sền sệt trơn nhẵn, suýt nữa đã không cầm được trường thương, toàn dựa vào nghị lực mà chống đỡ.

Chiến đấu từ đêm khuya tới rạng sáng, phía đông nam vang lên tiếng vó ngựa, viện quân từ Vĩnh Ninh rốt cuộc đã đến đây!

Đánh gọng kìm trong và ngoài, tình hình chiến sự biến đổi, quân Tấn rốt cuộc cũng có lỗ hổng để rút lui.

Giục ngựa chạy hơn mười dặm, Giang Tái Sơ nhìn lại, nhóm thân binh theo sau mình đều trở thành huyết nhân, cả người bị thương, vô cùng nhếch nhác.

Hắn bỗng nhiên ghìm cương ngựa: “Vô Ảnh!”

Vô Ảnh vẫn luôn theo sát hắn sớm đã lão đạo muốn ngã từ trên lưng ngựa xuống, trước ngực sau lưng đều có vết đao chém, cũng khó mà chống đỡ, cả người rơi thẳng xuống đất.

Nhân mã trở lại thành Vĩnh Ninh, chết hơn phân nửa.

Liên Tú cực kỳ tự trách mình, giãy giụa đến chủ tướng thỉnh tội: “Năm ngàn người chỉ còn hơn một ngàn trở về, đều là do ta thích việc lớn hám công to.”

Giang Tái Sơ đỡ hăn đứng dậy: “Người đứng lên đi, trận này là do ta không tốt, biết rõ sẽ thua nhưng cứ mặc cho người đi đánh.”

Liên Tú ngẩn ra.

“Không đánh một trận thế này sẽ không thể biết được thực lực thật sự của Thiết Phù Đồ. Nay nếu đã biết bọn chúng cùng phối hợp với khinh kỵ binh thì sẽ biết trong khoảng thời gian này chiến thuật ứng đối của chúng ta hoàn toàn vô dụng, nhất định phải dùng cách khác.” Giang Tái Sơ thở dài, “Liên Tú, người và Quan Ninh quân đều có công lớn.”

Mắt hổ Liên Tú rưng rưng, lại nhớ tới huynh đệ dưới trướng, hăn không muốn đứng dậy.

Giang Tái Sơ vỗ vai của hăn một cái, khuyên giải: “Người về dưỡng thương trước đi. Trận này không liên quan gì đến đại cục, sau này lúc quyết chiến, chúng ta sẽ đòi nợ bọn chúng.”

Vất vả lắm mới khuyên được Liên Tú đi, Giang Tái Sơ liền đi thăm Vô Ảnh. Lúc hăn vén rèm vào đã thấy sắc mặt Vô Ảnh trắng bệch như tờ giấy, hơi thở yếu ớt, vẫn còn hôn mê.

Trong trận hỗn chiến tối hôm qua, hăn phi thân che chắn cho Giang Tái Sơ, trúng hai mũi tên, lực chiến gần như cạn kiệt.

Nay vết thương của hăn đã được băng bó, hăn nằm ở trên giường, bên trên đầy vết sẹo.

Vô Ảnh bắt đầu đi theo Giang Tái Sơ từ lúc hắn phản lại kinh thành, lúc còn là lính coi ngục trong thiên lao, khi bộ hạ của Ninh Vương vọt vào nhà giam, muốn cướp hắn đi, Vô Ảnh đã chủ động đi theo bọn họ, chỉ dẫn rất nhiều.

Về sau Giang Tái Sơ hỏi, hắn mới khoa tay múa chân nói, nhà mình ở quan ngoại, một lần Giang Tái Sơ đẩy lùi Hung Nô đã tiến tới một toà thành vốn đã bị tàn sát, trong đó có cả nhà hắn, quan nội quan ngoại trăm họ giống nhau, hắn cũng cảm động và ngưỡng mộ Ninh Vương từ đó đến giờ. Sau hắn vẫn đảm nhiệm làm thân vệ của Giang Tái Sơ, mặc dù không nói được nhưng vô cùng trung thành, mỗi khi có nguy hiểm, hắn luôn dũng cảm quên mình bảo vệ chủ.

Giang Tái Sơ hỏi qua quân y mới biết hắn không có gì đáng ngại, đang muốn rời đi thì ánh mắt vô tình lướt qua vết sẹo trên cánh tay phải của Vô Ảnh, con người đen tức thì cứng lại.

Vết sẹo không lớn, chỉ lớn cỡ một đồng xu như là bị phỏng mà lưu lại. Mà dưới vết sẹo, lại mơ hồ có một khối da thịt xanh tím, giống như là... xăm mình.

Giang Tái Sơ nhìn hồi lâu, sắc mặt vẫn bình thản như trước, nhưng hình như có một cơn lốc xoáy đang tụ lại trong mắt, hắn dừng một chút: “Gọi quân y đến.”

Đêm khuya, lúc Vô Ảnh tỉnh lại, Giang Tái Sơ vẫn còn ở trong doanh trướng. Hắn nhất thời cảm thấy sợ hãi, muốn bò dậy hành lễ nhưng cả người lại thật sự không có khí lực, chỉ phát ra tiếng ú ớ từ trong cổ họng.

Giang Tái Sơ thản nhiên nhìn hắn: “Tiêu tướng quân, mấy năm nay đã ủy khuất người rồi.”

Vô Ảnh sợ run một hồi lâu, chẳng biết khí lực ở đâu ra nhưng lại ngồi dậy, miệng vết thương trước ngực nứt ra, máu tươi rỉ ra.

Ánh mắt Giang Tái Sơ trở nên bén nhọn, đánh giá tên thị vệ cầm điếu này từ trên xuống dưới: “Thay đổi vóc người, giả câm, thời gian hơn ba năm nay, đường đường là Phòng ngự sử thành Cẩm Châu, thật đúng là chịu khổ.”

Hắn tức giận vì mình bị gạt, nếu không phải dấu vết trên tay Vô Ảnh là vết xăm của quân thủ thành Cẩm Châu không thể bị xoá triệt để, e là vẫn không thể đoán được thân phận người này.

Vô Ảnh nghiêng người lặn trên mặt đất, âm thanh rầu rĩ, rồi lại đập đầu thật mạnh xuống đất.

Giang Tái Sơ nhìn hắn, không nói lời nào.

Trong không khí tựa hồ có hơi nước nặng nề rót xuống, biến mất trong yên tĩnh, Vô Ảnh “câm” ba năm rốt cuộc cũng mở miệng, câu nói đầu tiên hoàn toàn không thành ngữ điệu hoàn chỉnh: “Điện hạ...”

“Ai cho người liên tục nằm vùng bên cạnh ta? Muốn tính toán cái gì?” Giang Tái Sơ rút trường kiếm trong tay ra, để ở cổ họng Vô Ảnh, trong giọng nói đã tràn đầy phẫn nộ, “Có phải nàng ấy hay không?”

Mũi kiếm đã đâm rách da thịt, máu tươi chảy xuống, nhưng Vô Ảnh không đổi sắc mặt, hai mắt nhìn thẳng Giang Tái Sơ: “Điện hạ, chuyện này không liên quan đến Quận chúa, xin... đừng liên lụy nàng...”

Giang Tái Sơ thoáng nở nụ cười, tay hơi dùng sức, mũi kiếm lại tiến về phía trước nửa phần: “Không liên quan tới nàng?”

“Mê tâm cổ ngày đó, tất cả đều là chủ ý của ta. Ngay từ đầu, Quận chúa cũng không đồng ý, sau Hầu gia và Thế tử phi liên tiếp qua đời, nàng lại phải phụng chỉ vào kinh, lo sợ tiểu Thế tôn không ai săn sóc, bị người ta ức hiếp, mới nghe lời ta nói...”

Hồi tưởng lại đoạn thời gian đó, hắc làm sao không rõ rối rắm và oán hận trong lòng Hàn Duy Tang, nhưng hắc cũng chỉ có thể ép nàng, từng bước không còn khả năng quay đầu lại mà thôi.

“Mã tặc trên đường cũng đã được an bài trước. Điện hạ vì cứu Quận chúa mà thân chịu trọng thương, trong mấy ngày hôn mê, Quận chúa đã hạ cố độc lên người ngài... Dựa theo ước định, ta giả vờ kiệt lực bỏ mình, trên thực tế lặng lẽ đi kinh thành, tước cốt dịch dung, thay đổi thân phận, làm lính canh ngục, chờ một ngày đại hôn kia.”

“Người nào trúng mê tâm cổ vốn phải chết. Nhưng Quận chúa trăm phương ngàn kế tìm thuật sĩ tới đây, đem máu ngưng phản phệ đặt trên người mình, bảo đảm điện hạ không có việc gì mới có một màn Hàm Nguyên Điện kia.”

Giang Tái Sơ hiển nhiên đã sớm biết việc này, nhưng mà Tiêu Nhưộng chính là người đầu tiên chính miệng chứng thực.

Đôi mắt hẹp dài của hắc khẽ nheo lại, giọng nói cũng không rõ là vui hay giận: “Người nói tiếp đi.”

“Chuyện xảy ra ngày đó, Hắc Giáp quân đêm khuya đến cứu ngài, tuy thanh thế lớn, một đường đánh mạnh... Nhưng mà điện hạ, nếu không có Quận chúa trước đó bố trí người nội ứng ngoại hợp, cũng rất khó mang ngài từ trong thiên lao ra.”

“Điện hạ cũng biết... Ngày đó ta hiến kế này với Quận chúa, Quận chúa trầm mặc rất lâu mới hỏi ta, nếu nàng làm như vậy, ta có thể ở lại bên cạnh ngài làm hộ vệ hay không. Nếu không, nàng có chết cũng không thể yên tâm.”

“Nàng dùng hết toàn lực làm tất cả những chuyện này, ba năm sau... Ta lại thấy nàng ở lại bên cạnh ngài, bị làm nhục không còn hình người... Điện hạ, nàng là một người kiêu ngạo như vậy, vì ngài, thật sự chuyện gì đều có thể nhận xuống...”

Doanh trưởng im lặng trở lại, ánh mắt Vô Ảnh nhìn ra ngoài, tầm mắt đã có vài phần mơ hồ, hắn chỉ cảm thấy vết thương trước ngực sau lưng mình đều nứt ra, nóng rất đau đớn, nhưng hắn vẫn chống đỡ đến lúc này, tiếp tục nói: “Điện hạ, ngài có thể giết ta... cũng không nên mãi trách cứ Quận chúa...”

Vết đao sau lưng rốt cuộc cũng nứt ra, máu tươi đặc quánh trào ra, trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, Vô Ảnh thì thào lặp lại: “Điện hạ, xin đừng trách cứ Quận chúa...”

Mùa hè nóng nực đã đi qua, nay đầu thu đêm khuya đã mang đến cảm giác mát mẻ nhẹ.

Giang Tái Sơ đứng ngoài doanh trưởng, trong lòng chán nản cuộn trào, nhất thời không thể bình tĩnh lại được.

Thế sự trêu người, trên vai hắn gánh cả muôn dân thiên hạ, đại nghĩa của dân tộc, sao có thể nói bỏ là bỏ?

Mà hắn chỉ muốn gặp nàng, chính miệng hỏi nàng, nhưng cũng quan ải vạn dặm, muốn gặp cũng chỉ có thể nhớ nhung từ xa.

“Đại Tư Mã, Nguyên đại nhân đang tìm ngài khắp nơi.” Một gã thị vệ vội vàng chạy tới, “Xin ngài lập tức đến chủ doanh.”

Sự bức bối tích tụ trong lòng Giang Tái Sơ đè xuống, hắn chậm rãi nói: “Biết rồi.”

Nguyên Hạo Hành mấy ngày nay ốm đi nhiều, không còn bộ dáng quý công tử lúc trước, dưới mi mắt màu đen là gương mặt hiển nhiên chưa từng có giấc ngủ ngon.

“Trận pháp mới vẫn không phá được Thiết Phù Đồ sao?” Nguyên Hạo Hành lập tức hỏi, “Một cách cũng không có?”

Thái dương Giang Tái Sơ đau âm ỉ, hần xoa xoa, giọng nói khàn khàn: “Không được. Kinh kỵ binh chúng ta vẫn quá nặng với ngựa, không thể phát huy ưu thế tốc độ đến mức tận cùng. Chỉ cần chậm lại một chút sẽ bị đối phương đánh gục.”

“Đúng vậy, cũng không thể để cho binh sĩ không mặc áo giáp mà ra trận.” Nguyên Hạo Hành có vẻ buồn rầu, “Tuyến báo mới nhất từ biên quan, Khả Hãn Mạo Đốn quả thật đã qua cửa khẩu, nếu Cảnh Vân Cảnh Quán không ngăn lại, chỉ sợ hần rất nhanh sẽ qua Hà Tây, tiến vào Hàm Cốc Quan, hiệp trợ với Mạo Man.”

Hai người liếc nhìn nhau, trong lòng đều biết rõ, nếu người Hung Nô chiếm được Hàm Cốc Quan và bình nguyên Quan Trung, mặc dù sau này có thể giành lại Trung Nguyên, từ nay về sau cũng không có lạch trời (12) đón đỡ, kỵ binh Hung Nô có thể tiến quân thần tốc bất cứ lúc nào, Trung Nguyên sẽ không có ngày bình yên.

(12) lạch trời: ý nói rất hiếm yếu

Giang Tái Sơ bước nhanh tới trước địa đồ, khoá sâu hai hàng lông mày, ánh mắt chăm chú nhìn vào trung tâm: “Bọn chúng đang dụ dỗ chúng ta, hi vọng đại quân hai nơi sẽ tập hợp ở Hàm Cốc Quan. Nơi đó thích hợp để kỵ binh Hung Nô đánh sâu vào, tiêu diệt hoàn toàn quân ta.”

“Vậy phải ứng đối thế nào?” Nguyên Hạo Hành mím môi thật chặt, “Không thể trơ mắt nhìn bọn chúng chiếm cứ bình nguyên Quan Trung.”

“Khí thế và sức lực quân ta đều không thể sánh với Hung Nô. Nếu có thể tìm được cách kiềm chế Thiết Phù Đồ, ta cũng có lòng tin đánh với bọn chúng một trận.” Ngón tay thon dài của Giang Tái Sơ di chuyển trên địa đồ, trong lòng nhất thời khó có thể quyết định, “Nếu không có cách khác, thật sự chỉ có dùng chiến thuật biến người (13) liều mạng với chúng.”

(13) *chiến thuật biến người*: là một chiến thuật quân sự mà trong đó, một bên dùng số lượng áp đảo của mình tấn công ào ạt đánh giáp lá cà, chấp nhận thương vong. Cách này có thể khiến đối phương sợ hãi nhưng có thể phải chịu hi sinh rất lớn.

“Đúng rồi, tên thị vệ của huynh không sao chứ?” Nguyên Hạo Hành hỏi ngược lại, “Vừa rồi huynh đến chỗ hãn?”

Vô Ảnh... Tiêu Nhượng...

Trong đầu mơ hồ có một ý tưởng nhưng rồi biến mất, Giang Tái Sơ chợt trầm mặc, thật lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Hạo Hành, huynh vừa mới nói nếu binh sĩ không mặc áo giáp thì tốc độ có thể tăng, có thể ung dung đánh gọng kìm với Thiết Phù Đồ.”

Nguyên Hạo Hành khó hiểu nói: “Đúng vậy, nhưng làm sao có thể không mặc áo giáp?”

“Nếu có thể tìm được một loại áo giáp nhẹ hơn nhưng vẫn kiên cố...” Trong mắt Giang Tái Sơ thoáng sáng lên, “Cùng với một đội binh sĩ cưỡi ngựa giỏi hơn...”

Khi Vô Ảnh tỉnh lại đã ý thức được vết thương của mình đã được băng bó.

“Năm ấy nhóm mã tặc các người bố trí phục kích đội đưa hôn là tìm ở đâu ra?” Giọng nói nam nhân trẻ tuổi nặng nề vang lên.

“Điện hạ.” Tiêu Nhượng lại giãy giụa muốn bò dậy.

“Không cần ngồi dậy.” Giang Tái Sơ thản nhiên nói, “Năm đi.”

“Mã tặc này... Đều là mã tặc thật sự của Xuyên Thục.”

“Số lượng bao nhiêu?”

“Khi đó dân chúng lầm than, các nơi đều có mã tặc, nhân số không dưới vạn người. Chúng ta tìm ước chừng năm trăm.” Vô Ảnh dừng một chút nói, “Kỳ thật đám mã tặc này tuy rằng xuất thân thấp kém nhưng lại vô cùng cương quyết bất tuân, cũng là do Quận chúa...”

“Nàng khi đó tuổi còn nhỏ, sao có thể có giao tình với những người đó?”

“Cũng không tính là giao tình, chỉ là khi đó mã tặc ở Xuyên Tây nổi dậy, một lần bắt rất nhiều, theo như ý Hầu gia là phải chém sạch, sau là nhờ Quận chúa mở miệng cầu tình mới đổi thành lưu đày.” Vô Ảnh thấp giọng nói, “Sau tin này truyền ra, đám mã tặc này rất biết ơn Quận chúa.”

Giang Tái Sơ đứng dậy, đi thông thả vài bước trong quân doanh, làm như đang trầm tư, thật lâu sau, thân hình hẫ hẫ dừng lại: “Nếu bốn vương muốn sử dụng đám mã tặc này?”

Vô Ảnh giật mình: “Cái đó... Có lẽ Quận chúa sẽ giúp một lần.”

Tháng chín năm Vĩnh Gia thứ ba, Khả Hãn Hung Nô Mạo Đốn tiến vào, Tả Đồ Kỳ Vương dẫn quân theo hướng tây bắc tiếp hợp, thống quân ước chừng có ba mươi lăm vạn. Cảnh Vân một mực ở hai quận Hà Tây, Tây Châu kiềm chế kẻ địch truy kích về phía nam, cùng lúc đó, Ninh Vương Giang Tái Sơ trấn thủ Vĩnh Ninh cũng một đường dẫn hai mươi vạn quân truy kích về phía bắc, giành lại những vùng thất thủ của Trung Nguyên.

Lúc đại bộ phận quân đội bắt đầu được điều động đến Hàm Cốc Quan, cũng không có ai biết, Ninh Vương Giang Tái Sơ thật sự không có trên đường tiến về Hàm Cốc Quan ở phía trước.

Thay vào đó, hơn mười bóng người cưỡi ngựa lặng lẽ bay như tên bắn về hướng đất Thục.

Chương 8: Lời hứa

Sau tháng chín, mưa thu một trận rét run.

Trong tứ hợp viện, một cậu bé tám tuổi đang luyện kiếm gỗ, tuy rằng từng chiêu thức còn non nớt nhưng cũng đã ra dáng. Luyện xong một bộ kiếm pháp, cô gái trẻ ngồi chờ bên cạnh cầm trong tay một chiếc áo khoác, vội vàng phủ lên người nó, cậu bé lại lau mặt: “Ta luyện thêm lần nữa.”

Cô gái vốn định khuyên can, phía sau có người đi tới, vội nhẹ chụp vai nó: “Để cho nó luyện đi.”

Cậu bé vừa thấy nàng, cái mặt nhỏ giương lên: “Cô cô, con luyện cho cô cô xem.”

“Cô cô xem đây.” Hàn Duy Tang cười nói, “Luyện xong chúng ta cùng đi ăn cơm.”

Một tháng trước nàng được gặp A Trang, xa cách hơn ba năm, tiểu tử kia trưởng thành không ít, vóc dáng cũng đã đến hông mình, không còn bộ dạng cục thịt như hồi còn nhỏ, trong ánh mắt đã lộ vẻ tuấn lãng thanh tú, tựa như... phụ thân nó. Tiểu tử kia lúc vừa mới nhìn thấy mình thì ngẩn người, cũng không quá gần gũi với nàng. Nàng đứng tại chỗ, cũng chỉ mỉm cười nhìn nó, hốc mắt ươn ướt.

“Là... cô cô sao?” Cậu bé chần chừ bước từng bước.

Nàng vươn tay với nó.

Cậu bé ngửa đầu nhìn nàng, rớt cuộc cũng nhào vào lòng nàng, thì thào nói: “Cô cô, cô cô gặt con... Cô cô nói ba tháng sẽ trở về...”

Nay nhìn cái thân ảnh nho nhỏ kia, Hàn Duy Tang cảm thấy thật may mắn và thoả mãn, nàng lưu lạc bên ngoài hơn ba năm, để lại một đứa cháu trai. Nàng cũng từng sợ nó một mình ở lại Cẩm Châu, bởi vì làm con rồi hơn ba năm mà trở nên nhát gan yếu đuối. Nhưng hôm nay gặp lại, mặc dù nó vẫn hơi sợ người lạ, nhưng hành vi cử chỉ lại nho nhã lễ độ, không mất đi tôn nghiêm của một vị quân Hầu nho nhỏ.

A Trang luyện kiếm xong, Vị Hi liền dẫn nó đi lau mặt thay y phục. Lệ tiên sinh đẩy cửa tiến vào, than thở nói: “Đói bụng rồi, khi nào thì dùng cơm trưa?”

Hàn Duy Tang nâng mày, cười nói: “Tiên sinh tới rồi, hôm nay có rượu mơ, có lẽ tiên sinh sẽ thích.”

Lệ tiên sinh chậm rãi đi tới, dường như ngay cả lời cũng lười nói, bắt ngay cổ tay của nàng.

“Tốt hơn so với hôm qua một chút, buổi chiều phải nhớ ngâm nước thuốc.” Lão nhân thản nhiên đi vào trong, nói thẳng, “Mỗi ngày làm như vậy, mặc dù không thể loại bỏ hết cổ độc trên người người, nhưng có thể đảm bảo người sẽ không có việc gì.”

Lệ tiên sinh dốc hết tâm huyết, rốt cuộc cũng tìm ra một phương thuốc, trước phải dùng một loại dược liệu có tiếng ở đất Thục, gọi là xích tiễn. Bởi vì là xích tiễn vừa hái xuống có công hiệu đả thông khí huyết cực mạnh, Giang Tái Sơ liền đưa nàng đến một sơn cốc gần Xuyên Tây có xích tiễn sinh trưởng, nay cũng đã gần hai tháng.

Bữa trưa vô cùng đơn giản, là măng tươi xào thịt và cải thìa xào, ba người ăn rất ngon miệng.

“Cô cô chiều nay vẫn phải ngâm nước thuốc hay sao?” Hàn Đông Lan bỏ chén đĩa xuống, vô cùng lễ phép, “Vậy con đi luyện chữ.”

Sau buổi trưa, nghỉ ngơi dưỡng sức xong, đó là thời gian ngâm nước thuốc.

Hàn Duy Tang thật sự không muốn, nhưng Lệ tiên sinh và Vị Hi cứ nhìn chòng chọc, nàng chỉ có thể trở lại trong phòng.

Trong phòng nhàn nhạt mùi thuốc, Hàn Duy Tang theo lời dặn của Lệ tiên sinh, trưa mỗi ngày phải ngâm suốt một canh giờ. Thân thể nàng hiện giờ vô cùng sợ lạnh, mỗi lần ngâm mình trong nước thuốc này thì toàn thân vô hình như có vô số cây kim nhỏ châm vào, một canh giờ này quả thật hết sức gian nan.

Hàn Duy Tang nhắm mắt lại, cảm nhận đau đớn trên người, lại nghe thấy tiếng động ngoài cửa phía sau, nàng khẽ khấn cầu: “Vị Hi, hôm nay ngâm nửa canh giờ thôi được không?”

Vị Hi cũng không để ý tới nàng, chỉ đổ thêm mấy thùng nước, nàng biết chuyện này Vị Hi rất kiên trì, chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài: “VẬY em giúp ta kẹp tóc lại được không, có mấy sợi rơi xuống.”

Vị Hi bỏ thùng nước xuống, xoay người tìm tới lui mới lấy được cây lược.

Tóc dài được xoa xuống, lại được vét lên, lúc cài lên có chút vụng về, Hàn Duy Tang bị kéo mấy lọn tóc, nhin không được khẽ kêu đau, quay đầu nói: “Nhẹ một chút...”

Giữa hơi nóng trong phòng, trong tầm mắt của nàng xuất hiện gương mặt của nam nhân trẻ tuổi.

Mày kiếm mắt sáng, so với mấy tháng trước thì sắc mặt có chút ngăm đen, con người lại đen trầm khác thường, sâu thăm nhìn không thấy điểm cuối. Đôi mắt ấy đang nhìn nàng không hề chớp, tiếp sau đó, bên trong lỗ xoáy đen trầm kia lại nổi lên vài ý cười.

Hàn Duy Tang nháy mắt một cái, nhất thời cho rằng căn bệnh của mình tái phát nên mới xuất hiện ảo giác như thế.

Nàng tựa như lão đạo, đưa tay vươn ra, mãi cho đến khi đầu ngón tay ướm sững chạm đến hai gò má của hân, a? Xúc cảm chân thật như vậy.

“Nàng có thể dùng sức véo mình một cái.” Giọng hân trầm thấp dễ nghe, “Không phải đang nằm mơ.”

Hàn Duy Tang rốt cuộc cũng phản ứng kịp, dưới cơn kinh hãi, cả người nàng chìm vào trong nước thuốc, chỉ còn một đôi mắt trong veo như nước nhìn hân, không nói được một lời.

“Ta ở bên ngoài chờ nàng.” Đôi mắt sáng thanh tú hàm chứa ý cười, hân nhẹ nhàng xoa tóc của nàng, xoay người rời đi.

Ngoài phòng Lê tiên sinh đang nghỉ trưa bị đánh thức, ba chân bốn cẳng chạy tới đã thấy Giang Tái Sơ theo Hàn Duy Tang từ trong phòng đi ra, ông có chút không vui nhíu mày lại.

Giang Tái Sơ một đường gió bụi mà đến, chưa kịp thay quần áo nghỉ ngơi, trên mặt hiện ra vài phần gió sương: “Tiên sinh, cơ thể nàng hiện tại như thế nào?”

“Không phải mỗi ngày đều viết thư cho người sao?” Lão tiên sinh trừng mắt, “Nam nữ thụ thụ bất thân... Điện hạ sao tùy tiện như vậy?”

Trên mặt Giang Tái Sơ xẹt qua chút lúng túng, hân ung dung nói: “Vốn là vợ của ta, ta quan tâm nàng có gì không ổn?” Dừng một chút, trong lòng chỉ để ý đến một chuyện, “Tiên sinh, có cách loại trừ cổ độc sao?”

“Năm đó Hàn cô nương đặt máu ngưng trong cơ thể mình... Ta tìm mấy cách cũng không có cách nào loại trừ được.” Nói ra chuyện này, Lê tiên sinh lại buồn rầu vuốt râu, “Nay chỉ có thể lấy xích tiễn cường chế.”

Nói như thế, xích tiền chẳng qua là trị ngọn không trị gốc.

Mặc dù đã sớm biết được từ trong thư, nhưng trong gần một tháng Giang Tái Sơ ra roi thúc ngựa tới đây, suy cho cùng trong lòng hẳn vẫn tồn tại rất nhiều ý niệm, cho là sẽ có chút tiến triển, nhưng khi nghe được điều này, lòng hẳn lại nặng trĩu.

“Ninh Vương thúc thúc!” Phía sau bỗng nhiên có giọng trẻ con truyền đến, còn mang theo vài phần ngạc nhiên vui mừng.

Giang Tái Sơ vừa quay lại đã thấy A Trang đang hưng phấn chạy tới phía mình. Chỉ là vừa chạy ra mấy bước, đứa trẻ lại dừng bước, đánh giá Giang Tái Sơ từ trên xuống dưới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú lại bị một tầng bướng bỉnh ngăn cách.

Giang Tái Sơ bước lại gần đứa trẻ, nửa quỳ xuống nhìn thẳng nó, sờ đầu của nó nói: “Lớn như vậy.”

A Trang theo bản năng muốn tránh đi, nhưng cuối cùng vẫn không động dậy, thấp giọng nói: “Cô cô và thúc thúc đều gạt con.”

Trong ngực chua xót khó có thể đè xuống, Giang Tái Sơ hít sâu một hơi, cười khổ: “A Trang, là thúc thúc không tốt.”

“Có lẽ là hai người đều bận rộn, cho nên con đã sớm không trách hai người nữa.” A Trang cố gắng thẳng lưng, tiểu đại nhân còn nghiêm túc nói, “Thúc thúc, chúng ta đừng nói những chuyện này trước mặt cô cô nữa! Bằng không nàng sẽ rất khó chịu.”

Hắn đứng dậy, cười nói: “Ta biết.”

Đang nói chuyện thì Vị Hi đi tới, dắt lấy tay của A Trang, cười nói: “Chúng ta luyện chữ đi, tiểu thư tỉnh lại sẽ kiểm tra đấy.” Nàng kéo A Trang đi, lúc đi qua bên cạnh Giang Tái Sơ, ánh mắt vẫn có chút khiếp đảm.

Bởi vì xích tiền có công hiệu an thần, mỗi ngày sau khi ngâm trong nước thuốc, Hàn Duy Tang sẽ ngủ khoảng một canh giờ.

Vị Hi thay xiêm y cho nàng, đỡ nàng đi tới bên giường, thấp giọng nói: “Thượng tướng quân đến đây.”

“Ừ.” Ánh mắt nàng mỏi mệt, đang muốn nằm xuống đã thấy bộ dáng khó xử của Vị Hi, lại hỏi, “Làm sao vậy?”

Vị Hi đến giờ vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ hung thần ác sát của hắc đối với tiểu thư ở thành Trường Phong, nhịn không được mà rùng mình: “Nếu hắc hỏi chuyện lúc trước...”

“Hắc sẽ không hỏi em đâu.” Hàn Duy Tang nhẹ nhàng vỗ tay nàng ta an ủi, nhắm hai mắt lại.

Bởi vì công dụng của thuốc mà mấy ngày qua nàng luôn chìm vào giấc mộng, tựa như rơi vào vực sâu tối mịt. Cơ thể Hàn Duy Tang lại lạnh, cho dù đã đặt bình nước nóng bên trong nhưng luôn cảm thấy cái vực sâu kia vừa tối vừa lạnh.

Nhưng lúc này đây, không biết chuyện gì xảy ra mà dường như có người đốt lửa, nàng cảm thấy ấm áp trước giờ chưa có, khi thần trí chậm rãi trở về, nàng vẫn cứ mãi mê trong giấc mộng ấm áp, không muốn mở mắt.

Nàng mơ hồ ý thức được đã xảy ra chuyện gì, ép mình mở mắt ra.

Giang Tái Sơ đang ngủ ở bên cạnh, đang đắp cùng một chiếc chăn bông, bản thân mình thì gối đầu lên cánh tay của hắc, rút lại trong lòng hắc, hai chân vốn lạnh như băng bởi vì dán lên chân hắc mà ấm áp dễ chịu.

Hắc cũng ngủ say, có lẽ là vừa tắm rửa xong mà tóc vẫn ướt sũng, tùy tiện vén qua một bên, mặt mày thả lỏng, khoé môi ôm lấy ý cười, không biết đang mơ mộng đẹp gì.

Hàn Duy Tang mở to mắt, vừa rồi nàng chỉ vừa thoáng nhìn một cái, vẫn chưa xem xét kỹ càng thế nào.

Nhưng bây giờ nhìn lại, hắc thật sự gầy đi nhiều, hai má đều hóp xuống, càng lộ ngũ quan sắc sảo, xương mặt gồ lên, mày kiếm nghiêng nghiêng, gần như xen vào tóc mai, nhưng trong mái tóc được cắt qua lại lẫn lộn vài sợi trắng, là già đi sao?

Tựa như lúc mình đang soi gương, cũng có thể phát hiện nếp nhăn cực nhỏ gần khoé mắt.

Hốc mắt nàng hơi nóng lên, thân mình khẽ giật giật, hắc giống như ở trong mộng đã phát giác ra cái gì, cánh tay càng thêm dùng sức ôm nàng vào trong ngực, không cho nàng rời đi.

Hàn Duy Tang từ từ cúi đầu xuống, đặt trán trước vòm ngực rắn chắc của hắc, một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Mà nàng cũng không biết, sau khi nàng thiếp đi, Giang Tái Sơ lại lặng lẽ mở mắt, thông thả mà vững vàng, ôm nàng càng sâu hơn vào trong ngực.

Khi Hàn Duy Tang tỉnh lại lần nữa, bất chợt lại đối diện với đôi mắt tỉnh táo của hắc, hai gò má ửng hồng, nàng ngọ nguậy muốn ngồi dậy.

“Nằm với ta một lát nữa đi.” Giang Tái Sơ lẳng lẳng nói, nhẹ nhàng vỗ về bờ vai của nàng, giống như đang cầu khẩn, “Một lát thôi.”

Cánh tay hắc ôm nàng, dùng sức như vậy, hắc cũng không thể nào lựa chọn.

“Mỗi ngày ta ở trong quân, lúc giao đấu với người Hung Nô, ta đều lo lắng... lo nàng có một ngày cứ im lặng mà rời đi.” Hắc chôn mặt trong mái tóc dài của nàng, thì thào nói, “May mà nàng còn ở đây.”

“Thượng tướng quân... Sao chàng lại ở đây?” Hàn Duy Tang chần chờ hỏi, “Người Hung Nô đã bị đánh bại?”

Giang Tái Sơ không đáp mà hỏi lại, “Nàng còn gọi ta là Thượng tướng quân?”

Nàng ở trong lòng hẩn ngẩn ra, nay nàng đã quen gọi hẩn là Thượng tướng quân.

“Có một việc, ta còn chưa cảm ơn chàng...” Hàn Duy Tang cố lấy dũng khí nói, “Ba năm nay, đa tạ chàng vẫn chăm sóc A Trang. Ta vẫn sợ nó một mình ở lại Cẩm Châu, làm một Thục Hầu hữu danh vô thực, suốt ngày bị người ta thao túng, trở nên hèn nhát rề rà. Đa tạ chàng đã bảo vệ nó, nó bây giờ... không giống dự đoán của ta. Ta... rất vui.”

Thời gian ba năm này, Giang Tái Sơ vẫn nâng đỡ Dương Lâm, lại mang Thục Hầu đến một biệt uyển, cho người chuyên trách trông coi. A Trang mỗi ngày tâm không vướng bận tập võ luyện chữ đọc sách, chưa bao giờ bị cục diện chính trị ảnh hưởng.

Giang Tái Sơ hời hợt nói: “Tương lai thiên hạ ổn định rồi, vùng Xuyên Thục này đúng là vẫn phải trả lại cho nó. Ta có thể nào nhìn nó từ nhỏ trở thành con rồi, nàng cứ thử với tính tình của mình xem.”

Nàng kinh ngạc, từ trong lòng hẩn ngẩn đầu, hẩn cũng cúi đầu nhìn nàng, giọng nói ôn hòa: “Còn nữa, nó cũng là cháu của ta. Ta vốn nên làm như vậy.”

Hàn Duy Tang lúc này mù mịt, hoàn toàn không hiểu ý một câu “Cũng là cháu của ta” của hẩn. Nàng muốn nói cái gì đó, lại không biết nói thế nào, chỉ có thể sững sờ nhìn hẩn.

“Ta từng cầu hôn nàng, là nàng không muốn. Ta có vết sẹo này là vì nàng, phản bội Tấn triều, đó không phải là những gì nàng từng nói sao?” Giang

Tái Sơ thở dài, đưa tay ôm chặt nàng, khước miệng cười dịu dàng, “Giang Tái Sơ ta cả đời này, cũng chỉ gặp một mình nàng, nàng còn nguyện ý gả cho ta?”

Nàng trợn mắt há mồm nhìn hắn, luống ca luống cuống.

Bộ dạng này của nàng cực kỳ đáng yêu, Giang Tái Sơ nhìn không được mà tiến tới, hai chóp mũi cọ vào nhau, có chút động tình hôn xuống.

Thật lâu sau, Hàn Duy Tang dùng sức đẩy hắn ra, thở hổn hển, lại lắc đầu, kiên quyết nói: “Giang Tái Sơ, ta không muốn.”

Hắn nhìn nàng thật lâu, cũng đã đoán được câu trả lời của nàng, chỉ là ánh mắt nhất thời ảm đạm: “Nàng vẫn là không tin ta.”

Hàn Duy Tang giãy giụa ngồi dậy, ôm lấy đầu gối của mình, cũng không nhìn hắn, nhẹ giọng nói :”Ta không phải không tin chàng... Là không tin bản thân mình.”

“Ta luôn tin có một ngày, tứ hải thái bình, Cửu Châu (1) an lạc. Nhưng với ta sợ là không thấy được ngày đó.” Ánh mắt của nàng có chút mơ màng, nhìn về nơi xa xăm, cuối cùng giọng nói trở nên rõ ràng, “Giang Tái Sơ, sẽ có một ngày như vậy. Cho nên, chàng tuyệt đối không thể lấy ta.”

(1) Cửu Châu: chỉ chín khu vực hành chính của Trung Quốc thời xưa, sau dùng để chỉ Trung Quốc

Hắn thản nhiên nhìn nàng, suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Là lo không có con nối dõi sao?”

“Không, ta vẫn chưa nghĩ xa như vậy...” Hàn Duy Tang lẳng lặng nói, “Chỉ có điều là chuyện này, dù chàng tha thứ cho ta, ta cũng không có cách nào tha thứ cho chính mình.”

Bây giờ nhắc lại những chuyện kia, Giang Tái Sơ cảm thấy như kiếp trước ngăn trở kiếp này, trí nhớ đều trở nên mơ hồ không rõ, về phần yêu hận trong đó, hắn cũng không muốn phân biệt nữa.

Nhưng hắn biết nàng xưa nay cố chấp, cũng biết nhất thời không thể khuyên nàng hồi tâm chuyển ý nên dứt khoát lướt qua đề tài này, chỉ mãi mê nhìn nàng, lúc này nàng ở bên cạnh mình đã cảm thấy mỹ mãn.

Trong lòng Hàn Duy Tang còn có rất nhiều nghi vấn: “Chàng ở đây, ai thay chàng trấn thủ Trung Nguyên?”

“Nguyên Hạo Hành.”

Nghe đến cái tên đó, ánh mắt Hàn Duy Tang loé lên một cái, nàng muốn nói lại thôi.

Nhưng thật ra Giang Tái Sơ không để tâm lắm: “Hắn còn không biết bản thân đang chịu oan ức thay nàng và Cảnh Vân nhỉ?”

Hàn Duy Tang có chút chột dạ nhìn hắn: “Chàng đã sớm biết sao?”

“Nàng thông đồng với Cảnh Vân từ lúc nào?” Giang Tái Sơ thản nhiên liếc nàng một cái, “Lúc tiền Bạc Cơ đi, tình tảo trở lại, ta chỉ biết chuyện này không có đơn giản như vậy.”

Ánh mắt Hàn Duy Tang dời đi chỗ khác.

“Nàng tới phủ Thanh Châu tìm ta, trong lòng tất nhiên là nắm chắc mấy phần tình cảm. Nhưng Nguyên Hạo Hành, nàng và hắn không hề có quan hệ gì, sao lại xin hắn giúp đỡ?” Giang Tái Sơ dừng một chút, “Ta chỉ là giận nàng, cho dù thế nào cũng không nói nửa lời thật lòng với ta.”

Hắn cũng ngồi dậy, trong miệng nói giận nàng nhưng ánh mắt lại bình tĩnh mà ấm áp. Hắn lại hỏi: “Lúc đó nàng thân mình còn lo chưa xong, tại sao

lại đuổi Bạc Cơ về bên cạnh ta?”

Hắn có chút khó chịu nhìn nàng, kỳ thật trong lòng muốn hỏi là một câu khác: “Chẳng lẽ nàng đối với ta thật không chút để tâm?” Nhưng rốt cuộc hắn không nói nên lời, thật lâu sau mới tức giận nói, “Nàng cho rằng ta hành quân đánh giặc mang nữ nhân theo bên người có được hay không?”

Hàn Duy Tang ung dung nhìn hắn, không biết vì sao mà con người trong suốt lộ ra vẻ buồn bã, nàng nói khẽ: “Ta sai rồi... Khi đó ta luôn cho rằng trong lòng chàng nhất định là quan tâm đến nàng ta. Mà ta hẳn là người phải chết, cần gì phải liên lụy chàng... Cho nên ta tìm Cảnh Vân, cầu hắn thay ta cướp A Trang ra. Như vậy, chàng sẽ cảm thấy ta lại phản bội chàng, sẽ thật sự chết tâm với ta.”

Khi nàng nói chuyện, lông mi dài như cánh bướm khẽ run, Giang Tái Sơ nhìn nàng chăm chú, đưa tay ôm nàng vào trong ngực: “Nàng còn sai chỗ nào nữa?”

“Ta còn sai rất nhiều.” Nàng tựa đầu dựa vào bờ vai hắn, “Ta không nên cho rằng, đã biết nhẫn nhục chịu đựng như vậy, trong lòng chàng sẽ cảm thấy cao hứng một chút.”

Hắn không nhẹ không nặng ôm lấy nàng, nhắm mắt lại, trong mũi có thể ngửi được mùi thuốc ẩm áp, ở sâu trong nội tâm chỉ cảm thấy ấm nóng, ngửi khí lưu luyến cực kỳ: “Còn gì nữa không?”

“... Còn nữa?”

“Còn không hiểu sao? Sai lầm lớn nhất... Cách ba năm, cách lâu như vậy mới đến tìm ta.” Giang Tái Sơ nghiêng đầu, hôn lên má của nàng, trầm trầm nói, “Ba năm, ta chờ muốn già đi, ta chờ... cho là nàng không trở lại nữa.”

Nước mắt rốt cuộc cũng như vỡ đê mà trào xuống, Hàn Duy Tang dựa vào bờ vai của hắn, khóc thút thít nói: “Giang Tái Sơ, ta không dám đi tìm

chàng...”

Hắn mỉm cười, tiếp tục tìm kiếm đôi môi của nàng: “Nàng còn có chuyện gì không dám làm với ta sao? Biết rõ ta dù có tức giận cỡ nào cũng sẽ không giết nàng.”

“Ta không phải sợ chàng giết ta...” Nàng bị hắn ngậm môi, giọng nói có chút mơ hồ không rõ, “Ta chỉ là sợ nhìn thấy ánh mắt chàng nhìn ta, như là thấy một người xa lạ... Thật xin lỗi, Giang Tái Sơ, thật sự xin lỗi...”

Hắn dần dần hôn càng thêm sâu, không chịu buông tha, giống như đang liếm láp mật ong bên môi nàng, nỉ non nói: “Ta biết.”

“Sau khi đến tìm chàng, là vì cổ độc trong cơ thể ta càng ngày càng thường xuyên phát tác, ta rất muốn... trước khi chết có thể gặp A Trang một lần...” Hàn Duy Tang hơi đẩy hắn ra, chậm rãi nói, “Ta lại càng muốn gặp chàng, ta muốn biết, chàng sống có tốt hay không...”

Nàng vừa nói một chữ “chết”, Giang Tái Sơ trong lòng đau xót, nhưng trên mặt lại dường như không có việc gì, chỉ thay nàng lau nước mắt, dỗ dành nàng: “Không được nói chữ chết nữa. Độc trên người nàng sẽ có cách chữa khỏi.”

Nàng biết rõ hắn đang an ủi nàng, chỉ rưng rưng gật gật đầu, nói: “Được.”

Ngủ suốt cả buổi chiều, trời lúc này đã về đêm, phòng bếp làm một chút đồ ăn cho bọn họ. Trong đại sảnh, Giang Tái Sơ vừa ngồi xuống, một gã thân vệ gương mặt xa lạ đi vào, nhìn không chớp mắt, xoay người ghé vào lỗ tai hắn cúi đầu nói mấy câu.

Đôi đũa trong tay Hàn Duy Tang dừng một chút, đợi cho thị vệ ra khỏi cửa nàng mới lơ đãng nói: “Vô Ảnh không đi theo sao?”

Giang Tái Sơ cười như có như không nhìn nàng: “Nàng còn gạt ta bao nhiêu chuyện?”

“Chàng đã làm gì hử?” Hử chỉ nói một câu này, Hàn Duy Tang biết thân phận Vô Ảnh đã bị lộ, có chút kinh hoảng, “Hử... Hử mặc dù trước đây gạt chàng, nhưng mà là ta bắt hử làm như vậy.”

Hử rút cuộc thờ dài một tiếng, cầm tay nàng: “Ta rất biết ơn nàng.”

Lòng bàn tay hử bởi vì có một lớp chai mỏng mà có chút thô ráp, nhưng cũng rất ấm áp.

Hàn Duy Tang gục đầu xuống, mặc cho hử nắm tay, thật lâu sau nàng mới khẽ nói: “Ta cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Đúng là giữa bọn họ vẫn còn khúc mắc, cho dù hử không để bụng, nhưng trong lòng nàng trước sau vẫn vẫn vương, bứt rứt đến giờ.

Giang Tái Sơ nhìn gương mặt chán nản của nàng, ánh mắt dừng ở trên bàn, bữa tối ăn thật sự rất thanh đạm, bất quá là hai chén cháo trắng, cộng thêm rau trộn và mấy đĩa dưa cải.

Nếu mà... bọn họ chỉ là người bình thường, mấy năm này, có thể vẫn như vậy mà bầu bạn qua ngày, phiền não chẳng qua cũng chỉ là chút việc nhỏ củi gạo dầu muối (2), có lẽ con cái cũng đã có thể học chạy, bi bô tập nói.

(2) củi gạo dầu muối: ý nói những thứ cần thiết của cuộc sống sinh hoạt một ngày ba bữa

Cuối cùng, trước mặt thân phận của nhau, ngay cả những ý nghĩ đơn giản như vậy cũng đều xa xôi.

Giang Tái Sơ buông tay nàng ra, cầm lấy chén đĩa trước mặt, cười nói: “Chẳng phân biệt được ngày đêm đã hơn mười ngày, rốt cuộc cũng có thể

ăn chút đồ ăn nóng.” Dừng một chút, hần lại nói, “Nàng yên tâm, Tiêu tướng quân không sao, chỉ là bị thương đôi chỗ.”

Hàn Duy Tang suy nghĩ một chút, hai hàng lông mày càng cau lại: “Có thể đã thương được Vô Ảnh, quân địch tất nhiên đã cách chàng rất gần, là người Hung Nô sao?”

Sắc mặt hần vẫn như cũ, chỉ nói: “Trên chiến trường khó tránh khỏi bị thương, cũng không phải là đại sự khó lường.”

“Chàng có chuyện gạt ta.” Hàn Duy Tang bỗng nhiên nói, “Lệ tiên sinh mỗi ngày đều viết thư cho chàng, báo cho chàng biết ta tạm thời không có việc gì. Chàng mặc dù lo lắng cho cổ độc trên người ta, nhưng chuyện Hung Nô tiến vào quan trọng như vậy, chàng sao lại không để tâm. Ta không tin chàng sẽ không đếm xỉa tới muôn dân chỉ để tới gặp ta một lần.”

Ánh mắt Giang Tái Sơ kìm nén vẻ tức giận: “Duy Tang, nàng thật sự không muốn giúp ta im lặng ăn tối, cứ bàn đi bàn lại những chuyện quốc gia đại sự chán ngắt kia sao?”

Hàn Duy Tang đành im miệng, ăn được nửa chén cháo thì nàng không còn khẩu vị nữa, buông chén đĩa ra, nhìn Giang Tái Sơ ăn ước chừng năm chén cháo, nàng mới biết hần thật sự rất đói, chỉ sợ chút cháo trắng ăn nhẹ này không thể lấp đầy cơn đói của hần. Nàng đang muốn kêu nhà bếp làm thêm chút đồ ăn, Giang Tái Sơ lại khoát tay áo, đuôi lông mày trên khóe mắt hàm chứa ý cười thỏa mãn, hần nói: “Đủ rồi, nàng ăn cái gì thì ta ăn cái đó.”

Chén đĩa được thu dọn sạch sẽ xong, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Giang Tái Sơ đã có vài phần do dự, trầm ngâm thật lâu sau mới nói: “Duy Tang, nếu ta muốn mượn binh đất Thục, nàng có thể đồng ý không?”

Hàn Duy Tang giật mình, sắc mặt cứng đờ: “Bên ngoài thế cục đã căng thẳng như vậy sao?”

Giang Tái Sơ không muốn giấu nàng, gật gật đầu.

Nàng trầm mặc, ánh nến chập chờn để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn và hàm răng trắng của nàng, phản chiếu sự mờ mịt bất định.

“Nếu nàng không muốn thì có thể nói thẳng với ta.” Giang Tái Sơ cười nhẹ, cầm tay nàng, “Dù sao Trung Nguyên và Hung Nô giao chiến đã trăm năm, ít có tác động đến Xuyên Thục, bắt người ở đây xuất chinh cũng không phải là đạo lý.”

“Không.” Nàng ngẩng đầu, trên gương mặt thanh tú là một sự kiên định làm người ta cảm thấy bình tĩnh, “Con cháu Xuyên Thục sẽ kề vai sát cánh cùng chiến đấu với chàng.”

Giang Tái Sơ ngẩn ra, năm đó Tấn triều ép Thế tử và ba vạn binh sĩ tùy tùng ngự giá thân chinh, toàn quân bị tiêu diệt, thảm cảnh rõ mồn một trước mắt. Lúc đó nàng cảm hận Tấn triều, không ngờ bây giờ lại có thể hoàn toàn buông khúc mắc.

“Ta mặc dù ngu dốt, cũng biết tình thế hiện nay không thể so sánh với năm đó. Năm ấy huynh trưởng ta và ba vạn binh sĩ đều là uổng mạng.” Hàn Duy Tang nhìn ra sự kinh ngạc của hắn, thấp giọng nói, “Lần này nếu người Thục không cùng Tấn triều sòng vai kháng địch, chỗ tiếp theo bị tàn sát chính là nơi này, thời gian mấy tháng qua, cũng phải đa tạ Tấn triều ở bên ngoài chống địch.”

Giang Tái Sơ nhìn nàng, trên môi dần dần nở nụ cười, hắn nắm chặt tay nàng.

“Chàng cười cái gì?” Hàn Duy Tang chỉ cảm thấy nụ cười của hắn có chút kỳ lạ, “Ta nói không đúng sao?”

“Không, rất đúng.” Giang Tái Sơ mím môi nói, “Ta chỉ là đang suy nghĩ, có được một người vợ như thế thì đã mãn nguyện.”

Nàng giật mình, sắc mặt dần trở nên khố sở, nàng không nói gì mà rút tay lại: “Còn có một chuyện, ta muốn xin chàng giúp một tay.”

Ánh mắt hần sáng quắc: “Nàng nói đi.”

“Hàn Đông Lan tuổi tuy nhỏ, nhưng ta vẫn muốn xin chàng mang nó ra ngoài rèn luyện, dù sao sống bên cạnh ta, mọi chuyện không lo.” Nàng hồi tưởng chuyện cũ, lại thấp giọng nói, “Ta năm đó, chính là quá mức kiêu ngạo...”

Giang Tái Sơ cúi đầu cười, nhận lời nói: “Chuyện này ta đồng ý với nàng.” Dừng một chút, hần lại nói, “Hàn Duy Tang, lúc này trưng binh, không phải giống như nàng suy nghĩ.”

“Ý gì?”

“Lần này trưng binh, chỉ có một mình nàng mới có thể làm được.” Hần giữ ý cười, “Bởi vì ta muốn mời, không phải là binh lính bình thường.”

Hàn Duy Tang có chút tò mò: “Vậy chàng muốn trưng người nào?”

Hần kể cặn kẽ chuyện Thiết Phù Đồ với nàng, cùng với cục diện quần bách trước mắt mà quân Tấn gặp phải.

“Trong quân của ta thiếu mã tặc Xuyên Tây.” Giang Tái Sơ gằn từng chữ, “Hàn Duy Tang, nàng có thể giúp ta không?”

“Bọn họ thật sự có thể kiềm chế Thiết Phù Đồ sao?” Hàn Duy Tang do dự hỏi, nghe qua đó là một đội trọng kỵ binh vô cùng đáng sợ.

“Mặc dù ta không nắm chắc mười phần, nhưng nghĩ đến chuyện ba năm trước những người đó có thể chém ta trọng thương như vậy, nàng còn không tin bọn họ sao?” Ánh mắt hàm chứa ý cười bồn chồn, cố ý làm trò với nàng.

Hai má nàng có chút ửng đỏ, nàng nghiêm túc suy nghĩ một hồi mới nói: “Ta hiểu rồi, vậy ngày mai chúng ta liền khởi hành đi?”

“Nàng nói cho ta biết làm thế nào để tìm được bọn họ, ta đi là được rồi.”
Giang Tái Sơ lắc lắc đầu, “Thân thể của nàng không nên đi xa.”

“Chỉ sợ chàng đường đường mang danh hiệu Đại Tư Mã, Ninh Vương, bọn họ sẽ không gặp chàng.” Hàn Duy Tang thản nhiên cười cười, “Huống chi nơi này cách chỗ tụ tập của bọn họ cũng không xa lắm, hai ba ngày là có thể tới.”

Hắn rốt cuộc vẫn lo lắng: “Ngày mai hỏi qua Lệ tiên sinh rồi nói sau.”

Nói đến tận đêm khuya, Vị Hi bước vào nhắc nhở nói: “Cô nương, nên ngủ thôi, bằng không lão tiên sinh lại càu nhàu.”

“Được.” Nàng đứng dậy, lại hỏi, “Những thị vệ đi theo chàng đã sắp xếp chỗ ở chưa?”

Ánh mắt sáng rỡ của Giang Tái Sơ lộ ý cười nhạt :”Sắp xếp rồi. Còn ta thì sao? Ta ngủ ở chỗ nào?”

Đuổi Vị Hi đi, Giang Tái Sơ rốt cuộc vẫn đi theo Hàn Duy Tang đến cửa phòng, đưa tay muốn đẩy cửa đi vào, nàng lại do dự một lát, thấp giọng nói: “Nơi này phòng ở rất nhiều, ta đã cho người dọn xong một gian phòng cách vách.”

Tay hắn vẫn còn đặt ở trên cửa, ý cười trên mặt cứng lại, cuối cùng hắn vẫn không nói gì, chỉ là có chút mất mát thu tay lại, rầu rĩ nói: “Vậy nàng nghỉ ngơi sớm đi.”

Hàn Duy Tang cố ý không để tâm nhưng không đành lòng, đang muốn đưa tay khép cửa lại, bỗng nhiên một đôi tay luồn vào, kẹp ở cửa, giọng nói hắn trầm thấp, dường như còn mang theo chút khẩn cầu: “Duy Tang.”

Quả nhiên là da mặt dày thật.

Hàn Duy Tang lại khẽ thở dài, cuối cùng vẫn không đủ lạnh lùng như vậy, kỳ thật ở trước mặt hắn, sự kiên cường gì đó đều thành ngọc lưu ly vỡ nát, chỉ cần hắn hơi cố chấp một chút là có thể dễ dàng đánh nát chẳng?

“Giống như trước vậy, ta chỉ muốn nhìn nàng ngủ.” Hắn lách mình tiến vào, trên mặt che giấu sự đắc ý.

Tắt nến xong, Giang Tái Sơ ngồi ở bên giường, giống như ngày trước mà nắm tay nàng.

“Thời gian ba năm này, có rất nhiều buổi tối, ta đều mơ thấy cảnh tượng như vậy...” Giọng nói trong đêm tối của hắn hết sức dịu dàng, “Đầu nàng gối lên đùi ta, nhưng mỗi lần ta muốn chạm vào mặt nàng, nàng cũng không ở đấy.”

Cả người Hàn Duy Tang hơi giật giật, nửa khuôn mặt chôn trong áo ngủ, nàng thản nhiên nói: “Nhưng bên gối chàng không phải không có người.”

Bầu không khí trở nên quỷ dị, gần như còn có chút lúng túng.

Giọng hắn thật lâu sau mới vang lên, có chút mất tự nhiên: “Ừ.”

Hàn Duy Tang trở mình, chần bồng nhiên bị xốc lên, lạnh lạnh, có gió thổi vào, nam nhân kia lập tức nằm xuống, thuận thế ôm nàng lại.

Hàn Duy Tang né tránh: “Chàng muốn làm gì?”

“Không có gì, chỉ là bồng nhiên nghĩ tới, dù sao cũng là vô sỉ, không ngại tiến thêm một ít.” Hắn dùng một loại ngữ khí nửa là nghiêm túc, nửa là giận dữ.

Hàn Duy Tang im lặng cười một tiếng, nàng cũng không phải cố ý nhắc tới sủng cơ này của hắn, trên thực tế, Bạc Cơ làm những chuyện kia với nàng,

nàng cũng vẫn chưa để ở trong lòng, vì thế thuận tiện hỏi một câu: “Nay Bạc Cơ ở đâu?”

“Đem về phía nam rồi.”

Hàn Duy Tang vươn tay, nhẹ nhàng đặt trên ngực hăn, khẽ thì thào: “Giang Tái Sơ, chàng tin không? Kỳ thật... ta rất hâm mộ nàng ta.”

Lòng bàn tay của nàng rõ ràng không mang theo độ ẩm, lại khiêu khích nhiệt độ người hăn nóng hổi.

“Trong mắt nàng ta chỉ có một mình chàng, cho nên nguyện ý vì chàng làm bất cứ chuyện gì.” Giọng nói Hàn Duy Tang mang theo buồn bã, “Chàng không biết, ta rất hâm mộ nàng ta...”

Giang Tái Sơ chậm rãi dựa sát vào, nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng.

“Ta cũng muốn giống nàng ta vậy, thích một người, sẽ bất chấp mà đối xử tốt với người ấy, cho dù có nữ nhân khác thêm muốn hăn, có thể không cần phải giả vờ hào phóng, muốn ăm ỉ thì ăm ỉ, muốn náo loạn thì náo loạn.” Giọng nói Hàn Duy Tang dần dần trở nên ghen ngào, “Nhưng ta thích một người, lại gạt hăn, lợi dụng hăn...”

Môi mỏng của hăn dán trên trán nàng, hai hàng lông mày thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại, rõ ràng muốn an ủi nàng, lại không biết nói gì, chỉ có thể chậm rãi cúi đầu, hôn lên môi nàng, chóp mũi cọ vào nhau, lại chậm rãi thâm nhập vào trong miệng nàng, càng lúc càng sâu và dầy dụa.

Nàng không kháng cự như trước đây, hai tay vòng lên cổ hăn, có lẽ là vì khó có thể thừa nhận nhu tình mật ý như vậy, ánh mắt cũng trở nên mờ mịt.

Không biết hôn bao lâu, Giang Tái Sơ giữ tay sau gáy nàng, chống người dậy, nhẹ nhàng phủ lên thân thể nàng, môi mỏng từ trên môi nàng từ từ đi xuống, tới chiếc cằm nhọn, lại dần xuống xương quai xanh.

Thân thể của nàng rớt cuộc cũng cứng ngắc, nàng theo bản năng đưa tay đẩy hẳn ra, hẳn vừa ngẩng đầu một cái lại đối diện với đôi người trong suốt như suốt kia, bỗng nhiên thấy được vài phần sợ hãi.

Một lần ở trên ngựa kia, hẳn vốn là bởi vì nàng muốn chạy trốn mà giận dữ, lại thêm nàng kiên quyết phó mặc sống chết, thật sự làm hẳn nhất thời trở tay không kịp, vì thế cố ý làm nhục nàng, khiến nàng không dám rời khỏi mình.

Sau này lúc nào hẳn cũng nghĩ tới, bản thân mình đêm ấy thật sự là điên rồi.

Kéo nàng tới trước người, rõ ràng hẳn nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng sợ hãi của nàng, nhưng vẫn bị kích động đến tột đỉnh.

Khi đó tất cả những gì còn lại của nàng chỉ là vài phần kiêu ngạo, nhưng hẳn không hề thương tiếc mà làm tổn thương tự tôn của nàng.

Giang Tái Sơ dừng động tác, lại nằm ngủ bên cạnh nàng, ôm nàng vào trong ngực, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Hàn Duy Tang cố gắng thả lỏng hơi thở, cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ, chỉ nghiêng đầu nhắm hai mắt lại.

Hôm sau lúc tỉnh lại, Giang Tái Sơ đã không còn ở bên gối.

Thời giờ còn sớm, bên ngoài mưa thu rả rích. Hàn Duy Tang rửa mặt qua loa, mới vừa bước vào tiền viện đã nhìn thấy hai thân ảnh một lớn một nhỏ, đang khoa tay múa chân luyện kiếm trong làn mưa nhỏ.

Hàn Duy Tang bước nhẹ, lách mình nấp sau cột ở hành lang, không muốn quấy rầy bọn họ, cũng chỉ lẳng lặng nhìn.

Giang Tái Sơ đã thay một thân trường bào màu xanh đậm, đang ngồi chồm hổm, kiên nhẫn sửa tư thế đâm kiếm của A Trang.

Không biết hai người đâm mưa bao lâu, trong lúc múa kiếm lại hăng hái tràn trề, không có ý muốn dừng lại.

Vị Hi lặng lẽ khoác thêm áo cho Hàn Duy Tang, cười nói: “Em đã khuyên tiểu công tử đừng luyện kiếm trong mưa, thế mà cậu ấy không chịu nghe.”

“Không sao, cứ để cho nó luyện đi.” Hàn Duy Tang thản nhiên nói, “Là một cậu con trai, dù sao cũng nên chịu khổ chút.”

Giang Tái Sơ nhắc khuỷu tay của A Trang lên, gật đầu nói: “Giữ chừng một nén nhang, hôm nay luyện gần được rồi.”

A Trang rất hiểu chuyện, cứ giữ nguyên tư thế.

Giang Tái Sơ quay về phía Hàn Duy Tang, lại cười nói: “Ở đây gió lớn, ta với nàng đi vào trước.”

Hai người tắm rửa ăn sáng xong thì A Trang mới chạy vào, mặt đầy nước, cũng không biết là mưa hay mồ hôi, miệng lại kêu la: “Thúc thúc, con luyện xong rồi!”

“Vị Hi, dẫn nó đi thay y phục đi, cẩn thận kéo cảm lạnh.” Hàn Duy Tang sờ sờ đầu nó, khen một câu, “Hôm nay luyện rất khá.”

“Con còn muốn luyện một lát nữa.” Cậu bé nhìn chăm chăm Giang Tái Sơ, nghiêm túc nói, “Thúc thúc, thúc mau dạy hết bộ kiếm pháp cho con đi! Nếu mấy ngày này không dạy xong, sau này lại không thấy nữa.”

“Hàn Đông Lan, phải nhớ việc luyện võ không thể nóng vội.” Giang Tái Sơ lại cười nói, “Thúc thúc đồng ý với con, sau này lúc nào cũng sẽ hướng dẫn cho con, như vậy được chứ?”

“Không thể nhanh chóng học hết bộ kiếm pháp kia sao?” A Trang có chút ảo não, “Nhưng con muốn học nhanh một chút, như vậy... con có thể bảo vệ cô cô.”

Đáy lòng Hàn Duy Tang bị một câu đơn giản của đứa trẻ này đánh trúng, nàng suýt nữa rơi lệ, lại sợ nó nghĩ nhiều, kéo nó lại bên người, dịu dàng hỏi: “A Trang, con còn bao lâu mới tới nhuộc quán (3)?”

(3) nhuộc quán: thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhuộc quán

A Trang thầm đếm năm, rất là rối rắm, không khỏi lớn tiếng nói: “Ninh Vương thúc thúc đã sớm rèn luyện trên chiến trường, khi đó thúc ấy cũng chưa đến nhuộc quán mà?”

“Nhưng cho dù là lấy tuổi của Ninh Vương thúc thúc mà so, con còn kém mấy năm mà.” Hàn Duy Tang nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc rũ xuống của nó, “Trong mấy năm này, cô cô sẽ ở bên cạnh con chăm sóc con thật tốt, đợi đến khi con trưởng thành, khi đó con sẽ chăm sóc cô cô, được không?”

Dù sao vẫn là một đứa trẻ, A Trang vô cùng phấn khởi đồng ý, lại theo Vị Hi đi thay quần áo. Hàn Duy Tang nhìn bóng lưng của nó, trong lòng khẽ thở dài, lại lừa gạt nó... Đã biết thân mình còn có thể chống đỡ được tới khi nào đâu? Có thể chăm sóc nó được bao lâu đâu?

Phục hồi tinh thần lại, nàng mới ý thức được Giang Tái Sơ vẫn nhìn mình, thu hết mỗi một nét mặt của nàng vào trong đáy mắt. Hàn Duy Tang vội vàng thu lại suy nghĩ: “Ta đã hỏi qua Lệ tiên sinh, ông ấy nói rời đi hai ba ngày cũng không sao, lát nữa chúng ta đi ngay đi?”

Giang Tái Sơ vẫn lo lắng: “Cơ thể của nàng có thể cưỡi ngựa không?”

Bàn bạc cả buổi trời mới mang theo mấy viên thuốc Lệ tiên sinh chế tạo. Hai người vội vã dùng bữa trưa xong liền xuất phát. Hàn Duy Tang và Giang Tái Sơ ngồi chung một con ngựa, hắn lấy một chiếc áo khoác dài

không thấm nước phủ lên người nàng, gần như chỉ lộ ra đôi mắt, ôm nàng thật chặt trước ngực rồi mới giục ngựa chạy đi.

Giang Tái Sơ khi đi mang theo hơn hai mươi người, toàn bộ không theo cùng, chỉ chọn bốn người đi theo.

Mặc dù mưa phùn rả rích kéo dài liên tục, Hàn Duy Tang núp trong áo khoác nhưng thật ra không nhận ra gì cả, chỉ là cưỡi ngựa so với xe ngựa có chút xóc nảy. Giang Tái Sơ không dám đi quá nhanh, trên đường còn dừng lại nghỉ ngơi, đường đi không xa, khi đêm đến thì một nhóm năm người mới vào một trấn nhỏ tên là “Thập Nhai”.

Bên ngoài trấn nhỏ là một mảng rừng trúc lớn, sau cơn mưa phùn lộ ra màu xanh nhạt vui tai vui mắt. Tầng tầng lớp lớp như sóng lớn tràn ra. Hàn Duy Tang đẩy cánh tay của Giang Tái Sơ ra, ý bảo hãy dừng lại bên đường.

Phía sau hẳn ướt một mảng lớn, mà hẳn lại cẩn thận thay Hàn Duy Tang kéo mũ trùm đầu xuống, lại sờ hai má nàng, cũng không cảm thấy lạnh buốt mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong làn mưa bụi, một người đàn ông trung niên mặc áo khoác dài xám bước nhanh về phía họ.

Hàn Duy Tang nghênh đón, người nọ mặt không chút thay đổi thi lễ với nàng rồi xoay người đi sâu vào trong ngõ.

“Đi thôi.” Hàn Duy Tang nói nhỏ, “Thủ lĩnh bọn họ tên là Cố Phi, gọi một tiếng Cố đại ca là được.”

Ngõ nhỏ kéo dài vô cùng, đông uồn tây lượn, đi chừng một nén nhang thì mới dừng lại trước cửa một toà đại viện.

Đứng ở ngoài cửa là một người đàn ông trung niên vóc dáng khá lùn, gương mặt có chút đen đúa, dung mạo lại vô cùng bình thường. Hẳn đang

đứng đó không chớp mắt, Hàn Duy Tang tiến lên từng bước, cười nói: “Cố đại ca, lâu rồi không gặp.”

Cố Phi vội vàng hành lễ, cười nói: “Quận chúa.”

Đợi đến lúc thẳng người lên, hắn mới thấy Giang Tái Sơ ở phía sau Hàn Duy Tang, sắc mặt Cố Phi có chút phức tạp, lạnh lùng nói: “Đây không phải Ninh Vương điện hạ sao?”

Giang Tái Sơ cũng không nghĩ là hắn có thể nhận ra mình, chỉ cho là trước đó Hàn Duy Tang đã cho người báo tin, cười nói: “Cố đại ca.”

Cố Phi quái gở nhìn hắn vài lần, lạnh lùng hừ một tiếng: “Năm đó Ninh Vương điện hạ có tiếng lột da đất Thục, quả thật rất vang dội.”

Hắn bất kính với Giang Tái Sơ như vậy, bốn gã thị vệ có vẻ rất giận dữ, Giang Tái Sơ lại khẽ lắc đầu với bọn họ, ý bảo đừng gây chuyện.

Hàn Duy Tang chỉ coi như không nghe thấy, Cố Phi đưa tay ra mời: “Bên trong có trà nóng, mời Quận chúa.”

Bên trong nhà quả nhiên đã chuẩn bị trà, lại chỉ có một chén đặt ở trên đĩa. Hàn Duy Tang cũng không ra vẻ không vui, lập tức ngồi xuống, cầm chun trà lên cười nói: “Thời tiết hiện giờ đột nhiên lạnh quá.”

Nàng quay đầu liếc nhìn Giang Tái Sơ một cái, lại quay sang nói với Cố Phi: “Ninh Vương một đường đưa ta tới đây, cả người đều bị ướt, Cố đại ca có thể cho chàng thay một bộ y phục không?”

Giang Tái Sơ nhìn Hàn Duy Tang, chấp tay nói: “Làm phiền Cố đại ca.”

Đợi Giang Tái Sơ rời đi, nội đường chỉ còn lại hai người, Hàn Duy Tang nhấp một hớp trà nóng, thuận miệng đi thẳng vào vấn đề: “Cố đại ca, một chuyến này đến đây thật là có chuyện muốn nhờ.”

Cố Phi sờ sờ mũi, cười sang sảng: “Quận chúa đã mở miệng chuyện thì Cố mỗ không thể chối từ.” Trước khi nàng mở miệng, hắc lại bổ sung, “Chỉ là Quận chúa cũng biết quy củ của ta, chuyện người Tấn là không giúp.”

Hàn Duy Tang thông thả bỏ chén trà xuống, thản nhiên nói: “Cố đại ca cố ý nhắc nhở ta như vậy, là cảm thấy ta sẽ làm một số chuyện có lỗi với thân phận của mình hay sao?”

Cố Phi giật mình, vội đáp: “Ta không phải có ý này.”

Bầu không khí dần dần yên lặng, làm như có một lực kéo vô hình vắt ngang giữa hai người.

Hàn Duy Tang đặt mười ngón tay lên đầu gối, nhẹ giọng nói: “Chuyến này đến đây là vì Ninh Vương, nhưng cũng không hẳn như vậy.”

Cố Phi chẳng ừ hử gì cả.

“Hung Nô tiến vào, Trung Nguyên đại loạn, đại ca nhất định rõ hơn cả ta.”

“Người Tấn bọn chúng cũng có một ngày này.” Cố Phi lộ một tia cười lạnh, ánh mắt vô cùng dữ tợn.

“Ta chính là muốn xin Cố đại ca có thể xuất quan, trợ giúp Ninh Vương chống lại Hung Nô.”

Cố Phi dùng một loại thần sắc không thể tin được nhìn Hàn Duy Tang, thật lâu sau hắc mới cười nói: “Quận chúa nói đùa.” Dừng một chút, hắc lại không chút khách khí nói, “Quận chúa đã quên thảm kịch năm đó cầu Hoàng đế ép buộc dân Thục xuất chinh, ba vạn con em đều chôn xương ở quan ngoại sao? Quận chúa đã quên đại hạn đất Thục, thuế suất triều đình năm lấy một cũng không đổi, các nơi bán con, đạo tặc nổi lên bốn phía sao? Nếu ta nhớ không lầm, Chuyến vận sứ ngay lúc đó là vị Ninh Vương này đi?”

Mưa ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn.

“Ta đều nhớ rõ, thậm chí nhớ rõ hơn so với đại ca nhiều.” Hàn Duy Tang rót cuộc cũng mở miệng, giọng nói rõ ràng mà kiên định, “Huynh trưởng của ta chết trận ở quan ngoại, phụ thân ta và đại tẩu bởi vậy mà chết bệnh, ta lại phải gả cho Hoàng đế... Trên đời này, không ai nhớ rõ những thâm cừu đại hận này bằng ta.”

Cố Phi hơn ba năm nay không gặp nàng, khi đó vội vàng gặp qua một lần, trong ấn tượng là cô gái vô cùng xinh đẹp nhưng lại có nét ngây thơ, nhưng hôm nay nhìn lại, dung nhan của nàng vẫn như trước, chỉ là trong ánh mắt có sự tang thương và trầm tĩnh khi trải qua thế sự.

Trong lòng hần khê động, thấp giọng nói: “Đúng vậy.”

“Ta nhớ rõ phụ thân từng nói, Cố đại ca năm đó là vì mẫu thân trong nhà bệnh nặng, lại không có khả năng chữa trị mới làm mã tặc. Tình cảnh vô cùng đáng thương, nhưng thật đáng tiếc, lúc đó ông ấy đã cố hết sức cứu các người. Sau Tiêu tướng quân lại tìm được đại ca, Cố đại ca và các huynh đệ đáp ứng lời dặn dò của hần, không ngại bắt cóc ta từ đoàn xe nhập kinh, thương vong rất nặng. Chuyện này Hàn Duy Tang đều nhớ rõ trong lòng.”

Cố Phi nghe nàng nhắc tới chuyện uy hiếp đoàn tiền hôn, trong lòng biết có gì khác thường, chỉ là hần năm đó cũng không biết nội tình thế nào, hoàn toàn xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Tiêu Nhượng mới đáp ứng.

Lúc này hần liền nhịn không được mà hỏi: “Quận chúa, ta trước sau không rõ nguyên nhân chuyện năm đó.”

Hàn Duy Tang cười thê lương một tiếng, cũng không kiêng dè, đem ngọn nguồn nói ra hết.

Nàng bình dị, cũng không cố ý chuyển hướng, trong lúc rung động lòng người lại khiến lưng Cố Phi đổ mồ hôi lạnh.

“... Ta nghỉ ngơi lấy lại sức ba năm ở đất Thục, một nửa công lao là nhờ Cổ đại ca và các huynh đệ quên mình phục vụ mà có được, Duy Tang rất biết ơn mọi người.”

Cổ Phi nhìn này cô gái trẻ nũng nịu này, trong lòng càng thêm tôn kính: “Vậy... vậy Ninh Vương thù sâu oán nặng như thế, hắn nay...”

Hàn Duy Tang chưa xót: “Ta thật biết ơn chàng, cho đến bây giờ vẫn bao dung ta như vậy, nhưng mà Cổ đại ca, ta hôm nay đến cầu xin đại ca, đều không phải là vì chàng.”

“Nay chàng là thống soái của Trung Nguyên chống lại Hung Nô. Nhưng mặc dù không phải chàng, là Nguyên Hạo Hành, hay là người khác, ta cũng sẽ đến cầu đại ca như vậy.”

“Nếu Hung Nô thật sự tiêu diệt được Đại Tấn, bước tiếp theo, tất nhiên là thôn tính cả Xuyên Thục của chúng ta. Cổ đại ca cho rằng với binh lực của Xuyên Thục có thể chống lại thiết kỵ của bọn chúng hay sao?”

Cổ Phi cân nhắc một lát, lắc đầu nói: “Quả thật không thể.”

“Người Tấn thực chất bên trong rất tham lam, nhưng cũng coi trọng chuyện giả vờ lễ nghĩa liêm sỉ, chỉ là muốn bóc lột chúng ta cũng phải làm ra bộ dáng nhã nhặn, nhưng nếu thay bằng Hung Nô thì sao?” Hàn Duy Tang thấp giọng nói, “Bọn chúng đốt giết cướp bóc không hề cố kỵ, Cổ đại ca, chúng ta vất vả lắm mới gắng gượng sống bình thản trong ba năm nay, nhưng rất nhanh sẽ bị huỷ hoại trong chốc lát.”

Bị lời này làm cho bưng tỉnh, Cổ Phi nghĩ đến cảnh tương lai như vậy lại càng cảm thấy đáng sợ.

“Huống chi, lúc này chúng ta lựa chọn giúp Tấn triều, còn có thể đưa ra điều kiện: Sau này bình định được Trung Nguyên rồi, bọn họ nhất định phải

tuân theo ước định, phổ biến bố trí học đường, giảm bớt thuế má, nếu không sẽ hống hách lộng hành như ngày xưa.”

“Nhưng mà... có thể tin được người Tấn sao?”

Hàn Duy Tang mỉm cười: “Ta tin Giang Tái Sơ, cũng xin Cố đại ca có thể tin ta.”

Ngón tay Cố Phi khẽ gõ trên mặt bàn, thật lâu sau, rốt cuộc hần cũng ngẩng đầu lên, kiên quyết nói: “Như vậy, Cố mỗ nguyện ý nghe theo quân chủ.”

Hàn Duy Tang cũng trịnh trọng đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Trận này gian nan, Duy Tang cảm ơn chư vị trước.”

Lúc đó, Giang Tái Sơ đã thay y phục xong, chậm rãi đi vào đại sảnh.

Khi Cố Phi nhìn lại hần, cũng không bài xích như lúc đầu nữa, chỉ chấp tay, sai người bưng trà lên.

“Chén trà này uống cũng không dễ.” Giang Tái Sơ hứng thú nói, “Chuyến này tới đây, không biết Quận chúa đã nói chuyện muốn cầu xin cho Cố đại ca chưa?”

Hần nhìn thấy nụ cười của Hàn Duy Tang như trút được gánh nặng, trong lòng biết việc này đã thành, cũng không hề lo lắng.

“Cố mỗ đáp ứng rồi.” Cố Phi lập tức nói, “Không biết điện hạ cần bao nhiêu người?”

Giang Tái Sơ vươn tay, ra dấu một chút.

“Năm ngàn...” Cố Phi nhắm thầm, “Quận chúa và điện hạ có chỗ không biết, ba năm trước đây mã tặc Xuyên Tây khắp nơi, sau khi Hoàng đế chết, thuế má bên này thật ra giảm rất nhiều, các huynh đệ thấy trông trọt cũng có thể sống sót, đều rửa tay gác kiếm, ta bên này tổ chức một nhóm tiêu cực

(4), giữ lại mấy người tinh thông võ thuật, ước chừng là mấy trăm người, ngoài ra... phải trừ bị và gom góp lần nữa.”

(4) tiêu cục: một tổ chức chuyên bảo vệ tiền của và an toàn cho con người

“Bao lâu mới có thể xoay sở đủ?”

“Tối thiểu cũng phải ba tới năm ngày.”

“Như vậy xin Cố đại ca lập tức chiêu mộ các huynh đệ trượng nghĩa lần này, cùng quân Tấn ta sóng vai kháng địch, bốn vương tuyệt đối không bạc đãi các vị, tương lai bình định được phản loạn sẽ đền ơn mỗi vị...”

Cố Phi lạnh lùng ngắt lời Giang Tái Sơ: “Ninh Vương điện hạ, huynh đệ chúng ta lần này đồng ý giúp người, đều không phải là mong Tấn triều các người có thể hậu tạ vàng bạc.”

Hán tử dung mạo xấu xí này thẳng lưng, gằn từng chữ: “Người vì bách tính dân Tấn của người, ta cũng là vì gia quyến của các cụ già ở đất Xuyên, chết trên chiến trường cũng không hối hận, nếu người dùng vàng bạc để bù đắp chính là xem thường chúng ta!”

Sự tôn kính trong lòng Giang Tái Sơ tự nhiên dâng lên, hần trịnh trọng đứng dậy, khom người nói: “Là bốn vương lỡ lời.”

Cố Phi liếc hắt một cái, hừ lạnh một tiếng: “Ta cho người ta truyền tin đây. Hai vị trước tiên ở quý phủ thêm ba ngày, trong vòng ba ngày, ta sẽ mang năm ngàn nhân mã đi theo người.”

Bôn ba đường dài đến tận đây, Hàn Duy Tang lúc này vô cùng buồn ngủ, Cố Phi cho người thu dọn phòng, Giang Tái Sơ đỡ nàng đi nghỉ.

Ngoài hành lang tiếng mưa rơi rả rích, thỉnh thoảng có gió lùa mưa vào, Giang Tái Sơ đưa tay giữ lấy bả vai gầy yếu của nàng, cười nói: “Những gì

nàng nói với Cố Phi, ta đều nghe được.”

Bước chân nàng khựng lại: “Nghe được câu nào?”

Rất nhiều câu, gần như đều nghe được. Nhưng hần chỉ nhớ rõ ràng câu này: “Ta tin Giang Tái Sơ, cũng xin Cố đại ca tin ta.”

Khoé miệng của hần càng lộ ra ý cười, hần cũng không nói gì mà chỉ thản nhiên nhìn nàng, vươn tay ra phủ lấy bàn tay của nàng.

“Ta cũng không có nói ba hoa với hần.” Hàn Duy Tang thật sự rất nghiêm túc, “Phổ biến bố trí học đường, giảm thuế xuống, không phải người tới đây quản chính sự điều võ dương oai... Việc này, chàng đồng ý với ta, tương lai nhất định phải làm được.” Dừng một chút, nàng vẫn lo lắng. “Viết giấy làm bằng chứng.”

Hần giơ tay nàng lên đặt ở bên môi, nhẹ nhàng hôn một cái: “Dù nàng không nói ta vẫn sẽ làm.”

Nàng yên lòng, nụ cười cũng trở nên sáng rỡ.

Giang Tái Sơ nhìn nàng nằm xuống xong rồi mới cúi người hôn lên thái dương của nàng, thấp giọng nói: “Ta còn phải bàn bạc với Cố Phi chút chuyện, nàng cứ ngủ trước đi.”

Nàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Giang Tái Sơ chờ hơi thở của nàng đều đặn rồi mới rời đi, ra phòng trước tìm Cố Phi.

Lệnh chiêu mộ đã phát ra, Cố Phi hơi có chút nghi ngờ, “Ta tuy là người lỗ mãng nhưng cũng biết kỵ binh Trung Nguyên có Thần Sách quân, Hồ Báo Ky, Quan Ninh quân của điện hạ dẫn đầu, nay điện hạ không dùng binh

đoàn của mình mà trông cậy vào nhóm cường đạo bọn ta có thể thắng địch sao?”

Giang Tái Sơ rõ ràng hiểu được ý giễu cợt của hắn, nhưng cũng không tức giận, chỉ lạnh nhạt nói: “Đây chính là chuyện Giang mỗ muốn thảo luận với Cố đại ca.”

Hắn nói sơ lược về chuyện Thiết Phù Đồ, trên mặt Cố Phi hiện lên thần sắc khó có thể tin được: “Thực sự có đội kỵ binh đáng sợ như vậy?”

“Nói ra cũng không sợ Cố đại ca chê cười, Quan Ninh quân dưới trướng ta và Thiết Phù Đồ giao chiến hai lần, đều đại bại trở về. Tuy ta có cách phá giải, nhưng trong tay lại không có người dùng được, mới nghĩ tới các người.”

“Bọn ta?”

“Lực đánh vào của Thiết Phù Đồ tuy lớn nhưng hành động lại chậm chạp, ta đang tìm một nhóm khinh kỵ binh có thể mang nặng mà thuật cưỡi ngựa lại cực kỳ cao, có thể dùng thời gian ngắn nhất phá được trận pháp của bọn chúng.” Giang Tái Sơ bình tĩnh nhìn Cố Phi.

“Trên đời này, nếu nói có áo giáp nhẹ nhất, cưỡi ngựa lại thuần thực, thật sự chỉ có các người.”

Nói xong, Giang Tái Sơ ra hiệu cho Cố Phi tới gần, tay chấm vào nước trà, vừa vẽ trên mặt bàn vừa nói.

Cố Phi khi thì trầm tư, khi thì gật đầu nói phải, sau khi nghe xong thì đứng dậy nói: “Miệng nói vô dụng, điện hạ, chúng ta đi luyện thử ngựa một lần xem?”

Hai người đi luyện ngựa mãi đến đêm khuya mới trở về.

Hàn Duy Tang thấy hấn cả thân đầy bùn trở lại, hoảng sợ nói: “Chàng đã làm gì vậy? Cố đại ca tìm chàng đánh nhau sao?”

Giang Tái Sơ cũng không thềm để ý, lơ đãng hỏi: “Nàng đã từng cứu Cổ phi?”

Hàn Duy Tang suy nghĩ một chút, khẽ cười nói: “Vẫn là không thể gạt được chàng.”

“Năm ấy triều đình hạ lệnh cho cha ta diệt trừ mã tặc đất Thục, cha ta tất nhiên không dám cãi, quan binh khi đó bắt được rất nhiều cường đạo. Nhưng cha ta cũng biết những người này là nông dân không thể sống nổi, thêm nữa bọn họ chỉ ăn trộm với đánh cướp chứ không giết người. Cho nên... cuối cùng cũng không có giết những người đó, chỉ là lưu đầy ở nơi xa.”

“Đó là trước khi chàng tới Cẩm Châu, khi đó vì ngăn chặn Chu Cảnh Hoa tố cáo mà cha ta đưa rất nhiều tiền của cho hấn... Sau lại có người bên ngoài nghe đồn bậy bạ, không biết như thế nào mà ta cứu được bọn họ.” Hàn Duy Tang mím môi cười nói, “Bọn họ tuy là cường đạo nhưng rất cảm động và biết ơn cha ta. Quả nhiên, đã nhiều năm không làm mã tặc nữa, đất Thục cũng thanh tĩnh rất nhiều. Sau triều đình lại tăng thuế. Dân chúng lầm than, bọn họ lại nổi dậy, lúc ấy Tiêu tướng quân mới mời bọn họ ra, gây rối đoàn xe của ta và chàng nhập kinh.”

“Thì ra là thế.” Giang Tái Sơ gật đầu nói, “Cổ Phi tuy lỗ mãng nhưng thật ra rất cương trực.”

“Chàng cảm thấy bọn họ có thể phá được Thiết Phù Đồ sao?”

“Mười phần thì chắc được năm sáu phần.” Giang Tái Sơ nói băng quơ, “Chớ có nghĩ nhiều, nàng đi ngủ sớm đi.”

Hôm sau, trên trấn nhỏ quả nhiên có tiếng xôn xao của người và ngựa, những người đồng hương khắp nơi dắt ngựa tới, không mặc giáp mây, lần lượt chạy đến.

Nam tử Xuyên Thục vóc dáng không cao, nhìn qua thì đen gầy, nhưng lại không mất vẻ tinh anh, cứ hai ba người cùng quê chào hỏi nhau, kết giao rồi đến chỗ Cổ Phi.

Từng binh sĩ được chiêu mộ đều do Cổ Phi tuyển chọn. Hàn Duy Tang nhìn từng gương mặt mộc mạc, không có gì lạ. Rõ ràng còn mang dáng dấp nông phu, thật khó có thể tưởng tượng được bọn họ cũng từng giơ đại đao, làm mã tặc.

Bên cạnh có một người đàn ông dắt ngựa đi về phía trước, trong lúc lơ đãng đụng vào Hàn Duy Tang, vội vàng nói “Xin lỗi”.

Hàn Duy Tang lại cảm thấy hẵn có chút quen mắt, lên tiếng gọi hẵn lại: “Người.. người không phải là...”

Nam tử trung niên kia đành phải dừng bước lại, lúng ta lúng túng cười nói: “Tiểu thư còn nhớ ta?”

Da vàng, người gầy nhom, trên cằm có mấy sợi râu thưa thớt, ngay cả Giang Tái Sơ cũng nhận ra, đó là tiểu tặc trộm túi tiền của hẵn khi còn ở Cẩm Châu.

“Ta, ta không phải đến trộm đồ.” Người nọ lắp bắp nói, “Ta đi đánh giặc.”

“Người?” Hàn Duy Tang có chút giật mình. “Người đã từng làm... mã tặc sao?”

“Trước đây đã làm, sau mọi người đều về nhà trồng trọt. Ta cũng phải nuôi vợ con, đành bỏ cái tật trộm cắp cướp giết kia.” Người nọ vò tóc, “Ngày hôm qua có người đến thôn nói là người Tấn đánh không lại Hung Nô, mặc

dù ta không thích bọn họ, cũng không thể nhìn đám mọi rợ này đánh tới nhà mình!”

“Già trẻ trong nhà người đâu?”

“Đều đi để dành lương thực rồi, đủ cho bọn họ ăn từ nửa năm đến một năm.” Người nọ cười cười, cũng không còn vẻ láu cá ngày trước, “Chuyện ngày đó thật không phải, cũng đa tạ vị công tử này đã không đưa ta đến chỗ quan.”

“Người lần này ra chiến trường, không sợ chết sao?” Giang Tái Sơ bỗng nhiên lẳng lẳng hỏi.

Người nọ lau mặt, cúi đầu suy nghĩ sau một lúc lâu mới nói: “Tối hôm qua các huynh đệ đến chiêu mộ binh sĩ có nói qua đạo lý này, ta đều hiểu rõ. Nếu trận này chúng ta không đánh, tương lai chính là vợ con chúng ta chịu khổ. Năm đó vì họ, ta mã tặc cũng làm, tiền túi cũng trộm. Trò thập tử nhất sinh nào ta cũng đã làm qua, đánh giặc thì có gì phải sợ!”

Hàn Duy Tang nhìn gương mặt tầm thường của hắn, thậm chí có chút xấu xí. Lời lẽ của hắn không trau chuốt cũng không hoa lệ, thậm chí còn lặp ba lặp bập, nhưng nàng lại cảm thấy hốc mắt nóng lên...

Mấy năm nay, nàng làm hết thảy đều là vì bảo vệ mảnh đất này, cùng những con người bình thường này. Nàng cũng từng cảm thấy quá mức mệt mỏi, khó có thể chống đỡ. Nhưng đến lúc này, nàng thật sự cảm thấy, mọi việc mình làm đều đáng giá.

Xa xa có người gọi: “Trương nhị, ta thay người ký tên!”

Hắn đáp lại một tiếng, sau lại xoay người dắt con ngựa gầy yếu của mình, chắp tay với hai người: “Ta đi trước, tạm biệt hai vị.”

Hàn Duy Tang nhìn bóng lưng gầy yếu của hắn, vô ý thức nắm chặt tay Giang Tái Sơ, nhẹ giọng nói: “Chàng đồng ý với ta... Dẫn bọn họ theo đánh thẳng trận, để cho bọn họ có thể... về nhà.”

Giang Tái Sơ hơi nghiêng đầu, giọng nói trầm thấp: “Mang tất cả bọn họ về, có lẽ ta làm không được. Nhưng mà Duy Tang, ta nhận lời với nàng, chỉ cần ở trên chiến trường ngày nào, ta sẽ ở cùng bọn họ ngày đó, tuyệt đối không vứt bỏ.”

Hàn Duy Tang nắm chặt tay hắn, gương mặt trầm tĩnh của hắn, sức mạnh kiên định ấm áp của hắn cũng đồng thời truyền tới.

Đến ngày thứ ba, trên trấn nhỏ đã tiếp nhận không dưới năm ngàn người.

Trên trấn Thập Nhai có một hang cốc có thể phơi nắng, các tân binh có chỗ thao luyện, Cổ Phi bắt tay vào việc huấn luyện các binh sĩ mới nhập ngũ.

Buổi trưa Giang Tái Sơ vội vàng quay lại, “Buổi chiều ta đưa nàng trở về.”

Hàn Duy Tang giật mình: “Nhanh như vậy?”

Hắn thản nhiên nhìn nàng một cái, lại như không có việc gì mà chuyển dời tầm mắt, chỉ “Ừ” một tiếng.

Cổ Phi rút ra, tự mình đưa họ ra ngoài trấn, lúc sắp chia tay, người đàn ông tướng mạo xấu xí này chấp tay với Hàn Duy Tang, cười lớn tiếng: “Quận chúa, sau này còn gặp lại.”

“Sau này gặp lại.”

Phía sau, Giang Tái Sơ kéo mũ trùm đầu của Hàn Duy Tang xuống, ngựa Ô Kim hí vang một tiếng, chạy thẳng về phía trước. Cách mũ trùm đầu, hắn nhẹ nhàng vuốt ve hai má của nàng, ấm áp mà chuẩn xác, lại chột nghe nàng khẽ hỏi: “Khi nào chàng đi?”

Ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm về phía trước, cũng không muốn trả lời câu hỏi này của nàng, nhưng hắn cũng không thể không nói: “Ngày mai.”

Nàng hơi cuộn lại trong ngực hắn, cũng không có phản ứng gì, chỉ nói: “À.”

Vào đêm khi trở lại trong cốc, Giang Tái Sơ buông dây cương ra, Hàn Duy Tang ở trong lòng đã ngủ say. Hắn cẩn thận ôm nàng xuống ngựa, đi thẳng vào phòng ngủ. Thị vệ đưa thư tới, Giang Tái Sơ mở ra xem, tim đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát, ngay sau đó liền đốt tờ giấy trên ngọn nến. Thấy mảnh giấy đã hoá thành tro tàn, ánh mắt của hắn trông về phía đông xa xa, nói khẽ: “Chuẩn bị một chút, sáng sớm lên đường.”

Hàn Duy Tang mơ mơ màng màng ngủ đến nửa đêm thì tỉnh lại, trong phòng đốt một ngọn đèn, bóng lưng Giang Tái Sơ ngồi thoáng nhìn có chút cô tịch.

Nàng cũng không cố ý muốn quấy rầy hắn, nhưng vừa trở mình một cái, hắn đã phát hiện, đi tới bên giường nói: “Ta đánh thức nàng sao?”

Nàng lắc lắc đầu, sắc mặt Giang Tái Sơ có chút cứng đờ, tuy đã cố ý hạ thấp giọng nói chuyện với nàng, lại mang theo chút khàn khàn.

“Chàng làm sao vậy?” Hàn Duy Tang muốn giữ chặt tay hắn, hắn lại mỉm cười với nàng: “Ta nằm với nàng một lát.”

Sau khi nằm xuống, Hàn Duy Tang mới cảm thấy tương ngủ của hắn không được ngay ngắn cho lắm. Lăn qua lộn lại, tựa như đang cất giấu tâm sự. Nàng vẫn chưa mở miệng hỏi, dán mặt vào lưng hắn, nhất thời không nỡ thiếp đi.

Giang Tái Sơ bỗng nhiên xoay người một cái, môi mỏng cọ vào chiếc cổ mảnh mai ấm áp của nàng, tựa như một đứa trẻ nằm cuộn trong lòng nàng.

“Chàng làm sao rồi?” Cuối cùng nàng cũng ngập ngừng hỏi hân.

Giọng hân có chút nặng nề: “Hoàng đế bệnh nặng.”

Hàn Duy Tang suy nghĩ một hồi mới phản ứng kịp. Đó chẳng qua chỉ là một tiểu Hoàng đế mới hơn ba tuổi. Trong lòng nàng có chút ý nghĩ mơ hồ, nhưng lại không dám nói ra, chỉ có thể trầm mặc.

“Không phải ta làm.” Giang Tái Sơ bỗng nhiên nói, “Chu Cảnh Hoa hạ được.”

Bỗng nhiên bị hân đoán trúng tâm sự, Hàn Duy Tang có chút xấu hổ: “Ta biết không phải chàng làm.”

Hân từ trong lòng nàng ngẩng đầu lên, cười như có như không: “Trong lòng nàng chưa từng nghĩ như vậy?”

Hàn Duy Tang dời ánh mắt đi chỗ khác, không nói gì.

“Lúc ta tìm được nó, Hi Dật cũng đã không thể nói chuyện.” Giang Tái Sơ thở dài, “Lại thêm trên đường khó tránh khỏi gian nan khổ nhọc, lại bị phong hàn, nay bệnh nặng không dậy nổi. Trong thư nói, e rằng sẽ chết yếu.”

“Nó tên là Hi Dật sao?”

Giang Tái Sơ cũng không biết nàng đang miên man suy nghĩ cái gì, thấp giọng nói: “Tên hình như là do mẫu thân đặt.”

Hi Dật Hi Dật (5) là hi vọng đứa trẻ sẽ không bị kiềm chế, sống tự do tự đại sao?

(5) Hi Dật: hi trong hi vọng, đặt có nghĩa là thanh nhàn

Hàn Duy Tang bỗng nhiên nhớ tới mẫu thân của đứa trẻ này, nàng ta là tiểu thư của Nguyên gia, vốn là vị hôn thê của Giang Tái Sơ, cuối cùng lại gả cho Tiên đế... Khi đó nàng cũng từng gặp qua nàng ta một lần trên Hàm Nguyên Điện, là một cô gái dịu dàng xinh đẹp. Bọn họ... đều xem như là xuất thân danh môn đi? Nhưng mà nếu tự mình có thể lựa chọn, vị Thái hậu trẻ tuổi kia có lẽ cũng sẽ nghĩ như mình, thà rằng an phận mà sinh ra trong một nhà bình thường, không phải sống cùng bậc đế vương, cả ngày lo lắng sợ hãi.

“Chàng tính gặt Nguyên Hạo Hành sao?” Hàn Duy Tang hỏi nhỏ.

Giang Tái Sơ nhất thời không trả lời, mấy ngày nay Nguyên Hạo Hành cùng mình chung tay kháng địch, một là vì quốc nạn ập xuống, mà trong tay mình lại nắm giữ sinh tử của Hoàng đế. Nếu một khi tiểu Hoàng đế băng hà, trong tay mình sẽ không còn điểm yếu nào để giữ hân lại.

Hàn Duy Tang lần mò cầm tay hân, nhẹ giọng nói: “Nguyên Hạo Hành bên kia, ta nghĩ nếu Hoàng đế băng hà, ngược lại sẽ là một bước ngoặt với chàng.”

Hân nâng mắt, khóe miệng cong lên tựa như lưỡi đao.

“Phụ hoàng chàng chỉ có hai con trai, nếu huyết mạch của huynh trưởng chàng bị chặt đứt, thiên hạ sẽ trao lại về tay chàng.” Ngữ điệu nàng bình tĩnh, “Nguyên gia từ trước đến giờ trung quân, Nguyên Hạo Hành ngoại trừ trung thành với chàng thì còn có thể phụ tá ai?”

Dưới ánh đèn chập chờn, giọng nói của nàng rất nhẹ, lại cực kỳ rõ ràng. Từng tiếng khắc sâu vào trong lòng hân, tàn khốc, lại mang theo mùi máu tanh phân tán.

Hân biết những lời nàng nói là thật, nhưng hân chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại: “Duy Tang, ba năm nay, ta luôn luôn nghĩ rằng... Nếu trên Hàm Nguyên Điện ta không đâm hân một kiếm, thì cũng sẽ có một ngày ta và hân bất

hoà, hoặc là hấn ban chết cho ta, hoặc là ta phản lại triều đình, bức hấn vào chỗ chết.” Giọng nói của hấn có chút hoảng hốt, nhưng hấn lại cười cười, “Nàng xem, ta nghĩ như vậy, kỳ thật chẳng qua là vì trong lòng bất an mà ích kỷ tìm cho mình một cái cớ đi?”

Hàn Duy Tang chỉ cảm thấy đầu quả tim mình mỗi một tắc đều bị lời nói của hấn đâm thủng.

Hấn đâu phải tìm cớ cho mình, hấn rõ ràng là... là tìm một cái cớ cho nàng.

Năm đó nếu không phải vì nàng thì làm sao bức hấn đến con đường này, từ đó gánh cái danh giết vua thí (6) huynh?

(6) thí: giết một người bề trên

Tự nhận ra tâm tư của nàng, Giang Tái Sơ đưa tay ôm chặt nàng, thấp giọng nói: “Không nói nữa. Chuyện triều đình lúc nào cũng không khiến người ta bớt lo.”

Nàng biết hấn chẳng qua chỉ là đang an ủi mình, tâm trạng cũng trông rỗng lạnh lẽo: “Chúng ta là người như vậy, ăn ngon mặc ấm, vinh hoa phú quý, nhưng lại không có cha hiền con hiếu, huynh đệ thân ái tôn trọng lẫn nhau như người bình thường, thật là khó khăn... Giang Tái Sơ, có khi ta thấy mình thật may mắn khi không có con.” Nàng thì thào nói, “Cho dù trời có ban cho ta một đứa con, ta cũng muốn nó vĩnh viễn đừng bước vào nhà của bậc đế vương.”

Lời của nàng vô cùng tha thiết, hấn cũng không nói tiếp, cũng không an ủi.

Thật lâu sau, hấn nghiêng đầu nhìn gò má như ngọc sáng của nàng, lông mi khẽ rung, tựa như cánh bướm cọ vào tim hấn.

Đột nhiên tỉnh ngộ lại, nhân sinh bọn họ chung quy đã không thể toàn vẹn như vậy. Chỉ có thể kết thúc tại đây.

Hắn ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn cằm nàng, cuối cùng do dự đến môi, mút vào từ nhẹ đến nặng. Cuối cùng tựa như cuồng phong bão táp, trong nháy mắt hắn đã kéo nàng vào trong niềm hân hoan cực điểm.

Hàn Duy Tang miễn cưỡng cầm lấy bàn tay bắt đầu không yên phận của hắn, cố gắng mở to mắt, lại chỉ thấy đôi mắt hắn như vực sâu nuốt chửng mọi tia sáng, thấy được tình cảm nồng nàn đang dâng tràn.

“Giang Tái Sơ...” Giọng nói của nàng dần dần trở nên vỡ vụn.

Thân hình nam tính nóng bỏng cường tráng của hắn đã phủ lấy cả người nàng, một bàn tay nhẹ nhàng nâng gáy nàng dậy, tựa như đang lau chùi mặt đường trên thân thể mềm mại gầy yếu dưới thân này, hắn thăm dò từng tắc từng tắc, không muốn bỏ qua bất kì chỗ nào.

Nụ hôn của hắn triền miên động tình, hắn dùng hết toàn lực, muốn để nàng thả lỏng, nhưng rốt cuộc vẫn dừng một chút.

Hàn Duy Tang cũng không kháng cự nữa, chỉ là hơi nghiêng mặt đi, không muốn cho hắn nhìn thấy chất lỏng rơi từ khoé mắt mình xuống, ẩm áp mà rất nhỏ, nhưng lại mặn chát.

Giang Tái Sơ thẳng người lên, giữ khuôn mặt của nàng, ngón cái có chút thô ráp lướt qua hai má của nàng, hắn thấp giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Chuyện nam nữ như vậy, vốn nên là hai người yêu nhau mà tự nhiên phát sinh, nhưng khi đó hắn lại bắt buộc nàng, mà sau đó, bóng ma trong lòng nàng vẫn cứ vắt ngang không thể loại bỏ.

“Ta... ta không phải đang sợ.” Hàn Duy Tang cúi đầu hít mũi một cái, cố kiềm chế thân thể đang run rẩy, đè giọng xuống, “Ta thật sự... không có sợ.”

Ngọn nến sắp cháy hết, giữa đêm tối tĩnh mịch vang lên tiếng vãi được trút bỏ.

Hắn bình tĩnh nhìn nàng, lại cúi người xuống hôn thật mạnh vào môi nàng: “Từ nay về sau, ta chỉ có một mình nàng.”

Ngón tay thon dài mạnh mẽ đặt trước ngực nàng, tựa như muốn khắc thật sâu khoảnh khắc này vào trong tim nàng.

Nước mắt liên tục rơi xuống, Hàn Duy Tang nhất thời không biết bản thân đang vui hay buồn, tất cả những chuyện đã trải qua tạt vào mặt nàng, giữa bụi khói mờ mịt, hân đợi nàng, lại giống như lúc ban đầu.

Nếu như chỉ là mới quen thuở đầu, không có sau này thì thật tốt biết bao nhiêu?

Cánh tay của hắn vững vàng giữ bên vòng eo gầy gò của nàng, nàng vòng tay ôm lấy hắn, từng động tác nhỏ như vậy lại ra hiệu cho hắn, hắn vươn tay, phất qua trán của nàng, khẽ nói nhỏ: “Nàng thật sự có thể chứ?”

Khoé mắt nàng vẫn còn lấp lánh lệ, nhưng nàng chỉ cố gắng ngẩng đầu lên, khẽ chạm vào môi hắn.

Ngọn đèn kia đã hoàn toàn tắt.

Như là có người ném lửa vào trong dầu, lửa bốc lên phừng phực, trong phút chốc nuốt hết cả lý trí của Giang Tái Sơ.

Đêm mưa thu lách tách, thân ảnh hai người sau bức rèm từ từ hoà vào nhau.

Mà hắn đem hết toàn lực truyền hết nhiệt độ trên người mình sang cơ thể của nàng.

Giờ dần.

Bởi vì hăn giầy vò nàng đến nửa đêm, cuối cùng lúc Hàn Duy Tang ngủ, mái tóc nàng vẫn còn ướt đầm mồ hôi.

Hăn lại không nở ngủ, nhẹ nhàng hôn mi tâm, hai má nàng lần nữa, thậm chí hôn lên môi, nàng vô thức trốn tránh, mãi đến khi hơn phân nửa khuôn mặt chôn trong áo ngủ.

Lúc thức dậy mặc quần áo, hăn quay đầu nhìn nàng lần cuối.

Bây giờ nàng vẫn đang ngủ say, hăn lại cúi người xuống, tiếp tục in dấu hôn lên mi tâm của nàng.

Môi mỏng khê động, hăn nói hai chữ.

Hai chữ hăn viết lên tay nàng – “Chờ ta”.

Trên chiến trường đổ máu tan xương, sống chết là chuyện bình thường, nhưng ta sẽ vì hai chữ này mà cố gắng sống sót.

Ta cũng biết nàng bệnh nặng, sống ngày nào khổ sở ngày đó, nhưng xin nàng cũng vì hai chữ này mà hãy cố gắng sống tiếp.

Như thế mà thôi.

Giang Tái Sơ nhẹ nhàng cài cửa lại, thị vệ sớm đã chờ ở bên ngoài.

A Trang trong lúc mơ màng được ôm tới, vẫn còn vuốt mắt: “Thúc thúc, đi đâu vậy?”

Hăn đưa tay đặt nó lên trên ngựa Ô Kim, thản nhiên cười, cũng không trả lời: “Hàn Đông Lan, về sau ta không còn là thúc thúc của con nữa.”

Cậu bé nửa tỉnh nửa mê nhìn hần, hần sờ sờ đầu nó: “Ta là dưỡng (7) của con.”

(7) *dưỡng*: nguyên văn là “cô phụ” (姑父) – chồng của cô, phân biệt với “di phụ” (姨父) – chồng của dì

“Người không phải sớm đã là như vậy sao?” A Trang dụi mắt, khó hiểu hỏi, “Có gì khác biệt?”

Hần ngẩn ra cười một tiếng, đang muốn lên ngựa, phía sau Lệ tiên sinh chống gậy khập khiễng bước tới: “Điện hạ!”

“Lão tiên sinh.” Giang Tái Sơ đi tới trước người ông, đưa tay đỡ lấy, trịnh trọng nói, “Nhất định phải để ý đến thân thể của nương tử, ta không cần phải loại bỏ hết toàn bộ cổ độc, chỉ cầu... nàng còn có thể sống.”

Lệ tiên sinh thần sắc phức tạp nhìn hần, ghé vào lỗ tai hần nói mấy câu.

Giang Tái Sơ nghe xong rũ mắt xuống, cười nhẹ: “Hiểu rồi.”

Lúc xoay người lên ngựa, hần rút cục vẫn quay đầu lại nhìn về phía nàng, trong lòng chỉ có ba chữ: “Ta tin nàng.”

Mưa dần dần lớn, áo khoác của hơn hai mươi kỵ binh cười khoái mã tung bay, bóng dáng từ từ khuất trong làn mưa...

Bởi vì ngựa chạy nhanh, lúc ra khỏi đất Thục chỉ mất hơi năm – sáu ngày.

Sáng sớm ngày thứ hai, A Trang đã hoàn toàn tỉnh lại.

Đoàn người dừng lại nghỉ tạm, A Trang ngơ ngác nhìn Giang Tái Sơ: “Cô cô đâu rồi?”

Hần nhét một miếng bánh bột ngô cho nó, nói nhàn nhạt: “Hàn Đông Lan, mấy ngày trước không phải con còn nói muốn theo ta đi đánh giặc sao?”

“Dượng thật sự mang con đi?” A Trang lập tức đứng dậy, hai mắt sáng lên.

Giang Tái Sơ vỗ bờ vai của nó, kéo nó ngồi xuống, chậm rãi nói: “Tất nhiên là không thể cho con ra chiến trường, nhưng đánh giặc thế nào, quản người ra sao, con có thể từ từ học.”

A Trang mãi miết hung hăng cắn mấy miếng bánh bột ngô, bỗng nhiên lại ngẩng đầu: “Vậy cô cô làm sao bây giờ?” Nghĩ một chút, nó lại nhú mày nói, “Con và dưỡng đều đi rồi, cô cô ở lại đó một mình, ai sẽ bảo vệ nàng?”

Hắn rốt cuộc vẫn không nhịn được cười: “Cô cô của con dũng cảm hơn bất kỳ ai, cũng rất kiên cường. Nhưng mà A Trang, ta đồng ý với con, chúng ta đánh xong trận sẽ lập tức trở về tìm nàng, được không?”

Cậu bé ăn xong bánh bột ngô, yên lặng gật đầu, tự giác leo lên ngựa: “Dượng, chúng ta đi nhanh thôi!”

Giang Tái Sơ đáp lại một tiếng, xoay người lên ngựa, phi nhanh về phía đông bắc.

Chiến báo từ tiền tuyến truyền tới như tuyết rơi, Khả Hân Hung Nô Mạo Đốn vượt qua cửa ải, sắp hợp lực với Tả Đồ Kỳ Vương Mạo Man ở Hàm Cốc Quan. Mà quân đội chủ lực Trung Nguyên cũng di chuyển về phía Hàm Cốc Quan, hai bên đến giờ vẫn chưa chính thức giao chiến, nhưng ít ngày nữa sẽ là một trận quyết chiến không thể tránh né.

Giang Tái Sơ giục ngựa nhưng không trực tiếp chạy đến Hàm Cốc Quan, ra khỏi đất Thục là tới Trần huyện, ước chừng mất hai ngày.

Trên quan đạo trước thị trấn đã có một đội nhân mã đứng đó, làm như đang đợi người. Vừa thấy có người đi từ hướng tây nam tới, liền có người nhảy ra, xoay người xuống ngựa nói: “Điện hạ, đại nhân nhà ta chờ đã lâu.”

Giang Tái Sơ giục ngựa tới dưới tàng cây du, ánh mắt dừng trên nam nhân trẻ tuổi mà bọn thị vệ đang vây quanh.

Hắn lặng lẽ gật đầu, ghìm cương xoay đầu ngựa, trước khi vào thị trấn, đoàn người đã dừng lại một toà đại viện ở thành tây.

Nguyên Hạo Hành sớm đã phát hiện nơi này được canh phòng hết sức nghiêm ngặt, hắn đến gần bên cạnh Giang Tái Sơ, lạnh nhạt nói: “Điện hạ mất không ít tâm tư.”

Giang Tái Sơ cũng không phủ nhận: “Chỗ ở của thiên tử là hoàng thành, bốn vương không dám sơ suất.”

Sắc mặt Nguyên Hạo Hành không được tốt: “Bây giờ ta có thể đi vào sao?”

Giang Tái Sơ làm tư thế mời, cùng hắn đi vào.

Trên hành lang cũng đứng đầy binh lính, cuối cùng tại cửa một gian phòng, Nguyên Hạo Hành nghe thấy tiếng nước nở bên trong. Hắn mơ hồ nhận ra là giọng của muội muội liền cảm thấy căng thẳng, dùng sức đẩy cửa ra.

Trong phòng rất sáng sủa, mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi.

Vị Thái hậu trẻ tuổi nửa quỳ ở trước giường, chắc là đang mớm thuốc cho Hoàng đế, thỉnh thoảng lại ghen ngào.

“A Dật, A Dật, mở miệng ra...”

Lời thuyết phục của nàng bỗng nhiên bị một giọng nữ già nua bén nhọn cắt ngang: “Khóc lóc cái gì! Khóc Hoàng đế có thể nghe được sao?!”

Thái Hoàng Thái hậu ngồi tựa vào giường, đưa lưng về phía bọn họ, giọng nói có vẻ sốt ruột bất an: “Mở miệng ra, uống không được thì đổ hết vào đi.”

Hai người hầu đang muốn tiến lên lại bị Thái hậu chặn lại, nàng quay đầu, gần như dùng ánh mắt dữ tợn nhìn hai người kia, môi khẽ run, đang muốn quở mắng lại đột nhiên nhìn thấy Nguyên Hạo Hành, chén thuốc trong tay muốn đổ: "... Đại ca!"

Nguyên Hạo Hành tiến lên vài bước, đá bay hai tên người hầu, nâng muôi muôi dậy, thấp giọng hỏi: "Hoàng đế hiện giờ thế nào?"

Nàng hoang mang, chỉ rơi lệ: "Từ lúc tỉnh dậy tối qua đến giờ, cái gì cũng không nuốt được."

Nguyên Hạo Hành nhận lấy chén thuốc trong tay nàng, một tay đặt lên trán tiểu Hoàng đế, khẽ nói: "A Dật, là cứu cứu đến đây."

Tiểu Hoàng đế sắc mặt tái xanh, cả người nóng hổi, đầu tiên thì không có phản ứng gì, từ từ mí mắt mới giật giật.

Nguyên Hạo Hành vội vàng thử đặt thìa bên miệng nó, nó rớt cuống cũng nuốt vào. Chỉ là chưa nuốt hai ngụm thì Thái Hoàng Thái hậu bỗng nhiên đứng dậy, chỉ vào Nguyên Hạo Hành nói: "Nguyên đại nhân, người mang hơn mười vạn tinh binh đi, nay rốt cuộc cũng tới cứu giá sao?"

Nguyên Hạo Hành làm như không nghe thấy, cho uống hết chén thuốc xong mới quay sang Thái Hoàng Thái hậu, mặt như sương lạnh: "Mười vạn tinh binh đều giao cho Ninh Vương điện hạ chống lại Hung Nô, đây là ý chỉ bệ hạ ban, Thái Hoàng Thái hậu quên rồi sao?"

"Người, người thật to gan! Dám cấu kết với nghịch tặc!" Đại Hoàng Thái hậu hít một hơi khí lạnh, mặt mày dữ tợn, "Được, Nguyên gia các người cũng muốn làm phản sao?"

Nguyên Hạo Hành cẩn thận thay Hoàng thượng kéo góc chăn lên, bình tĩnh nói: "Thái Hoàng Thái hậu dung túng cho Chu Cảnh Hoa cấu kết với Hung

Nô, gây ra đại hoạ ngập trời, chuyện phản quốc lớn như vậy, Thái Hoàng Thái hậu dự tính xử lý như thế nào?”

Thái Hoàng Thái hậu bị ghen nói không nên lời, môi tức giận đến phát run. Bà dùng đầu ngón tay chỉ vào Nguyên Hạo Hành, lại chỉ sang Thái hậu, giọng the thé, “Các người đều thông đồng với nhau!” Dừng một chút, bà lại nói, “Nghiên phi, ta biết trong lòng người vẫn thích tên nghịch tặc kia! Bây giờ thì tốt rồi, nếu không phải đang chữa trị cho Hoàng đế, người vừa lúc có thể nương nhờ hân!”

Bà vốn xuất thân danh môn, thân phận cực kỳ tôn quý, nhưng hôm nay thần trí đã không còn, không còn chịu được lời nào.

Thái hậu nghe thấy thì kinh ngạc, sắc mặt càng ngày càng trắng, không có chút huyết sắc, hai hàng nước mắt lăn dài xuống.

“Hoàng đế còn ở đây, há lại để cho bà nói xằng nói bậy.” Nguyên Hạo Hành bước lên nửa bước, hân xưa nay ôn hòa, bây giờ con người màu hồ phách lại muốn phun ra lửa, “Mời Thái Hoàng Thái hậu đi ra, không được gây ồn ã với điện hạ.”

Sự hỗn loạn trong phòng rốt cuộc cũng dừng lại, Giang Tái Sơ cuối cùng cũng chậm rãi bước vào.

Hai gã thị vệ “đỡ” Thái Hoàng Thái hậu ra khỏi cửa, bà vừa nhìn thấy Giang Tái Sơ thì thật sự điên cuồng mà nhào tới.

“Giang Tái Sơ! Người trả lại mạng của hoàng nhi cho ta!” Bà gào lên, trong mắt hiện đầy tơ máu, “Tên nghịch tặc do tiện tì sinh ra này...”

Giang Tái Sơ dừng một chút, hơi nghiêng đầu, nhìn ánh mắt phức tạp của bà.

Giọng hần cũng không lớn, lại dễ dàng áp đảo tiếng thét chói tai bấy bạ kia. Hần bình tĩnh nói: “Ba năm trước ta giết hoàng huynh không phải là ý định ban đầu, nhưng sau này ta nghĩ lại, nếu ta không giết hần, sớm hay muộn gì cũng sẽ bị các người giết chết.”

Hần mỉm cười một tiếng: “Cho nên, đi đến nước này, các người cũng là gieo gió gặt bão.”

Thái Hoàng Thái hậu nhất thời im miệng, chỉ cứng đờ đôi theo hần, cổ họng nghẹn ngào.

Hần cuối cùng cũng không nhìn bà nữa, thị vệ dẫn bà đi, tiếng gào ầm ĩ cũng dần dần biến mất.

Bên giường, Thái hậu khó tin nhìn Ninh Vương đang chậm rãi bước tới.

Mấy năm không gặp, hần và thiếu niên thanh tú cao quý trong trí nhớ tựa như một trời một vực.

Khi đó phong độ của hần vẫn chưa vững vàng như vậy, ánh mắt của hần cũng không xem nặng thành nhẹ như bây giờ.

Giang Tái Sơ nhìn Hoàng đế trên giường bệnh, chung quy vẫn dựa theo quy củ mà hành lễ với Hoàng đế và Thái hậu.

Thái hậu trơ mắt nhìn hần hành lễ với mình, thân mình khẽ run, lại chậm chạp không thể nói ra một câu “Miễn lễ”.

Nàng đã từng cho rằng nam nhân này là vị hôn phu làm bạn cả đời với mình, cuối cùng trượng phu của mình lại chết trong tay hần...

Mà đứa con trai duy nhất của nàng, ở trên đỉnh danh hào “Thiên tử”, lại bị ép trốn khỏi hoàng thành, thậm chí còn bị hạ ngục... Lại là hần phái người cứu bọn họ, giữ ở đây dốc lòng trị liệu.

Nàng rất không muốn gặp, lại gặp được trong thời khắc thảm hại nhất của nàng.

Mĩa mai biết bao... Lúc này, cho dù hăn quỳ gối trước mặt mình, nàng lại thật sự khóc không ra nước mắt.

Giang Tái Sơ cũng không ở lại lâu, thoáng vấn an Hoàng đế rồi ra khỏi phòng.

Không bao lâu, Nguyên Hạo Hành đi ra, sánh vai với hăn ở góc hành lang, đôi mắt trông về phương xa: “A Dật là đứa trẻ ngoan. Ta dạy nó cái gì, nó đều nhớ kỹ.”

Ngự Sử đại phu được đời sau xưng là “Thiết huyết (8) Tế tướng” nhắm mắt lại, trí nhớ kéo đến dồn dập...

(8) thiết huyết: chí kiên cường và giàu lòng hi sinh

Tiểu Hoàng đế tất nhiên là vua cả thiên hạ, nhưng cũng là cháu ruột của hăn. Khi không có người ngoài, nó rất thích leo lên đùi cữu cữu, nghe hăn kể chuyện xưa. Hăn kể cho đứa cháu nghe mọi chuyện về các vị hoàng đế từ trước tới nay, nói bọn họ nghĩ đến xã tắc thế nào, làm sao trấn thủ biên giới. Nó nghe xong đều hiểu cả, liền nói: “Cữu cữu, sau này con cũng muốn làm một Hoàng đế như vậy.”

Ngày đó đầu của tiểu Hoàng đế tròn tròn, đôi mắt cũng tròn tròn, giọng nói cũng ngây thơ, nhưng Nguyên Hạo Hành lại không biết tiểu tử kia thật sự nhớ kỹ những lời này, trên triều chính miệng bác bỏ đề nghị “Bỏ phòng thủ trốn về phía nam” của Chu Cảnh Hoa.

“Ta biết.” Giang Tái Sơ dừng một chút, khẽ thở dài, “Dù sao nó cũng là cháu ruột của ta.”

Lại nói tiếp, tuy rằng hãn giết Tiên đế, nhưng dù sao cũng có cùng huyết thống với đứa trẻ này, thật sự đến giờ phút này hãn cũng không hề tính toán.

“Ninh Vương, những lời này ta không thể không hỏi, nếu Hoàng đế hoăng (9)...” Nguyên Hạo Hành hít sâu một hơi, cuối cùng cũng nói ra những lời này, “Trọng thần trong triều đều ở trong tay huynh, huynh muốn thế nào?”

(9) thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoăng

Gió thu mang theo hương hoa ngoài cửa sổ thổi vào, hai nam nhân thẳng người, đáy mắt đều là sự xơ xác tiêu điều im ắng.

“Bí mật không phát tang, đợi bình định được Trung Nguyên rồi sẽ tiến hành tang lễ sau.” Giang Tái Sơ gần từng tiếng.

Cả người Nguyên Hạo Hành hơi chấn động: “Huynh sẵn lòng lấy danh nghĩa của Hoàng đế để bình định Trung Nguyên?”

“Nó vốn là một đứa bé ngoan, lại phải chịu quá nhiều chuyện ghê tởm, sau khi qua đời không nên để lại tiếng xấu.” Giang Tái Sơ khẽ nói, “Đây đại khái là việc duy nhất mà một thúc thúc như ta có thể làm được.”

“Chu Cảnh Hoa đâu?”

“Có thể giao cho huynh, tùy ý huynh xử trí.” Giang Tái Sơ không chút do dự.

Nguyên Hạo Hành trầm mặc một lúc lâu, trong lòng không khỏi nghĩ đến một chuyện. Nếu huynh biết được năm đó lúc tứ hôn, đúng là bởi vì Chu Cảnh Hoa chặn ngang một cước mới làm thế sự tàn lụi đến bây giờ, chỉ sợ chưa hãn có thể bình tĩnh như vậy.

Giang Tái Sơ dừng một chút, lại nói: “Ta còn phải chạy tới Hàm Cốc Quan, chuyện ở đây làm phiền Nguyên đại nhân.”

“Tín nhiệm ta như vậy?”

“Sau khi trục xuất được Hung Nô, trong lòng huynh muốn tôn ai làm chủ, ta cũng không nắm chắc. Nhưng ít nhất hiện giờ mục tiêu của ta và huynh đều nhất trí, không cần nhiều lời.”

Nguyên Hạo Hành bình tĩnh nhìn hần, nhẹ giọng nói: “Nếu ta nguyện phụ tá điện hạ thì sao?”

Giang Tái Sơ thần nhiên đảo mắt liếc hần một cái, vẫn không có biểu cảm gì: “Ta tất nhiên là cực kỳ vui mừng. Chỉ là ngày sau còn dài, đại nhân không ngại thì đợi sau này hãy quyết định, để tránh khỏi lung lay, hại người hại mình.”

Khi Giang Tái Sơ rời đi, trường bào gấm màu đen bị gió cuốn lên, bước chân trầm ổn mà kiên định.

Đây là bậc đế vương Nguyên Hạo Hành tìm kiếm trong lòng đã lâu, nhạy bén, đảm đương, trí tuệ, lãnh khốc..... Đáng tiếc là, cũng không hoàn mỹ.

Hần có một nhược điểm, suy nghĩ trong đầu Nguyên Hạo Hành chợt lóe rồi biến mất.

Nếu đã quyết ý tôn hần làm chủ, Nguyên Hạo Hành phải thay hần nhổ bỏ bất kỳ tì vết nào.

Chương 9: Đăng cơ

Tháng chín năm Vĩnh Gia thứ ba, các đội nhân mã được điều động, dần dần tụ tập ở Hàm Cốc Quan.

Lúc này Hung Nô tiến vào Trung Nguyên đã được nửa năm, khắp Trung Nguyên khói lửa nổi lên bốn phía, các nhóm dân chạy nạn rời khỏi quê hương. Quân Tấn chia làm hai đạo quân, Ninh Vương dẫn quân giữ vững cửa ải Vĩnh Ninh mấy tháng, mặc dù thành lũy không quá vững chắc nhưng cũng chưa để cho người Hung Nô tiến vào phía nam nửa bước. Cảnh Quán Cảnh Vân một đường tây tiến, dù chưa thể cắt đứt hoàn toàn viện quân của Hung Nô ở quan ngoại nhưng cũng kiềm chế được phần lớn đuôi địch. Hai bên tiếp chiến hơn mười lần, đều có thắng bại.

Quân Hung Nô gác lại tập tính của dân du mục, đoạt lấy lương thảo ngay tại chỗ. Sau Hoàng đế hạ lệnh các nơi vườn không nhà trống, lui về trấn giữ phía nam, kho lương các nơi hoàn toàn bị thiêu hủy. Trong cuộc chiến này, dân Tấn bắt đầu thể hiện dũng khí và sự dứt khoát quyết đánh đến cùng, mà tiếp viện của Hung Nô dần dần thiếu hụt.

Nhưng mà đối với người Hung Nô mà nói, mấy trăm năm qua thoát khỏi đất đai cằn cỗi giá rét, vào thời khắc tiến gần vào giấc mộng Trung Nguyên dồi dào này, bọn chúng cũng tuyệt đối sẽ không buông tha. Khả Hãn Hung Nô Mạo Đốn tiến qua cửa khẩu, hợp lực cùng Tả Đồ Kỳ Vương, ý đồ hoàn toàn đánh tan quân Tấn trong thời gian ngắn nhất.

Giang Tái Sơ chạy tới phía đông cách Hàm Cốc Quan hơn mười dặm đã có thể nhận thấy địa thế nơi đây vô cùng hiểm yếu. Nghe nói phía trước lại là vách đứng ngàn nhai (1), cái gọi là “Xe không thể đi sóng đôi, ngựa không thể cưỡi thành hàng” (2), nơi này thế mà lại là bình nguyên Quan Trung và

vùng trung bộ có đường đi bằng phẳng, hai quân lại không hện mà cùng chọn nơi đây để quyết chiến.

(1) nhần: đơn vị đo lường thời xưa, bằng 8 thước hay 7 thước

(2) *“xe không thể đi sóng đôi, ngựa không thể cười thành hàng”*: nguyên văn là *“xa bất đắc phương quỹ, mã bất đắc tịnh bĩ”*, trích trong *“Chiến quốc sách”* phần *“Tề sách”*

Xa xa có một tiểu đội nhân mã cấp tốc chạy tới, chưa tới trước người, vị tướng lĩnh trẻ tuổi dẫn đầu đã xoay người xuống ngựa, quỳ một gối. Hãn ngửa đầu nhìn người tới, vẻ mặt mơ hồ có chút kích động.

Giang Tái Sơ nhẹ nhàng nâng hãn dậy, trên mặt mang theo ý cười, hãn dùng sức vỗ vai: “Đứng lên đi.”

“Điện hạ...” Cảnh Vân kích động, đã rất lâu rồi hãn không gọi danh xưng này.

Từ lúc từ biệt ở thành Trường Phong đã gần nửa năm, Giang Tái Sơ cẩn thận quan sát hãn, Cảnh Vân từ nhỏ đã đi theo hãn, thân hơn cả đệ ruột, nay hai bên tóc mơ hồ đã nhuộm gió sương, chín chắn hơn nhiều so với nửa năm trước.

“Tây bắc mấy trận này đánh không tệ.” Giang Tái Sơ vỗ vỗ lưng hãn, cười nói, “Cọ sát hơn ngày trước nhiều.”

Nói đến đây, trên mặt Cảnh Vân có chút xấu hổ: “Điện hạ huynh đang an ủi ta sao? Nếu ta đánh hay, Khả Hãn Hung Nô Mạo Đốn sẽ không tiến vào.” Trong giọng nói của hãn còn mang theo chút khó chịu, hiển nhiên vẫn còn canh cánh chuyện này trong lòng.

“Nếu nói như vậy, mấy tháng nay ta không thể tiêu diệt đội quân của Tả Đồ Kỳ Vương chẳng phải cũng là thất trách đó sao?” Giang Tái Sơ khẽ lắc lắc

đầu, “Cảnh Vân, đệ và ta có thể kiên trì trụ được trong khoảng thời gian này, lần này quyết chiến ở Hàm Cốc Quan, ta nắm chắc hơn vài phần.”

“Ý của điện hạ là gì?”

“Sau khi Hung Nô tiến vào, tiến thẳng ngàn dặm, đại phá kinh thành, nhuệ khí không thể ngăn chặn. Nhưng sau đó chúng ta giữ được đầu trận tuyến, không thể không coi là thua. Nay thời gian đã qua nửa năm, thời tiết này, ở quan ngoại đã bắt đầu có tuyết rơi, bọn chúng không nhớ nhà sao?” Giang Tái Sơ chậm rãi nói, “Quân nhân cũng là người, nhược điểm lớn nhất chính là ý chí mềm yếu. Cho nên, ta nhất định phải kéo dài hơn nửa năm mới quyết chiến sinh tử với bọn chúng.”

Ngữ khí của hắn như gió thoảng mây bay, tảng đá lớn trong lòng Cảnh Vân như được rơi xuống.

Hắn biết, có lẽ việc Giang Tái Sơ làm thống soái của toàn quân ý nghĩa ở chỗ đó, chỉ cần có hắn ở bên, bọn họ sẽ cảm thấy hết thảy đều ổn thoả, đối mặt với quân địch mạnh hơn nửa đều có thể cảm thấy an tâm.

“Đúng rồi, Thiết Phù Đồ này rốt cuộc là quái vật gì vậy?” Cảnh Vân phóng người lên ngựa, song song với Giang Tái Sơ, “Ta hôm trước mới từ tây bắc về, còn chưa tiếp chiến, vì sao Liên Tú nhắc tới là cứ mang bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi?”

“Hắn bị đánh đến sợ.” Giang Tái Sơ cười cười.

“Hả? Quan Ninh quân cũng có một ngày bị đánh đến sợ?” Cảnh Vân cười ha ha, “Vậy Thần Sách quân và Hồ Báo Kỵ càng không thể bỏ lỡ.”

“Thần Sách quân của đệ cũng bị đánh cho sợ.” Giang Tái Sơ thản nhiên liếc hắn một cái, “Cho nên chuyến này ta đi tìm viện binh.”

“Trong thiên hạ còn có đội quân nào có thể mạnh hơn chúng ta?” Trên mặt Cảnh Vân nhất thời có chút kinh ngạc.

Giang Tái Sơ cũng không đáp, chỉ xoay người lại nhìn một chút.

Cảnh Vân nhìn theo ánh mắt của hắn, cuối cùng cũng thấy có một đội quân khác từ từ xuất hiện từ cuối tầm mắt.

Kỳ thật đường cũng không rộng, lúc các kỵ binh chẳng chịt trào ra, Cảnh Vân ngây ngẩn cả người.

Hắn vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một đội quân vô cùng uy vũ, giáp trụ hoàn mỹ, ánh mắt bạo đạn, cũng không ngờ đội quân trước mắt này đều cưỡi loại ngựa lùn của đất Thục, đã thế còn gầy trơ cả xương, da lông lưa thưa, quả thật không phải là giống tốt gì. Về phần nhóm binh sĩ này, người người đen gầy, trên người mặc hộ giáp màu vàng quái đản, nào có bộ dáng tinh binh.

“Là bọn họ!” Lúc Cảnh Vân thấy rõ hộ giáp của bọn họ thì bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Bọn họ không phải... là bọn mã tặc tấn công chúng ta lúc đó sao?”

“Là bọn họ.” Giang Tái Sơ nói thẳng, “Là Hàn Duy Tang dẫn ta đi tìm bọn họ.”

“Nói như vậy, mã tặc năm đó quả nhiên là nàng an bài?” Cảnh Vân cắn răng nói, “Điện hạ, huynh sao lại...”

“Đệ làm những chuyện kia, ta cũng không so đo với đệ.” Giang Tái Sơ bình tĩnh nói, “Nay nàng ở quê hương xa xôi, tất nhiên cũng sẽ không gây họa cho ta, đệ không cần phải lo lắng quá.”

Cảnh Vân đỏ mặt, nhìn sắc mặt của Giang Tái Sơ cũng hiểu được đúng là bởi vì hắn không xúc phạm tới Hàn Duy Tang mới nói như vậy.

Lúc ấy là nàng tự tìm đến mình, nói rõ chỉ cần có thể cứu được cháu của nàng, nàng liền có cách khiến cho Giang Tái Sơ chết tâm. Vốn là hợp tâm ý của hần, hần tất nhiên sẽ đáp ứng một tiếng.

Về sau Hàn Duy Tang gặp gỡ Bạc Cơ cũng là trùng hợp, chỉ là bọn họ biết thời biết thế, có lẽ để cho Bạc Cơ nói ra những lời đó càng có thể làm cho Giang Tái Sơ hết hi vọng.

“Những người đó sao có thể tin được?” Cảnh Vân lúc này cũng không thèm nghĩ những chuyện ngổn ngang kia nữa, khó có thể tin nói, “Tiểu tặc cường đạo thì làm sao ra chiến trường?”

Giang Tái Sơ nhú mày không đáp, nói thẳng: “Sau khi vào quân doanh, để thay ta làm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Lấy ngựa tốt nhất nhanh nhất của các vị tướng quân đổi cho bọn họ.”

“Cái gì?” Cảnh Vân suýt nữa nhảy dựng lên, trên trán nổi lên gân xanh, “Điện hạ, sao có thể?!” Trong mắt hần mang theo vài phần khinh thường nhìn lại, “Bọn họ có thể ngăn cản được mã đao của người Hung Nô sao? Điện hạ huynh không biết trước đây trong quân Tấn, người Thục bọn họ cũng chỉ xứng vận chuyển lương thực thôi sao?”

Giang Tái Sơ ghì cương ngựa, vô cùng tỉnh táo liếc nhìn Cảnh Vân một cái.

“Biết vì sao ta cho đi làm chuyện đó không?”

Cảnh Vân rùng mình, trong lòng biết hần thật sự đã tức giận, nhưng mình nay có thể làm liều như vậy? Đem chiến mã của những kỵ binh tinh nhuệ dưới trướng tặng cho đám mã tặc lai lịch không rõ này, hần sao có thể ăn nói với các vị tướng lĩnh?

“Cho đệ đi làm là vì muốn phá Thiết Phù Đồ, có thể không nhất thiết phải như vậy.” Giang Tái Sơ gằn từng chữ, “Những ngày sắp tới quyết chiến với quân địch, mệnh lệnh của chủ soái, đệ nay cũng không nghe sao?”

Bọn họ kề vai sát cánh trên chiến trường, cho tới bây giờ đều vô cùng ăn ý, hẳn cũng chưa bao giờ nói nặng với Cảnh Vân như vậy.

Cảnh Vân sửng sốt một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Rõ.”

Đi về phía trước hơn mười dặm, rốt cuộc cũng nhìn thấy Hàm Cốc Quan.

Đây là nơi quan trọng tiếp nối vùng quan nội ra bên ngoài, trong bóng đêm lộ ra sát khí xơ xác tiêu điều. Cửa khẩu phía tây nay bị người Hung Nô chiếm cứ, cách rất gần thành lâu và những nơi giàu có đông đúc. Giang Tái Sơ lẳng lặng ngẩng đầu, đèn lồng treo cao lộ ra ánh sáng lấp lánh, là sắc màu ấm áp duy nhất ở vùng đất sát phạt này.

Phía trước trận tuyến của hai quân là một bãi đất trống lớn, đủ để chịu lực kỵ binh hai bên chém giết.

Hắn hơi nhắm mắt lại, trong mũi gần như có thể ngửi được mùi máu tươi tỏa ra khắp nơi.

“Điện hạ, Nguyên đại nhân truyền tin tới.”

Giang Tái Sơ nhận lấy miếng lụa hoàn kia, bóp nát xong đã thấy bên trong chỉ có hai chữ: Để hoẵng.

Đã sớm biết ngày này sớm hay muộn gì cũng sẽ đến, tình trạng của tiểu Hoàng đế mỗi một ngày đều kém đi, nhưng khi thật sự biết được điều này, hẳn vẫn cảm thấy ngực thấu lạnh... là một loại lạnh lẽo đau thương tịch mịch.

Trên đời này, địa vị càng cao thì càng khó lựa chọn cuộc sống riêng cho chính mình, dù chỉ là một đứa trẻ.

Mà tất cả những gì còn lại, quốc gia, chiến tranh, quyền mưu, hoàn toàn rơi vào trên vai mình, hắn không còn đường lui nữa.

Giang Tái Sơ hít sâu một hơi, lại nghe thân vệ thấp giọng nói: “Còn có một chuyện, trên đường áp giải Chu Cảnh Hoa từ thành Vĩnh Ninh đến Trần huyện, hắn... chạy rồi.”

“Chuyện lúc nào?”

“Hơn nửa tháng trước.”

“Hắn không biết võ công, nay lại không có đồng lõa, làm sao có thể chạy?”
Giang Tái Sơ nghe vậy thì ngẩn ra, nhíu mày hỏi, “Đã bắt trở về chưa?”

“Vẫn chưa.”

Phần tử cận bã như Chu Cảnh Hoa là nên giết, nhưng nếu hắn chạy thoát cũng không hề ảnh hưởng đến cuộc chiến này, huống hồ hắn ti tiện bỉ ổi như vậy, nay không có quyền thế, rất khó dấy lên sóng lớn, cùng lắm là làm cho Nguyên Hạo Hành cảm thấy khó chịu một chút thôi.

Giang Tái Sơ đặt chuyện này phía sau đầu, lại bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng có chút bất an mơ hồ.

Lúc này trong quân doanh Hung Nô, một chiếc xe ngựa đang chậm rãi tiến vào, cuối cùng dừng ở trước cửa chủ trưởng.

Một người đàn ông có hơi gầy guộc nhảy từ trên xe xuống, nói rằng bởi vì tinh thần không tốt mà sắc mặt nặng nề, hoặc như là người đang khá đầy đặn đột nhiên gầy đi, da mặt căng ra.

Giữa những tình binh xung quanh, người này có chút khẩn trương mà mất tự nhiên, bước chân nhanh vội, suýt nữa thì lão đảo. Hắn quỳ xuống giữa doanh trường, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Nam nhân trên ghế mở miệng, nhưng lại nói giọng Trung Nguyên vô cùng lưu loát: “Chu đại nhân đứng lên đi, không cần đa lễ.”

“Tạ Tả Đồ Kỳ Vương.”

Người đàn ông run rẩy đứng lên, cẩn thận ngẩng đầu, đã thấy dưới ngọn nến to bằng cánh tay, người nọ thân hình cao lớn, tóc dài rậm tết thành từng bím nhỏ, lại quấn thành một búi to ở sau đầu, ngũ quan trông vô cùng dữ tợn, vừa nhìn đã biết không phải người Trung Nguyên.

“Chu đại nhân nói xem ‘hậu lễ’ khi nào tới?”

“Đang... đang trên đường.”

Mạo Man nhìn kỹ người đàn ông này, kiềm chế nụ cười lạnh trong lòng, nếu không phải lão già này tìm người đưa tới một mật tín nói rằng có biện pháp đối phó với Giang Tái Sơ, hắn đã sớm quên ngày đó có thể vượt qua cửa khẩu là nhờ phúc của vị nhân huynh này, nhưng lại có ý nghĩ kỳ lạ là cho vạn tiền để “Mượn binh dẹp loạn”.

Vì để ngừa vạn nhất, Mạo Man phái người cứu Chu Cảnh Hoa ra, nghe tên này nói có cách kia, hắn lại cho rằng không đáng tin cậy.

Nếu không phải Khả Hãn đích thân tới đây, bản thân hắn sẽ gây áp lực thật lớn, muốn trong thời gian ngắn nhất có thể nhanh chóng đánh tan quân Tấn, hắn cũng sẽ không nghe Chu Cảnh Hoa đề nghị đi làm cái chuyện kia.

“Còn có mấy ngày nữa mới có thể đến đây?” Mạo Man trầm ngâm một lát.

“Nội trong ba ngày nhất định sẽ đến.” Chu Cảnh Hoa vội đáp.

Chợt nghe thấy cái tên này, trên mặt Chu Cảnh Hoa vội vắn vẹo, thật lâu sau hần mới nói: “Đại vương chỉ cần nghe theo ta, muốn hần quỳ xuống thần phục cũng không phải việc khó.”

“Chu đại nhân, nay Giang Tái Sơ hết đường xoay sở với Thiết Phù Đồ, cứ chiến là bại, ta cứu người bất quá cũng vì món nhân tình ngày xưa.” Mạo Man cười lạnh một tiếng, “Thủ đoạn này của người quả nhiên là phong cách bọn Tấn, thật sự rất bỉ ổi.”

Chu Cảnh Hoa dùng sức cắn răng, trong mắt loé lên ánh nhìn của một con rắn độc. Hần cúi đầu nói: “Vâng.”

Mạo Man phát phát tay, ý bảo hần có thể đi xuống.

Đêm nay đã có thể nhận thấy được đối phương đang thường xuyên thay đổi phương trận, Mạo Man đưa tay vén rèm trướng nặng nề lên, trông về Hàm Cốc Quan xa xa. Mấy ngày tới quyết chiến, quan ải vạn dặm, binh mã (3) nửa đời, các đời trước dùng mấy trăm năm cũng không làm nên chuyện, nay sẽ hoàn thành trong tay mình. Mạo Man chỉ cảm thấy trống trận nổi lên trong lòng.

(3) binh mã: ở đây chỉ việc tòng quân chiến đấu

Một đêm này ở trong doanh trướng quân Tấn, quả thật khá không yên bình.

Trong doanh trướng phó soái đông nghẹt các vị tướng lĩnh cấp cao.

Cảnh Vân nhìn từng gương mặt không cam lòng bên dưới, chỉ cảm thấy đầu như kim châm từng cơn đau nhức.

“Cảnh Vân! Vì sao Hồ Báo Kỵ ta phải nhường ra một ngàn rưỡi con chiến mã?!” Mạnh Lương tiến vào trong trướng với bộ dáng nổi trận lôi đình, “Binh sĩ của ta không có ngựa thì đánh giặc kiểu gì?!”

Lúc đầu hắn còn kiên nhẫn giải thích, bắt đầu dĩ các tướng lĩnh đi vào càng ngày càng nhiều, dần dần, Cảnh Vân sa sầm nét mặt, không nói được một lời.

Tranh cãi cả buổi trời, Cảnh Vân đã không còn kiên nhẫn, rốt cuộc cũng vỗ mạnh xuống bàn, lớn tiếng nói: “Các người náo loạn đủ chưa?”

Trong trường im lặng một hồi lâu, Cảnh Vân đứng dậy, sắc mặt không rõ cảm xúc gì. Hắn nhìn mọi người nói: “Không muốn đổi ngựa, sao các người còn không đi đến chỗ điện hạ chờ lệnh? Một đám ồn ào ở chỗ ta thì còn ra thể thống gì? Không biết ta cũng phụng mệnh mà làm việc sao?!”

“Hổ Báo Kỵ của người đổi một ngàn năm trăm con, có biết Thần Sách quân của ta đổi bao nhiêu không?” Cảnh Vân hung hăng nhìn chăm chăm Mạnh Lương mà chất vấn.

Mạnh Lương giật mình, vẫn không cam lòng, đành than thở: “Dù sao ta không muốn đổi! Ta đi tìm Thượng tướng quân nói Hổ Báo Kỵ ngày mai nguyện ra quân ngay trận đầu. Thiết Phù Đồ kia giao cho bọn ta đổi phó là được.”

Cảnh Vân không tức giận mà còn cười: “Được, người đi tìm tướng quân đi!”

Mùi thuốc súng trong doanh trường dần dần nồng nặc, chợt nghe có người nói: “Quan Ninh quân sẵn lòng đổi ra một ngàn con chiến mã.”

Ai nấy đều chuyển hướng về phía kia, Liên Tú bình tĩnh nói: “Ta đi bố trí ngay.”

“Liên Tú! Người bị Thiết Phù Đồ đánh cho sợ sao?” Mạnh Lương nghe vậy thì ghen hòng, tức giận nói, “Người có biết chiến mã này đổi cho ai không? Mấy ngàn người kia ta đã nhìn qua, ai cũng ỉu xiu, bộ dạng này có

thể đánh trận sao? Một lát nữa người làm thế nào để không khiến cho thủ hạ của người thất vọng?”

“Liên Tú đúng là vì không muốn làm các tướng sĩ thủ hạ thất vọng mới nguyện ý đổi chiến mã.” Liên Tú hít sâu một hơi, “Các vị đang ngồi ở đây có từng giao chiến với Thiết Phù Đồ chưa?”

Không ai lên tiếng trả lời, chỉ là trên mặt bọn họ có thể nhìn thấy sự tò mò và không phục.

“Quan Ninh quân năm ngàn người tinh nhuệ truy kích Hung Nô. Khi đụng vào bọn chúng, Thượng tướng quân và ta ở tiền tuyến chỉ huy, năm ngàn người vẫn bị đánh cho tàn phế, chỉ còn hơn một ngàn người trở lại.” Hồi tưởng lại tình cảnh thê thảm hôm đó, Liên Tú dùng sức cắn răng, cơ mặt hơi gồ lên, “Có lẽ chư vị cảm thấy là Quan Ninh quân không đủ võ dũng, nhưng hiện giờ ta dám nói như vậy, nếu Quan Ninh quân gặp lại Thiết Phù Đồ, chúng ta không nhân mặt vẫn có thể tiến lên! Nhưng năm ngàn người vẫn sẽ như lần trước, thiệt hại hơn phân nửa mà về! Người nói ta sợ sệt cũng được, hèn nhát cũng được, lúc này đây ta tin sự an bài của Thượng tướng quân, tất nhiên cũng có lý do.” Liên Tú nói xong, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi doanh trường.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, thật lâu sau, đám người Mạnh Lương rốt cuộc cũng không tự nguyện lắm mà gật đầu.

Giang Tái Sơ triệu tập các chư tướng lĩnh lúc rạng sáng, triển khai trận đồ, chỉ vào khu vực xung quanh trung tam bộ nói, nói thẳng: “Quân ta và Hung Nô đều đã chuẩn bị chiến tranh một thời gian dài, sau khi trời sáng cuộc chiến sẽ bắt đầu, không còn đường lui nữa.”

Ánh mắt những người dưới trướng sáng lên, bọn họ từ các nơi chạy tới, chờ một ngày này cũng đã rất lâu rồi.

“Cánh trái, Mạnh Lương dẫn theo Hồ Báo Ky.”

“Rồ!”

“Cánh phải, Cánh Vân dẫn theo Tây Bắc quân.”

“Rồ!”

“Trung trận...”

Giang Tái Sơ dừng một chút, ánh mắt dò xét mọi người.

Dựa theo thói quen ngày xưa, cho tới bây giờ đều là hấn tự mình dẫn đầu ở giữa trận. Mà quân đoàn được lựa chọn kẻ vai chiến đấu với Thượng tướng quân rõ ràng vô cùng vinh quang. Các vị tướng lĩnh chưa nhận lệnh đều nín thở, ánh mắt tràn trề mong đợi.

“Cánh Quán tướng quân, người dẫn Thần Sách quân và bốn vạn quân tinh nhuệ dưới trướng trấn giữ vùng trung tâm, nhất thiết phải đẩy mạnh về phía trước.”

Cánh Quán là người lớn tuổi nhất trong các vị tướng lĩnh, nghe vậy liền đứng dậy, chấp tay nói: “Nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của điện hạ.”

“Thượng tướng quân, vậy còn ngài?” Mạnh Lương gãi đầu một cái.

Giang Tái Sơ thản nhiên cười một tiếng: “Ta dẫn năm ngàn quân Thực, phối hợp tác chiến ở phía sau.”

Không để ý đến những gương mặt kinh ngạc đang ngồi đó, Giang Tái Sơ bỗng nhiên đứng dậy, gằn từng chữ: “Chư vị tướng quân, vận mệnh của Trung Nguyên phụ thuộc vào cuộc chiến này, xin dốc hết toàn lực, trực xuất đấm Hồ Lỗ (4) đó, không chết không ngừng!”

(4) Hồ Lỗ: người Hung Nô

Lúc trời sáng, hai bên không hẹn mà cùng bày ra trận thế.

Gió bắc nổi lên, cờ quạt vù vù.

Đang đứng cùng Tả Đồ Kỳ Vương và Hữu Đồ Vương, Khả Hãn Mạo Đốn đi lên đài cao.

Dưới trướng của Tả Đồ Kỳ Vương là hai mươi vạn binh sĩ, cộng thêm mười vạn quân mới tiến vào, lần này binh lực phe mình vô cùng hùng hậu, năm đó đều cùng mình càn quét các bộ tộc lớn ở Mạc Bắc.

“Bắt đầu đi.” Mạo Đốn bỗng nhiên nói, lính liên lạc chạy như bay, biến người dưới đài cao đã bắt đầu hành động.

Đồng nghìn nghịt một mảng như cái bánh răng to lớn đang quay cuồng về phía trước.

“Phụ hãn, con đi lược trận.” Mạo Man tay cầm trường đao, quỳ một gối.

Mạo Đốn phất phất tay: “Đi đi.”

Không giống như trước kia, mỗi một lần đều là do quân đội Hung Nô khiêu khích trước, lúc này đây lại là quân Tấn phát động công kích trước.

Tả hữu hai quân đi trước, thế không thể chặn, giống như hùng ưng tung cánh, hai cánh quân bao vây quân Hung Nô vào giữa.

Mà quân đội Hung Nô thuận thế bị ép thành hình nón, ở đỉnh nhọn đã va chạm với quân Tấn.

Dưới sự thúc giục của các tướng lĩnh, nhóm kỵ binh bắt đầu lần đánh sâu vào phía trước, quân Tấn nỗ lực vây quét đối phương, mà quân Hung Nô lại muốn đột phá từ trung tâm, trong thời gian đó ý đồ cắt phương trận của quân Tấn ra làm hai.

Đánh giằng co như thế là để khảo nghiệm ý chí chiến đấu và sức chịu đựng của binh sĩ.

Lúc cuộc chiến bắt đầu, thường thường bọn họ còn có thể giết đỏ cả mắt rồi. Nhưng liên tục sau hai ba canh giờ, những binh sĩ còn sống động tác chém giết trong tay cũng đã thành bản năng, mệt mỏi muốn dừng lại.

“Người nọ là ai?” Mạo Đốn chỉ vào một vị mãnh tướng hắc giáp xa xa giữa trận.

“Khả Hãn không nhớ rõ sao? Năm đó Hoàng đế Tấn triều thân chinh Hung Nô ta bị đánh cho đại bại mà về, lúc qua cửa khẩu còn suýt bị bắt sống, là lúc ấy tướng thủ thành Thổ Mộc Quan đến cứu giá.”

Mạo Đốn có chút ấn tượng: “Hoá ra là hãn.”

“A, còn Giang Tái Sơ.” Mạo Đốn nhìn xung quanh chiến trường khói lửa nổi lên bốn phía, vẫn chưa phát hiện thân ảnh của hãn, liền nghi hoặc nói, “Hãn từ trước đến giờ vẫn ở tiền tuyến, lần này vì sao lại không có mặt?”

“Chắc là quân Tấn muốn giữ lại lực lượng đối phó với Thiết Phù Đồ.”

Mạo Đốn gật đầu mỉm cười. Mặc dù đã nhiều năm trước, Giang Tái Sơ dẫn quân tới Mạc Bắc đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, Mạo Đốn cũng không xuất thủ đám trọng kỵ binh cường hãn này.

Cho đến bây giờ, hãn đã không cần đợi thêm nữa.

Khả Hãn phất phất tay, nói nhạt: “Cho Tả Đồ Kỳ Vương hạ lệnh đi, điều động Thiết Phù Đồ.”

Đang lúc hai bên giằng co nhau, đột nhiên nổi lên chút động tĩnh khác thường.

Quân Tấn rõ ràng nhận thấy quân địch bắt đầu có ý rút lui, kinh nghiệm Cảnh Quán cực kỳ phong phú, hãn nắm chặt cơ hội chớp mắt này, ra lệnh cho toàn quân tiến mạnh. Dưới cơn cuồng phong của quân Tấn, quân Hung

Nô bắt đầu lần lượt lui về phía sau, nhưng mà sau thời gian một nén nhang, tiếng gót sắt trầm thấp chinh tề ở sau quân Hung Nô vang lên.

Cảnh Quán nghe được tiền phương cấp báo, không chút kinh hoảng, chỉ hơi vung tay lên, bên cạnh truyền lệnh đốt hoả pháo.

Tiếng dội chói tai vang vọng khắp bầu trời, lão tướng quân bình tĩnh hạ lệnh: “Toàn bộ kỵ binh ngừng truy kích, lá chắn thủ ở phía trước, cung tiễn thủ ở phía sau, bộ binh đợi địch ngay tại chỗ.”

Trong quân tuy có sáu bảy vạn người, nhưng cờ lệnh vừa phát lên, tiếng trống biến đổi, chiến trận lại nhanh chóng thay đổi.

Cảnh Quán nhắm mắt lại, từ cuối tầm mắt đã có thể nhìn thấy thân ảnh màu đen của Thiết Phù Đồ, giống như quỷ ảnh thấp thoáng xuất hiện ở đường chân trời.

Đợi đến lúc bọn chúng tới gần hơn một chút mới phát hiện dùng từ “quỷ ảnh” không đủ để hình dung đội trọng kỵ binh này, không bằng nói bọn chúng là một tòa thành kiên cố to lớn đang di động, có thể dễ dàng giảm nát đối thủ.

Hành quân đánh giặc nhiều năm như vậy, Cảnh Quán chưa thấy qua kẻ địch nào đáng sợ như thế. Hắn tập trung đến nín thở, đang muốn phát lệnh, cánh trái yểm trợ đột ngột hỗn loạn.

Một đội kỵ binh toàn lực tiến thẳng về phía trước, xông thẳng về phía Thiết Phù Đồ, tên dũng tướng dẫn đầu mặc một thân hắc giáp, trong miệng la lên “Binh sĩ Hồ Báo Kỵ theo ta tiến lên”, nhóm kỵ binh phía sau cũng hào hùng nhiệt huyết, tung lên vô số bụi đất.

“Này...” Cảnh Quán rất nhanh chóng phản ứng kịp, nhưng Mạnh Lương trong lòng không phục, không đợi Ninh Vương ra chỉ thị đã tự ý xung kích.

Nhưng hôm nay, nói cái gì cũng đã chậm.

Thấy Hồ Báo Kỵ đã đụng vào Thiết Phù Đồ, lão tướng quân căn rằng một cái, cờ lệnh vung lên: “Trung quân yểm trợ Hồ Báo Kỵ, toàn quân thẳng tiến!”

Đại chiến đã đến giữa trưa, Hồ Báo Kỵ của Mạnh Lương cũng đã tới mũi nhọn của Thiết Phù Đồ.

Vị tướng quân trời sinh dũng mãnh lúc này mới phát hiện, mọi sự phán đoán trước kia đối với Thiết Phù Đồ thật sự chỉ là tượng tượng của mình mà thôi.

Hắn không phải không âm thầm cười nhạo Liên Tú dè dặt và nhát gan, trong lòng cho là nếu trận này xảy ra với mình, Hồ Báo Kỵ nhất định có thể xé rách chiến tuyến của đối phương. Nhưng qua trận chiến ngày hôm nay, hắn mới biết Thiết Phù Đồ thật sự tựa như tường đồng vách sắt, bên trên còn có vô số lưỡi đao sắc nhọn, muốn chém binh sĩ của mình dễ như trở bàn tay.

Sau lưng không khỏi nổi lên một thân mồ hôi lạnh, Mạnh Lương lau mặt, một tay ghìm cương ngựa, lớn tiếng hô với bọn lính: “Chỉnh lại hàng ngũ, xông lên!”

Hồ Báo Kỵ không phụ là danh hiệu đội kỵ binh dũng mãnh nhất dưới trướng của Giang Tái Sơ, nghe chủ soái quát như vậy, họ đều ghìm cương ngựa, cả người thấp xuống, không chùn bước mà chuẩn bị công kích lần thứ hai.

Nhưng mà sau vài lần xung kích, Thiết Phù Đồ thương vong không lớn, Hồ Báo Kỵ cũng đã tổn hại gần một phần ba.

Đây là một con số vô cùng nguy hiểm, vượt qua tuyến này, đội quân có dũng mãnh thế nào đi nữa cũng sẽ phải đối mặt với sĩ khí sụp đổ.

May mà lúc này trong quân đã bắt đầu bổ sung vào đội hình của Hồ Báo Kỳ dần dần suy yếu, bọn họ người tuy nhiều, nhưng lại dùng cả máu và thịt ngăn cản Thiết Phù Đồ, cục diện có thể nói là vô cùng thảm hại.

Mà quân Hung Nô ở sau Thiết Phù Đồ ý thức được lực lượng cánh trái của đối phương đang yếu dần, toàn lực bắt đầu mạnh mẽ tiến công.

Toàn bộ thế cục chiến trường bởi vì có sự gia nhập của Thiết Phù Đồ mà bỗng nhiên nghịch chuyển.

Tả Đồ Kỳ Vương vội lui về sau liếc nhìn một cái, nhìn thấy thân ảnh của phụ hãn trên đài cao, bỗng nhiên cũng có lòng tin, vung tay lên, hạ lệnh nói: “Nhanh chóng xung kích, tranh thủ đánh tan quân Tấn trước hoàng hôn!”

Lúc này Giang Tái Sơ đang ở phía sau quân Tấn đã nhận được cấp báo từ tiền phương. Mạnh Lương tự ý xuất chiến đón đánh Thiết Phù Đồ, Cảnh Quán không thể không tiến lên tiếp ứng, hai quân hợp lực nhưng không có cách nào ngăn chặn được Thiết Phù Đồ, đã rơi xuống thế hạ phong.

Ánh mắt sắc nhọn của Giang Tái Sơ chợt lóe lên: “Cố đại ca, đến lúc rồi.”

Cố Phi ở bên cạnh hãn, xoay người lên ngựa, bình tĩnh nói: “Vậy thì đi thôi.”

Phía sau hãn năm ngàn quân Thục mặc giáp mây, sau lưng đều mang trường đao, cũng đều lên ngựa, động tác tuy rằng không đồng đều nhưng đội quân này không khỏi mang theo sát khí quỷ dị khiến người ta rét lạnh, im lặng nhìn về phía xa.

Giang Tái Sơ ở trên ngựa quay người lại, ánh mắt nhìn từ trái sang phải, giọng nói rõ ràng truyền tới tai mỗi người: “Thê tử của ta là người Thục, trận chiến này là nàng mời chư vị đến đây, cũng là nàng muốn ta đồng ý

cho các người còn sống trở về quê hương, gặp lại người thân của các người.”

Các hán tử đen gầy trầm mặc nhìn vị thống soái trẻ tuổi cao ngất này, trong mắt lóe ra hào quang.

“Nhưng ta không thể đáp ứng nàng, bởi vì một số người trong chúng ta chắc chắn sẽ để mạng lại Hàm Cốc Quan!” Giang Tái Sơ dừng một chút, “Ta chỉ có thể đồng ý với nàng, bất luận như thế nào, ta sẽ cùng với các người sống vai trên chiến trường, vì cha mẹ vợ con, không chết không ngừng!”

Tim các hán tử đập thành thịch, trong thời tiết lạnh như vậy lại ra mồ hôi, máu cũng nóng lên!

“Không chết không ngừng!”

Theo tiếng gọi hùng hồn, ba tiếng rít gió lần lượt bắn ra.

Đây là mệnh lệnh cao nhất trong quân, các vị tướng lĩnh tiền tuyến một khi nhận được, dù trong tình huống nào cũng đều phải lập tức ra lệnh lui lại.

Hồ Báo Kỵ và trung quân lúc này bắt đầu ra hiệu lệnh rút lui, mà Thiết Phù Đồ vẫn không nhanh không chậm đẩy mạnh về phía trước, nghiền nát toàn bộ lực cản!

Chiến trường trống không, Khả Hãn Mạo Đốn nhìn tình hình chiến trận, ngửa đầu cười to: “Để cho các người xông lên một phen, hôm nay toàn bộ đánh tan quân Tấn!”

Đúng lúc này, một đội kỵ binh mấy ngàn người dùng một loại tốc độ không thể tin được tiến về phía Thiết Phù Đồ.

Qua thời gian một chén trà nóng cũng chỉ còn cách Thiết Phù Đồ bất quá hơn mười trượng.

Tả Đồ Kỳ Vương lần đầu tiên nhìn thấy thân ảnh của Giang Tái Sơ giữa nhóm kỵ binh, một thân giáp bạc, trong tay là giáo bạc, không hề ăn khớp với màu giáp mây vàng đất của các binh sĩ xung quanh mình.

Năm mươi trượng, ba mươi trượng, hai mươi trượng...

Năm trượng cuối cùng, tất cả binh sĩ thế nhưng lăn mình xuống ngựa, dựa vào xung lực của ngựa mà nhanh chóng lăn về phía trước, từ bên hông rút ra dao ngắn sáng loáng, vô cùng nhẹ nhàng mà lăn tới dưới móng ngựa của Thiết Phù Đồ.

Sau khi bọn họ lăn tới Thiết Phù Đồ, chiến trường trở nên yên lặng một lát...

Một tiếng vang thật lớn...

Vô số con ngựa giáp sắt giáp đồng ầm ầm ngã xuống đất, các binh sĩ Thiết Phù Đồ bởi vì mặc giáp nối liền với giáp ngựa mà té lăn trên đất, nhất thời không thể đứng dậy.

Bụi đất xen lẫn mùi máu tanh, xộc thẳng vào mũi mọi người.

Nhóm quân Thục vô cùng nhanh nhẹn bò dậy, ném dao đi, rút ra trường đao sau lưng, bổ thẳng xuống bên hông những tên lính đang ngã sấp xuống... Đây là chỗ duy nhất nối liền vũ trang toàn thân của các trọng kỵ binh, chỉ cần đao pháp chuẩn là có thể một phát mà trúng.

Đối với những binh sĩ xuất thân mã tặc mà nói, sau khi lăn xuống ngựa tránh được gót sắt, chuyên cắt gân cốt móng ngựa đều tựa như trước kia khi bọn họ cướp hàng hoá, cắt bỏ dây thừng cột hàng với tốc độ nhanh nhất,

tuy có nhiều điểm khác biệt nhưng cơ bản thì giống nhau. Luyện hơn một tháng, người người vô cùng thuần thục.

Quả nhiên là đánh một trận mà thắng!

Tả Đồ Kỳ Vương còn chưa phản ứng kịp thì đã thấy nhóm Thiết Phù Đồ đã té trên mặt đất, giống như thu hoạch lúa mạch, dễ dàng bị chém ngã. Hãn không khỏi tức giận, ra lệnh cho khinh kỵ binh tiến lên yểm trợ.

Biến cố tới quá nhanh, khi bọn khinh kỵ binh Hung Nô đang muốn tiến lên thì trung quân quân Tấn đã cùng cánh phải tiến lên, đồng thời che chắn cho quân Thục rút lui về phía sau.

Trong lúc đó, chiến cuộc vốn giằng co lại xảy ra biến hóa không tin được.

Đối với quân Hung Nô mà nói, con át chủ bài thiết kỵ đã bị tiêu diệt trong tay địch, tất nhiên lòng tin sẽ bị sụp đổ. Mà đối với quân Tấn mà nói, loại trừ được Thiết Phù Đồ này cũng là loại bỏ được gánh nặng to lớn trong lòng, ý chí chiến đấu trở nên dâng cao!

Hai bên đều không tiếc binh lực, bắt đầu bổ sung người trên chiến trường.

Mặt trời từ từ lặn xuống, những tia sáng càng phát ra sự tiêu điều thê lương.

Tả Đồ Kỳ Vương đã dự tính tự mình ra trận, bỗng nhiên lại có thân binh chạy lại gần: “Đại vương, tên người Hán kia nói người đã tới rồi!”

Mạo Man giết đỏ cả mắt rồi nghe vậy thì ngẩn ra, tầm mắt chạm đến Giang Tái Sơ xa xa.

Hãn từ bên trái trận chém về phía bên phải, như vào chỗ không người.

Mạo Man biết trận này hôm nay bất luận như thế nào cũng không thắng nổi, việc duy nhất cần phải làm là thừa dịp bóng đêm còn chưa buông

xuống phải đè xuống nhuệ khí của quân Tấn, từ đó tới sáng cũng chưa chắc là thất bại.

Hắn ghì cương chuyển đầu ngựa, phi như tên bắn về hậu doanh.

Từ sáng sớm đến chập tối, áng mây hồng hồng ở chân trời đã nhuộm màu máu tanh.

“Điện hạ, đánh đêm sao?”

Giang Tái Sơ lau mồ hôi và máu văng lên mặt, trầm giọng nói: “Đánh một tiếng trống, dừng khí tăng lên (5)! Tuyệt đối không thể dừng lại!”

(5) Nguyên văn là “nhất cổ tác khí”, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, trong “Tả Truyện - Trang Công thập niên”: Khi đánh trận dựa vào dừng khí, đánh một tiếng trống, dừng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dừng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dừng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

“Rồ!”

Hồ Báo Kỵ và trung quân bắt đầu lui về phía sau, Quan Ninh quân, Hắc Giáp quân bổ sung vào vị trí chủ lực. Mấy quân đoàn luân phiên ra trận thay nhau đánh là sở trường của quân Tấn.

“Điện hạ, huynh nhìn trên đài cao...”

Giang Tái Sơ ngừng động tác trong tay, nâng mày nhìn về phía đài cao.

Vốn là Khả Hãn Mạo Đốn đứng ở nơi đó, nay lại thay đổi thành một nam một nữ.

Rất xa, hắn vốn thấy không rõ là ai, nhưng thân ảnh của cô gái kia... Một sự bất an mãnh liệt dâng lên!

Giang Tái Sơ kẹp chặt hông ngựa Ô Kim phi thẳng về phía trước, đài cao ấy vốn được quân Hung Nô dựng nên, nay bởi vì quân Tấn đột tiến mà cách chính mình chỉ hơn mười trượng mà thôi.

Hắn rốt cuộc đã thấy rõ! Là Hàn Duy Tang!

Tựa như có một mũi tên vô hình bắn trúng quả tim, ý sát phạt quanh mình trong phút chốc trở nên hư ảo, trong mắt hắn chỉ còn lại thân ảnh áo trắng kia.

Làm sao nàng lại bị bọn chúng bắt được?

Đủ thứ hỗn loạn trong đầu chợt lóe rồi biến mất, hai người trên đài lại có hành động.

Mạo Man đưa tay đẩy Hàn Duy Tang đến lan can, nửa người nàng gần như muốn cắm xuống dưới, mái tóc đen của nàng tung bay trong gió, gương mặt tái nhợt lúc này càng mang theo vẻ xinh đẹp thê lương.

“Giang Tái Sơ! Đây là nữ nhân của người sao?” Ánh mắt Mạo Man phóng xuống, giọng nói rõ ràng truyền tới tai mọi người.

Từ gần đến xa, các binh sĩ đều dừng tay nhìn về phía đài cao.

“Người Tấn các người bảo vệ nữ nhân của mình như vậy sao?” Mạo Man túm lấy tóc của Hàn Duy Tang, bức nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Giang Tái Sơ, hắn phóng đảng cười to, “Giang Tái Sơ, nếu người quỳ xuống dập đầu ba cái với Khả Hãn Hung Nô, ta sẽ tạm thời tha cho nàng ta. Nếu không, hôm nay ta liền lột xiêm y của nàng ta ra, cho binh sĩ của ta và người nhìn một cái, xem nữ nhân của người rốt cuộc là cái dạng gì.”

Từng lời của Mạo Man truyền tới tai Giang Tái Sơ, vù vù vang dội.

Nhưng hăn làm như không nghe thấy, từ dưới lên trên, hăn và Hàn Duy Tang nhìn nhau, không kinh sợ, cũng không run rẩy, nhưng lại lặng lẽ bi thương.

Mạo Man thấy Giang Tái Sơ không động đậy, trong lòng vô cùng sáng khoái. Hăn chợt buông Hàn Duy Tang ra, vẫy tay gọi thân binh đến, ra về muốn xé áo của Hàn Duy Tang.

“Người dám!” Phản ứng trước hết chính là quân Thục, cả đám bọn họ nhận ra Hàn Duy Tang, ra sức nhảy dựng lên.

Giang Tái Sơ đưa tay lên, ý bảo bọn họ im lặng, giọng nói trầm tĩnh nhưng lại vô cùng rõ ràng.

“Mạo Man, trên chiến trường vốn là nam nhân một mất một còn, không được bơi nhọ phụ nữ và trẻ em.”

“Năm đó người lấy tên Qua Mục Hoảng, dung túng cho người Tấn giết bao nhiêu phụ nữ và trẻ em Hung Nô!” Mạo Man nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nay ta bắt một nữ nhân của người thì sao nào?”

Ánh mắt Giang Tái Sơ xẹt qua một góc trên đài cao, cũng là một thân ảnh quen thuộc đứng đó - Chu Cảnh Hoa.

Hết thấy mọi thứ nhất thời đều hiểu được.

Nhất định là lão ta cấu kết với Mạo Man, dâng kế này lên, đến đất Thục cướp Hàn Duy Tang uy hiếp mình.

Một tên tiểu nhân thâm độc như vậy, vốn nên thiên đao vạn quả (6) từ sớm!

(6) thiên đao vạn quả: bị chém ngàn vạn nhát đao

“Giang Tái Sơ, người rốt cuộc có quỳ hay không?”

Mấy vị tướng lĩnh xung quanh Giang Tái Sơ phi nhanh đến, xoay người xuống ngựa trước mặt hắn, quỳ một gối xuống nói: “Điện hạ, không thể!”

Giang Tái Sơ nửa đời khốn cùng, chiến sự lớn nhỏ nhiều vô số, cũng từng cử tử nhất sinh, nhưng vào thời khắc này, sự quyết đoán khi xưa đều không thấy nữa. Hắn chỉ bình tĩnh nhìn nàng, bọn họ rõ ràng ở cùng trên một chiến trường, tầm mắt chạm vào nhau mà lại cách xa như vậy!

Giang Tái Sơ bây giờ chỉ muốn ngựa mặt lên trời cười to, mặc cho chính mình anh hùng nửa cuộc đời, nhưng cả đời này, hắn chưa bao giờ thật sự đối xử tốt với nàng.

Quê hương của nàng bị sưu cao thuế nặng, nàng bị ép buộc chỉ hôn, lúc cửa nát nhà tan, hắn cho tới bây giờ đều bất lực! Nay thân vùi trong trại địch, cho dù có được cả thiên hạ này, lại không thể cứu được người con gái mà mình yêu nhất, hắn muốn thiên hạ này có ích gì?

Giang Tái Sơ tung người xuống ngựa, ngựa đầu nhìn lại, đã thấy khoe miệng Hàn Duy Tang khẽ nhếch, nụ cười tươi tắn như mặt nước hiền hoà.

Tên thân binh kia đã xé lớp áo lụa thứ nhất của Hàn Duy Tang, xoẹt một tiếng rất nhẹ, lại vô cùng chói tai. Ngàn vạn ánh mắt nhìn chăm chăm, khoe miệng Hàn Duy Tang chảy xuống một vết máu nhỏ, nhưng ánh mắt vẫn không hề sợ hãi hay ngại ngùng.

Trong mắt Giang Tái Sơ không hề có những cái khác. Hắn đang muốn tiến lên, bỗng nhiên giao hòa với ánh mắt của nàng, bên tai vang lên tiếng thần chú lúu rúu, tinh thần dao động.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn trải qua cảm giác như vậy, thần trí thanh tỉnh đang dần dần bị rút đi, hắn không nhìn được, đưa tay ra sau rút cây cung ra, thủ pháp như nước chảy, mũi tên dài như nanh sói đã lên dây.

“Các người thấy đó, nữ nhân của ta bị người Hung Nô làm nhục như vậy!” Giọng nói của hãn hùng hồn trầm thấp, vang vọng trên chiến trường, truyền tới tai từng binh sĩ, “Nếu không đánh bại bọn chúng, bị làm nhục tiếp theo, chính là thê tử của người, mẫu thân của người, nữ nhi của người!”

Trường cung được kéo căng, hai cánh tay của Giang Tái Sơ đã nặng nề đến mức tận cùng, nhưng trong suy nghĩ mơ hồ còn có một âm thanh đang gọi: Những lời này không phải ta nói! Mũi tên này... tuyệt đối không thể bắn!

Trên đài cao, Hàn Duy Tang có thể cảm nhận được sự cố gắng chống lại chính mình, nàng lại một lần dùng sức cắn đầu lưỡi, mùi máu tanh lần nữa tan ra trong khoang miệng.

Đúng, nàng lại dùng mê tâm cổ với hãn, bởi vì huyết ngưng còn trong cơ thể mình, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể mê hoặc tâm trí của hãn.

Lúc này đây, việc nàng muốn hãn làm, chính là bắn ra mũi tên kia.

“Ta biết chàng sẽ không tha thứ cho ta, nhưng ta vốn là người phải chết... Dưới cửu tuyền, nếu có thể nhìn thấy thiên hạ thái bình, nhìn thấy chàng quân lâm thiên hạ, ta cũng vui mừng.”

Nàng cười với hãn lần cuối, khẩu hình ở môi đúng là ba chữ.

Ba chữ này, nàng đã từng nói với hãn rất nhiều: “Thật xin lỗi.”

Rất nhiều năm sau, các binh sĩ trải qua trận chiến ở Hàm Cốc Quan đều có thể nhớ lại một màn kia.

Trường cung trong tay Ninh Vương đã bị kéo căng, mũi tên kia nhắm thẳng đến đài cao, bắn về phía Tả Đồ Kỳ Vương của Hung Nô!

Lực cánh tay vô cùng mạnh mẽ và chuẩn xác!

Mũi tên kia bắn ra như sao băng, cuối cùng, tên vương gia Hung Nô kia đẩy người con gái trước người qua, dùng thân mình mảnh khảnh của nàng chặn lại mũi tên kia!

Máu tươi trước ngực chảy ra, cả người mềm nhũn ngã xuống.

Các binh sĩ không đành lòng mà dời tầm mắt... Mà Ninh Vương đứng ở nơi đó đã thành tượng đá.

“Báo thù cho Quận chúa!” Cố Phi mắt đỏ ngầu, phi ngựa mà ra.

Phía sau hắn là rất nhiều quân Thục đã sớm không còn chiến mã, lại chạy bộ đánh chớp nhoáng về phía trước.

Bọn họ được kỵ binh quân Tấn đuổi theo mà lên, một màn kinh tâm động phách vừa rồi đã làm cho bọn họ thật sự hiểu được, một khi Hung Nô làm chủ Trung Nguyên, chính mình sẽ đối mặt với một chủng tộc tàn khốc như vậy.

Trận chiến này, bọn họ nhất định phải thắng!

Mà người Hung Nô bởi vì chủ soái làm nhục một nữ nhân yếu đuối dưới bao con mắt nhìn trừng trừng như vậy, bao nhiêu sĩ khí kết tinh trong xương cốt bị hao tổn đến kiệt quệ, bỗng nhiên không còn ý chí chiến đấu. Vừa đánh vừa lui, rốt cuộc đến đêm khuya, mấy binh đoàn quân Tấn thay nhau đánh tới, các binh sĩ Hung Nô bắt đầu chạy trốn về phía tây.

“Điện hạ! Dọn sạch chiến trường nhiều lần rồi vẫn không tìm được... di thể của Quận chúa.”

Mấy ngày nay nhóm thân binh hết lần này đến lần khác nói với Ninh Vương những lời này, nhưng Giang Tái Sơ thì cứ như điên rồi, đi tìm thi

thể đến mệt mỏi, lấy tay lật những cái xác lên, trong đầu vẫn tràn trề hi vọng mỏng manh.

Hắn thậm chí đem trách nhiệm nặng nề nhất truy kích tàn quân Hung Nô giao cho Cảnh Vân, còn mình ở lại đây tìm kiếm kỹ càng.

Mũi tên kia... Hắn biết rõ hắn quả thật bắn vào nàng.

Nhưng bất luận như thế nào, hắn vẫn phải tìm được nàng...

Nếu đã chết, cho dù là một cô hồn, hắn cũng không thể bỏ mặc nàng lơ lửng ở đây.

Các binh sĩ bắt đầu chôn cất thi thể để tránh tạo thành ôn dịch trong quân. Chiến trường đã không còn sự huy hoàng ngày đó mà trở nên yên lặng tựa như một bức tranh bao la hùng vĩ mà thê lương, lặng lẽ khóc thầm.

Từng ngày trôi qua, Giang Tái Sơ đã không biết mình còn đang chờ đợi cái gì.

Ánh tà dương buông xuống, hắn ngồi trên một tảng đá to, đôi mắt trông về phía xa.

“Điện hạ.” Bỗng nhiên có người gọi hắn.

“Người vẫn còn ở đây?” Ninh Vương nhìn người kia, da mặt vàng đen, dáng người nhỏ gầy, cả người đầy mùi máu tanh.

“Chặt đứt ba ngón tay.” Trương nhị giơ lướt qua cái bọc bên tay phải, nhếch môi cười cười, “Còn sống.”

Giang Tái Sơ không nói với hắn nữa, mặc cho hắn ngồi xuống bên cạnh, bên tai là tiếng gió bắc thổi vù vù.

“Sau này chắc không còn làm được việc đồng áng nữa, phải dựa vào phụ nữ trong nhà.” Hãn thở dài, lại lấy thuốc lá kém chất lượng từ bên lưng quần ra, bỏ vào trong miệng nhai.

Giang Tái Sơ lấy một số từ trong tay hãn, bắt chước bỏ vào trong miệng, trong phút chốc trong miệng đầy vị đắng chát.

“Còn sống dù sao vẫn tốt hơn đã chết.” Trương nhị bỗng nhiên khàn giọng, “Ai ai cũng nghĩ như vậy.”

Còn sống dù sao vẫn tốt hơn đã chết, thật sự là ai ai cũng nghĩ như vậy sao?

Giang Tái Sơ bỗng nhiên buồn cười, vì sao Duy Tang của hãn chưa bao giờ nghĩ như vậy? Vì sao cho tới bây giờ nàng chỉ muốn hãn sống thật tốt, mà lại bất cần suy nghĩ cho mình?

Mũi tên kia, nàng buộc hãn bắn về phía Mạo Man, nhưng Mạo Man sao lại có thể lấy nàng che chắn mũi tên đó!

Rõ ràng là chính nàng đã hết sức đẩy qua, lại làm như là bị Mạo Man kéo tới trước ngực. Nàng dùng cách ngu xuẩn như vậy làm cho Mạo Man mất hết thể diện trước mặt những người trong tộc; Nàng dùng cách ngu xuẩn như vậy, đưa thắng lợi về cho mình. Nhưng những gì nàng muốn cho tới bây giờ cũng không phải là thứ hãn muốn...

Chất lỏng trên gương mặt lạnh như băng nhỏ xuống, Giang Tái Sơ ngửa đầu nhìn trời, lại nghe thấy hán tử bên cạnh nhẹ giọng nói: “Ôi, trời mưa rồi.”

Tháng chín năm Vĩnh Gia thứ ba, Ninh Vương Giang Tái Sơ dẫn quân Tấn đến Hàm Cốc Quan đại phá Hung Nô.

Khả Hãn Hung Nô và Tả Đồ Kỳ Vương dẫn tàn quân lui về phía tây, Cảnh Vân một đường truy kích, giành lại Thái Nguyên, Bình thành, đuổi tới quan

ngoại. Khi tiến vào tinh binh Hung Nô có đến bốn mươi vạn, cuối cùng chỉ còn hơn bốn vạn người.

Giang Tái Sơ ở lại Trung Nguyên, chinh đồn quân đội, tiến về Trần huyện nghênh đón Hoàng đế ngự giá hồi kinh.

Tháng mười, truyền ra tin trên đường ngự giá hồi kinh, Hoàng đế mắc bệnh hiểm nghèo, hoăng, thụy (7) là Minh Đế.

(7) thụy: danh hiệu sau khi chết của vua, quan

Sử sách đời sau ghi lại về vị Hoàng đế nhỏ tuổi đã chết như vậy :”Đế mặc dù ấu nhưng ý chí kiên cường. Gian thần Chu Cảnh Hoa dẫn Hung Nô qua cửa khẩu, sau đó bỏ kinh thành trốn về phía nam; Đế hướng về triều đình, sáng suốt mở miệng nói: ‘Thiên tử trấn giữ biên giới, quân vương tư xã tắc, bình tĩnh chiến đấu không trốn!’ Sau đó Cảnh Hoa hạ được, Đế từ đó không nói được, thân thể hư nhược. Song tâm trí vẫn còn trấn tĩnh, triệu Ninh Vương vào, ra lệnh cầm quân thiên hạ, ra sức chống lại quân giặc. Tháng chín Hung Nô thất bại bỏ chạy; Tháng mười, Ninh Vương nghênh Đế về triều, trên đường Đế hoăng, thụy là Minh Đế... Nếu không chết trẻ, công lao của Minh Đế không biết nhiều bao nhiêu.”

Sách sử ghi lại tất nhiên là thắng làm vua thua làm giặc, thật giả mỗi thứ một nửa, ngoắt ngoéo cũng nhiều nhưng cũng loáng thoáng mang theo sự thành thật, ít nhiều gì cũng để lại ấn tượng năm đó.

Tháng mười, Ninh Vương mang thần dân hồi kinh.

Mùa đông năm nay đến vô cùng sớm, dọc đường đi dân chúng ăn đói mặc rét khắp nơi, Giang Tái Sơ một thân hắc giáp, tay cầm Lịch Khoan, ngựa đầu đứng dưới Đan Phượng Môn. Đế đô huy hoàng ngày xưa đã bị thiết kỵ Hung Nô giẫm lên, sau khi trắng trợn đốt giết cướp giạt thì đốt phần lớn cung điện thành đất khô cằn, gần như muốn sụt lở.

Mà giữa nơi đất trời vắng lặng như thế, Ngự Sử đại phu Nguyên Hạo Hành dẫn người quỳ rạp xuống đất, thỉnh xin lập Ninh Vương làm đế.

Ninh Vương nhiều lần từ chối, đất trời bỗng nhiên nổi lên trận tuyết mịn đầu đông.

Tóc hăn vương vài bông tuyết, tựa như mái tóc đen đột nhiên điểm trắng, đôi mắt phượng trong veo nhìn văn võ bá quan run lấy bấy, trên mặt không gợn sóng: “Đứng lên đi.”

Quần thần đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cùng đập đầu, trán dán trên mặt đất, chỉ cảm thấy lạnh như gang.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Tháng mười hai, tân đế đăng cơ, sửa quốc hiệu thành Vĩnh Duy.

Bởi vì chiến tranh liên tục nhiều năm mà quốc khố cạn kiệt, còn có rất nhiều việc cần phải làm, chuyện xây dựng lại cung điện cứ để sau.

Giang Tái Sơ tạm ở tại Thái Cực Cung vốn được bảo vệ vẹn toàn, quần thần nghị sự phần lớn cũng bố trí ở đây. Hôm đó vừa tiễn mấy vị tướng lĩnh đi trấn thủ tây bắc xong, nội thị vội vàng báo: “Lệ tiên sinh đến rồi.”

Giang Tái Sơ ném bút lông sói trong tay xuống, nôn nóng nói: “Mời vào.”

Lệ tiên sinh run rẩy được người ta dẫn vào, trên đùi trên vai lão nhân già vẫn còn vết thương, đang định quỳ xuống hành lễ lại bị Giang Tái Sơ đỡ dậy: “Tiên sinh miễn lễ.”

Lão nhân bình tĩnh nhìn Hoàng đế hồi lâu rồi thở dài: “Lão nhân biết, cuối cùng cũng có một ngày, điện hạ có thể đi đến ngày hôm nay.”

Ông nhất thời không sửa được cách gọi, Hoàng đế cũng không trách tội, chỉ thản nhiên nhìn ông: “Tiên sinh, tình cảnh ngày đó... có thể nói lại cho ta

biết không?”

Lão nhân suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Người đi không được mấy ngày thì có một nhóm người tiến vào cướp người. Khi đó lão nhân đang tản bộ ngoài cốc, Hàn cô nương lo lắng nên để cho Vị Hi đi với ta, hai người bọn ta mới có thể tránh được một kiếp. Đến khi trở về thì đầy tớ, thị vệ trong nhà bị giết sạch, thi thể ngổn ngang khắp nơi... Còn nha đầu kia chẳng biết đã đi đâu. Lúc trở về... Trên bàn trong nhà bếp vừa bung đĩa thịt xào ớt ra, là món nha đầu kia thích ăn nhất...”

Giang Tái Sơ ngẩn ngơ, nghe được những lời kể tỉ mỉ rõ ràng như thế thì có thể dựng nên một bức hoạ trong đầu.

Nàng tất nhiên đang xoa mái tóc dài, mặc y phục nửa mới nửa cũ, cười tủm tỉm nói: “Ớt này còn chưa đủ cay đâu!”

“Điện hạ, nha đầu kia... thật sự đã chết sao?”

Giang Tái Sơ dờ dẫm lắc lắc đầu, cũng không muốn nói ra một từ “Đúng vậy”.

“Lão nhân có một biện pháp có thể biết được con bé đó đã đi rồi hay chưa.” Ông do dự nói.

Ánh mắt Giang Tái Sơ sáng lên. Hắc trịnh trọng nói: “Mời tiên sinh nói.”

“Lúc trước ta đã từng nói với điện hạ, huyết ngưng trong cơ thể Hàn cô nương ngày nào còn chưa giải trừ thì mê tâm cổ vẫn có công hiệu.”

Khoé miệng Giang Tái Sơ khẽ nhếch, đúng vậy... Sau lần đầu gặp lại ở phủ Thanh Châu, đài Vân Tà, nàng nhận hết mọi sự lăng nhục của hắn, nhưng lại lặng lẽ chống đỡ. Hoá ra... Khi đó mê tâm cổ luôn tồn tại, chỉ cần nàng muốn thì có thể khiến hắn khuất phục mình.

Nhưng nàng lại không dùng đến mê tâm cổ.

Ở Hàm Cốc Quan, nàng muốn hẳn phải tự tay lấy mạng của mình.

Đang lúc tâm trạng ngẩn ngơ, hẳn lại nghe Lệ tiên sinh nói: “Nếu trong máu người vẫn còn cổ độc này, như vậy Hàn cô nương vẫn còn sống ở trên đời. Nếu không có...”

Giang Tái Sơ sai người mang tới kim châm và một cái chén sạch, đâm một dấu nhỏ trên ngón trỏ của mình, nhỏ vào trong chén.

Lão tiên sinh hết sức chăm chú lấy bột thuốc ra, rắc vào trong chén, lại yên lặng chờ một lát rồi giờ lên xem cận kề.

Đợi thật lâu, lâu đến mức Hoàng đế cảm thấy ngày dài đằng đặc, bóng mặt trời ước chừng đã đi được nửa vòng rồi.

Lão tiên sinh bỏ chén xuống, trên khóe miệng là một nụ cười chua xót.

Giang Tái Sơ chỉ cảm thấy giọng mình bỗng nhiên ứ nghẹn, không dám mở miệng hỏi.

“Bệ hạ, cần phải biết sống chết có mệnh. Mặc dù không có người Hung Nô, nha đầu kia trúng kịch độc, cũng chịu không quá một năm.”

Từ tháng chín đến giờ đã hơn bốn tháng, Giang Tái Sơ chưa từng buông tay, sai mật thám truy tìm tung tích của nàng khắp nơi, tất cả cũng vì tin rằng không thấy được thi thể của nàng, nàng tất nhiên còn sống.

“Bệ hạ, mê tâm cổ trên người ngài đã giải.” Lão tiên sinh không dám nhìn thần sắc của hẳn, “Nghĩa là, cổ chủ đã chết.”

Hẳn còn bình tĩnh hơn cả lão nhân kia, chỉ lệnh cho nội thị đưa ông ra ngoài nghỉ ngơi, một mình cô đơn ngồi ở trong điện, lặng lẽ nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Bầu trời bị xé rách một góc, vô số bông tuyết trắng rơi xuống.

Lúc Cảnh Vân đi vào thì đã nhìn thấy một màn như vậy: Hoàng đế rõ ràng là đứng thẳng lưng nhưng sao mà tiêu điều, tựa như cả bầu trời tuyết đều rơi trên người hắn.

“Bệ hạ...” Cảnh Vân khẽ gọi.

Giang Tái Sơ theo tiếng gọi mà liếc nhìn một cái, ánh mắt cô đơn, giống như cái gì cũng không nhìn thấy.

“A Vân, sau này đệ tìm thê tử thì nhất định phải tìm một người dịu dàng nghe lời.” Giọng nói Giang Tái Sơ trầm thấp dễ nghe, làm như đang tâm sự cùng Cảnh Vân, “Quan trọng nhất là, nàng tuyệt đối không thể lừa người.”

Cảnh Vân chua chát trong lòng: “Ta biết rồi.”

Khoé môi Giang Tái Sơ lại hiện lên một nụ cười mơ hồ, hắn thấp giọng lầm bầm lầu bầu: “Đệ có biết, ta thà rằng nàng còn sống, gạt ta nói đã chết, cũng không muốn nàng như vậy... Thật sự đã chết rồi. Trong lòng trăm cú thế mà trống trải mất một mảng.”

Tháng tư năm Vĩnh Duy đầu tiên, triều đình trực xuất nguy (8) Thục Hầu Dương Lâm, giao quyền lại cho Hàn gia.

(8) nguy: bất hợp pháp, không được dân ủng hộ

Chỉ có điều Hàn Đông Lan còn nhỏ, Hoàng đế giữ lại bên người tự mình nuôi nấng, cuối cùng vị đại quan được triều đình phái đi đất Thục lại làm cho mọi người kinh ngạc – chính là Nguyên Hạo Hành.

Ai ai cũng biết Nguyên Hạo Hành là bề tôi có công lớn phụ tá Ninh Vương đăng cơ, ban đầu lúc Hung Nô tiến vào, hai người lại kề vai sát cánh chống

địch, tư giao vô cùng sâu nặng. Tuyệt đối không ngờ rằng Hoàng đế sẽ phái Nguyên Hạo Hành đi Xuyên Thục nhậm chức.

Trước khi đi, Nguyên Hạo Hành đến Thái Cực Điện gặp Hoàng đế lần cuối.

Lúc đó Giang Tái Sơ thần nhiên nâng mày: “Người cần phải biết vì sao trăm giao Xuyên Thục cho người.”

“Thần biết.” Nguyên Hạo Hành hơi khom người, “Bảy năm sau, đợi Hàn Đông Lan trưởng thành trở về Xuyên Thục, thần tất nhiên sẽ trả lại hẳn một vùng đất giàu có và đông đúc, một đất nước hùng mạnh.”

Giang Tái Sơ gật đầu một cái, không hề liếc hẳn lấy một lần, ý bảo hẳn có thể rời đi.

“Bệ hạ, trước khi đi, thần còn có một chuyện muốn tấu.”

“Người nói đi.”

“Đệ đệ họ hàng của thần Nguyên Phong Hựu lương thiện quyết đoán, tính tình cương trực, thần tưởng đề cử hẳn làm Đại Lý Tự khanh (9).”

(9) khanh: một chức quan thời xưa

“Chuẩn tấu.”

“Nguyên gia nay giống như phụ nữ và trẻ em, nếu sinh con trai thì cũng suy nhược...”

“Trẫm sẽ trông nom gia quyến của Nguyên gia ở kinh thành.”

Nguyên Hạo Hành ngẩn ra, cười một tiếng: “Vậy thần không còn chuyện gì nữa.”

Hắn đang muốn rời đi thì Giang Tái Sơ lại gọi hắn lại, có chút dăm chiêu nói: “Nguyên Hạo Hành, người có biết vì sao trẫm không giết người không?”

Nguyên Hạo Hành không hề sợ hãi, thản nhiên nói: “Thần cũng thấy có chút kỳ lạ. Bệ hạ thật sự rất khoan dung với thần.”

Hắn là đầu mối giữa Chu Cảnh Hoa và Mạo Man, về phần Hàn Duy Tang, cũng là hắn cho người ta báo cho Chu Cảnh Hoa biết. Lúc đại chiến ở Hàm Cốc Quan, Nguyên Hạo Hành ở lại Trần huyện, có vẻ như cái gì cũng chưa làm, nhưng thật ra lại làm sạch sẽ.

Hàn Duy Tang mà chết thì Giang Tái Sơ sẽ không còn nhược điểm.

Người hắn cần, đó là một vị đế vương lãnh khốc, không hề thiếu sót như vậy.

Hắn làm được rồi.

Thật sự đến lúc này, cho dù hắn chết thì cũng không còn gì luyến tiếc nữa.

Ánh mắt Giang Tái Sơ lại dừng trên cuốn sổ xếp, hắn phát phát tay, trầm giọng nói với Nguyên Hạo Hành sắp bước ra khỏi điện: “Cai quản đất Thục cho tốt, xem như là người nợ nàng đi.”

Bước chân Nguyên Hạo Hành dừng một chút, hắn nhớ đến cô gái kia, mặc dù bọn họ ở chung chỉ qua một thời gian ngắn, nhưng hắn cảm thấy nàng u sầu mà lại thông minh, ốm yếu mà lại xinh đẹp, chỉ là hết lần này đến lần khác làm bận lòng đế vương.

Nguyên Hạo Hành ngửa đầu hít sâu một hơi, đôi mắt trông về phía tây nam xa xa: “Đúng rồi, thần nợ nàng, vậy thì trả lại cho quê hương của nàng thôi.”

Chương 10: Thái tử

Lúc giữa hè.

Xung quanh Tượng Quốc Tự ngoài thành Cẩm Châu, cây cỏ xanh um tươi tốt. Hoàng hôn buông xuống, các tín đồ đến dâng hương đã sớm trở về nhà, chỉ còn lại đàn hương lượn lờ, trên toà cổ tháp ngàn năm bỗng nhiên lộ ra một vẻ tang thương và trầm lặng.

Đi vào ngôi chùa cổ là một cô gái trẻ nhắc váy, đang đi lên từng bước một.

“Mẫu thân, nhanh lên một chút! Cửa sắp đóng rồi!” Trước người nàng cách đó không xa là một cậu bé trạc bốn tuổi, mặc chiếc áo ngắn xanh nhạt và chiếc quần lụa, vô cùng đáng yêu.

Cô gái đứng ở đằng xa nghỉ ngơi, dường như đang điều chỉnh hơi thở, cậu bé hoạt bát chạy tới bên người nàng, cười hì hì dắt tay nàng: “Mẫu thân, con đỡ người.”

Nàng để cho con trai dắt tay, chậm rãi đi về phía trước.

“Ai nha, thật sự là đóng cửa rồi.” Cậu bé ảo não nói, “Mẫu thân xem kìa!”

“A Hăng, trước cửa chùa miếu không thể lớn tiếng ồn ào.” Người mẹ trẻ tuổi dịu dàng vỗ đầu của nó, tỏ vẻ răn đe, nàng lại chỉ vào cửa Tượng Quốc Tự, “Cửa này bình thường đều đóng cả. Chúng ta đi dâng hương thì đi cửa bên là được rồi.”

A Hăng ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy lúc này ánh nắng chiều rực rỡ, tựa như dải gấm đang bày ra, trông rất đẹp mắt. Nhất thời cậu bé ngây người, thật lâu sau mới hỏi: “Vì sao vậy?”

Người mẹ nhất thời không biết giải thích thế nào cho con trai hiểu. Bởi vì Tướng Quốc Tự là ngôi chùa lớn nhất đất Thục, con cháu quý tộc lui tới rất nhiều, nhưng mà cửa này cũng không phải lúc nào cũng mở, hơn trăm năm mới mở một hai lần mà thôi. Nghe nói trăm năm trước Hoàng đế khai quốc Tấn triều đến đây du ngoạn, núi non xanh biếc báo hiệu điều lành, có tử long lượn vòng. Ngài ở lâu không rời đi, lúc ấy trụ trì phương trượng nhận ra mới mở rộng cửa nghênh đón.

Đúng vào lúc này, đã thấy cửa bên hông có người đi ra, dẫn đầu là một lão tăng áo xám.

Hai mẹ con vội vàng tránh sang một bên, lão tăng kia cầm tràng hạt trong tay, lúc đi qua hai người thì đột nhiên dừng bước.

Người mẹ trẻ tuổi cúi đầu, khê niệm một câu “A di đà Phật”, A Hằng cũng rất tò mò nhìn chăm chăm lão tăng kia, sau đó còn nói: “Xin chào đại sư ạ!”

Lão tăng cười hiền hoà, niệm một câu “A di đà Phật” rồi hỏi: “Hai vị đến dâng hương?”

Người mẹ vội đáp: “Đúng vậy.”

“Gió mát dễ chịu, dân chúng bình an, chẳng mấy chốc đã nhiều năm trôi qua.” Lão tăng im lặng nhìn người mẹ, “Ngày đó có người hỏi ta, trên đời vì sao lại khổ như thế, không biết bây giờ đã có lời giải cho câu hỏi này chưa?”

Cô gái không ngờ lão tăng này còn nhớ rõ, cả người khê chấn động. Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt như châu ngọc lưu chuyển. Nàng nhẹ giọng nói: “Đã có rồi.”

“Giải thích thế nào?”

“Đau khổ của mình, đổi lấy niềm vui cho người khác.”

Lão tăng trầm mặc một lát rồi cười nói: “Câu trả lời thật hay!”

Cô gái cũng cười đáp lại một tiếng, khom người nói: “Không làm trễ thời gian đại sư ra ngoài nữa.”

“Duy tang dữ tử, tất cung kính chi.” (1) Đại sư vẫn đứng tại chỗ, nghiêm nghị bất động, lông mày trắng rủ xuống. Ông nhẹ nhàng nói, “Nữ thí chủ, bần tăng thay mặt cho hàng vạn dân chúng quê hương, đa tạ người năm đó đã vì đại nghĩa.”

(1) đã chú thích ở những chương trước khi đại sư Khô Vinh giải thích ý nghĩa của cái tên Duy Tang, đại ý: cây do cha mẹ trồng, ắt phải cung kính, “tang tử” ghép trong vẽ đầu nghĩa là quê cha đất tổ

Người mẹ trẻ tuổi đột nhiên có chút hốt hoảng, lắc đầu nói: “Ta vì đại nghĩa nhưng cũng liên lụy đến muôn dân thiên hạ. Đại sư khen lầm rồi.”

Lão tăng niệm một câu “A di đà Phật”, vẫy tay với tiểu sa di (2) bên cạnh, khẽ phân phó một chút, tiểu sa di vội vàng chạy đi.

(2) sa di: hoà thượng mới xuất gia

Sau một lát, cửa chùa bỗng nhiên mở rộng ra.

Có lẽ là vì đã lâu không mở ra mà ổ khoá bị ăn mòn, lúc mở ra còn mang theo tiếng vang kệt kệt, làm kinh động đến bầy quạ trong rừng.

“Mời nữ thí chủ và vị tiểu thí chủ này vào.” Lão tăng cười nói, “Đại Tướng Quốc Tự vốn nên rộng mở, cung nghênh khách quý.”

Cô gái biến sắc, vội hỏi: “Đại sư, cửa này trăm năm chưa từng mở ra một lần, sao có thể vì tiểu nữ mà mở? Huống chi khuyến tử (3) nghịch ngợm, không thể nhận ân huệ lớn như vậy...”

(3) khuyến tử: dùng để gọi những em bé nhỏ, biểu thị sự cưng chiều thân thiết

Vừa cúi đầu xuống, đứa con trai vốn đang dắt theo đã sớm thoát khỏi mình, đang chạy vào trong cửa, bộ dạng nho nhỏ thế mà bước chân lại vững vàng bình thản như vậy.

“A Hăng!”

Nàng vội vàng gọi con trai lại.

A Hăng đi qua cửa chính mới quay lại nhìn mẫu thân: “Mẫu thân mau vào đi, nếu cửa đã mở, vì sao lại không vào?”

“Con...” Người mẹ nhẹ nhàng xoa mi tâm, nhất thời nói không nên lời, “Sao con có thể đi cửa này?”

“Sao con lại không thể đi?” A Hăng đứng đó, ngẩng đầu nhìn cánh cổng cao lớn, gần từng chữ, “Quân tử không được đi cửa bên mà phải đi cửa chính, không đúng sao?”

Tuổi còn nhỏ mà có thể nói ra được những lời này, âm vang mạnh mẽ vô cùng khí phách.

Lão tăng nhìn cậu bé mặt mày thanh tú, thật lâu sau mới nói: “Tiểu công tử cốt cách thanh cao, trán hơi nhô ra, bóng láng trắng trẻo, đây là đế...” Ông dừng một chút, suy nghĩ lại rồi đổi từ, “Tướng mạo cao quý.”

Cô gái nghe thế nhưng không hề vui mừng, chỉ cau mày nói: “Đại sư, khuyến tử sao có thể có phúc khí như vậy... Nhưng mà vẫn đa tạ lời chúc tốt lành của đại sư.”

Nàng chấp hai tay lại, khom mình hành lễ với đại sư rồi đi sang cửa bên hông.

Đi được hai bước, nàng dừng bước quay lại nhìn lão tăng, thành khẩn nói: “Nếu như là... ta không muốn con ta bước vào gia đình của bậc đế vương, chỉ muốn nó cả đời này bình an vô sự, đại sư cảm thấy có ổn thoả không?”

Trong mắt Khô Vinh đại sư gợi lên cảm giác hồ hững, giọng nói già nua mà xa xăm, “Bảy năm trước nữ thí chủ hỏi ta con đường phía trước nên chọn lựa như thế nào, khi đó người biết rõ con đường đó gian nguy thế nào, nhưng cũng đã đi qua con đường khó khăn nhất. Ta vốn tưởng rằng người thật sự đã hiểu thấu đáo, hiểu ra mỗi người đều có số phận của chính mình, không thể thay đổi. Vị tiểu công tử này trời sinh quý tướng, trí tuệ vô song, ý chí kiên cường, vốn sẽ đạt được quyền thế hiển hách nhất trên đời, thí chủ có thể thay cậu bé giấu giếm được mấy năm nữa?”

Người mẹ im lặng không trả lời, nhìn bộ dạng hồn nhiên của con trai, hai hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, chột lâm vào trầm tư.

Ban đêm, A Hằng ở trong phòng hết sức chăm chú chỉ đạo một bộ tượng gỗ đánh trận, bỗng nhiên lại ngẩng đầu hỏi mẹ: “Mẫu thân, sao đại sư kia lại biết tên của người?”

Nàng đang khâu vá một chiếc áo ngắn cho nó, nghe vậy thì ngẩn ra: “Gì cơ?”

“Duy tang dữ tử, tất cung kính chi.”

“Thật lâu trước kia mẫu thân có quen biết với vị đại sư này.”

“Vậy ông ấy... có quen phụ thân không?” A Hằng bỗng nhiên bỏ đám người gỗ trong tay xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn Hàn Duy Tang.

“Không quen.” Hàn Duy Tang đưa tay ôm nó lên đùi, cảm nhẹ nhàng tựa vào vai nó, nàng thấp giọng hỏi, “A Hằng, mẫu thân đưa con đi gặp phụ thân con, được không?”

A Hằng vội vàng quay đầu lại: “Mẫu thân nói thật không?”

Nàng ôm nó một chút, lại nhớ tới vừa rồi ở Đại Hùng Bảo điện, A Hằng bắt chước nàng quỳ xuống cầu nguyện, trong miệng lầm bầm, nhưng trở đi trở lại chỉ là một câu: Bồ Tát phù hộ cho con có thể gặp được cha...

Nàng cười khổ trong lòng. Chính mình trước kia đã thề rằng không muốn con bước vào gia đình của bậc đế vương, nhưng nàng biết rõ, đứa trẻ này trời sinh trí tuệ, thậm chí còn thích hợp với ngôi vị chí tôn hơn người nọ...

Chung quy thì con cháu tự có phúc của con cháu vậy.

Nàng vươn tay vuốt ve cái trán của nó, người mẹ trẻ tuổi nhìn đứa trẻ với khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ trẻ con, mỉm cười nói: “Là thật.”

Năm Vĩnh Duy thứ tư, đối với triều đình mà nói thì cũng xem như ổn định, nhưng một dòng chảy ngầm đã bắt đầu động dậy.

Hoàng cung bị đốt sạch vào thời Vĩnh Gia rốt cuộc cũng đã được tu sửa đổi mới hoàn toàn vào tháng tám năm trước, Giang Tái Sơ liền dọn từ Thái Cực Điện về cung điện mới. Đầu tháng sáu, quần thần trên triều liên tục lên tiếng, yêu cầu Hoàng đế lập hậu tuyển phi, phong phú hậu cung, nhanh chóng sinh hạ hoàng tử vì cội rễ của quốc gia.

Ban đầu chỉ là vài viên quan nhỏ dâng thư đề nghị, Hoàng đế cũng chỉ nhìn một chút rồi ném sang một bên không để ý tới.

Sau đó, các đại thần trong triều bắt đầu liên danh với nhau ký một lá thư, nói thẳng “Đế đang thịnh mà không có con nối dõi, quốc gia sẽ lâm nguy”.

Lúc nhận được bản tấu chương này, Hoàng đế đang chơi cờ với Đại Tư Mã Cảnh Vân. Hắn ngừng lại, nhìn kỹ vài lần rồi đưa tay xoa mi tâm nói: “Gia

sự của trăm sao lại thành vận mệnh quốc gia?”

Cảnh Vân tay cầm quân cờ trắng, ánh mắt dừng trên bàn cờ. Hắc thấp giọng trả lời: “Bệ hạ, thiên tử không có gia sự.”

Giang Tái Sơ thản nhiên nhếch môi, lại vòng vo: “Nhiệm Nhiệm đâu? Hôm nay sao không dẫn vào cung?”

Năm kia Hoàng đế đã chỉ hôn con gái một của Hộ bộ Thượng thư, Lục Đại học sĩ cho Cảnh Vân.

Trước khi hạ chỉ, hắc còn đặc biệt triệu Cảnh Vân vào cung: “Người thật sự muốn trăm chỉ hôn?”

Cảnh Vân trầm mặc một lát rồi nói: “Thần chỉ cần thê tử dịu dàng lương thiện, bệ hạ chọn Lục tiểu thư, thần cảm thấy rất tốt.”

Hai tròng mắt Giang Tái Sơ bình tĩnh không gợn sóng, hắc hồ hững nói: “Như vậy thì trăm lại quá lo lắng.”

Cảnh Vân nhìn hắc, ánh mắt hàm chứa sự phức tạp, thật lâu sau, hắc thở dài: “Tình yêu tới thì tới, không phải ai cũng có dũng khí và kiên nhẫn như bệ hạ.”

Hoàng đế cười một tiếng, không hề khuyên giải hắc.

Năm thứ hai, Cảnh Vân có trưởng nữ Nhiệm Nhiệm, một tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài như vậy, khi ôm ở trong tay lại dùng đôi mắt đen lay láy trừng người khác, Giang Tái Sơ vô cùng yêu mến, thường xuyên đòi Cảnh Vân mang vào cung chơi.

“Bệ hạ thích trẻ con như vậy, vì sao không cần một đứa?”

“Nói như vậy, người cũng biết rõ chuyện mấy phong thư tấu lên này?”
Hoàng đế thuận tay ném mấy bản tấu chưa nhìn qua sang một bên, nửa

cười nửa không, hai hàng lông mày thanh tú nhú lại đầy tức giận.

Cảnh Vân quỳ một gối xuống, lại không nhượng bộ chút nào: “Bệ hạ không thể bởi vì tình yêu của bản thân mà không nhìn đến ngai vàng.”

Vị Hoàng đế mấy năm nay không hề biểu hiện vui buồn tức giận bỗng nhiên đứng dậy, phất tay áo, hất bàn cờ ngọc lưu ly xuống đất, tiếng vang lanh lảnh không dứt. Nội thị và tì nữ bên trong phòng lập tức quỳ xuống, ai nấy đều nín thở, không dám động đậy.

“Bệ hạ, trong phong thư tấu lên này không chỉ có tên của ta, còn có Liên Tú, Mạnh Lương, Tống An... đều là những bộ hạ theo ngài khởi binh ngày đó. Mong bệ hạ có thể thông cảm cho tâm tình của chúng thần một tí.”

“Ta từng hứa với nàng...” Giọng nói Giang Tái Sơ cuối cùng cũng dần dần thấp xuống, dường như còn có chút hoảng hốt.

“Nàng thật sự đã chết!” Cảnh Vân cắn răng nói, “Ước hẹn sâu nặng thăm thiết cũng đều đã qua.”

Giang Tái Sơ vẫn nhú mày, chậm rãi khoát tay áo, nhưng lại không hề để ý đến hấn mà đi thẳng.

Từ nay về sau, tấu chương từ các nơi cầu Giang Tái Sơ lập hậu tuyển phi tấu không ngừng bay tới như tuyết rơi.

Tại nơi sóng triều cuộn cuộn ngút trời này, một người trước sau vẫn lù lù bất động, chưa từng dưng thư, cũng chính là người bị cách chức làm Chuyển vận sứ ở Cẩm Châu Nguyên Hạo Hành. Cũng từng có phụ tá nói bóng nói gió, hỏi hấn: “Đại nhân quan tâm đến chuyện thiên hạ như thế, sao lại bàng quan với chuyện này? Ôi, cần phải biết rằng chuyện này cũng liên quan đến vận mệnh quốc gia.”

Lúc đó Nguyên Hạo Hành đang nhắc cổ tay viết chữ, nhìn tới nhìn lui đều cảm thấy nét mác (4) vẫn chưa đủ mạnh mẽ. Chỉ là đặt bút xuống thì không thể nào sửa được, hắn đành phải buông bút xuống, thản nhiên cười nói: “Hoàng đế sẽ không nghe.”

(4) nét mác: một trong những nét cơ bản khi viết chữ Hán

Hắn lau tay, lại sờ mũi một cái rồi thở dài: “Năm đó ta vốn nên nhớ rõ việc này... Hắn làm sao chịu để nữ tử bên cạnh sinh hạ con nối dõi cho mình chứ?”

Nhưng chuyện đã đến nước này, hắn cũng chỉ có thể chờ đợi, hoặc là thời gian sẽ làm phai nhạt ý chí như sắt đá của quân vương, hay hoặc là... trên đời có lẽ còn có kỳ tích chẳng.

Giang Tái Sơ mặc dù không phiền lòng mấy chuyện này nhưng từ đầu đến cuối vẫn kiên định với chuyện hậu cung, tuyệt đối không nhượng bộ nửa bước, sau khi cách chức liên tiếp mười một quan viên tam phẩm trở lên, tấu thư trên triều rất cuộc cũng bớt một chút.

Nhưng mà “ma cao một thước, đạo cao một trượng” (5), trí tuệ của quần thần lại dưới thủ đoạn cứng rắn của Hoàng đế, sự vòng vo ngoắt ngoéo cuối cùng cũng hiện ra.

(5) “ma cao một thước, đạo cao một trượng”: đại ý trong trường hợp này là núi cao còn có núi cao hơn

Yến hội cung đình, săn thú, cưỡi ngựa đánh bóng... Phàm là có cơ hội thì sẽ đưa đủ loại mỹ nữ mặt mày rạng rỡ đến trước mặt Hoàng thượng... Trên tiệc thọ yến của Tần quốc công, Hoàng đế đang thưởng thức chén rượu trong tay, mang theo cảm giác ngà ngà say, mắt phượng khẽ nâng lên, hắn cười nói: “Nếu có người lá gan lớn hơn một chút, chỉ sợ bên trong chén rượu này của trẫm cũng sẽ bị bỏ Thôi Tình Được chẳng?”

Ca múa tạm ngừng, nhóm vũ cơ nhóm vội vàng lui xuống.

Cuối cùng vẫn là Tần quốc công gượng gào cười nói: “Bệ hạ nói đùa rồi, ai có thể to gan như vậy?”

“Trẫm thấy trong số các người thật đúng là sẽ có người to gan như vậy.”
Sắc mặt Hoàng đế khó chịu, “Thật hay cho các tiểu thư khuê các, thế mà lại hiển vũ cầu sủng ái? Đây coi như là đổi cách cho trẫm tuyển phi sao?”

Gương mặt già nua của Tần quốc công đỏ bừng, hăn đành phải quỳ xuống tạ tội: “Bệ hạ, lão thần nghĩ yến hội lần này cũng không có người ngoài, cháu gái từ nhỏ đã múa hay, lúc này mới lệnh cho con bé hiển vũ...”

Thọ yến cuối cùng cũng tan trong sự cụt hứng của mọi người, đã đến nước này, Hoàng đế xem như không chút lưu tình mà bác bỏ quan viên các cấp trong triều. Tuy rằng tạm thời thanh tịnh nhưng cũng khiến cho mấy quần thần có liên quan đột nhiên căng thẳng.

Đầu tháng chín, Cảnh Vân dâng sớ mời bệ hạ mừng chín dẫn quần thần ra ngoài “Từ thanh”. (6)

(6) từ thanh: một tập tục thời xưa, hàng năm đến mừng chín tháng chín âm lịch là tết trùng cửu, mọi người hẹn nhau kết bạn du sơn, ra ngoài uống rượu

Giang Tái Sơ chuẩn tấu, ngày mừng chín tháng chín, các vị đại thần đã ngoài năm mươi đều được ban thưởng túi thù du đồ thăm, rượu hoa cúc, lên Phàn Sơn ngắm cảnh.

Thế núi Phàn Sơn bằng phẳng, đường núi hiểm trở lại được xây đắp chỉnh tề, đứng ở đây có thể trông thấy toàn cảnh hoàng thành, vô cùng bao la tráng lệ.

Cấm vệ quân vốn muốn phong toả núi, nhưng mà Hoàng đế lại muốn lên núi giống bách tính kinh thành từ trước tới giờ nên chỉ phong lại sườn núi phía tây.

Giang Tái Sơ xuất thân là binh sĩ trên chiến trường, thể lực tất nhiên hơn xa đám đại thần kia, không bao lâu đã lên đến giữa sườn núi, nhìn thấy một cái đình dưới tán cây xanh ở lưng chừng núi, tâm tình không khỏi phấn chấn: “Cảnh Vân, chúng ta vào trong đó ngồi một chút chờ bọn họ.”

Được chừng nửa nén hương, đường núi bằng phẳng, ngôi đình ở lưng chừng núi đã hiện ngay trước mắt, Giang Tái Sơ dừng bước lại.

Chỉ thấy trên băng đá trong cái đình kia là một cậu bé đang ngồi, chơi đùa với túi hương trong tay.

“Bệ hạ cần thận.” Thị vệ nhất thời khấn trương.

Giang Tái Sơ không khỏi phì cười: “Một cậu bé như vậy cũng khiến các người căng thẳng vậy sao? Có lẽ là đi chơi cùng gia đình nhưng bị lạc, cha mẹ chắc sốt ruột lắm.”

Hắn chậm rãi đi vào trong đình, cậu bé kia đưa lưng về phía bọn họ, vẫn chưa phát hiện, còn hào hứng ca hát.

“Em bé mập cười ngựa trắng, con ngựa trắng nhảy cao, em bé mập đùa giỡn với quan đao, quan đao đùa giỡn với...” (7)

(7) Câu hát này là A Trang và Duy Tang cùng hát khi ra ngoài chơi trong chương 2

Mấy câu hát này rơi vào trong tai Hoàng đế, khuấy động ký ức mơ mơ hồ hồ xa xăm trong đầu hắn, hắn như bị sét đánh, nhất thời dừng bước.

“Bệ hạ, đợi thần ôm nó đi...”

Giang Tái Sơ bỗng nhiên vươn tay ngăn lại hành động của thị vệ, một mình rảo bước tiến vào trong đình, đi tới trước mặt cậu bé.

Cậu bé mặc chiếc áo gấm, dưới là quần lụa màu xanh đậm, thoát nhìn có chút bụ bẫm lại cực kỳ đáng yêu. Nó chợt thấy có người lạ đến, cũng không sợ hãi mà nhảy xuống băng đá, kéo theo tiếng chuông bạc ngân vang.

Giang Tái Sơ chăm chú nhìn, dưới ống quần xanh đậm là hai sợi dây đỏ dính chuông bạc.

Hắn từ từ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia, trán trơn bóng, tròng mắt đen láy, tựa như quả nho tím đen, tuy còn nhỏ nhưng mặt mày lại thanh tú.

Hắn chỉ cảm thấy hô hấp của mình dừng lại, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt cậu bé này, nhưng hắn lại cảm thấy quen thuộc như vậy, quen thuộc đến mức có thể tìm ra một gương mặt nhớ thương khác...

“Phụ thân?” Cậu bé ngược đầu, phát âm rõ ràng, “Người là phụ thân của con sao?”

Một câu hỏi đơn giản như thế, Giang Tái Sơ lại cảm giác hơn ba mươi năm mình sống trên đời chưa bao giờ tâm trạng lại kích động như vậy. Ngay cả lời nói ngắn ngủi này vang vọng trong tai như gần như xa, giữ lấy không được.

“Con gọi ta là gì?” Giang Tái Sơ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào đứa trẻ, mặc dù đã ra sức kiềm chế nhưng hắn vẫn cảm nhận được giọng nói của mình đang phát run.

“Người không phải phụ thân con sao? Trong số nhiều người như vậy, con giống bộ dáng của người nhất mà!” Cậu bé quay đầu lại trừng đại thần và nhóm cấm vệ quân kia, gãi đầu.

Khoé miệng Giang Tái Sơ kìm lòng khôngặng mà nở nụ cười: “Con tên là gì?”

“Kiến Hằng.” Cậu bé lớn tiếng nói, “Kiến vi tri trứ, nhật thăng nguyệt hằng (8), Kiến Hằng.”

(8) “kiến vi tri trứ, nhật thăng nguyệt hằng”: thấy mầm biết cây, trời lên trăng hiện; vế đầu trích trong “Hàn Phi Tử”, nghĩa là nhìn sự vật khi nó mới xuất hiện có thể đoán biết được tương lai của nó; vế sau trích trong “Kinh thi”, ý nói sự vật đang vào giai đoạn hưng thịnh nhất

“Kiến Hằng...” Giang Tái Sơ khẽ nhớ kỹ cái tên này, nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp.

“Đúng rồi, con họ Giang.” A Hằng ngượng ngùng gãi đầu một cái, “Mấy ngày trước mẫu thân mới nói cho con biết con họ Giang, A Hằng lúc nào cũng quên...”

“Giang Kiến Hằng...” Giang Tái Sơ nhẩm lại cái tên này một lần, dịu dàng hỏi, “Con năm nay tuổi mụ năm tuổi, mẫu thân tên... tên là Hàn Duy Tang, đúng không?”

“A! Người thật sự biết!” A Hằng vui đến mức không nói nên lời, ôm lấy cổ hân, “Người thật sự là phụ thân của con!”

Giang Tái Sơ mặc cho nó ôm, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, yêu hận trong lòng đan chéo vào nhau.

Nàng quả nhiên còn sống...

Nàng còn sống, còn sinh ra con của bọn họ...

Thời gian năm năm này, nàng biết rõ hân tương tư muốn điên, nhưng lại không đến tìm hân...

Hàn Duy Tang, trên đời này, thật sự không ai nhẫn tâm bằng nàng...

Cậu bé nhanh chóng buông hẳn ra, tay chân luống cuống lấy khối ngọc trên cổ xuống, trề môi reo lên: “Mẫu thân còn nói khối ngọc này là cho A Trang ca ca. Phụ thân, ai là A Trang ca ca?”

Giang Tái Sơ nhìn kỹ lại, chính là khối huyết ngọc năm đó dùng làm tín vật của kiếm tuyệt.

Nàng... Đây coi như là chuyển lời với hẳn, nói cho hẳn biết nên giao lại tất cả cho Đông Lan sao?

Trong lòng hẳn bán tín bán nghi, hẳn đưa tay nắm lấy tay A Hằng, mỉm cười: “Con cứ giữ đó đi, A Trang ca ca của con ở nhà, trở về ta dẫn con đi gặp nó.”

Quả nhiên là trời sinh phụ tử, rủ rỉ nói chuyện với hẳn như vậy nhưng lại không có chút cảm giác xa cách, A Hằng lúc này mới dừng tay lại.

Giang Tái Sơ đứng dậy, đưa tay cho đứa trẻ một cách tự nhiên cho nó dắt, đi ra khỏi đình.

Nhóm thần tử lớn tuổi cũng đã leo lên tới sườn núi, bởi vì không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì mà đứng chờ trên bãi đất trống bên ngoài đình, lại thấy Hoàng đế dắt một cậu bé trai đi ra.

Giang Tái Sơ xưa nay nói năng thận trọng, lúc này đuôi lông mày trên khóe mắt lại lộ ý cười ôn nhu, hẳn vốn là một nam tử cực kỳ tuấn tú, như vậy càng có vẻ phong thần tuấn lãng.

“Bệ hạ... Đứa trẻ này là?” Tần quốc công vượt qua khỏi đám người, thay mặt bách quan nói lên nghi hoặc trong lòng.

Giang Tái Sơ cười nhạt, xoay người ôm lấy đứa nhỏ, ung dung nói: “Các người không phải nói trăm nợ đất nước này một đứa con nối dõi sao?”

Đang lúc mọi người e sợ nhìn ngơ ngác, nhất thời không rõ nguyên do, chỉ có nhóm cựu thần từng gặp Hàn Duy Tang nhìn mặt mày đứa trẻ này, trong lòng đoán được vài phần.

Hoàng đế dừng một chút, gằn từng chữ: “Đây là con trai của trăm, Thái tử các ngươi cần!”

Gió thu nhẹ nhàng phất qua cây cỏ trên núi, tản ra bầu trời đang lúc mây đen ùn ùn kéo tới, lại đưa tới mùi rượu và mùi hoa quế nhàn nhạt, thấm vào ruột gan.

Nhóm thần tử Tấn triều sau một lúc lâu mới phản ứng kịp, cuối cùng cũng hít một ngụm khí lạnh, hiểu ra rồi! Vô số ánh mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút khó hiểu của đứa trẻ kia.

Lập Thái tử là nền tảng của một quốc gia, vốn không nên đùa như vậy, nhưng đứa trẻ vô duyên vô cớ nhảy ra này không khiến bọn quan viên cảm thấy nghi hoặc.

Hôm đó Giang Tái Sơ mặc trường bào gấm hoa văn xanh đậm, còn đứa trẻ kia cũng mặc chiếc quần cùng màu, một lớn một nhỏ đứng chung một chỗ, nhưng lại giống nhau không gì diễn tả được.

Trong phút chốc, mọi người đồng loạt quỳ xuống bên ngoài đình trên sườn núi.

“Ngô hoàng vạn tuế! Thái tử thiên tuế!”

“Chúc mừng bệ hạ sắc lập Thái tử!”

A Hằng được Giang Tái Sơ ôm ở trong lòng, có chút tò mò nhìn qua hết thấy, lại quay đầu hỏi hẳn: “Bọn họ đang quỳ với con sao?”

Giang Tái Sơ mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt A Hằng dừng trên mấy vị lão nhân lớn tuổi, sau một hồi thì giấy giữa muốn xuống đất.

Giang Tái Sơ muốn biết nó làm cái gì, cúi người đặt nó xuống đất.

Tiểu tử kia bước đến trước mặt Tần quốc công lớn tuổi nhất, đưa tay muốn đỡ hẳn dậy, lại vô cùng thoải mái mà nói: “Chư vị gia gia bá bá thúc thúc, xin mời đứng dậy.”

Nó vừa nói xong, mọi người càng cảm thấy kinh hoàng, cúi đầu ngày càng thấp.

Giang Tái Sơ đi lên trước dắt tay A Hằng, giọng nói cũng hàm chứa ý cười: “Thái tử đã nói như vậy, các người đều đứng lên đi.”

Bởi vì tìm được phụ thân mà A Hằng cực kỳ hào hứng, mặt nở nụ cười. Cậu bé ngửa đầu nói với Giang Tái Sơ: “Phụ thân, mẫu thân còn có một món khác muốn con giao cho phụ thân.”

Giang Tái Sơ hít một hơi thật sâu: “Cái gì?”

A Hằng tìm trong tay áo mình, cuối cùng lấy ra một quả lạp hoàn tròn tròn đặt vào tay Hoàng đế.

Giang Tái Sơ đưa tay nhận lấy, sau khi bóp nát thì mở tờ giấy bên trong ra.

Là bút tích của nàng, cũng chỉ vồn vện có hai dòng chữ.

Tiếng gió rít qua bên tai, năm ấy nàng bất quá chỉ mới hai tám năm hoa (9), là độ tuổi tươi tắn xinh đẹp nhất, trong rừng hoa hạnh dưới ráng chiều, hẳn

gặp nàng rồi đem lòng yêu, cũng đảo loạn thịnh thế phồn hoa này.

(9) hai tám năm hoa: 16 tuổi, chỉ thời thanh xuân của con gái.

Giang Tái Sơ gán từng chữ đọc đi đọc lại, mỗi một lần lướt qua, mười bốn con chữ nhỏ xinh xắn ngăn ngủi mà cuộn trào trong đầu hẳn – “Thừa quân thâm ý vô dĩ báo, vọng quân thử sinh ngự phồn hoa”. (10)

(10) Dịch nghĩa: “Nhận thâm ý của chàng mà không thể đáp lại, cuộc đời này nguyện nhìn chàng sống vui vẻ hạnh phúc”. Thật ra mình không tìm được từ nào thay thế được cho từ “ngự” để chỉ việc Giang Tái Sơ trở thành Hoàng đế cả, nên đành dịch sơ sơ như vậy :D

Kết thúc: Gặp lại

Bởi vì lần từ thanh này bất ngờ tìm được Thái tử, ngự giá lập tức hồi cung.

A Hằng lần đầu tiên nhìn thấy hoàng cung nên vô cùng kinh ngạc, dọc theo đường đi cứ dáo dác nhìn không dừng.

Ánh mắt Hoàng đế chưa từng rời đứa trẻ này, tuy nó hiếu kỳ nhưng cũng chỉ im lặng ngồi đó, phong thái lại vô cùng ung dung nho nhã. Có lẽ những lễ nghi như vậy đều là do mẫu thân nó dạy.

“Phụ thân, mấy căn phòng ở đây đều lớn như vậy sao?” A Hằng có chút giật mình hỏi.

Giang Tái Sơ mỉm cười đáp lại: “Đúng vậy, về sau cũng là nhà của con.”

“Nhưng mẫu thân đã từng nói, không thể quá mức xa hoa.” A Hằng nghiêm túc nói, “Có phòng nhỏ hơn một chút cho A Hằng ở không?”

Giang Tái Sơ cười khẽ, hỏi lại: “A Hằng, con và mẫu thân con ở đâu?”

“Ngoại thành Cẩm Châu,” A Hằng nói, “Ngày thường chỉ có mẫu thân và con, nhưng mà Cố thúc hay đến đưa vài thứ.”

Cố Phi... Giang Tái Sơ nhớ kỹ cái tên này, nhưng nét mặt lại không biến sắc, hắn tiếp tục hỏi: “Mẫu thân con hiện giờ ở đâu?”

A Hằng mờ mịt lắc đầu, “Mẫu thân nói đưa con tới tìm phụ thân, nhưng không có nói mình sẽ đợi ở đâu.” Nó dừng một chút, vẻ mặt mong đợi nhìn phụ thân, “Phụ thân, người sẽ tìm được nàng, phải không?”

Giang Tái Sơ trầm ngâm một lát, nhưng không nói gì, thật lâu sau, hắn lại nghe thấy A Hằng nói: “Phụ thân, sao phụ thân lại không cần con và mẫu

thân?”

Giang Tái Sơ chỉ cảm thấy ngực bị nội thương, muốn phun một ngụm máu ra ngoài, lại không có cách nào khác nói ra tình cảnh với con trai, chỉ có thể thở dài cười khổ: “Là phụ thân không tốt, không tìm hai người trở về.”

Hắn lại cặn kẽ hỏi bốn năm qua hai mẹ con bọn họ đã sống như thế nào, nghe A Hằng nói sức khoẻ mẫu thân ổn lắm, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Năm kia, Lệ tiên sinh trước khi chết vẫn không cam lòng nói: “Nếu Hàn cô nương còn ở đây, thật ra thì cũng có một cách giải được cổ độc trên người.”

Nếu cổ chủ mang huyết nhục của người bị hạ cổ, tất nhiên có thể hoá giải máu ngưng quái lạ tồn tại nhiều năm trên người nàng.

Chỉ là Hàn Duy Tang nàng rất khó thụ thai, nhưng là sự thật.

Bây giờ nhớ lại, nàng có thể lấy được một cơ duyên khó như vậy.

Rõ ràng ông trời... đúng là vẫn còn chiếu cố nàng.

Nhưng mà ở Hàm Cốc Quan, sao nàng có thể chạy thoát khỏi nơi đó, là ai chăm sóc nàng... Lúc sinh ra A Hằng có đau hay không...

Giang Tái Sơ nghĩ đến những chuyện này, thật sự là đứng ngồi không yên, hận không thể lập tức bắt nàng lại hỏi cho rõ ràng.

Xe ngựa dừng lại một chút.

Giang Tái Sơ tự mình ôm A Hằng xuống xe, ở cửa tấm điện, A Trang sớm đã chờ ở đó, vừa thấy Hoàng đế liền chạy nhanh tới: “Cô cô con còn sống phải không?”

Hàn Đông Lan bây giờ đã mười ba tuổi, là một thiếu niên tuấn tú cao cao. Bởi vì Hoàng đế yêu thương cho nên vẫn mang theo bên người, đối đãi như

con trai của mình, ở trong cung cũng không câu nệ cấp bậc lễ nghĩa.

Giang Tái Sơ mỉm cười gật đầu, tay kia dắt đứa bé, cười nói: “Đây là biểu đệ của con, Giang Kiến Hằng.” Dừng một chút, hãnh lại nói, “A Hằng, đây là A Trang ca ca của con.”

A Hằng nhanh chóng gọi một tiếng “A Trang ca ca”.

Hàn Đông Lan nhìn tên tiểu tử này, có chút khó có thể tin: “Dượng, đây thật sự là con của dượng và cô cô sao?”

Sau khi Giang Tái Sơ gật đầu, Hàn Đông Lan mới cười rộ lên, thân thiết dắt lấy tay A Hằng, lại hỏi: “Vậy cô cô đâu?”

Giang Tái Sơ khẽ thở dài: “Chung quy nàng vẫn không muốn bước vào nơi này.”

Hàn Đông Lan “A” một tiếng, lộ vẻ thất vọng chán nản không cần nói cũng biết, lòng bàn tay đột nhiên lạnh lạnh, là A Hằng đặt một khối ngọc vào trong tay cậu, ngửa đầu ngơ ngác nhìn cậu nói: “Đây là mẫu thân bảo ta đưa cho ca.”

Hàn Đông Lan có phần mờ mịt nhìn huyết ngọc trong tay, lại ngẩng đầu nhìn Giang Tái Sơ.

“Nếu là cô cô con đưa cho con thì con nhận lấy đi.” Giang Tái Sơ khẽ vuốt đầu cậu, nhìn về phía tây nam xa xa, “A Trang, không bao lâu nữa dượng cũng nên đưa con trở về.”

Đại Tấn nay đã có Thái tử, triều đình trên dưới đều hoà thuận vui vẻ.

Tất nhiên vẫn còn một số tên mọt sách, một vài tên sử quan dưng thư, yêu cầu Hoàng đế công khai thân phận mẹ ruột của Thái tử, chẳng qua là

Hoàng đế bởi vì tâm tình vô cùng tốt mà làm như không thấy, bọn họ tự thấy mất mặt nên cũng dần dần quên đi.

Giống như Hàn Đông Lan vậy, vị đại nho tiếng tăm lừng lẫy được triệu tới đông cung giảng bài cho Thái tử. Mà mấy vị tướng quân chiến công hiển hách Cảnh Vân và Liên Tú lại bắt đầu dạy mưu lược quân sự cho Thái tử.

Giang Tái Sơ dù có vô cùng thương yêu đứa con trai độc nhất này cũng không biểu hiện ra ngoài, mỗi ngày chỉ dùng bữa với con trai và Hàn Đông Lan, dùng bữa xong cũng chỉ thản nhiên hỏi tiến độ học tập mà thôi.

Cứ thế qua hơn một tháng, bài vở của A Hằng tiến triển cực nhanh, Giang Tái Sơ vẫn tỉ mỉ quan sát tính tình của nó. Đứa trẻ này mỗi ngày đều chịu khó học thuộc lòng, lại muốn thao luyện quân pháp cơ bản, lúc rảnh rỗi thì quần lấy biểu huynh chơi đùa một hồi, nhưng lại không có chút hậm hực hay khó chịu. Tất cả mọi người đều khen nó không dứt miệng.

Nhưng mà nhiều lần trong đêm, Hoàng đế thức dậy xem nó có ngủ ngon hay không, A Hằng trong miệng vẫn bi bo “mẫu thân”.

Giang Tái Sơ cảm thấy có chút đau xót, đưa tay dịch góc chăn cho nó, không ngờ nó lại tỉnh.

A Hằng mơ mơ màng màng nhìn Giang Tái Sơ, khẽ gọi “Phụ thân”.

“Những ngày qua có cảm thấy phụ thân quá nghiêm khắc với con không?”
Giang Tái Sơ cúi người xuống, sờ sờ thái dương nó.

“Không đâu. Từ nhỏ mẫu thân đã đối với con như vậy.” A Hằng duỗi chân ra, “Nhưng con không sợ mẫu thân, con biết nàng trong lòng rất thương con.”

“Từ nhỏ mẫu thân con đã đối với con như vậy?”

“Có khi còn hung dữ hơn cả phụ thân...” A Hằng lật người lại, chìm vào giấc ngủ.

Giang Tái Sơ lại tựa vào bên giường con, trong lòng ngũ vị lẫn lộn.

Cái gọi là nghiêm phụ từ mẫu, hẳn tất nhiên là đã từng gặp qua bộ dáng Hàn Duy Tang trước kia nuông chiều A Trang. Mãi đến khi thế sự đại biến, nàng mới ý thức được sẽ có một ngày A Trang nhất định phải một mình đối mặt, mới dần dần nghiêm khắc với nó.

Nhưng bây giờ với đứa con trai duy nhất này, Hàn Duy Tang có thể kiên quyết như vậy... đủ thấy trong lòng nàng sớm đã có chủ ý, sớm hay muộn gì cũng đưa nó về bên cạnh mình.

“Còn nàng thì sao chứ?” Giang Tái Sơ xoa xoa thái dương, cười khổ đứng dậy, chấp tay sau lưng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hoa mai trắng ngoài cửa sổ đã sớm ra nụ, mùi hương phảng phất bay tới, hẳn bỗng nhiên suy nghĩ, cả đời này, nhìn như là hẳn quân lâm thiên hạ, nhưng hoá ra mọi chuyện nàng đều đi trước hẳn, thậm chí cũng chưa bao giờ bàn bạc với hẳn.

“Duy Tang...” Hẳn lẩm bẩm nói, “Nàng thật sự bỏ con lại cho ta như vậy sao, không xuất hiện nữa sao?”

Tết Nguyên Tiêu năm Vĩnh Duy thứ năm, cả nước đã trải qua năm năm nghỉ ngơi lấy lại sức, sau khi giảm nhẹ thuế má, vốn liếng của nhân dân giảm bớt gánh nặng; Mà Hung Nô sau trận chiến này, Khả Hãn Mạo Đốn sau khi xuất quan thì chết bệnh, nội bộ chia năm xẻ bảy, rốt cuộc cũng không còn sức khơi mào chiến tranh ở biên giới. Tả Đồ Kỳ Vương Mạo Man bị người trong tộc giết chết, bởi vì Khả Hãn mới lên muốn thân thiện hữu hảo với Tấn triều mà đuổi Chu Cảnh Hoa về đất Tấn. Chỉ có điều là trên đường về nước, Chu Cảnh Hoa vì ưu tư quá nặng mà chết bất đắc kỳ tử, trái lại đã bớt được một phen bị thiên đao vạn quả đau đớn.

Biên giới an bình, khắp nơi thái bình.

Con đường lớn Chu Tước ngoài hoàng thành được mở rộng, mười hai con ngựa có thể sóng vai phi nhanh, lúc này đang rộn rã đông nghẹt người.

Giang Tái Sơ ra sắc lệnh hủy bỏ giờ giới nghiêm đêm nay, những tiểu thương liền bày sạp nhỏ hai bên đường, buôn bán đủ các loại trang sức, mặt nạ hoặc đồ ăn, đồ vật vô cùng tinh xảo, thậm chí đến từ quan ngoại xa ngàn dặm. Họ còn liên tiếp bày đèn lồng viết chữ đèn (1) ra, làm tăng thêm sự ấm cúng cho mọi người.

(1) chữ đèn: một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu chữ dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường

“Xem, xem! Bệ hạ tới rồi!”

Đám người bỗng nhiên lão nháo.

Theo lệ cũ năm trước, Giang Tái Sơ sẽ đứng ở trên Triều Dương Môn ngắm cảnh pháo hoa mỗi năm một lần, cùng vui chơi với dân chúng.

Cửa thành ước chừng cao hơn mười trượng, ngựa đầu nhìn lên thì kỳ thật cũng chỉ thấy bóng người mơ hồ mà thôi. Nhưng mọi người vẫn cố gắng ngẩng đầu lên, tìm kiếm thân ảnh cao cao tại thượng kia.

Huống chi năm nay không giống trước, Thái tử cũng sắp xuất hiện trên cổng thành, lần đầu tiên tiếp kiến thần dân.

Giang Tái Sơ nghiêng người phất phất tay với dân chúng, nhất thời cả con đường Chu Tước tựa như sét đánh, vang lên tiếng gọi “Ngô hoàng vạn tuế” âm ỉ.

Còn có những đôi mắt sắc nhìn thấy khuỷu tay Hoàng đế còn ôm một đứa trẻ đang cuộn tròn, kia tất nhiên là Thái tử, chỉ tiếc cũng chỉ có thể nhìn

thấy từ xa mà thôi.

Bỗng nhiên trong lúc đó xa xa lại vang lên một tiếng ầm, hoàng thành gần như lặng im trong chớp mắt, chợt một bức tranh màu lam hiện lên giữa không trung, được dựng lên một cách khéo léo uyển chuyển, tựa như đoá mẫu đơn điểm lệ!

“Bắt đầu!”

Ánh mắt mọi người rớt cuộc cũng dời khỏi thành lâu, nhìn về phương xa, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh tán thưởng.

Trên cổng thành, gió bắc thổi càng mạnh.

Trên vai Giang Tái Sơ khoác chiếc áo lông chồn bạc thật dày, trong tay ôm A Hằng, hẩn hơi híp mắt phượng lại, cũng nhìn về phía pháo hoa nở rộ.

Bên cạnh hẩn là một thiếu niên dung mạo tuấn tú, trên thân hình cao gầy khoác một chiếc áo bào màu đen. Cậu nhìn thấy màn pháo hoa đặc sắc này thì thỉnh thoảng vỗ tay.

“Dượng, khi con còn bé ở thành Cẩm Châu, hình như con cũng đã từng thấy pháo hoa. Chỉ là không chói lọi và long trọng bằng nơi này.” Thiếu niên bỗng nhiên mở miệng, giọng nói khê lạnh run.

Giang Tái Sơ mím môi cười một tiếng, “Cô cô con từng hẹn ta tết Nguyên Tiêu đi xem pháo hoa ở Cẩm Châu...”

Giọng hẩn có chút trầm thấp, Hàn Đông Lan không khỏi nghiêng đầu nhìn hẩn một cái.

Cậu ít có ấn tượng với phụ thân, từ lúc bảy tuổi khi được dượng mang theo trên người đã xem hẩn như cha. Ở trong lòng cậu, Ninh Vương cũng tốt,

Hoàng đế cũng thế, đều là dượng của cậu, mưu lược thâm sâu, dũng cảm trên chiến trường, là một người không gì không làm được.

Nhưng cậu cũng biết, chỉ khi nhắc tới cô cô, bậc đế vương dù cho núi Thái Sơn có sụp cũng không biến sắc này mới lộ ra vẻ ảm đạm nhất thời như vậy.

Quả nhiên, một lát sau, Giang Tái Sơ đã bình tĩnh trở lại, cười nói: “Hàn Đông Lan, tương lai con chân chính thành quân Hầu sẽ biết, dù cho pháo hoa rực rỡ cũng không bằng dân sinh yên ổn, chỉ có thế mới khiến người ta cảm thấy thật sự vui mừng.”

“Con nhớ rồi.”

Khi bọn họ khẽ nói chuyện với nhau, Thái tử đang nhìn pháo hoa đầy trời không dám chớp mắt, chỉ sợ sẽ bỏ qua màn đặc sắc nhất.

Thừa dịp có một khoảng cách, A Hăng quay đầu, nghiêm túc nói với Hoàng đế: “Phụ thân, con muốn xem pháo hoa với mẫu thân, chừng nào thì người mới có thể tìm nàng trở về?”

Lời nói trẻ con không hề suy tính như vậy, Hàn Đông Lan muốn ngăn cản biểu đệ cũng không kịp, cậu chỉ giương mắt, cẩn thận liếc nhìn Hoàng đế.

Giang Tái Sơ im lặng ngẩng đầu, ánh trăng giao hoà cùng pháo hoa, chớp tắt không chừng, lưu lại vài vết sáng trên gương mặt tuần tú của hắn. Hắn thản nhiên nhìn về phương xa, lại không giống bình thường mà mang theo chút rầu rĩ.

Thật lâu sau, Giang Tái Sơ cười nói: “Ba tháng sau ta tìm được nàng, khi đó đúng là ngày xuân, chúng ta cùng đi du xuân, được không?”

A Hăng cười vỗ tay.

Hàn Đông Lan hơi nghi ngờ nhìn về phía dượng, lại thấy hắn vẫn không có biểu tình gì như trước. Nhất thời cậu cảm thấy sáng tỏ, đây chẳng qua là dượng muốn an ủi biểu đệ mà thôi.

Ở dưới thành lâu, mọi người ngược cổ, lúc tiếng reo hò theo pháo hoa tràn ra, chỉ có một thân ảnh mảnh khảnh đứng dưới tường thành, lặng lẽ nhìn bóng người mơ hồ trên Triều Dương Môn, không hề chớp mắt.

Nàng phủ mũ trùm đầu, hai tay cũng ủ trong áo cừu, cũng không biết đã đứng bao lâu.

Tiếng ồn ào xung quanh bị ngăn cản, trong lớp mũ trùm đầu mềm mại, khuôn mặt của nàng thoát ẩn thoát hiện như bạch ngọc, chóp mũi khẽ vênh lên, khóe miệng cũng cười dịu dàng như ánh trăng.

Trượng phu, con, cháu...

Có lẽ trong suốt một năm, cũng chỉ có giờ phút này, nàng mới có thể gặp được những người thân nhất.

Bọn họ đều ở chỗ này, nàng biết bọn họ đều rất khỏe.

Ý cười trên khóe miệng cô gái càng sâu, rốt cuộc nàng cũng cúi đầu, đang muốn rời đi, chợt bị người ngắm pháo hoa bên cạnh đụng phải một chút.

Nàng vô thức ngẩng đầu, đã thấy là một cô gái bình dân, bởi vì bị đám người xô đẩy mà ngã lên người nàng. Cô gái kia đang muốn giải thích, lại thoáng nhìn thấy dung mạo của cô gái dưới lớp mũ trùm đầu, bỗng nhiên giật mình.

Đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, bóng người kia đã biến mất giữa biển người.

Tết Nguyên Tiêu qua đi, trong ngoài cung đều có chuyện phải lo không dứt. Vất vả lắm Hoàng đế mới có Thái tử, mà tiểu Thái tử lại cố tình ngấm pháo hoa Tết Nguyên Tiêu đến cảm lạnh.

Vốn tưởng rằng chỉ là cảm mạo bình thường, Thái tử mặc dù tuổi nhỏ nhưng thân thể lại tốt, ăn no uống thuốc thì có thể khỏi hẳn. Không ngờ bệnh này lại càng ngày càng nguy hiểm đáng sợ, trị hơn mười ngày cũng không có tiến triển. Qua một tháng lại chuyển biến trầm trọng, Thái tử ngày ngày nằm ở trên giường mê man, cắn chặt hàm răng, ngay cả một giọt thuốc cũng không uống.

Giang Tái Sơ hàng ngày đều canh giữ trước giường bệnh, hơn mười ngày chưa từng vào triều sớm, lại càng liên tục trực xuất năm tên ngự y, Thái tử lại trước sau không hề chuyển biến tốt.

Cái gọi là ‘cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng’, các nơi bắt đầu không ngừng đưa dược vật quý hiếm và danh y nhập kinh, thậm chí đủ cái gọi là “bí thuật”, nhưng không cách nào làm cho thân thể trẻ thơ này hồi phục.

Sâu trong cung điện, đứa trẻ mặt mũi đỏ bừng như thiêu đốt gắng sức mở to mắt, làm như đang tìm cái gì, cuối cùng lại thất vọng, thì thào gọi “mẫu thân” rồi lại tiếp tục mê man.

Giang Tái Sơ ở bên cạnh nó một ngày, rốt cuộc cũng chậm rãi đứng dậy: “Lệnh cho Khâm Thiên Giám (2) chọn một ngày tốt, trẫm đi thiên đàn tế trời, khẩn cầu trời phù hộ cho con trai trẫm được bình an.”

(2) Khâm Thiên Giám: cơ quan trông nom về thiên văn và việc làm lịch của các triều đình phong kiến.

“Bệ hạ, liên quan đến bệnh của điện hạ... có câu không biết có nên nói hay không?”

Trong mắt Giang Tái Sơ phủ đầy tơ máu, giọng nói cũng khản đặc đặc chất: “Trẫm ngay cả bí thuật đều tin, còn có gì không dám nói?”

“Ngoài kinh thành có một thầy tướng số mù rất là linh nghiệm, hôm qua thần có sai người đi bốc một quẻ... Người nọ nói... nói là mệnh cách của điện hạ không hợp với Tử Thần Điện này... Nếu có thể ra ngoài tịnh dưỡng thì có thể khỏi bệnh.”

Giang Tái Sơ cẩn thận suy nghĩ một chút, không khỏi nói: “Ngoài cung có mấy cái biệt uyển, người nọ có nói chỗ nào hợp với Thái tử không?”

“Thiên Lãm Các ở thành tây là thích hợp nhất.”

Khoé miệng Giang Tái Sơ lộ lên một tia cười khổ, hắt thở dài một cái: “Cũng được, sai người thu dọn Thiên Lãm Các đi, ngày mai đưa Thái tử qua ngay.”

Thiên Lãm Các ở thành tây là biệt viện của hoàng thất, Trung thu hàng năm hoàng gia đều thích đến đây lên lầu các trên núi ngắm trăng, bình thường cũng không có người ở. Bởi vì phải chuyển dời chỗ Thái tử dưỡng bệnh, nhất thời vô cùng huyền ảo.

Sang ngày thứ hai, Thái tử lặng lẽ được hộ tống xuất cung.

Giang Tái Sơ tự mình ôm nó, lòng nóng như lửa đốt, đưa tới trong lầu các, không hề chớp mắt nghỉ ngơi đã sẵn sóc nó cả đêm.

Khâm Thiên Giám chọn ngày hai mươi bốn tháng ba làm ngày tốt, trước đó bởi vì Hoàng đế phải chay tịnh tắm rửa mà đã sớm rời khỏi Thiên Lãm Các.

Nơi này thủ vệ mặc dù không thể sánh với hoàng cung nhưng cũng cực kỳ nghiêm ngặt.

Vào đêm, cửa sổ trong buồng sưởi chỗ Thái tử đóng chặt, tuy là đầu mùa xuân, thời tiết không hề giá lạnh nhưng vẫn đốt lò sưởi ấm, mùi thuốc nhàn nhạt toả khắp phòng.

Thị nữ lẳng lặng canh giữ ở một bên, bỗng nhiên có nữ quan trong cung đi tới cửa, nhỏ giọng phân phó nói: “Các người ra ngoài trước đi.”

Nàng là nữ quan có phẩm cấp cao nhất trong cung, bọn thị nữ nghe vậy thì vội vàng lui ra ngoài.

Đợi cho các nàng đi rồi, nữ quan mới dẫn người đi theo vào trong phòng, người nọ bước nhanh tới bên giường, cúi đầu nhìn đứa trẻ, lại thấy nó mặt đỏ bừng, dùng sức nhắm mắt lại, suýt nữa thì bẻ gãy lông mi.

Nàng đau xót trong lòng, đưa tay đặt lên trán đứa nhỏ, thấp giọng gọi nó: “A Hằng...”

A Hằng mơ mơ màng màng mở to mắt, trong thoáng chốc nhìn thấy mẫu thân, nó vẫn không thể tin được, lắc đầu nói: “Là mẫu thân?”

“Là ta.” Hàn Duy Tang giả trang thành một cung nữ bình thường, nghĩ hết cách mới đi vào đây.

Nay nhìn thấy bộ dáng này của con trai, nàng vô cùng hối hận không nên cho nó rời khỏi mình, oán trách Giang Tái Sơ chưa từng chăm sóc nó thật tốt, chỉ hận bản thân không thể chia sẻ một phần đau đớn trên người đứa nhỏ.

“Mẫu thân, con rất khó chịu...” A Hằng khẽ nói, “Thật là khó chịu...”

Ngay từ đầu Hàn Duy Tang đã biết con trai bị ốm, còn tưởng rằng là Giang Tái Sơ nghĩ cách lừa mình xuất hiện. Không ngờ rằng A Hằng lại bị bệnh hơn một tháng, gần như kinh động cả nước. Nàng tìm mọi cách hỏi thăm

vài ngự y có tiếng, vừa khổ tâm an bài lương y vào cung, lấy được tin quả thật không sai... Thái tử thật sự là bệnh nặng.

Nàng chạy về kinh thành, biết được Giang Tái Sơ một đêm trước khi tế trời đã rời khỏi đây liền nghĩ cách đến thăm con trai.

“A Hằng, mẫu thân ở đây.” Nàng vô cùng lo lắng, “Khó chịu thế nào?”

“Chính là... Chính là...” A Hằng không biết lấy khí lực ở đâu, bỗng nhiên đá văng chặn ra, ngoác miệng thở hổn hển, “Nóng quá khó chịu!”

“Con...” Hàn Duy Tang nhất thời chưa kịp phản ứng, còn định thay nó đắp chặn lại.

“Mẫu thân, con giả bệnh cũng rất khó chịu!” A Hằng nhảy dựng lên, cười ha ha, thuận tay ôm lấy cổ nàng, “Mẫu thân, người tốt cuộc đã trở lại! Phụ thân không gạt con! Người đã trở lại!” Phía sau có tiếng bước chân vang lên, tim Hàn Duy Tang bỗng nhiên đập mạnh.

“Phụ thân, người xem, mẫu thân đã trở lại!” A Hằng vui mừng hơn hở.

Hàn Duy Tang chậm rãi đẩy tay con trai ra, hít sâu một hơi, từ từ xoay người.

Giang Tái Sơ đã đứng đó.

Trong mắt nàng ngẩn lẹ, nàng không thấy rõ ngũ quan và sắc mặt của hắn, chỉ có thể đi từng bước một qua, run rẩy đưa tay ra, dùng đầu ngón tay đặt lên khuôn mặt đã trở nên rõ ràng theo thời gian.

Ngón tay vừa mới chạm đến hai má của hắn, hắn bỗng nhiên bắt lấy tay nàng, đặt lên hai má mình, dùng sức nắm chặt, hai tròng mắt sâu thẳm, tựa như muốn cuốn nàng vào trong lốc xoáy không đáy.

“Hàn Duy Tang, sao nàng dám xuất hiện ở trước mặt ta?” Giang Tái Sơ gằn từng câu từng chữ.

Rõ ràng là muốn ra vẻ uy nghiêm mà đe dọa, tựa như năm năm trước ở phủ Thanh Châu, nhưng hẳn biết mình không kiềm chế được ý cười trên khoé miệng, bởi vì đó là vui sướng trào lên từ tận đáy lòng. Lấy lại được niềm vui, chỉ sợ trên đời này sẽ không có một loại tình cảm nào có thể mãnh liệt như thế.

Nàng bị hấn nắm tay, nước mắt nóng hổi rơi xuống, nóng đến mức thiêu đốt mu bàn tay của hắn.

Nhưng nàng chỉ nhường mảy, giọng nói cũng rõ ràng, lại mang theo chút ghen ngào: “Mấy năm nay... chàng mạnh khoẻ không?”

Giang Tái Sơ không đổi sắc mặt nhìn nàng, bỗng nhiên hơi dùng sức, dễ dàng ôm nàng vào trong lòng, môi mỏng dán lên một bên tai của nàng: “*Thừa quân thâm ý vô dĩ báo... Hàn Duy Tang, nàng phụ ta suốt tám năm.*”

Nàng ở trong lòng hắn ra sức gạt đầu, cố gắng khống chế cảm xúc, không cho mình khóc thành tiếng.

Lúc này đây hẳn không còn là một vị đế vương lãnh khốc, chỉ là trượng phu gặp lại thê tử sau nhiều năm xa cách, hẳn dịu dàng vỗ lưng nàng:

“*Vọng quân thử sinh ngự phồn hoa... Duy Tang, nàng có biết... Nàng ở đâu, phồn hoa của ta ở đó.*”

Phiên ngoại: Ôn nhu

Thái tử có chút không vui.

Mẫu thân đã tìm trở về, nhưng nó lại không được gặp mấy lần, ngày thứ hai liền bị đưa về hoàng cung, lại tiếp tục những ngày đọc sách tập võ.

Biểu huynh thì đến chập tối mới trở về, hai huynh đệ cùng nhau dùng bữa tối, Thái tử nhìn đôi mắt sưng lên của biểu huynh, hiếu kỳ hỏi: “A Trang ca ca, ca đã khóc sao?”

Cậu thiếu niên tuần tú có chút ngượng ngùng, lấy tay dụi mắt một cái: “Không có, hạt cát thổi vào mắt thôi.”

“Gặp được mẫu thân của ta rồi sao?”

“Gặp rồi.” Hàn Đông Lan trầm mặc một lát, “Cô cô... rốt cuộc đã trở lại.”

“Sao ca trở về sớm như vậy?”

“Dượng nói cô cô đi một đường tới đây nên hơi mệt, đã cho người đưa ta trở về.”

“... Phụ thân đang ở đó?”

“Ừ.”

Phụ thân lại có thể ở đó!

A Hăng tủi thân muốn khóc!

Hôm qua là ai nghiêm trang dạy mình, nói là làm Thái tử thì không thể xao nhãng việc học một ngày. Kết quả thì sao, hắn là quân chủ của một quốc

gia cũng chưa trở về. Mà vất vả giả bệnh rõ ràng là mình, bị nóng chết khiếp cũng là mình, sao hẳn lại có thể ở cùng với mẫu thân nhiều như vậy?

Lúc này ở Thiên Lâm Các, Giang Tái Sơ đang dùng bữa tối với Hàn Duy Tang, tâm tình rất tốt, hẳn nắm tay nàng nói: “Chúng ta ra vườn đi dạo một chút được không?”

Hàn Duy Tang yên lặng nhìn hẳn vài lần: “Hôm nay chàng không đi sao?”

“Tất nhiên là không.” Hẳn vô cùng sáng khoái, tự nhiên mà hỏi, “Muốn đi đâu?”

Ban ngày rớt cuộc cũng đã gặp đứa cháu trai mấy năm không gặp, thấy nó bây giờ cao ngất, mặt mày thanh tú, cô cô như nàng chỉ cảm thấy nói không nên lời.

Nhưng mà Giang Tái Sơ đã sớm đưa cậu trở về.

Về phần con trai, hôm nay căn bản không được đưa sang đây.

“Nhưng... A Hăng và A Trang, bọn nó...” Hàn Duy Tang có chút do dự.

“Hai đứa nó mỗi ngày ở trong cung đều có rất nhiều bài học phải lo.” Giang Tái Sơ nói băng quơ, “Thiên tử hầu tước không có dễ làm như vậy.”

“Nhưng ta... thật sự rất nhớ bọn chúng.”

Giọng Hàn Duy Tang nhẹ nhàng ôn nhu, nàng lại cúi đầu, Hoàng đế không thấy sắc mặt của nàng, trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, ngữ khí có chút nặng nề.

“Nếu chỉ là một mình ta, cả đời này, nàng sẽ không dự định gặp ta phải không?”

Đêm đầu xuân, thời tiết lành lạnh, lại phảng phất mang theo chút ngòn ngọt, Hàn Duy Tang biết hẩn ấm ức trong lòng. Nàng nghĩ một chút, mười ngón tay giao hoà với hẩn, nói khe khẽ: “Khi đó ta trúng một mũi tên của chàng, nhất thời bế khí, bọn chúng cho là ta đã chết nên để ta ở đó, là Cố Phi tìm được ta. Ta khi đó còn tỉnh nên xin hẩn mang ta rời đi... Ta sợ mình sẽ chết ở trước mặt chàng, nếu như vậy, không biết chàng sẽ khổ sở thế nào.”

Giang Tái Sơ dừng bước, nụ cười đăng chát.

“Cả đời này, ta xuất hiện trước mặt chàng, lại rời đi, hết lần này đến lần khác, nếu ta là chàng, ta đã buông tay từ lâu rồi.” Nàng chậm rãi tựa đầu vào ngực hẩn, lại nghe thấy nhịp tim vững vàng mạnh mẽ, thấp giọng nói ,”Đa tạ chàng vẫn kiên trì như vậy, vẫn chưa từng buông tha cho ta.”

Hẩn đặt tay lên ngực mình, thoáng chốc nhớ lại chuyện cũ trước kia, bỗng nhiên cảm thấy có thể lắng lắng ôm nhau như vậy, thật sự giống như kỳ tích, hẩn và nàng, lại có thể có được ngày hôm nay.

“Sau đó bọn họ nói cho ta biết, ta đã có A Hằng. Cũng không biết có phải do nó hay không, thân thể ta cũng khoẻ hơn. Khi đó chàng đã xưng đế, ta nghĩ nữ tử trong thiên hạ có ngàn vạn người, nay chàng đứng trên vạn người, dù sao cũng có thể gặp được một người thích hợp...”

“Cho nên nàng liền trốn tránh, vốn tính suốt đời cũng không muốn cho ta biết mẹ con hai người còn sống phải không?”

Nàng từ trong lòng hẩn ngẩng đầu lên, cọ cọ lấy lòng: “Qua mấy năm vẫn không nghe nói Hoàng đế lập hậu nạp phi.” Ánh mắt nàng sáng lên, “Ta đoán là cái tính bướng bỉnh của chàng lại tái phát.”

Giang Tái Sơ cúi đầu hôn nhẹ một cái lên mi tâm nàng, ánh trăng sáng vằng vặc rơi trên người bọn họ, lành lạnh như nước: “Ngày đó ta bắn tên vào ngực nàng, sau này mỗi một ngày, ta đều giống như giật mình từ trong

giấc mộng... Nàng bảo ta sao lại giữ nữ nhân ngủ ở bên gối? Hơn nữa, ta đã từng hứa với nàng, từ nay về sau sẽ không có người khác.”

“Những lời chàng tự hứa khi đó, ta đều đã quên.” Hàn Duy Tang cúi đầu cười nhẹ một tiếng, lại bị hắc giữ cầm nâng lên.

“Duy Tang, lần nào ta hứa hẹn với nàng, trong lòng đều cho rằng chuyện nào cũng quan trọng!” Giang Tái Sơ có chút tức giận, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì mới phải, thoáng chốc lại cúi đầu hôn xuống.

Nàng hơi nhón chân lên, hai tay vòng ra sau cổ hắc, dịu dàng đón nhận, đến khi không thở nổi nữa, nàng mới cười trốn tránh: “Lần này ta thật sự nhớ kỹ...”

Hắc hơi buông nàng ra, vẫn còn lưu luyến vị ngọt trên môi, giận dữ trong lòng cũng tan hết.

“Nói thật, nếu ta không mang A Hằng về bên cạnh chàng, chàng thật sự dự tính cứ giằng co với các đại thần như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Giang Tái Sơ không chút để ý mà cười cười, “Ta không muốn lấy người khác, bọn họ còn có thể làm khó dễ được ta? Cho dù chết, trước khi chết tìm cho bọn họ một hoàng đế không được sao?”

Hàn Duy Tang cắn cắn môi, hắc tựa như không hề nói thật.

“Giang Tái Sơ, chàng nói thật cho ta biết... Có phải trong lòng chàng vốn tính lập...” Nàng nhẹ nhàng hít vào một hơi, “A Trang.”

Hắc hơi kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt vẫn như cũ, hắc cười lạnh lạnh: “Không thể gạt được nàng.”

“Chuyện này sao có thể! Bách quan trong triều sao có thể đồng ý?” Hàn Duy Tang cười khổ, “Chàng thật là liều lĩnh.”

“Sao lại không thể? Lúc nàng không ở đây, A Trang đi theo ta, không thua gì con trai ruột.” Hắc liếc xéo nàng, “Hơn nữa, trên người nó có huyết mạch của nàng... Bất luận với nàng thế nào, ta cuối cùng đều cam nguyện.”

Hàn Duy Tang kìm nước mắt, nhẹ giọng nói: “Chàng luôn đối tốt với ta như vậy.”

“Không nói những chuyện này nữa, A Hằng có thể trở về là một chuyện không thể tốt hơn.” Giang Tái Sơ dẫn nàng qua bụi hoa, vô cùng đặc chí thoả mãn.

“Nguyên Hạo Hành... Có thể cho hắn trở lại chưa?” Hàn Duy Tang nói khẽ, “Mấy năm nay ta ở Cẩm Châu, hắn thật sự khiến nơi đó trở thành một nơi không nhật của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, nhân tài như vậy, chàng lại để hắn đến nơi đó, cũng quá đáng tiếc.”

“Ừ.” Nếu nàng còn sống, Giang Tái Sơ cho rằng sự khó chịu trong lòng kia cũng tiêu tan nên thản nhiên nói.

“A Hằng có thể thuận lợi đưa đến bên cạnh chàng, ít nhiều cũng là nhờ Nguyên đại nhân hỗ trợ.” Hàn Duy Tang cười nói, “Nhưng mà chuyện này, ta cũng biết hắn nhất định sẽ giúp.”

“Hử?” Đôi mắt Giang Tái Sơ không khỏi nheo lại, trước kia hắn không hề hay biết chuyện này.

“A Hằng không phải do nàng cho người ta đưa đến cái đình ở sườn núi Phàn Sơn sao?” Giang Tái Sơ dừng một chút, cười khẽ, “Ta biết rõ nàng còn gạt ta chút chuyện kiếm tuyết ngày đó.”

Hàn Duy Tang giật mình: “Khi đó vì sao chàng không... vạch trần ta?”

Giang Tái Sơ đưa tay xoa tóc nàng, nhẹ nhàng nói: “Khi đó tuy rằng ta buồn bực nàng, cũng không thể không lấy kiếm tuyết uy hiếp nàng... Nhưng ta cũng không hề muốn phá huỷ kiếm tuyết. Nếu không có kiếm tuyết, chỉ sợ nhờ ta không ở bên cạnh nàng, đến lúc nàng thật sự muốn dùng, một mình nàng cũng khó mà giữ được.”

Hàn Duy Tang hơi giật mình: “Kiếm tuyết thật sự chỉ là nhóm tú nữ trong quý phủ của đại thần và hoàng thất Hầu tước `... Mặc dù địa vị thấp kém nhưng lại có thể thám thính rất nhiều đại sự của triều đình. Nữ quan hôm qua mang ta vào đây cũng là tú nữ trong cung dẫn đường cho ta. Chàng... đừng trách các nàng.”

Giang Tái Sơ quả thật cũng là lần đầu tiên nghe nói, thấy bộ dáng sầu lo của nàng thì thấp giọng an ủi: “Mang nàng về bên cạnh ta, ta trọng thưởng các nàng còn không kịp.”

“Nhưng mà cuộc sống dân chúng Xuyên Thục bây giờ đầy đủ sung túc, cũng không cần mang nữ nhi bán cho nhà giàu làm tú nương, kiếm tuyết về sau... cũng sẽ dần dần không còn nữa.”

Giang Tái Sơ đáp một tiếng, trong lòng lại nghĩ đến một chuyện khác, không biết là tư vị gì: “Khó trách Nguyên Hạo Hành không theo mọi người tham gia cảnh náo nhiệt này. Nói như vậy, hắc an bài A Hằng đến bên cạnh ta là đã sớm biết chuyện nàng còn sống mạnh khỏe?”

“Ừ, cũng không sớm lắm, khi A Hằng được bảy tháng, ta phái người liên lạc với hắc...”

“Hắc cũng không nói cho ta biết?” Giang Tái Sơ cười lạnh một tiếng, “Nàng còn thay hắc cầu tình, cho hắc sớm trở về?”

“Ừ...”

“Theo ta thấy, hấn vẫn nên ở lại Cẩm Châu rèn luyện thêm mấy năm nữa đi.” Ngữ khí của Giang Tái Sơ chắc như đinh đóng cột.

Hàn Duy Tang nhất thời không biết nên khuyên giải thế nào, lại thấy sắc mặt Hoàng đế đã trở nên dịu dàng, “Chúng ta đi mệt rồi, trở về nghỉ ngơi thôi.”

“Giang Tái Sơ, vì sao chàng không hỏi sau này ta dự định làm gì?” Nàng giữ chặt tay hấn, cuối cùng cũng nói ra những lời này.

Giang Tái Sơ nhìn nàng, không ngờ nàng sẽ hỏi như vậy, nhúu mày nói: “Chuyện này còn cần hỏi sao?”

Nàng im lặng nhìn hấn, thần sắc có chút bất an.

“Ta tất nhiên biết nàng không muốn hồi cung với ta.” Giang Tái Sơ cười khẽ, “Ngoài chuyện thay nàng tìm chỗ ở, nàng không cần lo lắng chuyện gì cả, chỉ có... đừng rời xa ta là tốt rồi.”

Cả người Hàn Duy Tang khẽ run một cái, cái gì cũng không nói, ánh mắt trong veo nhìn hấn. Nàng nhanh chóng kiễng chân, khẽ chạm vào môi mỏng của hấn. Lúc nàng muốn rời đi lại bị hấn giữ chặt lưng, đôi mắt phượng mờ sương động tình dưới ánh trăng, nửa cười nửa không nhìn nàng: “Chỉ có như vậy thôi sao?”

Nàng mỉm cười: “Còn muốn thế nào?”

Giang Tái Sơ bỗng nhiên ôm ngang nàng, bước về hướng buồng sưởi, nhân tiện cúi người nhìn nàng một cái, cười nhẹ nhàng: “Nàng cho là vì sao ta lại muốn bọn chúng rời đi?”

Lúc nửa đêm, Hàn Duy Tang mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhưng không mở to mắt, đưa tay đẩy nam nhân bên cạnh một cái.

“Ừ?” Giang Tái Sơ thấp giọng lên tiếng.

“Ta muốn uống nước.”

Bên cạnh truyền đến tiếng sột soạt, Giang Tái Sơ đứng dậy đi rót nước, lại nhanh chóng trở về. Hắn đỡ vai nàng, đặt chén trà nóng bên miệng nàng, nói nhỏ: “Coi chừng nóng.”

Trong phòng không giữ lại người hầu, hẳn đường đường là đế vương lại làm chuyện như vậy, thật sự cầu được ước thấy. Hàn Duy Tang bị hắn dùng lực nâng lên, áo ngủ tuột xuống để lộ bả vai. Nàng nhẹ nhàng dựa vào cánh tay hắn, uống nửa chén trà. Giang Tái Sơ lại để nàng nằm xuống giường, còn mình thì uống phần nước còn dư lại, xong rồi nằm xuống bên cạnh nàng.

Hàn Duy Tang trở mình, tay hắn lại như hình với bóng, vẫn để ngang hông nàng.

Chắc là cảm thấy có phần không thoải mái, nàng đưa tay đẩy một chút, hắn ngược lại còn ôm nàng vào trong ngực chặt hơn trước, vòm ngực dán trên lưng nàng, tay lại vòng qua thắt lưng nàng, vuốt ve nơi mềm mại trước ngực nàng.

Da thịt nàng trắng mịn, duy chỉ có chỗ đó là có một vết sẹo nhỏ lên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cũng thấy kinh tâm động phách.

“Khi đó có phải rất đau không?” Giọng Giang Tái Sơ nặng nề.

“Cũng ổn...” Hàn Duy Tang cảm thấy nhột, không khỏi né sang một bên, “Lúc sinh A Hằng cũng đau như vậy.”

Lòng bàn tay hắn phủ lên đó, nóng bỏng như vậy, trong lòng hắn vô cùng áy náy, vào thời khắc quan trọng sinh A Hằng, hắn lại hoàn toàn không biết gì cả.

“Sao chàng còn không ngủ?” Nàng quả thật bị hấn quấy nhiều đến buồn bực.

“Ngủ không được.” Giang Tái Sơ cúi đầu cắn bả vai nàng, “Nghĩ đến một hồi phải trở về thượng triều thì ngủ không được.”

“Chàng không mệt mỏi sao?” Hàn Duy Tang thì thào nói.

Thật lâu sau hấn vẫn không trả lời, đột nhiên lại dùng sức ôm eo nàng, đặt nàng ở trên người mình.

Hàn Duy Tang ngẩng đầu trong lúc nửa mê nửa tỉnh, ánh mắt mang theo vẻ buồn ngủ chưa tỉnh, tóc dài mềm mượt rơi trên vai hấn, khiến cho hấn cảm thấy nhồn nhột. Hấn xoay người một cái đặt nàng dưới thân, hơi thở nóng rực phả lên tai nàng, hấn cười: “Sáng mai cho nàng ngủ nướng, không cho người đến quấy rầy nàng, được không?”

Hàn Duy Tang chỉ cảm thấy hấn thật sự đòi hỏi quá mức, làm hại mình tới buổi trưa ngày thứ hai mới dậy nổi. Vừa mới rửa mặt xong, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân, nội thị báo lại: “Phu nhân, là Thôi quốc phu nhân đã tới.”

Hàn Duy Tang vội vàng đáp: “Mời nàng vào.”

“Tiểu thư...” Vị phu nhân kia đã đứng ở cửa, hai mắt trong veo, “Em biết người còn sống.”

Hàn Duy Tang nhìn thấy cố nhân, tâm trạng cũng kích động, kéo tay nàng qua.

Nàng mượt mà phúc hậu hơn trước kia, đuôi lông mày trên khoé mắt vẫn thanh tú, giống như mới gặp ở thành Trường Phong năm ấy, trong sân hoa nở đầy cành.

“Mấy năm nay đa tạ em đã giúp đỡ chăm sóc A Trang. A Hằng vào cung, ta cũng có nghe thấy, là em thường đến thăm nó.”

“Đây vốn là chuyện Vị Hi nên làm.” Nay Vị Hi đã là nhất phẩm Thôi quốc phu nhân, phu nhân của Phiêu Kỵ tướng quân Mạnh Lương, nhưng vẫn giữ cá tính ngay thẳng mạnh mẽ như vậy, “Ngày ấy Mạnh Lương trở về nói bệ hạ đột nhiên lập Thái tử, em biết là người đã trở lại.”

Hàn Duy Tang khẽ cười cười.

Nàng vẫn kéo tay Hàn Duy Tang, nhớ tới hết thấy những năm qua, nước mắt rơi thành chuỗi: “Bọn họ ký một lá thư, muốn bệ hạ lập hậu. Mạnh Lương cũng ký tên, người không biết lòng em tức giận muốn khóc thế nào đâu. Tiểu thư, bọn họ chưa từng thấy người chịu khổ, nhưng em biết rõ. Bệ hạ hân... Nếu hân thật sự nạp nữ nhân khác, em nhất định sẽ xem thường hân.”

Vị Hi nhớ rõ khi đó độc trong người nàng bộc phát, toàn thân cuộn tròn lại, đau đến mức khó mà giữ được dáng vẻ của mình. Nàng hơi rùng mình, thấp giọng nói: “May mắn hết thấy đều đã qua.”

Hàn Duy Tang nhìn sắc mặt của nàng, muốn nói lại thôi.

“Mỗi lần cung đình có yến hội, người không biết mấy vị phu nhân sau lưng đã nói cái gì... Các nàng nói bệ hạ có phải thích nam nhân cái gì...”

“Vị Hi, ta sẽ không vào cung, cũng sẽ không làm Hoàng hậu.” Hàn Duy Tang lắc lắc ngắt lời nàng, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng, “Ta trở về, chính là muốn gặp mọi người, nhìn xem mọi người sống có tốt không.”

Vị Hi giật mình.

Hàn Duy Tang cũng không giải thích, chỉ thản nhiên nói: “Đây là bệ hạ nhận lời ta... Chàng vẫn nuông chiều ta như vậy.”

Giang Tái Sơ chỉ dùng qua bữa tối rồi trở về.

Hắn đang phê tấu chương dưới đèn, nàng thì đọc sách.

Giang Tái Sơ hiển nhiên có chút thất thường, lật qua loa mấy quyển, đang muốn hạ bút, Hàn Duy Tang vừa đổi một chén trà nhỏ cho hắn, nhìn lướt qua quyển sổ con trên bàn.

“Ồ?”

Hoàng đế dường như muốn làm ra vẻ không có chuyện gì, cũng đã không còn kịp rồi.

“Ai viết vậy?”

“... Cảnh Vân.” Giang Tái Sơ miễn cưỡng nói, “Là mật tấu.”

“Hắn không phải rất ghét ta sao?” Hàn Duy Tang cười nói, “Sao còn muốn lập ta làm hậu?”

“Chán ghét nàng và lập hậu là hai chuyện, ta nghĩ hắn vẫn sẽ chọn chuyện lập hậu.”

Hàn Duy Tang có chút dăm chiêu đứng tại chỗ, hất mày nhìn Hoàng đế: “Thế chàng trả lời hắn thế nào?”

“Không lập.” Giang Tái Sơ thở dài, đưa tay kéo nàng ngồi trên đùi, chớp mũi khẽ ngửi thấy mùi hương thoang thoảng sau khi nàng tắm rửa, “Ta đã bao giờ miễn cưỡng nàng chưa?”

“Nhưng nếu chàng không có Hoàng hậu, hình như cũng không thích hợp cho lắm.” Hàn Duy Tang cúi đầu, bỗng nhiên cảm thấy hắn thật sự vô cùng tốt với mình. Nhiều năm sau, sách sử nên ghi lại chuyện hậu cung của vị quân vương này thế nào? Lại nên miêu tả mẹ ruột không rõ của Thái tử A Hằng được lập đột ngột thế nào?

“Ta không cần Hoàng hậu, cũng không cần hậu cung, nàng ngẫm lại xem, son phấn nhiều như thế, quanh năm suốt tháng có thể bớt được bao nhiêu quốc khố?” Giang Tái Sơ nghiêm mặt nói, “Còn nữa, một đám nữ nhân hục hặc với nhau, lại thêm chuyện ngoại thích đoạt quyền, về sau giang sơn của A Hằng cũng ngồi không yên.”

Tuy hẳn nói như vậy, Hàn Duy Tang vẫn cảm thấy có chút thương cảm.

Cả đời này của nàng, nàng đối với ai cũng tốt, chỉ có đối với hẳn là trước sau đều vô cùng tùy hứng.

Bao nhiêu người muốn tranh giành cái vị trí kia mà không thể, một câu “Ta không muốn” của nàng, hẳn liền không gượng ép nàng nữa.

Cần phải biết lập nàng làm hậu bất quá là một đạo chiếu thư, một màn lễ nghi long trọng... Nhưng hẳn giấu nàng ở phía sau, phải trả giá tâm lực ngăn chặn những lời ong tiếng ve, phải đương đầu với áp lực, mà chỉ một câu “Không lập” như gió thoảng mây bay cứ vậy mà trôi qua.

“Ta nghĩ kiếp trước ta nhất định đã làm rất nhiều việc thiện.” Thật lâu sau, nàng xoay người lại, hai tay ôm lấy cổ hẳn, cười thản nhiên, “Bằng không sao có thể còn gặp lại chàng?”

Giang Tái Sơ chăm chú nhìn nàng thật lâu, cũng chỉ nhẹ nhàng thở dài, mang theo ý cười bồn chột: “Như vậy...Ta đại khái đã làm rất nhiều chuyện ác.”

Giang Tái Sơ gần đây có chút phiền lòng, ngược lại không phải là chỗ nào nổi lên chiến sự, hoặc là náo loạn hay nạn đói, chỉ là các sư phụ của A Hằng và A Trang đều dồn dập tới báo, trong khoảng thời gian này tiến độ học tập của Thái tử và Thục Hầu không hện mà cùng chậm lại.

Hắn lúc này mới xem lại bài vở của hai tên tiểu tử này, quả nhiên, văn vẻ viết lộn xộn không nói, một bộ kiếm pháp trước đây Hàn Đông Lan bốn năm ngày là có thể học được, nay cũng phải tốn gấp đôi thời gian. Về phần Thái tử, nó lại đang ngủ trong lớp giảng dạy binh pháp ở chỗ Binh bộ Thượng thư Liên Tú đại nhân. Đây là môn học trước đây nó thích nhất, chuyện này đã kích Liên đại nhân vô cùng. Hắn lại cảm thấy phụ thánh ân, liên tục thỉnh tội trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế trong lòng lo âu, muốn tìm hai đứa trẻ này nói chuyện một chút, lại lo lắng nuông chiều cho hư, rơi vào thế khó xử.

Ngày hôm đó lúc đang dùng bữa, hắn cũng ít nói hơn so với mọi ngày, Hàn Duy Tang cảm thấy kỳ quái: “Người chàng không thoải mái sao?”

“Không có.” Giang Tái Sơ vội vàng phủ nhận.

Nàng hơi nhướn mày, chỉ là thấy hắn không muốn nói chuyện nên cũng thức thời không hỏi nữa.

Dùng đến một nửa, chợt nghe nội thị bước chân vội vã bẩm báo lại: “Bệ hạ... Thái tử điện hạ hôm nay...”

Giang Tái Sơ liếc nhìn Hàn Duy Tang, không biết nên nói tiếp thế nào.

“Nó lại làm sao vậy?”

“Giờ học hôm nay điện hạ đã bị Lục đại học sĩ đánh...”

Mặt phong của Giang Tái Sơ quét tới, nội thị té ra ngoài.

“A Hằng không thuộc bài?” Hàn Duy Tang chỉ cảm thấy không thể tin được, con trai mình có trí nhớ học đến đâu nhớ đến đấy mà.

Giang Tái Sơ có chút xấu hổ.

“Chàng giấu ta cái gì hả?” Hàn Duy Tang lạnh mặt, “Giang Tái Sơ!”

Giang Tái Sơ rốt cuộc cũng nói hết biểu hiện mấy ngày nay của hai đứa trẻ ra.

Hàn Duy Tang vẫn nhú mày nghe, thật lâu sau mới hỏi: “Vì sao chàng không nói cho ta biết?”

Gương mặt anh tuấn của hắn lướt qua chút ngượng ngùng, hắn cúi đầu ho khan một tiếng, cầm lấy tay nàng, nhẹ giọng nói: “Mấy năm nay vẫn là ta mang A Trang theo bên người, hiện giờ lại có thêm A Hằng... Ta không muốn cho nàng cảm thấy, ta không phải là một người cha tốt.”

Giang Tái Sơ hơi mím môi, có chút ảo não, tựa như đứa trẻ.

Hàn Duy Tang nhin không được, cười xì một tiếng, đầu ngón tay nhẹ nhàng gãi gãi vào lòng bàn tay hắn: “Được rồi, ta biết chàng là người cha tốt, cũng không có trách chàng.”

Hắn “Ừ” một tiếng, thần sắc vẫn rầu rĩ.

“A Trang và A Hằng đều là những đứa trẻ thông minh, sẽ không vô duyên vô cớ như vậy.” Hàn Duy Tang trầm ngâm một lát, “Chàng đã nói chuyện với bọn chúng chưa?”

Hôm sau, Giang Tái Sơ qua đông cung dùng bữa trưa, không có mang theo nội thị gì, im lặng đứng ở cửa, nghe thấy hai đứa trẻ vừa ăn cơm vừa nói chuyện trong phòng.

“A Trang ca ca, ta đoán không cần phải học nhiều như vậy đâu.” A Hằng than thở, “Ta nghe được ngày đó phụ thân nói, chờ ta trưởng thành, ông ấy sẽ mang mẫu thân đi chơi khắp nơi... Giữ ta ở đây làm việc cho ông ấy.”

Giang Tái Sơ giật mình, mấy ngày trước hắn đã nói với Hàn Duy Tang: “Mấy năm nay đã uỷ khuất nàng, theo ta đợi ở kinh thành... Nay ta chỉ mong A Hằng mau lớn nhanh lên, đến lúc đó ta mang nàng đi Giang Nam xem mưa phùn, đi phía bắc Trường Thành xem mặt trời lặn.” Không ngờ lại bị A Hằng nghe trộm được.

Trong phòng yên tĩnh, giọng nói của A Trang dường như không có việc gì, đồng ý với biểu đệ: “Ừ, ta cũng không muốn một mình đi Cẩm Châu.”

“Hay là, A Trang ca ca, ca đừng đi Cẩm Châu...”

Hoá ra là chuyện này, Giang Tái Sơ lẳng lặng đứng ở cửa sổ, nhất thời tâm trạng phập phồng, chợt nghe giọng thiếu niên bên trong vô cùng cảnh giác: “Ai ở bên ngoài?”

Hàn Đông Lan kéo tay biểu đệ đi ra, thấy Hoàng đế thì có chút kinh ngạc: “Dượng, sao lại là dượng?”

Giang Tái Sơ không để ý mà đi thẳng vào phòng: “Nhìn xem bài học của hai đứa hai ngày qua thế nào.”

Hai đứa trẻ lập tức chột dạ, chỉ thấy Giang Tái Sơ ngồi xuống ở buồng trong, cười nói: “A Hằng, hôm nay con khiến Lục học sĩ tức giận không nhẹ?”

A Hằng tránh sau lưng biểu huynh, ánh mắt vẫn nhìn phụ thân.

Giang Tái Sơ cũng không trách cứ bọn trẻ, lại hỏi qua loa mấy câu, nói với A Trang: “Cô cô con làm chút bánh, biết con thích ăn, lát nữa con đi thăm nàng đi.”

A Trang còn chưa lên tiếng, A Hằng đã nhảy ra, vẻ mặt chờ mong: “Con cũng phải đi thăm mẫu thân.”

Giang Tái Sơ ném một quyển sách ra, cười như có như không: “Mẫu thân con nói, học thuộc quyển ‘Sách luận’ này xong mới có thể đi thăm nàng.”

A Hằng: “...”

Ở phía nam Phàn Sơn là một sơn cốc, trong cốc là một tòa biệt viện tường trắng ngói đen, nhìn cũng không bắt mắt, duy nhất chỉ có hai ba nhánh hoa đào lộ ra, mang theo vài phần thoải mái dễ chịu, làm người ta cảm thấy chủ nhân ở đây là một người phong nhã.

Bên trong được bài trí lựa thừa mà khác biệt, xuyên qua tiền thính là có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách.

Nước sau đình là từ suối trên Phàn Sơn đổ xuống, nước ao trong vắt đầy sen xanh, lúc này vẫn chưa tới mùa nở rộ, lá tròn màu xanh nhạt, nhiều lớp trôi lững lờ trên ao, vô cùng thú vị đáng yêu. Ở giữa cũng là một cái đình ngọc lưu ly, ngày hè mở cửa sổ ra, treo rèm trúc lên, gió thổi vào vô cùng mát mẻ. Vào đông thì đặt một chiếc lư ấm ở giữa, uống rượu cũng vui sướng.

Hàn Duy Tang hiện giờ ở đây, lúc Hoàng đế lần đầu dẫn nàng đến đây, nhìn thấy nhà thủy tạ này, không khỏi cười nói: “Nơi này đẹp quá.”

“Chàng chưa từng tới sao?” Hàn Duy Tang cũng thích nơi này, cười hỏi lại, “Sao lại như lần đầu nhìn thấy vậy?”

Giang Tái Sơ im lặng không nói, chỉ đến khi đi vòng qua lên cầu, ngồi với nàng trong đình ngọc lưu ly mới nói: “Ngàn năm chỉ có được một cái, ta cũng là lần đầu tiên đến.”

“Vì sao? Chàng không vui sao?”

Giang Tái Sơ than nhẹ một tiếng, nhìn về phía rèm trúc ở ngoài, “Mỗi một chỗ ở đây đều dựa vào kiểu dáng nàng thích mà tạo nên, nhưng nàng lại không ở đây, ta đến để làm gì?”

“Được rồi, về sau ta sẽ ở nơi này.” Nàng nắm tay hắn, đặt lên trên mặt mình, “Mỗi ngày chờ chàng hạ triều.”

Giang Tái Sơ suy nghĩ kỹ càng một chút, không nhịn được mà nói: “Nếu là gia đình bình thường, trượng phu ra ngoài kiếm tiền, mỗi ngày về nhà gặp thê tử vẫn luôn chờ hắn, trong lòng có thể vui biết bao nhiêu.”

“Chàng hâm mộ bọn họ, nhưng bọn họ nhưng cũng hâm mộ Hoàng đế, hậu cung mỹ nhân ba ngàn, hưởng hết hạnh phúc của người Tề (*).” Hàn Duy Tang hơi sững sờ, “Có thể thấy lòng người ai cũng đều không thoả mãn.”

(*) hạnh phúc của người Tề: thành ngữ “Tề nhân chi phúc”, ý nói cuộc sống đầy đủ sung túc, một thê một thiếp

“Ai nói vậy? Hiện giờ ta cảm thấy rất mỹ mãn.” Giang Tái Sơ cười, ôm chầm lấy nàng, “Chỉ hận A Hăng không thể trưởng thành nhanh một chút, tương lai thiên hạ giao cho nó, chúng ta sẽ ở tại đây, già đi không được, mỗi ngày ngóng trông nó và A Trang có thể trở về nhìn một cái.”

Hàn Đông Lan cười khoái mã băng qua dưới tàng cây rộ hoa, đợi đến lúc ghìm cương ngựa, trên người trên vai đều rơi đầy những cánh hoa. Cậu xoay người xuống ngựa, thuận tay ném cương ngựa cho người hầu, sửa sang lại áo mũ rồi mới tiến vào sân.

Cô cô đang ngồi trên giường ở nhà thủy tạ, trong tay cầm một quyển sách, đang đọc vô cùng chăm chú.

Cậu không khỏi nhớ tới khi còn bé, cô cô dạy mình học chữ, chỉ vì một chữ “ngổng” mà tranh luận không ngớt.

Thật sự là kỳ quái, rõ ràng rất nhiều ký ức trước đây đều biến mất, chỉ có chuyện này là nhớ rõ như vậy.

“A Trang đến rồi sao?” Hàn Duy Tang vẫy vẫy tay với cậu, ý bảo cậu đến ngồi bên cạnh, “Lau mồ hôi đi.”

“Dượng nói hôm nay buổi chiều còn có nghị triều nên đến muộn một chút.” A Trang đưa tay cầm một miếng bánh bỏ vào trong miệng, cười nói, “Cô cô, A Hằng nói mang về cho nó một phần.”

Hàn Duy Tang nhìn bộ dáng ăn như hổ đói của cậu, cũng không nói gì, chờ cậu ăn xong mới nói: “A Trang, năm nay con mấy tuổi rồi?”

“Mười bốn ạ.” Hàn Đông Lan trong lòng căng thẳng, không khỏi nhìn cô cô.

“Mười bốn tuổi...” Hàn Duy Tang một tay nâng má, mắt khẽ nhắm lại, không biết nhớ tới cái gì, “Khi ta mười bốn tuổi, cả ngày gặp rắc rối ở Hầu phủ, là đại ca âm thầm giúp đỡ ta, ta mới không bị phụ thân cầm chân lại.”

Hàn Đông Lan không có nhiều ấn tượng với phụ thân lắm, thấp giọng cười nói: “Cho nên sau này con gặp rắc rối, là cô cô âm thầm giúp đỡ con.”

“Không, có lẽ là ta mang con ra ngoài gặp hơi nhiều rắc rối.” Hàn Duy Tang thản nhiên nói, “Từ nhỏ đến lớn con đều là một đứa trẻ ngoan.”

Ánh mắt Hàn Đông Lan hơi lóe lên, cậu cúi đầu.

“Cô cô rời Cẩm Châu khi con bốn tuổi. Về sau mỗi một ngày, ta đều nhớ lại nơi đó. Những món ăn vặt trên phố Ngọc Trì, rừng hạnh ngoài thành, cùng với pháo hoa hàng năm vào dịp Tết Nguyên Tiêu... Khi đó con còn nhỏ như vậy, ta cuối cùng là muốn, nếu đại ca còn sống, hoặc là phụ thân còn sống cũng không vất vả như vậy.” Hàn Duy Tang ngẩng đầu, nhìn về mặt bất an của đứa cháu, nhẹ giọng nói, “Hàn Đông Lan, con quỳ xuống.”

Hàn Đông Lan đứng dậy quỳ xuống trước mặt nàng, cúi đầu nói: “Cô cô, là A Trang bất hiếu, khiến cho người vất vả như vậy.”

“Hàn Đông Lan, bây giờ con quỳ ở đây, cũng không phải bởi vì những gì cô cô làm, những đau khổ mà cô cô đã trải qua. Mà con thân là Thục Hầu, phải suy nghĩ nên làm những gì cho thần dân của con?” Giọng nói của nàng trở nên nghiêm khắc, “Nay chỉ vì học thuộc mấy quyển sách, luyện mấy bộ kiếm pháp, còn liền cảm thấy là con chịu khổ?!”

Hàn Đông Lan nghe vậy thì ngẩng đầu lên, môi giật giật, một lúc sau mới oan ức nói: “Không phải con sợ khổ mới không luyện kiếm, không học thuộc bài...” Trong mắt cậu đã có nước mắt, nhưng cậu lại cố nén không trào ra, “Chỉ là con sợ trở lại nơi đó thì sẽ không gặp người nữa...”

Hàn Duy Tang giật mình, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh của cậu, bộ dạng ra sức nuốt ngược những giọt nước mắt của cậu, bỗng nhiên cảm thấy lòng chua xót.

Nó mới mười bốn tuổi...

Sắc mặt Hàn Duy Tang dần dần trở nên dịu dàng, nàng khẽ nói: “Cuối năm nay, dựng con sẽ đưa con về Cẩm Châu, nơi đó chung quy vẫn là quê hương của Hàn gia chúng ta.”

Ánh mắt Hàn Đông Lan buồn bã, cậu đề giọng khẩn cầu: “Cô cô...”

“Cô cô biết con không nỡ.” Nàng kéo cậu dậy ngồi xuống bên cạnh, ánh mắt nhìn về phương xa, giọng nói mơ hồ mà nhẹ nhàng, “Năm ấy cô cô mười sáu tuổi, lúc phải gả đi kinh thành, trong lòng làm sao không nhớ con?”

Cả người Hàn Đông Lan khẽ run, cậu nhìn Hàn Duy Tang.

Về sau xảy ra chuyện, tuy rằng nàng chưa bao giờ nhắc qua, nhưng Hàn Đông Lan cũng đã biết ít nhiều.

Có một số việc nghe Thôi quốc phu nhân nói, cũng có một ít là Cảnh đại nhân nói. Tuy rằng đều chỉ là từng mẩu chuyện ngắn, cũng không thể chấp vá lại hoàn chỉnh như cũ, nhưng cậu nghe thế cũng đã cảm thấy kinh tâm động phách.

“Nhưng con phải biết rằng, xuất thân như chúng ta, như cô cô, như dưỡng con, như con, thậm chí A Hằng trong tương lai, ai cũng phải như vậy.” Hàn Duy Tang ôm cháu vào trong lòng, khẽ cười nói, “Đừng nhìn bộ dáng uy phong lẫm liệt của dưỡng con ngày hôm nay, khi chàng vừa mới nhập ngũ, lúc đi thành Trường Phong cũng bị người ta khi dễ, cả ngày đều nhớ nhà.”

“Dạ?” Hàn Đông Lan thật sự khó có thể tưởng tượng dưỡng sẽ có lúc như vậy.

“A Trang, nửa đời này của cô cô, những gì nên vì đất Thục mà làm cũng đều đã làm, coi như là không làm thất vọng thân phận Gia Hủy Quận chúa này.” Nàng đưa tay vén một ít tóc bị gió thổi ra sau tai, buồn bã nói, “Ta chỉ là muốn những ngày sau này, con có thể khiến cô cô... cảm thấy tự hào được không?”

Hàn Đông Lan chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, lại quỳ gối trước mặt cô cô, lớn tiếng nói: “Cô cô, con sẽ không làm người thất vọng.”

Nàng vẫn chưa cho cậu đứng dậy, trong ánh mắt lại xẹt qua một tia ngơ ngẩn.

“Con phải rời khỏi nơi này, rời khỏi ta và dưỡng của con, con đã chuẩn bị kỹ càng rồi sao?”

“... Dạ.”

“Nếu tương lai triều đình đòi thuế nặng với đất Thục, con muốn kháng chỉ, nhưng người hạ chỉ là A Hằng, con đã chuẩn bị sẵn sàng sao?”

“... Cô cô.” Hàn Đông Lan hoảng sợ ngẩng đầu lên.

“A Trang, ta cũng không phải nói thật là sẽ có ngày đó.” Hàn Duy Tang dịu dàng, “Nhưng mà người có địa vị cao sẽ không tránh được mâu thuẫn như vậy. Nếu nhất định phải dứt bỏ cái gì, trong lòng con đã chuẩn bị xong chưa?”

“Cô cô, vậy còn người? Người làm sao?” Hàn Đông Lan không đáp mà hỏi lại, ngửa đầu nhìn nàng.

Cô cô cậu chỉ giật mình, nhẹ giọng nói: “Ta làm rất nhiều chuyện mà bản thân mình không thể tha thứ.”

Gương mặt tuấn tú của thiếu niên mang theo vài phần phức tạp.

“Nhưng những chuyện kia, dưỡng con đều tha thứ cho ta.” Nàng khẽ mỉm cười, lúc nheo mắt lại vẫn tựa như cô gái lém lỉnh, mang theo chút gian xảo.

“Vậy cô cô có từng hối hận không?”

“Ta thường hay suy nghĩ, nếu làm lại từ đầu, ta có làm như vậy hay không...” Hàn Duy Tang dần dần thu lại ý cười, “Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ cảm thấy vẫn sẽ làm như vậy. Mặc dù ta biết rõ sẽ tổn thương rất nhiều người vô tội. Ta cũng tự trách, nhưng mà cũng chưa từng hối hận.”

Sau giờ ngộ, đình ngọc lưu ly yên tĩnh không tiếng động, chỉ có gió xuân phất qua đầm sen, khẽ lăn tăn gợn sóng.

Ánh mắt cậu thiếu niên dần dần trở nên kiên định: “Cô cô, con đã hiểu.”

Nàng liền kéo cậu dậy, nhẹ nhàng nói: “Đến lúc con thật sự hiểu, chỉ sợ sẽ thương tâm. Ngược lại cô cô hi vọng con cả đời này có thể thuận buồm xuôi gió, sẽ không bao giờ hiểu được.”

Tháng mười một năm Vĩnh Duy thứ năm, Thục Hầu Hàn Đông Lan từ kinh thành trở về Cẩm Châu.

Trên Tử Thần Điện, cậu thiếu niên mười bốn tuổi quỳ xuống chào từ biệt, Hoàng đế trầm mặc rất lâu nhưng chỉ chiếu theo lệ cũ mà động viên, sau đó vội vàng bãi triều.

Đại Tư Mã Cảnh Vân, Binh bộ Thượng thư Liên Tú đại nhân tự mình đến Đan Phượng Môn đưa tiễn, bởi vì đã dạy cậu mưu lược từ nhỏ mà thầy trò tình thâm, ai cũng căn dặn cậu rất lâu. Hàn Đông Lan xoay người lên ngựa, thiếu niên ở trên ngựa dáng người cao ngất tuần tú, lại ôm quyền nói lời từ biệt với các vị đại thần rồi theo cửa tây mà đi.

Có lẽ là vì thời tiết không tốt, trên quan đạo cũng không có ai, xa xa thấy một cái đoàn xe đứng ở giữa đường.

Thị vệ đang muốn tiến lên đuổi bọn họ ra, Hàn Đông Lan lại phất tay với bọn họ, một mình đi về phía trước.

“A Trang ca ca, ta tới tiễn ca.” A Hằng vén rèm xe lên, có chút cô đơn, “Ca thật sự phải đi sao?”

Hàn Đông Lan xoay người xuống ngựa, đưa tay sờ sờ đầu nó, lại nhìn nam nhân trước xe ngựa, liền muốn quỳ xuống.

Chỉ là người nọ đưa tay ra đỡ cậu, lắc lắc nói: “Hôm nay đến tiễn con, là cô cô và dưỡng con, là người một nhà không phân biệt quân thần.”

“Dưỡng...” Hốc mắt Hàn Đông Lan ửng đỏ, lần này đi tây nam, đường xá xa xôi, không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.

“Nguyên Hạo Hành đại nhân sẽ ở lại Cẩm Châu trông coi con một năm.” Giang Tái Sơ vỗ vai cậu, “Có cái gì không hiểu, con có thể thỉnh giáo hẳn. Một năm sau, hẳn sẽ giao quân chính lại cho con. Khi đó, tất cả mọi việc đều phụ thuộc vào con.”

“Con biết rồi.”

“Rốt cuộc cũng đợi được đến ngày này, phụ thân và gia gia con không biết sẽ vui thế nào đâu.” Hàn Duy Tang tiến lên trước hai bước, nay A Trang còn cao hơn nàng một ít, lúc nàng thay cậu sửa sang lại vạt áo đã không cần cúi người nữa.

Nàng vừa thay cậu sửa sang lại, cuối cùng nhịn không được, nước mắt rơi xuống, trên mặt cũng nở nụ cười: “Cô cô thật sự rất vui.”

“Nàng cứ khóc thì A Trang sẽ càng không dễ đi.” Giang Tái Sơ nhẹ nhàng kéo Hàn Duy Tang ra, cười vỗ vỗ vai đứa cháu, lại khéo léo đẩy cậu tới bên cạnh, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe thấy mà nói, “Hàn Đông Lan, cô cô con cả đời này đã chịu rất nhiều đau khổ. Nhưng nàng có thể kiên trì, hơn phân nửa đều là vì con và quê hương. Nay ta giao thứ quan trọng nhất của nàng cho con, con chớ khiến nàng thất vọng.”

Thiếu niên dùng sức gật đầu, trên quan đạo đầy bụi đất, cậu quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái. Vị Thục Hầu trẻ tuổi xoay người lên ngựa, không quay đầu lại, bóng dáng dứt khoát.

Hàn Duy Tang nhìn bóng lưng cao ngất của đứa cháu dần dần biến mất ở trong tầm mắt, bất giác cúi đầu, nhìn A Hằng đứng bên cạnh. Tiểu tử kia vẫn nhìn chăm chăm về hướng nọ, lẩm bẩm nói: “Khi nào ca ca mới có thể trở về?”

Giang Tái Sơ cúi người xuống, bế nó lên, không đáp mà hỏi lại: “Giang Kiến Hằng, nếu có một ngày, cha mẹ cũng mang con đi nơi xa, không thể trở về thì sao?”

Đứa nhỏ nhíu mày một cái, giọng nói vẫn trẻ con như trước, nhưng cũng vô cùng trịnh trọng: “Con đây cũng sẽ không khóc, con sẽ sống thật tốt cho hai người yên tâm.”

Giang Tái Sơ và Hàn Duy Tang nhìn nhau, trong lòng đều kinh ngạc, nhưng cũng hiểu được, đứa trẻ này đã trả lời rất tốt.

Bởi vì sớm hay muộn gì cũng có một ngày, nó cũng sẽ đi con đường này, cô đơn mà đầy cám dỗ, nguy hiểm lại vinh quang.

Không thể quay đầu, chỉ có thể hăm hở tiến lên.

Lời cuối sách

Chương cuối, kết thúc, phiên ngoại... Tuy rằng thật sự luyến tiếc khi kết thúc câu chuyện này, chẳng qua một hồi duyên phận vẫn còn có thể đi tới cùng, giống như những thống khổ lớn nhất đời người - yêu ly biệt, có đôi khi chỉ có thể nhịn đau nói một tiếng gặp lại, còn tốt hơn gặp lại nhau.

Còn nhớ lúc chưa đặt bút xuống, đại khái đã có cấu tứ câu chuyện này. Trên đường ngồi xe đã có rất nhiều thời gian phác họa những chi tiết kia.

Khi đó ngồi ở quảng trường trước Tam Tháp Đại Lý, cùng ngồi gặm mía với bạn, đột nhiên thay đổi bất ngờ, tôi nhận rồi không có việc gì mà bắt đầu viết nên câu chuyện này.

“Sẽ đổi nữ chính trong chuyện này chứ?”

“Sẽ không!”

“Nàng thật xấu!”

“... Có sao?” Tôi hoài nghi, “Nhưng mà trên đường đi bái Phật ở Cửu Hoa Sơn tôi mới nghĩ ra!”

“Xin hỏi nội dung cậu muốn bày tỏ là gì?”

“Tham sân si (*)... Giang Tái Sơ độc chiếm Hàn Duy Tang chẳng?”

(*) tham sân si: một khái niệm dùng để chỉ ba thói xấu trong Phật giáo: tham lam, ghen ghét, si mê

Ví dụ như Hàn Duy Tang mượn Bạc Cơ nói với Giang Tái Sơ những lời này. Ví dụ như Hoàng đế ôm A Hằng ra ngoài đình, nói với quần thần đang kinh ngạc: “Đây là con trai trẫm, là Thái tử.”

Giang Tái Sơ cả một đời triều dâng sóng dậy, tất nhiên là bởi vì cá tính mạnh mẽ của hắn. Nhưng trên thực tế, cuộc đời của hắn, mỗi một bước đi về phía trước đều là do Hàn Duy Tang phụ giúp. Đây có lẽ là lý do cuối cùng khiến hắn có thể lý giải vì sao Hàn Duy Tang không muốn trở thành Hoàng hậu.

Dù sao trên bản chất vẫn là những người giống nhau. Nếu có thể, càng nguyện sinh ra trong một gia đình bình thường, sẽ không trông chừng lẫn nhau.

Cho nên, A Hằng sẽ trưởng thành rất nhanh, bởi vì phụ thân nó không cho phép nó lớn quá chậm, phụ thân nó... vội vã muốn cùng với mẫu thân nó thoả sức du sơn ngoạn thủy, không để ý tới thế sự đâu. *cười*

Về phần A Hằng, nó sẽ là một vị đế vương có đủ tư cách hơn phụ thân nó. Đứa trẻ này khi còn ở ngoài cung, bóng dáng đi qua cửa chùa thông dong như vậy, đã lộ ra bao nhiêu khí phách. Tôi luôn nghĩ rằng, nếu có thể tìm ra được một cô nương xứng đôi với A Hằng, có lẽ sẽ có một câu chuyện mới nữa.

Nghĩ đến thật cảm thấy thú vị, đế vương cầm tướng, yêu hận trần trọc, một đời thịnh suy, đều nằm trong mấy trăm trang giấy mỏng.

Cho nên, rất cảm ơn biên tập Đồng Đồng đã chỉnh lý lại quyển sách này, cũng cảm ơn từng người đã theo câu chuyện này đến cuối cùng.

Quà tặng

Đây là phần đính kèm mà mình tặng riêng trong ebook này. Theo như lời tác giả, đây là phần “nhá hàng” cho “Ngự Phồn Hoa 2” mà tác giả định khai bút trong thời gian tới. Phần này chỉ được đăng trên blog cá nhân của tác giả vào ngày 1.5.2014.

Cố Nguyên liếc hắt một cái, không dám lộ ra chút bất mãn nào, chỉ đành nói nhỏ: “Hơn nữa, sao ngài cứ phải gạt Bùi đại nhân thế chứ?”

Đương kim Thái tử điện hạ của Tấn triều Giang Kiến Hằng liếc nhìn thị vệ trưởng, “Người gọi hắt là đại nhân để làm gì? Hắt chỉ là một tên lục phẩm, mà người là tam phẩm.”

Cố Nguyên cười khở trong lòng, một người có thể khiến cho Thái tử điện hạ nhìn với con mắt khác như vậy, hắt làm sao không dám cẩn thận?

Giang Kiến Hằng tất nhiên không biết ý nghĩ của thuộc hạ. Hắt tin tưởng Cố Nguyên mấy năm nay vẫn đi theo mình, nhưng mà một mình Bùi Thiển Dư đi Liễu Y Hạng... Hắt cuối cùng vẫn quay đầu ngựa, thẳng tiến chạy về hướng đông bắc.

Áo khoác đen ở sau tung bay như giao long, dọc theo đường đi, hắt cũng không che giấu hành tung, có binh sĩ tuần tra ban đêm ra sức ngăn cản, vừa nhìn thấy lệnh bài trong tay Cố Nguyên thì lập tức im miệng, lạng lẽ tránh sang một bên. Mãi cho đến khi đến Liễu Y Hạng, hắt tung người xuống ngựa, tiện tay ném cương ngựa cho thị vệ rồi đi vào trước.

Tuyết bay lả tả giữa không trung, Bùi Thiển Dư quả nhiên đưa lưng đứng đó, trên người chẳng qua chỉ là áo bào và áo tơi, dường như là có chút lạnh, hai tay ôm ở trước ngực, nhưng lại nhìn chăm chăm giao lộ duy nhất kia, không nhúc nhích gì cả.

Trái lại, Giang Kiến Hằng nở nụ cười, cũng dừng bước, nhìn một hồi lâu mới lạnh lùng nói với Cố Nguyên: “Đi xem một chút, 'hắn' thật sự nghĩ mình là đàn ông.”

Cố Nguyên nào dám xen vào, cúi đầu không nói.

“Trong Liễu Y Hạng nhiều người lẫn lộn như vậy, người lại ở đây nhìn nàng.” Giang Kiến Hằng lạnh mặt, “Còn có, việc sát hạch của Lại bộ năm nay đã kết thúc rồi chứ?”

“Hôm trước đã kết thúc rồi. Vẫn còn đang chỉnh lý, chưa có trình lên.”

Ngũ quan của Thái tử điện hạ Tấn triều khôi ngô tuấn tú dường như muốn kết thành băng: “Ngày mai để cho bọn họ đưa tới Đại Lý Tự trước. Ta cũng muốn xem, chỉ bằng một mình nàng liễu mạng như vậy có thể làm nên chuyện gì.”

Tác giả có đăng trên Weibo cá nhân vài đoạn nho nhỏ của cặp đôi Giang Kiến Hằng và Bùi Thiển Dư này. Mình trích 2 đoạn dễ thương nhất ra:

Trích đoạn số 1:

Thục Hầu Hàn Đông Lan mở tiệc chiêu đãi các quan viên đất Thục, khích lệ Bùi Thiển Dư mấy câu, khiến cho xuân tình của Bùi Tự Chính tùm tùm nhảy loạn. Thái tử điện hạ đứng nhìn coi ở đằng xa, hừ lạnh một tiếng rồi đi ra ngoài. Sau đó Bùi Thiển Dư vô cùng cao hứng mà nói cười với “thần tượng”, nói được bốn câu, Thái tử điện hạ nghiêng đầu qua chỗ khác, khinh bỉ trong lòng, nếu không phải thấy người cực khổ, bốn vương cố tình sắp xếp cho Thục Hầu nói chuyện với người, người cho là sẽ có người để ý đến người sao...

Trích đoạn số 2:

Thái tử điện hạ: Gả cho ta đi!

Bùi Thiên Dư: Gả cho người thì ta không thể tra án nữa!

Thái tử điện hạ: Sao lại không thể tra nữa? Nàng có thể giúp ta tra xem con chim khổng tước trong ngự hoa viên kia chết như thế nào, còn có chuyện ma quái ở dịch đình rồi cuộc là quý hay là có người cố tình dọa người. À, nội thị của ta hôm qua còn bị trộm bảy lượng tiền tư, nàng cũng giúp hẳn tra một chút...

*Bùi Thiên Dư: ... *giận**

Về tên truyện

Như mình đã nói ở cuối chương 10 cũng như trong phần giới thiệu của tác giả, ba từ “Ngự phồn hoa” trích trong câu “*Thừa quân thâm ý vô dĩ báo, vọng quân thử sinh ngự phồn hoa*” của Duy Tang gửi cho Tái Sơ. Vì mình không tìm được từ thuần Việt nào thể hiện trọn vẹn đại ý của ba từ này nên để nguyên. “*Ngự*” thường chỉ những việc liên quan đến vua (ngự giá, ngự liễn,...), còn “*phồn hoa*”, mình xin trích lại bình luận của một độc giả trên trang web Dangdang – một trong những trang web bán sách online lớn nhất Trung Quốc như sau:

“Dưới sự ra sức đề cử của người bạn thân, tôi đã mua quyển sách này, thời gian ở không hai ngày cuối tuần đều dâng hiến cho nó. “Ngự Phồn Hoa”, cái gọi là phồn hoa, trong lòng của mỗi người đều có sự giải thích của riêng mình, không ai giống ai cả. Đối với Hàn Duy Tang mà nói, khi nàng còn là tiểu Quận chúa không rành thế sự, không buồn không lo ở đất Thao (Thục), phồn hoa chính là sự quý mến Giang Tái Sơ thuở ban đầu, mà khi nàng nước mất nhà tan, vì con dân đất Thao mà lợi dụng Giang Tái Sơ, sau khi khiến cho chàng trở thành tội nhân thí huynh giết để mà phản lại triều đình, phồn hoa trong lòng nàng chính là Giang Tái Sơ quân lâm thiên hạ. Mà Giang Tái Sơ, phồn hoa của chàng vĩnh viễn đều là sự tâm tâm niệm niệm, yêu sâu đậm, hận cay đắng Hàn Duy Tang. Vì phồn hoa trong lòng mỗi người bọn họ, chàng khổ tâm bày kế ba năm, ép nàng xuất hiện, dùng an nguy của người thân nàng quan tâm nhất, dùng sự tăng tị nhất thời, dùng lời ác độc nghĩ một đằng nói một nẻo mà mài mòn nhuệ khí của nàng, đập lên tự tôn của nàng, bẻ gãy đôi cánh của nàng, giam cầm nàng bên người. Mà nàng thì bảo sao nghe vậy, thậm trọng đi theo chàng, bày mưu tính kế cho chàng, giúp chàng xông pha chiến trận, đoạt lấy thành trì, chống lại Hung Nô. Mãi cho đến phút cuối, nàng lại sử dụng mê tâm cổ, khiến cho Giang Tái Sơ tự tay bắn tên vào ngực mình... Cuối cùng, Giang Tái Sơ đứng trên vạn người, có thể nói là ngồi trên đỉnh phồn hoa. Song, đã không

còn Hàn Duy Tang, trái tim chàng trở thành một mảnh hoang vắng. Cám ơn tác giả đã để cho đoạn kết của câu chuyện nhìn như bi kịch này xoay chuyển, kết thúc trong sự thịnh thế phồn hoa một nhà ba người đoàn tụ sau năm năm. Cho bọn họ, cho cuộc đời viên mãn này, cho tôi, không còn gì để tiếc nuối nữa.”

Về tên nhân vật

Trong truyện đã giải thích ý nghĩa hai cái tên “**Duy Tang**” và “**Kiến Hằng**”. Còn về nhân vật nam chính – Giang Tái Sơ, theo lời tác giả Vô Xứ Khả Đào thì từ “**Tái Sơ**” xuất phát từ hai câu thơ sau:

江畔何人初见月？

江月何年初照人？

Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt？

Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân？

Hai câu trên trích từ bài “*Xuân giang hoa nguyệt dạ*” của Trương Nhược Hư thời Đường.

Dịch nghĩa:

Người bên sông, ai kẻ đầu tiên thấy trăng？

Trăng trên sông, năm nào đầu tiên rọi xuống người？

Dịch thơ:

Bản của Khương Hữu Dụng:

Ai người đầu đã trông trăng ấy？

Trăng ấy soi người tự thuở nao？

Bản của Tản Đà:

Thấy trăng thoát mới là ai？

Trăng sông thoát mới soi người năm nao?

Trong tiếng Trung, “tái” đồng nghĩa với “niên”, đều có nghĩa là “năm”, mà theo tác giả thì chữ “niên” đọc ko hay nên chuyển sang “tái”.

- HẾT -